

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

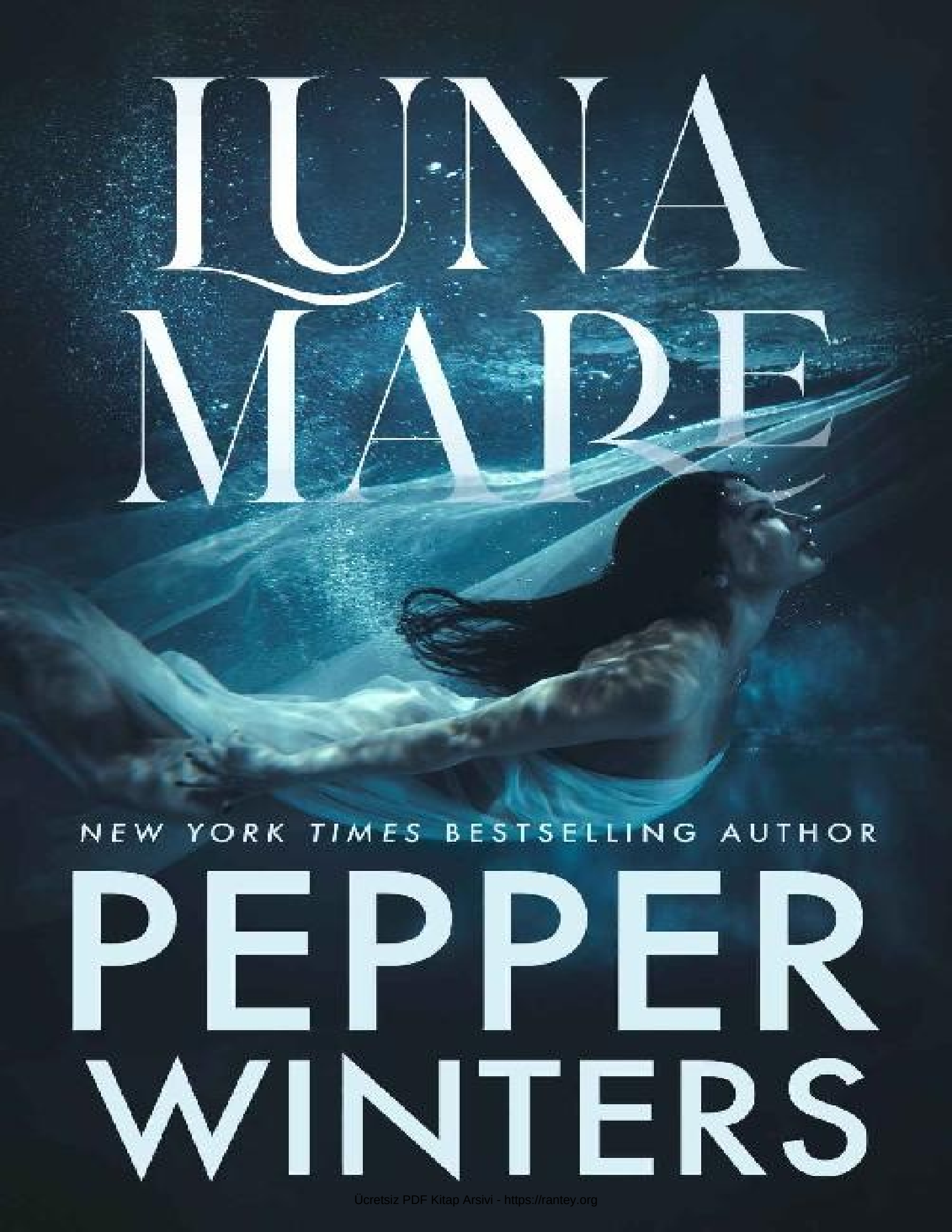
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A woman with long dark hair is swimming underwater, wearing a light blue, flowing dress. She is looking upwards with her mouth open, and bubbles are visible around her head. The background is a deep blue with some light rays filtering through the water.

LUNA MADE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

PEPPER WINTERS

LUNAMARE

Birinci Kitap

Luna Düeti

tarafından

New York Times Çok Satan

Yazarı Pepper Winters

**Lunamare
Birinci
Kitap**

**The Luna Duet Telif
Hakkı © 2023 Pepper Winters
Pepper Winters tarafından yayınlandı**

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik veya mekanik de dahil olmak üzere hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz, lütfen kitabı paylaştığınız her kişi için bir kopya daha satın alın. Eğer bu kitabı okuyorsanız ve satın aldıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, satıcıya iade etmeli ve kendi kopya. Kütüphaneler bu kitaptan muaftır ve evlerindeki kopyaları üyeleriyle paylaşmalarına izin verilmektedir ve bu kitabı stokladıkları için teşekkür ederiz. Yazarın eserine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Yayımlanmıştır: Pepper Winters
2023:

pepperwinters@gmail.com

Kapak Fotoğrafı: Cleo Studios

Kapak Tasarımı: Cleo Stüdyoları

Düzenleyen: Editing 4 Indies (Jenny Sims)

Düzelten: Christina Routhier

Çeviri ve Özgünlük Okuyucusu: Betül Sessizlik Okunur

Hassasiyet Okuyucu: Sedef

PEPPER WINTERS'IN DİĞER ESERLERİ

Pepper'ın şu anda dokuz dilde yayımlanmış kırka yakın kitabı bulunmaktadır. Neredeyse kırk kez en çok satanlar listesine (USA Today, New York Times ve Wall Street Journal) girmiştir. Karanlık Romantizm'den çeşitli türlerde eserler vermektedir,

Coming of Age, Fantasy ve Romantic Suspense. En iyi Karanlık Romantizm dalında ödöller kazanmıştır ve Apple Books Bestseller listesinde 1 numaradır. Kitaplar, SSS ve satın alma bağlantıları için lütfen ziyaret edin:

<https://pepperwinters.com> Buraya tıklayarak Bültenine abone olun veya aşağıdaki QR kodu

Pepper'ın üç kitabını ücretsiz olarak almak için (Tess'in Gözyaşları, Pennies ve Borç Mirası) Lütfen BURAYA TIKLAYIN veya QR kodunu kullanın

SOSYAL MEDYA & WEB **SİTESİ**

Facebook: **Peppers Kitapları**

Instagram: **@pepperwinters**

Facebook Grubu: **Peppers**

Playgound Web Sitesi:

www.pepperwinters.com Tiktok:

@pepperwintersbooks

İçindekiler

PEPPER WINTERS'IN DİĞER ESERLERİ

İthaf

Tanıtım

Yazısı

Yazarın Mektubu

Önsöz

Birinci Bölüm İkinci

Bölüm Üçüncü

Bölüm Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm Sekizinci

Bölüm Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm Onbirinci

Bölüm Oniki Bölüm

Onüçüncü Bölüm

Ondördüncü Bölüm

Onbeşinci Bölüm

Onaltı Bölüm

Onyedinci Bölüm

Onsekizinci Bölüm

Ondokuzuncu

Bölüm Yirmi

Bölüm Yirmi Bir Bölüm

Yirmi İki Bölüm Yirmi

Üç Bölüm Yirmi Dört

Bölüm Yirmi Beş Bölüm

Yirmi Altı Bölüm Yirmi

Yedi

Yirmi Sekizinci Bölüm

Yirmi Dokuzuncu

Bölüm Otuzuncu

Bölüm Otuz Birinci

Bölüm Otuz İkinci

Bölüm Otuz Üçüncü

Bölüm Otuz

Dördüncü Bölüm

Otuz Beşinci Bölüm

Otuz Altıncı Bölüm

Otuz Yedi Bölüm

Otuz Sekizinci Bölüm

Otuz Dokuzuncu

Bölüm Kırkıncı Bölüm

KırkBir Bölüm Kırk İki

Bölüm Kırk Üç Bölüm

Kırk Dört Bölüm Kırk

Beş Bölüm Kırk Altı

Bölüm Kırk Yedi

Bölüm Kırk Sekiz

Bölüm Kırk Dokuz

Bölüm Elli Bölüm

Elli Bir Bölüm Elli İki

Bölüm Elli Üç Ön

Sipariş Cor Amare Üç

ÜCRETSİZ kitap.

DÜZENLİ ÜCRETSİZ KİTAP İSTER MİSİNİZ?

PEPPER WINTERS'IN DİĞER ESERLERİ

ÇALMA LİSTESİ

ATIF BAĞLANTILARI

TEŞEKKÜR TÜRKÇE

KELİMELER & SÖZLÜK

Adanmışlık

Fransız-Kanadalı kocama.
Hong Kong'da İngiliz bir ailenin çocuğu olarak doğdum.
Montreal'de doğdunuz ve Montagnais kanı taşıyorsunuz.
Farklı kültürlerden, farklı dillerden, farklı dünyalardan
geliyoruz.
Kökenlerimize rağmen, bizim olmayan bir ülkede tanıştık...
Avustralya'da.
Şans eseri tanıştık, şans eseri, kader eseri.
Gözlerimiz birbirine ilk değdiği anda seni bulmam
gerektiğini biliyordum.
Romantizm yazabilmemin sebebi sensin.
Çünkü sen benim dostum, koruyucum, evim ve kalbimsin.
Ve biliyorum ki bu hayattan ayrıldığımız gün, birbirimizi
başka bir hayatta bulacağız...

Blurb

"Okyanustan bir aslan çıkardığınız ve ona aşık olduğunuz doğru mu?"

ASLAN

Bir aslanın adını taşıyan on altı yaşındaki çocuk.
Önünde tüm hayatı olan bir çocuk.
Korkunç bir sırdan kaçan bir çocuk.
Her şeyi değiştirmek için tek gereken korkunç bir gecedir.
Bir sır, bir kaçakçı, bir tekne, bir fırtına. Ve
tamamen farklı bir varoluşun içinde uyanır.
On iki yaşındaki kurtarıcısının okyanus mavisini gözlerine
bakıyordu.

NERIDA

Adını bir deniz perisinden alan on iki yaşındaki kız.
Yüce hayalleri ve onları gerçekleştireceğine dair
mutlak inancı olan bir kız.
Her şeyi değiştirmek için tek gereken parlak, güneşli bir
sabahtır. Enkaza tutunmaya çalışan bir çocuk, onu sınırsız
kucaklayan bir deniz, onu güvende tutmak için bir şans.
O yasadışı ve istenmeyen
biri. O inatçı ve çok emin.
Kesinlikle her şeyini kaybetti.
Ve istediği tek şeyi buldu.
Kurtarılan ve kurtaran olarak başlarlar.
On iki ile on altı arasında yavaş yavaş büyüyor.
Ona dokunmasına izin yok.
Onun doğru kişi olduğuna
inanıyor.
Ancak her geçen gün yasadışı varoluşunun şafağı
sökerken, Aslan'ın sırları daha da yaklaşır, kaçtığı ölüm
daha da hızlı avlanır ve kurtulamadığı karanlık sonunda onu
bulur.
Ve bu ona pahalıya patladı.

Her şeyi.

Bir ömre yayılan gerçek bir reşit olma hikâyesi. Bu kitap ağır konuları ele almaktadır ve Yazarın web sitesindeki İçerik Uyarılarını kontrol etmeniz tavsiye edilir.

Lunamare, Kurdele Düeti hayranlarının bayılacağı karışık bir aşk romanı. Nicholas Sparks'ın güzel dramını karanlık romantizmin acımasızlığıyla birleştiren Pepper Winters, ruh eşleri, sırlar, zalimlik ve yürek burkan bir aşk hikâyesi yaratmış.

Yazardan Mektup

Bu kitap, kùltùrlerin, dillerin ve her türlü engelin üstesinden gelen aşkın harmanlandığı bir hikâyedir.

Özgünlük ve çeviriler için duyarlı okuyuculardan yararlanılmış ve en doğru ve saygılı çevirileri sunmak için araştırmalar yapılmıştır.

mümkün olduğunca masal. Karakterler kendi başlarına oldukları ve evrimleri de kendi başlarına olduğu için yaratıcı lisans da kullanılmıştır.

onlara özgüdür.

Bu kitap, grafikten hoşlanan izleyiciler için hazırlanmıştır. cinsel betimlemeler, yoğun duygusal zorluklar ve daha karanlık işlerime aşınadırlar. Bu bir hayat hikayesi, bir reşit olma hikayesi ve nihayetinde şimdiye kadar yazdığım en dokunaklı aşk hikayelerinden biri, ancak ailenin ölümü, tecavüz (sayfada) ve diğer zihinsel sağlık sorunları gibi konuları ele alıyor.

Lütfen sorumlu bir şekilde okuyun.

Biber

x

Önsöz

*

Nerida

*

(Latince'de Deniz: Mare)

"ZANNEDİYORUM Kİ İLK SORU ŞU OLMALIDIR

Herkes bilmek için can atıyor." Muhabir bana doğru utangaç bir bakış attı, yanakları kızarmıştı, gözleri parlıyordu, kariyerinin hikayesi için her kelimeye umutla sarılıyordu.

İçimi çektim, bu sorunun geleceğini biliyordum ama sonraya kalmasını umuyordum. Hayatım boyunca yaptığım işlerden bu kadar güzel bahsettikten sonra. Mirasımın her parçasını verdikten sonra.

Bunun yerine, kırık kalbim sorularının geri kalanında kanamak zorunda kalacaktı çünkü o sorduğunda akışı durduramayacaktım.

"Belki de önce Lunamare'i sormalıyız?" Dylan önümdeki mikrofonu ayarlarken meslektaşına sitem dolu bir bakış fırlattı.

"Oh, evet, elbette." Margot rahat hasır mobilyalarımın üzerinde arkasına yaslandı, yumuşak okyanus esintisi çilek sarısı saçlarında oynaşıyordu. Yüzünü buruşturdu.

"Özür dilerim. Ben sadece... hiç ikinizi duyduğumdan beri aşk hikayenizi hayal etmeden duramıyorum."

Yumuşakça gülümsedim.

Bir zamanlar onun gibi miydim? Elmas gözlü ve zamanın dokunmadığı? Sihir ve mucize dolu?

Evet.

Cevap evetti.

Evet, bir zamanlar ben de onun gibiydim.
Ve yaşamaya değer bir hayat
yaşadım. Anlatmaya değer bir
hayat.

Şimdi bile, zaman yüzümde acımasız çizgiler
oluştururken ve unutulmaz anılarını yıpranmış tenime
damgalarken. Şimdi bile, bu mülakat bittiğinde
karşılaşacaklarımla ilgili saatin tik takları zihnimin bir
köşesinde dururken... Yine de minnettarlıkla parlıyordum.

Çok ama çok minnettarım.

"Sorabilirsin," dedim usulca. "Benim için sakıncası yok."

Dylan biraz sertleşti, koyu renk sakalı sert bir beklentiyle
ağzını çerçeveleyordu. Eşsiz eserim hakkındaki makalesi
gerçek aşkın gölgesinde kalmış gibiydi.

Ve bu hep böyle değil miydi?

En yüksek binayı yapabilirsin. En hızlı
arabayı inşa edebilirsiniz.

Ama sonunda... hayatınızın en büyük başarısı
her zaman en çok sevdiğiniz ve karşılığında sizi en çok seven
şey olurdu.

"Bu doğru mu..." Margot yaklaştı, not defteri ve kalemi
kucağında unutulmuştu, yanık sarı güneş elbisesi
sallanıyordu
dizlerinin etrafında. "Okyanustan bir aslan çıkardığını ve
ona aşık olduğunu mu?"

Gözlerim

doldu.

Kalbim şişti.

Deniz, kristal kumların üzerinde yumuşak hiş hiş hiş
sesleriyle beni çağırıyordu.

"Bu doğru." Gülümsedim.

"Siren soyundan geldiğiniz de doğru mu?

Senin adın su perisi demek, ve senin aslanın
Ona tüm sirenlerin yaptığı gibi şarkı söylediğin ve ruhunu
sonsuz dek ele geçirdiğin için mi seni sevdi?"

"Tanrım, onun için çok üzgünüm." Dylan homurdanarak
uzun saçlarını alnından savurdu. "Yemin ederim geliyor
yüksek eğitilmiş." Onu böğründen çimdikleyerek mırıldandı:
"Bu bir fantezi değil Margot. Bu gerçek. Bu bir kerede-

Zamanımızın en büyük vizyoneriyle röportaj yapmak için ömür boyu sürecektir bir fırsat. Hayatını sadece denize adamakla kalmamış, dalgaların altında yaşamayı da gerçeğe dönüştürmüş bir kadın."

Margot biraz söndü, üzgün bir şekilde başını salladı ve küçük not defterine baktı. "Nerida, Lunamare'i nasıl hayal ettin?

Her zaman yaşanabilir bir denizaltı biyosferi yaratabileceğinize inanıyor muydunuz?"

"Artık sadece bir küre değil," diye araya girdi Dylan. "Binden fazla insan artık adreslerini Mercan Denizi olarak gösteriyor." Hevesli ela gözleri benimkilerle buluştu. "Bir deniz biyoloğundan yeni bir dünyanın mimarına nasıl dönüştün?"

İki muhabir arasında bir ileri bir geri baktım.

Kırışmış ellerime baktım ve kemiklerimdeki sızı zamanın tükenmekte olduğunu söylüyordu. Bu röportajı kabul etmişim çünkü Lunamare mümkün olan her yayına layıktı ama... kalbim yorgun ve nostaljikti.

Çenemi yukarı kaldırarak Margot'ya gülümsedim ve ona gerçekten istediği sorunun cevabını verdim. Kıyıya her adım attığımda beni takip eden soruyu.

"Bir aslanın kalbini ele geçirdiğim doğrudur. Henüz on iki yaşındayken onu denizden kopardığım. Ona ilk görüşte aşık olduğum doğru, üstelik o inatla körken. Ve onun da bana aşık olduğu doğru... sonunda, bir su perisi, siren ya da başka bir fantastik efsane ya da mit olduğum için değil. Aşık oldu çünkü biz birbirimize aittik." Hüzünle iç çektim. "Tek gereken gözlerimizin birbirine değmesi ve kalplerimizin atmasıydı, her zaman bildiğimiz şarkıyı hatırlayarak, birbirimize ait olduğumuz yerde senkronize aitti."

"Vay canına." Margot gözlerini kırıştırdı. "Bu-"

"Harika bir öykü. Kesinlikle romantik bir hikâye." Dylan burnunu çekti. "Ama geldiğimiz masal değil-"

"O burada mı?" Margot daha da yaklaştı, sanki hasır sandalyesinden hevesle düşerdi. "Sence sen kendi hikayeni paylaşırsan o da kendi hikayesini paylaşır mı?"

"Margot-" Gözleri yumuşak ve hülyalı kalırken Dylan ona hançerler fırlattı.

Bu neşeli şeye acımıştım. Hayatını değiştirecek kişiyle tanışmamıştı. Henüz tanışmamıştı. Ona, hayatının aşkı onu bulduğunda, umutsuzluğun en derin uçurumlarını ve neşenin en yüksek tepelerini bileceğini söylemek istedim.

Gözyaşları ve korkular olsa bile her gün mükemmel olacaktı ve hiçbirisi yeterince uzun olmayacaktı.

Sorusundan ürktüğümü gizledim ve bunu bir gülümsemeyle örtbas ettim. "Korkarım burada değil."

"Ah." Margot'nun yüzü düştü. "Bu çok kötü."

"Evet...öyle." Onu düşündüğümde aşk dolu kalbim her zamanki gibi sıkışıyordu.

Lunamare benim mirasım olabilir, ama Aslan? O benim var olma sebebimdi.

Onun sayesinde dudaklarım milyonlarca gün batımının altında öpülmüştü. Kanımız binlerce ay ışığında yüzmekten tuza dönüşmüştü. Ve aşkımız tüm yıldızlardan daha parlaktı.

"Lunamare ismini nasıl buldunuz?" Dylan mikrofona dikkatle bakarak ve son bir kez daha senaryoyu takip etmeye çalışarak sordu.

Göğsüme inecek tekmeye hazırlıklı değildim. "Latince. Annem her zaman dillere hayrandı ve ölmeden önce hepsinde akıcı konuşurdu." "Öyle miydi peki?" Dylan sordu.

"Pek sayılmaz. Ama tanıdığım herkesten daha fazla Latince biliyordu."

Margot burnunu kırıştırdı. "Luna... ay demek, değil mi?" Ve kısarak demek..."

"Deniz." Bakışlarını tuttum, anıların beni boğmamasını diledim.

"Yani sadece iki kelimeyi mi birleştirdin?" Dylan gözlerini benden ayırmıyor, paylaşma konusundaki isteksizliğimin tadına bakıyordu.

Bu hikayeyi yakınımnda tutmak istedim. Ama... bunu yapmak isteseydim, bunu gerçekten yapsaydım, gerçekten en saf yanlarımı geride bıraksaydım,

En gerçek ve en çirkin yanlarımı, tüm sıkıntılarımı ve kalp kırıklıklarımı onların ellerine dökmek zorundaydım.

Gücüm var mı?

Nefesimi içime çekerek kelimeleri söylemeden önce tadına baktım ve dürüst olmanın nasıl bir his olduğunu öğrendim. Onlara her Şeyi vermenin.

"Ay ve deniz olmasaydı asla tanışamayacağımızı söylemiştin," diye fısıldadı.

Kalbim hıçkırdı. "Tanrı'ya şükürler olsun ki ay ve Deniz o zaman."

"Luna ve kısrak için," diye fısıldadı, gözleri benimkilere kilitlendi ve dünyayı unutturdu.

Daha uzun oturdum, göğsüm ağrıyordu ve sevgi doluydum. "Ben böylesine olağanüstü bir Şey yaratmayı hayal etmeden çok çok uzun yıllar önce ikisini birleştiren Aslan'dı."

Anılarla dolu bir telaş.

Yıldız parıltısı ve ay ışığı.

Arzu ve aresizlik.

Yanaklarım kızardı ve ne eğilme sırası bana geldi.

Eğer en iteki parçalarımı paylaşırsam, onları tekrar yaşayabilirim.

Sonumu fısıldayan zamanı geri sarabilir ve en başa dnebilirdim.

Ona tekrar ilk kez dokunabilirdim. Onu ilk kez pebilirdim.

Zamanın sonuna kadar onu sev.

Buna ihtiyacım var.

Son

bir

kez.

Dalga köpüklü yeşil elbisemi fırçalarken, çıplak ayaklarım evimin serin ıslaklığına adım atmayı arzuluyordu. Çok uzun zamandır sahildeydim.

Ama çok uzun sürmez. Ve sonra.

Kararlılıkla daha uzun oturdum. "Onu bana getiren ay ve denizdi. İki de olmasaydı, biz asla

birbirimizi bulduk." Canlı bir anı beni sarınca gülümsedim. "Bu aramızda bir çeşit yemin oldu. Bir düşün yemini de diyebilirsiniz."

Dylan nefesini içine çekti.

Margot bayıldı. "O da seni sevdiğini fark ettiğinde kaç yaşındaydın? Yani... ilk kez birlikte yattığınızda kaç yaşındaydınız? Yani-"

"Margot." Dylan gözlerini devirerek geri çekildi. "Tanrım, çok özür dilerim." Burnunun kenarını sıktı. "Bu görüşme düşündüğüm gibi gitmiyor."

Başparmağımı evlilik parmağımdaki yüzüğün üzerinde gezdirirken içimden kıkırdadım. Yazı sanki dün yazılmış gibi tenimi yakıyordu.

Onu oraya koyduğu gece.

Çarpan aşk dalgası.

Özlem boğazıma düğümlendi. Fısıldadım, "Bak sana ne diyeceğim. Görüşmeyi unutalım. Senin senaryo sorularını görmezden gelemim. Bugün buraya neden geldiğini unutalım."

"Sen... sen gitmemizi istediğini mi söylüyorsun?" Dylan'ın omurgası dikleşti. "Eğer öyleyse, özür dilemeliyim. Gücendirmek istemedik. Biz sadece senin hayatın hakkında tutkuluyuz, Nerida

."

"Lütfen, eğer haddimi aştıysam, kastettiğim-" Margot alt dudağını ısırarak sözünü kesti.

"Sorun yok." İkisine de baktım. Yeniliklerine ve canlılıklarına. Bir zamanlar ben de böyleydim. Tutkuyla bağlıydım

her balığı, balınayı, resifi ve anemonu. Ona çok genç yaşta sahip olduğum için sevgiyle büyülenmiş ve her günü sevinçle kucaklamıştım.

Birden her şeyi yeniden

yaşamak istedim. Her anı.

Her öpücük, takılma ve düşme.

İçimi çektim, bugünün ne kadar farklı sonuçlanacağını kabul ettim ve onu sevmek için son bir şansım olduğu için ne kadar minnettar olduğumu anladım. "Demek istediğim... havasız bir röportaj yerine, sana

Bir hikaye. İnsanların fısıldadığı bir hikâye. Bir su perisi ve onun aslanı ve aradaki her şey hakkında bir hikaye."

Margot kocaman bir sırtıyla uzandı ve kâğıt kadar ince elimin arkasına dokundu. "Her parçamla... evet. Evet, lütfen."

Bileğimi büktüm ve parmaklarını benimkilerle birleştirmesine izin verdim.

Çok daha genç parmaklarımın genç bir oğlanın koluna dolandığı bir an zihnimde canlandı.

Düşüncelerim o kader gününe geri döndü ve diğer pek çok şey ortaya çıkarken nefesimi tuttum.

Onlardan oluşan bir denizin içine bir taş gibi battım.

Şefkat, kırıklık ve yuva dalgalarıyla üzerime çökmelerine izin verdim.

Sonuncusu da akıp gittiğinde iki genç muhabire odaklandım.

Bu hikaye onlar için geldikleri hikaye olmayacaktı. Çok, çok daha fazlası olacaktı.

"Onu ilk gördüğümde öldüğünü sandım. Babam bağırırken, annem çığlık atarken ve incelediğimiz yunus sürüsü etrafımda dolanırken denize atladım ve olabildiğince hızlı yüzdüm..."

Birinci Bölüm

*

Aslan

*

(Latince'de Ay: Luna)

Daha önce gökyüzünden hiç bu kadar korkmamıştım.

Bulutların uzanıp beni boğabileceğini hiç düşünmemiştim. Yağmurun beni boğacak kadar hızlı yağabileceğine hiç inanmamıştım. Gök gürültüsünün göğsümün içine ulaşabileceğini ve dehşete düşmüş kalbimi öfkesiyle durdurabileceğini hiç düşünmemiştim.

BOOM!

Annem çığlık attı. Kız kardeşim çığlık attı. Kuzenim çığlık attı.

Ama babam hepimize tutunmaya devam etti. Tekne bir o yana bir bu yana savrulurken elinden geldiğince üzerimize kapandı, umutsuzca bizi dışarı atmaya çalıştı.

Şimşek

çatallandı. Terör
dilimledi.

Başka bir BOOM!

"Her şey yolunda. Biz iyiyiz," diye haykırdı babam, sesi uzun zamandır tuzdan kırbaçlanmış ve boğuktu.

"Ayaklarımızın altında kara var. Aramızda bir okyanus olsa bile her zaman kara vardır."

Kız kardeşim bana daha sıkı sarıldı, küçük, fırtına damlayan bir topun içine büzüldü. "Aslan, durdur şunu. Lütfen, durdur şunu.

Dur!"

Babam gibi cesur olmaya çalıştım.

"Sorun yok, Melike." Kollarımı onun küçük bedenine doladım, başka bir dalga onu ezmek için elimden geleni yaptım.

Bizi yükseğe, çok yükseğe uçurdu, sonra yüzüne doğru uçurdu, köpük gibi çalkalanan kızgın yüzeye geri indi gökyüzüne sıçradı, yağmurla çarpıştı, ıslakla ıslak savaştı.

Yana doğru indik.

Dehşetle sallandık.

Ve bir an için, bunun o an olmasından korktum. Alabora olduğumuz an.

Ancak... diğer tüm anlarda olduğu gibi, okyanus son saniyede bizi kucakladı ve taze tuzlu suyla ıslatırken bile bizi dik tuttu.

Herkes nefes nefese kaldı.

Herkes yanlara, banklara, kırık armalara tutunmuş, her dalgada gücümüzün azaldığını bilerek umutsuzca tutunmaya çalışıyordu.

"Sorun yok canım," diye mırıldandı annem, daha önce binlerce kez duyduğum sevgi sözcüklerini kullanarak. Benim hayatım. Ruhum. Annem için hepimiz onun hayatıydık, bu hayat bu kadar korkunç bir tehdit altındayken bile.

Gözyaşlarını yuttu ve bizim için cesur olmak için elinden geleni yaptı. "Babanı dinle Melike. Dalgaların altındaki toprakların bizi kurtaracağını söylüyor. Yakında ona tekrar dokunacağız. Göreceksin."

"Denizden nefret ediyorum!" diye bağırdı kuzenim Afet, uğuldayan fırtınaya karşı.

"Emre, ne yapacağız biz?" Annem babama bağırdı, tam o sırada yıldırımın vahşi çatalına karşı bir dalga daha tepeye çıktı ve üzerimize ağır bir şekilde çarptı.

Kekeliyor.

Öksürüyoru

m.

Parmaklarımız her şeye ve her şeye yapıştı.

Gövde başka bir dalga tarafından her hırpalandığında Sanki dalgalar bıçakmış gibi homurdanıyor, yavaşça bağırsaklarını deşiyordu.

Bir gök gürültüsü daha kulak zarlarımızı patlattı.

Tekne biraz daha yüksek sesle inledi. Ölen bir inilti. Bu yolculuğa on iki kişiyle birlikte başlamıştık.

Küçük tekne aşırı kalabalıktı, dengesizdi ve motoru itiş gücünden çok öksürüyor ve homurdanıyordu.

Babam bize yardım ettiğinde şüphelerim vardı. Ama bu işlerin böyle yapıldığını söylemişti.

Gizlice, sessizce, ay ışığında denizden kaçırıldılar. Ama fırtına on iki kişinin çok fazla olduğuna karar vermişti.

Yağmur başlamıştı.

Dalgalar gelmişti.

Ve şimdi... sadece beş tane vardı.

"Fırtına geçecek," diye bağırdı babam, sanki fırtınayla savaşp bizi kıyıya yüzdürebilecekmiş gibi hepimize tutunarak. "Sadece dayanın. Tekne dayanacak. Bunu en büyük maceramız olarak hatırlayacağız!" Zorla sırtıttı, dişleri Fırtınayla çalkalanan gecede ürkütücü bir beyazlık. "Söz verdiğim güvenli ve mutlu hayatı yaşayacağız. Göreceksin."

Kız kardeşim yemedi. Kuzenim daha çok ağladı. Ve annem sanki yüzlerimizi kalbine kazımış gibi hepimize baktı.

Başka bir çalkantı.

Bu seferki bizi bir yığın haline getirdi ve taze morluklarla ağlamamıza neden oldu. Yüzümü banklardan birine çarptığım için alnım kanla kaplanmıştı. Kuzenimin üst koluna bulaşan kan, deniz suyuyla karışarak ürkütücü desenler oluşturdu.

Gerçek korku kalbime yerleşti.

Ailemin sihirli olmadığını aniden anlamamdan kaynaklanan korku. Bizi güvende tutacaklarına söz verebilirlerdi ama bu sözü gerçekten yerine getiremezlerdi.

Onlar da benim kadar çaresizdi ve bu bilgi - bu korkunç, korkunç bilgi - küçük kız kardeşime sarılmama neden oldu. "Sorun yok, Mel. Gözlerini kapat. Yakında her şey bitecek."

Annem yırtık pırtık bir çığlık attı; kara gözleri omzuma kilitlenmişti.

Başını salladı, saçları omuzlarına dökülmüştü, ağzı çılgınca bir duayla çalışıyordu.

Saf dehşet içime işledi.

Bakmak için döndüm, ama o kendini üzerimize attı ve yanaklarımıza tuz batıran öpücükler kondurdu. "Seni çok seviyorum. Seni çok seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum-"

"Jale, kes şunu. Onları korkutuyorsun," diye bağırdı babam. "Tekne dayanacak-"

Tekne mide bulandırıcı bir ses çıkardı.

Bu kez bir inilti değil, bir çatlak, bir gözyaşı ve okyanusun dövdüğü kenarlardan fışkıran bir su.

Okyanus altımızda kabarıırken, bizi tekrar yükseğe gönderirken, tekrar yükselirken, rüzgârlar savrulurken, yağmur yağarken ve deniz köpüğü gözlerimize acı verirken dev bir dalganın yüzüne sürüklenirken bir mide bulantısı ve bir baş dönmesi büfesi.

"Durun!" diye bağırdı babam.

"Baba, yardım et-" diye bağırdı kız kardeşim. "Seni seviyorum-"

Ve bu ailemi son duyuşum oldu. Dalga tepeye çıktı.

Kırıldı.

Üzerimi

ze.

İçimize.

Bizi öldürüyor.

Tekne paramparça oldu.

Bir su duvarı beni ailemden koparıp denize fırlattığında kıymıklar gökyüzünde dans etti.

Çalkalanan derinliklerin buz gibi kucağı, kalan havamı da boğdu.

Ailemin sıcaklığından öyle ani bir düşüş yaşadım ki, kederden kalbim parçalandı.

Çılgılık atmaya çalıştım.

Tuzlu su boğazımdan aşağı

döküldü. Yüzmeye çalıştım.

Dalgalar beni daha derine

itti. Hayatta kalmaya

alıştıı.

Ağır bir Şey bana çarptı-

* * * * *

Bileğime acı veren bir Şey dolandı.

Tutarsızca mırıldandım ve kaçmaya çalıştım.

Sadece... hiçbir Şey işe yaramadı.

Her Şey acıttı.

Her Şey acıyor, ağrıyor ve çığlık atıyordu.

"İyisin... Seni tutuyorum." Baskı  n koluma doğru ilerledi, sıkıyordu. İnledim ve onu itmeye çalıştım.

"Hayır, yapamazsın. Batacaksın." Baskı omzuma doğru ilerledi ve beni sıkıca sardı.

"Anne! O yaşıyor!"

İrkildim.

Kelimeler su dolu zihnimde ağır ağır

oturuyordu. Onları tanıdım.

İngilizce.

Babam, avlanmadığımız ve güvende olduğumuz bir diyara gittiğimizde konuşabilmemiz için öğrenmemizi sağladı.

"Bana yardım edin. O yaralı. Zar zor

dayanıyor-" Bir Şey bacaklarımı d rtt .

Farkındalık içime çöktü. Islak.

Yüzüyor.

Yanağımın altındaki tahta  izik.

Kaygan dürtme dizime tekrar çarptı. Gözlerim

fal taşı gibi açıldı.

Fırtına.

Yıkım. Keder.

D rtme bu sefer sadece bir dürtme değil, yanıma doğru bir itme oldu.

İçimdeki her Şey soğudu.

Köpekbalığı.

Köpekbalığı!

Çığlık attım ve beni tutsak eden her neyse ona
vurdum. Acı içimi parçaladı.
Karanlık görüşümü çaldı.
Ben sank-

* * * * *

"Sorun yok. Sen iyisin."
Bu sözlerden nefret
ederdim.
Bu kelimelerden nefret ettim.
Yalanlar ve sahte vaatlerdi.

Her şeyi.

"Neri, uzaklaş. Ne kadar kötü yaralandığını görmem
gerek." Fırtınadan sağırlaşmış kulaklarımda bir erkek sesi
gürledi.

Bir itiş kakış sesi duyuldu ama sonra nazik eller başımın
üzerine indi, parmaklar bir şey arıyormuş gibi kafatasımın
etrafında geziniyordu.

İnledim.

Parmaklarım aramayı bıraktı. Üzerimde bir gölge belirdi
ve kapalı göz kapaklarımda ardında dans eden güneşi sildi.

"Beni duyabiliyor musun? Konuşabiliyor musun? Gözlerini
aç,

dostum.

"

Yanağıma bir dokunuş. Omzumda bir sarsıntı.

Kaburgalarımın, bileğimden, bacağımdan gelen nefes
kesici bir acı daha.

Karanlık yeniden düşüncelerimin üzerine çöktü, beni
aşağıya itti... aşağıya...

"Köpekbalığı değildi," diye fısıldadı yumuşak, tatlı bir ses
aniden - kulağıma o kadar yakındı ki gıdıkladı. "Seni dürten
bir köpekbalığı değildi. Sapphire'di. O bir yunus. Onun sürüsü
bizi sana getirdi. Seni kurtardılar. Her kimsen rahat ol, çünkü
artık güvendesin ve hiçbir şey sana zarar veremez.
sen."

Kalbim sıkışmıştı.

Boğazım

düğümlendi.
Kayıp üzerime çöktü.

İğrenç ağırlığıyla savaşmaya çalıştım.
Gözlerimi açmak ve kimin bu kadar nazik
konuştuğunu görmek için elimden geleni yaptım.
Ona teşekkür etmek
istedim. Ona
dokunmak için.
Ama acı beni derine itti-

İkinci Bölüm

*

Aslan

*

(Türkçe'de Ay: Ay)

ÜÇ.

Canımı yakan onca şey arasında en çok bu acıttı.

Düşüncelerimi tırmaladı ve rüyalarımı tırmaladı, kabusları suya, içmeye ve annemin çok sevdiği tatlı çayla dolu taşan bardaklara olan çaresizlikle katmanlandırdı.

Soluk soluğa uyandım.

Ve böylece susuzluğum artık katlandığım en kötü şey olmaktan çıktı.

Hareket etmeye çalışırken istemsiz ve gırtlaktan gelen bir inilti dudaklarımı yırttı.

Şiddetli yağmur, kör edici şimşekler ve kulaklarımı kanatan gök gürültüsü anıları panikle gözümün önünden geçti.

Melike! Afet!

Birden ayağa fırladım, dünya yüzüyordu, gözlerim bulanıktı ve kafam tuzla ıslanmış bulutlarla doluydu.

Bu sefer acım hiçbir şey değildi.

Hala oradaydılar.

Boğulma.

"Mel! Neredesin!? I-"

"Hey, sorun yok. Kıpırdama. Babam bana senin hareket etmesine izin verilir." Hafif ve şaşırtıcı derecede güçlü bir şey

yanıma indi, elleriyle çıplak göğsüme bastırarak beni geriye doğru itti.

"Hayır." Mücadele ettim. "Bekle, ihtiyacım var-"

"Güvendesin ama bazı yerlerin kırık ve hareket etmemelisin." Eller daha sıkı bastırdı. "Beni anlıyor musun? Savaşmayı bırak. Sadece kendini daha fazla kıracaksın." Sert bir itiş beni sersemletti.

Başım yumuşak bir şeye çarptı.

Bedenim kıymık kıymık odun yerine konfora karşı zıpladı.

Gözlerimi kırıştırdım ve odaklanmak için elimden geleni yaptım.

Tuzlu suyla çizilmiş bakışlarımda bir kız belirdi.

Güneşten kavrulmuş koyu kahverengi saçları olan bir kız, vahşi ve kalın, bronzlaşmış düğme burun ve şimdiye kadar gördüğüm en parlak, en mavi gözler. O kadar soluk ve berraktılar ki, bana kristal suyun üzerindeki ay ışığını hatırlatıyorlardı.

Kuru, fırtınadan çatlamış dudaklarımı yaladım.

Susuzluğum bir intikamla geri geldi. Boğazım acı verici bir şekilde çiğ. "Kim... kimsin sen?" Ana dilimde sordum.

Arkasına yaslandı ve parlak, parlak bakışlarını daralttı ama minik elini göğsümden çekmedi. Onu tuttu yayılmış ve dikilmiş, tekrar dövüşmeye çalışmam için bana meydan okuyordu. "Senin dilini

konusamıyorum." Başını eğdi,

Deniz dalgalı saçlarını çıplak omzuna savurdu. Bakışlarım onun üzerinde gezinirken kafa karışıklığım karmakarışık düşüncelerimi sıkıca sardı.

Sadece bir çocuk.

İlk düşündüğümden daha gençmiş.

Söğüt gibi vücudu turkuaz bir elbisenin altında saklıydı. Göğsünde yunusların oynadığı bir mayo vardı. Kolları ve bacakları uzundu ve sonunda büyüyeceği zarafet ve güçten bahsediyordu, ama şimdilik küçük kız kardeşim kadar kırılgan ve inatçıydı.

Melike.

Neredesin?

Kalbim spazm geçirdi; keder, acıların en büyüğü oldu.
Homurdanarak kızın bileğini tuttum, onu üzerimden
ittim ve dik oturdum.

Oda baş aşağı döndü.

Uzandığım şeyin kenarından bacaklarımı salladığımda
dilime ekşilik sıçradı.

Ayağa kalktım.

Onları bulmalıyım-

Ayağa kalktım.

Sol bacağım altımdan kırıldı ve beni yere düşürdü.

Bir an için gözlerim karardı, kız yanımda dizlerinin üzerine
çöküp hafif bir kolunu titreyen omuzlarıma dolayınca göz
kırparak kendime geldim. "Sana söyledim, kırılmışsın.
Babam bileğinin kırıldığını düşünüyor. Ve sağ bileğin de
neredeyse kesin. Alnında muhtemelen dikiş atılması
gereken bir yara var ve seni bilmem ama hiç kimse senin
kadar morarmış olmamalı, bu yüzden onlarla da
ilgilenilmesi gerekiyor."

Kusma dürtüsüyle savaştım.

zayıflatıcı acı içime çöktü. Tıpkı fırtınanın dalgaları gibi ağır
ve amansızdı.

Korku boğazıma yapıştı. "Lütfen... beni onlara götür.
Beni onlara götürmelisin." Başımı salladım ve
Körü körüne ellerine sarılmış, kendimi bir umutsuzluk
girdabında kaybetmişim. "Ne istersen yapacağım. Sadece
lütfen. Lütfen, ailemi görmeme izin ver."

Parmakları benimkileri sıkıca kavradı, gülümserken bile
gözleri hüzünlüydü ve bana cevap vermeyi reddetti.
"Biliyordum." Yakınlığı sarmal halindeki kederimi böldü.
"İngilizce konuştuğunu biliyordum. Annem emin değildi
ama sana dokunduğumda köpekbalığı diye bağırdığını
biliyordum."

Daha yakına eğildi, vücut ısısı içime işledi. "Sana onun
köpekbalığı olmadığını söylediğimi hatırlıyor musun? O
Sapphire'di. Seni bulmamızı sağlayan şişe burunlu yunus
sürüsünün lideri o."

Ailem dışında herhangi bir şeyi önemsemekte zorlanıyordum. Bunu ben yapmıştım.

Kaçak olmamızın sebebi bendim-

Ondan uzaklaşırken, başımın sallanıp yuvarlanmasına lanet ettim. Yere oturduğumda, altımda hastalığımla harmanlanan farklı bir sallanma ve yuvarlanma hissettim. Sabit tokat-

Suyun tokadı, bir teknenin yanından geçen denizin sürekli davulu.

Kesilmiş ya da parçalara ayrılmış gibi inlemeyen bir gövde.

Bir tekne.

Başka bir gemideyim.

Yukarı doğru baktım, beyaz tavana, güneşe ve ılık ılık bir pencere, mini mutfak ve evraklar, kupalar ve tabaklarla dolu bir masa.

Bu sadece bir tekne değildi.

Yüzen bir krallıktı.

Babam bizi taşıması için böyle bir gemi yaptırmış olsaydı, hâlâ hayatta olabilirdi.

Bu gemi alabora olmazdı. Bu tekne bizi korurdu.

Göğsümü yırtarcasına bir ıstırap kapladı.

Ben hayatta kalmış olabilirim ama diğer herkes-

Boğazıma bir hıçkırık

düğümlendi. Suçluluk-

Kızdan uzaklaşmaya çalıştım ama hiç gücüm yoktu.

Bakışlarımı kaçırıp donup kaldığımda sadece dehşete kapıldım.

Tişörtüm gitmişti.

Ayakkabılarım kayıptı.

Mel'in bana verdiği el dokuması dostluk bileziği bileğimden kopmuş ve büyük olasılıkla denizin dibinde çürümüştü. Sanki gökyüzü kaçmaya çalışmamıza gücenmiş gibi derimin her santimi alacalı ve renksizdi ve beni korkutmak için elinden geleni yaptı.

Çantalarım gitmişti.

Özenle paketlediğimiz ve istiflediğimiz tüm dünyevi eşyalarımız kayıptı.

Elimde kalan tek şey babamın on altıncı yaş günüm için aldığı yırtık ve buruşuk gri şortumdu.

Gözlerime yaşlar doldu.

Hayatlarımız normale döneli on bir ay oldu.

Saklanarak, korkarak, kaçarak geçen on bir ay.

Sertçe yutkunup korkudan boğulurken, çok ama çok yakınımnda oturan kızın berrak ve parlak bakışlarını yakaladım. "Lütfen..." Aksanlı sesim onun güneşli, zahmetsiz ritminden çok farklı geliyordu. "Sen... başka birini buldun mu?"

Kızın güzel yüzü dondu, gözleri daha da hüznünlendi. Alt dudağını ısırdı ve bakışları benimkileri terk edecekmiş gibi titredi, ama sert bir nefes alarak bakışlarımı tuttu ve yavaşça başını salladı. "Bir tek sen vardın."

Çenem aşağı eğildi.

Umutsuzluktan ensem

karıncalandı. Ve buna engel

olamadım.

Bir ömür yetecek kadar deniz suyu içmiştim ve şimdi gözlerimden sıcak bir şekilde akıyordu.

Bacaklarımı çeneme kadar çekerken bileğim böğürdü.

Kollarımı onlara doladığımda bileğim gıcırdadı.

Ve hayatımı kurtaran kız daha da yaklaşıp ince kucağını bana sardığında kalbim paramparça oldu.

Bana sımsıkı tutunarak benimle birlikte titredi ve ürperdi.

Gözyaşlarımın akıp gitmesini engelleyecek kadar sıkı.

Üçüncü Bölüm

*

Aslan

*

(Fransızca'da Ay: Lune)

"NERİ, NE OLUYOR-"

"Sorun yok anne. O düştü. Hepsi bu." Kız kollarını benden ayırdı ve çevik bir hareketle ayağa fırladı. Bana endişeli bir bakış fırlattı. "Ailesi kayıp."

Kalbim çatladı ve üzüntümü bastırmak için içimdeki her şeyi kullandım. Nefes nefese yüzümü öfkeyle sildim, ıslaklığı sildim, hasarlı bileğim kullanılmaması için çığlık atarken tısladım.

Kızın annesi temkinli adımlarla bana doğru geldi ve güneşten solmuş bebek mavisi rengiyle uzun bankı şöyle bir süzdü

uyandığım duvar boyunca döşemeler ve hemen yuvarlandı. Kanımdan bir iz beyaz bir mindere bulaştı, onu lekeledi, mahvetti.

Adıma hiçbir şeyim yoktu ve dürüst olmak gerekirse, annem, babam ve kız kardeşimle birlikte denizin dibinde olmayı tercih ederdim-

Gözyaşlarım yine sel oldu; dişlerimi sıktım. Ama hayattaydım.

Bu da ailemin ölümüne sebep olan amcam tarafından bana öğretilen kibarlık anlamına geliyordu.

Başka bir kederle savaştım.

Kahretsin, bunu yapamam-

Melike'nin bir görüntüsü zihnimde belirdi.

Onun masum gülüşü. Güven dolu gözleri.
Bu adil değildi.
Bu hiç adil değil!
"Sorun yok." Kızın annesi temkinli bir şekilde bana yaklaştı. "Sen iyisin."
Yine o kelime.
O kelimedenden nefret ederdim. Hor gördüm.
Eğer bir daha duymazsam çok erken olacaktı.
Öfke iyiydi.
Acımı dindirdi ve bana güç verdi.
Omurgamı dikleştirerek gemi kazasına uğramış duygularımı bir kenara ittim ve çenemi yukarı kaldırdım.
Hiçbir şeyim ve kimsem yoktu.
Bu insanlar beni kurtardı.
Önemli değildi, boğulmama izin vermelerini tercih ederdim. Onlara teşekkür borçluydum, peki ben ne yapmıştım?
Yastıklarından birini mahvetti.
Sevgi ve şefkatle öğretilen ama sert bir el ve sert bir emirle beklenen bir ömür boyu saygı ve itaatin içine battım. "Leke için özür dilerim. Ben... Ben... yastığı değişti. Sana borcumu ödemenin bir yolunu bulacağım." Denedim
Ayakta durabiliyordum ama iki elim ve çalışabilir iki bacağım olmadan sadece acı içinde küfretmeyi başarabiliyordum.
"Kes şunu." Kız bana doğru geri adım attı ve narin elini aniden terleyen omzuma koydu. "Sana hareket etmemeni söylemişim. İlk seferinde beni dinlemedin ve şimdi yerde yatıyorsun. Şimdi beni dinlesen iyi edersin. Aksi takdirde kemikleriniz daha da kırılır."
Ona bir bakış fırlattım, bir çocuktan talimat almanın öfkesiyle kızarmıştım ama başka bir şey daha vardı. Hiç tanımadığım birinin beni kendimden bile koruyacak kadar önemsemesi kalbime garip bir tekme indirdi.
"Neri, bırak onu." Annesi yaklaştı, sanki kızı için bir tehditmişim gibi elini uzattı. Onun güneş-
açık kahverengi saçları atkuyruğunda sallanırken

nazikçe başını salladı. "Yastık da umurumda değil.
Sadece uyanık olduğun ve nefes aldığın için mutluyum."

Elimden geldiğince yer değiştirdim, Neri adındaki kızın elini çekmediğinin son derece farkındaydım. Narin parmakları tenimi yakıyordu.

Başımı kaldırıp üzerimde beliren ona baktım. Kristal mavisi gözleri benimkilerle buluştu.
Nefes alamıyordum.

Annesi bir kolunu Neri'nin omuzlarına doladı ve onu sıkıca benden uzaklaştırdı.

Neri onunla birlikte geri çekildi, ama bakışları benimkileri hiç terk etmedi, sert ve parlak, anlayışlı ve netti.

Sertçe yutkunurken ensemde diken diken oldu.

Kollarını Neri'nin omuzlarına dolayan ve ellerini kızının düz göğsündeki yunusların üzerinde arkadan kenetleyen kadın, "Benim adım Anna. Anna Taylor. Ve kızım Nerida ile zaten tanışmıştınız. Kocam Jack güvertenin üstünde. Seni enkazın arasında bulduk-"

"Onu bulan biz değildik anne." Neri başını çevirip annesine baktı. "Sapphire'di. Kapsülün garip davrandığını söylemiştim. Bizi almaya geldiler ve sonra o kadar hızlı yüzdüler ki tekne zar zor yetişti."

"Onlar sadece pruva dümeninde sörf yapmak istiyorlardı. Her zaman yaptıkları gibi."

"Hayır. Biliyorlardı. Ölmek üzere olduğunu biliyorlardı ve bizi onu bulmaya götürdüler." Neri bana döndü, çenesi kararlılıkla gerilmişti ve gözleri inançla parlıyordu. "Biz seni bulmamızın bir sebebi vardı. Ailenin geri kalanını bulamadığımız için çok üzgünüm ama üzülme. Onlar artık balinalarla birlikte. Yüzüyorlar, mutlular ve özgürler."

Bir hançer göğsümü deldi.

Küçük kız kardeşimin bacaklarını yüzgeçlerle takas ettiği görüntüler gözyaşlarımı tazeledi ama aynı zamanda... inanılmaz bir şekilde... biraz da rahatlattı.

Dişlerim çatlama tehlikesi geçirecek kadar sert bir şekilde birbirine çarparken bile bir kez başımı salladım.

"Adın ne senin?" Neri beni sorularının içine çekerek sordu ve bir kez daha beni üzüntümün alt akıntısından kurtardı.

"Nerelisin? Nereye gidiyordun?"

"Neri. Sus, aşkım." Anna onu nazikçe sarstı. "Zavallı adama nefes alması için zaman ver." Duraklayan Anna gözlerini kıstı ve kendi sorusunu sordu. "Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

ne oldu?"

Fırtına ve gök gürültüsü.

Tuzun acısı.

Annemin vedalarının dehşeti.

Dişlerimi tekrar sıktım ve yutkundum-

Gözyaşlarımın beni boğmaması için yutkundum ve yutkundum. Bakışlarını benden hiç ayırmayan o küçük kızdan başka bir yere, başka bir yere bakmam gerekiyordu.

Güneşin mızrak gibi saplandığı dairesel pencereye baktım. İrkildim.

Uçsuz bucaksız gökyüzünün kusursuz maviliği yerini tekne direklerinin ve martıların sesine bırakmıştı. Kahkahaların ve iskeleye vuran ayak seslerinin belli belirsiz gürültüsü içeri süzülüyordu.

Ne kadar zamandır kederden kendimi kaybediyorum?

Sustum ve ilk kez sessizliği ve durgunluğu fark ettim.

Artık deniz taşı yok.

Artık dalgaların ve motorların birbiriyle savaştan gürültüsü yok.

Yukarıda bir şey çarpıp bir adamın sesi diğeriyle konuşmaya başlayınca kadın nefesini içine çekti.

"Limana yanaştık," dedi. "Önceden aradık ve hastane personeli geleceğinizi biliyor. Sizi alıp tedavi ettireceğiz, tamam mı? Bakımınız yapıldıktan sonra konuşabiliriz."

Dondum kaldım.

Babamdan aldığım tüm dersler geri geldi.

Yasadışıydık.

Görünmeden ve fark edilmeden kıyıya süzülmemiz gerekiyordu. Toplumun içine sessizlik ve gizlilikle sızmamız, her türlü otorite veya kanun yaptırımından kaçınmak için elimizden geleni yapmamız gerekiyordu.

Biz...

Kalbim kırıldı.

Artık kırılmıyor.

Yasadışı olan bendim.

Asla geri gönderilmeyeceğimden emin olmak zorunda olan bendim. Sadece ben.

Panik, üzüntümün önüne geçti. "Ben iyiyim." Tekrar ayağa kalkmak için mücadele ettim.

Gitmek

zorundayım.

Şimdi.

Yukarı doğru itmeye çalıştım ama ayak bileğim reddetti ve bacağımda binlerce acı hissettim.

Bağırdım.

"Yapma." Kız, annesi tarafından sıkıca tutularak bana doğru gelmeye çalıştı. "Sakın kıpırdama. Bir doktor seni tedavi edene kadar olmaz. İyi doktorlarımız var. Seni iyileştireceklerine söz veriyorum. Anne. Ona hareket etmemesini söyle. Yaralanmış."

Kızın gözleri benim acımdan perişan olmuş gibi yaşlarla doldu. Daha önce hiç tanışmadığı ama bir şekilde onun iyiliğinden sorumlu hissettiği bir çocuk.

Bir fırtınada hayatta kalabilir ve katillerden kaçabilirdim ama nedense onunla savaşıyordum.

Zor nefes alarak tekrar yere

düştüm. Bakışlarını yakaladım.

Göğsüm sıkıştı. Ve

başımı salladım.

Beni hastaneye götürmelerini başımla onayladım. Sınır dışı edilme riskine. Beni takip etmeye devam eden ölüme.

Bir adam aniden mutfağın yanındaki kısa basamaklardan aşağı atladı, çıplak ayakları çevikti ve deniz yaşamına alışkındı. Bizi fark edince dondu kaldı, kahverengi saçları ve mavi gözleri

kızınınkinden daha karanlıktı ama bir o kadar da kurnazdı. "Ah, uyanmışsın. Kendine gelirsın diye umuyordum."

Kırmızı mayosu ve beyaz tişörtüyle öne doğru yürürken ellerini çırpı ve gülümsedi. "Okyanustan pek çok şey çıkardım ama daha önce hiç bir erkek çıkarmamıştım." Yüzüme doğru çömelip dikkatini bileğime ve ayak bileğime verdi. "Neri sana hareket etmemeni söylemedi mi? Boş ver. Artık karadayız. Sadece kısa bir yolculuk ve hemen iyileşeceksin."

Güçlü kolları beni sarıp sarmaladığında, güçlü bir anahtarla beni ayağa kaldırdığında hareket etmeye ya da reddetmeye zamanım olmadı. "İşte böyle. Yeni gibi oldu."

Hastalık içime çökerken çenem aşağı doğru eğildi.

Ağrı ve baş dönmesi. Baş dönmesi ve mide bulantısı.

İnledim ve onun kucağında sallandım.

"Sakin ol, dostum. Eğer fırlayacak ve sağlam bacağının üzerinde zıplamaya çalışacaksın bana haber ver yeter." Beni yönlendiriyor Üst güverteye çıkan kısa basamaklara doğru nefesini tutarak homurdandı. "Bu hiç eğlenceli olmayacak ama seni buraya kadar taşıdım, yukarı da taşıyabilirim. Sen zayıf bir fasulyesin ve ben balinalarla boğuşmaya alışkınım, bilmiyor musun?"

Görüşüm gidip gelirken tekrar inledim ve sonra... bir şekilde onun kollarındaydım. Sanki ben Hiçbir ağırlığı yoktu. Beni üst güverteye çekerken homurdandı.

Ayak bileğim güvenlik bariyerine çarpınca çığlık attım.

"Oops, üzgünüm. Uzuvarına dikkat et." Adam öne doğru sendeledi ve beni kollarının arasında sıkıca tuttu. "Boynuma tutun. İşte böyle. Aferin delikanlı."

"Baba. Dikkat et. Onu daha da kıracaksın." Neri'nin sesi çınlayan kulaklarımın arasından süzüldü ve dünya bir içeri bir dışarı savrulurken bana bir dayanak noktası verdi.

Siyah noktalar geri geldi.

Sersemletici dalgalar zihnime çarptı.

"Jack, dikkatli ol. Güverte kaygan." Anna'nın sesi daha uzaktan geliyordu. "Neri, çantamı al. Sana yardım edeceğim. babamla birlikte. Aslında, önden gidip Jeep'i çalıştırmaya ne dersin?

Ayak altında mı?"

"Tamam. İskeleye kadar süreceğim."

"Hayır. Araba kullanmak yok. Sana geçen sefer de söyledim." Jack böğürdü. Ama artık çok geçti.

Güneşten kavrulmuş saçları olan küçük kız çikolatası ve benimki kadar bronzlaşmış bacaklarıyla kaptanın kamarasına daldı, siyah bir çanta kaptı, sonra kendini teknenin kenarından aşağı attı.

Kalbim sıkışmıştı.

Kız kardeşimin kollarımdan denize atıldığı görüntüler midemi bulandırdı.

Ama sonra ayaklarının tahta kalaslar üzerindeki gümbürtüsü geldi.

ve onun kıyıya doğru koştuğunu görmek kalan tüm gücümü çaldı.

Siyah noktalar kazandı. Bayılmışım.

Dördüncü Bölüm

*

Aslan

*

(Māori dilinde Ay: Marama)

PARMAKLARIMI SAĞ BİLEĞİMİN ÜZERİNDE gezdirdim, beni hapseden yeni alçının çıkıntılarını takip ettim. Başparmağım ve avuç içimin büyük bir kısmı serbestti ama ön kolumun yarısı sert bir alçıyla kaplanmıştı.

En azından bileğim o kadar çığlık atmıyordu, korumaya alınmış ve reçetesiz satılan ağrı kesicilerle köreltilmişti.

Keşfime devam ederken elimi kaldırdım ve alnımdaki düzgün dikiş sırasını okşadım. Beni diken doktorun söylediğine göre, kafatasım fırtınanın sert darbesi ve fırlatması sayesinde ortaya çıkmıştı. Yedi iç dikiş ve on bir dış dikiş artık kanamam olmadığı anlamına geliyordu.

Vücudumun aşağısına bakarken gözlerimi sol ayak bileğime diktim.

En azından beni ikinci bir alçıya bağlamamışlardı.

Röntgenler bileğimde olduğu gibi bir kırık olduğunu göstermişti ama gözenekli ve yarı kalıcı bir şey yerine beni plastik bir çizmeye bağlamayı tercih etmişlerdi.

Bunun için minnettarım.

Bana gösterilen ilgi, sunulan nazik gülümsemeler ve sorulan soruların azlığı için minnettarım.

Sert ve engebeli bir dört çekerin arkasında, başım Neri'nin kucağında kendime geldikten sonra bir daha bayılmamıştım.

Gözlerim açılıp onunkilere kilitlendiği anda parmakları tuzdan kurumuş saçlarımdaki yolculuğuna ara vermişti.

Donmuştum.

Nefes almakta zorlanıyordum.

Ama sonra parmaklarını tekrar kafa derimin üzerinde gezdirdi, kollarımdan aşağıya ve kalbimin içine tüylerim diken diken oldu.

Bu an, 4 çeker araç durmadan ve Neri'nin babası arka kapıyı açmadan önce olması gerekenden çok daha uzun sürmüştü.

Görüşüm bulanık ve berrak arasında gidip gelirken hastaneye girmeme yardım etmiş, iki hemşire yaklaşırken beni tekerlekli sandalyeye bırakmıştı.

Çift kapıdan geçirilirken arkama baktım.

Kapılar Taylor ailesinin ve beni şiddetle izleyen küçük kızın üzerine kapanırken korkumu yutmuştum.

Son birkaç saattir uyanık kalmak için elimden geleni yapmıştım ama yalnız kaldığım için konsantrasyonum bozulmaya başlamıştı. Doktorlar olası bir beyin sarsıntısı geçirdiğimi, vücudumun neredeyse her yerinde ezikler ve çürükler olduğunu söylediler ve hayatta kalmamın bir mucize olduğunu fısıldadılar.

Gemi kazasını biliyor gibiydiler.

Buraya nasıl geldiğimi biliyor gibiydiler.

Yine de kimse daha fazlasını sormadı, kim olduğumu öğrenmek yerine beni düzeltmeye odaklandı.

İlgisizlikleri rahatlamam için bana yalvardı ama odaya her biri girdiğinde ayağa fırlayıp kaçmaya hazırlandım. Üniformalı memurların belirlediği hayallerim vardı, Beni kelepçeleyip hastaneden çıkarıyorlardı. Hayatımı kurtaran kızın yanından sürüklenerek geçirildiğim kabuslar, beni eve geri gönderdikleri anda zaten ölü bir adam olduğumu bilmeme rağmen.

Ama kimse gelmedi.

Kimse bana orada olmayı hak etmiyormuşum gibi bakmadı. Kimse benimle ilgilenmeyi reddetmedi.

İçimi çektim, elimi bıraktım ve tavana baktım.

Annemle babamın görüntüleri kafamın içine doluştu.
Annemin bizi sevdiğini söyleyen çaresizliği. Kız
kardeşimin çılgılığı-
Çenemi sıktım ve kendimi başka bir kızı düşünmeye
zorladım.
Onu bir daha görebilecek miydim yoksa gitmişler miydi?
Gitmişlerdi.

Görevlerini yaptılar ve beni doktorlara teslim ettiler. Geri
dönmeleri için bir sebep yoktu.

Ailem için hiç bitmeyen kederimin altında yatan bu
durumdan nefret ediyordum,
Onları bir daha göremeyeceğim düşüncesiyle yeterince
üzüntü yaşadım.

Midem hırlayarak yorgun düşüncelerimi böldü.
Susuzluğum, bakımım uzadıkça giderek daha da
dayanılmaz bir hal alıyordu. Buna rağmen
Doktorun bariz yaralarımı sarmak için gösterdiği harika özen
karşısında kimse durup da koca bir okyanus dolusu tuz
içtikten sonra ne kadar kuru ve kupkuru kaldığımı
düşünmemiştii.

Gözlerim, yerleştirildiğim koğuşun uzak köşesindeki
leğene takıldı. Diğer yataklar doluydu.
Üzerinde çiçekler ve yıldızlar olan perdeler olan özel bir oda.
Duvara en yakın olan bendim. Pencereye en yakın.

En azından bir çıkış yolu vardı.
Dişlerimi sıkarak, hırpalanmış bedenimi hareket etmeye
zorladım.

Önce içerdim. Sonra da üzerimdeki sırtı açık elbisenin
yerine giyecek bir şeyler çalmaya çalışırdım.

Ve sonra... Ben gidiyordum.
Yatağın etrafındaki güvenlik basamağını tuttum.
Bacaklarımı yavaşça yere indirdim. Aşağı atlamadım. Acele
etmedim, dünya tekrar kararmakla tehdit ederken ve
boğazım yeni bir mide bulantısıyla kapanırken kendimi
ayakta durmaya alıştırdım.

Dişlerimin arasından tıslayarak ayakta durmayı
başardım. Zar zor. Lavabo ve musluğu milyonlarca
kilometre uzakta görünüyordu.
Sikeyim.

Yorgunluk zihnimi pıhtılaştırırken çenem aşağı eğildi.

Ağzım çok kuruydu. Başım çok ağırdı.

Ama hareket edemiyordum çünkü tutunacak bir şeyim olmazsa düşecektim.

Öfkeli gözyaşları battı. Bitkin, öfke dolu gözyaşları.

Hiç bu kadar zayıf ya da çaresiz olmamıştım. Gerçekten ne kadar kırılgan olduğumu görmeye hiç zorlanmamıştım. On bir ay sonra

Amcamın katillerinden kaçarken. Babamın ailemizi korumasına yardım etmek için adım attığım on bir ay. On bir ay boyunca bir erkek oldum ve aptalca bir şekilde güçlü olduğuma inandım.

her şeyle ve herkesle başa çıkabilecek kadar, sonunda bir hiç olduğumu kabul ettim.

Kolayca söndürülebilecek bir çocuktan başka bir şey değildi.

Kahretsin, ne kadar aptalım.

Çok üzgünüm. Kederim kabardı. Ölmene sebep olduğum için çok üzgünüm-

"Lanet olası deniz kabukları içinde yataktan çıkmış ne yapıyorsun?"

Başımı kaldırdım ve yanağımdan aşağı süzülen gözyaşlarını sildim. Neri minik ellerini narin kalçalarına koyarak bana doğru yürürken içimdeki her şey duruldu. Şeftali rengi güneş elbisesi sırik gibi bacaklarının etrafında dalgalanıyordu. "Kimseye itaat etmeyecek kadar dik kafalı mısın yoksa sadece

Aptal mı?"

Kaşlarımı çattım. "Bana aptal deme."

"Aptalca şeyler yapıyorsan sana aptal diyebilirim ve şu anda-" Kollarını kavuşturdu ve beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Aptalca davranıyorsun."

Birden kıyafetsizliğimin ve çıplak kığımın üzerinden geçen esintinin farkına vardım. Bir irkilme ve iniltiyle kendimi yatağa geri attım ve derin bir nefes aldım. "Sen ve ailenin gittiğini sanıyordum."

"Yaptık." Beni terslediği kadar hızlı bir şekilde sırtıttı. Kollarını bırakarak yanıma doğru zıpladı ve yatağa fırladı ve yatağı titretti. "Üzerimizi değiştirmek ve malzeme almak için eve gittik."

"Erzak?"

"Evet, bilirsin işte yemek falan." "Şeyler mi?"

Nişastalı yatak çarşaflarını çekiştirdi. "Bu pek rahat değil. Çok sert ve kokuyor."

Bu kıza ayak uyduramadım. "Şimdi de yatağa mı sinirlendin?"

"Sinirli değilim." Başını kaldırıp dalgalı, çikolata rengi saç tellerini gözlerinden uzaklaştırdı.

Bir kez daha, başka tarafa bakamadım.

Gözleri eşsizdi. Fazla mavi. Çok parlak. Fazla görkemli.

"İyi misin?" diye fısıldadı, sesi o kadar nazik ve tatlıydı ki ev özlemi, kalp ağrısı ve keder dalgasıyla sarsıldım.

Başka tarafa bakmam gerektiğini biliyordum.

Muhtemelen taşınmalıyım.

Ama o bana baktıkça ben kendimi onda daha çok buldum ve yeniden boğuldum.

Gözlerini kırptırdı.

Büyü bozuldu.

Başımı salladım ve konuşmaya çalıştım. "BEN... BEN-" Öksürdüm,

çizik ve kuruluşu temizleyerek. "Lütfen bana bunu sorma. Bu kelimeyi bir daha asla duymak istemiyorum."

Gözleri anlayışla açılmadan önce masum alnı buruştu. "Tamam. Tamam demeyeceğime söz veriyorum. Tüh, tamam dememek için tamam dedim. Kahretsin, söyledim

Tekrar. Tamam, şimdi duracağım. Yani, saçmalık-" Elini ağzına götürerek mırıldandı. "Benden bu kadar."

Dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme belirdi. Bu beni tamamen şaşırttı.

Bırakın kıkırdamayı, bir daha gülümseyebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Bu kız ne tür bir büyüye sahipti?

İçine itildiğim bu yeni dünyanın tüm ağırlığıyla iç çektim. "Bana bir iyilik yapabileceğini düşünüyor musun? iyilik mi?"

Gözleri parlıyordu ve omuzları önemle geriye atılmıştı. Boynundaki gümüş zincir balina kuyruğu tılsımıyla parlıyordu.

Kendimi ona dokunmak isterken yakaladım. Ona dokunmak için. Ona kolyesini ve denizde neden bu kadar evindeymiş gibi görüldüğünü, neden bir yunus sürüsüyle konuşabildiğini ve kim olduğunu sormak için.

Ama sonra tekrar gözlerimi kırıştırdım ve kendimi ona gerçekten bakmaya zorladım.

Onun çocukluğunu görmek için.

Güven, yenilik ve saflıkla ışıldayan bir çocuk. "Tabii ki!

Yani... sana bir iyilik yapmadım değil.

Hayatını kurtararak ya da başka bir şey yaparak. O büyük iyilikten sonra,

geri kalan her şey küçücük olacak." Öne doğru eğildi, burnu

sevimli bir şekilde kırıştı. "Dur tahmin edeyim. İstiyorsun..."

Odada etrafına bakınırken pembe boyalı tırnaklarıyla dudaklarına dokundu. Bakışları köşedeki lavaboya takıldı.

"Su! İçecek bir şey istiyorsun. Yüzdükten sonra hep bir şeyler içmek isterim.

Annem bana inanmıyor ama sanırım cildim tuzu emiyor. Çok susadım."

Yataktan fırlayarak lavaboya gitti, yanındaki garip görünümlü tutucudan bir kâğıt bardak aldı ve doldurdum.

Onu bana getirdiğinde çaresizlikten neredeyse yataktan düşecektim.

Onu elinden kaptım.

Boğazımdan aşağı döktüm.

İki yudum aldı ve yetersiz miktar gitti.

Tüm nezaket kavramlarını kaybettim. "Daha fazla. Bin kat daha fazla."

Sert bir bakışla boş fincanımı geri aldı ve tekrar lavaboya doğru yürüdü. Bu kez ağzına kadar doldurdu, mesafeyi geçerken değerli suyu elinin her tarafına bulaştırdı ve temkinli bir şekilde bana uzattı.

Bu sefer elinden kapmamak için elimden geleni yaptım ama zor oldu.

İçmemi beklemedi.

Lavaboya koşarak geri döndü ve etrafına bakındı. daha büyük bir şey buldum ve doktorlardan birinin alçı malzemelerini ölçmek için kullandığı ölçü kabına yerleştirdim, ardından kolumu bandajla sardım ve üzerime sıcak yapışkan madde sürdüm.

Doldururken dudaklarım birbirine çarptı.

Çok uzun zaman oldu.

Dolması çok uzun sürdü.

Ve dolduğunda, onu taşımak için mücadele etti, göğsüne sıkıca tuttu, koğuş boyunca son derece konsantre bir şekilde yürürken kendini ıslattı.

Sanki sıvı altınmış gibi ondan aldım.

Sanki içinde kutsal su varmış gibi içtim.

Ve sadece son damlacık minnettarlığımın üzerine düştüğünde

sürahiyi yavaşça indirdim, alçıda olmayan elimin tersiyle ağzımı sildim ve başımı kaldırıp baktım. "Kaç yaşındasın sen?" Sessizce sordum.

Sanki sormamı beklemiyormuş gibi irkildi. Çenesini eğerek boş sürahiyi almak için kollarını uzattı. "On iki. Kaç yaşındasın sen?"

On iki mi?

"On altı," diye mırıldandım. "Aralık ayında on yedi yaşına giriyorum." "Vay canına, çok yaşlısın." Sürahiyi yan masanın üzerine koydu.

Tıbbi düğmeler ve önemli görünen kablolardan oluşan bir pano bize tam olarak nerede olduğumuzu hatırlatıyordu.

"Yani, yaşlı gibisin. Muhtemelen seni köpekbalıklarına yem etmelerine izin vermeliydim. O kadar yaşlanmışsın ki komik bile değil." Ellerini tekrar kalçalarına koyarak sırtıttı. "Biliyor musun? Babamın bir zıpkın tüfeği var. Seni bu acıdan kurtarması için onu çağıracağım, tamam mı? Ah vur." Ellerini tekrar dudaklarına götürdü. "Yine yaptım."

Bu sefer kıkırdadım.

Karnım çok fazla sudan dolayı rahatsız edici bir şekilde doluydu ve kalbim kaybettiklerim için kanamaya devam ediyordu, ancak ilk kez başımdaki ağırlık azaldı ve onunla birlikte biraz

ruhumdaki ağırlığın. "Bak sana ne diyeceğim. Nasıl olduğumu sormak için kullanmadığın sürece, bu kelimeyi başka herhangi bir bağlamda kullanabilirsin. Tamam mı?" Kendimi o kelimeyi kullanmaya zorlarken gülümsedim. Kendimi, boyun eğmeyi reddettiğim bir korkuyla yüzleşmeye zorladım.

"Anlaştık." Minik elini uzattı.

Sanki söz verdiği zıpkını bana doğrultmuş gibi geri çekildim.

Kolunu indirmedi ama yüzünde mahcup bir ifade belirdi. Bunu bir sırtıyla örtmeye çalıştı ama ben göremedim. Su dolu sürahiye baktığım gibi, onun da beni aynı özlemle izlediğini görmezden gelemezdim.

Kalbim hızlandı. Bir şey vardı.

Var olmaması gereken bir şey.

Kendime engel olamadım, uzandım ve çok daha büyük olan elimi onunkine doladım.

Kısa bir nefes çekerek ensemin diken diken olmasına neden oldu.

Mavi, mavi gözleri birbirine kenetlenmiş ellerimize takıldı ve En yumuşak nefesini verirken fısıldadı: "Farklı hissettiriyor, değil mi?" Başını kaldırdı ve çok parlak bakışlarıyla beni dondurdu. "Yani... anneme ya da babama dokunduğumdan farklı. Farklı

Arkadaşlarıma dokunduğum zamankinden. Sapphire ve bebeklerini okşadığım zamankinden bile farklı."

Parmakları benimkilerin içinde esnedi ve içime hafif bir akım gönderdi.

Elimi onunkinden çekip alçılı elimin altına gömdüm.

"Çünkü sen benim hayatımı kurtardın."

"Öyle mi?" Kaşları saç çizgisiyle buluştu.

"Neden?" Yumruğumu esneterek karıncalanmanın geçmesini diledim.

Melike uyumakta zorlandığında annemin ona uydurduğu hikâyeler aklımdan çıkmıyordu. O hikâyeler Melike'yi rüya görece kadar sakinleştiren tek şeydi, Özellikle de canımızı kurtarmak için koşarken.

Bir başka umutsuzluk saldırısına karşı yutkunarak mırıldandım, "Benim dilimde... adım aslan anlamına gelir.

Aslanlar

Denize ait değilim ve eğer beni bulmasaydın,
batacaktım ve-"

"Bir deniz aslanı ol." Neri kıkırdadı. "Deniz aslanları var,
biliyorsun. Pençeleri yok ama büyük dişleri ve güçlü
yüzgeçleri var."

"Hikayeyi anlatmama izin verecek misin,
vermeyecek misin?" "Mutlu bir hikaye mi?"

"Bütün hikâyeler mutlu değil midir?" Yüzümü
buruşturdum.

Bunun doğru olmadığını zor yoldan öğrenmiştim. Hem
de hiç. "Bazen değil," diye fısıldadı Neri. "Her zaman
değil." Geliyor

bana yaklaştı, elini alçımın üzerine koydu.

Tenini tenimde hissetmediğim için minnettardım ama
onun yakınlığı kalbime endişe verici şeyler yaptı.

"Çok üzgünüm. Ailen hakkında. Artık balinalarla birlikte
olmaları konusunda söylediklerimde ciddiydim. Üzgün
olduğunu biliyorum ama onlar artık güvende. Tıpkı senin
gibi. Buradalar. Benimle birlikte."

Nefes alamıyordum.

Hareket

edemiyordum.

Önce aşağıya sonra tekrar yukarıya baktı, çenesini
aşağıda tutarak kalın kirpiklerinin altından beni izliyordu.

"Senin adın ne? Aslan anlamına geliyorsa havalı olmalı."

Yatağın üzerine zıplayarak beni uzaklaştırdı. "Annem bana
Nerida derdi.

Çünkü deniz perisi demek. Bu da güzel. Ya da en azından
ben öyle düşünüyorum. Yerel bir panayırda bir falcının ona
bir gün dalgaların altında yaşayacağımı söylediğini anlattı."

Gözleri hülyalı bir hal aldı. "Henüz suyun altında nefes
alamıyorum ama denemeye devam ediyorum. Suya
tutunmayı başardığımda babamı korkutmaya devam
ediyorum.

ve nasıl gerçek bir balık olacağımı öğrendiğimde
muhtemelen kalp krizi geçirecek, ama...oh iyi."

Bakışlarını tuttum.

Onunla ilgili her şeyin içine

düştüm. Suçluluk duygusu

içimde kükredi.
Keder beni boğdu. Onun
gitmesine ihtiyacım
vardı.

Kollarımı kavuşturarak ses tonumu yumuşattım. "Bence gitsen iyi olur."

"Gitmek mi?" Kızın ağzı şok içinde açıldı. "Ama neden? Düşündüm ki..." Omuzları çöktü. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

Onun acısı benim acım oldu. İrkildim.

Ah, lanet olsun.

Bu nasıl oldu?

Boynumun arkasını sıktım. "Bak, ben-"

"Yine o zavallı çocuğu taciz mi ediyorsun?" Neri'nin babası çiçek perdesinin etrafında belirdi.

Sanki ölümle cezalandırılacak bir şey yaparken yakalanmışım gibi kızından uzaklaşmaya çalıştım.

Beni görür görmez yıpranmış yüzü bir sırıtışa dönüştü. "Yaşıyorsun. Ve umarım tek parça halinde dönmüşsündür."

Alçımı kavradım ve saygıyla başımı eğdim. "Teşekkür ederim efendim. Bana bakım yaptığınız için teşekkür ederim-"

"Jack. Lütfen. Bana Jack de. Ve sen Hoş geldiniz." Elini kaldırarak ağır bir çantayı yatağın ucuna, kızının yanına bıraktı. Kızı hızlıca sıktıktan sonra burnuna hafifçe vurdu ve iyi huylu bir şekilde dudak büktü. "Biz işimizi bitirene kadar bizimle kalmanı söylemiştik. Evrakları dolduruyordum. Ama sen ne yaptın, küçük balık? Yine kaçtın." Öfkelendi ve boyuna göre ayağa kalkarken gözlerini devirdi. "Her zaman parmaklarımın arasından kayıp gidiyorsun.

Senin de nereye yüzdüğünü merak ediyorum."

"İyi olup olmadığını görmek için geldim. Hemşirenin hangi koğuştta olduğunu söylediğini duydum."

"Kendi iyiliğin için fazla zekisin." Jack onun saçlarını karıştırdı ve ortaya çıkan karısına döndü. "Anna, şu işe yaramaz kızımızın düştüğü duruma bak. Tacizci hasta."

Anna gülümsedi, güzel yüzü büyük gözleri, küçük burnu ve etkileyici ağzıyla Neri'ninkine çok benziyordu. Saçları daha koyuydu ama sadece tuz ve güneşle olan savaşını kaybetmişti. "Ben

Daha güçlü olduğunu gördüğüme sevindim," dedi ve bana biraz çekingen de olsa bir gülümseme attı.

Öne doğru adım atarak, "Neri, şu masayı taşımama yardım et. Yatağa yaklaştıralım ve gitmeden önce piknik yapalım."

"Gitmek mi?" Kelime kendime rağmen dudaklarımdan döküldü. "Evet. Geç oluyor. Yine dörtte kalkmamız gerekiyor.

Yarın. Kamburlar yavrulamak için daha sıcak sulara göç etmeye başladılar."

Beklediğim cevap bu değildi. "Balinaların doğum yapmasına yardım mı ediyorsun?"

Jack kıkırdadı. "Hayır, sadece izliyoruz. Ve fotoğraf çekeriz. Ve notlar. Ve alışkanlıklarını ve sırlarını belgeleyecek diğer her şeyi." Neri'nin büyük bir masayı taşımasına yardım etti.

pencereden yatağa doğru itilmişti. "Eşim ve ben deniz biyologlarıyız."

"Ve ben!" Neri sanki oraya aitmiş gibi kendini tekrar yanımdaki yatağa attı.

Ona bakmamak için kendimi zor tuttum, ailesine odaklandım. "Daha önce hiç bir deniz biyoloğuyla tanışmamıştım."

"İşte şimdi oldu." Anna, bizi başka bir hastadan ayıran perdenin arkasından iki ciltli sandalyeyi sürüklemeyi önce taşıdığı kahverengi kâğıt torbaları ve içecekleri bıraktı.

"Uyanık olduğumuz her anı sevdiğimiz şeyi yapıyoruz."

"Ve bir gün, gelmiş geçmiş en iyi biyolog olacağım." Neri sırtı, çantaları yırttı ve bana uzattı yağlı parlak kağıda sarılmış bir şey. "Al. En sevdiğimiz hamburgerciden. Seni kontrol etmeye gelmeden önce babama sana yiyecek bir şeyler aldırardım."

Jack ofladı ve gevrek marul, dövülmüş balık ve sızan beyaz sosla dolu sulu bir burgeri açtı. Isırarak yedi. "Adı Nemo burger. Bir yemeğe bir çocuk filminin adını vermek biraz yanlış, gerçekten.

Geçimini balık yiyerek sağlayan insanlar, ama...hey." O

Omuz silkti ve kocaman bir ısırık daha aldı. "Hayat böyle sanırım. Besin zinciri falan."

Neri yanımda bir şeyler atıştırıyor, ben hamburgerimin paketini yavaşça açarken dikkatle beni izliyordu.

Tıpkı susuzluğumun bana saldırıp tüm nezaketimi kaybetmeme neden olduğu gibi, açlığım da yemeği mümkün olduğunca hızlı bir şekilde ağzıma sokmak için hırliyordu.

"Al." Anna bana bir kutu altın rengi patates kızartması uzattı. Ağzım o kadar sulandı ki neredeyse salyalarım akacaktı.

"Bu arada bu çok kaba!" diye bağırdı çiçek perdesinin arkasından bir ses. "Bu lezzetin kokusunu yatağımdan alabiliyorum."

"Özür dilerim!" Jack bağırdı. "Paylaşamam. Hangi uyuşturucuyu kullandığını bilmiyorum."

Bir başka hasta "Ne istersem yapabilirim," diye bağırdı. "Hadi, paylaş!"

"Ah, lanet olsun, ama şuna bakar mısınız!" Jack bağırdı. "Hepsi gitmiş. Gemi enkazından kurtulanımız her lokmayı içine çekti."

Böyle bir şey yapabildiğime bir kez daha şaşırarak gülümsedim ve dediğini aynen yaptım.

Patates kızartmasını o kadar hızlı ağzıma attım ki boğuldum. "Yavaş ol," diye uyardı Anna. "Daha çok var. Biz

Bir süredir yemek yemediysen diye her şeyden iki tane aldım."

Patates kızartmasını birkaç büyük lokmada bitirip hamburgeri ağzıma götürürken Neri hiç başını çevirmedi.

Isırdım.

Ben inerken o sırıttı.

Sos her neyse, harikaydı. Yemek yemeyeli ne kadar olmuştu?

Bir gün mü? İki mi? Üç gün mü?

Endonezya'dan geldiğimiz uzun yolculukta muz ve pirinç topları atıştırmıştık ama bunlar bizi ancak idare etmeye yetmişti. Türkiye'den ayrılalı tam bir ay olmuştu, önce

uçakla, sonra tekneyle, bildiğim her şeyi geride bırakarak

Denizde olup geri dönemeyecek hale gelene kadar bana söylenmemesinin nedeni.

Yemeğe odaklandığımız için kimse konuşmadı.

Kendimi çığnemeye ve yutmaya verdim, her ısırıkta yavaş yavaş daha canlı hissediyordum.

Evimi terk edeli bir ay olmuş olabilir ama biz neredeyse bir yıldır kaçıyorduk. Omuzlarımızın üzerinden bakarak, depremin yıktığı köylerde saklanarak ve yabancıların iyiliğine güvenerek geçen bir yıl.

Yemeğimi bitirdiğimde gözlerim yaşardı ve Anna tek kelime etmeden bana bir hamburger daha uzattı.

Onun şefkatli ilgisi bana kendi annemi hatırlattı.

Annem artık denizin altındaki her canlı için bir yemektir.

İştahım kaçtı.

Kendimi hasta hissettim.

Titreyen ellerimle açılmış hamburgeri ittim ve başımı salladım. "Ben... Ben yapamam. Üzgünüm."

"Özür dileme," diye mırıldandı Jack, ellerini peçeteyle silerken. "Pek çok insanın yaşamadığı bir şeye katlandın. Bunu geride bırakmak zaman alacak." Karton tutucudan iki meşrubat aldı, birini kendine sakladı ve diğerini bana uzattı.

Başımınla teşekkür ettim ve dudaklarıma götürdüm.

Buz gibi tatlılık dilime vurduğunda ürperdim ve annemin şekerli çaya olan bağımlılığının anılarıyla yeniden boğuldum.

Kâğıt pipeti emdim, zihnim hüznün derinliklerine gömüldü.

Durduramadım.

Bu insanların inanılmaz derecede nazik olduğu yüzeye geri yüzemedim.

Neri'nin bahsettiği hafiflik göz kırptı ve derin bir iç çektim. Boğazımda düğümlenmeyi bekleyen bir hıçkırığın ezici baskısına lanet ettim.

Gitmelerini istedim.

Gitmek için, böylece huzur içinde kırabilirim.

Jack çözülmekte olan soğukkanlılığımı hissetti ve omzumu sıktı. "Bak, beyin sarsıntısını gözlemlemek için bu gece burada tutulacaksın. Sıcak ve kuru olacaksın ve biraz dinlenebilirsin." Yatağın üzerine attığı spor çantasına doğru çenesini kaldırdı. "Sana birkaç giysi getirdim. Biraz büyük olabilirler ama şimdilik iş görürler. Sabah taburcu olduğunda hastaneden beni aramalarını söyle." Gitmeme izin verdi.

cüzdanından bir kart çıkardı. Neri'nin kolyesinde asılı olan balina kuyruğunun aynısına sahip, buruşuk, köşeleri kıvrılmış bir kart. İsmi, telefon numarası ve adresle birlikte mavi renkle damgalanmıştı.

"Al. Bunu sakla." Yağlı elime sıkıştırdı. "Kendini biraz daha iyi hissettiğinde konuşur ve buradan nereye gideceğimize karar veririz. Kulağa hoş geliyor mu?"

Kartı yumrukladım.

Gözlerim daha çok yandı.

"Port Douglas'ta arayabileceğimiz kimse var mı?" diye sordu. "Zaten burada olan bir aileye mi seyahat ediyordunuz?"

Kederden boğuldum, zar zor başımı sallayabildim.

Jack anlayışlıydı ve sadece başını salladı. "Şimdilik bu kadar soru yeter. Elimizden geldiğince tüm evrak işlerinizi hallettik, bu yüzden bu gece yapmanıza gerek yok, ancak bilmeleri gereken bir şey var."

Ağırlaşan başımı kaldırdım, keder yoğun bir şekilde dönüyordu. O lanet girdap geri dönmüş, beni aşağı, aşağı, aşağı çekiyordu. "Ne?" Sertçe sordum. "Neyi bilmek istiyorsun?"

"Senin adın," dedi Neri sessizce.

Sesi umutsuzluğumu yarıp geçerek bakışlarımı onunkilere çevirdi.

Kötü bir şekilde kekeleyen kalbime takıldım. "Benim adım mı?" Ona söylemedim mi?

Ona söylediğimi sanıyordum.

"Sizin dilinizde aslan anlamına geldiğini söylemişsiniz."

Anne ve babası hoşlanmadığım bir bakış attılar. Kaşlarını kaldırmış ve şüpheci bir merakla bakıyorlardı. Ne yaptıklarını umursamalıydim.

düşündüm.

Ama bitkin ve kaybolmuştum ve beni gözyaşı dalgalarıyla denize sürüklenmekten alıkoyan tek şey oydu.

"Aslan," diye fısıldadım.

"Aslan?" Dudaklarını yalayarak tüm dikkatimi üzerine çekti. Kırık kalbim garip bir tekme daha attı.

"Benim adım Aslan Avcı ve aldığım her nefesi sana borçluyum Nerida. Şu andan itibaren, son nefesime kadar an."

Yanakları pembeleşti.

Babası forma benim adımlı yazmış.

Annesi yemekten kalan paketleri topladı.

Ve sonra... karanlık ve sefalet girdabında, kızlarını almadan önce bana teselli sözleri ve vedalar verdiler.

Beni o yatakta bıraktılar.

Neri, onu sürükleyerek götürdükleri sırada gözlerini benden hiç ayırmadı.

O gittikten çok sonra gözlerini üzerimde hissettim.

Yan yatıp dizlerimi yukarı çekerken ve kendimi kedere kaptırırken beni izlediğini hissettim.

Beşinci Bölüm

*

Aslan

*

(Çincede Ay : Yuèliàng)

"ASLAN AVCI? benim için uyanır misin?"

Uyandım, dikleştım, karanlıkta silah ve piç aradım.

Kalbim silah sesleri ve çığlıklar için güm güm

atıyordu. Biri omzuma dokundu.

Bana öğretildiği gibi tepki verdim.

Sorgulamadan vurdum.

Onlar bana vuramadan ben vurdum.

Bir klik sesi ve bir ışık dalgasından önce acı dolu bir nefesle birlikte bir umph sesi duyuldu.

Başım zonkluyor ve hırpalanmış bedenim hayatta kalmaya çalışmaktan kaskatı kesilmişti.

"Güvendesiniz. Sana hiçbir zarar gelmeyecek. Uyanık ve farkında mısın, yoksa takviye almam gerekiyor mu?"

Gözlerimi ovuşturduğumda avlanmanın dehşeti azaldı. Fırtınayla ilgili anılar evle ilgili anıları gölgede bıraktı ve kamburlaştım. Başımı kaldırdım, güzelliğe göz kırptım. esmer tenli ve kahverengi-siyah saçlı genç bir hemşire beni izliyordu.

Boynunun yan tarafını ovuşturarak vuruşumun nereye isabet ettiğini bana gösterdi.

Başımı öne eğdim ve parmaklarımı zonklayan başıma geçirdim. "Özür dilerim. İsteyerek yapmadım-"

"Sorun yok."

Çenemi sıktım. Yine o lanet kelime.

"Aslında uyumaman gerekiyordu. Beyin sarsıntısı nöbetindesiniz ama acil bir durum için herkese ihtiyaç vardı. Tipik personel eksiklikleri olan küçük bir hastaneyiz, bu yüzden sizi kontrol etmek için etrafta kimse olmadığı için özür dilerim." Kolunu bırakarak Jack Taylor'ın benim adıma doldurduğu formlara baktı.

Yazdıklarını gözden geçirirken onu dikkatle izledim. Kaşları hafifçe çatılmıştı. "En yakın akrabanız Anna Taylor mı? Deniz biyoloğu mu?"

İrkildim.

Onu tanıyor mu?

Dünyamın hiç kimseye indirgenmiş olması ne kadar üzücüydü.

Sevdiğim ya da beni seven herkes gitmişti.

Ve hiç tanımadığım biri en yakın akrabam olarak listelenmiş.

Açıklayacak enerjim yoktu ve zihnimin arkasındaki bir fısıltı beni dikkatli davranmam konusunda uyardı. Denemek Konuyu değiştirmek için "Saat kaç?" diye sordum.

Daha uzun durdu ve bileğini hafifçe sallayarak yumuşak ışıktaki parıldayan pembe altın saatini kontrol etti. "Saat sabahın ikisi."

Uykuya daldığımı bile hatırlamıyorum.

Açlığımınla birlikte susuzluğum da geri gelmişti ama her iki dürtü de o kadar dayanılmaz değildi. Ve baygınlıktan uyandığım diğer zamanların aksine, sersemlemiş ya da hasta değildim. Hamburger ve su gücümü yerine getirmişti ve yatakta biraz daha dik oturdum.

Hemşire alçılı bileğime, botlu ayak bileğime ve kafamdaki dikişlere bakarken garip bir sessizlik oldu.

Sonunda sordu: "Nasıl hissediyorsun? Herhangi bir önemli Rahatsızlık mı? Ağrı kesiciye ihtiyacınız var mı?" Biraz kaşlarını çattı. "Alerji listenizi ve tıbbi geçmişinizi doldurmadığınıza göre parasetamolden daha güçlü bir şey uygulayabileceğimizden değil."

Üniformasının göğüs cebinden bir kalem çıkararak Anna'nın sürükleyerek getirdiği sandalyelerden birine oturdu. Pikniğimizin tadını çıkaralım. Otururken kalemi evrakların üzerinde gezdirdi. "Bana doğum tarihinizi söyleyebilir misiniz? Sizin

Uyruğunuz? Geri kalanını sizin için dolduracağım, böylece yarın sınır kontrol memurları sizi sorgulamaya geldiklerinde ilgili tüm bilgilere sahip olacaklar."

Kalbim durdu. "Sınır kontrolü mü?"

Yavaşça başını salladı. "Protokol böyle. Sizi denizde bulmuşlar. Avustralya'ya yasadışı yollardan girmeye çalışan sığınmacılarla sık sık karşılaşırız. Kişisel bir şey değil, anlıyorsunuzdur. Sadece yardım edecek birilerinin, hayatta kalmak için paranın ve gidebileceğin bir evin olduğundan emin olmak istiyoruz."

Panik soğuk ve keskin bir şekilde içime işledi. "Peki ya bir evim yoksa?"

"O zaman geride bıraktığınız yere geri dönüş için bir ulaşım ayarlayabiliriz."

Buz.

Omurgamda buz gibi bir his.

Sertçe yutkundum, hırpalanmış beynimin ne yapacağını bulması için umutsuzca çabaladım. "Ne zaman-" Boğazımı temizledim. "Memurlar ne zaman gelecek?"

Bana araştıran bir bakış attı. "Genellikle saat on gibi burada olurlar. Sabah rotasyonu için zaman verir sizi değerlendirecek, son dakika testlerini yapacak ve taburcu olmaya uygun olduğunuzu teyit edecektir."

Başımı salladım.

Tek yapabildiğim

buydu. Boğazım

kapandı.

Gözlerim pencereye kaydı ama sonra zorla tekrar ona çevirdim. Amcam öldürüldüğünden beri yaptığım şeyi yaptım.

ve kaçmak zorunda kaldık. Dehşetimi bastırdım ve soğuğu kucakladım. "O zaman biraz daha uyumamın sakıncası var mı? Yarın yoğun geçecek gibi görünüyor."

Başını sallamadan önce bir süre beni inceledi. "Son sarsıntı testimizi de geçersen seni şafağa kadar rahat bırakacağım."

Komodine ve onun düğme ve kablo koleksiyonuna doğru ilerleyerek çekmeceyi açtı ve bir lamine edilmiş bir kağıt parçası. "Bunu tamamen ve eksiksiz okuyun." Kaşlarımı çattım ama kağıdı bana uzatırken itaat ettim.

Saçmalıktan başka bir şey değildi.

Bir köpeğin bir fareyi kovalaması ve başarısız olması gibi aptallıklar ve birkaç son derece temel aritmetik.

Ona geri uzattım. "Neden bunu okumak zorundaydım ki?"

Onu göğsüne bastırarak nazikçe gülümsedi. "Hikâyeyi ve toplamları hatırlıyor ve farenin hangi yöne kaçtığını hatırlayabiliyorsan, acı çekmediğini söyleyebiliriz. sarsıntı."

Uzaklaşırken omzunun üzerinden şöyle dedi. "Otuz dakika içinde döneceğim."

* * * * *

Döndüğünde onu bekliyordum.

Otuz dakika bir asır gibi gelmişti ama aslında göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti.

En azından artık bir planım vardı.

Muhtemelen öldürülmemen neden olacak bir plandı ama eve gönderilmekten çok daha iyiydi.

"Yani?" Hemşire gülümsedi. "Hikayeyi hatırlıyor

musun?" "On dört benekli köpek bir hışırtı duydu ve bir

Aç fare. Köpek beşe kadar saydı ve fareyi kovaladı.

ama söğüt ağacında sola döndüğünde onu kaybetti. Köpek ağacın etrafını dört kez kokladı ve otuz üç kez havladı ama yine de bulamadı. Elli yedi dakika bekledikten sonra fare ortaya çıkmış ve köpek onu

çiftçinin arka bahçesinde, aceleyle yirmi dokuz karahindibayı yok etti."

Hemşire okumaya devam ederek başını kaldırdı. Kaşlarını kaldırdı. "Kelimesi kelimesine söylediniz. Bunu hiç kimse yapmaz."

Bana bu İngilizce kelime öğretilmemiştii ama önemli değildi. Onun şokunu iyi bir şey olarak kabul ettim.

"Geçtim mi?"

"Kesinlikle beyin sarsıntısı geçirmiyorsun." "Bu artık uyuyabilirim anlamına mı geliyor?"

Kaşlarını çattı ve beni inceledi. "Eidetik bir hafızan yok, değil mi?"

Bilmediğim bir İngilizce kelime daha. Nabzım titredi.

"Emin değilim-"

"Eğer sana on iki kere elli altı kaç eder diye sorsaydım, şöyle derdin

."

"Altı yüz yetmiş iki." İrkildim. "Pardon, İngilizcede altı yüz yetmiş iki derdim."

"Kırk yedi kere doksan ikiye ne dersin?" "Dört bin üç yüz yirmi dört."

Gözleri büyüdü. "Matematikte her zaman iyi miydin?"

Kalbim kendi üzerine katlandı. "Babam matematik profesörüydü."

"Oh." Başını salladı ve ayağa kalktı, gözleri hâlâ benimkilere kilitlenmişti. "Sanırım bu her şeyi açıklıyor." Çekmecelere doğru ilerleyerek sarsıntı testi kâğıdını tekrar içeri soktu ve sessizce kapattı. "Olanlar için üzgünüm."

Boğazım

düğümlendi. Hiçbir

şey söylemedim.

Sanki başka bir şey söylemek istiyormuş gibi uzun süre üzerimde durdu. Ama sonra omuzlarını silkti, gülümsemeye zorladı ve yumuşak bir sesle, "Vardiyam bitmeden gelip seni kontrol edeceğim," dedi. Gitmeye gitti ama Son saniyede elini alçımın üzerine koydu ve gözlerimi kendi gözlerine çevirdi.

"İyi olacaksın, söz veriyorum. Korkutucu olduğunu biliyorum.

Yetkililer tarafından sorgulanacaksınız ama onlara doğruyu söylerseniz sorun çıkmayacaktır. Çok özel birine benziyorsun ve bunu görecekler. Bu ülke için ne kadar değerli olabileceğini anlayacaklardır."

Doğruyu söylemek mi?
Hastalıklı bir kahkaha attım.

Gerçek beni katlettirir.

Elimi onunkinin altından çekerek, Neri'nin burnunu kırıştırdığı sert ve çamaşır suyu kokan çarşafları kabarttım. "İyi geceler." Ona sırtımı vererek yan tarafıma uzandım.

Ayakkabılarını sürüyüp sessiz bir iç çekiş yapmadan önce birkaç saniye geçti. "İyi geceler, Aslan."

Onu artık duyamayana kadar bekledim.

Emin olmak için daha fazla bekledim.

Perdenin arkasında yanımdaki hasta tekrar horlamaya başlayana kadar bekledim.

Ancak o zaman çarşafı yırttım, morarmış bacaklarımı yataktan dışarı salladım ve iniltimi susturmak için dilimi ısırdım.

ayağa kalktım ve Jack'in bana bıraktığı çantayı aldım.

Titreyen ellerimle ve alçımın garipliğiyle savaşıarak, sırtı açık elbiseyi hızla yırttım, bacaklarımı

siyah boxer-brief ve bana çok büyük gelen lacivert şortu giydim -bileğimdeki botu sürekli lanetledim- ve beni cüceleştiren krem rengi bir tişörtün içine omuz silktim.

Çantanın dibinde en dar deliğine kadar çentiklediğim bir kemer ve sekiz numara ayaklarımın arkasına yapışan parmak arası terlikler duruyordu.

Sadece bir ayakkabıya ihtiyacım vardı, bir kez daha lanet çizme sayesinde.

Gitmek için döndüm ama bir şey dikkatimi çekti.

Nakit para.

İkiye katlanmış ve bir ataçla sabitlenmiş güzel renkli notlardan oluşan bir demet spor çantasının dibinde bekliyordu.

Kederim beni ezmek için tam o anı seçti. Gözyaşları yaktı ve umutsuzluk boğdu.

Ailemi kaybetmiştim ama bir başkası bana karşı inanılmaz derecede nazikti.

Beni iyileştirecek, besleyecek, giydirecek, paramı ödeyecek kadar naziktiler. Yalnız bırakılmayı hak ediyorlardı.

Bana hiçbir şey borçlu değillerdi.

Ben onlara her şeyimi borçluydum.

Yine de gidecek başka yerim

yoktu.

Parayı kaptığım gibi pencereye doğru süründüm ve sinekliği çektim. Kalbim ağızımdayken, camı hafifçe araladım.

Sanki insanların gayri resmi bir çıkış olarak kullanmasını engellemek için yapılmış gibi yarı yolda durdu.

Başka bir hayatta, çatlak yeterince büyük olmazdı.

Ama bu sefer, kaçak yaşamaktan yetersiz beslendiğim ve çaresizliğin beni kararlı kıldığı bir yerde, omuzlarımı sallayarak geçtim, karnımı emdim ve bir yılan gibi aşağıdaki solgun çiçeklere doğru kaydım.

Altıncı Bölüm

*

Nerida

*

(Türkçe Deniz : Deniz)

"Yani, daha on iki yaşındayken bir çocuğun hayatını kurtardınız. Hakkında tek bir şey bilmeden o çocuğa aşık oldun ve ona dokunduğunda farklı hissettiğini itiraf ettiğinde, bunun sadece hayatının artık senin olduğu için olduğunu mu söyledi?" Margot defterini göğsüne bastırdı. "Yani... vay canına."

Bakışlarındaki yıldızları geri kırıptı. "Bu çok çılgınca romantik ve-"

"Aptal," diye mırıldandı Dylan.

"Dylan!" Margot elindeki not defteriyle ona vurdu. "Bu aptalca değil. Bu kader. İlk görüşte aşk-"

"Bağışlayın beni," dedi Dylan, yüzünü buruşturarak gözlerini yakalayarak. "Ama... ben kaderci biri değilim. Eminim şimdi geriye dönüp baktığında o zamanlar hissettiğin şeyin sadece bir... karasevda olduğunu kabul ediyorsundur. Güçlü bir aşk ama bundan fazlası değil."

İçimden güldüm, onun inançsızlığından rahatsız olmadım. Ne de olsa, senin başına gelene kadar bir peri masalı gibi. "Hayatımın en büyük kara sevdasıydı." Alyansımı okşadım. "Benim tek karasevdam."

"Başka kimse yok mu?" Margot gözleri hevesle kırışarak sordu. "Yani o senin ilk ve son erkeğin miydi? Tanrım, bu hikaye daha tatlı olabilir mi?"

Buğulu bakışlarını yakalayamadım.

Hayatımın en kötü iki anını yeniden yaşamadan bu soruya cevap veremezdim.

Ben de yapmadım.

"Bunu asla unutamayacağım." Dylan nefesinin altında inledi. "Tanıdığım herkese Nerida Avcı'yla röportaj yapmak için seçildiğimi söyleyerek övünmekle kalmadım, şimdi de tabu romantizm ve ergenlik öfkesiyle dolu bir makaleye imzamı atmak zorunda kalacağım."

Usulca kıkırdadım ve başımı sallayarak geleceği ve paylaşacaklarımdan vazgeçtim. "Söz veriyorum, hikâyemizde özlemde daha fazlası var Bay Collins." Düşüncelerim asla tam olarak iyileşmeyecek olan yarayı dürttüğçe kahkahalarım uzaklaştı. "Karanlık var. Çok fazla karanlık. Kötü adamlar ve ölümcül komplolar var. İşkence ve-"

"Dur bakalım. İşkence mi?" Dylan dimdik oturdu. "Kimin? Senin mi, onun mu?"

Sertçe yutkundum.

Hikayenin bu kısmı da kolay olmayacaktır.

Aslında geriye dönüp baktığımda, aşkımız çok fazla şeye katlanmıştı. Çok fazla kalp ağrısı, acı ve ıstırap.

Tanrım, ne acı.

Ama onunla birlikte olmak için her şeyi yeniden yaşayabilirim.

"Sakıncası yoksa Bay Collins, olayları geçmişte olduğu gibi anlatmak istiyorum." Ses tonumu yumuşatarak ona gülümsedim. "Eğer bunu yaparsam, sizin için de uygunsa, yeni aşkın tazeliğinin tadını biraz daha çıkarmak isterim."

Düşmeyi, istemeyi, ilk dokunuşu, çalınan öpücüğü ve aradaki her şeyi yeniden yaşamak istedim.

Margot aramızdaki kısa mesafeyi aşp dizimi okşamadan önce Dylan'a baktı. Gözleri benimkilere takıldı, geniş ve hevesliydi. "Bize her şeyi anlat. Dylan'ı bilmem ama ben hiçbir yere gitmiyorum. Bana her sulu, lezzetli detayı ver."

Dantelli minderlere yaslanarak, "Tamam o zaman. Etkilenmeye açık bir genç kızdım. Biraz vahşi yetiştirildim ve pek çok kişiye tanınmayan özgürlükler verildi. Benim

Günlerim deniz hayatı ve güneş ışığıyla doluydu. Gecelerim ailemin gülüşünü ve sevgisini izlemekle doluydu. Bu şekilde seilmeyi o kadar çok istiyordum ki, sanırım Aslan bana o andan son nefesine kadar her nefesinin benim olduğunu söylediğinde, o kadar çok düştüm ki, karşılığında onun oldum."

Uçuşan elbisemi çekiştirdim. "Denizin onu benim olması için seçtiğine inanıyordum. Birlikte yüzerek büyüdüğüm bir yunus sürüsü tarafından bana teslim edilen bir gemi kazazedesi çocuk. Şanslıydım ki, iyi kalpli bir ailem vardı.

İnsan olarak ihtiyaç duyan herkese ve her şeye yardım etmenin görevleri olduğuna inanıyorlardı. Eğer başka biri olsalardı, hikayemiz daha başlamadan biterdi."

Dylan ağzını sildi ve mikrofonu bana doğru yaklaştırdı. Dudakları büzülmüştü ama ela gözlerindeki ışığı saklayamıyordu. Bu hikâyenin nereye varacağını görme merakı

Git. "Ailenin onu bakıma götürdüğünü mü söyledin? Onu kontrol etmek için geri döndüğünüzü -hem de paket servisle- ve sonra erken kalkmak için ayrıldığınızı?"

"Bir deniz biyoloğunun mesaisi her yerdedir. Bazı geceler sabah ikiye kadar fosforlu ışıldayan planktonlar üzerinde çalışırdık. Diğer geceler ise şafak vakti kalkıp cüce minke balinalarını kovalıyor ya da yuvalarından yeni çıkmış yüzlerce yavru kaplumbağayı görmek için resiflere dalıyorduk."

"Ama sen on iki yaşındaydın." Dylan kaşlarını çattı. "Sen on iki yaşında onlarla çalışıyorsun, değil mi? Peki ya okul ve diğer şeyler?"

"İlkokulu bitirene kadar evde eğitim aldım. Denediler Beni karadaki okula gönderdiler, ama bu hiç tutmadı. Sınıftan kaçır, bir balıkçı teknesine kaçak biner ve denizin çok açığındayken ağlarının arkasından görünürdüm, zavallı balıkçıların telsizle ailemden beni almalarını talep etmeleri."

"Fluke?"

"Araştırma teknemiz." Sırıttım. "Annem sık sık beni evde suda doğurttuğu anda onları lanetlediğini söylerdi.

Okyanusla olan yakınlığımın asla geri alınamayacağını."

"Haklıydı." Margot güldü. "Yani, suyun altında yaşamamanın bir yolunu bulmuşsun. Tıpkı falcının kehanette bulunduğunu söylediğin gibi."

"Bir gün havayı geri dönüştürebilen, atıkları yeniden kullanabilen bir biyosfer yaratacağımı tam olarak kastettiğini sanmıyorum. kuru ve harika bir yuva sağlamak için, ama evet. Sağladım. Ama iş ortaklarımın yardımı olmadan değil."

"Lunamare hakkında daha fazla bilgi edinmeyi gerçekten çok isterim," dedi Dylan. "İnşaatı nasıl çözdünüz? Deniz yosunu tarlaları nasıl çalışıyor? CO₂'yi nasıl kanalize ediyorsunuz? enerji?"

"Görüşürüz, Dylan." Margot el sallayarak onu uzaklaştırdı. "Önemli değil."

Önemli olan bu iki muhabbet kuşu." Dirseklerini dizlerinin üzerine koyarak çenesini yukarı kaldırdığı avuçlarının içine dayadı. "Devam et, Nerida."

Her iki gazeteciyi de inceledim ve kendimi tekrar On iki yaşındaki küçük bir kızın zihnini ve kalbini.

"Onu bulduğumuz günün ertesinde, denizden döndüğümüzde evimizdeydi. Babamın annem için yaptığı dalgaların karaya attığı odunlardan yapılmış salada uyuyordu.

evlilik yıldönümü. Sorumluluğunu üstlendiğim sebze bahçesini yağmalamıştı ve bir havucu yediği çukura kızdığımı çok net hatırlıyorum."

Gözlerim artık sahili ya da gazetecileri görmüyordu.

Aslan'ı sadece küçük, pembe boyalı ayak parmaklarımla onu dürttüğümde gördüler ve şöyle dediler-

Yedinci Bölüm

*

Aslan

*

(Endonezya dilinde Ay: Bulan)

"BİLİYORSUN, ÇALMAK HIÇ HOŞ DEĞİL. Eğer sorsaydın, Sana ne istersen verirdim." Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Akşam güneşi evin köşesinde sallanan palmiye ağacının etrafında parlayarak beni kör etti. Dik durmaya çalışırken, bileğim alçıda zonklarken ve ayak bileğim botunun içinde protesto ediyordu. Ayağımdaki cırt cırtlı kayışlardan biri gevşemişti.

Muhtemelen yürümem gerekenden çok çok daha uzun süre yürümüştüm. Çocuklar beni işaret ederken ve fısıltılar peşimi bırakmazken, Jack'in adresini elimde tutarak, mümkün olduğunca göze çarpmamak için elimden gelenin en iyisini yaparak, yerel kasabada ve banliyö sokaklarında topallayarak ilerledim.

Arkamdan gelen herhangi bir yüksek ses ya da homurdanan bir araba, ayaklarımın korkuyla hızlanmasına neden oluyordu.

Polisler peşimden gelir miydi? Peşime düşüp beni tutuklarlar mıydı?

Bütün gün korku içinde yürümüş, insanlardan uzak durmak için elimden geleni yapmışım.

Jack'in bana nazikçe verdiği parayı kullanmak için durmamışım.

Yiyecek ya da içecek almadım ve güneşli boyalı evlerle dolu bir mahalleden topallayarak geçtiğimde

Tropik bahçelerin yanından aksayarak geçerken, çok ihtiyacım olan gölgeyi bulmak için bir çalının altında kendimden geçmek üzereydim.

Neri batan güneşı engellerken üzerime bir gölge düştü, silueti sert ve azarlayıcıydı. "Cep yapıyorum Tanıdıklarınızı yetiştirerek para kazanıyorsunuz. Hesaplarıma göre az önce bana bir elli dolara mal oldun." Elini uzattı. "Parayı öde ve sonra bana ne yemek istediğini söyle, ben de gidip sana Ne istersen. Artan lazanyamız var ya da... Nemo burgerini sevdiysen, babamdan sana başka bir tane almasını isteyebilirim. yemek."

Sesi kulaklarımda çınladı. Onun varlığı benim ham ve derisi yüzülmüş duygularım için çok fazlaydı.

Gözlerimi kısarak yanımdaki ahşap zemini okşadım. "Oturabilir misin? Güneş gözlerimi acıtıyor."

Hemen yanımda poposunun üzerine çöktü, sanki ne emredersem onu yapmak için yaşadı. "Muhtemelen beyin sarsıntısı geçiriyorsun. Baş ağrınız varsa parlak ışıklar canınızı yakabilir. Hastane seni iyileştirdi mi? Kırıldığını sanıyordum."

İçimi çektim ve kafamdaki sisi kovmak için elimden geleni yaptım. Yıpranmış ardakta yaptığım şekerleme yorgunluğumu iyileştirmek yerine daha da kötüleştirmiş gibiydi. "Beyin sarsıntısı geçirmiyorum." Sağlam elimi koyu kahverengi saçlarımla arasında gezdirdim. Her zamankinden daha uzundu.

ama yeterince temizdi.

Neri beni endişeyle izledi ve kalbimin o endişe verici şekilde çarpmasına neden oldu.

Kolumu bırakarak beceriksizce yer değıştirdim.

Hayatını kurtaran kıza ne söyledin?

Ailenizle birlikte olmanızı engellediği için içten içe ona lanet okurken, teşekkürünüzü göstermek için ne yapabilirsiniz?

Gözlerimi onunkilerden ayırarak, güneş sayesinde kenarları turuncu renkte parlayan eve doğru baktım Arkasında bir set vardı. Aşırı büyük değildi. Krem rengi

tuğla ve koyu gri çatının yenilenmeye ihtiyacı vardı ve ahşap çit

Güneşten solmuş çimenlerin etrafı daha iyi günler görmüştü. Ama deniz biyologlarının neden burayı seçtiğini anlayabiliyordum.

Sahilden sadece birkaç ev uzaktaydı ve bahçenin tamamı -kenarlarda yetişen sebzeler hariç- doğal görünümlü bir havuzdu.

Neri ona bakarken beni yakaladı ve mutlu bir sırıtışla bacaklarını göğsüne doğru kaldırdı. "Bunu babam yaptı. Tıpkı içinde oturduğumuz salonu yaptığı gibi."

Kirişlere ve sazdan tavana baktım. Sazın bakım gerektiren yerlerinden gün batımı parçaları parlıyordu ama burası iyi bir gölgelik olmuştu. Eve doğru giden basamak taşları, kayaları ve palmyeleriyle havuzun etrafını çevreliyordu.

Sığ uçta kum parıldıyor, hafif bir eğimle kendi plajlarının deniz kabukları ve dalgaların karaya attığı odunlarla beklediği yere çıkıyordu.

"Birçok konuda yetenekli görünüyor." Parmağımı alçımın kenarında gezdirdim ve bileğimi kaplayan tere lanet ettim. Kendi babamın bana öğrettiği anılar cebir hızla bıçak kullanmaya dönüştü.

"Onları düşünüyorsun." Neri bacaklarını indirdi, gülümsemesi soldu. "Sen düşünmüyor musun?"

Kaskatı kesildim ve en büyük yaram olan üzüntümü içime çektim. Bu soruyu soran başka biri olsaydı, bu kadar acıtmazdı.

Ama o?

Onun iyiliği bana en büyük acıyı yaşattı.

Sertçe yutkunarak mırıldandım, "Babamı düşünüyordum. "Evet."

"Adı neydi?" "Emre."

"Tuhaf bir isim."

"Benim geldiğim yerde değil."

"Peki tam olarak nerede?"

Meraklı bakışlarını yakaladım, ona hayat hikayemi anlatmaya tam olarak hazır değildim ama ona tek bir cevap vermek istiyordum. "Türkiye."

"Türk ekmeğine bayılırım. İçinde annem kızarttığında erimiş tereyağını yakalayan küçük girintiler var. Nefis!"

Bir kıkırdama beni şaşırttı, pek de normal olmayan koşullara rağmen normal bir sohbe sürüklendim. "Annem eskiden çok lezzetli ev yapımı pideler."

"Oh, kokularını alabiliyorum." Neri havayı kokladı. "Annemin yemek yapmasına bayılıyorum. Ev gibi kokuyor. Seninki ne? En sevdiğin yemek?" Havucun üzerindeki kiri ve topladığım yiyeceklerden geriye kalan solmuş havuç tepesini inceledi. "Elbette sıkıcı sebzeler değil."

Annemin mutfaktaki becerilerini ve koşarken bizi evlerinde ağırlayan insanların misafirperverliği sayesinde paylaştığımız inanılmaz yemeklerden bazılarını hatırlayarak kalbim çarptı. Her şeyin tadı muhteşemdi. Sevgiyle yapılmış.

Bu anıları bir kenara iterek gülümsedim. "Havucunuz yediğim en iyi havuçlardan biriydi. Aldığınız paraya tamamen değdi."

Homurdandı ve güzel mavi gözlerini devirdi. "Yalancı." "Gerçek." Göğsümü sıvazladım, neşeli olmaya çalıştım ama içimdeki umutsuzluk beni fazlasıyla ciddileştirdi. "Eğer o havuç benim son yemeğim olsaydı, mutlu ölürdüm."

Omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. "Ama yine de ölmek üzere değilsin... değil mi?"

"Doğru." Ses tonum kastettiğimden daha soğuk bir hal alarak daha uzun oturdum. "Bundan emin olabilirsiniz."

Başını eğdi; bakışlarındaki ani keskinlikten başımı çeviremedim. "Sen... sen mutlu musun Bu mu?" Sesi fısıltıya kadar alçaldı. "Yani... Sapphire bizi sana getirdiği için mutlusun, değil mi? Yalnız olduğunu ve şu anda kalbinin kırık olduğunu biliyorum ama... artık bana sahipsin. Ve... ve... şey, ailenin yerini alamayacağımı biliyorum ama kırık kalbini onarmak için elimden geleni yapacağım... göreceksin."

Boğazıma bir taş düğümlendi. Ne söyleyeceğimi

bilemiyordum.

İçimdeki buz çatlamak üzereydi. "Neri... Ben-" "Ah, işte buradasın!" Anna ortaya çıktı, yürüyerek çatlaklara bile bakmadan basamak taşları. "Bunu yapmayı bırakmalısın, Nerida. Ortadan kaybolmaya devam edersen kafayı yiyeceğim. Bir bakmışsın kıyıdasın, bir bakmışsın gitmişsin."

Neri gülümsedi, kocaman ve parlak, aramızdaki gerginliği sanki hiç olmamış gibi yok etti. "Özür dilerim anne." Ayağa fırlayarak annesine doğru koştu ve parmak uçlarında durarak yanağına bir öpücük kondurdu. Hiç duraksamadan kireç yeşili güneş elbisesini yırttı ve altındaki kırmızı tek parça elbiseyi ortaya çıkardı. "Sadece eve gitmek istedim, hepsi bu." Kendini havuza attı, doğal kenarın üzerinden bir dalga gönderdi ve acı çeken çimenlere battı.

Yüzeye çıktığında Neri beni işaret etti. "Aslan'ın iyi olup olmadığını görmek istedim."

Anna kaşlarını çatarak bana odaklandı. "Merhaba Aslan. Daha iyi görüldüğünü gördüğüme sevindim. Lütfen yanlış anlama ama... nasıl geldin ve kızım bizi beklediğini nereden biliyordu?"

Ayağa kalktım ve ödünç aldığım şortumu fırçaladım. Neri'ye bakarken tüylerim diken diken oldu. Havuzun dibinde yüzüp annesine döndü. "Ben... Neri'nin nasıl bildiğine dair bir açıklamam yok. Sanmıyorum O yaptı. Sadece bunu söylüyor."

Anna gözlerini kıstı. "Kızım abartır, bu doğru, ama yalan söylemez."

"Ben-" demek istemedim.

"Biliyorum. Sorun değil. Nerida kendine has bir özelliğe sahip. Yemin ederim, hissetmemesi gereken şeyleri nasıl hissettiğini tam olarak anlayana kadar yaşlı bir kadın olacağım. Biliyor musun, neredeyse her zaman deniz canlılarını nerede bulacağımızı tahmin eder.

Çalışmaya mı çalışıyorsun? Bir balık bulucudan daha güvenilirdir." Nefesinin altından güldü. "Vahşi ve özgür ve açıkçası beni biraz korkutuyor."

Gülümsedim. "O kesinlikle bir güç."

"Oh, evet. Dikkatli olmazsan seni devirebilecek bir güç." Gözleri karardı ve sözlerinde bir uyarı olduğuna yemin edebilirim. "Herneyse... buraya nasıl geldin?" diyordun.

"Yürüdüm."

"Yürüdün mü?" Çizmeme bakarken kaşlarını kaldırdı. "Kırık bir bilekle mi?"

"Acımıyor."

"Bunun bir yalan olduğuna eminim."

Başımı eğdim, sansürleyemeden gerçekler ortaya döküldü. "Daha kötülerini de yaşadım. Lütfen. Endişelenmeyin. Sen ve ailen zaten bana çok iyi davrandınız. Ben iyiyim. Gerçekten."

Bir an için cevap vermedi.

Sanki kızı kadar uyumluymuş ve asla söylemeyeceğim şeyleri hissedebiliyormuş gibi bana baktı. Sonunda başını salladı. "Yani erken taburcu oldun ve buraya mı geldin?"

Kıpırdandım. "Gelip sana teşekkür etmek istedim. Tekrar. Her şey için." Neri'ye hızlıca bir bakış attıktan sonra ortaya çıktı, bir nefes aldı ve tekrar suyun altında kayboldu.

Sessizce ekledim, "Biliyorum gelmemeliydim. Sen zaten çok şey yaptın, ama ben..." Gözlerim yanarken omuz silktim. "I..."

Bu insanlar hayatımı kurtarmıştı ama şimdi onların bahçesine izinsiz giriyordum.

Neden bana daha fazla yardım etsinler ki? Neden daha fazla

Beni yetkililere teslim etmek ve benimle ilgilenmelerine izin vermek yasal yükümlülükleri iken burada güvende miydim?

Hava almak aniden zorlaştı.

Boynumun arkasını sıktım.

Dev bir su sıçraması başımı kaldırmama ve Anna'nın etrafında dönmeme neden oldu.

Su uçtu, ardından bir kızın çığlığı geldi.

Jack kızını gökyüzüne fırlatıp bir şelale gibi havuza geri yağmasına izin verirken donup kaldım.

damlacıklar. Tişörtü bir kayanın üzerine atılmıştı.
Muhtemelen az önce atladiğı kayanın.

Neri bir savaş çığlığı attı ve kendini babasının sırtına attı, omuzlarına tırmandı ve saçlarını avuçladı. "Ben kazandım. Ben kazandım-"

Jack, Neri'yi de yanına alarak suyun altına daldı.

Anna gözlerini devirdi. "Ben su bebekleriyle yaşıyorum. Yemin ederim.

Bütün gün okyanustaydık ve bunun çoğunu resiflerde serbest dalış yaparak geçirdik ve eve döndüğümüzde sevgili kocam ve kızım ne yapıyor? Doğruca suya geri dönüyorlar."

Jack yüzünü ıslaklıktan arındırarak tekrar ortaya çıktı.
"Aslan! Hey. Bizi buldun demek!"

Neri babasının bacaklarının arasından yüzerek önüne çıktı ve bana el salladı. "Akşam yemeğine kalıyorsun, değil mi?" Suyun içinde dönerek babasıyla yüzleşti. "Git biraz daha Nemo burger al. Aslan bir tane istiyor."

"Hayır, ben iyiyim," diye acele ettim. "Beklemiyorum-"

"Canım pizza çekiyor." Jack göz kırptı. "Ev yapımı, bol mantarlı ve mozzarellalı."

"Evet!" Neri kumlu sahile doğru yüzdü ve havuzdan dışarı atladı. "Gidip üstümü değiştireyim ve onları yapmana yardım edeyim."

Beni ailesiyle yalnız bırakarak eve girdi.

Biri kuru ve temkinli.

Biri ıslak ve misafirperver.

Uzun bir süre kimse bir şey söylemedi.

Jack havuzdan çıktı, tişörtünü aldı ve beni aşağı yukarı süzdü. "Kıyafetlerimin sana büyük geleceğini düşündüm. Boyuna ve yapına göre, biraz zayıf."

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim ve onaylamak için çenemi eğdim.

Jack, karısına bakmadan önce göz göze geldiler. sert bir bakışla beni kıstırdı. "Sana adresimizi neden verdiğimi biliyor musun Aslan?"

Başımı salladım.

Anna bir şeyler mırıldandı ama Jack onu duymazdan gelerek bana doğru yürüdü. Islak elini omzuma koyarak beni bir kez sıktı. "Çünkü senin ne olduğunu biliyorum ve kaybettiklerinden sonra... En azından bir tane olsun istedim. gitmek için güvenli bir yer."

Gözlerim ona dikildi. "Benim ne olduğumu biliyor musun?"

Beni bırakarak başıyla onayladı. "Burada yasadışı olarak bulunuyorsun." Kalbimin etrafı buz tuttu.

"Onlar seninle görüşmeden kaçarsın diye düşündüm. Güvenebileceğin kimse olmadan yalnızsın. Ayrıca ya gözaltına alınacağınızı ya da işlem için denizaşırı bir yere gönderileceğinizi biliyorsunuz. Ya da daha kötüsü... sınır dışı edilerek ülkeneye geri gönderileceksin."

Buz kalınlaştı, ciğerlerime bir kar fırtınası üfledi.

Jack'in sesi boğuklaştı. "Bana iki şeyin cevabını ver. Bana dürüst ol ve sonra yemek yiyelim ve sonrasında... konuşalım. Düzgünce. Seni ispiyonlayacağımızdan korkmadan."

Taş tekrar boğazıma kaçmıştı.

"Sor." Sağlam elimi yumruk yaptım. "Nerelisin sen?"

"Türkiye."

"O kadar yer varken buraya nasıl geldin? Türkiye delicesine uzak. Madem gitmek zorundaydın, neden daha yakın bir yere gitmedin?"

Eve mi? Belki Avrupa, ya da-

"Avustralya babamın hedefiydi."

"Neden?"

"Çünkü Antarktika'ya gitmeden ulaşabileceği en uzak ülke orasıydı."

"Ve tüm yol boyunca yelken mi açtınız?"

Onlara ne kadarını söyleyebilirdim? Ne kadarı çok fazlaydı?

Her kelimeyi dikkatle tartarak, "Ailem fakir değildi. Pasaportlarımız ve paramız vardı. Her zamanki gibi, herkes gibi bir uçakla yola çıktık. Ama..." Gerildim ve birçok havaalanını, birçok uçuşu unutmak için elimden geleni yaptım, Türkiye'den her seferinde biraz daha uzaklaşıyor. Bu arada

Endonezya'ya indiğimizde, ailemin paniği, herhangi bir şekilde kimliklerimizden kurtulmak için manik seviyelere ulaşmıştı.

gerekli araçlarla. Bir de baktım ki Afet, Melike ve ben bir teknedeyiz ve etrafımız başka milletlerden insanlarla çevrili, denize açılmak.

"Son yolculukta uçakları bir tekneyle değiştirdik," diye itiraf ettim.

Jack bir süre beni inceledikten sonra başını salladı ve daha fazlasını paylaşma konusundaki isteksizliği kabul etti.

Derin bir nefes alarak sordu: "Eğer eve geri gönderilirsen. Hükümetimize durumunuzu anlatırsam ve sizi geldiğiniz yoldan geri göndermeyi seçerlerse, hayatta kalır mısınız?"

Bakışlarını tuttum.

Olabildiğince dik durdum.

Ve hayatımın en dürüst sözlerini söyledim. "Oraya adımımı attığım anda yakalanacağım, işkence göreceğim ve muhtemelen bana ölümü bahşetmeleri için yalvarmak zorunda kalacağım."

Jack sanki tek bir yalan arıyormuş gibi gözlerimin içine baktı. İrkildi. "Bunu Nerida'ya asla söylemeyeceksin, değil mi?"

Beni anlıyor musun? Tehlikede olduğuna dair tek bir ipucu bile yok." "Sana söz veriyorum."

Uzun bir aradan sonra burnunu çekti, boğazını temizledi ve sııttı. "O zaman yemek yiyelim. Açlıktan ölüyorum."

Sekizinci Bölüm

*

Aslan

*

(İrlandaca'da Ay: Gealach)

TAYLORLAR NE OLDUĞU KONUSUNDA KAVGA EDERKEN
SESSİZ KALDIM

ev yapımı pizzaların üzerine koymak için. Bir bar taburesine oturdum, ellerimi granit tezgâha dayadım, Anna malzemeleri eski püskü buzdolabından çıkarıp beyaz mutfakta dans ederken Jack ve kızı birbirlerine acımasızca eziyet ediyorlardı.

Bir noktada, iki çubuk ekmekle kılıç dövüşüne tutuştular.

Anna sadece gözlerini devirdi, sanki tartışmaları son derece normaldi ve işlerini yapmalarına izin verdi. Yeni toplanmış ıspanaklar uçup Neri'nin dalgalı çikolata rengi saçlarına düşerken irkilmedi bile.

Pizzalar hazırlandıktan sonra Anna, Jack'in omzuna vurarak doğuşuna tanık oldukları son kambur yavruya isim verme oyununu yarıda kesti.

"Sıra sende," dedi Anna. "Git bunları fırına koy."

Jack sırttı, Anna'yı yanağından öptü ve lezzetli görünen vejetaryen pizzalardan oluşan tepsiyi topladı. "Kızımız dediğimiz o fahişeye söyle, buzağıyı çağırmak istiyorum. Moby."

"Moby albino bir ispermeçet balinasıydı. Ona öyle demeyeceksin." Neri ellerini kalçalarına koydu, saçları yüzmekten kurumuştı ve kıvrak vücudu çiçek desenli bir

ayak bileklerine kadar inen bir elbise. "Koholā çok daha iyi." Bana bir gülümseme attı. "Hawaii dilinde kambur demek."

"Bunu nereden biliyorsun ki?" Jack kalçasıyla sinekliği iterek açtı ve bir pizza fırınının çoktan yakılıp ısıldığı küçük güvertede kayboldu.

"Bilmiyorum baba. Google translate?"

"O telefonu senden alacağım. Tüm bu yeni kelimeleri öğreniyorsun."

Anna güldü ve Neri'ye sıkıca sarıldı. "Dilleri benim kadar sevmene bayılıyorum. Okul müfredatında başarısız olabilirsin ama kimse senin çok zeki olduğunu inkâr edemez."

Neri bakışlarımı yakaladı. "Zekamı annemden alıyorum. Dört dil konuşabildiğini biliyor muydun?"

"Dört mü?" Ses tonum saygıyla derinleşti. "Bu... etkileyici." Birbirlerinin etrafında rahatça dolaşmalarını izlemek, kalbimin kendi ailemi arzulamasına neden oldu. Onların hayaletleri içime doldu; kendimi itiraf ederken buldum, "Sadece iki tane biliyorum. Ve İngilizce eğitimim oldukça... yoğundu."

"Yoğun mu?" Neri sordu.

"Babam bir öğretmendi. Bizimle hep Türkçe'nin arasına serpiştirilmiş İngilizce kelimelerle konuşurdu.

Ta ki..." Boğazımı temizledim. "Neredeyse bir yıl öncesine kadar

önce tüm ailemizi sadece İngilizce konuşmaya zorladı." "Sizi buraya taşınmaya hazırlamak için mi?" Anna sordu.

Başka bir nedeni daha vardı ama başımı

salladım. "Evet." "Şey, bizim için oldukça yeni olduğunu asla bilemezsin

dil." Anna nazikçe gülümsedi. "Belli ki senin bir Öğrenmeye yatkınlık. Başka bir şey öğrenmek istersen bana haber ver. Çok fazla Latince bilmekten gurur duyuyorum - özellikle de çalıştığımız tüm canlıların doğru isimleri için - günlük hayatta tamamen anlamsız olmasına rağmen."

Gözlerini tuttum. "Hiçbir kelime anlamsız değildir."

Neri kalın kirpiklerini bana doğru kırpıştırarak, "Bana Türkçe bir tane öğret," dedi. "Senin için çok şey ifade eden bir

tane."

Kalbim sanki aniden kan kaybından kurumuş gibi hissetti.
Memleketimin her kelimesi yok oldu. Geriye kalan tek şey dayanılmazdı, kulaklarımda fırtına ve gök gürültüsü sesleriyle yankılanıyordu.

"Lütfen?" Neri yalvardı.

Ellerimi birleştirerek, "Canım," diye mırıldandım.

"Canım?" Gözleri zekâyla kısıldı. "Bu ne anlama geliyor?"

Yüzümü buruşturdum.

Anna sertleşti. "Neri, Aslan'ın huzurlu bir gece geçirmesine izin vermeye ne dersin? Kendine geldiğinde sorularına cevap verecektir. daha iyi hissediyorum."

Neri omuzlarını kaldırırken gözlerini benden ayırmadı. kamburlaştı ve yüzüne hüznün yayıldı. Tek kelime etmeden yalınayak mutfak tezgahının etrafından dolandı, dizlerimden birini kenara iterek bacaklarımı genişletti, sonra aralarına girip ince kollarını belime doladı.

Tamamen kaskatı

kesildim. Tüm o acı.

Tüm keder.

Etrafında inşa etmeye başladığım duvarlara çarptı. Ağrıyan çaresizliğim, vuruşlarım ve çırpınışlarım, bırakıp gitmek için çaresizliğim. Bu güzel kız beni kucaklarken bırakmak ve arınmak için.

Nefesim kesildi.

Görüşüm

yalpaladı.

Ve tıpkı istemediğim bir hayata uyandığımda beni teknenin zemininde ilk kez kucakladığında olduğu gibi, onun sevgisine karşılık verecek gücüm yoktu.

Bana verdiği her şeyi biriktirdim.

Merhamet ve tesellinin her zerresi.

Geçen sefer, mutsuzluğumdan kırılmıştım. Bu sefer, beni bırakmasına, parmak uçlarında durmasına ve yanağıma en yumuşak öpücüğü kondurmasına yetecek kadar dayandım.

"Bana henüz söylemek zorunda değilsin. Mutluluğun iyileşene kadar bekleyebilirim. Doktorlar senin yaralarını sarmış olabilir.

kırık kemiklerinin, ama kırık kalbinin doktoru ben olacağım." Uzaklara dalarak ekledi, "Yine de kalbin bir daha asla mükemmel olmayacak. Sevdiklerini kaybetmek her zaman çatlaklar bırakır, ama... sonunda... o çatlaklar sizin en güçlü parçanız haline gelir."

Topuklarının üzerinde dönerek, dışarı fırladı.

Beni paramparça ve titrer halde bıraktı.

Anna boğazını temizledi ve bakışlarımı onunkilere çevirdi.

Bronz teni beyazlamıştı; bakışları gözyaşlarıyla parlıyordu. "Üzgünüm Aslan. Onun algısı, canlılığı ve herkesi düzeltme kararlılığı için üzgünüm." Bana doğru gelerek ellerini kavuşturdu ve başını salladı. "I hassas olduğumu söylemiştim. Ve bunda ciddiym. Her zaman imkânsız şeyleri biliyor gibi görünür." Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Her şey altı yaşındayken başladı. Sokağın aşağısındaki en iyi arkadaşı -neredeyse birlikte büyüdüğü küçük bir kız- trajik bir kaza geçirdi. Burası, insanların onu bulanın Neri olduğunu, Sophie'nin ölümüne tanıklık edenin Neri olduğunu söylememi bekledikleri kısım. Ama o değildi. Neri yataktaydı. Neri yataktaydı. gece yarısına yakındı. Mahalle sessiz ve sakindi. Ta ki Neri çığlık atmaya başlayana kadar."

Anna ürperdi. "Çığlık çığlığa bağırdı, sonra dışarı fırladı ve yola fırladı. Jack ve ben de peşinden gittik ve Sophie'yi sokağın ortasında bulduk. Ne olduğunu Gecenin o saatinde dışarıda tek başına ne yapıyor, bilmiyoruz."

Dikkatini birbirine dolanmış ellerine verdi. "Başiboş bir köpek tarafından feci şekilde parçalanmıştı. Kimse nereden geldiğini bilmiyordu ve kimse onunla başa çıkamadan kaçtı. Sophie hastaneye götürüldü ama hepimiz çok geç olduğunu biliyorduk. O gecedен beri Nerida farklı görünüyor.

Sanki başkalarının duyamadığı şeyleri duyuyor ve hissediyor gibi." Gözyaşlarına hakim olamayan Anna gözlerini

kırpıştırarak şimdiki zamana geri döndü.

"Aman Tanrım, ben ne yapıyorum böyle? Çok ama çok özür dilerim Aslan. Bu gece buraya ölümü getirmek istememiştim.

Özellikle de sen kaybetmişken-" Elini sallayarak mırıldandı,
"Sadece söylemek istedim... Neri seni sinirlendirebilir. O
olabilir

sizi ürkütecek şeyler söyleyebilir. Sophie'den bile bahsedebilir çünkü şu anda bile onunla konuşabildiğini iddia ediyor. O eşsiz biri ve bu yüzden onu tüm kalbimle seviyorum."

Sözlerinin aramızda dolaşmasına izin verdim.

Her ne kadar korkunç olsa da, anlattığı hikâye beni ölümle olan kendi mücadelemden merhametli bir şekilde uzaklaştırmıştı. Yavaşça, artık titremeyen bacaklarımla bar taburesinden kalktım. "Sevgilim, tatlım, canım anlamına geliyor ama gerçek özü hayatımdan, ruhumdan geliyor." Ağzımı sildim. "Canım. Bu bir sevgi sözcüğü. Bugünlerde o kadar sık kullanılıyor ki anlamının çoğunu yitirdi... ama annem başka bir şey kullanmazdı."

Anna yüzünü buruşturdu. "Seni çok sevmiş gibi görünüyor."

Boğazım düğümlendi. Omuzlarımı geriye çekerek mırıldandım: "Bana Nerida'dan bahsettiğin için teşekkür ederim. Onun herkese karşı bu kadar nazik olduğunu bilmek yardımcı oluyor. Getirdiği yoğunluğun bir kısmını azaltmaya yardımcı oluyor."

Anna'nın cevap vermesini beklemeden dışarı çıktım ve Jack ile kızı eve yaslanırken ben de eve yaslandım. Pizza ve salatayı masada en iyi nereye koyacaklarını tartıştılar.

Anna elinde bir sürahi suyla yanımdan geçti. Jack yemek vaktinin geldiğini söyledi.

Ve Neri sanki kırık, kanayan kalbimdeki her çatlağı ve yarığı tek başına iyileştirecekmiş gibi bana gülümsedi.

Ben cam kaplı masaya oturdum ve geri kalanlar Akşam, lezzetli dumanlı pizzalar, sık sık şakalaşan ama çok seven bir aile ve her zaman Yemek yendikten sonra Jack'e istediği her şeyi söylemek zorunda kalacağımı biliyordum.

Ve bir kez yaptım mı?

Bundan sonra ne olacağını gerçekten bilmiyordum.

"Yatma vakti, küçük balık." Jack gerindi ve esnedi.

Dışarıda yemek yediğimiz masada bir böcek bobini vardı. Sivrisinekleri uzak tuttuğu söylenen yanımızda içilen sigara, boş tabaklar ve buruşmuş peçetelerle doluydu, ve atılmış su bardakları.

Jack'in önünde üç şişe bira duruyordu.

Bana da bir tane teklif etmişti ama Anna ona yan gözle bakmış ve onun yerine bana bir Sprite vermişti.

Anna'nın yaşımı tahmin edip edemediğini ya da gemi kazasına uğradığım ve hala bunun acısını çektiğim için mi içmemi istemediğini merak ettim.

Umursadığımdan değil.

Vücudumun alışık olduğundan daha fazla yediğim için midem rahatsız edici bir şekilde doluydu ve uzun gün ve bundan sonra ne olacağına dair artan stres nedeniyle yine başım dönüyordu.

Bu gece nerede uyuyacağım?

Yarın ne olacak?

Bu insanlar ne kadar sevimli olsalar da, Anna'nın kızı ve yaşam tarzları hakkında biraz bilgi vermesini takdir etsem de, hayatım onların ellerinde bekliyordu ve ben dinlenemiyordum, rahatlayamıyordum.

İçim endişe ile çalkalandı.

"Saat daha sekiz ve bugün Cuma." Neri kollarını kavuşturdu. "Ayrıca, bir misafirimiz var."

Jack parmağıyla onun burnuna vurdu. "Sabah yine erken kalkacağız ve senin de dün bitirmen gereken ödevlerin var. Yani hafta sonu tatilin yok ve misafirimiz de bir yere gitmiyor. Onu yarın göreceksin."

"Yapacak mıyım?" Gözleri parladı. "Koholā'yı görmek için bizimle gelebilir mi?"

Yüzüm kızardı.

Tüm ailemi çaldıktan sonra okyanusa geri dönmek mi?

Hiç şansın yok.

"Bunu yarın konuşuruz." Jack evin içine açılan sürgülü kapıyı işaret etti. "Şimdi, git."

Neri bana baktı, bakışları keskindi ve çok, çok fazla görüyordu. Alt dudağını çiğneyerek önce annesine sonra da babasına baktı ve sandalyesine daha da gömüldü. "Biliyor musun... izin versen de kalsam ve her ne hakkında konuşacaksan dinlesem." Kollarını kavuşturdu. "Nasıl olsa kulak misafiri olacağım. Nereye gidersen git, her şeyi duyana kadar etrafta dolanacağım."

"Nerida. Bu seni ilgilendirmez," diye nazikçe azarladı Anna. "Yatağına git, aşkım."

Neri'nin genç yüzündeki kararlılık kalbimin çarpmasına neden oldu. "Bu beni ilgilendiriyor." Beni işaret ederek kararlı bir şekilde, "Onun burada olmasının sebebi benim. Hayatta olmasının sebebi benim. Benim sana ait olduğum kadar o da bana ait. Ona söyleyeceğin her şey beni ilgilendirir çünkü bunu kendisi söyledi."

Öne doğru eğilip yoğun bakışlarını benden hiç ayırmadığında kalbim hızla çarpmaya başladı. "Onun her nefesi artık benim ve sanırım bu süre boyunca nerede yaşayacağını bilmeye hakkım var. o nefesleri alarak." Annesine baktı, ses tonuna bir yalvarış karışmıştı. "O yalnız anne. Sahip olduğu tek şey biziz. Onu göndermeyeceğinden emin olmak için burada olmak istiyorum. Bize ihtiyacı var."

"Neri, yeter," diye fısıldadım. "Yatağına git."

Kaşlarını çattı. "Bana ne yapacağımı söyleme Aslan. Ben kalıyorum. Aileme ne söyleyeceksen, bana da söyleyebilirsin."

Jack başını eğdi ve sandalyesine çöktü. Anna yorgun bir nefes çekti.

Ve Neri kazandığını bilerek çenesini yukarı kaldırdı. O kesinlikle bir güçtü.

Küçük bir kasırga.

Fırtınadan çok daha korkunç bir tropikal kasırga Dünyamı paramparça etmiş ve beni hayata tutunmaya zorlamıştı çünkü içimde korkunç bir his vardı, eğer o fırtınanın yaptığı gibi hayatımı paramparça etseydi... Enkazdan sağ çıkamazdım.

"Aslan... bu senin kararın," dedi Jack sonunda. "Arabayla gezintiye çıkabilir ve baş belası çocuğumu sokaklarda bizi araması için bırakabiliriz ya da burada konuşabiliriz." Gözleri bariz bir mesaj veriyordu. Çocuğumu yaralayacak ya da kâbuslar görmesine neden olacak hiçbir şey söyleme.

Anna'nın bana Neri'nin çocukluğu hakkında anlattıklarından sonra Arkadaşımın öldürölmesi ve Neri'nin bir şekilde bundan haberdar olması nedeniyle isteğini kabul ettim.

Parlattığı parlak, güzel ışığı lekeleyecek başka bir karanlığa ihtiyacı yoktu.

Ayrıca, kötölüğü kendimden uzak tutmaya alışmışım. mümkün olduğunca masumiyet. Melike'yi korumak için elimden geleni yaptım.

Neden kaçtığımızı ve yakalanırsak ne olacağını bilmiyorduk.

Neri gözlerini benden hiç ayırmadı, kristal berraklığındaki mavi gözleri beni pek çok şeyin içinde boğdu. Duymaması gereken şeyleri duyma kararlılığının altında acı ve korku yatıyordu.

Dahil edilmemek acı veriyor.

Uyandığında burada olamayacağım korkusu.

Beni izleme şekli kafamda alarm zillerinin çalmasına neden oldu.

Göğsüm sıkıştı ve yapmamam gerektiğini biliyordum. Yaptığım için kendime lanet ettim. Ama kalbim garip bir tekme daha attı ve kendimi onun her talebine boyun eğerken buldum.

"O kalabilir."

Bana verdiği gülümseme nefes almamı zorlaştırdı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Söz veriyorum, tek kelime etmeyeceğim.

kimseye bir şey söylemeyeceksin." Göğsünün üzerine bir çarpı işareti çizdi.

Boğazımı temizledim ve başka tarafa baktım.

Jack bakışlarımı yakaladı, koyu mavi bakışları görmek istemediğim şeylerle çalkalanıyordu. Kızıyla benim aramda hızlı bir bakış fırlattıktan sonra öne doğru eğildi ve ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "Pekâlâ o zaman... başlayalım."

Anna ayağa kalkıp mutfakta kayboldu ve birkaç dakika sonra kuru suyumuzu doldurmak için bir sürahi suyla geri döndü.

Gözlükler.

"Kaç yaşındasın sen?" Jack sordu.

Daha uzun oturdum, soruların kolay başlayacağına şükreliyordum. "On altı."

"Peki kaçınız seyahat ediyordunuz?"

"Beş. Ben, kuzenim, kız kardeşim, annem ve babam."

Jack irkilerek yutkundu. "Ve... ne olduğunu gördün mü onlara ne oldu? Hala orada olma ihtimalleri var mı? hayatta mı? Başkaları tarafından bulunduklarını ve sizi aradıklarını mı?"

Kalbim acımasız, kesici bir umutla çarptı.

Bunu hiç düşünmemiştim bile.

Bardağımlı tutarken ellerim titredi. "Bir dalga bizi ayırdı. En son hatırladığım şey annem, kız kardeşim ve kuzenim, ve sonra... değildim." Sesim kalınlaştı. "Sanırım onların da benim gibi su üstünde kalabilmiş olma ihtimali var. Başka bir kurtarıcıya doğru sürüklendiler."

Anna uzandı ve elimi okşadı. "Balıkçılara soracağım. Onlar bilir." Arkasına yaslanan Anna sordu: "Sen ve ailen nereye gidiyordunuz? Burada tanıdıklarınız var mı? Sizi bekliyor olabilecek birileri?"

Başımı salladım. "Sadece biz vardık. Perth'e ulaşmayı hedefliyorduk-"

"Perth?" Jack bir yudum suda boğuldu. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama bu mesafeyi birkaç bin kilometre aştınız."

O kadar mesafeyi anlayamazdım.

"Sanırım fırtına seni rotandan saptırdı?" Jack düşündü.

Babamın kaçakçıyla olan ilişkilerine duyduğum eski öfke yükseldi. Sesimin sertleşmesine engel olamadım. "Bizi götürmeyi kabul eden adam pek nitelikli görünmüyordu. Teknesi uygun değildi. Çok fazla insanı bindirdi. Fırtınadan önce Avustralya sularına varmış olmamıza bile şaşırdım.

vur." Ailemi öldüren ama kendi hayatını da kaybeden adama duyduğum öfkeden boğulurcasına, "Neredeyim... Neredeyim ben?" diye sordum.

"Tüm Avustralya'daki en iyi şehir, dostum." Jack sırttı. "Port Douglas."

Kaşlarımı çattım ve babamın hepimize çalıştırdığı haritayı hatırlamak için elimden geleni yaptım. "Cairns tarafından mı?"

"Yakın. Cairns arabayla yaklaşık bir saat uzaklıkta." Jack dirseklerini masaya koyarak ağzını ovuşturdu ve beni inceledi. "Evdeki hayatın hakkında soru sormayacağım." Onun

Bakışları sandalyesinde sessiz ve meraklı bir şekilde oturan Neri'ye kaydı. "En azından henüz değil. Geç oldu ve yarın yoğun bir gün olacak. O yüzden... sadece önemli kısımları soracağım."

Omurgam diken
diken oldu. İşte
buydu.

Veda etmesi için kendimi hazırladım.

"Tamam..." Parmaklarımı sıkıca birbirine geçirdim. "Gitmemi ister misin?"

"Gitmek istiyor musun?" Jack kahverengi kaşlarını çatarak sordu.

Neri sandalyesinde kaykıldı, dizlerini yukarı çekip onlara sarıldı.

Çenesini elbisesinin çiçek desenine dayayıp bakışlarını sertleştirdiğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Konuşmadı ama sessizliği sağır ediciydi.

Gitmek istediğimi söylemeliydim çünkü kalırsam Neri'ye katlanmaya devam etmek zorunda kalacaktım ve dürüst olmak gerekirse ona ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum ama gidecek başka yerim de yoktu. Benimkiler alındıktan sonra birlikte olmayı tercih edebileceğim başka kimse yoktu.

"Hayır. Gitmek istemiyorum."

"Güzel, bizimle kalacaksın o zaman."

"Jack... burada ne öneriyorsun?" Anna sessizce sordu. "O

yasadışı. Sonsuza dek görünmeden toplumun içine
karışamaz.

Eninde sonunda onun için gelecekler."

"Onu yasal hale getirirsek olmaz," diye söze girdi
Neri. "Ona bir pasaport alırsız. Bu tür şeyler."

Bu mümkün mü?

Babam buraya geldiğimizde ne olacağından hiç bahsetmemişti. Sadece geldiğimizden.

Jack karısına ve kızına baktı ve sonunda, "Bir hafta teklif ediyorum," dedi.

Bir hafta mı?

Yedi gün nasıl hem bir ömür hem de tek bir saniye gibi görünebilir?

"İyileşmek, yeniden toparlanmak ve buradan sonra nereye gideceğimize karar vermek için bir hafta. Anna buradaki durumunuzun tehlikeli olduğu konusunda haklı. Bu kasabada insanlar birbirine sıkı sıkıya bağlıdır.

En başından beri bizimle olduğunuzu söylerseniz, yeterince güvende olursunuz. Kimse dedikodu ya da dırdırla kimseyi incitmeye çalışmıyor, ancak radarın altında kalmanız gerekecek."

"Anlıyorum."

"Bir hafta bizimle kalabilirsin. Misafir odasını alabilirsin ve seni güvende tutacağımıza dair kesin söz verebiliriz ama... karşılığında bir şey isteyeceğim."

Bakışlarım Nerida'ya kaydı, sonra babasına yerleşti. "Ne şeyi?"

Jack kızına baktığını gördü ve çenesi kısa süreliğine sıkıştı. "Bizim için çalışıyorsun."

"Affedersiniz?"

"Bir süredir bir güverte tayfası tutmak istiyordum. Bizler deniz biyologlarıyız, tüm angarya işleri yaparız ama laboratuvar işlerini pek yapmayız: avlanmak ve veri toplamak gibi.

İsteyenlere numune gönderiyoruz, yani bu teklif ettiğim sıkıcı bir iç iş değil. Zahmetli ve değerli bir iş ve bu noktaya kadar idare ettik, ancak

Dalgaların altındayken güvertede birinin olması, izlemesi, kaydetmesi, ihtiyacımız olanı sağlaması vs. bizim için son derece faydalı."

"I..." İki elimi yüzümde gezdirdim. "Nankörlük etmek istemem ama okyanusa geri adım atabileceğimi sanmıyorum efendim."

"Jack. Bana Jack de. Bunu konuşmuştuk. Kolay olmayacağını farkındayım ama hayatın boyunca denizden kaçamazsın. Özellikle de Avustralya'yı eviniz yapmayı planlıyorsanız. Eğer fark etmediyseniz, etrafımız denizle çevrili. Okyanus bizim kültürümüzün bir parçası ve onu bizim gibi kucaklamazsanız göze batarsınız."

Kalbim küt küt atıyordu.

Ayaklarımın altındaki zemin, her şeyi çalan dalgaları taklit ederek çalkalanıyor ve kabarıyor gibiydi.

"Bir günlüğüne dene," dedi Anna, sözlerini bana yöneltmeden önce Jack ile sessiz bir konuşma yaptı. "Denizi affedip affedemeyeceğini görmek için bir gün. Sana hangi konuda yardıma ihtiyacımız olduğunu göstereceğiz ve sonra, yarın gece, kararını verebilirsin. Bir hafta kal ve gitmeye hazırlan. Ya da bir hafta kal ve bu yeni ülkeyi kendi ülkenmiş gibi benimse."

Jack kollarını kavuşturarak arkasına yaslandı. "İşte teklifin, Aslan."

Anna cevabımı bekledi. Ve Neri.

Sadece başını kaldırdı, koyu renk güneş dokunuşlu saçları omuzlarına dökülüyordu.

Gözlerimiz kilitlendi ve tek gereken onun bir fısıltısıydı.

"Onlara orada veda edebilirsin. Bu senin şimdi sığınak. En azından iyi olduğunu bilmeleri için onları ziyaret etmelisin." İrkildi. "Özür dilerim, o kelimeyi kullanmak istememiştim."

Küçük bir gülümseme dudaklarını kıpırdattı, bir şekilde benimkini çevirdi. Bu insanlar her kimse.

Bu kız her kimse.

Tehlikeliydiler.

Çatlamış ve su toplamış kalbim için çok tehlikeli.

Bakışlarımı indirerek boş bardağımı inceledim. "Neden... neden bunu benim için yapıyorsun?"

Jack'in önünde bir pozisyon değişikliği ve bir bakış çemberi. Sonunda mırıldandı, "Çünkü eğer Anna ve ben

Deniz, birinin Neri'yi kendi çocuğu gibi sevmesini ve ona bakmasını isterdim. Sen birinin oğlusun Aslan. Şu anda yetim olan bir evlat... Tabii aileni bulamazsak... Okyanus izin verirse. Umarım bir hafta içinde bulunurlar ve vereceğin kararlar çok daha kolay olur ama şimdilik bizimle birliktesin ve burada bir evin var."

Güldü ve gecenin ağırlığını üzerinden attı. "Ama Sadece oda ve yemek için çalışırsan. Büyüyen ergen çocuklar ucuz değildir, bilirsin. Aslında, eğer kendi masraflarını karşılamazsan, seni köpekbalıklarına atabilirim. Banka bakiyemi koru."

"Jack. Aman Tanrım." Anna gözlerini devirdi. "Bazen espri anlayışın."

"Bu çok komikti baba." Neri kıkırdadı.

Gülümseyerek kendimi şaşırttım. "Köpekbalıkları beni çoktan yemiş olabilirlerdi ama hoşlarına gitmediğime karar verdiler."

"Yeterince tuzlu değil, ha?" Jack kıkırdadı. "Bunu düzeltebiliriz. Bizimle The Fluke'a gelin ve yakında sanki denizde doğmuşsunuz gibi."

Neri ayağa kalktı ve sandalyesini geriye iterek yanıma geldi.

Elini uzatırken tüylerim diken diken oldu. "Seni köpekbalıklarına yem etmeyeceğiz ve sen de Yarın bizimle okyanusa gel. Anlaştık mı?"

Jack boğazını temizledi ve bakışlarımı onunkilere çekti.

Bir kez daha, bu durumun farkında olduğu hissine kapıldım.

Neri ve benim aramda garip bir yakınlık oluşuyordu. Ona bunun tamamen küçük kız kardeşimi kaybetmiş olmamdan kaynaklandığını ve Melike'nin yerini kimse dolduramayacak olsa da Neri'nin masum varlığının çok ihtiyaç duyulan bir şifa olduğunu söylemek istedim.

Ama sonra Jack eğildi ve gülümsedi, biricik kızına dokunmama izin verircesine başını salladı.

Yavaşça elimi Neri'nin elinin içine koydum.

Bu ilk dokunuşumuz değildi. Son olacağından da şüpheliydim.

Ama farklı hissettirdi.

Ciltli.

Ebedi.

Parmaklarımı onunkilerden çektiğimde, kafamdaki uyarı zillerinin çalmayı bıraktığına yemin edebilirim.

Zili çalmayı bıraktılar çünkü artık çok geç olduğunu biliyorlardı.

Dokuzuncu Bölüm

*

Aslan

*

(Japonca'da Ay: Tsuki)

"NEREDE O?"

Melike'ye daha sıkı sarıldım, ailemizin altında sıkışmıştım. Ön kapı içeri doğru fırladığı anda annemizin bizi ittiği yatak ve beş adam babamızı saçlarından tutarak oturma odasına sürükledi.

"Anlat bize!"

"Bilmiyoruz," diye bağırdı annem. "Onu haftalardır görmedik!"

Babam, "Evimize zorla girmeye hakkınız yok ve-" diye bağırdı.

"Her türlü hakkımız var. Kan, sonuçlarıyla birlikte gelir. Onun yaptıklarından siz sorumlusunuz." Bir şey kırıldı ve Melike hıçkırıklarını bastırmak için elinden geleni yaparak kendini kollarıma daha da gömdü.

"Kardeşim ne yaptı?" diye sordu babam. "Söyle bana ve-"

"Sana bir şans vereceğiz. Ona bizimle yüzleşmesini söyle. İtiraf etmesini söyleyin. Kara'dan çaldıklarını geri vermesini söyleyin, yoksa bunun bedelini hepiniz ödeyeceksiniz."

"Biz yanlış bir şey yapmadık!" diye bağırdı annem.

"Yine de öleceksiniz." Ağır ayak sesleri duyuldu ahşap zeminler. "Yarın geceye kadar vaktin var. Bulun onu." Kapı çarpıldı.

Bir el omzumu tuttu.
Hıçkırarak ağlayan kız kardeşimi korumak için
reflekslerim devreye girdi. Savurdum-
"Ah! Ow, ow, ow!"
Rüya-hafıza çözüldü.
Alçılı bileğimde bir acı parlamasıyla irkilerek yatakta
doğruludum.
Hangi cehennemdeyim ben?
Bakışlarım çekmeceli bir sandık, deniz kabuğu desenli bir
ayna ve çekmediğim beyaz perdelerin bulunduğu sade
odanın dört bir köşesinde gezinirken kalp atışlarım hızlandı.
Güneşin doğuşunun en hafif tonu her şeyin koyu turuncu
renkte parlamasına neden oluyordu.
Yerden bir inilti geldi.
Kalbim dörtnala koşmayı bıraktı ve dondu.
Melike.
Kendimi yataktan dışarı attım ve homurdanarak
dizlerimin üzerine çöktüm.
Gözyaşları ve şafak ışığıyla dans eden iki büyüleyici mavi
göz benimkilerle buluştuğunda kaskatı kesildim.
Melike değil.
Her şey geri geldi. Fırtına.
Taylor'lar.
Neri.
"Siktir, Neri." Uzandım ve yanağını avuçladım.
Teni sıcaktı ve başparmağımı çektiğimde irkildi.
kızarmış çenesi boyunca. "Sorun yok. Ben iyiyim. Kahretsin,
özür dilerim. İstemedim oldu-"
"O lanet kelimeyi istediğin kadar söyle." Elimi bıraktım,
zorlukla yutkundum. "Sana vurdum."
"Seni sarstım. Kalkma vaktinin geldiğini söylediğimde
beni duymadın. Özür dilerim. İsteyerek yapmadım-"
"Özür dilemeyi bırak." Yanağını tekrar avuçladım,
vurduğum darbenin izini sürdürdüm. Sert bir alçıyla sarılmış ve
kaya gibi vuran alçılı elimle yaptığım bir vuruştı bu. "Ben

özür dilemesi gereken kişi. İnanılmaz derecede üzgünüm, Nerida. Sen olduğunu bilmiyordum. I..." Tekrar yutkundum, hala her şeyin değiştiği gecenin korku-mekânındaydım.

"Rüya görüyordum ve..."

"Bu bir rüya değildi." Benden uzaklaştı, çenesini sallamadan ve ellerini bırakmadan önce yanağını okşadı.

"Bu bir kabustu."

Burnumu çektim ve başka tarafa baktım.

Şimdi bile, güneşten kavrulmuş saçları ve kalp durduran mavi gözleriyle bile Melike'yi görüyordum. Parlak siyah saçlarını ve içimi parçalayan dehşetini gördüm çünkü o çok böyle bir duyguyu bilmek için genç.

"Haklısın," diye mırıldandım. "İyi bir rüya değildi. Ama bu seni incitmek için bir bahane değil. Ben sadece..." İçimi çektim ve alçımı kopardım. "Eğer uyuyorsam bana dokunma, tamam mı? Bir sopayla falan dürt beni."

Yarı gülümsedi. "Bir zıpkınla nasıl olur?"

"Bu işe yarar." Kendimi sırtıma zorladım. "Sivri ucuyla."

"Kesinlikle sivri uçlu." Yarım gülümsemesi yumuşak bir kahkahaya dönüştü. "Her neyse, acım geçiyor. Beni sadece sıyırdın. Oldukça iyi reflekslerim var."

"Buna sevindim. Ama muhtemelen üzerine biraz buz koymalısın." "Yok, vaktim yok." Elbisesini düzeltti, bu seferki

Her yerinde denizanası vardı. "Artık uyandın. Babam hazırlanmak için yirmi dakikan olduğunu söyledi. Bir yedek bıraktı.

Misafir banyosunda diş fırçası ve alçınız için plastik bir torba var. Ay botunuzu çıkarmak için yardıma ihtiyacınız var mı?"

Yer değiştirerek yavaşça ayağa kalktım ve ona sağlam elimi uzattım.

Bir kez baktıktan sonra dudaklarını büzdü ve parmaklarını sessizce benimkilerin arasından geçirdi.

Onu sözsüzce ayağa kaldırıp bağlantımızı kopardığımda aramızdaki en hafif karıncalanma sessizliğimizi acı verici bir şekilde keskinleştirdi. "Ay çizmesi mi?"

"Bu." Ayak bileğimi koruyan plastik mekanizmayı işaret etti. "Biz buna ay çizmesi diyoruz."

"Ben iyiyim. Yardıma ihtiyacım yok." "Soyunurken bile mi?"

"Kesinlikle soyunmuyorum."

Yanakları pembeleşti. "Sadece teklif ediyorum."

"Benimle ilgilendiğin için sana minnettarım, ama hiçbir zaman böyle bir teklifi kabul etmeyeceğim."

Gözleri parladı. "Asla mı?"

Midem bulandı. Bu soruyu sorma şekli aramızdaki ilişkinin inanmak istediğim kadar basit olmadığını ima ediyordu.

Ellerimi birleştirerek ses tonumu yumuşattım. "Asla."

Dudakları bir kalp atışı için aşağı döndü ama sonra tekrar gülümsedi. "Fikrini değiştirebilirsin. Bir gün."

Açık kapıya doğru yalınayak ilerleyerek, kapıyı tuttu. ve dönüp bana baktı. "Yirmi dakika. Geç kalmayın."

Başka bir şey söylemeden gitti.

* * * *

"Nasılsın, Aslan?"

Boğazımda acıyla düğümlenen keder ve dehşetle yutkundum ve tek bir kelime söylemeye zorlandım. Birlikte yaşamayı öğrendiğim bir kelime. "Tamam."

"Resife ulaştığımızda hava sakinleşecek. Sadece biraz daha uzakta. Sadece ufka odaklanın."

Jack'in limana vardığımızda ve Fluke'a bindiğimizde oturmamı söylediği yardımcı kaptan koltuğunu tuttum.

Son seferinde sıırıslık ve zorlukla nefes alarak gemiye çekilmiştim ama yine de her şeyi çok net hatırlıyordum. Düzenli güverteyi, pırıl pırıl donanımı ve aşağıdaki masa ve banklarıyla küçük mutfağı hatırladım.

Çok büyük bir gemi değildi ama güçlü bir mırıltıyla suyu yarararak ilerliyordu.

Bir kez daha, babamın kurtuluşumuz olacağına inandığı zayıf tekneye öfke duymama neden oldu. Buraya uçma şansını kullanmalıydık. Pasaportlarımızı kullanabilirdik.

Onları yakmadan önce son bir kez. Ama yine de, teknede bana bizi neden isimsiz ve evsiz bıraktığına dair anlattıklarından sonra... Artık ipuçlarını neden terk ettiğimi biliyordum.

ölümümüze yol açabilirdi.

Onlar zaten ölü...

"Balıkçılardan bir haber aldın mı?" Sesimdeki umuda lanet ederek sordum. "Denizden çıkarılan başka insanlar var mı?"

Jack bana sempatik bir bakış attı. "Henüz değil. Dün gece ve bu sabah tekrar çağrı yaptık." Etkileyici telsizi ve dümeni çevreleyen kadranları işaret etti. "Denizcilerle sürekli irtibat halindeyiz, bu yüzden en kısa sürede herhangi bir şey ya da herhangi biri bulunur."

Başımı salladım ve tekrar dışarı baktım.

Manzara Port Douglas'ın sahil kasabasından Mercan Denizi'nin açık sularına doğru değişmişti. The Fluke'un demirlediği yere kadar olan kısa mesafeyi arabayla giderken Anna bana banliyö isimleri üzerine bir ders vermişti, ama şimdi Neri'yle birlikte ön tarafta duruyordu, elleri paslanmaz çelik bariyerlere sarılmıştı, saçları dalgalara biniyordu ve arkalarında dans ettiler.

Neri sağ taraftaki bir şeyi işaret ederken denizanası elbisesi bacaklarını yırttı.

Anna dönüp kaptan kamarasının cam cephesinden Jack'e baktı. Omuz silkerek Neri'yi işaret etti ve sonra güldü.

Jack, ben bocalarken karısının sessizce söylediklerini takip ederek nefesinin altından homurdandı. Bileğinin bir hareketiyle tekneyi Neri'nin el salladığı yöne çevirdi.

Güneş beni sudan uzaklaştırdı.

Okyanusa geri dönmüş olmaktan duyduğum dehşeti ve beni boğmayı bekleyen hüznü geri iten merak kaşınıyordu. "Ne görüyor?"

Jack bana doğru bir bakış fırlattı. "Bir gün yemin ederim onu test ettireceğim."

"Affedersiniz?"

"Nerida." Neri'nin tam olarak işaret ettiği yerde bir yunus aniden sudan fırlayınca güldü. "Bunu hep yapar."

"Ne yapıyor?"

"Sapphire ve kapsülünün olduğu yere odaklanmış gibi görünüyor." Gaz koluna daha sert bastı ve bizi suyun üzerinde süzölüyor. "Ama sadece lanet yunuslar değil. Balinalar ve kaplumbağalar, göç eden kamburlar ve ahtapot. Yerleri hakkında yeni veriler sağlamakla görevlendirildiğimizde tuzlu su timsahlarını nerede bulacağımızı bile biliyor gibi görünüyor."

"Bunu nasıl yaptığını sana hiç anlattı mı?" Şakağımdaki bir damla teri sildim, kamaranın gölgesi için minnettar ve güneşin olduğu güverteye çıkmaktan korkuyordum. acımasızca ışınlandı.

"Hayır, hayır. Sadece bir dürtü olduğunu söylüyor. Karnının derinliklerinde küçük bir itme."

"Kıskanmış gibisin."

"Öyleyim." Jack güldü. "Beni yanlış anlamayın. Anna ve ben çok açık fikirliyiz. Üniversiteler ve araştırmacılar tarafından bize verilen hibeler ve diğler projelerle tamamen kendi kendimizi finanse ediyoruz, ve benzersiz ve ilginç insanlardan payımıza düşeni aldık. Güneydoğu Asya'ya bile seyahat ettik Neri sekiz yaşındayken Bajau halkından bir şeyler öğrenmek için. Bazıları nefeslerini on üç dakikaya kadar tutabiliyor."

Kaşlarım havaya kalktı. "Bu imkansız."

"Biz de öyle düşünmüştük. Ama sonra gidip onlarla birlikte eğitim aldık. Kabileleri denizde o kadar çok zaman geçirmiş ki vücutları adapte olmuş. Çoğu kişiden çok daha büyük dalakları var ve günde sekiz saate kadar serbest dalış yapıyorlar. Oksijen tüplerimiz biterse ya da su altındayken başımıza bir şey gelirse kendimizi nasıl koruyacağımızı öğrenmek istedik. Bulduğumuz şey, mümkün olmaması gereken şeyleri kucaklayan bir yaşam biçimiydi - ne yazık ki yavaş yavaş nesli tükenmekte olan bir yaşam biçimi - ve hepimizin insan olması, bu demek değildir ki

Bizi benzersiz bir şekilde nitelikli kılan farklı adaptasyonlara sahip değiliz."

Söyledikleri üzerinde düşündüm, suyun altında bu kadar uzun süre yüzebilen insanları hayal etmeye çalıştım. Ama bir yunus okyanusu yararak havada dönüp güvertenin üzerine güneş ışıltılı damlacıklar gönderirken Neri güldü.

Kalbim sıkıştı.

Sinir bozucu tekmeyi görmezden gelmeye çalışarak kendimi tekrar Jack'e odaklanmaya zorladım. "Nefesini ne kadar tutabilirsin?"

Jack tekneyi yavaşlattı, mırıltıyı hafif bir vuruşa dönüştürdü. "İyi bir günde, üç dakikadan biraz fazla."

"Lanet olsun."

"Ama bu kolay olmadı. Bu çok fazla eğitim ve günlük adanmışlık." Göz kırptı. "Anna dört dakikanın üzerine çıkabilir." Motoru tamamen durdurarak kaptan koltuğundan kalktı ve üzerinde balina kuyruğu sembolünün onun iş logosu olduğunu tahmin ettim. "Peki ya Neri? Ona küçük balığım dememin bir nedeni var."

"Ne kadar tutabilir?"

"Beş." Beni atlatarak kaptan kamarasından çıktı ve teknenin ön tarafına doğru ilerledi. Anna hoş geldiniz diyerek gülümsedi ve Neri yunuslara el salladı.

Ani bir kayıp duygusu beni boğazımdan yakaladı.

Birlikte çok mutluydular. Çok güvende ve hayattaydılar.

Gözlerim turkuaz denize kaydı, anne babamın, kız kardeşimin ve kuzenimin yüzen görüntülerine karşı koyamadım.

altında... kemirilmiş ve şişirilmiş.

Lanet olsun, dur.

Burnumun kenarını sıkarak gözlerimdeki sızının geçmesini diledim.

Sadece iki gün olmuştu ama kederin ağırlığından bıkmıştım. Hiç gitmeyen gözyaşlarının yapışkanlığından bıkmıştım.

Beni yalnız bırak.

Sadece uyanmak ve tüm bunların bir kabus olduğunu

görmek istedim. Saklandığımız tepelerde uyanmak ve

Jack'in kendi ailesine sarıldığı gibi.

"Güvendesin, Aslan. Söz veriyorum tekne batmayacak." Jack'in sesi başımı yukarı kaldırdı. Hayatta kalamadığım her şeye göz kırptım ve onlara katılmaya gittim.

Boğazımı temizleyerek kendimi destekledim. "Beni buraya çalışmam için getirdin. O yüzden beni çalıştır."

Başını sallayıp alçımı işaret etmeden önce bir süre beni inceledi. "İslanamazsın. Bu yüzden güvertede sıkışıp kaldın. Altımızda mercanlardan oluşan bir bölge var. melez resif. Bu, ölmekte olan Büyük Set Resifi'nin yerine daha sıcak deniz sıcaklıklarına dayanması umulan daha sağlam bir mercan yerleştirmek için yeni bir girişimde parçaların laboratuvarda yetiştirildiği anlamına geliyor. Birkaç ay önce buraya nakledildiler ve doğal resifin ve balıkların laboratuvarında yetiştirilen mercanla nasıl etkileşime girdiğini görmek bize bağlı."

Gözlerim büyüdü.

Bunların mümkün olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Tüm eğitimime rağmen, sadece mesleğine bu kadar tutkuyla bağlı olmakla kalmayıp aynı zamanda bu kadar çok bilgiye sahip olan birinin etrafında hiç bu kadar çok zaman geçirmemiştim.

"O zaman benden ne istiyorsun?"

"Sorduğuna sevindim. Benimle gel." Jack beni bağlanmış ekipman kutularının, dalış ekipmanlarının ve oksijen tüplerinin kullanılmayı beklediği yere götürdü. "Eğer bugün hayatta kalırsan ve yarın tekrar gelmek istersen, sana tüm bunların nasıl çalıştığını anlatacağım, ama şimdilik. Kullanmanız gereken tek şey bu." Sert kapaklı bir evrak çantası çıkararak

pruvanın yanında duran bir masaya taşıdı ve kilidini açtı.

Babası sensörler, kablolar ve elektronik bir çizim defteri ile birlikte ağır hizmet tipi bir dizüstü bilgisayarı açarken Neri yanıma geldi.

Jack ekranı bana doğru çevirerek, "Aşağıda numune toplarken, bilgisayar bulgularımızı otomatik olarak kaydediyoruz. Tüm ekipmanlarımız şirket içi bir Wi-Fi aracılığıyla birbirine bağlıdır. Ancak, bazen

bağlantı kesilir ve verilerin yanlış sütunlara dosyalanmasına neden olabilir. Sizden istediğim, gelen verileri takip etmeniz ve bir aksaklık olması durumunda doğru yere dosyalanmasını sağlamanız."

"Bu kadar mı?"

"Şimdilik." Anna gülümsedi. "Kolay başlayalım."

"Asıl eğlence bizimle yüzmeye başladığında başlıyor," dedi Neri usulca, bakışlarımı onunkilere çevirerek. "Aşağıda bambaşka bir dünya var. Çok güzel, renkli ve büyük bir dünya."

Onun yüzdüğü ve sevdiğim birinin cesedine çarptığı görüntüler aklıma geldi.

Birden midem bulandı.

Biraz sallandım ve Anna mırıldandı, "Dalgalar yüzünden miden mi bulanıyor Aslan? Eğer öyleyse, basınç noktalarına baskı yapan deniz tutmasını azaltıcı bilekliklerimiz var. İşe yarıyorlar.

şaşırtıcı derecede iyi."

Neri'den uzaklaşarak bilgisayara odaklandım. "Ben iyiyim."

Jack plastik bir sandalyeyi istiflendiği yerden kaldırdı ve yerine bağladı. "Programa aşına olun. Biz teçhizatımızı giyerken birkaç şeye tıklayıp nasıl çalıştığını öğrenmekten çekinmeyin."

"Bugün atlet giymeyeceğim baba," diye açıkladı Neri.

"Oh, evet, giyiyorsun." Jack kollarını kavuşturdu.

"Biliyorsun

Kurallar, Nerida. On metre veya daha az serbest dalış yapabilirsin. Bugün en az yirmi metre olacak. Ya tank giyersin ya da gitmezsin."

Neri suratını astı. "Ama Sapphire'le oynarken bana engel oluyor."

"Umurumda değil. Seni canlı seviyorum."

"O zaman takım elbise giymeyeceğim. Sadece yüzgeç takacağım." "Tanrı seninle bana yardım etsin, çocuk." Jack kollarını

gökyüzüne. "Aşağıda çok uzun süre kaldığın için titremeye başladığında bana şikayet etmeye gelme."

"Şikayet etmeyi aklımdan bile geçirmem." Neri muzaffer bir gülümsemeyle gülümsedi. "Ve ayrıca... soğuk beni hiçbir zaman rahatsız etmedi."

Anna inledi ve Neri'nin vahşi saçlarını çekiştirdi. "Frozen'dan alıntı yapmayı bırak. Ve ben seni denize atmadan önce suya gir."

Taylor'lar birbirlerine ağırlık kemerleri, oksijen tüpleri ve paletler giydirirken beni sessizce oturur halde bıraktılar. Bana bazı son dakika talimatları vererek, paletli ayaklarıyla teknenin yanına doğru paytak paytak yürüdü, sağlam bir merdiveni ortaya çıkarmak için yan tarafı açtı ve sonra geriye doğru maviliğe düştü.

Onuncu Bölüm

*

Aslan

*

(Korece Ay: Dal)

BİR SAAT GEÇTİ.

Güneşin beni kör ettiği, yaktığı bir saat. Cildimdeki amansız kuşatması, beni zaten Tüplü ekipmanların bulunduğu kafesin yanındaki devasa dağıtıcıdan bol miktarda güneş kremi sürerek bronzlaşmış etler.

Yanmayı durdurmaya yardımcı oldu ama ısıyı durdurmadı. Sayıları otomatik olarak izlemekten gözlerim bulanıklaştı. Jack ve Anna aşağıda her ne yapıyorlarsa, ekranda belirliyordu.

Bazen, ham verilerin toplandığı sütun rastgele bir sayfaya atlıyor ve beni nerede kaydedildiğini bulmak, kopyalamak ve tekrar yapıştırmak zorunda bırakıyordu. doğru alana yerleştirin, ardından bir sonraki bilgi grubu için yeniden hizalayın.

Aksaklıklar sinir bozucuydu ve Jack'in neden bir güverte tayfası istediğini anlayabiliyordum. Zihin yorucu bir işti ama daha sonra ilişkilendirme söz konusu olduğunda zaman kazandıracaktı.

Jack'in deniz tabanında kullandığı ekipman her neyse, buradaki bir bilgisayarla konuşma kapasitesine sahip olduğu gerçeğini aklımdan çıkaramıyordum.

Zaman ilerlemeye devam ediyordu ve ben de bana verilen görevi yerine getirmeye devam ediyordum ki garip bir ses başımı kaldırmama neden oldu.

Bağlantının kesilmeyeceğini umarak ayağa kalktım ve teknenin yan tarafına doğru yöneldim. Plastik botum güverteye çarptı ve çıplak ayağım sıcak tahtalar yüzünden yandı. Güneşten kavrulan küpeşteye tutunarak aşağı baktım ve donakaldım.

Su dalgalandı ve parıladı.

Parlak mavi ve mükemmeldi; fırtınada bize doğru gelen siyah katliamın tam tersiydi. Bu benim arkadaşım olmak ister gibiydi, serin bir kucaklaşma ve terimi ve gerginliğimi atabileceğim bir yer.

Ama kalbimin daha çok çarpmasına neden olan şey deniz değildi.

Gözlerimin arkasında hayalet gibi dönen anılar değildi.

Bu oydu.

Nerida.

Ya da en azından o olduğunu düşündüm.

Yüzeyin altında Quicksilver görüntüleri titreşiyordu. Deri parıltıları ve çikolata çizgileriyle birlikte gri ve şık.

Gri yalpa bana doğru fırladı, zarif bir dalışla suyu kırdı, tekrar aşağıya doğru kaybolmadan önce üfleyip nefes aldı.

Ağzım açık kaldı. Bir yunus.

Hiç bu kadar yakın olmamıştım.

Hiç bu kadar yakın olmamıştım, uzanıp dokunabilirdim.

Küpeştenin üzerinden daha da eğilerek altını görmeye çalıştım.

sallanan dalgalar. Birkaç gri bulanıklık daha belirdi ve denizde yüzen bir kızın parıltılarının etrafında dönmeye başladı.

Kaşlarımı çattım.

Nerida aşağıdaysa, ailesi neredeydi?

Yunus su yüzeyinden ayrılır ayrılmaz, kız şeklindeki gölge gittikçe daha katı bir hal aldı ve tam kafası havaya kalkıp ağızlığını tükürdüğü anda ortaya çıktı. Temiz havayı ciğerlerine çekerek maskesini çıkardı, ardından başını suya doğru eğerek saçlarını düzeltti.

Bir yunus onun etrafında

dönüyordu. Korku içime işledi.

Yunusların insanları sevdiğini duymuştum.

Katil değillerdi ama yine de Neri'nin üçü tarafından çembere alınışını izlemek nabzımın fırlamasına neden oldu.

"Sudan çık." Sıcak korkuluğu beyaz parmaklarımla kavradım.

Neri nefes nefese kaldı ve yukarı baktı. Masum gözleri genişti ve aşağıda gördüğü şeylerle doluydu. Onu hâlâ büyüleyen ve bir şekilde her zamankinden daha da güzel yapan şeyler.

Kalbim o sinir bozucu küçük tekmeyi attı ve merdivene doğru yürüdüm.

Neri yanımda yüzüyor, tuzlu suyu göz kırparak geri veriyordu. "Selam! Yukarıda işler nasıl gidiyor? Verileri çözebildin mi? Babam bana yaptırdı ama ben onlara katılmak için denize atlayıp dururdum." Merdivenlere ulaştığında kıkırdadı. "Bu ona gösterdi."

"Sorun değil," diye mırıldandım, alçılı elimi küpeştenin üzerine koydum ve kendimi teknenin açık tarafına doğru destekledim. "Yapması zor değil."

"Yine de çok sıcak, değil mi?" Tüplü tankının tokaları ve kayışlarıyla boğuşuyor, meraklı bir yunus bacaklarına burun kıvrırken suyun içinde kıpırdanıyordu. "Söylemeliydim Babam yelkeni senin için hazırlasın. Masayı gölgeliyor. Unuttuğum için özür dilerim."

Sırtımdan gergin terler aktı. "Neri. Tekneye bin. Şimdi."

Durdu ve başını eğdi, gözleri beni fazlasıyla görüyordu. "Sorun yok Aslan. Sadece Bubbles, Rocky ve Seaweed var."

"Eminim onlar senin arkadaşların ve onlarla sayısız kez yüzmüşsündür, ama gerçekten ısrar etmek zorundayım." Elimini uzattım ve cesaret edebildiğim kadar suya yaklaştım. "Seni yukarı çekeceğim. Hadi gel."

Yüzeyin altına indiğinde yüzünü buruşturarak yeniden ortaya çıktı ve tankını havaya kaldırdı. "Al bunu. Çok ağır ve ben bunu aştım." Cevap olarak hayır dememe izin vermeden, ağır tankın kayışlarını elime verdi, ardından üzerinde küçük ağırlıklar olan kemeri taktı. "Sen en iyisisin." ile

Hızlı bir sırtışıla ördek dalışı yaptı, paletleri onu derinlere iterken beni deniz suyuyla kapladı.

Yunuslar yüzeye çıktılar, yüzüme hava üflediler, sonra onun peşinden gittiler, bulanık gri formları yüzdükçe daha da hayalete benziyordu.

Sikeyim.

Ağır teçhizatı güverteye sürükleyerek yerleştirdim. dikkatlice diğer oksijen şişelerine baktı, sonra aceleyle yan tarafa geri döndü.

Suya öyle sert baktım ki, yeniden ortaya çıkması için yalvardım.

Jack beni öldürür.

Kızı hiç hava almadan ortadan kaybolmuştu.

Kaptanın kamarasının yan tarafına sürgülenmiş, güneşten ağarmış saate bakarken kalbim güm güm atıyordu. Ne kadar zamandır suyun altındaydı? Jack nefesini ne kadar tutabileceğini söylemişti? Dört dakika mı? Beş dakika mı?

İkinci el dayanılmaz bir yavaşlıkla geçip gitti.

Gerçek korku iliklerime kadar işledi ve Tanıdığım herkesi denizde kaybetmek boğazımda mide bulantısı yarattı. Saat iki dakika önce gittiğini gösterdiğinde -tankını yerleştirmem için geçen süre hariç- daha fazla dayanamadım.

Eğilerek, kırık ayak bileğimin etrafındaki botu kilitleyen cırt cırtlari yırttım.

Küçük kız kardeşimin görüntüleri görüş alanımı doldurdu. Onun boğulması ve boğulması ve-

Dehşet beni boğdu.

Çizmeyi tekmeleyip topallayarak merdivene doğru yürürken acı içinde çenemi sıktım. Bileğimdeki alçıyı çıkaramıyordum ama umurumda değildi. Tek umursadığım Neri'yi ölmeden önce bulmak gibi- "Aslan."

Merdivenin ikinci basamağında durdum.

Omzumun üzerinden bakmak için döndüğümde Neri ile yüz yüze geldim.

Sırılsıklamdı, kirpikleri suyla parlıyordu.
bağlı olmayan ayağıma kaşlarını çattı. "Neden ayakkabın kapalı?"

İçime öfke doldu ve ayak bileğim kasılırken tıslayarak kendimi merdivenlerden yukarı fırlattım. Dizlerimin üzerine çökerek karnıma doğru kaydım ve onu kabaca kollarının altından yakaladım.

"Hey! Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Seni lanet okyanustan çıkarıyorum." Garipti ve beklediğimden daha ağırdı, ama bir şekilde geriye doğru kıvrılarak onu güverteye sürüklemeyi başardı.

Onu güverteye bıraktığımda, üzerine okyanus yağarken tahtaların cızırdadığına yemin edebilirim. Zor nefes alarak kışımın üzerine oturdum ve dizlerimi yukarı çektim. Ayak bileğim itiraz etti ve kalbim kaburgalarımın çarptı. Kendimdeydim.

paniğimin Neri ile ilgili olmadığını anladım.

Onu tanı mıyordum.

Hayatı boyunca denizle iç içe olan babası ona balık diyordu.

Sanki onu adı konmamış bir ölümden kurtarmışım gibi davranmama ihtiyacı yoktu.

Yine de korkumu kontrol altına alamadım.
Umutsuzluğumu. Başka birini kaybetme paniğim her şeyi tüketti.

Islak saçlarını geriye doğru tarayan Neri, paletlerini çıkarıp bir kenara fırlattıktan sonra ayağa fırladı ve doğruca benim atılmış botuma yöneldi.

Damlalar akan ellerini sallayarak onu aldı ve bana doğru geri döndü.

Önümde sessizce duruyordu, nefes alış veriş sakindi, siyah tek parça elbisesi dar ve fazlasıyla açıktı.

İki elini saçlarımda gezdirirken, kalçalarının üzerine oturup botu bana uzatınca irkildim. "Sorun değil. Neden endişelendiğini biliyorum. Endişelenmene de gerek yok. Sen asla

benim ve deniz için endişelenmek zorunda." Tereddütle, soğuk elini dizime koydu. "Her şey kolaylaşacak. Bir gün. Belki yakında değil. Belki uzun bir süre de olmayacak.

Ama... sonunda-"

"Ben iyiyim. Aşırı tepki verdim. Unutun gitsin."

Omuz silkti ve ağzının kenarındaki bir damlayı yaladı.

"Benimle konuşabilirsin, biliyorsun. Muhtemelen benim sadece bir çocuk olduğumu düşündüğünü biliyorum ama-"

"Sen daha çocuksun." Çizmeyi ondan kaptım ve kırık uzvumu yerleştirme gösterisi yaptım ve cırt cırtı bağlarken dişlerimin arasından tısladım. "Ben iyiyim. Her şey yolunda."

"Okyanusun öbür ucuna seyahat edip bildiğiniz her şeyi geride bıraktıysanız işler yolunda gitmiyor demektir."

Soğuk davrandım. "Yeter. Ciddiyim."

"Ama ben sizi tanımak istiyorum. Türkiye'de en çok neyi özlüyorsun? Bilmek istiyorum-"

"Yeter dedim." Kendimi beceriksizce ayağa kaldırarak onun üzerinde yükseldim.

Ama ayağa fırladı, gözlerinde öfke alevlendi. "Hayatımıza öylece girip bize kim olduğunu söylemeden duramazsın, biliyorsun."

"Hayatlarınıza girmeyi ben istemedim. Beni bulan sizsiniz, hatırladınız mı?"

"Ve seni ölmeden önce bulduğum için mutluyum-"

"Memnun musun? Peki ya ben? Ne istediğimi sormayı düşünmedin, değil mi?" Küçümseme ve incinme ruhumdan itirafları sürükledi. "Beni orada yüzerken gördün, yalnız ve çoğunlukla ölü, ve kendi kendine düşündün. 'Oh, biliyorum. Gidip onu kurtaracağım. Uğruna yaşayacak çok şeyi varmış gibi görünüyor.'"

Neri geri çekildi. "Ne?" Alnı acıyla kırıştı. "Neden sanki seni hayatta tutmak kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun?"

"Çünkü öyle!" Hırlamam aramızı kesti, hastalıklı korkumu kesti ve çenemin göğsüme düşmesine neden oldu. "Kafami sikeyim." Bir nefes çekerek başımı salladım. "Bak, ben-"

"Bu ne anlama geliyor?"

Yüzüm kızardı. "Yok bir şey. Söylediğimi unut."

Gözleri hızlı bir zekâyla çalkalandı. "Siktir demek, değil mi? Bir küfür kelimesi."

"Bu iyi bir tahmin miydi, yoksa sen de annen kadar dilleri seviyor musun?"

"Siktir" tam olarak çevirisi değildi, ama hiçbir şekilde ve ona "kafamı sik" anlamına geldiğini, bunun da gevşek bir şekilde "beni sik" anlamına geldiğini söyledi.

"İyi tahmin." Kollarını kavuşturdu. "Ve dikkatimi dağıtma. Keşke ölseydim diyorsun. Keşke seni hiç bulmasaydım-"

"Ben öyle bir şey demedim."

"Evet, söyledin! Az önce gerçekten de hayatta olmanın kötü bir şey olduğunu söyledin!"

Onun öfkesi benimkiyle çarpışıp şiddetli kıvılcımlara neden olunca irkildim.

Bu doğru değildi.

Hangi dünyada kurtarılan kurtarana bağırır?

O sadece bir çocuk.

Dünyanın ne kadar korkunç olabileceğini bilmeyen bir çocuk. Onu suçlayamazdım.

Onu lanetleyemezdim.

Neden kaçtığımız ya da benim gerçekte kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu.

Hayatta kaldığım için, ailemin yok olmasına sebep olduğum için duyduğum sonsuz suçluluk duygusunu bastırarak, "Bak, özür dilerim. İsteyerek yapmadım-"

"Evet, yaptın." Kollarını düz göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bunun için beni suçluyorsun."

Öyle mi yaptım?

Bütün bunlar bununla mı ilgiliydi? İçimi çekerek usulca, "Seni suçlamıyorum," dedim.

"Gözlerinde gördüm." Burnunu çekti. "Keşke kolay yolu seçseydim diyorsun. Onlarla birlikte ölmeyi."

İrkildim.

Söyleyecek sözüm yoktu.

Sessizlik etrafımızdaki havayı soğuttu.

Sonunda çaresizce omuz silktim. "Yorgunum, muhtemelen güneş çarptı ve yunuslar tarafından boğulacağın korkusuna kapıldım." Ona doğru adım atarken, elim sanki tam olarak nereye ait olduğunu biliyormuş gibi yukarı kalktı. Avuç içim karıncalanıyor, beni gerçekten yapmamam gereken bir şeyi yapmaya zorluyordu.

Kristal gözlerindeki acı. Oraya
koyduğum acıyı.

Tarifsiz dürtüyle savaşmayı bıraktım ve yanağını
avuçladım.

Platonik
olarak.

Nazikçe.

İçgüdüsel olarak.

Bu sabah ona vurduğumda yaptığım gibi ona dokunduğumda nefesini içine çekti. Parmak uçlarım yandı, kalbim sıkıştı ve bir başka acı bıçağı beni derinden kesti. O sadece bir kızdı. İyi olmaya ve dünyadaki tüm kırık ve mutsuz şeyleri düzeltmeye çalışan bir kız.

Düzelmeye hazır olmadığım için onu suçlayabilir miydim?

Bunun zaman alacağını ve büyük olasılıkla bir ton alan ve üzüntü yaratacağını mı?

"Özür dilerim. Kahretsin, kaymaya devam ediyorum. Yani... Üzgünüm. Seni incittiğim için. Söylediklerimde ciddi değildim. Ben sadece... Ben gerçekten özledim ailem." Sesim tuzlu havayı ancak taşıyabilecek kadar yüksekti. "Bu sabah için özür dilerim, şimdi için de özür dilerim." Parmaklarını bana sararken biraz titredim. Bileğime dolandı, ben çekilmeye çalışırken beni yerimde tuttu.

Konuşmadı.

"Benim hakkımda bir şey mi bilmek istiyorsun?" diye mırıldanırken kelimeler dilime takıldı. Tamam, sana anlatacağım." Parmak uçlarım onun yumuşak yanağına battı. "Beni kesinlikle dehşete düşürüyorsun. Çok canlı, emin ve acı vericisin. Ve ben-"

Havanın uğultusu ve seslerin mırıltısı ikimizin de başını kaldırmasına neden oldu.

Elimi yanağından çektim, bileğimde tırnaklarının izlerini

bırakarak onu tuttuğu yerden çektim.
Göz göze geldik.

Kavgamızdan sonra aramızda beliren kıvılcımlar Jack'in merdivenden fırlayıp paletlerini güverteye fırlattığı ve Tankı ve ağırlık kemeriyle birlikte ağır bir kütleydi. Neri ellerini birleştirip inandırıcı olmayan bir gülümseme takınırken çenesi sıkıştı. "Merhaba baba."

Jack dondu kaldı, onun ses tonunda duymamasını dilediğim şeyler duyuyordu.

Bakışları bileğime ve kızının beni işaretlediği kırmızı çizgilere kaydı.

Suçluluk duygusu içimde kükredi; kollarımı bir hırsız gibi arkama sıkıştırdım.

Jack aramıza baktı, bakışları bana yerleşirken katı, düz bir maviydi. Neri ve benim aramdaki bağlantı Benim kederim ve onun şefkatiyle zonklayan bir bağlantı - olduğundan daha fazla bir şey ifade etmeyen bir bağlantı, aniden çok yanlış oldu.

Utanç boynumu ısıttı; Jack'in gözlerini tutamadım.

Ona düşündüğü gibi olmadığını söylemek istedim.

Her tarafımın yırtık pırtık olduğunu ve Neri'nin bir şekilde kanayan kalbimdeki düğümlere karıştığını düşünürken güverteye çıktı ve elini damlayan saçlarında gezdirdi.

Anna onu takip etti, tankıyla merdiveni tırmanmanın ağırlığıyla biraz homurdandı.

Jack, Neri'ye ters ters bakmadan önce sözsüz bir şekilde onun dalgıç kıyafetlerini çıkarmasına yardım etti. "Git giyin, Nerida."

Ses tonu sert ve soğuktu.

Anna ona şaşkın bir bakış fırlattı, sonra bana baktı.

Şaşkınlık gözlerinden okunuyordu ama Jack onu aydınlatmadı. Aydınlatacak ne olduğunu bile bilmiyordum.

Ama içten içe biliyordum ki ona dokunarak yasak bir şey yapmışım ve bu son kayışım olacaktı.

Nerida Melike değildi.

Kız kardeşimin çok fazla şefkat göstermesi ve ebeveynlerimizin ailemiz arasında yakınlığı teşvik etmesi önemli değildi.

O benim ailem değildi.

Benden dört yaş küçük bir kızdı. Her yönden sınırların dışındaydı.

Başımı eğerek mırıldandım, "İstedığınızı yaptım efendim. Yani... Jack." Ona Jack dememi istiyor muydu ki?

Bu mu?

Gerginliğini üzerinden atarak gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. "Çok karmaşık bulmadın mı?"

"Hiç de değil."

"Güzel." Kaptan kamarasının hemen içindeki askılıktan bir havlu alarak saçlarını ovaladı. "Bu durumda, bunu bu haftaki göreviniz olarak kabul edin."

Reddedecek gücüm yoktu.

Anna dalgıç kıyafetinin fermuarını açıp ince omuzlarından sıyrarak aramızda bir ileri bir geri baktı. Hiçbir şey söylemedi ama soruları yine de içime saplandı.

"Doğru. Ben acıktım. Hadi geri dönelim." Jack kamaraya girdi ve motoru çalıştırdı. Neri yunuslara el sallamak için teknenin yan tarafına doğru sürüklenirken ve ben denize, Nerida'ya ve aniden geride bıraktığımdan çok daha tehlikeli görünen bu yeni varoluşa lanet okurken, arkaya doğru kaykıldım.

On Birinci Bölüm

*

Aslan

*

(Almanca'da Ay: Mond)

"İÇERİ KOŞ VE SİPARİŞLERİMİZİ TOPLA, OLUR MU, küçük Balık?" Jack cipinin ön koltuğunda iki büklüm oldu ve kredi kartını arkadaki Neri'ye uzattı. "Sadece payWave kullan, ama ihtiyacın olursa şifremi biliyorsun."

Kartını avuçlayıp arabanın kapısını açmadan önce yanına oturduğum yerde bana bir bakış fırlattı. Denizanası

Güneş battığı için elbisesi beyaz bir kazakla örtülmüştü. "Hemen döneceğim."

Kapısı kapanıp beni Jack ve Anna'yla birlikte yerel İtalyan restoranının dışında 4 çeker arabada kapana kısılmış halde bıraktığı anda kalbim küt küt atmaya başladı.

Terli avuçlarımı ödünç aldığım şortuma sürterek kaskatı oturdum ve zorlukla nefes alıyordum.

Sonunda Jack kemerini çözüp bana dönene kadar gerginlik arttı, eli direksiyonda, yüzünde Yüzü sert. "Bunu sadece bir kez söyleyeceğim. Ben güvene inanan biriyim ve seni tanıdığım şu birkaç gün içinde senin düzgün, onurlu bir adam olduğunu söyleyebilirim. Genç olabilirsin ve tamamen yeni bir hayata alışıyor olabilirsin ama ahlaklı yetiştirilmişsin. Haksız mıyım?"

Yutkundum ve başımı salladım. "Evet, efendim." Konuşmasına izin vermek için dilimi ısırdım ama aceleyle, "Bugün gördüğünü sandığın şey neydi? Öyle bir şey değildi. Ben... Neri oksijenini fırlattığında panikledim."

tankı bana doğrulttu, sonra hiç hava almadan aşağıya daldı. Küçük kız kardeşimi düşünmeden edemedim. Kaybettiklerimi ve... fkemin onunla konuşmamı renklendirmesine izin verdim."

Ensemi ovuşturdum. "Gördüğün şey benim özür dilememdi. Hepsi bu kadar. Ne söyleyeceğini biliyorum. Ama söylemek zorunda değilsin. Ben zaten biliyorum."

Anna öne doğru oturmaya devam etti ama yumuşak sesi kalbimi herhangi bir sert sözden daha fazla sıkıştırdı. "Sen iyi bir çocuksun Aslan. Senin için elimizden geleni yapacağız ama asla aşmaman gereken sınırlar var."

"Misafirperverliğimizin sonu anlamına gelecek sınırlar. Beni duyuyor musunuz?" Jack sakince sordu. "Evimde, teknemde ve ailemde hoş karşılanırsın, ama kızıma platonik olmaktan öte bir şekilde dokunursan, o kadar hızlı tek başına kalırsın ki, nasıl olduğuna şaşarsın." Bakışları daraldı. "Ve ben ikinci bir şans."

Bakışlarını tuttum.

Kalbimin zerine bir yumruk koydum. "Benden şüphe etmen için sana asla bir sebep vermeyeceğim."

"Güzel." Jack koltuğunda geriye doğru dönerek omuzlarını sıvadı ve çok daha mutlu bir tonda konuştu. "İyi iş çıkardın.

Bugün. Veriler olması gereken yerde tutuldu. Çok yardımcı olacaksınız."

"En azından bir hafta."

Döndü ve gözlerimi yakaladı. "En azından bir haftalığına."

Nerida kapıyı kırarak açtı ve tırmanmaya çalıştı. içeride lezzetli kokulu yiyecek torbalarıyla. Karşıya uzanıyorum,

Kese kâğıtlarını ondan aldım, Jack'in yoğun bakışları altında irkildim.

"Teşekkürler." Neri bana minnettar bir gülümseme verdi ve koltuğuna oturdu.

Yemeği aramıza koydum.

Konteynirlardan yayılan kokular içime bir suçluluk dalgası daha gönderdi. Bu insanlara borcumu deyemezdim. Onlara tüm yemekler için teşekkür etmenin

bir yolu yoktu.

hoş geldiniz ve yasadışı durumumu gizli tutma isteği.

Bu sadece Jack'in kızının yanında bana ne kadar güvenilebileceğiyle ilgili değil, aynı zamanda Ona ait olan her şeyi.

Nakit.

Kahretsin.

Jack'in hastanede bana verdiği paranın hâlâ bende olduğunu tamamen unutmuştum.

Cebimi -onun cebini- karıştırarak bir ataçla bir arada tuttuğum katlanmış notları çıkardım. Öne doğru eğilerek onları Jack'in kucağına attım.

Başladı ve yere baktı. "Bu da ne?"

"Bunların hiçbiri için sana ödeme yapamam. Paranı da alamam."

Bana bir bakış attı. "Sende kalabilir, biliyorsun."

"Hayır, alamam."

Hızlıca başını sallamadan önce beni inceledi. "Sen iyi bir çocuksun Aslan." Tekrar ön tarafa dönerken Anna'nın bakışlarını yakaladı, parayı konsola sıkıştırdı, sonra Jeep'i vitesine taktı. "Hadi eve gidelim."

* * * * *

Paket servis poşetleri hayatımın en güzel yemeğini saklamıştı. Nemo burger ya da el yapımı pizzadan daha iyiydi. Kremalı spagetti, lezzetli pesto penne ve peynirli sarımsaklı ekmek tek kelimeyle günahkârdı.

Her lokma beni suçluluk ve minnettarlıkla sarsıyordu.

Ailemin Avustralya'nın çok kültürlü mutfağını asla tadamayacak olmasından dolayı suçluluk ve tadabildiğim için minnettarlık.

Hayatta olduğuma lanet etmeyi bıraktığım ilk andı.

Hayatın umutsuzluğumu bölmesine izin verdiğim ilk geceydi ve olabildiğince huzurlu bir şekilde ona yerleştim. Akşam yemeğinde pek konuşmadım, Taylor'ların tartışmalarını dinlemeyi tercih ettim.

yarıncı planları, Neri'yi hala ödevini yapmadığı için azarlamaları ve Jack ile Anna'nın derin deniz orkinoslarının üreme alışkanlıklarına katılması gerekiyordu.

Aşırı zengin yemekten mi yoksa bütün gün denizde olmaktan kaynaklanan dayanıksızlıktan mı bilmiyorum ama son lokma da biter bitmez göz kapaklarım ağırlaştı.

Sandalyemde sallandım; Jack kıkırdadı. "Yatağına git, Aslan.

Yarın yine erken kalkacağız ve sanırım sen de bizimle geliyorsun?"

Başımı salladım.

Bir daha asla bu adamı hayal kırıklığına uğratmayacaktım. Babamı hayal kırıklığına uğrattım.

Amcamı hayal kırıklığına uğrattım.

Jack Taylor yapmadığım tek adam olurdu.

"Elbette. Benden ne isterseniz yapmaya hazırım."

"Okyanusta çalışmak anlamına gelse bile mi?" Anna dikkatle sordu, güneşte kızarmış saçları dün geceki gibi oturduğumuz dış güvertenin üzerinde asılı duran ışık dizisini yakalıyordu.

"Bununla barışacağım." Neri'ye bir bakış attım. Bütün gece attığım ilk bakıştı. "Eninde sonunda."

Ne söylediğimi anladı.

Eninde sonunda iyileşeceğime dair bilgeliğini kabul ettiğimi.

Bana gülümsedi, biraz kızardı ve sonra tabağına baktı.

Her zamanki enerjisi ve güneşli canlılığı sanki onu Neri yapan her şeyin üzerine bulutlar çökmüş gibi donuk görünüyordu.

Aramızdaki şeyleri düzeltmek istedim.

Kederimi ve tüm bu yeniliği iyi idare edemediğim için tekrar özür dilemek istedim.

Ama onunla bir daha asla yalnız kalmak istemedim.

Kendime güvenmediğim için değil, Jack'in bana güvenmesini istediğim için.

Ayağa kalkarak kirli tabağımı topladım ve Neri'ninkine uzandım.

"Ne yapıyorsun?" Jack elini salladı ve esnedi. "Bunu yapmana gerek yok. Bir bulaşık makinemiz var ve adı Nerida."

"Ah, baba. Gerçekten mi?" Neri suratını astı. "Ev ödevim var."

"Bu hafta harçlığını kazanmak istiyorsan bulaşıkları yıkayacak, sebze bahçeni sulayacak ve sonra da ödevinin bir kısmını yapacaksın."

"Peki." Neri bir hışımla tabakları elimden kaptı ve hışımla içeri girdi.

Orada durdum.

Ne yapacağından emin değilim.

Anna beni bir aptal gibi oyalandıktan kurtardı. "İyi geceler Aslan. Sabah uyanma vakti geldiğinde kapını çalacağım."

Bir elimi saçlarımda gezdirdim ve başımı salladım. "İyi geceler."

Eve girerken mutfağa ve lavabodaki tabak şingirtilerine bilerek bakmadım. İçimi yaktığını hissetmeme rağmen Neri'nin bakışlarını yakalayamadım. Yanına bile yaklaşmadım.

Doğruca misafir odasına gittim ve kapıyı sıkıca kapattım.

* * * * *

Bir başlangıçla uyandım.

Bitkin bir nefes çektim, tuzun tadını aldım, gök gürültüsünü duydum, parmaklarım-

Yatakta dik oturarak kâbusu göz kırparak uzaklaştırdım.

Misafir odası etrafımda sakin ve hareketsiz duruyordu, çekmeceli sandığı nöbet tutuyordu ve gelişigüzel çekilmiş perdeler beni gece gökyüzünün getirebileceği her şeyden koruyordu.

O kadar uzun süredir uyuyormuşum gibi gelmiyordu ama tuvaleti kullanma dürtüsü bacaklarımı sallamama neden oldu.

Yatağıma girip çizmelerimle kapıya kadar yürüdüm. Bu lanet botla uyumam gerekiyor muydu bilmiyordum ama bugün çıkarıp bileğimin ne kadar acıdığını hissettikten sonra botu çıkarmayı tercih ettim.

Kapıyı kırarak açtım ve koridorda topallayarak ilerlemeye başladım ama Neri'nin sesiyle durdum. "Biriyle arkadaş olmamı yasaklayamazsın baba. Bu çok aptalca."

"Onunla arkadaş olmanı yasaklamıyorum. Daha fazlası olabileceğine dair fantastik fikirler beslemeni yasaklıyorum."

"Artık çocuk değilim."

"On iki yaşında olmak çocuk olmanın tanımıdır." "Kim demiş bunu?" Nerida talep etti.

"Hayat diyor." Jack'in sesi sertleşti ama daha da yükselmedi, sert bir fısıltının biraz üzerinde kaldı. "Bir şeyleri kurtarmayı ve yaratıkları sağlığına kavuşturmayı sevdiğini biliyorum. Ben de senin ve hasta bir ahtapotu geri getirmemizi istediğinde sana asla hayır demeyeceğim ve bir şekilde beni Yine kedi barınağına bağış yapacağım ama konu o çocuğa gelince ayak direyeceğim."

"Bu çocuğun hiçbir şeyi yok. Bir arkadaşına ihtiyacı var."

"Onun arkadaşı ol, ama daha fazlası olmaya çalışırsan sana yardım edeyim."

"Nasıl olsa olacakları durduramazsın." Jack mırıldanmadan önce nefesinin altından inledi, "Her ne olacağını düşünüyorsan, Nerida, sana bir kez ve kesin olarak söyleyeyim, benim çatımın altında asla olmayacak. Aslan on altı yaşında. Sen on iki yaşındasın. İyi bir çocuk ama onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Eğer burada kalmasını ve ona bir hayat şansı vermeyi istiyorsan, o zaman sadece ve sadece onun arkadaşı olacaksın, anladın mı?"

"Tamam baba, ama onunla evlendiğimde bana kızma." "Onunla evlen-" Jack oflayıp pufladı ve bir dizi anlaşılabilir küfürler. "Tanrı yardımcım olsun, çocuğum, bir gün seni denize atıp açıkta bırakacağım."

Orada. O lanet yunuslarla birlikte yaşısaydınız bu kadar saçmalayamazdınız."

"Ama beni çok özlersin." Neri'nin sesi bir gülümsemeyle aydınlandı. "Ve endişelenme baba. O da benimle evlenmek istiyor olmalı ve şu anda... hayatta olmayı bile zar zor istiyor. Yani sen endişelenecek bir şey yok. Sadece arkadaşız. Ama ben onun sahip olabileceği en iyi arkadaş olacağım çünkü buna ihtiyacı var ve o okyanusun dibine batmayı tercih ederken onu okyanustan çekip çıkararak üstlendiğim sorumluluktan kaçmayacağım."

Kahretsin, bunu ona sır olarak söyledim.

Bu düşünceleri ben bile zar zor kabul etmiştim.

En karanlık itiraflarımı babasına anlatarak ne halt ediyordu?

Sesi sakinleşti. "Acı çekiyor baba. Bana onu kurtarmadan önce ona sormam gerektiğini söyledi. Ve biliyor musun, ne demek istediğini anlıyorum. Kendimi onun yerine koymak için elimden geleni yaptım - ayakkabısı ve her şeyiyle - ve dürüst olmak gerekirse

Seni ve annemi kaybetseydim ve aniden tamamen farklı bir ülkede, tanıdığım hiç kimse olmadan yaşısaydım nefes alabilirdim."

İçini çektikten sonra usulca ekledi, "Ona iyi davranmayı bırakma baba. Onun sadece bir arkadaş olduğuna yürekten inanıyorum. Ayrıca müstakbel damadından nefret etmek istemezsin, değil mi?" Sessiz kahkahası koridordan aşağı süzüldü ve ayak bileklerimi yaladı.

Tüylerim diken diken oldu.

Bunun olmasına imkan yoktu. Asla.

Bir hafta içinde gitmiş olurum.

Çözmem gereken kendi hayatım vardı.

Ve o 12 yaşında!

"Keşke hadım olarak doğsaydım da seni hiç doğurmasaydım dedirteceksin bana, değil mi?" Jack iniltili bir kıkırdamayla sordu.

"Hadım nedir?"

"Boş ver." Bir giysi hışırtısı ve şiddetli bir sarılma homurtusu. "Seni seviyorum, seni çılgın balık. Beni korkutsan bile."

"Aslan benim de onu korkuttuğumu söyledi," diye mırıldandı Neri, zar zor duyuluyordu.

Midem çalkalandı; nefesimi tuttum.

Kafami sikeyim.

Meğer bütün sırlarımı ortaya döküyormuş.

"Öyle mi dedi?" Jack'in sorusu keskin bir şekilde kesildi. "Neden?"

"Bilmiyorum. O zaman sözümü kestin." Sesi sanki Jack'in kollarından kurtulmuş gibi daha yüksek çıkmıştı. "Şimdi, eğer dırdırın bittiyse, yatmaya gidiyorum. Bütün ev işlerimi ve ödevlerimi yaptım. Bu da demek oluyor ki, yarın kendi şartlarımla denizde oynayabilirim."

"Göreceğiz."

"Beni bebek Koholā ile oynarken göreceksin, haklısın." "Seni evlatlıktan reddediyorum," diye alaycı bir sesle kaşlarını çatı Jack.

"Ve geçmiş yaşamında yaptığın kötü şeylerin bedelini sana ödetmek için doğdum."

Jack mırıldanmadan önce sessizlik oldu, "Bunu söylememeliyim. Bunu söylediğim için şimdiden pişmanım ve henüz söylemedim bile, ama Neri... bir zamanlar şöyle diyen bir adamdan bir tavsiye

Aslan'ın sana söylediği şeyin aynısını bir kıza söyleyemezsin."

Neri konuşmadı ve Jack kelimeleri anlamlı hale getirmek için zaman harcadı.

"Bir dahaki sefere bir çocuk sizden korktuğunu söylerse, onu dinleyin.

Bu bir iltifat değil. Gerçeğin ta kendisi. Bu, onun üzerinde hoşlanmadığı ve açıkçası onu tehlikeli kılan bir güce sahip olduğunuz anlamına geliyor."

"Neden?" Neri sessizce sordu.

"Çünkü çoğu zaman korktuğu sen değilsin, senin ona hissettirdiklerin. İşte burada gerçek konuşma devreye giriyor, kızım. Onun arkadaşı olmaya iznin var. Ama olduğun güce dikkat et ve zavallı çocuğu rahat bırak. Kurallarımı biliyor ve ona güveniyorum.

Onlara itaat edin, ama siz de onlara itaat etmezseniz kimse size karşı koyamaz."

Burnumun kenarını sıktım ve öfkeli bir iniltiyi yuttum.

Benim hakkımda konuştukları için ikisine de lanet ettim.

Yaşamım ya da ölümüm üzerinde hiçbir kontrolüm yokmuş gibi benimle tartışmalarından nefret ediyordum.

"Seni korkutan kıza ne oldu?" Neri sordu.

Jack yüksek sesle gülerек gerginliği dağıttı ve odamın derinliklerine katlanmamı sağladı. "Onunla evlendim işte."

"Ah, gördün mü!" Neri bir rüzgar çanı gibi güldü. "Sana evleneceğimi söylemiştim.

sonunda onunla evleneceğim."

"Benden bu kadar. Kelimenin tam anlamıyla... Artık seninle olamam." The

Jack'in parmak arası terlikleri koridorda gözden kaybolmadan hemen önce Neri'nin yanağına konan bir öpücüğün sesi yankılandı.

benden uzakta.

Kapımı olabildiğince hızlı ve sessiz bir şekilde kapattım. Gürleyen kalbimi ovuşturdum.

Örtüleri yana atılmış, uykuyla ısınmış yatağa ve Jack'in kurallarından herhangi birini çiğnemem için bana meydan okuyarak nöbet tutan çekmeceli sandığa baktım.

Midemi hastalıklı bir umutsuzluk kapladı.

Taylor'lar aşk ve aile hakkında gülüyorlardı ama bu zenginliğin böylesine korkunç bir yoksulluğa dönüşmesinin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorlardı.

Jack, Neri'ye beni korkuttuğunu söylediğimi sanıyordu çünkü ben on altı yaşında, ahlaktan yoksun, hormonları tavan yapmış, neyin dokunulabilir neyin dokunulamaz olduğunu göremeyen aptal bir çocuktum.

Ama gerçek şu ki.

Neri beni korkutuyordu çünkü olduğum her şeyi tehdit ediyordu.

Bana öğretilen her ders ve umut etmeye cesaret ettiğim her hayal.

Beni korkuttu çünkü beni tehdit etti.

Onunla birlikte olduğum sürece, ona dayanabilmek için değişmekten başka çarem kalmayacaktı. Onun kasırgasıyla sürüklenip gidecektim ve boğulmayı bıraktığımda sadece ailemi kaybetmiş olmayacaktım... Kendimi de kaybetmiş olacaktım.

Bu düşünceyi gerçekten bir önsezi olarak kabul etmeliydim.

O gece Taylor'ların nazik misafirperverliğinden kaçmalıyđım.

Ama ben yapmadım.

Yatağa geri döndüm, yorganı başımın üzerine çektim ve kendimi bundan sonra olacak her şeye mahkûm ettim.

On İkinci Bölüm

*

Nerida

*

(Fransızca'da Deniz: Mer)

"Sanırım on iki yaşındaki halimin Aslan Avcı'yı nasıl gördüğünü SİZE ANLATMA ZAMANI GELDİ." İki gazeteciye baktım, kendimi yıllardır hissetmediğim kadar genç hissediyordum.

Eskiden olduğum kişiye geri dönmek, güneş sizi kıyıya vurduktan sonra denize girmek gibiydi. Sakinleştiriciydi. ve sakinleştirici ve kalbimi ve ruhumu sakinleştiren hoş bir tür aidiyet getirdi.

"Akrabalarını bulabildiler mi?" Dylan sordu.

Başımı salladım. "Hayır."

"Gerçekten ortadan kayboldular mı?"

"Ne yazık ki. Bedenler denizde bunu yapmaya meyillidir."

"Sanki tecrübeliymişsin gibi konuşuyorsun." Dylan sırtıttı.

Gözlerini tuttum. Başka bir cesedi hatırladım. Başka bir kayboluşu. Benim sorumlu olduğum bir ceset. "Ben Yeterince." Yüzüğümü çevirdim, hayatımın en kötü gününde başlayan gergin bir alışkanlıktı bu.

O zamandan beri hiç durmadım.

Ne zaman bir şey duygularımı huzursuzluğa itse, kendimi dönerken buluyordum. Her zaman dönerken. Sanki zamanı geri almaya ve olanları silmeye ya da gelecek olanlardan kaçınmaya çalışıyormuşum gibi.

İç çekerek hikâyemizin karanlık kısımlarını bir kenara ittim ve aydınlığa odaklandım. Kalbimi ısıtan kısımlar

anlatır ve anımsar. "Aslan'ı ilk bulduğumda, fırtınada hırpalanmış ve deniz tarafından tükürülmüş halde, yetersiz beslenmenin sınırındaydı. Bir zamanlar düzenli yemek yeme lüksüne sahipti ama uzun zaman olmuştu. Bir kaçakçının yolculuğundan çok daha uzun. Tüm ailesini kaybetmekten çok daha kötüydü. Türkiye'den ayrılmalarının nedeni, itiraf ettiğinden çok daha acımasız bir bedel ödetti."

İçimi çektim ve yumuşak dalgalara baktım. "Anlamalısın, Aslan sana baktığında milyonlarca sır taşıdığını söyleyebilirdin. Asla söylemeyeceği her şeyin kömür karası gözlerinde döndüğünü görebilirdin. Sanki dünyanın onun gerçekte kim olduğunu bilmesini ve bunun için onu cezalandırmasını bekliyormuş gibi hareketlerine tanık olabilirsin."

"Neden cezalandırılacağını düşündü? Ailesi boğulduğu için suçluluk mu duyuyordu?" Dylan planlanmamış otobiyografimi belgeleme konusundaki isteksizliğine rağmen notlar alarak sordu.

"Oh, evet. Bugün hâlâ o suçluluğu taşıyor. Bu asla geçmeyecek. Sorumlu olduğu için mahkum edilmeyi hak ettiğine dair içsel inancı da geçmeyecek."

"Anlamıyorum..." Margot mırıldandı.

"Yapacaksın... eninde sonunda." Ellerimi kucağımda birleştirdim. "Şimdilik sana söyleyebileceğim şey... Aslan Avcı yürüyen bir

çelişki." İkisinin de meraklı bakışlarını yakaladım ve açıklamaya çalıştım. "Yaşına göre uzun boyluydu, ama yine de

boyundan rahatsızdı. Sözleriyle güçlü, hareketleriyle sertti ama her zaman yutkunuyor gibiydi.

duygularının vahşetini bastırdı. Dudakları nasıl gülümseyeceğini biliyordu ama gözlerinde asla tam olarak kaybolmayan bir korku vardı. Zihni parlak ve keskindi ama zekâsını sanki ondan korkuyormuş gibi saklıyordu. Onu tanıdıkça, daha çok

fark etti... saklanıyordu. Kendinden saklanıyordu.

İstemediği, kabul edemediği bir parçasını saklıyordu ve uzun yıllar boyunca bu parçanın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Sonunda ne zaman öğrendin?" Dylan sordu.
"Bana söylediğinde."

"Peki haklı mıydın?" Margot gerildi. "Saklandığı konusunda mı?"

"Oh, evet. Hayatı boyunca saklandı. Sanırım şu anda bile bir parçası hala gerçekte olduğu kişi değilmiş gibi davranıyor."

"Ama neden bu kadar uzun süre saklansın ki? Kendini asla kabullenemeyecek kadar kötü olan ne olabilir?"

"Bu cevaplayamayacağım bir soru," dedim. "Yakında, belki."

Ama henüz değil."

Ellerimi kenetleyerek yüzüğümü döndürmekten kendimi alıkoydum ve net bir şekilde, "Elbette artık kocam hakkında bilinmesi gereken her sırrı ve günahı biliyorum. Dürüst olmak gerekirse çok fazla şey biliyorum. Bana söylediklerinden, gösterdiklerinden bazıları

çığlık atarak uyanmama ve hıçkırıklara boğulmama neden oldu. O zamanlar onu üzüntüsünden kurtarabileceğimi düşünecek kadar naiftim. Tek başıma onun kalbine girebileceğime ve hissettiğim her şeyle onu tekrar dikebileceğime olan inancım yüksekti

ve paylaşmak istediğim her bağlantıyı. Bana ne söylediğini duymalıydım. Vücudunun bana ne söylediğini."

"Peki ne diyordu?" Margot yumuşak bir sesle sordu.

"Geçmiş bir zamanlar parlaktı ama artık çok karanlıktı. Ölümünden çok daha kötü bir şeyden kaçtığını, Ve o karanlıktan neredeyse kurtulmuşken onu hayatta tutmuş olmam, bana dayanabileceğimden çok daha uzun süre lanet okumasına neden olan şeylerden biriydi."

Kucağıma baktım. "Yetersiz beslenmesinin bir nedeni vardı."

Kabuslardan patlayıcı bir şiddetle uyanmasının bir nedeni vardı. Bir bıçağı nasıl tutacağını ve kullanacağını biliyordu... bunun bir nedeni vardı."

Ben yastıklara yaslanırken iki muhabir de konuşmadı. "Aslan on altı yaşında en az benim kadar güçlüydü. Bir güneş ışığı kasırgası olduğuma inanarak büyüdüm - yardım etmeyi seçtiğim her şeyi aydınlatmaya yazgılıydım. Bu bana bir amaç verdi. Bana gurur verdi. Ama Aslan? Onun gücü farklıydı. Bir akıntı gibiydi. Yüzeyin altında işleyen

sessiz, görünmeyen bir güç, acımasızlığında o kadar zarıftı
ki

Hatta gözlerinizi açıp kıyının yok olduğunu ve uzun zaman önce onun içinde boğulduğunuzu fark etmeden önce kapana kısıldığınızı bile biliyordunuz."

"Bu çok büyük bir iddia," diye mırıldandı Dylan. "Sana zarar verdiğini mi söylüyorsun?"

Gülümsedim ama tadı keskindi. "Oh, beni kesinlikle incitti. Bana ölmeyi diletten tek kişi o oldu. Bana bıraktığı yaralar - çıplak gözle görülemeyen ama yürekle hissedilen yaralar - uzun, derin ve tarihle gümüşlenmiş."

"Bir dakika. Seni dövdüğünü mü söylüyorsun?" Dylan geri çekildi. "Vurdu-"

"Asla. Bir kere bile." Gözlerim kısıldı. "Azıcık bile. Koşullar ikimizi de yendi. Hayat bize çok korkunç şeyler yaşattı. Eğer bilseydin..." Gözlerimin arkasında basınç oluştu; zorlukla yutkundum. "Aşk uğruna neler yaptığını, nelerin üstesinden geldiğini bilseydiniz, bu röportajın bilim dünyasına hitap edeceğinden şüpheliyim ama romantik okuyucular tarafından yenilir yutulurdu."

Margot bakışlarımı yakalamadan önce Dylan'a baktı. "Neden bu aşk hikayesinin bizim Disney gibi olmadığını hissediyorum? inandın mı?"

"Çünkü öyle değil." Omuz silktim. "En kötü düşmanımın bile başına gelmesini istemeyeceğim şeylere katlandık. Ama o koşullar bizi biz yapmadı. Onlara rağmen olduğumuz kişi olduk. Onlara rağmen birbirimizi bulduk. Umutsuzluk bizi ayırmak için elinden geleni yaparken birbirimizi sevdik."

Tiffany, kıyıdaki bu mülkü işler halde tutan ve biz hayattayken bizi hayatta tutan harika hizmetçim elinde bir tepsi taze sıkılmış limonatayla çıkageldi.

Bana hızlıca gülümseyerek, yaşlılıktan kırışmış nazik gözleriyle, Margot ve Dylan'a kendilerininkini almaları için başıyla işaret etmeden önce bana terleyen bir bardak uzattı.

Hepimiz yudumladık.

Tiffany'ye bir teşekkür mırıldandım ve sonra kendi isteğimle geçmişe döndüm.

"Sevgili babamın kısa hayatımda ilk kez bana kesin sınırlar koymaya çalıştığı gece, alçakça planlar yaparak uyudum. Aslan'ın hayatımda bu kadar ağır basacağını nereden biliyordum, hâlâ söyleyemiyorum. Tıpkı okyanusta aradığım yarattığı her zaman nasıl bulduğumu asla açıklayamadığım gibi. Bu asla sorgulamadığım ve beni iyi yönlendiren bir yetenektir, bu yüzden... doğal olarak, karnımın derinliklerinde onun doğru kişi olduğunu söyleyen o küçük dürtüye güvendim.

"Ertesi sabah Aslan'ın bana gönderilmesinin bir nedeni olduğuna dair sarsılmaz bir inançla uyandım. Zavallı kazazede çocuk bir başka araştırma günü için Şans Topu'nda bize katıldığında heyecandan köpürdüm. O gün hayatta kaldı. Ve sonraki gün de. Ayrılmaya çok hevesli olduğu bir dünyada yaşamayı istemeye istemeye öğrendi."

"Neden orada bir haftadan daha uzun süre kaldığı hissine kapılıyorum?" Dylan sırtarak notlar karaladı.

"Çünkü öyleydi." Anıların bulanıklığını yeniden karşıladım. "O ilk hafta boyunca her gece yüzümü yastığıma gömdüm ve beni ona götüren yıldızlara teşekkür ettim.

Onun etrafında ne kadar çok olursam, sanki o yıldızların üzerinde parladığı bir gezegenmiş gibi ona o kadar çok çekiliyordum. Ama aynı zamanda çok yaklaştırmaya cesaret edersem o yıldızları yutmakla tehdit eden bir karadelikti.

"Teknedeki konuşmadan sonra Yaşamak istediğinden emin olmadığını itiraf eden Aslan, benden uzak durdu ve babamın ona söylediklerini aynen yaptı. Kendini çalışmaya verdi, sanki meşgul olmak kederinin onu bulmasını engelleyebilirmiş gibi. Ara sıra bana bakıyordu ama dikkatini çekmeye çalıştığımda gözlerini kaçırıyordu. Artık gergin anlar yoktu. Artık gizli bakışlar yoktu. Beni dışladı - benden uzak durmak için babamın katı kurallarına itaat etti... bu benim arkadaşlığımdan da uzak durmak anlamına gelse bile.

"Aslan'ın açık sudan duyduğu korkunun yerini kısa süre sonra neredeyse agresif bir ustalaşma arzusu aldı. Kırık bileğinin ya da bileğinin onu yavaşlatmasına izin vermedi. Sadaka ya da bedava geçiş hakkı aramadı. Şundan emin oldu

Şeytanlarıyla savaşıırken bir yandan da onu bulanlar için bir değerdı ama annem ne zaman ev yapımı bayılsa irkildiğini gizleyemiyordu.

Yoksa babam eve dönerken yemek parasını ödemem için beni koştururdu. Kendini bir yük gibi hissettiğini biliyordum. Yol parasını ödeyememekten nefret ettiğini biliyordum. Yaptığı işi bir ödeme olarak görmüyordu. Yardımının ailem için ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyordu.

"Ama ben yaptım.

"Annem ve babam, küçük şirketleri ün kazandığından beri ihtiyaç duydukları çalışanı nihayet bulmuşlardı. uzun vadeli araştırma projelerini cezbettil. Hepimizden daha çok çalışması ve hiç şikâyet etmemesi önemli değildi. İkinci öğleden sonra bilgisayar veri deposunu düzene soktu. Üçüncü gün babamın klasörlerini yeniden düzenledi. Ve ilk haftanın sonunda, sanki Aslan başından beri bizimle yaşıyormuş gibi hissettik."

Genç, hassas kalbimin o zamanlar hissettiğı her şeyi yeniden yaşarken gözlerim parladı. On iki yaşındaki takıntımın nasıl yavaş yavaş özlü bir şeye dönüştüğünü.

"Aslan bize sadece bir hafta söz vermişti ve daha fazlası için hiçbir teklifte bulunmamıştık. O son gecenin akşam yemeğinde, Aslan'ın bize bir hafta daha vereceğini bildiğimden, hassas kalbim endişeyle çarpıyordu. kalmak ve benim olmak istiyordu ama ailemin bunu kabul edeceğinden pek emin değildi. Onlar uyurken onu gizlice evden çıkarıp Low Isles'a götürmek gibi çılgınca bir plan yaptım. Onu orada saklayacaktım ve bir adada sonsuza dek mutlu yaşayacaktık."

Margot dramatik bir şekilde iç çekti. "Bunu hayal edebiliyorum. O bir kulübe inşa ediyor ve sabırla senin gelmeni bekliyor. onun olacak kadar büyüdü."

"Tanrım," diye mırıldandı Dylan nefesinin altında. "Bu halinle gazeteci olmak yerine roman yazarı olmalıymışsın."

Margot güldü ve kalemiyle Dylan'ın kaburgalarını dürttü. "Bu işle ilgileniyorsun. Seni bir şeyler karalarken görüyorum. Böldüğüm için bana kızdığını görüyorum."

"Eğer Nerida Avcı'nın otobiyografisini kaydetmeye katılacaksam, her şeyin mükemmel olmasını isterim."

"Yalancı." Margot nefesinin altında kıkırdadı. "Sen bir romantik."

Dylan kaşlarını çatı ve bana odaklandı. "Peki ne oldu? Sonunda kaldı mı?"

"Kaldı ama çok fazla tartışma olmadan değil. Aslan aklınıza gelebilecek her türlü kötü kelimeye sahipti: kaçak göçmen.

Fazla mükellef. Vergi kaçırıcı. Vize kaçakçısı. Her gün, statüsü Hayatımızdaki güvenliğini gölgede bıraktı, bu da her günü çok değerli kılıyordu çünkü bir gün daha yaşayıp yaşamayacağını asla bilemiyorduk.

"Hepimiz bunu hissettik. Ve hepimiz onu daha ne kadar görünmeden tutabileceğimizi merak ettik ama harika ailem sağ olsun, Aslan'ı ve onunla birlikte gelen her şeyi seçtiler. Masaya oturduk

Yemek masasına oturduk ve kısa hayatımın en etkili konuşmalarından birini yaptık. Babam her şeyi ortaya döktü. Düşündüğümüz her şeyi ve daha fazlasını söyledi: Aslan asla kayıtsız kalamazdı. Her zaman omzunun üzerinden bakmak zorunda kalacaktı. Asla seyahat edemezdi. Asla çalışamazdı. Asla bir ev kiralayamaz ya da satın alamazdı. Asla evlenemezdi.

"Sadece iki seçeneği vardı... teslim olmak ve evrakların düştüğü yere düşmesine izin vermek ya da... bizimle kalmak."

Dylan bir kaşını kaldırdı. "Ama aileniz neden böyle bir risk alsın ki? Sığınmacıları barındıran insanlar için elbette bazı sonuçlar vardır."

"Şunu anlamalısınız ki, ailemin yaptığı tüm işler hâlâ büyük ölçüde hibe ve bağışlara dayanıyordu. Muhteşem bir üne sahiptiler ve sadece kendileri olsa bile

kendi gemilerini ve mürettebatlarını karşılayabiliyorlardı.
Onlar

Avustralya'da güvenilir bilim insanlarına ihtiyaç duyan araştırma şirketlerine kaynak sağlama konusunda her zaman çok proaktif davrandılar, ancak... başka bir biyolog tutmaya güçleri yetmedi. Bir kaptan bile tutmaya güçleri yetmedi."

"Yani Aslan'ı el altından mı tuttular?" Dylan burnunu kırıştırdı. "Bu reşit olmayan birinden, hem de kağıtsız birinden faydalanmak değil mi?"

"Kesinlikle." Güldüm. "Babam ve annem yasadışı bir göçmeni işe aldılar ve ona el altından ödeme yaptılar."

"Ve bu senin için sorun olmadı mı?" Margot sessizce sordu.

"Elbette. O televizyondaki isimsiz bir istatistik ya da rastgele bir mülteci değildi. O bizimle yaşadı. Acısının derinliğini sakladı ve bize elinden gelenin en iyisini verdi, tüm bunları yaparken de hala istediğinden emin olmadığı bir hayat için bize borcunu ödemeye çalıştı. O sadece bir çocuktur. Kararımızdan etkilenecek ve tamamen yasanın siyah beyaz çizgilerinin dışına çıkma isteğimize bağlı bir çocuk. Ailemin yardıma ihtiyacı vardı. karşılayamazlardı. Aslan'ın da yeni bir varoluş şansına ihtiyacı vardı. Anlaşma her iki tarafa da fayda sağladı."

"Bu muydu yani? Denizden tamamen yabancı birini çıkardın ve o da aileden biri mi oldu?" Dylan sinirli bir şekilde sordu.

Bu kenar hoşuma gitmedi ama yüzümdeki gülümsemeyi korudum. "Pek sayılmaz. Hepimiz altı ay üzerinde anlaştık. Altı ay boyunca işe yarayacağını ve Aslan'a ne yapacağını bulması için zaman vereceğini söyledi. Ertesi gün, babam Aslan'ın Bu süre boyunca misafir odasında kalamadık ve hep birlikte yerel Bunnings'e giderek bir römork dolusu inşaat malzemesini doldurduk."

Aslan'ı ilk kez kasabaya götürdüğüm o kaotik günü yeniden yaşayarak konuşmayı kestim. Yanımızda yürürken çok gergindi. Ne zaman bir satış görevlisi çok yaklaşırsa seğiriyordu. Ve bir mağazaya girdiğimizde düpedüz dehşete düşmüştü.

Ödünç aldığımız römorka bağladığımız kerestelerin

makbuzunu göstermek için odun deposundan çıkarken durduk.

Annem, yeni edindiğimiz kaçak yolcuyu herkesin içinde teşhir etmenin akıllıca olmadığını düşünüyordu, ancak babam

Kalıyordu, bizimle şimdi görünmeliydi, sonra değil. Bir başkası bunu yapmadan önce hikayeyi yaymak zorundaydı. zarar verici bir şekilde yayıldı. O günden sonra Aslan, kuzeninin uzak bir arkadaşıydı ve işi öğrenmeye gelmişti.

Hafıza şeridinde sessizce yolculuk etmek yerine konuşmayı hatırlayarak, "Eve geldiğimizde tüm inşaat malzemeleri, babam bize taşımamızı emretti havuza bakan salaya kadar her şey. Annem için inşa ettiği ama birkaç tropik fırtınadan sonra daha iyi günler gördüğü salaya.

"Babam binayı inşa ederken, salayı hava koşullarına dayanıklı hale getirmek için duvarları örerken ve yağmur geçirmez hale getirmek için çatıya kiremitler yerleştirirken Aslan'ın bahçede yaşamaya indirgenmesine verdiği tepkiyi izlediğimi hatırlıyorum. Şok, kızgınlık, hatta endişe görmeyi bekliyordum. Ama ne oldu biliyor musunuz? gördün mü? Evsiz, deniz yetiminden mi?"

Margot başını salladı, gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Rahatlama ve son derece minnettarlık gördüm. Sanki bir Korunan bir parçası nihayet artık yüzmek zorunda olmadığını hissetti. Bir süreliğine dinlenebileceğini... bulmak istediği kıyı bu olmasa bile."

Göğsümü ovuşturdum, o zamanki hislerimin aynısını hissettim. "İşte o zaman benim asla anlayamayacağım şeylerden kurtulduğunu anladım. Onu hâlâ rahatsız eden şeylerden kaçmıştı ve sala nadiren kullanılan bir bahçe süsünden en yeni aile üyemizi koruyacak bir yere dönüştürüldüğünde, annem yiyecek bir şeyler almak için ortadan kayboldu ve çift kişilik bir yatak, basit bir siyah karyola, taze keten ve rahat gri battaniyelerle dolu torbalarla geri döndü."

"Aslan o gece orada mı uyudu?" Margot sordu. "Ve bizimle yaşadığı tüm geceler boyunca."

"Ne kadar sürdü?" Margot yazmayı bıraktı ve tüm dikkatini bana verdi.

Kalbimdeki acıyı tekrar ovuşturdum. Bu kadar acıması beni şaşırtmıştı. Yapmak zorunda kaldığımda ne kadar

mücadele edeceğimi

Hikâyenin tüm o yeniliğin ve düşüşün ardından gelen kısmını anlatın. "Neredeyse altı yıl."

"Altı mı? Vay canına, bu söyleyeceğini düşündüğümünden çok daha uzun bir süre." Dylan limonatasını yudumladı. "Ve tüm bu süre boyunca aileniz için mi çalıştı?"

"Her gün. Fırtınada, güneşte ve hastalıkta."

"Sınır dışı edilme riski olmadan başka bir iş ya da ev bulamayacağı gerçeği olmasaydı sizce bu kadar uzun süre kalır mıydı?"

Dylan'ın sorusu karşısında irkildim ama başımı sallayarak onun yargısını kabul ettim. "Bunu kendime çok sordum. Aslan'dan korktum mecburiyetten bizimle kaldı. Bahçemizde bir kaçak olarak yaşamaktansa ayrılmak istediğini söyledi, ama şimdi biliyorum ki - geriye dönüp baktığım için teşekkür ederim - eğer ona seçim şansı verseydik ve Aslında seçme şansı olsaydı, altı yıldan çok daha uzun süre kalırdı."

"O zaman neden yapmadı?"

Minderlerime yaslandım, yorgunluk üzerime çökmüştü. "Yakında öğreneceksin. Şimdilik... izin ver duyguların yeniliğiyle şımartmak. Bir erkekte istediği her şeyi bulan bir kızın ilk aşk kıpırtılarını paylaşmak. Onunla hiçbir şey yapmak istemeyen bir çocukta."

"İşte şimdi konuşmaya başladık." Margot limonatasını bitirdi ve çenesini ellerinin arasına alarak öne doğru oturdu, yazmayı bırakıp mikrofonun hikâyemi yakalamasına izin verdi. "Devam et. Hepsi için buradayım."

Gülümsedim ve sürüklendim. "Her şey babamın Aslan'ın alçısını kesmesiyle başladı... ve ben onu yüzmeye gitmeye zorladım."

On Üçüncü Bölüm

*

Aslan

*

(Galce'de Ay: Lleuad)

"İSTİRİDYE NASILDI?" DİYE SORDUM.

Jack'in kayıtlı dosyalarını zaman damgaları ve anlamsız kodlar yerine anahtar kelimeler ve konumlarla düzenlemeye çalışmak için başka bir veri sistemini ayarladığım dizüstü bilgisayar Onun için hiçbir şey.

Bugün güneş ekstra sıcak, okyanus ise ekstra maviydi. Güneş gözlüğünün arkasında bile gözlerim ağrıyordu ama en azından gölge yelken cildimin ilk günkü gibi çatlamasını engelledi. "İyiydiler. Örnekler suyun sağlıklı olduğunu gösteriyor.

Bu yüzden mutluyum," diyen Anna saçlarını sıkarak dalış malzemelerinin saklandığı kafese doğru ilerledi.

Tankını, kemerini ve dalgıç giysisini metodik bir şekilde çıkarırken gülümsedi. "Bileğin nasıl?"

Kolumu uzattım, biraz daha soluk tenime ve daha zayıf görünen kaslarıma bakarak kaslarımı çattım. "Acınası."

Jack güverteye tırmanıp Neri'yle konuşurken güldü, Neri de paletlerini Jack'in yüzüne fırlatıp arkasından atladı.

"Alçının çıkmasına alışmak birkaç gün sürecek," dedi Jack, Anna'nın yaptığını kopyalayıp giysilerini çıkarırken ve onu siyah şortuyla bırakırken. "Seni hastaneye geri götüremediğimiz için üzgünüm. Kontrol için iyi olurdu, ama bilirsiniz... koşullar tam olarak uygun değil.

ideal." Yüzünü buruşturdu. "En azından iyileşmiş gibi hissediyor musun? Bu sabah kestiğimde herhangi bir şekil bozukluğu görmedim ve sen de hareket ettiğinde hiçbir şeyin kasılıp acımadığını söyledin... yani bu iyiye işaret, değil mi?"

"Sorun değil, Jack." Bahçe salonunu benim için bir yatak odasına çeviren adama gülümsedim. Beni güvende tutan ve benim için yalan söyleyen adama. Bana ikinci bir şans verdi... Hem de hiç gerek yokken.

Neri yanımdan geçerken iyileşmiş bileğimi yuvarladım, bana soğuk bir gülümseme verdi ve açıkta kalan koluma baktı. Bu sabaha kadar -alçının ne kadar kaşındırdığından şikayet ettiğimde ve Jack yedi hafta geçtiğini ve muhtemelen çıkması gerektiğini söylemişlerdi - alçı ve suyun huysuz doğasına boyun eğmiştim.

Kolumda plastik bir poşetle duş almak günümün en kötü kısmı haline gelmişti.

Bulaşıkların temizlenmesine yardım edememek bana kendimi avantajlı hissettirdi.

Ama şimdi...

Özgürdüm. Sonunda.

Hastanede tedavi gördüğümde beri beni hapseden her şeyden kurtulmuştum.

Dikişlerim uzun zaman önce çözülmüştü ve Başımdaki yara pembe bir yara izine dönüşmüştü. Alçım şimdi Taylors'ın çöp kutusunda parçalanmış haldeydi. Neri kaşlarını çatıp beni aptallık yapmamam için ikna etmeye çalışsa da dördüncü haftadan sonra ay botunu atmıştım.

Ama sınıırıma ulaşmıştım.

Topallamadan hareket edememekten bıkmıştım ve ayak bileğim hala yatakta ağrıyor olsa da ve yürümekten başka bir şey yapmaya karar verdiğimde, iyileşiyor olmasından yeterince mutluydum.

Taylor'larla yedi hafta yaşadım.

Bir hafta misafir odalarında, altı hafta da bahçelerindeki sala-yatak odamda uyuyarak, sualtı süpürgesinin temiz tuttuğu havuzun yumuşak kucağını dinleyerek geçirdim,

ve serinliğe dalmak için duyduğum derin zlem beni uyanık tutuyordu. Zorla maruz kaldığım için okyanusta bulunma korkumu kaybetmiştim ama içinde yüzmek için hiçbir isteğim yoktu.

Taylor'ların havuzu mu?

Port Douglas'ın durgun sıcağından kaçmak için çaresizlik noktasını geçmiştim.

Geçen hafta birkaç gece daha fazla dayanamadım ve evin ışıkları kapandığında, kollarımı suyun üzerinde tutarak belime kadar havuza girdim.

Suya adımımı attığım anda çığlık, hüzün ve fırtına anıları içimi kapladı. Ağzım kurudu. Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Sonunda serinlemenin verdiği rahatlama, benim hayatta kalıp onların kalamamasının verdiği üzüntü ve suçluluk duygusuyla gölgelendi.

Su benden her şeyimi çalmıştı. Tuz ya da klor olması fark etmezdi.

Girdiğim kadar hızlı çıktım, bağırsaklarım çalkalanıyor ve nefesim daralıyordu.

Herkes uyurken sessiz bahçede durup ellerimi yumruk yapmıştım.

Bu kadar kötü bir şey hazır olduğum anlamına gelmiyordu.

O korkunç aydınlanmadan beri

Taylor'lar uzun bir günün ardından havuzlarına atladıklarında yüzmeye ne kadar hevesli olduğumdan yakınıyor, alıma küfrediyor ve

İnsan yapımı kayalardan birinin üzerine oturmuş, gözlerini devirmiş ve sinirli bir şekilde ofluyordu.

Kimse benim büyük bir paramın suçu alçıya attığım için minnettar olduğunu bilmiyordu. Zihinsel bir rahatsızlık yerine fiziksel bir rahatsızlığı sulayabildiğim için mutluydum.

Ama şimdi, kapalıydı.

Ve artık bahanem kalmamıştı.

Benim bir tane vardı.

Çok gerçek bir mazeret ama şimdiden canımı sıkmaya başlamıştı. Bundan sonra çok dikkatli bir hayat yaşamam gerekecekti.

Yaralanmayı, hastalanmayı ya da kendimi aşırı zorlamayı

göze alamazdım çünkü tıbbi bakım zor olurdu. Ne zaman

Nereye gideceğim ve ne yapmak istediğim konusunda sohbet ederken, Jack kalırsam ne kadar dikkatli olmam gerektiği konusunda açıkça dürüst davranmıştı.

O ilk gün hastaneden kaçtıktan sonra, Avustralya hükümetinin dosyasında adım vardı ve büyük olasılıkla bir daha görülmemek üzere gecenin karanlığında kaybolduğuma dair bir kayıt vardı.

Birinin Taylor'ların kapısını çalmasını bekliyordum, özellikle de hemşire Anna'nın adını tanıdığı için, ama... şimdiye kadar şanslıydım.

Ve bu şansın akmaya devam etmesine ihtiyacım vardı çünkü artık dünyanın en zehirli ve en tehlikeli hayvanlarıyla dolu bir ülkede yaşıyordum.

zehirli yaratıklar. Neri, mutfakta bulduğum bir örümceği dışarı atmak için almaya gittiğimde bana artık aynı evi paylaştığım canavarlardan bahseden kişi olmuştu.

Bana bağırmıştı.

Beni geri çekmişti.

Aşırı tepkisinin küçük kız kardeşiminki gibi olduğunu düşünmüştüm -tipik bir araknofobi tepkisi- ama Bu, salondaki küçük kitaplığa doğru yürüyüp elinde insan yiyen, et yiyen, ısırın, soka, parçalayan tüm hayvanlarla ilgili bir ansiklopediyle geri dönmesinden önceydi, Burada yaşayan hayvanları parçalayarak.

Hiçbir yer güvenli değildi.

Ve korkunç bir şekilde ölebileceğimi düşündüm, sınır dışı edildiğim için değil, öldürücü bir yılan beni uykumda ısıracağı için.

"Sanırım bileğinin tekrar güçlenmesi zaman alacak ama olacak," dedi Jack ıslak saçlarını havluyla ovarak. "En azından artık ondan kurtuldun! Yaşadıklarını hatırlatan her şeyden kurtuldun. Yüzebilir ve yapmak istediğin her şeyi."

"Harika." Alaycılığımın fark edilmemesine sevinerek başımı salladım.

Bileğime kısa bir süre dokunduktan sonra düzeltmekte olduğum hesap çizelgesini kaydettim ve dizüstü bilgisayarını kapattım. Yedi hafta uzun bir süreydi.

Kemiklerimin iyileşmesi için yeterliydi, ama kalbim? O hala açık, kanayan bir karmaşaydı.

Hala kabuslar görüyorum.

Yine de balıkçılardan herhangi birinin aileme ait bir şey bulup bulmadığını sordum.

Umut beni hâlâ dilimliyor, gittikleri gerçeğini kabullenmeme izin vermiyordu.

Dişlerimi sıkarak dizüstü bilgisayar sert kılıfının içine geri koydum ve ayakta duran Neri'nin etrafından dolaştım. Annesinin yaptığı gibi saçlarını sıkıyordu. O da yanından geçerken çıplak ayak parmaklarıma sıçradı, gözlerimi yakaladı ama gülümsemedi.

Göğsüm sıkıştı.

Teknedeki o ilk günden beri, yapmamam gereken şeyleri itiraf ettiğimde ve Jack bizi dokunurken yakaladığında, Neri mesafesini korumuştı.

Babasıyla aralarında geçen konuşmaya ve benimle evlenmekle ilgili sözlerine kulak misafiri olduğumu ona hiç söylemedim. Sonraki ilk birkaç gün delicesine garip geçmişti. Onun yanında nasıl davranacağımı bilmiyordum. Konuyu ona açmalı mıydım yoksa her şey normalmiş gibi mi davranmalıydım bilmiyordum.

Tam olarak normal olan neydi?

İlişkimiz ya da bir hayatı paylaşmaya başlamamızla ilgili hiçbir şey normal değildi.

Bu nedenle hiçbir şey söylememeyi tercih ettim ve Neri arkadaşlığını yumuşattığında hem minnettar hem de şüpheli oldum. Benimle konuşmaya devam etti, akşam yemeklerinde yarım yamalak yaptığım şakalara güldü ve farkında olduğumdan çok daha fazla kez beni izliyor gibiydi ama beni depresyonumdan çıkarma girişimleri artık yoktu. Kalbimi iyileştireceğine, çünkü beni bir sebepten dolayı bulduğuna dair ateşli açıklamaları artık yoktu.

Dürüst olmak gerekirse, yer için minnettardım.

Yine de bir şey içimi kemirdi ve sanki istediğimin farkına bile varamadan bir şeyi kaybetmişim gibi hissettim.

Çömelip dizüstü bilgisayar çantasını güvenli rafına yerleştirirken bileğim biraz yandı. Bir boncuk ter yuvarlandı Anna'nın birkaç hafta önce kapüşonlular, çoraplar, şortlar, iç çamaşırları ve yüzme kıyafetlerinden oluşan bir çantayla birlikte eve getirdiği yedi tişörtten birinin altında omurgamdan aşağı iniyor.

Kıyafetleri kabul etmiştim... Başka ne yapabilirdim ki? Jack'in ödünç aldıklarından başka bir şeyim yok muydu? Ama bu durumdan mutlu olduğum anlamına gelmiyordu.

Ne kadar minnettar olduğumu bilmesini sağlamak için iki kat daha fazla çalıştım.

Bir sülük gibi görünmekten her gün korkuyordum, Jack'in her Cuma yardımım için bana ödeme yapmasıyla daha da kötüleşti.

Başlangıç olarak, kabul etmeyi reddettim. Parasını ödediler.

Her şeyi. Bana bir oda, yemek ve güvenlik verdiler. Sırrımı sakladılar. Bunların hiçbirini yapmak zorunda değillerdi.

Ama o tartışmıştı.

Hararetli bir tartışmaya girmiştik.

Ve Anna, çalışılan zamanın ödenen zaman olduğunu belirterek müdahale etmek zorunda kaldı. Kendimi tamamen borçlu hissetsem de bu adildi.

Parayı kabul etmem için beni zorladı. Jack böbürlendi, Zarfı isteksiz elime sıkıştırdı ve bir şey satın almak istersem beni kasabaya götüreceğine söz verdi.

Mücadele etmeyi bırakmıştım ve her Cuma, son zarfı diğerlerinin yanına, dokunulmamış ve yatağımın altına saklanmış bir şekilde koyuyordum.

Bir gün, ayaklarımın üzerinde durabildiğimde ve dün için parçalanmadan yarını düşünebildiğimde, o zaman ona parayı geri verirdim. Ona her şeyi geri ödemenin bir yolunu bulurdum.

Jack, içinde su, soda, kesilmiş ballı kavun ve paketlenmiş sandviçler bulunan büyük soğutucuya doğru yürüdü. Bir zencefilli bira çıkardı ve karısına, kızına ve Kaçak yolcu. "Bir şey isteyen var mı?"

Anna siyah tek parça elbisesinin etrafına mor bir pareo sarmayı bitirdi ve ona doğru sürüklendi. "Tanrım, bir buz

için adam öldürürdüm-
Soğuk Sprite."

Jack ona nemli bir kutu uzatırken dudaklarından öptü.
"Neri? Bir şey var mı?"

Kızı yanımdan geçip gitti, vücudu dalgıç kıyafetinden kurtulmuştu ve üzerinde likradan başka bir şey yoktu. Onun bitmek tükenmek bilmeyen mayoları benim yetersiz gardırobumu utandırıyor. Bugün, yanık teniyle parlıyordu. Kalçalarında fırfırlar ve düz göğsünde bronz yıldızlar olan altın rengi tek parça.

"Biraz daha burada mı kalacağız?" diye sordu babasına cevap vermeden. "Yoksa kıyıya geri mi dönüyoruz?"

"Neden?" Jack kuşkuyla sordu. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Neri bana anlam veremediğim bir bakış fırlattı ve omuz silkti. "Alçak Adalar'ın yakınındayız. Eğer henüz ayrılmıyorsak, resifte yüzmek isterim."

"Az önce yüzmeye gittin." Jack bir içki aldı. "Bu Sabahtan beri yaptığımız şey tam anlamıyla buydu. İstiridyelerle birlikte yüzüyor ve artan tekne trafiği ve turistlerle birlikte yaşam alanlarında meydana gelen değişiklikleri not ediyoruz."

"Tanklarla falan yüzmekten nefret ettiğimi biliyorsun." Neri tekrar bana baktı. Mavi bakışlarında bir parıltı belirdi, içgüdülerimi alarma geçirdi.

Neyin peşinde?

"Hiçbir şey olmadan yüzmeyi tercih ederim." "En azından bir şnorkel al," diye mırıldandı Jack.

Neri sırtıttı, güzel yüzü güneşten biraz pembeleşmişti. "Yüzgeçlerimi alacağım. Son teklifim."

"Tamam. Ama seni görebileceğimiz bir yerde kal. Ve saatlerce dışarıda kalma. Bu akşam Carol ve yolun aşağısındaki Tim ile planlarımız var."

Neri inledi. "Beni de sürüklemiyorsun, değil mi? Onların evinde sıkılmaktansa evde kalıp okul ödevlerimi yapmayı tercih ederim."

"Kuralları biliyorsun. Evde kalmak için çok gençsin, özellikle de arka bahçede bir yüzme havuzu varken."

"Doğduğumdan beri içinde yüzdüğüm bir havuz."

"İçinde boğulduğunu görmekten nefret edeceğim bir havuz - senin beceriksizliğinden değil, küçük balık, korkunç bir kazadan. Biz yokken havuzdan uzak duracağına güvenmiyorum. Bu yüzden evde yalnız kalmama kesinlikle hayır diyorum."

Neri'nin yüzü yumuşadı. "Korkunç kazalar olmayacak."

"Kesinlikle. Çünkü bizimle geliyorsun," dedi Anna. "Sosyal olabilirsin ve-"

"Aslan beni izleyebilir." Neri kollarını göğsünde parlayan bronz yıldızların üzerinde kavuşturdu.

Kekeledim. "Affedersiniz?"

"Sen bahçede yaşıyorsun. Eğer ailem boğulmamdan bu kadar endişeleniyorsa, o zaman beni duyarsın." Nazlı nazlı gülümsedi. "Yani... bu gece için bir planın yok, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Bu senin gibi kısa boylu biri için bile çok alçakçaydı."

Dilini dışarı çıkardı. "Üzgünüm ama üzgün değilim. Avustralya'da başka kimseyi tanımıyorsun. Sen orada olacaksın ve ben de seninle güvende olacağım." Çıplak bileğine bir bakış fırlattı. "Artık ıslanabilirsin. Yani suya atlayıp beni kurtaramayacak değilsin."

"Sana bebek bakıcılığı yapmıyorum, Neri." Kollarımı kavuşturdum.

Anna başıyla onayladı. "Onun zaten bir işi var, Nerida. Sen bizimle gelmekten gayet memnunken ondan sana göz kulak olmasını isteyecek değiliz."

Neri gözlerini benden ayırmadı, başı hafifçe yana eğildi. Bakışları keskinleştirdi, içimi parçaladı, günahlarımı didik didik etti. Sonunda mırıldandı: "Yüzme bilmiyorsun. Bu yüzden beni izlemek istemiyorsun."

"Ne?" Alnım çatıldı. "Tabii ki yüzebilirim." "Kanıtla o zaman."

Destek için Jack'e baktım. "Hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilim-"

"Artık alçılı değilsin Aslan. Okyanusa atla. Serinle. Neri ile yüzmeye git. Sana denizyıldızlarını, palyaço balıklarını ve papağan balıklarını gösterecek."

muzlara bayılırım. Yanınıza bir tane alırsınız ve bir saniye içinde etrafınızı bir yüzgeç bulutu sarar."

"Ben iyiyim. İhtiyacım yok-"

"Tabii ki istiyorsun. Bu harika bir fikir." Jack soğutucuya ve içindekilere doğru yöneldi. "Bunu nasıl yaptığın hakkında hiçbir fikrim yok.

Bu yedi hafta boyunca, sıcakta hiç ara vermeden çalıştın. Atlayıp bir mola vermeyi hak ediyorsun."

"İlgilenmiyorum." Kollarımı kavuşturarak, elimden gelenin en iyisini yaptım.

keskin öfkemi bastıramıyordum. Öfkemin korkudan kaynaklandığını biliyordum ama onu kontrol edememekten nefret ediyordum. Sözlerimin kısalmasını ya da kalbimin sinirlenmesini engelleyemiyordum. "İ denize ayak basmaya hiç niyetim yok."

"Vay, ne?" Jack'in kaşları nemli saçlarına doğru kalktı.

"Niyetin yok mu? Yani... hiç mi?"

"Asla."

"Eh..." Bakışları karısına kaydı, sonra tekrar benimkine döndü.

"Hatırlatmaktan nefret ediyorum Aslan ama deniz biyologlarıyla çalışıyorsun. Bunun ne anlama geldiğini biliyor olmalısın, değil mi?"

"Bu, yaptığım şeyi yapmaya devam edeceğim anlamına geliyor." I

uyuyan dizüstü bilgisayara el salladı. "Verilerinizi ben yönetiyorum. Sen aşağıdayken tekneye göz kulak oluyorum."

Anna Sprite'ını bitirdi ve yavaşça bana doğru geldi. "Bu sana göstermeyi umduğumuz pek çok görevden sadece biri. İyileşmeni bekliyorduk Aslan. İşimizin bilgisayar ve rakamlarla ilgili kısmında harika bir iş çıkardın ama bu sadece yüzeyde kalan bir şey."

"Tam anlamıyla," dedi Nerida. "Asıl işin olduğu yer yüzeyin altıdır."

"Ben yukarıda kalırken siz de bunu yapabilirsiniz." İçimden gelen kaçma isteğine karşı koydum. "Oraya girmeyeceğim."

"Ailenle orada vedalaşabilirsin," diye nefes aldı Neri, korkunç ergenlik anlayışını öfkemin üzerine dökerek beni

patlattı.

Sırtımdaki her kas gerilerek taş kesildi. "Onlara istediğim yerde veda edebilirim."

"İhtiyacın olan şekilde değil." Gözleri hüznle doldu.
"Vücudun iyileşmiş olabilir ama bizim göremediğimiz kısımlarını iyileştirmeye başlamadın bile."

Bir adım geriye düştüm. "Hiçbir şey bilmiyorsun." Kendi düşüncelerimi yinelemesinden nefret ediyordum.

Beni görebilmesinden nefret ediyordum, bu kadar genç ve naif ve... gençken bile.

Bu etkiye sahip olmak için çok genç. Bu güce sahip olmak için çok genç.

"Alçınızı suya yaklaştırmamak için bir neden olarak kullandığınızı yeterince biliyorum."

"Ben-"

"Aslan. Ağzını topla," diye azarladı Jack. "Neri. Onu rahat bırak."

İkimizi de işaret ederek, "Kimse bir şey yapmak zorunda değil.

yapmak istemedikleri bir şey. Aslan hazır olduğunda okyanusa girecek."

"Sanki burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşma," diye tersledim.

Anında pişmanlık omuzlarıma çöktü. "Özür dilerim. Kızmak ya da küfretmek istememiştim. Ben sadece... Okyanusa girmek istemiyorum ve eğer bu artık senin asistanın olamayacağım anlamına geliyorsa, o zaman... Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Şimdi bir karar vermek zorunda değilsin," dedi Anna nazikçe, neden olduğum pürüzleri düzelterek. "Fikrini değiştireceksin."

"Denizde çalışırım ama içinde çalışmam. Bu benim için zor bir sınır." Geri çekildim, kapana kısılmıştım ve kaçmak istiyordum. "Ve onu geçmeyeceğim. Asla."

"Sorun yok, Aslan-" Jack'in sözleri büyük bir gürültüyle susturuldu.

Gözlerim Neri'nin durduğu yere kaydı. O gitmişti.

Bölüm On Dört

*

Aslan

*

(Vietnamcada Ay: Măt trắng)

"BUNDAN EMIN MISIN?"

Başımı kaldırıp geçen gün iskelede bulduğum sudoku çalışma kitabına baktım. Buruşuk kitabı iskeleyi yöneten her kimse ona vermeye çalışmışım ama Jack bana kitabın çoktan unutulmuş olacağını ve üç dolar fiyat etiketi yüzünden kendime ait olduğunu iddia etsem de kimsenin umursamayacağını söylemişti.

Ben de öyle yaptım.

Ve neredeyse her bulmacayı içeride çözmüştüm, salayatak odamdaki figürlerin üzerini çiziyordum, babama daha yakın hissediyordum.

doğru yerleştirdiğim her sayı için.

"Elbette. Öyle olmasaydım teklif etmezdim." Bacaklarımı yatağımdan salladım ve kendimi Anna'ya kibarca gülümsemeye zorladım. "Öğleden sonra teknedeki davranışlarım için özür dilerim. Bunu telafi etmeye çalışmam olarak kabul edin."

Anna elini ipeksi yakut elbisesinde gezdirdi. Onu hiç bu kadar şık görmemiştim ve tam olarak ne olduğunu merak ediyordum.

Bu gece Carol ve Tim'lerde olacak. "Gerçekten ona bakıcılık yapmak zorunda değilsin. Bizimle gelebilir. Bugün seni zorladığı için çok üzgünüm. Onunla konuştum ve senin üzüntünü motivasyon olarak kullanmaması gerektiğini çok iyi biliyor."

"Sorun değil." Parmaklarımı dağınık saçlarımın arasında

gezdirdim. "Beni bu kadar kolay etkilemesine izin vermemeliydim. Bu benim hatam."

"Bu senin hatan değil. Sakın böyle düşünme." Bana son bir kez gülümseyerek, "ok geç kalmamalıyız. Neri evde kaldığı sürece iyi olacak, yani bu gece onu grmeyebilirsin bile. Ama... eğer gizlice havuza girerse, lütfen bir kulağınız dışarıda olsun ve sadece denetleyin."

"Sana söz veriyorum."

"Teşekkür ederim. Gideceğimiz ev Miğfer Sokak'ta yaklaşık yedi kapı aşağıda."

"Anladım." Sudoku kitabımı elime aldım. "Sen ve Jack iyi eğlenceler."

"Deneyeceğiz. Tekrar teşekkürler."

Jack'in neredeyse iki ay önce bir mağazanın rafından satın aldığı hazır kapıyı kapatırken oturduğum yerden kalkmadım. Salon geceleri havasız oluyordu ama bir kapısı olduğu için minnettardım. Koyduğu iki pencere cam yerine Perspex'ti ve çok ihtiyaç duyulan esinti için sürgülü olarak açılıyordu ama köşedeki vantilatör olmasaydı hayatta kalamazdım.

Açtım, tekrar yatağıma uzandım ve neredeyse bitirmek üzere olduğum bulmacayı açtım.

Kuzenimle matematik oyunları oynadığımız anılar gelip geçti. Saklanarak geçirdiğimiz bir yılın sonuna doğru, gecenin krnde toparlanmaya ve bir an önce kaçmaya alişmiştik.

bize ev sahipliği yapan iyi kalpli yabancıları riske atabilirdi. Bir yerde asla çok uzun süre kalmazdık ve ailem bizi ağırlayanların cmertliklerinin karşılığını almalarını sağladı. Evsiz olmamıza rağmen, halkımın misafirperverliği hiçbir zaman a kalmamamızı ya da atısız kalmamamızı sağladı.

Ne zaman saklanacak yeni bir yer aramak için farklı bir köye adım atsak, annem her zaman öfkeyle onları tehlikeye attığımızı fısıldardı. O zamanlar neyden kaçtığımızı bilmiyordum. Sadece hiçbir yerin güvenli olmadığını. Bu yüzden İstanbul'a dönüp uçağa binmeyi göze almıştik.

Uçup gittiğimiz gün, babamın yüzünde gerçek dehşetin nasıl göründüğünü anladığım gündü. Terlemişti ve

Şehirde seğiriyor, check-in yaparken zor nefes alıyor,
havalanana kadar asla rahatlamıyorduk.

O zamanlar deli olduğunu düşünmüştüm.

Ama şimdi... şimdi neyden kaçtığını biliyordum ve hepsi
benim suçumdu-

Siktir, dur.

Burnumun kenarını sıkarak hayaletleri geri çekilmeye
zorladım, sudoku kitabını göğsüme koydum ve gözlerimi
kapattım.

* * * * *

Homurdanarak uyandım.

Kardeşimi tutmaya çalışmaktan parmaklarım
acıyordu. Kulaklarım annemin çılgınlıklarıyla çınladı.

Hızla ayağa kalkarak yüzümü ovuşturdum ve nefesimi
tutmaya çalıştım.

Sadece...

Bir şey sıçradı. Su.

Neri.

Kahretsin!

Yataktan fırlayarak kapımı açtım ve ayağım takılarak
bahçeye düştüm.

Palmiye ağaçları ve az sayıdaki çiçekler, gökyüzünde ay
ışığını engelleyen yoğun bulutlarla birlikte yoğun karanlığın
altına saklanmıştı. Eğer güneş fenerleri olmasaydı
Çit boyunca uzanan sebze tarlasında havuzun dibindeki
gölgeyi göremezdim.

Kalbim durdu. Hiç
düşünmedim.

Topallaya topallaya suyun kenarına geldim, insan yapımı
kayalardan birinin üzerine atladım ve kendimi havuza attım.

Başımdan aşağı su döküldü.

Kaçtığım her şey onunla birlikte çöktü. Denizin
basıncı beni aşağıya doğru itti.

Yüzmek için mücadele ederken kabarcıkların çalkantısı.
Hayatta kalma mücadelesi verirken gerçek anlamda sessiz olmayan baskıcı sessizlik.

Hava almak için sıçrama içgüdüleriyle savaşıırken titredim ve bunun yerine dibe doğru ok attım.

Bunu istemiştim, değil mi?

Hazır olmamama rağmen yüzmek için yanıp tutuşuyordum.

Ama şimdi suya batmıştım, yüzmek değil de boğulmak gibiydi.

Altımdaki gölgeyi kaptığım gibi kollarımın arasına çekerken ciğerlerim parçalandı.

Aşağıdan iterek akşama doğru patladım ve dehşet içinde kucakladığım kıza baktım.

Onun ölümünün görüntüleri altında ezildim.

Onu kurtarmak için yeterince iyi, yeterince hızlı, yeterince güçlü olamadığım için bir kız daha gitti.

Ama Neri'nin zeki, her şeyi gören bakışları benimkilerle buluştu. Kendini benden kurtarmaya çalışmadı.

Ayağa kalkmaya çalışmadı.

Kollarımda öylece süzülüyordu, saçları yosun gibi etrafımızda sallanıyor, dudaklarını ayırıp narin bir nefes çekerken dudaklarının üzerinden sular akıyordu.

Bir an için gerçeği kurgudan ayıramadım.

Ölü şeylerin ve yıkılmış ailelerin kâbusu gözümün önünden gitmiyordu ama sonra Neri uzandı ve küçük elini ıslak tişörtümün üzerine koyarak parmaklarını bastırdı doğrudan gürleyen kalbimin üzerinde.

Kaybettim.

Bir iniltiyle onu tekrar suya bıraktım ve kumlu kıyıya doğru yürüdüm. Düz olmayan dipte biraz yuvarlandığımda bileğim çığlık attı; şortumun ağırlığı ve tişörtümün yapışkanlığı klostrofobik bir his veriyordu.

"Bekle."

Donakaldım ama arkamı

dönmedim. "Aslan, sen... sen iyi misin?"

Bu kelime artık beni etkilemiyordu ama sesi etkiliyordu. Masumiyeti etkiledi. Onun temsil ettiđi ve benim kaybettiđim her řeyi. enem dűřtű ve saf bir űfke dalgası içime iřledi, kederimi lekeledi, korkularımı sildi. I yűrűmeye devam etmeliyim. Ondan műmkűn olduđunca uzaklařmalayım ama...

Kendimi dűnerken buldum. Kendimi acı çekerken buldum. Bu yűzden.

Sikişme k.

Hem de çok.

Ve kendimi durduramadım.

"Ben iyi miyim?" Dudaklarım hırıltıya dűnűřtű. "İyi olup olmadıđımı soruyorsun. Tabii ki iyi falan deđilim. Sana gűz kulak olmayı kabul ettim. Ailene bir sűz verdim. Hayatım onların ellerindeydi ve ben ne yaptım? Neredeyse kızlarının bođulmasına izin veriyordum."

"Boğulmuyordum-"

"On iki yařında ne tűr bir ocuk gece yarısı, ailesi gider gitmez tek bařına yűzmeye karar verir?"

"Gece yarısı değil. Sadece on-"

"Ne tűr bir kız denizin altında hava almadan yűzmeyi sever? Nasıl bir kız kűpekbalıklarının, denizanalarının, tař balıklarının ve hayatını sona erdirmek için bekleyen zehirli mercanların varlıđını umursamaz? Nasıl bir kız her řeyin seni űldűrmeye çalıřtıđı lanet bir űlkede yařarken bu kadar kayıtsız ve umursamaz olabilir?! Sende hayatta kalma iğűdűsű yok. Hiç yok. Benim yařıma gelmeden kendini űldűrteceksin ve-"

"Nefes tutuřumu geliřtiriyordum." Neri tam boyunda ayađa kalktı, yumak haline getirdiđi elleri yűzeyin hemen altındaydı. "Hepsi bu kadar. Avustralya tehlikeli olabilir ama oradan katıđınızda evinizin çok daha kűtű olduđunu biliyorum." Yanakları űzűr dilemekten pembeleřirken bile sesi sertleřti. "Sana yűzdűđűmű sűylemeliydim. Bunu

biliyorum. Ama... yüzmeyi reddetmenden sonra

Bugün bana o kadar kızdın ki, ben..." Omuz silkti, daha kolay bir bahane seçti. "Uyuyor olabileceğini düşündüm. Seni tekrar kızdırmak istemedim ve her gece pratik yapıyorum, yani yanlış bir şey yapmadım."

"Yaptığın her şey yanlış!" Kükredim. "Bana söylediğin her şey yanlış."

Alnı çatladı. Gerçek acı bakışlarını kesip geçti. "Ben... Ben anlamıyorum."

Ben de bilmiyordum.

Bunun nereden kaynaklandığı ya da neden böyle hissettiğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Tatlı, misafirperver ve... genç olmaktan başka bir şey değildi.

Yine de... beni kimsenin görmediği gibi gördü.

Saklandığım şeyleri, yüzleşecek kadar cesur olmadığım şeyleri gördü ve bu ondan nefret etmeme neden oldu, çünkü onunla yaşarken kederimi asla halının altına süpürüp unutamazdım çünkü bana izin vermezdi.

Ağır bir şekilde iç çekerek, tüm mücadelem buharlaştı. Ona bağırdığım için kendimi kötü hissettim.

Hâlâ işleyemediğim duygular yüzünden kendimi bitkin hissediyordum.

Parmak eklemlerimi gözlerime bastırarak içimdeki karmaşayı dışarı atabilmeyi diledim. Bileğim küçük bir acı spazmı geçirdi ama asıl paramparça olan kalbimdi.

Kendimi tekrar akli başında hissetmem ne kadar sürer?

Kalbim ölmüş olmayı dilemek yerine beni hayatta tutmaya geri dönmeden önce?

Neri sessizce havuza doğru yürüdü.

Ellerimi bıraktım ve o önümde dururken ona baktım. Su dizlerini yalıyordu, bebeği-mavi mayo gecenin içinde neredeyse lacivertti. "Gel benimle yüz."

Her şey durdu.

Bahçedeki ağustos böcekleri sustu.

Yolun aşağısındaki dalgalar kıyıya daha yumuşak çarpıyor gibiydi.

"Ne?"

Kendine sarıldı. "ok özür dilerim Aslan. Bana kızmandan nefret ediyorum. Ben... Ben kendime seni rahat bırakmamı söyledim.

Son birkaç haftadır, kendi şartlarıyla benimle arkadaş olabilmen için, ama... benimle arkadaş olmak istemiyor gibisin. Ve... eğer arkadaşım olmak istemiyorsan, o zaman seni bana daha da kızdırarak kaybedecek bir şeyim yok."

Titredi ama cesurca bakışlarımı üzerinde tuttu. "Yas tutmaya başlamalısn. Benim hiçbir şey bilmeyen bir ocuk olduğumu düşündüğünü biliyorum ama ben de gençken birini kaybettim ve-

"Biliyorum." Ben araya girdim. "Annen bana söyledi. Sophie'yi biliyorum."

"yle mi?" Gözleri parladı ve omzunun üzerinden araba yoluna ve ilerideki caddeye baktı. Yavaşça bana geri döndü. "Bir arkadaş kaybetmenin en kötü şey olduğunu söylemiyorum.

Bir kız kardeşi ya da anneyi kaybetmekle aynı şey, ama... bununla savaşmaya devam edemeyeceğinizi biliyorum."

"Bundan emin misin?" Yüzümü buruşturarak sordum. "nk bu konuda oldukça iyi olmaya başladım."

Bana yarım bir gülümseme verdi. "Bu işte ustalaşabilirsin ama asla gerçekten mutlu olamazsn. Her zaman zgn olmak istediğinde fkelenirsin."

Bu kadar masum bir kız tarafından söylenen bu kadar basit bir cümle, yine de göğsüme saplanan ve nefesimi kesen bir bilgelik barındırıyordu.

Haftalardır ilk kez, aramızdaki duvara tuğla eklemeyi bıraktım ve önünde hiçbir şey olmadan durdum. bir şekilde. Gözlerine hiçbir engel tanımadan baktım ve dudaklarımdan istemsizce dökülen kelimelerle birlikte bitkin bir nefes aldım. "Kimsin sen, Nerida Taylor?"

Omuzlarındaki gerginlik havuza aktı ve yarım gülümseme tam bir gülümsemeye dönüştü. "Eğer sana söyleseydim muhtemelen kaar."

Bir kez daha, bana öfkeden başka bir şey hissettirebilmesinin mutlak şoku beni şaşırttı. Neşeli bir şeyler söylemek istedim. Bir şaka yapmak. Normal olmak için elimden geleni yapmak. Ama dilim itaatsizlik etti. "Seni duydum, biliyorsun." İrkildim ve kendime lanet ettim.

Sır saklamakta başarısız olmamı sağlayan şey neydi bu kızda?

Ailesi yokken ve gece bu kadar çok şey saklıyorken onunla konuşmak neden bu kadar yanlış geliyordu?

"Neyi duydum?" Parmaklarını suyun yüzeyinde gezdirdi.

Geri çekilebilirim.

Koridorda babasıyla birlikte söylediği her şeyi yutabilirdim ama bir şeyi daha yutmak istemediğimi fark ettim. Arkadaşım mı olmak istiyordu? Şey, ilk kez... gerçekten bunu düşündüm.

Tüm arkadaşlarından vedalaşmadan kaçmak zorunda kalan on altı yaşındaki bir çocuk, bir çocuğu sırdaşı ve büyük olasılıkla lanet olası terapisti olarak kabul etmeye hazırdı.

Tiştörtümün alt kısmını buruşturarak sıktım ve mırıldandım: "Jack'in sana aramızda olması gereken sınırları anlattığını duydum. Banyoya gidiyordum.

ve dinlemek istemedim, ama..." Omuz silktim. "Ben gitmedim. Hiçbir mazeretim yok. Ve sonunda dedin ki-"

"Seninle evleneceğimi." Yüksek sesle güldü ve suya battı ama tekrar çıktı, kirpikleri damlacıklarla parıltıyor.

Tepkisi beklediğim gibi değildi.

Utanç neredeydi? İnkâr? Onu dikkatle izledim.

"Babanın açıkladığı sınırlar hakkında konuşmamız gerekiyor mu?" Kollarımı kavuşturdum.

Tekrar gülerek başını salladı. "Hayır. Ben iyiyim."

"Yani... koridorda söylediğin şey..." Bir kaşımı kaldırdım. "Bu bir şaka mıydı?"

"Hayır. Bu bir şaka değildi." Bakışlarımı tuttu. "Özel olduğunu ve seni bulmamın bir nedeni olduğunu biliyorum, ama... eğer bu neden sadece eski hayatın çalındıktan sonra yeni bir hayat bulmana yardım etmekse, o zaman... ben bundan memnunum."

"Oh."

"Hayal kırıklığına uğramış gibisin." Göz kırptı. "Yani... neden olmayasın ki? Ben oldukça harikayım."

"Oldukça sinir bozucu daha çok." Üzerime su sıçratırken kıkırdadım, öfkemi yatıştırmasına ve tüm bunları -bizi, geceyi, suyu ve arkadaşlığı- bir şekilde anlaşılabilir ve kabul edilebilir kılmasına şaşırmıştım.

İlk kez içimdeki hayaletler onu çalmaya çalışmadan nefes alabildim. İlk kez bir sonraki adımdan korkmadan sadece olabiliyordum.

Derin bir iç çektim. "Sanırım... Sanırım senden hoşlanıyorum, Nerida Taylor."

Çenesini eğip sessizce, "Sanırım ben de senden hoşlanıyorum, Aslan Acee," diye cevap vermeden önce mavi gözlerinde bir şey parladı.

"Ben Avcı."

"Ah, pardon. Sanırım sonunda benim olacaksa nasıl heceleyeceğimi öğrensem iyi olacak."

Dondum kaldım.

Ama sonra kendini geriye doğru attı ve tembel bir kulaçla yüzdü. "Sakin ol Aslan. Bu bir şaka. Arkadaşlar şaka yapabilir. Arkadaşlar şakalaşabilir. Ya da en azından burada yapabiliriz." Bakışları sırlıslıkla kıyafetlerime takıldı.

"Şimdi... zaten ıslak olduğuna göre Ben."

"Sanmıyorum-"

"Burada hiç piranha yok." Üzerime tekrar su sıçrattı, damlacıklar kıyıya ulaşmadı. "Korkacak bir şey yok. Suyu geri kazanmanın ilk adımı: havuzla başla. Aksi takdirde, bir dahaki sefere Fluke'a gittiğimizde seni denize atmak isteyebilirim."

"Buna cesaret edemezsin."

"Yapardım, bunu sen de biliyorsun." Ona ters ters baktım.

O da ters ters baktı.

Ve her ne kadar kabul etmek istemesem de, Nerida ile resmen ve gönülden, kendi şartlarımla ve zorlanmadan arkadaş olmayı kabul etmek beni bir dünya acıya hazırladı.

Sonunda beni iyileştireceğini umduğum bir acı... bir şekilde. Beni pek çok başka şekilde kıracağını bildiğim bir acı. "Peki." Kendimi sorgulamamaya çalışarak, üzerimdekileri çıkardım.

tişörtümü bir kayaya vurdum. Şortumu üzerimde bırakarak havuza geri döndüm ve hüzün girdabını görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

Sadece bir havuzdu.

Daha önce de girmiştım.

Yine de Nerida'yla birlikte olmak bir vaftiz gibiydi. Zoraki bir yeni başlangıç.

Hazır olmadığım bir başlangıç.

Kırık kalplerden çok daha fazlasıyla sona erecek bir başlangıç...

...her şeyin kırılmasıyla sona erecekti.

İKİ YIL SONRA

On Beşinci Bölüm

*

Aslan

*

(Yunanca'da Ay: Fengári)

"SO...." Pahalı olanın bulunduğu dolabı kilitledim. sonar ekipmanı yaşadı ve Nerida'ya döndü. Tekne çıplak ayaklarımın altında sallanıyor, başka bir hayatın, başka bir ailenin, başka bir dünyanın bastırılmış anılarını çekiştiriyordu.

Kederimle başa çıkamamıştım.

Bir kutuya koyup denize atmıştım.

Ama ara sıra, kötü bir şekilde yüzerdi.

şişmiş ceset, çürümüş ve saldırgan, bana musallat olmak için elinden geleni yapıyor.

Geceler en çok acı çektiğim zamanlardı, ama gün... Bölümlere ayırmada usta olmuştum. Zihnimde duvar içinde duvarlar ve oda içinde odalar vardı. Her şeyin bir yeri vardı ve artık gitmek istemediğim yerlerin beni etkilemesini engelleyen kilitler ve zincirler vardı. Bir süredir Taylor'ları trajik başlangıcımı atlattığıma ikna etmeyi başarmıştım.

Artık nasıl olduğumu sormuyorlar.

Artık baş edemediğime dair işaretler bulmak için endişeyle gözlerimi aramıyorlardı.

Onlar sadece benim görmelerini istediğim şeyi gördüler ve gördükleri şey hızla bir erkeğe dönüşen bir çocuktu. Artık teknelerinde beceriksiz bir aptal değil, işlerinin vazgeçilmez bir üyesi olan on sekiz yaşında bir genç.

"Ee...?" Neri başını kaldırdı, güneş gözlükleri sevimli burnunun ucuna takılmıştı, en sevdiği şapkası güneşin altında mor renkte parlıyordu ve önünde işlemeli bir denizati vardı.

"Orada

yoksa sadece iki küçük harf söylemek mi istedin?" Dudakları kıpırdadı. "Çünkü biliyorsun, bu konuda yardımcı olabilirim. Bana birkaç Türkçe kelime daha öğret, sonra İngilizceyi tamamen unutabilirsin... ne de olsa pek iyi değilsin."

Sırıtarak ona doğru ilerledim. "Görüyorum ki birileri bu sabah kendini fazladan alingan hissediyor."

"Daha çok hayal kırıklığına uğradım. Sikişmek için kullanılan ifade neydi? Kafami sikeyim?"

"Küfür etme."

"Bu doğru, değil mi?"

"Anlamı 'kafami sik' ama 'beni sik' anlamına geliyor ama yeterince yakın."

Sırıttı. "Başka bir küfür kelimesi nedir?"

Bu oyunu sık sık oynardı. Basit şeylerin kelimelerini asla bilmek istemezdi ama bilmemesi gereken her şeyi de.

"Birdenbire dilimin bütün harflerini unuttum."

"Siktir git nasıl denir?"

"Neden? Bana mı söyleyeceksin?"

"Belki." Güldü. "Ne zaman işe yarayacağı belli olmaz."

"Siktir git," diye mırıldandım nefesimin altında. "Ve eğer seni bunu kullanırken yakalarsam, başın belaya girer. Saldırgan bir kelime. İngilizcede siktir git tercih edilir."

"Beni burada bıraktıkları için ailemin başının belaya girdiği kadar benim başım belaya girmeyecek. Bu berbat bir şey." Sandalyesinde arkasına yaslandı, bir elini masanın üzerindeki çalışma kitabının üzerinde tuttu, böylece çok takdir edilen esinti sayfaları kapmadı, diğerini de gerekli notları karaladığı e-tabletin üzerine koydu.

"Topları nasıl söylerim?"

"Zıplayan toplar ya da-"

"Diğer tür. Küfürlü olan. Bilirsin, taşaklar. Testisler-"

İçimden güldüm. "Seçici kelime dağarcığının bir gün birilerini ciddi şekilde korkutacak. Ve bu taşaklar."

"Taşaklar." Harfleri dilinin üzerinde yuvarlayarak göğsümdeki o sinir bozucu tekmenin geri gelmesini sağladı. "Su bana şarkı söylerken beni bir daha ödev yapmaya zorlarsa babamı taşaklara dizleyeceğim."

Bir kahkaha daha atarak başımı salladım. "Hayal kırıklığının kesinlikle belli oluyor."

"Sana söylemiştim." Başını güneşe doğru eğdi ve inledi.

Bakışlarım boğazının zarif kıvrımına takıldı ve karnım sıkıştı. Gözlerimi ayırarak göz kamaştırıcı denize odaklandım. Bugün güneş acımasızdı ve deniz tabanında çalışan ailesini hem kıskanıyor hem de ben olmadığım için şükreliyordum.

Avustralya'da kaçak olarak yaşadığım iki yıl boyunca okyanusa ayak basmama yeminime sadık kalmıştım. Ancak, Neri'nin beni ıslatma girişimlerinin eksikliğinden dolayı sözüm gerçekleşmemişti. Neredeyse her gün birlikte yüzerdik.

ve Taylor'ların bahçesinde yaşamaya iyice alışmıştım, ama gece yüzmelerimizi ne kadar ferahlatıcı bulursam bulayım, yine de buz gibi soğuğa engel olamıyordum. ayak başparmağımı denize sokma düşüncesinden bile korkuyorum.

Bir terapistin bu konuda çok zorlanacağından emindim.

Kendimi sarıp sarmaladığım birçok katmanı sıyrır ve bastırdığım her şeyi derinlemesine incelememi isterlerdi.

İstesem bile yardım alamamam ne kadar da uygun. için.

"Neden sinirlisin? Sen buradasın. Sapphire geldi. daha önce merhaba demek için. Burası işinizi yapmak için mükemmel bir ofis.

okul ödevi." Yüzümdeki terin bir kısmını silmek için beyaz tişörtümün kenarını kullandım. Hindistan cevizi kokusu

Güneş kremi burnuma çarptı ve bana cildimin doğal olarak Neri'ninkinden biraz daha koyu olduğunu hatırlattı.

Bu yoğun Avustralya güneşinde yandı.

"Keşke liseye hiç evet demeseydim."

Kıkırdadım. "Seçme şansın yok ki. On dört yaşındasın. Bir gün uyanıp eğitimle işim bitti diyemezsin."

"Keşke hâlâ evde eğitim görüyor olsaydım."

"Ailenin izinden gitmek istiyorsan laboratuvarları ve biyoloji programları olan bir okula ihtiyacın olduğunu söyleyen sendin. Deniz bilimleri lisans programına giriş koşulları zor. Bana öyle söylemiştin. birçok kez."

"Biliyorum." Kamburunu çıkardı. "Ama bu, siz bütün gününüzü denizde geçirirken benim karada kalmayı sevdiğim anlamına gelmiyor."

"Elimde olsa seni gözümü kırpmadan takas ederdim. Deniz benim can düşmanım."

"Günün birinde seni tuzlu suya kendi isteğinle atlatmanın bir yolunu bulacağım ve bunu yaptığımda bu korkunun ne kadar saçma olduğunu anlayacaksın."

"Korkmuyorum." Kaşlarını çatmıştı. "Bir seçim."

"Bu ülkede yaşamamanın hiçbir anlamı olmayan bir seçim." Bizi her zaman birbirimize karşı huysuzlaştıran bir konudan sıkılmış bir şekilde ofladı. "Ahh, beynim bu güneşte kızardı." Baktı

Bizi her yönden çevreleyen pırıl pırıl turkuaza özlemle baktım. "Keşke aşağıda annem ve babamla olsaydım."

"Eğlenceli bir şey yapmıyorlar." Yanında durduğum yerde gerindim, tişörtümün etekleri yükseliyordu. Bakışları karnımın açıkta kalan kısmına kilitlendi ve sertçe yutkunup gözlerini kaçırdı.

Kollarımı indirirken sesim biraz daha sertti, "Sanırım deniz hıyarı balığı topluyorlar. Ve siz sormadan söyleyeyim, neden topladıkları hakkında hiçbir fikrim yok. Ben sadece geri döndüklerinde kataloglamak zorunda olan adamım."

"Deniz hıyarlarının özel adının 'Holothuroidea' olduğunu biliyor muydunuz?"

"Gördün mü, tüm o okul çalışmalarının karşılığını alıyorsun. İyi iş çıkardın."

İnledi. "O kısmı seviyorum. Öğrenme kısmını. Sevmediğim şey bu. Pazartesi'den cumaya kadar karada kalmak,

Tekneye bindiğimde de Deniz Yosunu ve Baloncuklarla oynamak yerine aptalca ödevler yapmak zorunda kalıyorum."

"Bu bok mu?" Kıkırdamamı yuttum. "Dil, Nerida Taylor. Ve sen sormadan söyleyeyim, bunu sana Türkçe."

Dilini bana doğru uzattı ve tekrar çalışma kitabının üzerine eğildi.

Yanındaki boş sandalyeye oturarak ona yaklaştım ve üzerinde çalıştığı ders kitabını okudum.

Matematik.

En sevdiğim ders.

"İstersen sana yardım edebilirim." Bakışlarını yakaladım, kalbimde onun yanındayken hiç geçmeyen o sinir bozucu, sinir bozucu küçük tekmeyi kontrol etmeye dikkat ettim.

İki yıl.

Onun ailesiyle iki uzun ve acı dolu yıl geçirdim ve her gün kendimi onu başka bir kız kardeş olarak görmeye zorladım.

ama... Neri söz konusu olduğunda? Onu koymaya çalıştığım kutular ve üzerine yapıştırmaya çalıştığım etiketler hiçbir zaman tam olarak tutmadı.

"Neden sayılar konusunda bu kadar ineksin?" diye sordu, burnunu kırıştırarak. "Her zaman o aptal sudoku kitaplarını karalayıp duruyorsun."

"Aptalca değiller. Beyninizi keskin tutuyorlar."

"Seninki biraz daha keskin olsaydı, onunla beni keserdin." "Garip bir imaj ama bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Dürüst olmak gerekirse bir tane olduğundan emin değilim." Çocuk ile büyüyünce dönüşeceği kadın arasındaki çizgiyi aşarak dudak büktü.

Son birkaç aydır ergenlik dönemi başlamıştı ve mayosunun altındaki yeni göğüslerinin kıvrımlarına lanet ediyordum. Dalış kıyafetini ya da kot pantolonunu her çıkarışında, bacaklarının uzamasını ortaya çıkarışında kendimi rahatsız hissediyordum.

kalçalarının yuvarlaklığını.

Jack'i birkaç gün önce benimle aynı bakışlarla ona bakarken yakalamıştım.

"Siktir" diyen.
İkimizin de isteğine rağmen büyüyordu.

Birkaç yıl daha geçse, alacağı şeyler matematik ödevleri ve okul değil, erkekler ve öpücükler olurdu.

Artık hormonlarla ve yaşlanmanın getirdiği diğer tüm karışıklıklarla uğraşıyor olsa da, bir şekilde Hastanede bana içebildiğim kadar su verdiği gece aşık olduğum tüm sinir bozucu, büyüleyici, sevimli yanlarını sakladı.

O zamanlar çok nazikti.

Çok tatlıydı.

Hâlâ öyleydi.

Ama ekşi de olabilir.

Biraz da kibirli ve huysuz.

Melike hayatta kalsaydı aynı aşamalardan geçer miydi?

Bu soruyu ortaya çıktığı gibi aniden öldürdüm.

"Denizati ne demek?" diye sordu aniden,

Parmaklarını leylak rengi şapkasının üzerindeki kabartmalı dikişin üzerinde gezdirdi.

"Denizati." Sırıttım.

"Türkçe olarak, seni

göt."

"Yine aynı dil."

"Evet, bir dil öğrenmek istiyorum. Senin dilini. Annem uygulamalarıyla öğreniyor. Bazen pratik yapmasına yardım ettiğini biliyorum. Bana yardım et. Bana öğret ve ben de sana eşek demek zorunda kalmayayım çünkü öyle olmayacaksın."

Sert bir yüz ifadesi takınmaya çalıştım ama başaramadım. Burnumun kenarını sıkarak, kısık bir kıkırdamayla başımı salladım.

"Seni eğlendirdiğime sevindim." Göz kırptı. "Şimdi... bana daha fazla kelime öğret. Yoksa denize atlayıp elleri deniz hıyarlarıyla dolu annemi görmeye gideceğim."

"Matematik ödevini bitir, sonra sana birkaç tane daha vereceğim."

Kollarını kavuşturdu. "Önce kelimeler sonra matematik."

Onu kopyaladım. "Zorla olmaz, Neri. Bugün Pazar.

Bunu bütün hafta sonu erteledin. Jack sana ne olduğunu açıkça söyledi.

Bu soruların her birini doldurmadan bu gemiyi terk ederseniz ne olur?"

"Sen yap o zaman." E-tabletini ve çalışma kitabını bana doğru itti. "Sen okulu bile bitirmedin. Bahse girerim yarısını bile cevaplayamazsın."

Sustum.

Onunla olan geçmişimle ilgili hiçbir soruya kasten cevap vermemiştim, ancak şu sonuca varmak zor değildi Bazılarını. Beni bulduğunda on altı yaşındaydım. Zaten neredeyse bir yıldır kaçıyordum. Ve artık burada yasadışı olarak yaşadığım için eğitimime devam edemiyordum.

Zekamla ilgili tüm şakalarına rağmen, merakım beni ele geçirdi ve terli parmaklarımla ekranı kirletmemeye dikkat ederek e-tabletini aldım.

Sanki itaat etmemi beklemiyormuş gibi nefesini içine çekti. Sessiz kalarak yaklaştı, güneşten kavrulmuş çikolata rengi saçlarının uçları ön kolumu gıdıklıyordu. ders kitabına yaklaştı, denkleme baktı ve denklemi çözmek için önerdiği yöntemi kullanmasına bile gerek kalmadı.

Renkler kafamın içinde çiçek açtı.

İçsel bilgi onları kovaladı.

Uygun yere bir cevap karaladım ve tatmin edici bir telaşın tadını çıkardım.

Sudoku'dan çok daha eğlenceli.

Teknik olarak okulu bırakmış olabilirim ama... beynim bunu bilmiyordu.

"Bunu nasıl bu kadar hızlı yaptın?" diye sordu.

Omuz silktim. "Sayılarla aram her zaman iyi olmuştur. Zihnimde pürüzsüz bir his uyandırırılar ve çoğu zaman kendilerini düzenlerler. zaman."

"Pürüzsüz hissediyor musun?" Narin bir kaşını kaldırdı. "Bu hiç mantıklı değil."

"Öyle değil mi?" Gözlerimi kaçırdığım için sinirlenerek başka tarafa baktım. Babam aslında ben onun yaşlarındayken test yaptırmam için beni ayarlamıştı. Beni şimdi onun yaptığı gibi izlemişti, gözleri kocaman ve şok olmuştu.

Her şey onun üniversite öğrencileri için hazırladığı bazı sınıf problemlerini deneyip deneyemeyeceğimi sorduğum gece olmuştu. Okulu çok ama çok basit buluyordum ve düzenli olarak daha zorunu arıyordum.

Sırıttı ve sırtımı sıvazladı. "Hiç alamazsan üzülme evlat. Ben kolay kazanmam. Bu yüzden C Profesörü olarak tanınırım. Çok nadiren daha yüksek notlar veririm çünkü kimse testlerimi geçemez."

O bana bir kalem uzatıp çalışmasına devam ederken ben sessizliğe gömülmüştüm. Bu sırada ben de onun yanında oturuyordum, beynim alev alev yanıyordu, sadece gökkuşağı görene kadar her sayıyla birlikte renkler akıyordu. Her bir denklem dans edip dalgalandıkça, pürüzsüz ve parlak bir şekilde doğru denklemi oluşturdukça kanım çatırdıyordu.

Otuz dakika içinde bitirmiştım.

Babam neredeyse sandalyesinden düşecekti.

Ve o gecenin ilerleyen saatlerinde, onu telefonda Kendi başarılı muhasebe işine sahip olan amca - makul fiyatlı olduğu veya fena bir iş yapmadığı için değil - konu rakamlara geldiğinde bir dahi olduğu, becerilerini varlık koruma ve karları çarpıtmak için kullandığı söylendiği için.

Neri'nin sorusunu duymazdan gelip tabletini ona doğru iterken ensem karıncalandı. "Denizatı."

"Ne?" Neri dudaklarını yaladı.

"Denizatı için kullanılan kelime. Denizatı."

"Bu gerçekten çok güzel." Gülümsedi ve sonra mırıldandı, "Bana bazen söylediğin kelime... uykulu ya da gevşek olduğunda ve kendini zamanında yakalayamadığında... ne anlama geliyor?"

Dondum kaldım.

Sadece yorgun olduğumda ya da normalden daha rahat olduğumda kullandığım konusunda haklıydı.

Anna bu kelimenin ne anlama geldiğini biliyordu ve Neri'ye hitap ederken ilk kez ağzımdan kaçırduğımda bana bir bakış fırlatmıştı. Jack ve Anna'nın Neri'yle kardeşlik bağından öte bir şey hissettiğimden asla şüphelenmemelerini sağlamak için elimden geleni yaptım.

Ama o tek kelime.

Sikeyim.

"Başka

zaman." "Şimdi

söyle."

"Önemli bir şey değil."

"Söyleseydin sana inanırdım ama şimdi bunun gizli bir şifre olup olmadığını merak etmeye başladım."

"Kod mu?"

Kirpiklerini kırıştırarak bana hâlâ beni düzeltebileceğini, iyileştirebileceğini... benimle evlenebileceğini düşünen o küçük dişi şeytan olduğunu hatırlattı. "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum, seni seviyorum demektir. Bunu söylediğimi hiç duydun mu?"

Gözlerimi tuttu, omuzları çökmüştü. "Hayır."

"Kesinlikle."

"Ama seviyorsun, değil mi? Bizi seviyorsun?"

Kalbim acıyla çarptı. "Tabii ki seviyorum. Hayatta olmamın sebebi sensin. Ailen, şu anda hapiste olmamamın bir mülteci kampına ya da sınır dışı

edilmeye." "Ama bunu hiç söylemiyorsun."

"Kişisel algılama." Ayağa kalktım, bu konuşmadan rahatsız olmuştum ve işi ondan uzaklaşmak için bir bahane olarak kullanmaya hazırdım. "Matematiğini bitir-"

"Bana kullandığınız kelimeyi söyleyin. Nedir bu kelime? Janum ya da Janniim... gibi bir şey-"

"Canım." Ona ters ters baktım ve beni her zaman sinirlendirdiği için ona lanet ettim.

"İşte bu kadar." Beni kristaliyle olduğum yere sabitledi. Mavi bakış. Asla üstesinden gelemeyeceğim ya da denizle kıyaslamaktan vazgeçemeyeceğim bir bakış. "Bu ne anlama geliyor?"

Şimdiden pişmanlık duyarak, yalan söyleyebilmeyi dileyerek ama Anna'ya sorarsa gerçeği bulacağını bilerek mırıldandım, "Farklı bağlamlarda farklı anlamlara gelebilir. Fazla kullanılmaktan anlamını çok yitirdi ama annem bunu bize çok söylerdi.

ve-" Sözümü kestim. Boğazımı temizleyerek, neredeyse

soğuk bir şekilde sözümü bitirdim. "Bu... hayatım, ruhum
demek."

Sustu.

Gözleri benimkileri hiç bırakmadı.
Ve sessizce mırıldandı, "Oh." Ona sırtımı
döndüm.
Evet, oh.
Memlekette çok yaygın bir deyimdi. Ama benim için?
Ona söylemek mi?
Olması gerekenden çok daha fazla şey ifade ediyordu.
"Yeter, Neri," dedim omzumun üzerinden. "İşinin
başına dön."

* * * * *

Haftalık muayeneyi tamamladıktan sonra kapağı motor
bölmesine geri yerleştirirken, yağdan kararmış ellerimi
böyle bir şey için ayrılmış beze sildim. Bir çocuktan daha
fazlası olmuştum.

Masanın altından ödendi; kendime söylemem gerekirse,
artık oldukça becerikliydim.

Jack ve Anna araştırma projelerini çekmeye devam ettiler
ve ben de yavaş yavaş bir deniz biyoloğunun asistanı olmak
için gereken her görevi öğrendim. Her türlü alet, edevat ve
pahalı

ve okyanus hakkında bırakın gençleri, çoğu seksen yaşındaki
insandan bile daha fazla şey biliyordum.

Jack her gün beni yüzmeye ikna etmeye çalışırdı ve her
gün başarısız olurdu. Onun kızgınlığı ve benim inatçılığım
yüzünden, diğer her şeyin sorumluluğunu bana verdi.

Kaptan, yakıt doldurucu ve ekipman kontrolcüsü
oldum. Bilgisayar programlarını ve izleme yazılımını
geliştirmek için kendi halime bırakıldım.

Yeni veriler toplamak için zaten etiketlenmiş
izleyicisini kullanarak bir balinanın yerini bulmamız
gerekten günlerde, Jack beni sonar ve radarla derinlikleri
taramaya bırakır, bana öğretir ama her adımı
tamamlamamı sağlardı.

Her önemsiz ve önemli iş bir şekilde benim sorumluluğum
haline geldi.

Ve Taylor'ların isteyebileceği en iyi yardım olmak için kıcıımı yırttım.

Beni nerede bulduklarını ya da bulmasalardı nerede olacağımı asla unutmadım.

Bir kere bile şikayet etmedim. İzin günleri nadirdi.

Akşamlar, sabahın erken saatlerinde uyumak için kısa kesiliyordu.

Ve sabahlar göç, üreme şekilleri ve bazı yumuşakçaların, balıkların veya yengeçlerin geçim kaynaklarını tehdit eden bir başka insan kirliliğine duyulan öfkeyle ilgili tartışmalarla doluydu.

Geçen yıl bir fırtına çıktığında ve bizi birkaç gün karada tuttuğunda, Jack beni yemek masasına oturtmuş ve motorun her parçasının üzerinden geçmişti. Denizde mahsur kalırsak nasıl tamir edeceğimizi ezberlemeliyiz.

Kafamı teori ile doldurduktan sonra, beni dalgalı denizlerde sallanan Fluke'a götürdü ve fırtınanın solmakta olan dalgalarından kaynaklanan deniz tutmasına aldırmadan motor bölmesinde toplanmamı, her cıvatayı ve dişliyi tekrarlamamı sağladı.

İlk altı ay geçtikten sonra -Jack ve Anna beni onlarla birlikte yaşamaya ve çalışmaya zorlayacağımızı söylediklerinde- hayat... belki kolay değildi ama kesinlikle zor da değildi.

Jack beni ayak işleri için kasabaya sürüklediğinde omzumun üzerinden bakmayı bıraktım. Oksijen tüplerini dolduran ve yerel dalış mağazasını işleten Geoff'un yanında gardımı biraz düşürdüm. Taylor'ların eski Wrangler'ını süpermarkete ve özel ekipman almak için rahatça sürmeye başladım.

deniz bilimcilerinin ihtiyacı var.

Hatta yerel akvaryumda rehabilitasyon ve salıvermeye odaklanan birkaç günlük gönüllü çalışmayı bile kabul etmiştim.

Bu Neri'nin hatasıydı.

Hayvanlar söz konusu olduğunda hala kanayan bir kalbi

vardı ve bir şekilde onu bırakmam için kandırılmışım.

(Anna'nın yapamadığı nadir durumlarda) ve tankları temizlerken, suları test ederken ve iyileşen su yaşamını izlerken kalmaya başladı.

Sonunda ona yardım ettim; ellerimiz yapış yapıştı ve eski yaşam alanlarını temizlerken omuzlarımız birbirine değdi.

Neri'yi eve götürdüğümde, akvaryumdaki her canlı için benim dilimde kelimeler talep etmişti.

Aklım ondaydı, kenara çekilirim sınır dışı edilebileceğime dair korku fısıltısında değil.

Ehliyet ya da kimlik olmadan araç kullanmak riskliydi.

Süpermarkete, şehir merkezine ya da herhangi bir yere gitmek risklidir.

Ama... Jack ve Anna sayesinde (olduğum her şey onların sayesindeydi), yerel halkın çoğu beni artık kendilerinin bir parçası olarak kabul etmişti.

Kimse nereden geldiğimi sorgulamadı çünkü Jack her seferinde aynı hikayeyi anlatırdı: Ticareti öğrenmek için buraya gelmiş uzak bir aile dostuydum. "Umarım yıllarca kalır." Gülerdi. "O artık ailemizin bir parçası." Kıkırdardı.

Jack'in yalanları gizlemek için gerçeği kullanma konusunda ne kadar becerikli olduğunu kısa sürede öğrendim ve yavaş yavaş onun

Öyle davranmadığım sürece kimsenin beni farklı ya da yasadışı görmediğine güveniyordum.

Kaptanın kamarasından geçerken yıpranmış saate baktım.

Jack ve Anna'nın aşağıya inmesinin üzerinden neredeyse kırk dakika geçmişti, bu da işlerinin neredeyse bitmiş olması gerektiği anlamına geliyordu. Parmak arası terliklerin ve güneş kreminin bulunduğu dolaptan yedek bir şapka kaparak başıma geçirdim ve bir an önce güneşin doğmasını diledim.

Güneşten korunmak için.

Gözlerim masaya kaydı.

Donup kaldım.

Neri yok.

Çalışma kitaplarının hepsi toplanmış, sandalyesi yelken açmak üzere kilitlenmek üzere yerine geri konmuştu.

Hangi cehennemde o?

Topuğumun üzerinde dönerken, onu teknenin arkasında durmuş, kollarını paslanmaz çelik küpeşteye dayamış, çenesini ön kollarına dayamış, aşağıdaki denize bakarken bulduğumda nefesimi içime çektim.

En azından o sefil yunusları bulmak için denize atlamamıştı.

Biraz daha rahat nefes alarak, ailesi daldığında onun iyiliğinin hep bana kalmasına sinirlenerek ona doğru yürüdüm.

Korkuluklara yaslandığımda ofladı pufladı. "Bir süredir buradaydın," diye iç geçirdi. "Motor sana sorun mu var?"

"İngiliz anahtarının düzeltemeyeceği bir şey değil."

"Yani denize sürüklenip hindistan cevizlerinden su içmek ve dalgaların sürüklediği odunlardan evler yapmak zorunda kalacağımız tropik bir adaya düşmeyeceğiz, öyle mi?"

"Ne?" Kıkırdadım. "Tabii ki hayır. Geceleri seni uyutmayan şey bu mu?"

Yüzünü bana dönerek yanağını ön koluna dayadı. "Evet. Ama bir rüya olarak, bir kabus olarak değil. Çoğu gün keşke Bunu yapabilirsin, değil mi? Tüm bunlara sırtınızı dönün ve çılgına dönün."

"Bunların hepsi mi?" Çenemi kaldırıp tekneye, denize ve işlerinin önemli olduğunu bilmek. "Tüm bunları sevdiğini sanıyordum."

İç çekti. "Seviyorum. Sadece karadaki şeyleri sevmiyorum." "Keşke bir denizci olsaydım dediğin bir an daha yaşıyorsun. balina, Neri?"

Kaşlarını çattı ve tekrar denize baktı. "Başka bir hayatta balık olmam benim suçum mu? İçimde geri dönme arzusu var. Orada yaşamak istiyorum. Mercanların ve akıntıların arasında."

Güldüm. "Balık olduğunu bilmene imkân yok. Ayrıca... bu hayattan daha fazlasına sahip olduğumuzu kim söyleyebilir? Öldüğümüzde her şey bitmiş olabilir." Ailemin bir anda yok olacağı düşüncesiyle irkildiğimi gizledim.

Neri'nin annem, babam, kız kardeşim ve kuzenimin hâlâ dışarıda bir yerlerde olduğu konusundaki ısrarına alışmıştım. Beni hatırlamıyor ve insan olmayabilirlerdi ama hâlâ varlardı. Bu da başa çıkmayı reddettiğim kederimi bir nebze olsun hafifletiyordu.

Neri her zamanki alaycı tavrıyla cevap vermedi.

Bunun yerine, omurgası sertleşti; suya daha yakın eğildi. "Bu...? Aman Tanrım!" Bir telaşla sandaletlerini tekmeledi, şapkasını çıkardı ve patiska sundress'inden sarı bir tek parça ortaya çıkardı.

Sarsılarak doğruldum. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Bu kırık bir ağ. Bir kaplumbağa var... bakın." İşaret etti Güneşin yüzeyinde parıldadığı ve beni kör ettiği suya çılgınca baktım.

"Ölüyor." Korkuluklara tutunarak en üst basamağa tırmandı ve mükemmel bir kuğu dalışı yaparak aşağıya atladı.

mavilikte kayboluyor.

"Neri!" Küpeştenin üzerinde yarı yarıya eğildim ve onun suda hızla çırpınan, yüzdükçe gözden kaybolan formunu izledim. "Nerida!" Teknenin yan tarafını yumrukladım, gümbürtülerin suyun altından duyulmasını umuyordum.

Ama yüzmeyi bırakmadı ve geri dönmedi. Yüzeyde kabarcıklar patladı.

Kahretsin.

Gözlerimi onun kaybolduğu yere diktiğimde parmak eklemlerim beyazlaştı.

Bu yeni bir şey değildi.

Yunuslar ziyarete geldiğinde sık sık denize atlardı. Bir vatoz ateşiyle yüzmeye gittiğinde bana kalp krizi geçirtmişti (bu kelimeyi yeni mesleğim sayesinde öğrendim). Yine de her seferinde daha kolay olmadı. Her seferinde dakikalarca ortadan kaybolduğunda. Göğsüm sıkışır ve kemiklerim çatlardı, yüzeye çıkıp geri dönmesi için çaresizce beklerdim.

Başımdaki şapkayı yırtıp iki elimle saçlarımı taradım. Her zaman yaptığım gibi volta atıyor, onun geri dönmesini ve nefes almasını bekliyordum.

Gözlerim saate kaydı.

Saymaya başladım.

İki yıl, konu nefeslerini tutmak olduğunda Taylor'ların birer ucube olduğunu kanıtlamıştı. Neri düzenli olarak beş dakikayı sanki otuz saniyeymiş gibi geçiriyordu. Hatta Yüzme havuzunda altıya kadar zorladı, dibe bir denizyıldızı gibi uzandı ve beni ona zaman tutmaya zorladı.

Ama burada?

Açık denizde mi?

Dalgalar ve tehlikelerle mi uğraşıyorsunuz?

Saatin ibresi bir daireyi tamamladı.

Bir dakika.

Adımlarımı hızlandırdıkça ayaklarım güvertede gümbürdüyordu. Bakışlarımı okyanusa kilitlemiş, bana doğru yüzerkenki ışıltılı görüntüsünü görmek için yalvarıyordum.

İki dakika.

Siktir, Neri.

Ellerimi birleştirdim ve kendimi volta atmayı bırakmaya zorladım.

O iyi.

Bunu her zaman yapar. O

Melike değil.

Fırtına falan yok.

Üç dakika.

Lanet olsun.

Dizlerimi kilitledim ve korkuluklara tutundum. Tepeden olabildiğince eğilerek aşağıdaki dalgalı suyu inceledim ve onun gördüklerini görmeye çalıştım.

Yavaş yavaş farklı bir dünya görünmeye başladı.

Karanlık ve dalgalı ama su altındaki görüntüleri seçebildim.

Kaplumbağa olduğunu düşündüğüm karanlık nokta ve bozulmamış mavinin içinde yanıp sönen kırmızı çizgiler ağa işaret ediyordu.

Dört dakika.

Bakışlarım başka bir gölgeye takıldı.

Uzun ve kırılgan, sarı likralı bir parıltıyla aşağıda var olan her türlü akıntıyla sallanıyordu.

Gevşek ve hareketsiz-

"NERI!" Tekneye vurdum. O kadar sert vurdum ki elim zonkladı. "NERIDA!"

Gölge tepki vermedi.

Sallanmayı bırakmadı, kırmızı çizgiler bacaklarının beyazlığını kesiyordu.

Kahretsin.

Kahretsin!

Kaptanın kamarasına geri dönerek zıpkın ve dalış bıçaklarının bulunduğu dolabı yırtarak açtım.

En büyüğünü kaptım ve bıçak tanıdık gelince ürperdim. Sap bana nasıl da farklı bir hayatı, farklı bir dünyayı hatırlatıyordu.

Kolu yumruklayarak tişörtümü yırttım, bir şnorkel maskesi kaptım ve Neri'nin atladığı yere geri koştum.

Maskeyi takarken düşünmedim.

Kendimi parmaklıklardan yukarı fırlattım ve aşağıya düştüm.

Başımdan aşağı su döküldü.

Tuzlu ve Taylor'ların havuzundan daha serin ve çok ama çok geniş.

Dehşet kalbimin etrafını sardı.

Zihnimde her zaman pusuda bekleyen fırtına kulaklarımda kükredi.

Hayaletlerin ve çığlıkların altında boğulurken parmaklarım bıçağı sıktı.

Ama sonra aşağıya baktım.

Maske, mercanlar, ışıltılı balıklar, denizyıldızları ve deniz kabuklarıyla kaplı kayalardan oluşan çarpıcı bir dünyanın mükemmel bir görüntüsünü sunuyordu. Ve tam ortada, mercanların arasına sıkışmış yüzeyde ve derinliklerde Neri vardı.

Saçları yüzünün etrafında bulutlanmış, kolları gevşek ve havada, bacakları ağa dolanmış.

Yüzdüm.

Denizin ruh hallerinde yaşadığım tüm korkularım yok oldu.

İçimi öfke
doldurdu. Lanet
olası bir öfke.
Tuz ailemi almıştı.
Onu da almaz.

Ciğerlerimin yanmasına aldırmadan olabildiğince hızlı tekmeleyerek gevşek, yosun bulaşmış ağı yakaladım ve sanki ölümcül düşmanımymış gibi kestim.

Akıntı beni de içine hapsedmeye çalışırken naylonu parçaladım.

Panik, ateşli göğsümde dönüp duruyordu.
Neri'nin ayak bileğini yakaladım ve ipleri kestim.
Elimden geldiğince hızlı ve öfkeli bir şekilde
kestim,

Neri'nin baygın elinin yanındaki kaplumbağanın boğazındaki ilmik sayesinde çoktan öldüğünü fark ederek testereyle kesti.

Balıklar ağda sallanıyor, boğuluyor ve yok oluyor.

Ağartılmış mercan parçaları bile sanki ağ deniz tabanı boyunca sürüklenmiş, kurbanlarını toplayıp ganimet olarak saklamış gibi duruyordu.

Yüzeye fırlamak için duyduğum karşı konulmaz dürtüyle savaşırken görüşümün kenarları grileşti.

Biraz daha.

Yapmazsan ölecek.

Diğer bacağının etrafındaki kesik ağı fırçalayarak kolumu Neri'nin ince beline doladım.

Tekmelemeye gittim.

Ağ omzuna dolandı ve saçlarına dolandı.

Siktir!

Onu bıraktım, kaptım ve kestim.

Onu hapsedecek ağı kalmayana kadar kesmeye devam ettim. Tüm vücudum hava almak için çığlık atıyordu.

Bileğini tuttum ve yüzdüm.

Tekmeledim, dövüştüm ve yüzey inanılmaz derecede uzak görünürken uludum.

Bıçağı belime sokup hayatta kalmak için her şeyimi ortaya koyarken görüşümde siyah noktalar dans ediyordu.

Ailemi kurtaramamıştım. Neri'yi kurtarmaya çalışırken ölebilirdim.

Ben yanarken ve nefes alma dürtüsüyle savaşıırken o arkamda süzülüyor, saçları yüzünü gizliyordu.

Nefes

almam

lazım!

Tüm organlarım nefes almam için hırlarken yüzeye çıktım.

Nefesim kesildi ve boğuldum, ciğerlerime kadar emerken yüzümden aşığı su aktı.

Titriyordum ve gücüm kalmamıştı ama Neri'yi sürükleyerek ayağı kaldırdım ve sırtüstü yatırdım, sırlsıklam saçlarını tararken yüzünün gökyüzüne dönük olmasını sağladım.

"Nefes al, Nerida. Nefes al!"

Hiçbir şey yok.

Öksürük

yok.

Spazm

yok.

"S.KTİR!" Öksürdüm ve merdivenlere doğru yüzdüm. Kolumu göğsünün üst kısmına ve kolunun altına dolayarak başını suyun dışında tutmak için elimden geleni yaptım.

Tekneye giden dört basamağı tırmanmak için her şeyi yapmak gerekiyordu.

Her kas çığılık attı. Her kemik kırıldı.

Dönüp Neri'yi sudan çıkarırken homurdandım, onu tekneye sürükledim, tek parça kıyafetini umursamadan kalçasının etrafı bıçakla kestiğim yerden yırtılmıştı. Bacaklarının merdivenin iki yanındaki korkuluklara takılmasını umursamadan.

Sırt üstü yattığı anda dizlerimin üzerine çöktüm, Saçlarını tekrar taradım ve Jack'in bana öğrettiğı şeyi yaptım. Beni ilk yardım kursuna göndermişti.

Bir yıl önce. Beni güvenlik eğitimi için yerel okula götürdüğünde üzerinde pratik yapmamı sağladığı kukla - sadece o ve ben.

Minik burnunu sıkarken, çenesini yukarı kaldırırken ve ağızımı onunkinin üzerine yerleştirirken içgüdülerimin beni ele geçirmesine izin verdim.

Topuklarımın üzerinde sallanıp çok ihtiyacım olan kendi nefesimi almadan önce göğsünü dolduracak kadar nefes verdim.

Dudaklarımı tekrar onun dudaklarına bastırdım ve hayatımın her parçasını içine çektim.

Ellerimi yumruk yaparak onun narin göğsünde doğru yeri buldum ve tüm ağırlığımı kalbinin üzerine verdim.

Bir, iki, üç, dört, beş-
Siktir!

Ona biraz daha hava vermeliydim. Dudakları mavinin korkunç bir tonundaydı. Yanakları solgun ve soğuktu.

Burnunu tekrar sıkarak, boğazından aşağı hava vermeye zorladım. Bir tane daha.

Çürüme ya da kırılmayı umursamadan, sert ve acımasız bir şekilde kompresyona devam ederken ter gözlerimi yaktı. Kalp çok iyi korunuyordu. Ona ulaşmak için güç kullanmanız gerekiyordu.

"Hadi, Nerida!"

Burnunu tekrar sıkarak üzerine eğildim.

Ona hava verirken dudakları buz gibiydi.

Nefes almak için geri çekildim.

Onu beslemek için eğildim-

Vücudu sarsılarak dikleşti, omuzları güverteden fırladı, göğüs kafesi yukarı doğru uçtu.

Boğuldu.

Onu hemen yan yatırdım, yosun tutmuş saçlarını süpürdüm ve sırtına vurdum.

Ağızından deniz suyu fışkırdı.

Kasılırken, boğulurken, öksürürken ve ağlarken bacakları yukarı kalktı.

"İşte bu kadar. Çıkar şunu."

Artık dik duramıyordum.

Alnımı omzuna bastırarak kasılmalarına dayandım, o kadar çok titriyordum ki dişlerim takırdıyordu.

Sonunda öksürükleri azaldı ve sırt üstü dönmeye çalıştı. Ona izin vermedim.

Yanına uzandım, kolumu beline doladım ve onu yan yatırdım. "Nefes al. Tuttum seni. Sadece nefes al, Neri. Güvendesin."

Nefesi tıkırdadı ve hırıldadı, ama itaat etti, yavaşladı, doğal ritmini buldu, şok kanının yerini alırken bir ürperti onu sarstı.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım.

Ona bir battaniye getirmeliyim. Telsizle yardım çağırmalıyım.

Jack'in acil durumlar için kaydettiği balina şarkısını kullanmalı ve onu ve Anna'yı geri getirmek için dalgaların altında çalmalıydım.

Ama Neri yavaşça benden uzaklaşıp otururken hiçbir şey yapamadım.

Onunla birlikte oturdum, titrememe lanet ediyordum ama duramıyordum.

Bilinçsiz halinin görüntüleri zihnimi kaplamaya devam ediyor, beni hasta ve endişeli yapıyordu. "Sen... sen iyi misin?"

Yavaşça başını salladı, göğsünü sıkıştırdığım yeri yüzünü buruşturarak ovuşturdu. "I-" Öksürdü ve ağzını sildi. "Ben... sanırım?"

Parmaklarıyla dudaklarını yokladı, gözleri bir an için içe döndü.

Sertleştim.

Yanlış mı yapmıştım?

Onu ısırılmış mıydım?

Yavaşça gözleri benimkilerle buluştu ve beyaz yanakları renkle kızardı. "Bana... ağızdan ağıza mı verdin?"

Ürperdim. "Başka seçeneğim yoktu. Sen... nefes almıyordun.

Nefes almıyordun Nerida ve-"

"Teşekkür ederim." Elini titreyen ellerimin üzerine koydu. "Hayatımı kurtardığın için çok teşekkür ederim Aslan."

Ve böylece tüm korkum, dehşetim ve paniğim yok oldu. "Sanırım artık borcum ödendi. Bir hayat için bir hayat."

"Sanırım öyle." Gülümsedi.

Çenemin göğsüme düşmesine izin vererek hırıltılı bir şekilde iç çektim. "Bunu bir daha asla ama asla yapma."

Zaman geçti, okyanus tekneye vurdu ve nihayet güldüğünde titremem azaldı.

Sadece küçük, sessiz bir kahkaha ama başımı kaldırdım ve ona ters ters baktım. "Bu kadar komik olan ne?"

Bakışları gözlerime geri dönmenden önce ağzıma kaydı. "Sana söz verdim, değil mi?"

"Bana ne sözü vereceksin?"

"Seni kendi isteğinle denize atlatmanın bir yolunu bulacağımı."

Öfke damarlarımda dolaştı; ayağa fırladım. "Eğer bu iğrenç bir şakaysa-"

"Hayır, hayır, değildi." Ayakta durmaya çalıştı, biraz yalpalayarak

az ama neredeyse boğulduktan sonra beklediğimden çok daha güçlüydü. "Benim için gelmeseydin şu anda ölmüş olurum." Ellerini önünde kavuşturmuş, uysal ve pişman bir halde sırlıklam duruyordu. Parmaklarının arasından bir şey çıkmıştı ama onu gözlerden saklıyordu. "Kendimi gözümde fazla büyütmüşüm.

Ağ bacaklarıma dolandığında paniğe kapıldım. Kalp atışlarımı ve nefesimi nasıl kontrol edeceğimi unuttum. Ben sadece... Korktum."

Sesinde korkusunun yankıları vardı.

Son iki yılımı bu harika kızla birlikte yaşayarak geçirdim. Onunla yüzüyor, onunla yemek yiyor, sebze bahçesinde ona yardım ediyor, okul ve hayat hakkındaki sızlanmalarını dinliyordum.

Nerida Taylor söz konusu olduğunda karmaşık duygulara sahip olabilirim.

Benden dört yaş küçük olabilir ve kesinlikle yasak.

Ama o benim arkadaşımdı.

Kalbim bazen çizgiyi aşsa da Anna ve Jack'in kurallarına uymak zor değildi. Bu kıza dokunabilirdim. platonik bir sevgi. Ona gülebiliyor, onunla oynayabiliyor ve bir kız kardeşe sahip olmak için bana ikinci bir şans verildiği için kendimi çok şanslı hissediyordum.

Ama tam o anda...

Yavaş yavaş hayata dönüp, önünde hala sahip olduğu, benim kurtardığım ve ona geri verdiğim onca yılla bana göz kırparken, kendimi durduramadım.

Ona doğru adım atarak, sıkıca sarıldım.

İnce kolları çıplak belime dolandı. Ve orada durduk.

Sadece nefes alıyorum.

Teşekkür ederim.

Dokunaklı.

"Hâlâ hayatta olduğuna sevindim, Nerida Taylor," diye fısıldadım saçlarına, sonra çekip kollarımı indirdim.

Tüylerini ovuşturdu, eli hâlâ göremediğim bir şeyi kavırıyordu. Bana en nazik gülümsemesini yaptı. "Hâlâ hayatta olmana sevindim Aslan Avcı."

Adımı söyleyiş şekli içimde her zaman gizli bir heyecan uyandırırđı.

"İlk öpüşmemizin böyle olacağını hiç düşünmemiştim ama... Bunu atlattığımıza sevindim" diye ekleyerek durumu bin kat daha kötüleştirdi.

Donup kaldım. "İlk öpücük mü?"

Kıkırdadı. "Dilini ağzıma soktun." "Dilim ağzında değildi. Besliyordum

Seni hava, seni nankör deniz kestanesi. Seni hayatta tutmaya çalışıyordum."

"Dilinle." "Ağzımla."

"Ah, yani beni öptüğünü kabul ediyorsun.

Dudaklarımız birbirine yapışmıştı. Bu bir öpücük, sana söylemekten nefret ediyorum." Ateş

Okyanus mavisi bakışları parıldıyordu ve benim korku ve çaresizlikle karışık duygularım bıçak sırtında geziniyordu.

Ona şaplak atmak
istedim. Uzaklaşmak
istedim.

Ama... bir kaplanı baştan çıkarmaya çalışan bir kedi yavrusu kadar ustalıkla bana göz kırptığında kıs kıs güldüm. İçimden çıkardığı her keskin ve karışık duygu yapabileceği tek şey.

Gülüşmeler.

"Hey. Bir kıza gülmek hiç hoş değil, biliyorsun." Suratını astı ama şakacıydı. "Beni hayatım boyunca başka bir çocuğa asılmaktan men edeceksin."

"Güzel." Daha sert kıkırdadım. "Umarım rahibe olursun." "Rahibeler daracık mayolar giyemez. Ve ben boğulurum aptal cübbeleri ve şapkaları."

Hâlâ gülererek başımı salladım. "Kelimenin tam anlamıyla benim ölümüm olacaksın."

Sırıttı. "Neredeyse tamamen muhtemel. Ama iyi hissettireceğim."

İçime bir sıcaklık
yayıldı. Kahkahalarım
soldu.

Aramızda olmaması gereken acı verici bir şey vardı.

Merdivenlere bakarak, kulaklarım ailesinin dönüş sesini ararken, ona yaklaştım ve cesaretle, "On dört yaşındasın, Neri. Ailen için çalışıyorum. Onların merhameti sayesinde varım. O yüzden lütfen... lütfen bana hâlâ aptalca fikirler beslediğini söyleme-"

"Seninle evlenmek mi?" Ömür boyu hapis cezasına çarptırılmış biri gibi omzumu okşadı. "Bu kaçınılmaz Aslan. Bununla savaşmayı bırakmanı öneririm ve-"

"Neyle savaşmayı bırakayım?" Anna'nın merdivenlerden gelen sesi beni Neri'den uzaklaştırdı. Ensem diken diken oldu ve annesiyle yüzleşmek için döndüm.

Neredeyse kızını öldürecek olan kırmızı ağ.

"Hiçbir şey," diye tersledim ve denizle dolu pisliği almak için ileri atıldım. Kaplumbağa leşi gizemli bir şekilde ortada yoktu ama ölü balıklar yarı çürümüş halleriyle leş gibi kokuyordu. "Bırak da yardım edeyim."

Anna bana bir gülümseme fırlattı. "Teşekkürler, Aslan." Gözleri kısıldı. "Bekle... Neden ıslaksın? Sen...?" Bakışları belimdeki bıçağa ve arkamdan deniz suyu damlatan Neri'ye kaydı.

Jack Anna'nın arkasında belirdi, ağızlığını çıkardı ve maskesini yüzünden itti. Suyun içinde asılı kaldı, gözleri kurnazdı ve kızını okumakta çok iyiydi.

"Nerida. Ne oldu?"

Anna Neri'ye baktı. "Biri konuşsun. Hemen şimdi." Kendini tekneye çekerek, yüzgeçlerini yana attı ve ellerini kalçalarına koydu, hala tankı ve dalgıç kıyafeti üzerindeydi.

Neri kasıtlı olarak masum bir kıkırdamayla elini kaldırdı. "Hiçbir şey olmadı. Aslan yüzmeye gitmeye karar verdi, hepsi bu-"

"Neri bulduğunuz ağda boğulan kaplumbağayı kurtarmaya gitti. Neredeyse kendisi de boğuluyordu. Peşinden gittim ve kalp masajı yaptım ama doktora ihtiyacı var. Onu güverteye çıkardığımda ciğerleri suyla doluydu ve kalp masajı yaparken bir iki kaburgasını zedelemiş olabilirim." Kaptanın kamarasına doğru yürürken, "Ben çapayı çekeceğim," diye mırıldandım.

Taylor'ların yanından ayrılıp kızlarını bir kenara çektim ve her santimini inceledim.

Oraya geri dönmedim, Fluke'u Neri'nin hastaneye gitmek zorunda kalacağı, onun hastalanması konusunda endişelenmeyi bırakabileceğim ve hayatımı hem bir neşe hem de bir ızdırap haline getiren kızıdan biraz uzaklaşabileceğim kıyıya geri götürmeyi seçtim.

On Altıncı Bölüm

*

Aslan

*

(Zulu dilinde Ay: Inyanga)

Odama ilk girdiğinde çok sinirlenmiştim.

Onu girdiği kapıdan dışarı itmiş ve bahçenin karşısındaki ana eve geri götürmüştüm. Yıldızlar parıldamış ve havuz ışıldamıştı,

ve onu güvenli bir şekilde yatak odasına geri götürdüğümde, tamamen uyanık ve kızgındım.

Yürüyüşe çıkmıştım.

Caddenin aşağısında, yolun sonundaki plaja.

Kumda volta atıyor, dalgaları dinliyor ve ne yapmam gerektiğine dair bir ipucu bulabilmek için aya yalvarıyordum.

İlk seferinde on üç yaşındaydı.

On üçüncü yaş gününün ertesi gecesi Anna'nın altı genç kızı tek boynuzlu at lastik halkaları ve denizkızı lilosuyla havuzda yüzerken denetlemesine yardım etmiştim. Neri'nin resmen genç kız olma heyecanından ikinci elden zevk almakla, benim genç kız olmamdan duyduğum acı arasında gidip gelmiştim.

kendi kız kardeşimin doğum gününde asla refakatçi olamayacaktım.

Hayatta kaldıklarına dair hiçbir ipucu bulunamadı.

Hiçbir balıkçı belirsiz adalardan kurtulanlardan bahsetmemiştir.

Jack bilgi edinmek için elinden geleni yapmış ve hatta gerekli tüm evrakları talep etmişti.

beni kaçaktan vatandaşa çevirecek.

Günlerce belgeler üzerinde  alıřtıķ, burada zaten radarın altında yaşayan biri için bir boşluk bulmaya  alıřtıķ. Buraya nasıl geldiğine dair resmi bir kimliği ya da güzergahı olmayan biri. Burada gizlice yaşayan biri.

Arka bahçesinde bulunabileceğim en iyi aile tarafından.

Hayır cevabını kabul etmeyen kızları tarafından ziyaret edildi.

"Uyumadığını biliyorum. Nefes alışından anlayabiliyorum," diye fısıldadı Neri, aralık kapının yanında durup odama bakarken.

Bu  ardak benim olduğundan beri geçen iki yılda hiçbir şeyi değiştirmemiştim.

Misafir odasından buraya sürüklenen başucu lambası ve yan sehpa hâlâ duruyordu. Yol kenarından kurtardığım şifonyer ve evin elektriğini sağlayan uzatma kablosu da. Bir de

Aldığım para önemli bir miktara dönüşmüştü, sadece önemli bir şeye ihtiyacım olduğunda ya da Taylor'lara borcumu ödemek için onlara yemek ısmarlamak ya da Neri'ye okul için bir şeyler ısmarlamak istediğimde harcıyordum - her ne kadar onlara kendi paralarıyla hediye almak hala garip gelse de.

"Git buradan, Nerida." Yan tarafıma daha sıkı kıvrıldım.

Birkaç gün önce onu kurtarışımın anıları kapalı göz kapaklarımin ardında hâlâ titreşiyordu. Onun peşinden okyanusa daldığımdan beri iyi uyuyamamıştım. Kanım keskin ve kesici. Damarlarım ince ve güçsüz hissediyordu. Sanki tüm vücudum bu rahat ve güvenli hayatı reddediormuş gibi hissediyordum.

Unutmak için elimden geleni yaptığım trajik, acı verici olanı hatırlayarak.

"Ama bir teşekkür hediyesi getirdim."  ıplak ayaklarını sürüyerek

sessizce salanın döşeme tahtalarının üzerinde. Kapıyı kapattığında içeri girmem yasaklanmadan önce ay ışığı yatağımın üzerine döküldü.

O odama her adım attığında odamdaki enerji daha da artıyordu.

Bu gece de farklı değildi.

Jack ve Anna onun beni düzenli olarak gece yarısı ziyaret ettiğini bilselerdi, umursarlar mıydı?

Bana güvendiler.

Onun hayatını kurtarmak için kendi sorunlarımı bir kenara bıraktığım için bana daha da çok güveniyorlardı. Jack hastaneden döndükleri akşam beni kenara çekmişti. Neri

Tam bir kontrolden geçirildi ve deniz suyunu solumaktan dolayı bakteriyel bir enfeksiyon kapma ihtimaline karşı antibiyotik verildi. Kaburgaları zedelenmiş ancak kırılmamıştı ve çok fazla özel bir ilgi gerektirmeden tamamen iyileşecekti.

Jack'i bana bir bira getirip yatağımın kenarına oturduğunda ve bana teşekkür etmenin yollarını ararken olduğu kadar kırılgan görmemiştim.

Onu en azından bunu yapabileceğime ikna etmek için elimden geleni yaptım. O zaten benim için çok şey yapmıştı.

Ne kadar istersem onlarla kalabileceğime dair morartıcı bir söz vererek elimi sıktı.

On yıllar. Yüzyıllar. Sonsuza kadar. Beni öylesine şiddetle kucaklamıştı ki, denizin altında nefes alamamanın nasıl bir his olduğunu hatırlamıştım,

Sonra beni bıraktı ve mutfağa doğru yürüdü.

Ertesi sabah, Anna'nın imzaladığı basit bir teşekkür kartıyla birlikte kapımın önünde bekleyen bir sepet kek, meyve ve on sudoku kitabı buldum: Kalbimi kurtardın ve sana borcumu asla ödeyemeyeceğim.

Ve şimdi sanki onun kalbi benimkini mahvetmeye kararlıymış gibi görünüyordu.

"Hediye ihtiyacım yok, Nerida. Benim tek hediyem senin kendi odana dönmen ve benim uyumama izin vermendir."

"Uyumayı beceremiyorsun. Bunu inkâr edemezsin." Küçük karanlık alanda parmak ucunda ilerlerken, nefesinin altında tısladı.

Ayak parmağı bir kıymık buldu. Ağır bir şekilde yatağıma düştü.

Bileğıme otururken ona hırladım.

İyileşmiş ama hala ağrıyan ayak bileği
Arada bir. "Lanet olsun, Neri." İnleyerek bacaklarımı onun
yolundan çektim ve doğruldum. Ellerimle yüzümü
ovuşturarak, Perspex pencerelerden gelen soluk ay ışığında
ona baktım. "Bu ziyaretler artık
dur."

"Kibarca sor."

Lanet olsun bu kıza.

"Lütfen, Bayan Taylor. Gidin. Uzaklaşın."

"İyi deneme ama hayır." Dişleri gecenin karanlığında
bembeyaz parlıyordu. "Al." Bana küçük kadife bir çanta
uzatarak bacaklarını yukarı kaldırdı ve onlara sarıldı. Soluk
pembe geceliği vücudunu fırfırlar ve kapaklı kollarla
sarıyordu.

Her santimi on dört yaşında görünüyordu ve kalbim sıkı
bir şekilde davrandı.

Garip bir tekme yok.

Rahatsız edici bir gerginlik yok.

Aklıma başıboş bir düşünce gelince durakladım.

Belki de Neri'ye verdiğim tepki onun

Beni kurtardığı için... Hissetmemem gereken bir şey
hissettiğim için değil. Belki de karşılığında onu kurtardığıma
göre, bu borcun artık üzerimde bir etkisi olmayacaktı.

Umutla küçük çantayı aldım ve kibarca başımı eğdim.

"Teşekkür ederim. Ama gerçekten buna gerek yoktu."

"Biliyorum." İpi çözüp dikenli bir kabuk çıkarmamı izlerken
bakışları benimkilere dikilmişti.

Yukarı baktım. "Deniz kabuğu mu?"

"Onu resiften almak için daldım. Bıçaksız atlamakla
aptallık etmişim. Kabuğun dikenlerinin
Ağı kesecek kadar keskin." Omuz silktili, kıpırdanmamak için
kendini zor tuttu. "Öyle değildi tabii ki."

"Düşünmeden hareket ettin." Başparmağımı kabuğun
pürüzsüzlüğünde gezdirdim ve keskin dikenlerinden birine
parmağımı batırdığımda irkildim. Şeftali ve kremin soluk
renkleri karanlıkta zar zor görülebiliyordu. "Yani sana kalp
masajı yaptığımda elinde tuttuğun şey bu muydu?"

"Evet... ılgınca, değil mi? Onu asla bırakmadım."

Ona bakamadım. Kanımdaki tuhaflık geri dönmüş, uyarılarla köpürüyordu. "Sadece... bir dahaki sefere kalbinin aklına hükmetmesine izin vermeyeceğine söz ver."

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Kalbim her zaman aklıma hükmeder. Bunu zaten biliyorsun."

Sertleştım ve kabuğu dizimin üzerine koydum. "Ne olursa olsun.

Bir dahaki sefere düşün."

"Oh, çok düşünüyorum." Kabuğu bacağımdan aldı ve iki eliyle tuttu. "Bu dikenli bir kurbağa kabuğu. Bilimsel adını unuttum ve içinde yaşıyan kişi artık yaşamadığı için şanslıydım ama... uyandığımda, sayende, hâlâ onu kavırıyordum. Nasıl ya da neden bilmiyorum ama... sanırım..." İcini çekti ve kirpiklerinin altından bana baktı. "Onu almanı istiyorum."

Sırtımdaki dikenlere rağmen bakışlarını üzerimden ayırmadım. "Neden?"

"Çünkü..." Ofladı ve omuzlarını yuvarladı. "Kafami sikeyim, bu düşündüğümden daha zor."

"Dil," diye mırıldandım. "Beni Türkçe sik demen sayılmayacağı anlamına gelmez."

Fısıldamadan önce sessizce güldü, "Onu denizden aldım. Neredeyse ölüyorken ona tutundum. Ve... beni hayata döndürdüğünde de bendeydi. Sanırım... Sanırım ona sahip olman gerekiyordu çünkü artık her iki dünyada da bulunuyor. Ailenle konuşmanı sağlayabilir. Onlara söylemek istediğin her şeyi kabuğa fısıldayabilir ve onların da denizin şarkısıyla sana fısıldadıklarını duyabilirsin."

Geriye çekildim, kanım dondu. "Gittiler, Neri. İhtiyacım yok-"

"Sanırım biliyorsun." Kabuğu tekrar dizime koyarken, dokunuşu çıplak tenime haşlayıcı bir sıcaklıkla işledi. Parmak uçları uzaklaşmadan önce oyalandı. Ayağa kalktı. zarifçe. "Nasıl teşekkür ediyorsun... Türkçe olarak yani?"

Kalbim küt küt atmaya başladı ama kendimi cevap vermeye zorladım.

"Teşekkür ederim."

Gülümsedi ve acı içinde göğsüme doğru kıvrıldı.
"Teşekkür ederim, Aslan." Yanakları pembeleşti. "Seni tekrar sevdiğimi nasıl söylersin?"

Kelimeler dilimden kaçtı; başımı salladım.
"Hatırlamıyorum."

Gözlerini devirdi. "Tükür onu." "Hayır.
Üzgünüm. Tamamen unutmuşum."
Ellerini gecelik giymiş kalçalarının üzerine koydu. "Senee sevee ya da uum gibi bir şeydi."
Dilimi kesmesinden ürktüm. "Seni seviyorum."

"İşte bu kadar." Dudakları utangaç bir gülümsemeye dönüştü. "Seni seviyorum, Aslan." Elini teslimiyetle kaldırdı.
"Ve sen beni kovup kapını zincirlerle ve kilitlerle sarmadan önce, seni arkadaşım olarak seviyorum. Beni kurtardığın için seni seviyorum. I

Anneme ve babama yardım ettiğin için seni seviyorum. Seni var olduğun için seviyorum ve bizimle yaşadığın için minnettar olmadığım bir gün bile geçmiyor." O mavi ateş bakışlarına geri döndü. "İlk öpüşmemizi inkâr etmeye devam etsen bile

İkincisinin çok daha iyi olacağına söz veriyorum."

İnledim ve yastığımı ona fırlattım. "Defol, seni küçük canavar. Hayatında bir kez olsun uslu dur."

Dili alt dudağını yalarken gözleri büyüdü. Yastığımı yakaladı ve ona sıkıca sarıldı, var olmayan uykumun geri kalanında bu gece kullandığı sabun ve şampuanı içime çekmem için beni lanetledi.

"Bu ne anlama geliyor?" diye nefes aldı.

"Bu, hayatında bir kez olsun git ve uslu dur demek."

Yastığımı geri atarak bana bir öpücük kondurdu. "Oh, uslu duracağım. Senin için artık çok genç olmadığım gün, seni delirtmeyi bıraktığım gündür."

"Artık genç bir kız olmadığın gün, kesin olarak çıldırmış olacağım."

"Şeytani planımın bir parçası. Seni benim için o kadar delirtmek ki bensiz hayatta kalamayacaksın."

"Oyunlarınıza o kadar kapılacağım ki muhtemelen sizi kazara öldüreceğim."

"Beni aşkla öldür demek istiyorsun." "Defol git."

"Tamam, tamam..." Kapımdan geçip odasına dönerken tatlı kahkahaları peşinden geliyordu, Beni deniz kabuğu, okyanusun sesi ve etrafımda yoğun bir şekilde dönen hayaletlerle baş başa bıraktı.

On Yedinci Bölüm

*

Nerida

*

(Māori dilinde deniz: Moana)

"NE KADAR SON DERECE ŞANSLI Kİ İSTEKSİZLİĞİNİN
ÜSTESİNDEN GELDİ

Hayatını kurtarmak için okyanusa gittin," diye mırıldandı
Margot, bacaklarını yukarı çekip rahatlar. "Denize mi
girdi?

Bundan sonra düzenli olarak? Travmasını bir kenara
bırakıp atladığına göre?"

Geçmişe göz kırptım, günümüze dönmek için
çabaladım.

Margot'nun sorusu beni hikâyemden kopardı ve kaşlarımı
çattım, Aslan'a geri dönmek için yanıp tutuşuyordum.
Kalbim o zamanlar hep olduğu gibi çırpınıyordu, kaç anın
yaşamak üzere olduğunun umutsuz bilgisiyle doluydu. O
çocuk kaç kez kalbimi kıracaktı. Kaç kez beni görmesi için
onu zorlamaktan neredeyse vazgeçecektim. Bana biçtiği
rolden onu kurtarmak için kaç kavgaya girmem gerekecekti.

Ben onun arkadaşıydım.

Onun yerine geçen kız
kardeşi. Onun
sorumluluğu.

Babamın bu konuda hiçbir yardımı olmadı.

O aptal ağ olayından sonra Aslan'ın bana kalp masajı
yaptığı günden beri babam, Aslan'la yakınlaşmamıza karşı
olan tüm nefretini kaybetmişti. Aslında, o

aktif olarak teşvik etti. Aslan'ı benim korumam, öğretmenim ve koruyucu meleğim olarak atadı.

Ve Aslan her şeyi olduğu gibi görevlerini de sarsılmaz bir kararlılık ve bağlılıkla kabul etti.

Öyle bir noktaya geldi ki, Aslan'ın yanındayken midemde uçuşan kelebekler yerini öfkeli güvelere bıraktı.

Sahipleniciliği beni rahatsız etmeye başladı.

Sürekli beni izlemesi isyan etme isteği uyandırdı.

Onun tarafından izlenmek istemediğim için değil, beni yanlış nedenlerle izlediği için. O beni benim onu izlediğim gibi izlemedi. Ağzıma bakmıyordu ya da onu bakarken yakaladığımda gergin bir şekilde kaymıyordu.

Ona göre ben, her an yeniden ölmeye teşebbüs edebilecek kırılgan bir çocuktum ve bunun olmasını engellemek ona kalmıştı... çünkü ailem bunu ondan istemişti.

Aileme olan sonsuz sadakatinin pek de sağlıklı olmayabileceğini belirtmemem gerektiğini biliyordum. Denedim

Sadece onların önerdiği hayatı değil, kendi hayatını yaşaması için onu cesaretlendirin.

Bizimle yaşadığı yıllar boyunca kendisi için hiçbir şey yapmadı.

Hiçbir zaman kendi ilgi alanlarını araştırmadı veya izin istemedi.

Sahip olabileceği hayallerden ya da ulaşmak istediği hedeflerden hiç bahsetmedi.

Sanki yasadışı statüsünü, sadece sırların barındığı gölgelerde yaşamak zorunda olduğu anlamına geliyordu.

Boğazımı temizleyerek sonunda düşüncelerimden sıyrıldım ve Margot'ya cevap verdim: "Neredeyse bir yıl sürdü ama onu denize geri götürmeyi başardım, evet."

"Peki hoşuna gitti mi?"

"Tanrım, hayır." Yumuşak bir şekilde güldüm. "Onu ikinci kez zorlamayı başarmamdan nefret etti ve bir daha yaparsam benden de nefret edeceğine söz verdi."

Dylan bir kaşını kaldırdı. "Tam olarak ne için senden nefret ediyor? Sen sadece onun çözülmemiş travmasını atlatmasına yardımcı olmaya çalışıyordun."

"Evet, ama yanlış yoldan gittim." Elbisemi fırçaladım, kasıtlı olarak gözlerine bakmadım. "Ve benden nefret etmekte haklıydı. Birçok şey için, gerçekten."

Geride kalanlar için beni yargılayacaklar mıydı? Yaptığım şeyleri ve yaşadığım olayları anlayacaklar mıydı?

ne oldu? Dışarıdan bakan biri, farklı şeyler yapmış ve yılların akışını tamamen değiştirmiş olabilecekken, bir başkasının hayat hikayesine gerçekten sempati duyabilir mi?

Ama artık fikrimi değiştirmek için çok geçti.

Bunu yapmak istemiştim.

Tam iyi olmaya başlamışken durmazdım.

Daha uzun oturarak, "On beşinci doğum gününden sonraki gece Aslan'ı denize geri sokmayı başardım," dedim.

"Oh, bu zor bir yaş." Margot gülümsedi. "Çok fazla dürtü var.

Etrafta bir sürü yeni duygu dönüyor ve genç bedenlerin büyümesine neden oluyor."

Ona gülümsedim, o eziyet dolu, karışık yılları hatırladım. "Katılıyorum. Resmi olarak kadın olduğumda oldukça gençtim ama kendimi çok dünyevi, çok yaşlı ve hayatın başlamasına hazır hissediyordum. On dört yaşımdayken ilk regl dönemim başladı ve göğüslerim ne zaman mayomun içine girsem başıma bela olacak kadar büyüdü. Vücudum durdukça

Bir çocuğunkine o kadar çok benziyordu ki Aslan beni farklı görmeye başlayacaktı ama... hayatımı kurtardığından beri beni sadece Jack ve Anna'nın kızı olarak görmeye daha da kararlı görünüyordu.

"Yasak

bölge. "Çok

genç.

"Dışlanma tehdidiyle tamamen yasaklandı.

"Söylemeye gerek yok, benimle birlikte

Babamın vasiyeti ve nereye gidersem gideyim bana eşlik

etmesi, bir yandan ona karşı böyle duygular beslerken -ki bu duygular giderek daha da güçlendi- giderek biraz enkaza dönüştüm."

"Nereye giderseniz gidin size eşlik ettiğini söylerken herhalde gerçek anlamda söylemiyorsunuzdur." Dylan başını kaldırıp

Bir şeyler karalıyordu, gözleri sanki hikâyemin bir kısmını abarttığımı kanıtlamamı bekliyormuş gibi benimkilere sabitlenmişti.

"Söylediklerimde ciddiydim. Okula yürümek ve derste yanımda oturmak dışında, Aslan gençlik yıllarımın her anındaydı."

"Tam olarak nasıl?" diye sordu.

"Örneğin, anneme arkadaşım Zara ve bizimle flört eden mahalleli çocuklarla sinemaya gidip gidemeyeceğimi sorardım. Tabii, derdi... ama sadece Aslan refakat ederse. Tüm filmi onun gözlerini üzerimde hissederek geçirirdim. Aslan'ın onu yumruklamasından ya da babama ne yaptığımı söylemesinden korktuğum için yanımda oturan çocuğa gülümseyemiyordum bile.

"Yalan söyleyip kız arkadaşlarımla ders çalıştığımı söylediğim gecelerde Aslan yatak odamın kapısını çalardı, ödünç aldığı cipin anahtarlarını sallıyor, çalışma seansım için beni nereye götürmesi gerektiğini soruyordu."

Anımsayan bir gülümsemeyle gözlerimi devirdim. "Tabii ki gitmek istediğim ders çalışma seansları değil, reşit olmayanların ev partileriydi. Sınıfımda çakırkeyif bir çocuk tarafından öpülmemiş ya da ailesinden çalınan içkiyle çakırkeyif olmamış tek kız bendim. Ve işin kötüsü, bunun nedeni katı ebeveynler değil, beni takip eden İsa'dan bile daha saf ahlaklı, on dokuz yaşında, cehennem kadar seksi bir oğlan olmasıydı etrafta."

Margot sırtarak inledi. "Kulağa tam bir kabus gibi geliyor."

"İnan bana, öyleydi." Onun gülümsemesini paylaştım. "Beni Türkçe azarlaması daha da kötüydü. Yıllar geçtikçe ama on altı yaşına geldiğimde, düzenli olarak ana diline kayıyor ve tam olarak anlamadığım ama bir şekilde anlamlandırıdığım kelimelerle bana küfrediyordu. her parçam diri diri yanıyor."

Kendimi dramatik bir şekilde yelpazeledim. "İşte buradaydım, bana verdiği dürtüleri harekete geçirmek için çaresiz, onu öpmek için çıldıran, bana bakması için çıldıran genç bir kadın

Ben ona nasıl bakıyorsam o da bana aynı şekilde bakıyordu ve açıktan bir girişimde bulunsam kıkırdıyor, sinsi olmaya çalışsam yüzünü ekşitiyordu."

"Sinsi mi?" Margot sordu.

Yanaklarım kızardı, yıllar sonra şimdi bile. "Beni ilk kez o kadar kötü vurduğunu hatırlıyorum ki, göğsüm ikiye ayrılacakmış gibi hissetmiş ve saatlerce yastığıma sarılıp ağlamıştım. Aramızdaki ilişkiyi son derece gergin hale getirmişti."

Bunu yapana kadar gerginliğin sürdüğünden bahsetmemiştim.

daha da aptalca bir şey. Sonunda Aslan'ı sınırın ötesine iten bir şey yapmıştım ve eğer bana ağız ağıza vermesini ilk resmi öpücüğümüz olarak sayarsam, o zaman bizim ikincisi... Tanrım, bana hissettirdikleri için cehennemde yanabilirdim.

"Tamam, şimdi hepsini duymak için sabırsızlanıyorum." Margot sandalyesinde sallanıyordu. "Ama... madem kronolojik gidiyoruz, bize onu ikinci kez denize soktuğun zamanı anlat."

Taze yüzlü gazeteciye gülümsedim ve iç çektim.

Sonunda benim sahip olduğum her şeyi hissedecek ve enfes bir yaşamın iniş ve çıkışlarını deneyimleme fırsatı bulacaktı.

şehvet ve sonsuz aşk. Hayatımın aşkını on iki yaşında bulmasaydım ve son altmış yılını Onu sevmek.

Sonsuza dek mutlu olmuştum ve çok minnettardım.

Kendimi rahat hissederek tekrar masalıma daldım ama bu sefer bir masalcı gibi anlatmadım. Kendimi geriye, çok geriye, en geriye bıraktım.

Nerida 'küçük balık' Taylor'ın yerine geçtim: on beş yaşında bir kız, deniz biyoloğu özentisi ve bahçesinde yasadışı olarak yaşayan çocuğa umutsuzca aşık genç bir kadın.

On Sekizinci Bölüm

*

Nerida

*

YAŞ: 15 YAŞINDA

*

(Çince Deniz: Hăi)

"GİDEBİLİR MİYİM? LÜTFEN? Benim için çok anlamlı olur. Yemin ederim Zara'nın ailesi beni güvende tutacak ve bu çok güzel olacak.

Denizde değil de yağmur ormanlarında birkaç gece geçirmek benim için iyi olacak. Çoktan yer ayırtmışlar.

karnımızı doyurup güvende tutacağım ve söz veriyorum, başımın etini yemene gerek kalmadan tüm işlerimi yapacağım. The Fluke'un tüm iğrenç işlerini yapacağım ve yemin ederim ki

Siz bütün gününüzü karada geçirirken

Okyanus. Hadi, baba. Bugün benim doğum günüm. Büyük bir parti istemedim. Erkeklerle gizlice kaçarak saçlarını beyazlatmıyorum. Ben bir azizim, gerçekten ve kampa gitmeme izin verirsen ne istersen yaparım-

"Yüce Tanrım, pes ediyorum." Babam kıkırdadı ve uzun yalvarışlarımı protesto edencesine ellerini kulaklarına götürdü. "Pes ediyorum. Pes ediyorum. Gidebilirsin."

"Ah! Gerçekten mi?" Yerimden sıçradım ve dans ettim, düşünceli, her zaman-

Dışarıda oturduğumuz yerde yanımda birasını bitiren dikkatli çocuk.

Bu gece ev yapımı pizza gecesi idi ve annem zavallı yaratığın gümüş grisi kremasına on beş mum saplanmış yunus şeklinde bir pasta getirmeden önce hepimiz kendi malzemelerimizi tasarlayarak eğlenmiştik.

Hediyelerimin paket kâğıtları sandalyemin etrafındaki zemini kaplamıştı ve neredeyse alev alacaktı.

Masanın altındaki sivrisinek bobini.

Büyük bir parti istememiştim. Tıpkı bizim geçirdiğimiz gibi geçirmek ve sonunda babamı yıpratmak istiyordum.

"Aman Tanrım, teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim!" Babamın masanın başında oturduğu yere koştum ve kollarımı ona doladım. Deniz yorgunu yanağına kocaman bir öpücük kondurarak sııttım. "Senden asla başka bir şey istemeyeceğim. Yemin ederim."

"Geçen hafta sonunda pes edip doğum günün için sana o monofini aldığında da böyle demiştin. Dürüst olmak gerekirse keşke almasaydım. Sadece kendini daha hızlı öldüreceksin."

"Monofinler tüm serbest dalıcıların kullandığı şey." Yüzümdeki gülümsemeyi silemedim. "Ayrıca... beni bir denizkızı gibi gösteriyor. Çift yüzgeçler tamamen out."

"Çift palet çok daha güvenli," diye karşı çıktı babam. "Bacaklarınızı tek bir bacağın içine hapsedmezler ve çok daha hızlı dönebilirsiniz. su altında-"

"Ama o kadar itici güçleri yok ve serbest dalış rekorunu kovalamak istiyorsam, her vuruşu yapmam gerekiyor. say."

"Seninle başka bir tartışmaya girmeyeceğim, Neri. Sadece... tüm çabalarınızda güvende olacağınıza dair bana söz verin, tek istediğim bu."

Çılgınca başımı salladım. "Söz veriyorum. Söz veriyorum." Doğrulmadan ve saf mutlulukla sallanmadan önce onu tekrar öptüm. Kabul edeceğini milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Bu çok büyük bir şeydi. Bu özgürlüğün ilk tadıydı.

Bunu hissedebiliyordum.

Bu yıl nihayet biraz yaşamama izin verileceği yıldı. Sürekli şaperonumdan kurtulup okul arkadaşlarımın saçmalıklarını yakalayabileceğim bir yıldı. Belki Daintree'de kamp yaparken Zara'nın ağabeyi Joel'i bile öpebilirdim.

Okulda benimle flört ediyordu ve ben de diğer öğrencilerim kadar umursamazca yaşayamamaktan bıkmıştım. Yeterince uzun süre iyi bir kız olmuştum ve bu kamp gezisi yepyeni bir benim başlangıcıydı.

Aslan ayağa kalkıp işe koyulurken ona bir bakış attım yemekten kalan kirli tabakları topluyordu. Arkamızdan temizlik yapmaya başladığı anı hatırlayamıyordum ama bundan hoşlanmamıştım.

Artık sadece onun işiydi.

Annem ve babam, her zaman onun istediği güvencelere yenildikleri için yaygara koparmadılar. Onu kurtardığımız için hissettiği suçluluk duygusu, üç yıl sonra bile yaptığı her şeyi lekeledi.

Bunu o kadar sinsice, o kadar sessizce yaptı ki, annem ve babam mutfağın pırıl pırıl olduğunu fark etmeden önce bulaşıklar bitmiş ve bulaşık makinesi köşede sallanıyordu.

Sanki Aslan ailemizin gerçekten bir parçası olduğuna inanmıyormuş ve kendisini sıkı bir şekilde kiralık yardımcı konumunda tutuyormuş gibi hissettirdi.

Ona doğru yürürken tabağımı geri almaya çalıştım. "Ben yaparım. Sen sadece otur ve rahatla. Daha önce Şanslı'da baş ağrısından şikâyet ediyordun. Bu durum beni şaşırtmadı. Şu anda balina göçü için harcadığınız saatlerin sayısı."

Dudakları büzüldü, karnımda onun sebep olduğu tüm kelebekleri hapsettiğim küçük kavanozu devirdi. Sinir bozucu aşk kanatlarıyla etrafta uçuşmasına izin verilmeyen kelebekler.

Ona karşı olan hislerimi durdurmak için elimden geleni yaptım.

Kendimi hipnotize etmeyi deneyecek kadar ileri gitmiştim, böylece bana hissettirdiği her şeyi ve hayallerime izinsiz girdiği her şeyi unutabilecektim.

Ama... kendime hangi yalanları söylersem söyleyeyim ya da kendimi başka oğlanlara aşık olmaya nasıl zorlarsam zorlayayım, hiçbiri o değildi. Hiçbiri, sonsuza dek içinde yaşamak istediğim denizin bana armağan ettiği bu bal tenli, samur saçlı, abanoz gözlü, kara mizahlı kaçak göçmen değildi.

En büyük hayalimin -her şeyden çok gerçekleşmesini istediğim tek şeyin- bir gün dalgaların altında nasıl yaşayacağımı bulmak olduğunu kimseye söylememiştim. I Hayatımı anemonların ve ahtapotların arasında geçirmek istedim. Sabahları perdelerimi açıp çitin karşısındaki Bayan Starkins'e değil, bir kambur balığa el sallamak istiyordum.

Ama bunu yalnız yapmak istemedim. Onunla birlikte yapmak istedim.

Kendisinden aldığı her şey için denizden nefret eden çocukla.

Bu yang'ın yin'inin geçmişini almış olabileceğini ama ona beni verdiğini kabul edememesi canını acıtıyordu.

Ben de oradaydım.

Sadece lanet gözlerini açıp beni seçmesini bekliyorum.

"Sorun yok, Neri." Boğuk, aksanlı sesi her zaman olduğu gibi kanımı kaynattı. "Bugün senin doğum günün. Kimse senden doğum gününde bulaşıkları yıkamanı beklemiyor."

"Kimse senden her gece bulaşıkları yıkamanı da beklemiyor ama sen yıkıyorsun."

Sırıttı ve uzun boyundan eğildi. Yanağıma iffetli, saygıdeğer bir öpücük kondurdu - ki bu öpücük bir şekilde her şeyimi yaktı ve

"Sana henüz bir hediye almadığım için üzgünüm. Gece için limana her yanaştığımızda dükkânlar kapanıyor ve-"

"Sorun değil. Hiçbir Şeye ihtiyaım yok."

Bir Şeye ihtiyaım var... ama onu bana asla vermeyeceksin. Bana sadece bir öpücük ver Aslan, tek bir düzgün, 'Sana havadan daha çok ihtiyaım var' öpücüğü ve bir daha asla yalnız kalmak zorunda kalmayacaksın çünkü ben senin olacağım... sonuna kadar.

Sıkıldığım i düşüncelerimi saklayarak omuz silktim. Bu ocuk için bu kadar aptalca düşmekten, ama o beni yakalamak için yanımda olmadan uçurumun dibine yuvarlanmaktan bıkmıştım. "Dürüst olmak gerekirse, bana herhangi bir Şey."

"Ama ben
istiyorum."
Gözlerimiz
tutuştu.

Bakişlarının siyah derinlikleri beni hapsetti ve midem her zaman olduğu gibi dibe vurdu. Orada bataklığa saplanmış bir aptal gibi durdum, ruhunun uçurumuna battım - kelebek kavanozumda yakalamak ve sonsuza dek benim yapmak istediğim ruh.

Aman Tanrım. Dur. Artık on beş yaşındasın. Bu ocuka sevdadan bıktım. Sana asla o gözle bakmayacak.

Getir. Bitti. Bitti.

ılgınlar gibi gülümseyerek tabağımı bıraktım ve avucunda dengelediği diğer tabaklarla birlikte tabağıma koymasına izin verdim. "Bana ne alırsan al, seveceğime eminim. Bulaşıkları yıkadığın için de teşekkürler. Çok yardımcı oldun."

"Elimden geleni yapıyorum." Masanın etrafından dolanarak, açık sürgülü kapıya ve ötesindeki mutfağa doğru ilerlemeden önce bana bir gülümseme daha verdi.

Her adımıını izledim, onun gerginliğini içime çektim. Beyaz tişört, iyi tanımlanmış sırt kaslarının üzerinden geçerek kargo şortunun altındaki sıkı kıçına iniyordu.

"Nerida." Annemin sesi bakişlarımı bir kadeh beyaz şarabı yudumladığı anneme çevirdi.

"Um?" Gözlerimi kırptım. "Yani, evet?"

"Daintree yağmur ormanlarına gidebilirsin. Tek bir şartla."

Babam bira şişesine kıs kıs güldü. "Benden önce davrandın, aşkım." Çenesini bana doğru eğerek, "Tek bir şartla-

tek kızımızın gitmesine izin vermeyi kabul edilebilir bulmamız yağmur ormanında üç gece kamp yapmak- Aslan'ın seninle gelmesidir."

Aslan tabakları düşürmemek için elinden geleni yaparak dönerken tabak çanak şangırtısı duyuldu. "Ben mi?"

Babam sandalyesinde kaykıldı, çalışanına, gizli misafirine ve gayri resmi olarak evlat edindiği oğluna gülümsedi. "Onu hayatta tutmak için güvendiğim tek kişi sensin. Kusursuz sicilin de bunu kanıtlıyor."

"Ama..." Aslan masaya doğru yürüdü ve tabakları bir çınlamayla yere bıraktı. "O yağmur ormanı hakkında bir şeyler okumuştum.

Çok sayıda tehlikeli yaratığa ev sahipliği yapıyor. Tuzlu su timsahları, ölüm yılanları, taipanlar, kızıl sırtlılar-"

"Tam da bu yüzden gitmen gerekiyor. Değerli küçük balığımı öldürebilecek her şeye karşı gözlerin açık. Sanki onu öldüreceklermiş gibi değil de ona aşık olacaklarmış gibi gözleri kalplerle dolu."

"Benim kalp dolu gözlerim yok."

Babam öfkeleni. "Geçen hafta sana o kaplan köpekbaliğından uzak durmanı söylediğimde beni görmezden geldin mi gelmedin mi?"

"O sadece bir çocuktur. Zararsızdı. Geçip gitti ve-"

"Ve dönüp bacağını yiyebilirdi." Kollarımı

kavuşturdum. "Burnuna yumruk atardım, ve gitmeme izin verirdi. Ben aptal değilim, baba. Kendimi nasıl savunacağımı biliyorum. Onların saldırısına karşı koymayı biliyorum-

üzerinde. Isırılmaktan kaçınmanın en iyi yolunun burunlarını tutmak, katatonik bir transa geçmesi için onu ters çevirmek için elimden geleni yapmak ya da bunu başaramazsam solungaçlarına vurmak olduğunu biliyorum."

"Bilmek yapmakla aynı şey değildir, Nerida." Babamın neşesi biraz azaldı. "Seni seviyoruz. Hem de çok. Sana güveniyoruz

Zara'nın ailesi sizi güvende tutacak, ama bir an bile tek kızıma veda öpücüğü vereceğimi ve ona göz kulak olacak biri olmadan çalılıklarda uyumasına izin vereceğimi düşünmeyin.

Ve sadece bir çadırım var, tahmin et kiminle yatacaksın?"

Aslan nefesinin altından inledi. "Jack, gerçekten sanmıyorum

."

Babam kıkırdayarak onu görmezden geldi. "Yani... daha kötüsü de olabilirdi, Neri. Seninle gelebilirdim. Bunu tercih eder misin? Çadırını paylaşırım ve her sabah ayakkabılarında yılan olup olmadığını kontrol ederim. Hatta sen ağaca işerken seni ısırın bir şey olmadığından emin olmak için nöbet tutarım."

"Dur. Lütfen dur." Ürperdim. "Lütfen bunun şakasını bile yapma."

"Aslan gidiyor ya da sen gitmiyorsun." Annem gülümsedi, sesi nazik ama keskindi.

"Bu konuda benim söz hakkım yok mu?" Aslan homurdandı. "Bizim bir Yoğun bir hafta. Sydney Akvaryumu'nun sipariş ettiği su örnekleri için daha fazla test cihazı siparişi verdim. Beni istediğini sanıyordum."

"Sensiz birkaç gün hayatta kalabiliriz. Ama Neri olmadan yaşayamayız." Babam sesini alçalttı ve Aslan'ın çapraz kollarını okşadı. "Lütfen dostum. Bunu zorunlu bir tatil olarak düşün. Zaten çok fazla çalışıyorsun. Teknemiz, bu kasaba ve bahçemiz dışında Avustralya'nın hiçbir yerini görmedin. Orada hiçbir hükümet bürokrati olmayacak. Kıyılarımızda statünüze yönelik bir tehdit yok. Sahip olacaksın eğlenceli."

"Eğlenceli mi?" Aslan yine inledi. "Bunların hiçbirisi kulağa eğlenceli gelmiyor." "Neri'yle birlikte olacaksın; o seni eğlenmeye zorlayacak." "Ben de bundan endişeleniyorum," diye mırıldandı Aslan.

Babam güldü ve ayağa kalkarak omurgasını gerdi. uzun bir gün. "Kimseye sana güvendiğim kadar güvenmiyorum Aslan. Lütfen bana kızımı güvende tutacağını söyle. Ve bunu yaparken de eğlen."

Aslan'ın karanlık bakışları benimkilere takılınca yanaklarım kızardı. Onun da benimle aynı iğrenç daveti duyduğunu hissettim.

Babamın kesinlikle kastetmediği ama yankılanan bir davet

geçmiş olan iki genç arasında -bu geçmişin tamamen tek taraflı olup olmadığına bakılmaksızın.

Aslan'ın benden 'keyif alması' için her şeyimi verirdim. İsteddiği her şekilde benimle eğlenebilirdi.

Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirirken, yağmur ormanında beni öptüğü görüntüler gözümün önüne geldikçe kanım ısındı.

Çadırımızda beni sessizce soyması ve bekaretimi bozması, tüm bunlar olurken arkadaşlarımin yan çadırda uyuması, hiçbir şeyden haberdar olmamaları.

Aslan'ın daralan bakışları ağzıma indi.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi sertleşti ve başını salladı. Uzun süre acı çeken bir iç çekişle omuzları çöktü ve pes etti. "Tamam, Jack. Senin için kızına göz kulak olacağım."

"Ve birlikte eğleneceğinizi söyleyin."

Ben sırtışımi kontrol edemezken Aslan gözlerime bakmayı reddetti. "Onunla eğleneceğim."

"İyi çocuk." Babası sırtını sıvazladı. "Orayı çok seveceksin."

"Eminim yapacağım." Aslan mırıldandı, hepimizden uzaklaşmadan önce bana bir bakış daha fırlattı. "Onu sana tek parça halinde geri getireceğimden emin olabilirsiniz."

Kalbim küt küt atıyordu.

Benden küçük bir parça koparabilirdi.

Kimsenin görmeyeceği ama beni ona beden ve ruhen sıkıca bağlayacak bakir bir parça.

Babamın Aslan'la aramızdaki gizli ilişkiden haberi yoktu, ama bu bana ucuz bir heyecan veriyordu.

bana eşlik ettiği için lanetlenmişti, sadece eğlenmeye söz vermişti

Benimle birlikte.

Bir çadırı paylaşacağız.

Heyecandan tüylerim diken diken olurken ürperdim.

"Eski kamp malzemelerim var, bahsettiğim çadır, ve yanına alabileceğin diğer bazı malzemeler," dedi babam Aslan'a. "Yarın sabah, sen ve ben alışverişe gideceğiz, böylece tüm temel ihtiyaçlara sahip olacaksın."

"Essentials being...?" Bakışlarımı Aslan'ın rahatsızlığından ayırarak sordum.

"Her hastaneye rakip olacak bir ilk yardım çantası, orası kesin," dedi annem, ayağa kalkıp şarabının son lokmasını da yudumlar. "Panzehir ve EpiPen istiyorum. Olabilecek her ısırik için tedavi ve bir şeyler ters giderse gelip seni alabilmemiz için lanet olası bir izleme feneri istiyorum."

"Hiçbir şey ters gitmeyecek anne," diye mırıldandım. "Zara'nın annesi ve babasıyla tanıştın. Onlar delicesine Tüm yurtdışı gezilerinden bilgili. Daintree'den çok daha tehlikeli yerlerde bulundular."

Gittiklerinden değil...

Bu bir yalandı.

Ve bu konuda kendimi suçlu hissetmedim.

Artık on beş yaşındaydım. On beş ve yaşamaya hazır.

"Serengeti'de uyumak Avustralya'nın vahşi doğasında uyumakla aynı şey değil," diye mırıldandı babam. "Birinde geldiğini duyduğun aç aslanlar var, diğerinde ise ses çıkarmadan seni öldürebilecek sürüngenler."

"Kahretsin, Nerida'nın böyle bir yere gitmesini istediğinden emin misin?" Aslan sert bir şekilde sordu.

"Donanımı olmayan biri için çok pervasızca. Sana katılmıyorum Jack. Bence şunu söylemelisin Hayır."

"Oh, sakın başlama." Ona ters ters baktım. "Ben gidiyorum. Sanırım bu senin de gideceğin anlamına geliyor." Sıkı bir gülümseme takındım. "Yarın öğleden sonra yola çıkıyoruz. Hazırlanmanı öneririm. biraz eğlen Aslan."

Sesimin şımarıkça çıkmasından nefret ederek ama gerçekten biraz yalnız kalmaya ihtiyacım olduğu için eve girdim ve odama geçtim.

Kendimi yüzüstü yatağıma atarak yastığıma doğru çığlık attım.

Çığlık attım, bana hala bir çocukmuşum gibi davranıldığı için değil.

çocuk olduğumu, hatta ormana koruma getiren aşırı korumacı kişinin ben olduğumu söyledi.

Çığlık attım çünkü o koruma benim çadırımı paylaşacaktı.
Sanki hayatım onunmuş gibi beni izliyor olacaktı.

Bir noktada onu öpmememi kesinlikle imkânsız hale
getirecekti ve ben bunun nasıl olacağını zaten biliyordum.

Onu öperdim.

Benden nefret ederdi.

Ve aramızdaki asla azalmasına izin vermediği
mesafe inanılmaz, korkunç bir şekilde açılacaktı.

On Dokuzuncu Bölüm

*

Aslan

*

(Fince'de Ay: Kuu)

NERİ en iyi dansçısıyla dans ederken ben büyük bir öfke içinde oturuyordum.

Arkadaş Zara, ayakları kurumuş yaprakları tekmeliyor, kahkahaları gevşek ve özgür.

Giydiği tek şeyin mandalina rengi bikinisi olmasından nefret ediyordum, Zara'nın neredeyse buraya geldiğimiz anda soyunma kararına uyuyordu.

Kamp sandalyelerinde oturup biralarını yudumlayan ve kızların dönüp sallanmalarını izlerken birbirlerine fısıldayan erkeklerden nefret ediyordum.

Ellerim yumruk oldu.

Söylediği yalanlar.

Sattığı masal.

Onun mükemmel boynunu kırmayı ve onu bir ceset torbası içinde Jack'e götürmeyi aklımdan geçiriyordum. Çünkü muhtemelen bu yolculuk böyle sona erecekti.

Benim onu öldürmemle.

Ya da Zara'nın ağabeyi Joel'i öldürmek.

Ya da belki Joel'in getirdiği diğer iki adam.

Kahretsin, cafcaflı parlak battaniyelerin üzerinde erkeklerin ayaklarının dibinde oturan iki kızı bile öldürebilirim, göğüsleri cimri bikiniler tarafından zar zor örtülmüş, bacakları böcek kovucudan parlıyor.

Kesinlikle on beş yaşımdan çok on sekiz yaşına yakın görünüyorlardı, ellerinde içki şişeleri, Joel'in söylediği bir şeye kıkırdıyorlardı.

Tek başıma oturdum.

Joel'in Ute'sinin tekerleğine yaslanmış, gözlerimi Neri'den ayıramıyordum, belki bir yılan ortaya çıkar ya da bir örümcek onu ısırır ya da lanet olası bir goanna çalılıklardan ona doğru fırlar diye.

Dört saattir buradaydık.

Dört saat boyunca her grup kiraladıkları alanın bir bölümüne yerleşti, birbiriyle uyumsuz çadırlarımızı kurdu ve eskileri (öğrendiğim yeni bir argo kelime) yerleştirdi. ve Joel ile arkadaşlarının getirdiği bol miktarda alkolle bulabildiğimiz en gölgeli, en serin yere oturduk.

Dört saat ve ben çoktan tükenmişim.

Joel'in söylediği bir şeye gülüp çıplak beline dokunduğunda ona ateşli bir bakış fırlatan Neri'ye göz kulak olmak için tüm rezervlerimi tüketmişim.

Bunun için neredeyse kolunu koparacaktım.

Neredeyse Neri'yi kapıp Ute'ye atacak ve uzaklaşacaktım.

Ama yapmadım çünkü bir söz vermişim.

Onu güvende tutacağıma dair bir söz.

Eğlenmek için. Sikeyim.

Eğlenceli mi?

Bu tam bir kabustu.

Buradan başka bir yerde olmayı tercih ederim.

Neri'nin flört edip dans etmesini, cinsel davet ve pervasızlıkla mırıldanmasını izlemek zorunda kalmaktansa Şanslı'nın dibindeki midyeleri temizlemeyi tercih ederim.

İçim sıkıştı.

Adamlardan birinin Neri'nin elini tutup Noah Sahili'ne doğru uzanan patikada kaybolduğunu düşününce kan beynime sıçradı.

En azından kilometrelerce uzanan sık bir ormanda hiçbir tesis ya da yardım olmadan uyuma hayallerim yanlış çıkmıştı. Buraya yolculuk neredeyse iki saat sürmüştü, ama uygun bir yer bulduğum için minnettardım.

Tuvaletleri olan kamp alanı ve yeni gelenleri denetlemeyi görev edinen diğer kampçılar, ateş yakmama ve sarhoş aptallığı yapmama kurallarına uyduğumuzdan emin oldular.

Bu beni yatıştırır.

Joel'in hafif birasının tadını çıkarabilmeli ve buranın üç günlüğüne yeni evim olduğunu kabullenebilmeliydim.

Ama o bunu imkânsız hale getirmişti.

Yalan söylediğinden şüphelenmeye başlamıştım.

Jack'e bizi Zara'nın evine bırakmasını emretti. Jack gülümseyerek uzaklaştı ve bizi tüm eşyalarımız Zara'nın ön bahçesine atılmış halde yalnız bıraktı.

Ön kapı açılmıştı.

Zara dışarı fırladı ve Neri'yi heyecanlı bir çığlık eşliğinde kucakladı.

Ellerimi kargo şortumun ceplerine sokmuş, tek kelime etmeden duruyordum.

Zara ile son birkaç yıldır oyun buluşmaları ve Neri ile birkaç kez yatıya kalmaya geldiğinde tanışmıştım. Onunla ilk tanıştığımda, havuzun etrafında yüzüyordu.

zebra lilo, şekerle kafayı bulmuş ve sadece on üç yaşındaki kızların yapabileceği şekilde kıkırdayarak Neri'nin doğum gününü kutluyorlardı.

O zamandan beri büyümüştü.

Daha uzun boyluydu, daha güzeldi, dar turkuaz bikinisi, kısa şortu ve öne doğru her eğildiğinde açılan bol gri atletikle göğüslerini sergiliyordu.

Nerida iyi kalbi, zeki gözleri ve iyi olma arzusuyla bana biraz kayıp kız kardeşimi hatırlatırken, Zara sinsi kahverengi gözleri ve olduğundan daha büyük olma arzusuyla bana kuzenimi hatırlatıyordu. Afet'in siyah, Zara'nın sarışın olmasına rağmen, ruh hallerindeki benzerlik ve kuralları hiçe saymaları beni hasta ediyordu.

Ailemin o gemide ölmesinin sebebi ben olabilirim ama kuzenim en başından beri orada olmamızın sebebiydi.

Neri ve Zara'nın kıkırdamalarını ve dedikodularını izlerken, Zara'nın ailesinin ortaya çıkmasını bekledim, ama... bu hiç olmadı.

Joel evden çıktı, tüm eşyalarımızı külüstür mavi Holden Ute'sinin arkasına attı ve sonra hepimizin atlamasını emretti.

Neri, Zara'yla birlikte arkaya atlamıştı.

Joel'le birlikte isteksizce ön tarafa tırmanmıştım.

Banlıyöden çıkıp otoyollara girdiğimizde diğer iki arabayla buluştuk ve bu üç gün boyunca hiçbir ebeveyn gözetimi olmayacağı çok açık bir şekilde ortaya çıktı.

Jack ona bakmam için beni göndermekte haklıydı.

Tek sorun, sadece izlemeye ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum. Sonunda benden nefret edeceği bir şey yapacağıma dair içimde korkunç bir şüphe vardı.

Onu güvende tutmak için her şeyi yapardım. Ve bu pislikler güvende değildi.

Buraya içmeye, partiye ve sevişmeye gelirlerdi.

Ve Neri bunun için çok ama çok gençti. Dişlerim birbirine vurdu.

"Hey, dostum. Allan, değil mi?"

Gözlerimi öfkeyle kırıştırdım ve birkaç metre ötedeki adamlara baktım.

Zara'nın yemek pişirmek için kurduğu kamp ocağını nasıl yakacağını bulmaya çalışırken dikkatimin yarısını Neri'ye verdim.

sınırı çoktan aşacak kadar bira içmiş olan tıraşlı adama odaklandım.

"Bu Aslan."

"Güzel isim." Elindeki yarısı boş şişeyle bana kadeh

kaldırdı. "Bu Cadı Aslan'daki aslanın adı değil mi?"

Joel'in ayaklarının dibinde oturan kızlardan biri bana gülümseyerek sordu. "Narnia ya da onun gibi bir şey."

Neri kıza ters ters bakarak, "Boktan bir şey değil," dedi. "Narnia Günlükleri bir klasiktir."

"Cadı oldukça ateşliydi, kabul ediyorum." Joel güldü.

"Özellikle de tüm o yaratıkları buza dönüştürdüğünde. Yoksa taş mıydı? Her iki durumda da, özür dilemeyen bir kaltaktı."

Joel'in arkadaşı çenesini bana doğru eğerek kıs kıs güldü. "Benim adım Gareth, bu da Hadleigh."

Başımı salladım. "Hey."

"Ben Rita, bu da Molly." Gövdesine binlerce değerli taştan yapılmış iplerle sarılmış bir bikini giyen kızıl saçlı kadın gülümsedi. "Hepimiz aynı okula gidiyoruz. Biz iki yıl Neri ve Zara'nın üstünde ama düşündüm de... onlar sorumlu bir şekilde içebilecek kadar mantıklılar." Sanki çok komikmiş gibi güldü.

"O değil." Kollarımı kavuşturdum. "İçki içecek ya da burada yapmayı planladığınız diğer şeyleri yapacak kadar büyük değil."

"Aslan," diye tersledi Neri. "Sen benim babam değilsin. Kapa çenenini."

Ona ters ters baktım. "Baban yüzünden buradayım. Bu yolculuğun nasıl geçeceği konusunda yalan söylediğin için de şükürler olsun ki buradayım."

"Yalan söylemedim." Neri kamburunu çıkardı. "Sadece... ailemin geleceği yalanını söyledim."

"Ebeveynler kesinlikle gelmiyor." Rita kıkırdadı, gözlerini indirdi ve beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Eğlenmek için buradayız. Herkes istediği kişi olmakta ve istediğini yapmakta özgür." Ben bu tür kuralların benim için geçerli olmadığını haykıramadan, "Kaç yaşındasın Aslan?" diye sordu.

Öfkemi kontrol altında tutmak için elimden geleni yaparak, "On dokuz" diye cevap verdim.

"Demek okulu bitirdin? Hangisine gittin? Çalışıyor musun, yoksa üniversiteye mi gidiyorsun? Nerida'nın seksi bir ağabeyi olduğunu bilseydim, uğrardım."

"Bugüne kadar Nerida'yı tanıımıyordun bile," diye takıldı Zara, kamp ocağından gelen küçük alevin üzerine bir tava yerleştirirken.

"Ama artık biliyorum." Rita parmaklarını Neri'ye doğru oynattı. "Merhaba, Neri."

Beni kardeşinle tanıştıracabilir misin?" "Kardeşim değil," diye mırıldandı Neri, yüzü sert ve herhangi bir gülümseme işareti gitti.

"Öyle mi?" Rita bacak bacak üstüne attı ve öne doğru

eğilerek bikinisinin kasıklarını bana gösterdi.

Bacaklarının arasındaki her şeyi gizleyen bir malzeme.

Kendime rağmen biraz sertleştim.

Ilık biradan bir yudum alarak, "Ben ailenin bir arkadaşıyım. İşi öğrenmek için Taylor'larla kalıyordum. aile ticareti."

Jack'in pek çok kez söylediğini duyduğum iyi prova edilmiş cümle zahmetsizce döküldü.

"Oh? Ne ticareti bu?" Molly sordu, beni incelerken gözleri Rita'nınki kadar açtı.

"Deniz biyolojisi," diye cevap verdim, sesim boğuk ve sertti. "Bu çok havalı. Yani balinalarla yüzüyorsun ve Bütün gün

köpekbalıkları

mı?" "İ-"

"Okyanusa girmeyi kesinlikle reddediyor." Neri ellerini uygunsuz bir şekilde kavisli kalçalarının üzerine koyarak dik durdu. "Değil mi Aslan?"

Küçük alanın ötesinden ona bakarken burun deliklerim alevlendi. "Beni utandırmaya çalışıyorsan, işe yaramayacak."

"Seni utandırmak mı?" Neri bir elini kalbinin üzerine koydu. "Böyle iğrenç bir şey yapmayı asla düşünmem. Ben sadece seni daha sonra çıplak yüzmeye davet edilme korkusundan kurtarmaya çalışıyorum."

Rita yüksek sesle güldü. "Ooo, çok eğlenceli olacaksın." O Yanındaki battaniyeyi okşadı. "Gel yanıma otur Nerida ve bana aile dostunun sırlarını anlat."

Kalbim neredeyse kaburgalarımı

kıracaktı. Yapmazdı.

Yapar mıydı?

Neri dizlerine yapışmış yaprakları fırçalarken başımı hafifçe salladım.

Tek yapması gereken onlara gerçekte ne olduğumu söylemesiydi.

Tek bir sarhoş fısıltısıyla ölüm fermanımı imzalayabilir.

"Neri..." Gözlerimi onunkilerden ayırmadan mırıldandım. Kelimeyi söyleyemiyordum ama bakışlarımla olabildiğince yüksek sesle haykırdım.

Yapma.

Neri bir ürperti ve buz mavisi gözlerinde tuhaf bir bakışla kamp ocağını bırakıp Rita'nın yanına oturdu.

Benimle konuşmadı ve Molly ona iğrenç pembe bir sıvıyla dolu bir şişe uzatırken biraz sıçradı. "Karpuz votkası. Bence bu partiyi başlatmanın zamanı geldi, sence de öyle değil mi?"

Neri gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle başını salladı. "Pekâlâ. Hadi biraz eğlenelim."

Eğlence kelimesini vurguladı.

Dün gece Jack bana kızının tadını çıkarmamı söylediğinde kalbimin aynı şekilde çarpmasına neden oldu.

Cildim sıkılaştı.

Vücudum sertleşmişti.

Neri hışımla yatak odasına gittiği anda kendime lanet ettim çünkü Jack her ne kadar masumane bir şekilde bunu kastetmiş olsa da - Jack Neri'yi güvende tutmam için bana ne kadar güvenmiş olsa da ve onu boğulmaktan kurtardığım anda bana nihai inancını vermişti - bunu hissetmemek için kesinlikle kör olması gerekirdi

kızı ve benim aramdaki elektrik uğultusu.

Neri büyüdükçe daha da artan bir uğultu. On iki yaşındayken önemsenmezdi.

On üç yaşındayken, hafif bir yanıktı.

On dört yaşındayken, kaşıyamadığım bir kaşıntı olmuştu.

Ama şimdi on beş yaşında mıydı? Lanet olsun, bu çok acı vericiydi. Karşı koymak için elimden geleni yaptım.

Kendime tekrar tekrar bunun bir şey olmadığını söyledim.

Her yıl, onunla aramdaki açıklanamaz bağın azalmasını umdum.

Her yıl daha da kötüleşti. Peki ya şimdi?

Bu acıya daha ne kadar dayanabileceğimi gerçekten bilmiyordum.

Yirminci Bölüm

*

Aslan

*

(Hırvatçada Ay: Mjesec)

Ödünç aldığım uyku tulumunun içine sakladığım kutuyu kaptığım gibi açtım.

Karanlık çadırda bir şey görmekte zorlandım ama kraliyet mavisini kadifenin içinde ne olduğunu bildiğim için biraz gülümsedim.

Güneş gerçekten de yatağa girmişti.

Kamp alanının büyük bir kısmı bu eğlenceye katılmıştı ve Joel ile arkadaşları sürekli daha fazla içtikçe diğer kampçılardan daha fazla içmemeleri için bir uyarı almıştık bile, giderek daha az engelleniyor.

Dostça oynanan UNO oyunu yaklaşık bir saat önce strip pokere dönüşmüştü. Neri'yi nasıl yakalayacağımı ve herkese göstermeden önce onu çadıra nasıl bağlayacağımı düşünerek paniğe kapılmıştım. Ama başını sallayarak beni iyi bir şekilde şaşırttı ve Votka karışımı yerine Sprite yudumlayarak maçı izledim.

Bu rahatladığım ya da her hareketini izlemeyi bıraktığım anlamına gelmiyordu ama yalanlarına ve bu yaşlı gençlerle buraya gelmeyi kabul ederek pervasızca tehlikeye atmasına rağmen, karada yaşamaktansa denizde yaşamayı tercih eden aynı mantıklı kız olduğu için minnettardım.

Onu yirmi dakika önce esnerken yakalamıştım ve çadırın içinde kaybolup dış fırçasını ve geceyi sakladığı plastik torbayı aldığı anda delicesine minnettar oldum.

Eşyalarını topladı ve karanlık kamp boyunca uzaktaki tuvalet bloğuna doğru yürüdü.

Onu takip etme dürtüsü çok şiddetliydi ama kendimi olduğum yerde kalmaya zorladım.

Kamp yeterince güvenliydi.

Tehlikeli vahşi yaşamla ilgili tabelalar ve timsahlarla dolu bir yağmur ormanında timsahlara karşı dikkatli olunması yönündeki uyarılar, umarım çevresinin farkında olması için biraz sağduyu aşlamıştır. Sarhoş olmamak için yeterince düz yürüyordu. Ayrıca hayatı boyunca bu tehlikeli ülkede yaşamıştı.

Benden çok daha fazlasını biliyordu.

O gidince, onu yakalamak için bir fırsat yakaladım. Doğum günü hediyesini bir gün daha geçmeden ona verebilmek için.

Dün gece ona bir şey almadığım için kendimi çok kötü hissettim.

Geçen yıl, içinde kırmızı ve altın rengi bir deniz şakayığı varmış gibi görünen ağır bir cam kağıt ağırlığı ile yetinmiştim. Jack ve Anna'nın bana ödediği nakit parayı kullandığım nadir zamanlardan biriydi, on üçünde bir hediye eksikliğini telafi etmek için elimden geleni yapıyordum.

Ama bu yıl... bu sabah, Jack beni kelimenin tam anlamıyla her şeyin satıldığı büyük mağazaya sürüklediğinde, kızının güvenli kamp için ihtiyaç duyabileceği şeylerle dolu bir el arabası yığarken, mücevher tezgahına gizlice girdim ve neler olduğuna baktım.

Görmeden önce neredeyse yürüyüp gidecektim.

En mükemmel okyanus aşığı kız için mükemmel bir hediye gördüm.

Hâlâ hayatta olmamın ve ailemin gurur duyacağı bir hayat yaşamak için elimden geleni yapmamın sebebi olan bir kız.

Kutuyu yumruklayarak eğildim ve çadırdan dışarı adım attım. Rita'ya doğru koşarken homurdandım.

Kolları bana doğru uçtu, elleri sanki beni dik tutuyormuş gibi belime kenetlendi.

Ayaklarımın üzerinde sabit duruyorum.

Sadece iki bira içmiştim.

Herkes zahmet edemeyecek kadar çakırkeyif olduğunda yumurtaları ve mücverleri ben kızartmışım.

Bir şekilde temizlikçi, aşçı ve koruyucu rolünü üstlenmişim.

Bu rol benim için yeni bir şey değildi.

On beş yaşındayken bile kız kardeşim ve ailem için elimden geleni yapmışım. Bizi takip eden ölümden saklanırken mutlu bir şekilde ağırlığımı çekiyordum.

Gözlerimiz buluştu ve Rita'nın tutmaya çalıştığının ben değil, kendisi olduğuna dair sinsi bir şüpheye kapıldım.

Biraz geri çekilerek bana tutunmasını kırdım ve Neri'nin hediyesini kargo cebimin derinliklerine ittim. Neri'nin hayatını kurtardığım gece bana verdiği dikenli kurbağa kabuğunun sivri uçları o cebin zaten dolu olduğunu haber verince irkildim.

"Sen de mi yatmaya gidiyorsun?" Böceklerin, kuşların ve bu lanet ormanda yaşayan diğer her şeyin gece korosunu dinleyerek sordum.

Hıçkırdı ve dudaklarını yaladı. Büyük boy açık pembe bir kapüşonlu sweatshirt giymişti ve sağ omzundan kayarak bikinisini çıkardığını gösterdi... ya da çıkarmış mıydı? Pokerde kaybettiğim için soyuldum.

"Bu bir teklif mi?" diye sordu. "Seninle seve seve yatağa girerim."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ama dizlerimi kilitledim ve elimden geldiğince nazik ve kibar olmaya çalıştım. Annem olsa

daha azını beklemiyordu. "Sen çok hoş bir kızsın Rita, ama-" "Hey, ona birlikte soracağımızı söylemiştik."

Molly homurdandı,

Karanlıktan çıkıp kolunu Rita'nınkiyle birleştirdi. Bana göz kırptı, alkol dengesini ve sağduyusunu etkilediği için biraz sallanıyordu. Giydiği gri kazak elbise kıcının altını zar zor sıyrıyordu.

"Bana ne soracaksın?" Ses tonuma ihtiyatlı bir renk vererek sordum.

Kamp alanının karşısında Joel, Gareth ve Hadleigh uyku tulumlarını Joel'in Ute'sinin arkasına sürüklediler.

Kıkırdadılar ve aralarında bir şişe burbon takas ettiler.

Bu bir grup sarhoş gencin bu gece ne yapacakları benim sorunum değildi.

Neri dişlerini fırçalamaktan döner dönmez onu çadırın içine soktum ve sabaha kadar fermuarını sıkıca kapattım.

Çocuklar yine güldüler ve çevremizdeki çalılıklarda bulunan bir şeyi işaret ettiler.

Kızların benimle olmasını umursamıyor gibiydiler, sanki ikinci bir yemek için açlıktan ölüyormuşum gibi beni bir aşağı bir yukarı süzüyorlardı.

"Bizimle sahile gitmek ister misin diye merak ettik."
Molly öne doğru sendeledi, siyah saçları sallanıyordu, gözleri hafifçe sırtıyor ama aynı zamanda kararlılıkla keskinleşiyor.
"İstemiyorsan yüzmek zorunda değilsin. Aslında çok daha iyi bir yüzmekten daha iyi bir fikir."

Rita içime girerek parmağını göğsümde gezdirdi. "Hiç üçlü yaptın mı Aslan?"

Parmakları bel bandımda gezinirken ve fermuarı kasıklarımın önünden aşağı doğru cesurca takip ederken sarsıldım.

Bileğini yakalayarak elini çektim. "Hayır, planım da yok-"
"Oh, hadi ama." Molly yanıma bastırdı, kulağımı öptü ve dilini boynumda gezdirdi.

Sarsıldım.
Kullanabileceğim tek kelime buydu.
Dilinin tenimdeki kaygan, sarhoş edici hissi sayesinde tüm vücudumda bir kasılma.

Sikeyim.
"Ooo, o kadar hassas mısın?" Beni tekrar yaladı.
"Bunu bilmek güzel."

Kontrol etmeme rağmen gözlerim kapandı.
Hiç böyle bir şey hissetmemiştim.
Hiç bu kadar yakın ya da bu kadar ileri giden biri olmamıştı.
Bir el hızla sertleşen sikime sürtündü ve beni bir iniltiyle boğdu.
Sürtünme, olduğu gibi aniden durdu.

Molly alçak sesle ve boğuk bir sesle fısıldadı, "Rita... Böyle görünen bir adama inanamıyorum. Bütün hayatını Akşam sanki bizi korumak onun yeminli göreviymiş gibi bizi izliyor, bir bakire gibi zıplıyor."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne? Bu değil-"

"Merak etme, sırrın bizimle güvende. Tek bir dokunuştan bile titriyorsun." Rita alt dudağını emdi, kızıl saçları gecenin içinde alev alev yanıyordu ve şortumun üzerinden beni avuçladı. "Hiç bir kızı becermedin, değil mi?"

Elini tokatlayarak uzaklaştırdım; utanç sesimi buz gibi yapmıştı. "Bu seni hiç ilgilendirmez."

"Ama bak, biz bunu kendi işimiz haline getirdik," diye mırıldandı Molly. "Yapmış olman ya da olmaman umurumuzda değil. Bütün geceyi seni izleyerek geçirdik ve zamanı geldiğinde

Size kimin yaklaşacağına karar verirken, şanslı olanın kim olacağına karar veremedik."

Rita kapüşonlu gözlerle gülümsedi. "Seni becermek istiyoruz Aslan. Bağlanmak yok. Endişe yok. İkimizi de. Birlikte."

"Ben iyiyim." Sesim boğuk çıkıyordu. "Teklifin için teşekkürler, ama-"

"İçki içmeyi reddettin, strip poker oynamayı reddettin ve bizimle flört etmeyi reddettin." Molly yanağımdan öptü. "Şu ana kadar berbat bir gece geçirdin ve biz bunu daha iyi hale getirmek istiyoruz. Hayır cevabını kabul etmeyeceğiz-"

"Sahile gel ve sana neden iki kızın bir kızdan daha iyi olduğunu gösterelim." Rita göğüslerini bana doğru bastırdı ve parmak uçlarında yükselerek dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

İki şey oldu. Aslında üç şey.

Bir keresinde neredeyse onu yakalayıp öpecektim. Taylor'ların bahçesinde yaşadığım, çalıştığım, endişelendiğim ve Neri'nin büyümesini izlediğim onca yıl beni patlamaya hazır hale getirmişti.

İkincisi, onu uzaklaştırmaya çalıştım. Şortumdaki şiddetli zonklamayı ve göğsümdeki çılgın çarpıntıları kontrol altına almak için.

Ve üç.

Siktir, üç.

Bir nefes sesi tüm kükreyen, gürleyen dürtülerimi kesti.

Her yerde tanıyabileceğim basit, yumuşak, küçük bir nefes.

Gözlerim kocaman açıldı, ellerim Rita'nın omuzlarına indi ve onu ittim, tam o sırada Nerida'nın çantasını düşürdüğünü ve gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördüm.

Yüzünün düşmesi için tek bir saniye.

Bu kadar hızlı kaçması için bir saniye daha.

Ve son gördüğüm şey, annesinin doğum günü için aldığı sevimli puantiyeli gece şortu ve düğmeli gömleğinin yağmur ormanlarında kaybolmasıydı.

Bölüm Yirmi Bir

*

Aslan

*

(Tay dilinde Ay: Dwng cānthr)

"NERI!"

Peşinden gitmek için hamle yaptım ama keskin tırnaklarım bileğime dolanarak beni sabitledi. "Bırak onu Aslan. Sadece aptallık ediyor."

"Bırak lan beni," diye hırlayarak elimi çektim.

Rita itaat etmedi, çirkin bir şekilde suratını astı. "Neden iki yaşında bir çocuk gibi davrandığı hakkında hiçbir fikrim yok. Daha önce Joel onu öptüğünde gülümsediğini görmüştüm."

"Ne?"

"Biliyorsun... biraz temiz su almak için gizlice kaçtığı zaman?"

O da gitti. Joel'in onu becermek istediğini biliyor. Bu yüzden seni sahile götürmeyi düşündük. Böylece senin çadırını kullanabilir."

Kalbim durdu.

Konuşamadım.

İçimden akan öfke tüm bedenimi titretti. Molly boğazını temizledi. "Eh, Rita'nın söylemek istediği şey Neri ve Joel haftalardır flört ediyorlar. Bizimle gelmeyi kabul etti çünkü biliyordu-"

"Joel'in küçük kız kardeşinin en iyi arkadaşını becermek istediğini mi?" Hırladım.

Rita kıkırdadı. "Şey, sen böyle söyleyince-"

"Neri'ye tek bir parmağını bile sürmeyecek."

Molly gözlerini kıstı. "Neden? Kiskandın mı yoksa?"

Kırmızı gördüm.

Gözlerime kan kırmızısı damlıyordu.

Bileğimi Rita'nın pençelerinden kurtararak dişlerimi gösterdim. "Onun iyiliğinden ben sorumluyum. Onu güvende tutmak için

lanet bir çocukla şanslarının yaver gideceğini düşünen azgın piçler de dahil olmak üzere her şey."

"Oh, Tanrı aşkına." Rita ellerini havaya kaldırdı. "O çocuk değil. On beş yaşında. Ben onun yaşındayken V-kartımı kaybettim. İlk oral seksimi on dört yaşında yaptım-"

"Nerida sen değilsin," diye tısladım.

"Oh, lütfen. O yaştaki tüm kızlar benim gibidir. İstiyoruz. Açlık çekeriz. Acı çekeriz." Elini kontrolden çıkmış kalbimin üzerine bastırdı. "Onun büyümesini engelleyemezsin ve-"

"İzle beni." Onu iterek koşmaya başladım.

Çıplak ayaklarım dökülen yaprakların ve dalların üzerinden uçarak kum tanelerini havaya savurdu. "Nerida!"

"Onun sorunu ne?" Noah Plajı'na giden patikayı duyuran iki direğin yanından hızla geçerken Rita'nın kızgınlığı beni kovaladı. Girişte timsah ve diğer tehlikeli yaratıkların resimlerini içeren tabelalar vardı.

Umursamak için durmadım.

"Neri. Kışını buraya geri getir!"

Cevap yok.

İleride koşma sesi yok.

Ellerimi birleştirip daha hızlı koşarken gece beni tamamen yuttu.

Yol kilometrelerce devam ediyor gibiydi, karanlık ve klostrofobik ağaçlardan oluşan sonsuz bir tünel, sonunda beni şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı sahile fırlattı.

Aval aval bakmak için durmadım.

Sık çalılıkların aniden bitip yerini ay ışığının aydınlattığı altın rengi kumlara bırakması umurumda değildi.

Gökyüzünde parlayan devasa diske bakmadım, ay gümüş ışığını sakinliğin üzerine döküyordu.

Okyanus. Tembel dalgaların en hafif kucağı kumu yalıyor, yukarıdaki gece gökyüzünü kırarak milyonlarca tuzlu yıldızla parılıyordu.

Bir gölge kendini denize doğru fırlatırken kalbim küt küt atıyordu. Tökezleyen ve uçan bir gölge, güneşin aydınlattığı

Çikolata rengi saçları arkasından akıyordu.

"Nerida!" Kendimi onun peşinden attım. "Buraya geri gel."

Neden kaçtığını ya da karnımın neden ağrıdığını bilmiyordum.

Çocukça ve aptalca davranıyordu ve o an Durursa, bu tür davranışların doğru olmadığını anlamasını sağlayacaktım.

Sarhoş oğlanları öpmek ya da iffetli bir kamp gezisi hakkında yalan söylemek de değildi, sadece bunun bir seks festivali için bir hile olduğunu öğrenmek.

Ailesi beni öldürecek.

"Neri! Koşmayı bırak ve benimle konuş!" Ben irkildim anadilime kaydım. Kendimi İngilizce tekrarlayarak bağırdım, "Koşmayı bırak ve benimle konuş! Bu kadar hızlı koşarsan bileğini burkacaksın!"

Durmadı ya da arkasına bakmadı.

Eğer ona zarar verirsem Jack beni asla affetmezdi.

Dişlerim birbirine vurdu.

Ayrıca onu geri verirsem ve geceyi Joel gibi on yedi yaşında bir moronla geçirdiğini öğrenirse beni asla affetmez.

Neri denize atlarken ay ışıltısıyla parlayan bir su sıçradı ve fışkırdı, su kalçalarına değene kadar koştu, sonra suya daldı.

Gitti.

Denizin kenarında durdum, nefes nefese kalmıştım, kalbim küt küt atıyordu. "Neri!"

Bakışlarım nazik dalgaların üzerinde geziniyor, güneşin onu görebilmek için umutsuzca ay değil, parlıyordu.

Neredeyse ağla boğulduğu gibi boğulma korkusu beni boğdu.

Kıyıya doğru yürüdüm, deniz suyu ayaklarımı ve bileklerimi ıslatıyordu, ılık ve fısıltılıydı.

Saatim yoktu. Zaman tutamadım.

Yakında hava almaya çıkar.

Ne kadar oldu?

Bir dakika

mı?

İki mi?

İki elimi saçlarımda gezdirerek volta atmaya devam ettim. Çılgınca, öfkeyle, okyanusu tekmeleyerek yolumdan çekilirken gözlerim onun battığı noktaya kilitlenmişti.

Baloncuk

yok.

Dalgalanma

yok.

Hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu.

Kollarımı indirdim, aya, ormana, kuma, yıldızlara bakarken ağzımı ovuşturdum.

Hiçbir şey onu bulmama yardım edemezdi.

Tüm içgüdülerim denize atılmak ve onu derinliklerden koparıp almak için çığlık atıyordu. Ama... üstesinden gelemediğim keder zihnimdeki duvarlara çarpıp duruyordu.

Teknenin parçalanırken çıkardığı gıcırta.

Dalgalar bizi sanki hiçbir şeymişiz gibi savururken morluklarımın zonklaması.

Annemin çığlığı-

"Nerida!" Kıyıda volta atmayı bıraktım ve kulaklarımdaki uğultuya ve kalbimdeki dehşete aldırmadan denizin derinliklerine doğru ilerlemeye başladım.

Dizlerimin üzerinden akan su şortumun paçalarını ıslattı.

Kahretsin, ne kadar oldu?

Çok uzun.

Çok, çok uzun ve aklıma yeni görüntüler geldi.

Ait oldukları su dolu kutuya geri koyamadığım görüntüler çünkü bunların hepsi çok gerçek, çok

doğruydu.

Ya bir vatoz tarafından bıçaklandıysa?

Ya Portekizli bir savaş adamı tarafından sokulduysa?
Ya bir köpekbalığı kokusunu alsaydı ya da bir tuzlu su
timsahı-

Neri'nin kaybolduğu yerde bir hareket parıltısı
belirince buza döndüm.

Bir timsahın kuyruğuna benziyordu. Sürüngen
omurgasının çıkıntıları. Uğruna ölebileceğim tek kızı avlayan
ölümün gücü.

Kendimi denize attım.

Tamamen giyinik, ceplerim değerli eşyalar ve gecikmiş
doğum günü hediyeleriyle dolu, kendimi unutmuş ve sadece
onu düşünüyordum.

Altına daldım ve yüzdüm.

Kahretsin, kollarımın ve bacaklarımın izin verdiği
kadar hızlı yüzdüm. Suyun altında gözlerimi açtım, bir
şeyler görmek için yalvardım.

Neri tek parça, canlı, kanamasız.

Nazik dalgalar beni taşıdı, denizin akıntılarıyla yükselip
alçaldı.

Gözlerim tuzdan yandı. Hiçbir
şey.

Siyahlık ve karanlıktan başka bir şey yok
ve- Solumda korkunç bir gölge.

Yüzeye fırlayıp ayaklarımı kumlu dibe diktiğimde bir ağız
dolusu tuzlu suyla boğuldum. Görüntüler
Zehirli taş balıkları ve ayağıma batmaya hazır dikenli deniz
kestaneleri beni bana doğru koşan gölge kadar
korkutamazdı.

Dişler için kendimi hazırladım.

Savaşmak için nefesimi içime çektim.

Ve Neri yanımda belirlediğinde o nefes bir homurtuyla
patladı, kirpikleri parlıyordu, güzel yüzü damlıyordu, ayın
ıslattığı saçları ince omuzlarına dökülmüştü.

Sikeyim.

Kesinlikle büyüleyici
görünüyordu. Çarpıcı, yaralı ve
genç.
Çok, çok
genç.

Ama... aynı
zamanda
değil.

Beni izleme şekli.

Dudakları acıyla aşağıya doğru dönerken, savaşa gitmeye tamamen hazır bir şekilde omuzlarını geride tutması.

O kadar çok şeyle yanıyordu ki, çalkantılı bakışlarında zar zor gizleniyordu.

Onu tüm bunlardan koruma dürtüsü içimde kükredi. Kardeşlik içgüdüsünün her damlası devreye girdi, ardından bu kızı ailesi olarak görmeyen bir adamın pek de izin verilmeyen öfkesi geldi.

Hiç de değil.

O benim hem düşmanım hem de kurtarıcımdı. Hayalim ve işkencecim.

Ona karşı bir şey hissetmediğime dair kendime söylediğim tüm yalanlar alevler içinde kaldı çünkü daha önce hiç bu kadar farkında olmamıştım.

Melike değildi. O benim kız kardeşim değildi. Benim ailemi kaybettikten sonra ikinci bir şansım değildi.

Gözlerimiz kilitlendi.

Konuşmak için ağzını açtı. Ama yapamadım.

Ya ona vururdum, ya öperdim, ya da boğmaya çalışırdım. Çok öfkeliydim.

Kendini tehlikeye attığı için ona sinirleniyorum.

"Tek bir kelime bile etme." Bileğini yakaladım ve onu kıyıya doğru ittim. "Seni lanet olası bir timsah."

İtiraz etmeden geldi, deniz giderek sığlaşırken yanımda yüzdü ve timsah dişleri ya da köpekbalığı çeneleri bizi öldürmeden serbestçe yürümemize izin verdi.

Son birkaç adımı atarken aramıza bir şey sıçradı ve kum bizi tercih ettiğim dünyaya geri döndürdü. Elimi ondan çekerek saçlarımdan damlayan tuzlu suyu geri çektim.

Doğru düzgün nefes alamadım.

Düzgün göremiyordum. Kalbimin parçalanmış çekiç seslerini durduramıyordum.

Bahaneleri için kendimi hazırladım.

Yavaşça dönerek, tek istediğim onun iyi olduğundan emin olmak olmasına rağmen onunla dövüşmeye hazırlandım.

Onu bu kadar tehlikeli bir şey yapmaya iten neydi? Joel'i neden öpmüştü?

Okulda flört etmek yerine öğrenmesi gerekirken başka ne yapmıştı?

Gümüş rengi ay ışığında Neri eğildi ve tembel dalgaların arasından bir şey kopardı. Onu nazıkçe kucaklayarak doğruldu.

ve çenesini bana doğru eğdi. "Nedir bu?"

Kaşlarımı çattım. "Hiçbir fikrim yok. Deniz çöpü. Geri at."

"Geri mi atayım?" Başını sallayarak açtı ve nefesi kesildi. "Denizden gelmedi." Gözleri benimkilere kaydı. "Sanırım... Sanırım cebinden düştü."

"Ne?" Bana doğru ilerleyip, Rita ve Molly çadırın dışında bana saldırmadan önce cebime tıktırdığım mavi kadife kutuyu uzatınca titredim.

Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeye kalkmaya cesaret etti. "Bu... bu benim doğum günü hediyem mi?" Geri çekilirken yüzü karanlıkla kaplandı. "Bekle... Bunu başkası için mi aldın?" Göz ucuyla bana bakarken irkildi. "Onun için mi?"

İnledim ve burun kemiğimi sıktım. "Kafami sikeyim."

Omuzları çöktü. "Öyle, değil mi? Bu-"

"Beni öldüreceksin. Hayatımı sadece cehenneme çevirmek için kurtardın." Ona doğru yürüdüm, yuvarlanmış omuzlarını tuttum ve onu sarstım. Sertçe. "Boş ver onu. Bu önemli değil.

Önemli olan şu: Ne düşünüyordunuz? Gecenin köründe bir yağmur ormanında koşmak mı? Milyonlarca tabelanın sizi timsahlar hakkında uyardığı denize doğru koşarken Denizanası mı?"

"I-" Kurtulmak için çabaladı ama ben izin vermedim.

"Baban seni güvende tutmamı emretti. Ben nasıl Etrafta koşuşturup her canavarın bir ısırık almasına izin verirsiniz bunu yapmanız gerekmez mi?"

"Herhangi bir canavar... Joel?" Başını eğerek dikkatimi dağıttı.

Daha fazla öfke aktı. "Kesinlikle öyle davranıyor."

"Öyle değil. Joel iyi biri."

"İyi mi? O iyi değil. Sikiyle düşünüyor ve-" "En azından bana dokunmaya istekli! Bazılarının aksine." "Bu da ne demek şimdi?"

"Bu, babamın sana benimle eğlenmeni söylediği anlamına geliyor, ancak bunun gerçekleşeceğinden şüpheliyim."

Yüzüm kızardı. Demek Jack'in masum sözlerindeki tabu daveti o da duymuştu. "Öyle demek istemedi ve bunu sen de biliyorsun."

"Bana sanki istiyormuşsun gibi baktığını biliyorum."

Geri çekildim. "Hem de nasıl. Sen onun kızıydın. Sen onun -"

"Burnunuzun dibinde ve siz bu konuda bir şey yapmaktan çok korkuyorsunuz."

"Daha on beş yaşındasın!"

"Sen de denizden kopardığım bir çocuksun. Bence ailemi istediğini yapmamak için bir bahane olarak kullanıyorsun!"

"Unuttuysan söyleyeyim, istediğimi yapamam. Her an öğrenilebilir ve eve geri gönderilebilirim."

"Bizimle yaşayan kimsenin umurunda değil Aslan. Benimle ne istersen yapmakta özgürsün. Ne istersen yapmana izin veririm-"

"Kahretsin, Neri, bu kadar kaba olabileceğini hiç düşünmemiştim."

"Kurnaz olmak beni pek ileriye götürmedi, değil mi?"

"Son kez söylüyorum, Nerida-"

"Bir daha on beş yaşında olduğumu söylersen, taşaklarına dizimi geçiririm."

Parmaklarım omuzlarına gömüldü, İngilizce konuşup Türkçeye kaymamak için mücadele ettim. "Peki. Kabul ediyorum, sen

artık on iki. İnan bana, seni içerken ve yarı çıplak dolaşırken izledikten sonra bunun son derece farkındayım-"

"Fluke gemisinde giydiğim bikiinin aynısını giyiyorum."

"Bu farklı."

"Hayır, değil."

"İnanın bana, öyle."

Gözleri kızarmıştı. "Ve işte yine kalbimin sıkışmasına, karnımın sıkışmasına ve o lanet kelebeklerin içimde manyaklar gibi uçuşmasına neden oluyorsun."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Senden bahsediyorum, seni aptal! Ben ve sen. Bu. Bu her neyse. İlk tanıştığımızıdan beri var ve giderek daha da kötüleşiyor."

"Hayatımı kurtardın, Neri. Elbette bir bağlantı olacak."

"Ve sen de benimkini kurtardın. Bu bizi eşit yapar. Bunu kendin söyledin. Peki bu -her neyse- neden olmadı? Neden güçlenmeye devam ediyor? Neden sen de aynı şeyi hissediyormuşsun gibi beni izlerken yakalıyorum seni, ama ben bunu sakladığım an-"

"Reşit değilsin. Sen Jack ve Anna'nın kızıdır. Sen-"

"Aklımı kaçıracığım." İnledi.

Nefesimi içime çektim, parmaklarım onu tuttuğum yerde yanıyordu. "Bak, bunu unutalım ve-"

"Joel bu gece beni öptü. CPR olmayan ilk resmi öpücüğüm." Dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüştü.

"Benden daha büyük. On yedi yaşında ama hiç çekinmeden-"

"Yeter." İçimden taze bir öfke akarken tutuşum sıkılaştı. "Dilini boğazına sokan o piç hakkında bilmek istediğim her şeyi duydum."

"Neden?" Gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu.

"Kıskandın mı Aslan? Bu yüzden mi kızgınsın? Gece yarısı yüzmeye gittiğim için değil de onu öptüğüm için mi kızgınsın?"

Çenem sıkıştı. Dişlerim ağrıyordu. Öfkemi kontrol etmekte zorlandım.

"O yüzmeye neden gittiğimi bilmek ister misin?" diyerek durumu daha da kötüleştirdi. Ona aldığı hediyeyi kalbine sıkıştırdı. "Seni öptüğünü görmek mi? Sana nasıl dokunduğunu görmek? Her parçam patlayacakmış gibi hissettirdi."

Siktir, o hissi bilirim.

"En azından biri beni öpmek istiyor," diye mırıldandı. "Sen bana dokunacak kadar güçlü değilsen, en azından ben biriyle hayatıma devam etmeye çalışabilirim."

Fury kükredi.

Limitimi iyice ve gerçekten aştım. "O sadece seni öpmek istemiyor. Seni sikecek ve sonra seni tamamen unutacak."

Kristal mavisi gözleri kısıldı, ay ışığında parlıyordu. "Ne dedin sen?"

"Seni sadece öpmek istemediğini söyledim. Seni becerecek ve seni tamamen unutacak."

"Belki de yapman gereken budur, böylece beni tamamen unutabilirsin," diye tersledi. "Git hadi. Kimse bilmeyecek. Biz yalnızız. Hükümet bilmeyecek. Ailem bilmeyecek. Beni becerebilirsin, Aslan, ve-"

Onu fırlatıp attım, geriye doğru sendeledim, ellerim yandı ve kalbim sanki beni diri diri yakmış gibi tüttü.

"Dur." Boğuldum. "Tanrı aşkına, Neri. Dur."

"Ne-"

"Dur demek."

İki elimi yüzümde gezdirerek avuçlarıma doğru homurdandım: "Geç oldu ve sen içiyorsun."

"Ben sarhoş değilim." Ayaklarını altın sarısı gümüş rengi kuma gömdü ve çenesini kaldırdı.

Burnunu çekerken bakışlarını yakaladım. "Bundan bıktım usandım. Benimle ilgilenmek zorunda olduğunu düşünmenden bıktım. Beni görmüyormuş gibi bakmandan bıktım. Bıktım-"

"Madem benden bu kadar bıktın Nerida, neden bana kalp krizi geçirtmeye bu kadar kararlısın?"

"Çünkü bana dikkatini vermenin tek yolu bu!" diye bağırdı, öne doğru fırladı ve kumda tökezlememe neden oldu. "Aramızda bir şeyler olduğunu sen de benim kadar biliyorsun. Sadece bunu hissettiğini kabul et ve-"

"Var olmayan bir şeyi kabul edemem." Bir an için dünya dondu.

Hava yok. Dalga yok. Böcek cıvıltısı yok.

Birbirimize dik dik baktığımız, durduramadığım yakıcı, heyecan verici bağlantının altında boğulduğumuz durgun bir duraklama.

Sonunda başını salladı.

Dudakları büküldü. "Öyle bir şey yok, ha?"

Kendini bana doğru atıp, ellerini güneşten kavrulmuş, asi saçlarıma daldırıp başımı aşağı doğru çekerken şok içinde homurdandım.

Dudakları sıcak bir şekilde benimkilere çarptı.

Göğüsleri ıslak tişörtüme sıkıca bastırdı.

Elleri saç tellerimi çekerek acı ve tarifsiz bir ihtiyaç dalgası gönderdi.

Her şey o kadar hızlı oldu ki, öylece kalakaldım.

Her yerini her yerime yapıştırırken ve dilini lezzetli bir şekilde ağızma sokarken orada durdu.

Sarsıldım.

Tüm vücudumu saran bir ürperti, öpüşmeyle değil kızın beni öpmesiyle ilgiliydi.

O yeniden denizdi, beni altına çekiyor, bildiğim her şeyden koparıyordu.

Onun içinde boğuldum.

Kendimi onun içinde kaybettim.

İstedim, istedim ve... yapamadım.

Dili beni tekrar yaladığında bir iniltiyle boğuldum.

Ve titreyen ellerimi okyanus nemli omuzlarına koyup onu nazikçe, sıkıca, dayanılmaz bir şekilde benden uzaklaştırmak çaresiz vücudumdaki tüm kemikleri kırdı.

Kavga etmedi.

Vazgeçti.

Teslim

oldum.

Gözyaşları bakışlarında parıldarken başını eğdi. Kalp acısı her özelliğini kazımişti.

Ve aynı kalp kırıklığını benimkinde görmemesi için var olan her güce yalvardım.

Yavaşça, çok yavaşça, eğildim ve maviyi yakaladım. Beni yakaladığında kuma düşürdüğü kutu.

Düzgün bir nefes almaya çalışarak kapağı açtım ve gümüş tılsımlı kolyeyi çıkardım.

Ben ipliği çözerken tek kelime etmeden sallanarak duruyordu.

ve kutuyu bana verdiği deniz kabuğuyla birlikte cebime geri soktum. O basit dikenli kabuğun en değerli varlığım haline geldiğini asla kabul edemezdim.

Onun önerdiği gibi ailemle onunla konuştuğum için değil, onunla ilgili her itirafımı ona verdiğim için. Herkes yataktayken sırlarımı yüksek sesle söyledim, Asla sahip olamayacağım bir kıza duyduğum tedavi edilemez arzudan beni kurtaracağını umuyordum.

Sessizce arkasına geçtim.

Düğmeli bluzu ve gece şortu sırlıslıklamdı ve puantiyelerin altında neredeyse yarı saydamdı, vücudunun kıvrımlarını ve istememem gereken her şeyin gölgelerini gösteriyordu.

Parmaklarımdan damlayan zincire bakarak nefesini içine çekti. Tek kelime etmeden sırlıslıklam saçlarını topladı, bakışlarını kumda sabit tutarken omurgasının ve ensesinin muhteşem kıvrımlarını ortaya çıkardı.

"Bunu senin için aldım Nerida," derken sesim yağ gibi kalındı. Başka kimse için değil." Tokayı boynuna geçirirken, onu döndürüp öpmek için bedenimle savaştım.

Onu istediğim gibi öpmek için.

Asla izin verilmeyecek şekilde: dişlerimle, dilimle ve yıllarca sürecektir işkencelerle.

Her nasılsa, ona nazikçe, tatlı bir şekilde sarılmak için yeterli gücü buldum - babalar ve verdiğim katı sözler için mükemmel bir şekilde onaylanmıştı.

Ona arkadan sarıldığımda, çenemi omzuna yasladığımda, kalçalarımı ve bana yaptıklarını onun mükemmel kışından uzak tuttuğumda titredi.

"Tılsımı ilk gördüğümde inanamadım," diye fısıldadım. "Önce kız dikkatimi çekti, tıpkı senin gibi yüzüyordu... o kadar zarafet ve güç doluydu ki. Ama onunla birlikte yüzen deniz aslanını gördüğümde... ona o kadar sevgi ve neşeyle bakıyordu ki, bunu senin için satın almak zorunda kaldım." Saçlarının kenarına iffetli bir öpücük kondurarak dudaklarımı yaladım. "Bir keresinde bana adının su perisi anlamına geldiğini söylemiştin, ben de sana benimkinin aslan anlamına geldiğini söylemiştim. Deniz aslanları hakkında şaka yapmıştın, bu hep aklımda kalmıştır. Çünkü o zaman bile benden aldıkları için denizi asla affedemeyeceğimi biliyordum."

Onu yavaşça çevirerek yanaklarını avuçladım ve Daha önce hiç itiraf etmediğim kadar çok şey itiraf ettim. "Sevdiğim herkesi kaybettim, Neri. Doğduğum yerden kaçtım ve asla geri dönemem. Ve beni saklı ve güvende tutan tek insanlar senin ailen. Her şeyimi onlara borçluyum. Onlara sadığım.

Onları... herkesten üstün tutuyorum."

Parmaklarımı zincirde ve göğüslerinin hemen üzerinde duran tılsımın etrafında gezdirirken, keskin nefesine karşı kendimi çelikleştirdim ve fısıldadım, "Aramızda bir şey olduğu konusunda haklısın. Denize atlayıp beni bulduğundan beri var olduğu konusunda haklısın. Ve her yıl daha da güçlendiği konusunda da haklısın, Ama aramızda hiçbir şey olamaz, değil mi? Anladın mı? Hiçbir şey olamaz çünkü... sana asla o şekilde dokunmayacağıma dair ailene söz verdim. Ve bu sözü yerine getirmekten başka seçeneğim yok. çünkü..."

Sertçe yutkundum, kendimi devam etmeye zorladım. "Çünkü... korkuyorum. Jack'in beni atması durumunda nereye

gideceğimden korkuyorum.

beni dışarı çıkar. Hükümet beni bulursa ne olacağından korkuyorum. Ama asıl neden, sana asla elimi sürmeyeceğimin asıl nedeni... Seni sevmekten çok korkuyorum, sadece seni kaybetmek için. Hayatta kalamam. Bu riski almaktansa sana hiç sahip olmamayı tercih ederim."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Kimsenin bilmesine gerek yok..."

"Ben bilirdim." Alnına en yumuşak öpücüğü kondurdum. "Eğer sana dokunursam, Neri, baban beni kapı dışarı eder. Ve eğer seninle kalamazsam, seni bir daha asla göremem çünkü yakalanır ve sınır dışı edilirim."

"Umurumda değil."

İrkildiğimi sakladım.

Ne söylediğini bilmiyordu.

Sınır dışı edilmemi umursamadığını söyleyerek, ölmemi umursamadığını itiraf etti.

Ama o bilmiyordu.

Sevgili vatan topraklarına ayak bastığım anda katledileceğimi bilmiyordum.

Jack'in emriyle ondan sakladığım bir sır daha. "Sınır dışı edilsen de umurumda olmazdı çünkü ben sadece

Seni takip edeceğim," diye

nefes aldı. İçimi buz gibi

bir korku kapladı.

Eğer bunu yaparsa... lanet olsun, o da benim gibi ölmüş olur.

Onu sarsmak ve Türkiye'ye asla adım atamayacağını haykırmak istedim ama bu cevaplayamayacağım sorular doğuracaktı. Onun yerine dikkatini dağıttım. Benim kalbimi zaten titrettiği için onun kalbini de titretecek sözlerle.

Gözlerini yakalayarak fısıldadım: "Bir keresinde bana neden hiç seni seviyorum demediğini sormuştun. Basit gerçek şu ki... Seviyorum. Sanırım beni denizden çıkardığın andan beri seni seviyorum. Beni kurtardın, Neri. Bana bir amaç verdin. Tek istediğim ölmekken bana uğruna savaşacak bir şey verdin.

Sana minnettar olmadığım bir gün bile geçmeyecek, ama... sadece bu kadar olacağım, anlıyor musun? İşte burada bitiyoruz."

Sessizce ağladı, gözyaşları yanaklarında mücevher gibi görünüyordu. "Ama buradan başlamalıyız Aslan. Anlamıyor musun?"

Hayal kırıklığı içimde yuvarlanıyor, ihtiyacımı bastırmak için elinden geleni yapıyordu. "Seni seviyorum. Bu yeterli değil mi?"

"Hayır." Gözyaşları ay ışığında yuvarlanıyordu. "Bu asla yeterli olmayacak."

İçimi çektim. "O zaman seni incittiğim için özür dilerim. Niyetim asla bu değildi. Seni ailemi sevdiğim gibi seviyorum-"

"Saçmalık. Beni seninmişim gibi seviyorsun. Sevdiğini biliyorum."

"Seni seviyorum, ama burada bitiyor. Daha fazla değil. Daha azı yok. Sana asla dokunmayacağım. Fikrimi asla değiştirmeyeceğim. Bu konuda bana güven."

"Yani bir korkak olduğun için aramızdaki bağlantıyı görmezden gelmeyi mi seçiyorsun?"

Nefesimi içime çektim, öfkem beni sıkıştırıyordu. "Ölmektense korkak olmayı tercih ederim."

"Öldü mü? Ne-?"

"Unut gitsin. Öyle demek istemedim. Hadi... kampa geri dönmeliyiz." Bileğini tutmaya çalıştım ama sendeleyerek elimden kurtuldu.

"Geri dönmek istemiyorum. Konuşmamız gerek-"

"Konuştuk," diye tersledim. "Söyleyecek başka bir şey yok."

"Senin için belki-"

"Bitti, Neri."

"Daha başlamadı bile Aslan. Senden nasıl uzak durabilirim ki? Nasıl izleyeceğim seni Diğerleri mi? Seni istemeyi nasıl bırakabilirim?"

Sikeyim.

Sorularının her biri beni canlı canlı derimi yüzdü ve yıldızların aydınlattığı sahilde kanıyordu. Benim de aklımda aynı sorular vardı.

Hak ettiği mutluluğu bulmasını umarken başka birini bulmasını asla istemedim.

Ona bu mutluluğu verecek kişi olamamaktan nefret

ediyordum, çünkü çok fazla riskle gelmiştim.

Tek yapmak istediğim onu yakalamaktı. Onu öpmekti.
Tüm sözlerimi geri almak ve benim olanı almak.

Ama yapamadım çünkü söz konusu olan sadece benim hayatım değildi.

Eğer beni söylediği kadar önemsiyorsa. Benim ona aşık olmak için çırpındığım gibi o da bana aşık olmaya cesaret edebilseydi.

Sonra sınır dışı edildiğim an, bu onu da öldürecekti.

Ve onun kırık kalbinden asla sorumlu olamazdım
çünkü geride bırakılmanın acısını biliyordum.

Asla.

Ona asla böyle bir kayıp, böyle bir keder
yaşatmam. Bunun yerine benden nefret etmesini
tercih ederim.

"Yeter, Neri."

"Bana 'yetme'. Konuş benimle! Bana gerçeği söyle. Neden düşünmediğini söyle-"

"Size gerçeği söyledim!" Sesim gecenin içinde gürültüyle yankılandı. "Bu tartışmaya açık değil. Burada işimiz bitti."
Elinden tutarak, onu sırlıklam ve tükürükler içinde kumsaldan kamp alanına doğru sürükledim.

"Burada işimiz bitmedi. Kesinlikle bitmedi. Bana nedenini söyle-"

"Sana söyledim. Şimdi kapa çeneni. Bu tehlikeli ve riskli bir iş ve benden bu kadar, duyuyor musun? Sen benim hayatımı kurtardın. Ben de seninkini kurtardım. Hepsi bu kadar ve bundan sonra da böyle olacak. Bunu ne kadar çabuk kabul edersen, o kadar çabuk normale dönebilir ve tüm bunları unutabiliriz."

"Bunu asla unutmayacağım. Benim yerime Avustralya'yı seçtiğini asla unutmayacağım."

Dişlerim birbirine vurdu. Gerçek ruhumda hırladı.

Yanlış... Seni kendime tercih ettim.

Öldüğümde sana zarar vermemeyi seçiyorum.

Karanlıkta yürürken cevap vermedim, kalplerimiz ağrıyordu, ayaklarımız kumda tıslıyordu, bizi izleyen yargılayan ağaçlar ve dedikoducu çalılar. Islak giysilerimizi çıkarıp daha kuru şeyler giydiğimizde aramızdaki gerginlik ateşli bir acıya dönüşmüştü.

Onu incittiğim için nefret ediyordum.

Beni incittiği için ona lanet ettim.

Her şeyin farklı olmasını diledim; kendi yerimi, kendi işimi, kendi hayatımı bulmakta özgür olmayı diledim. Öyle bir hayat ki

Taylor'lardan ayrılarak bir gün Neri'yi kendim için hak edebilirim.

Ama bu asla olmayacaktı.

Doldurduğum formlar ya da yaptığım ricalar ne olursa olsun bana asla sığınma hakkı verilmeyecekti. Bu asla gerçekleşmeyecekti çünkü ailem memleketteydi. Soyadımın gerçekte ne olduğu.

Bu sırrı ancak o köhne tekneye bindiğimiz gece öğrenmiştim.

Eğer Neri bilseydi.

Derin bir iç çekerek uyku tulumunun içinde ağlayışını dinledim ve aramızdaki mesafeyi hazmedemedim.

Acı verici ve genişti ve kimsenin göremediği karanlıkta, Neri bana sırtını verirken ve yumuşak hıçkırığı zaten parçalanmış kalbimin geri kalanını söküp atarken kendi kurallarımı çiğnedim.

Bunu yapmamalıyım.

Jack beni kızına bu şekilde sarılırken görseydi, büyük ihtimalle beni yumruklardı.

Ama hiçbir şey onu kendime doğru çekmemi, başını çenemin altına sıkıştırmamı ve kollarımda gevşemesine izin vermemi engelleyemezdi. "Üzgünüm, Nerida. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla."

Cevap vermedi.

Kucağımda kaskatı kesildi.

Ama ona daha fazlasını veremezdim.

Ona aşık olamazdım çünkü ona sunacak hiçbir şeyim yoktu.

Ama en azından ona gerçek duygularımın küçük bir parçasını, onları kilitleyip yarından saklamadan önce verebilirdim.

Yirmi İkinci Bölüm

*

Nerida

*

(Endonezya dilinde deniz: Laut)

"Aşık olduğun çocuğa tüm gerçeklerini anlatmak, ama onun seni reddetmesi ÇOK ZOR OLMALIDIR."

Göz kırptım.

Bir an için nerede olduğumu unuttum. Önümdeki kız kimdi? Daintree sahilindeki o yürek burkan geceyi nereden biliyordu?

Ama sonra Dylan boğazını temizledi ve Margot sandalyesinde kıpırdandı, ona cevap vermemi bekledi ve her şey

sel gibi geri geldi.

Röportaj.

Onlara her şeyi anlatıyorum.

Başımı hafifçe salladım, bu kararımda kararlı olduğum için şok olmuştum. Hiçbir şeyi saklamamıştım. Çok gençken bile duygularımın derinliğini saklamamıştım. Ama Aslan'ın bana hissettirdikleri bugüne kadar hiç kimse tarafından aşılamamıştı.

Ve asla da olmayacak.

Yıllar önce o iki kızın ona teklifte bulunduğunu gördüğümde bununla barışmıştım.

"Hayatımın en acı anıydı." İki muhabire de baktım. "Ne kadar ayrıcalıklı bir yaşam sürmüştüm ki, on beş yaşında yaşadığım acı-tatlı trajedinin karşılıksız aşk olduğunu dürüstçe söyleyebilirim. Aslan'ın aksine, o çoktan

Hayal edebileceğimden çok daha fazla kayıp ve acı yaşadım."

O zamanın hayaletleriyle mücadele ettim. Midemin ayak parmaklarıma kadar indiğini ve mide bulantısının beni ateşler içinde bıraktığını yeniden hissettim. O gece kızı öpmemişti ama onu itip uzaklaştırmamıştı da.

Onu bir başkasıyla görmek öyle bir şok, öyle bir tokat etkisi yaratmıştı ki, beden dışı bir deneyim yaşamıştım. Genç benliğimden çıkıp aptallığımı bir kenara itmiştim. genç arzuları ve gerçeği gördü.

Beni mahkûm eden bir gerçek çünkü kaç yaşına gelirim geleyim ya da hayatım beni hangi yola sürüklerse sürüklesin Aslan benimdi.

Bundan her şeyden daha çok emindim.

Beni asla kendisinin yapmasa bile bunu kabul etmeye hazırdım.

Ve o gece çadırda benimle kaşıklıırken, bana asla veremeyeceği her şey için üzölmüşüm.

Güneş doğduğunda kalbim geri dönölmez bir şekilde çatlamıştı. Ve bu çatlaklar bana verdiği kız ve deniz aslanı kolyesine her dokunduğumda daha da büyüdü.

Birkaç yıl sonra hayatımın en kötü gününde kaybettiğim bir kolye.

Neredeyse kalp kırıklığından öleceğim gün.

Henüz değil.

Onlara bu kısmı söylemek zorunda değilsin... henüz değil.

Margot'nun hevesli bakışlarıyla karşılaşınca sessizce, "O kamp gezisi gözlerimi tam olarak bilmediğim şeylere açtı.

saygı duydum. Güvendedim, görüyorsunuz.

Seviliyordum, yasaldım ve evimdeydim. Başımda hiçbir tehdit yoktu ve

zorluklarla dolu bir deneyim. Aslan'ın hayatı benim gibi yaşadığına inanıyordum. Cesurca ve gözü pekçe. İz bırakmaya ve istediğini almaya hazırđı.

"Ama bunu yapamazdı ve fark edilmeden gidemezdi. Bizi terk edemezdi. Aileme onu evden atmaları için bir sebep veremezdi. Ailemin onu dışarı atması için bir neden

veremezdi.

Aileme verdiğim söz, aramızdaki acıyan ihtiyacın üstündeydi.

Ama çok geçmeden ihtiyatlı olmakta haklı olduğunu öğrendim. Kısa süre sonra onun sınır dışı edilmesiyle ilgili aynı dehşeti hissettim. Aynı dehşeti eve gönderilmek. Öyle ki, onunla birlikte olmak için içimdeki çaresizlik, onu güvende tutmak için duyduğum gerçek ihtiyaç tarafından dizginlendi.

"Sanırım onun yüzünden hiçbir zaman gerçek bir genç olamadım. Yanlış çocuğa aşık olmanın ve kim olmak istediğimi bulurken hatalar yapmanın heyecanını hiç yaşamadım.

"Kim olduğumu zaten biliyordum: Ben onundum. Ve neye sahip olamayacağımı da biliyordum: Ona."

Ben sessizliğe gömülürken uzun bir duraklama oldu. Anımsamak keyifliydi ama aynı zamanda inanılmaz derecede zordu. "Sesin kısıldı Nerida," dedi Dylan nazikçe.

"İkinizin arasında başka bir şey mi oldu?"

Yutkunurken boğazıma bir taş takıldı. "Ah, pek çok şey oldu. Birçok korkunç şey. Ama bazıları da iyiydi."

"Bize onlardan bahsetmek ister misin?"

Titredim. "Pek sayılmaz. Ama sana bir söz verdim ve hayatım olaylardan başka bir şey olmadı."

"Yanlış anladıysam beni affedin ama... Aslan'la evlendiniz, değil mi? Bu kadar gençken bu kadar derinden hissettiyseniz ve o da aynı şekilde hissettiyse, neden bu masalın mutlu bir sonu yokmuş gibi konuşuyorsunuz?" Margot kendine sarıldı. "O... ölmedi, değil mi? Lütfen bana ölmediğini söyle-"

Elimi kaldırdım, sorusu karşısında kalbim sıkışmıştı.

"Bence biraz ara vermeliyiz, sence de öyle değil mi?"

Gözleri parlıyordu. "Lütfen bana aşk hikayenizin mutlu sonla bittiğini söyleyin..."

Ona cevap vermedim.

Kullanacağım kelime mutluluk değildi. Ama trajik, zor ya da korkunç da değildi.

O bizdik.

Özünde biziz, başkasının değil.

Margot beni bakışlarıyla kıstırdı ve Dylan her cümleme asıldı. Ara vermekten bahsetmek

Onları ayartmak için... Onlara söyleyebileceğim tek sözleri söyledim. Sonra gelen kelimeler.

"Kamp gezisinin geri kalanı beklediğiniz gibi geçti. Aslan benden uzak durdu ama nereye gidersem gideyim gözleri beni takip etti. Joel beni tekrar öpmeye çalıştı ama reddettim ve fikrimi değiştirdiğimi söyledim. Rita ve Molly Ertesi gece Aslan'la kirli yollarını denediler, ancak Aslan onlara bunun asla olmayacağını kesin bir dille söyledi. Yağmur ormanlarına yapılan yerel turlar, çalı eğitim yürüyüşleri ile meşgul olmak için elimizden gelenin en iyisini yaptık ve sırayla çıplak temel malzemeleri pişirdik.

ve kamp alanındaki barbekünün nasıl kullanılacağını öğrenmek. "Üç gün sona erdiğinde, daha önce hiç eve döndüğüm için daha minnettarım. Babam milyonlarca soru sorsa ve annem gözlerimin içine baktığında irkilse bile, büyük olasılıkla kalbimde bıraktığı çatlakları görerek bahçemizde yaşayan çocuk.

"Aslan bana karşı farklı davranmadı. şirket. Hâlâ bana sarılıyor, gülümsüyor, benimle konuşuyor ve bana göz kulak oluyordu. Aileme dışarıda gözetim altında olduğum konusunda yalan söylediğini söylemedi. Onlara aramızda ne olduğunu ya da Joel'in beni öptüğünü söylemedi.

"O benim sırlarımı sakladı, ben de onunkileri ve aradan birkaç ay geçtikten sonra, ne hissettiğimiz ya da ne kadar istediğimiz önemli değil, bir daha asla konuşmayacağımıza dair bir anlayışa vardık.

"Bu... ben gidip Aslan'ı iyice çıldırtacak bir şey yapana kadar böyleydi."

"Ne yaptın sen?" Margot sordu.

"Onun yerine geçmeye çalıştım."

"Onun yerine geçmek mi?" Dylan kaşlarını çatı.

"Ona sahip olamazdım. Bu yüzden sahip olabileceğim birini bulmalıydım." İçimi çektim. "Söylemeye gerek yok, sonu iyi bitmedi."

Yirmi Üçüncü Bölüm

*

Nerida

*

YAŞ: 16 YAŞINDA

*

(Japonca Deniz: Umi)

"HEY."

Aslan inledi ve yastığı başının üzerine çekti. "Neri, yatağına dön."

"Geleceğim, merak etme. Kimse beni görmedi ve uzun sürmez." Bahçede titreyen güneş ışıklarıyla kapısını kapattım, karanlıkta parmak uçlarımla ilerledim ve yatağının ucuna oturdum.

Bana yer açmak için uzun bacaklarını oynattı, dudakları ince ve temkinliydi.

Dört yıldır bizimle yaşıyordu ama bu salon-yatak odasını hiç değiştirmede.

Ailemin ona ödediği parayı hiç harcamadı.

Asla şikayet etmedi dört yıl boyunca, onun rutin Bizimle takılmak, ailem için çalışmak ve içine kapanmak bir rutin haline gelmişti.

Arkadaşı yoktu çünkü kimsenin ona yaklaşacağına güvenmiyordu.

Hissettiği dürtüleri hafifletecek bir kız arkadaşı yoktu çünkü... şey, aynı sorun.

Onu derin düşünceler içinde yakaladığım ve gerçekten nasıl olduğunu sorduğum nadir durumlarda gülümser, elimi okşar ve iyi olduğuna dair beni temin ederdi. İyiden de öte. İşinden zevk alıyordu. Bulmaca kitaplarında huzur bulurdu. Bizimle birlikte hoşnutluk buldu.

Ama yalan söylediğinden endişelendim.

Daha fazlasını istediğinden endişelendim. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Ve sonunda, daha fazlasını arayacaktı.

Ne de olsa yirmi yaşındaydı.

Tanıdığım tüm erkekler birden fazla kızla yatmış ve çok sayıda ilişki yaşamıştı.

Yine de uyuyamadığım ve pencere pervazına yaslanıp oturduğum gecelerde, Aslan'ı düşününce paniğe kapıldım Ben olmayan birini bulmak için gizlice dışarı çıktığında, bulamadığında hep rahat bir nefes alırdım.

Beni şehirde gezdirirken, okuldan alırken ya da babamın ev işlerini yaparken hiç kimseyle flört etmemişti.

Sanki insanlığının bu kısmını görmezden geliyordu.

Gardını her düşürdüğünde bakışlarındaki ateşi fark etmeseydim neredeyse kimsenin ona dokunmasına ya da onu sevmesine ihtiyacı olmadığına inanacaktım. Bu en son olduğunda - geçen hafta ailecek film izlerken ve ben Aptalca bir şeye güldüğünde ve onun da gülüp gülmediğini görmek için Aslan'a döndüğünde, bakışlarındaki için için yanan, derin, siyah sıcaklık karşısında nefesim kesilmişti. Televizyon yüzünde titrerken, sanki gülmemek için tüm vahşi içgüdüleriyle savaşıyormuş gibi görünüyordu. beni yakalayın, vahşileştirin ve parçalara ayırın.

Ama sonra annem beni titreten şeyin ne olduğunu görmek için döndü.

Ve Aslan göz kırptı.

Boğazı çalışmış, yumrukları sıkılmıştı ve gözlerini tekrar açtığında içindeki cehennem yerini sıkılmış bir mizaha bırakmış, ailem fark edemedi başarıyla bastırılmıştı.

"Ellerinde ne var?" Yatakta doğruldu, siyah çarşafı beline kadar iterek sert çıkıntılarını ortaya çıkardı.

Sıkı göğüs ve karın.

Ağzım kurudu.

Nasıl konuşulacağını unuttum.

Aramızda her zaman var olan alt akıntı bu gece özellikle şiddetli hissediliyordu.

Meme uçlarım diken diken oldu, midem bulandı ve bakışlarımı onunkilere dikmek için tüm gücümü harcadım. Sanki yastıkla karıştırılmış güneşten bronzlaşmış kahverengi saçları, uykuya dalmış gözleri ve mükemmel tonda vücudunun nefis görüntüsü her yerimi karıncalandırmamış gibi gülümsedim.

Cam bir kavanozun içinde sürekli hapsettiğim ve boğduğum kelebekler, özgür olmak için çırpınıyor ve savaşıyorlardı.

Onunla birlikte yatağa atlıyor, kanatlarını saçlarının arasına daldırıyor ve sadece bir kez öptüğüm o dudaklara karşı ırpınıyorlardı.

Noah Sahili'ndeki o öpücüğünü her düşündüğümde yaptığım gibi sertçe yutkundum. Nasıl kaskatı kesilmiş ve nefes almayı bırakmıştı. Kalp atışlarının en güçlüğü için dudakları nasıl benimkilerin altına kaymıştı ve ondan kaçan inilti kanımın her damlasını ateşe vermişti.

Ama sonra beni itti.

Bunun neden bir daha asla olmayacağını bana tam olarak anlatmıştı.

Ve o zamandan beri onun mantığına saygı duyuyordum. Onu her şeyden çok istemediğim için değil, gitmesini istemediğim için... ve eğer ben onu terk edersem ortadan kaybolacağından korkuyordum. onu itti.

"Sana bir hediye aldım."

"Ne? Neden?" Sesi boğuk ve alçaktı. "Hiçbir şeye ihtiyacım yok ve olsaydı bile, bir şey alana kadar bekleyebilirdin. sabah bana vermek için."

"Yapabilirdim, evet. Ama ben... ben seni görmek istedim." "Beni birkaç saat önce yemekte gördün."

"Sen ve babam Whitsundays'in deniz haritalarını inceliyordunuz. Gelecek hafta onlarla gideceğini biliyorum ve ben kendi başıma hayatta kalabilirim ama... seni özleyeceğim."

Nefesini içine çekti, gözleri karardı. "Sadece dört gün."

"Dört gün yalnız kalmak."

"Bir arkadaşının evinde kalmaktansa burada kalmayı tercih edeceğini söyleyen sendin."

"Biliyorum." İki hantal hediyei kucağında kaydırđım. "Bu seçimimden pişman değilim. Sadece seninle gelemediğim için kıskanıyorum."

Sen."

"Sınavların var. Okul bu yıl için neredeyse bitti."

Gülümsedim. "Üniversiteye sadece bir yıl kaldı."

Dudakları yukarı kalktı. "Seninle gurur duyuyorum. Çok sıkı çalıştın." Kıkırdadı. "Saatlerce resiflerde yüzmeyi ve yunuslarla dalmayı, karada kalıp ders çalışmak için feda ettin."

"Ve her anından nefret ettim."

"Diplomanı alır almaz denize geri dönebilirsin. Belki de resmi olarak ailen için çalışmaya başladığında, toprağı ayaklarımın altında tutma tercihime uygun bir şey bulabilirim."

Sustum. "Onlar için çok değerli olduğunu biliyorsun. Tam nitelikli bir deniz biyoloğı olacak olmam, yine de yardımınızı istemeyecekleri anlamına gelmiyor."

Omuz silkti. "Beni rahatsız etmiyor. Daha uygun bir şey bulmakta özgür olacağım."

Söyleme şekli çok rahattı, çok prova edilmişti.

Ailem ona ödeme yapmadan, kendini büyük bir risk okyanusuna açtı.

Yaklaşarak fısıldadım, "Bunun yerine benim için çalışabilirsin. Kendi teknemi alırım, araştırma bursları alırım ve-"

"Yine de bütün gün okyanusa ayak basmak zorunda kalacağım." "Bu çok mu kötü olur?"

"Evet." Güldü, aramızdaki ilişkiyi kasıtlı olarak hafif tutuyordu. "Son dört yıldır söylediğim hiçbir şeyi dinlemedin mi?"

"Ya denizin altında yaşayabilseydiniz? Bu bir şeyleri değiştirir miydi?"

Ellerini saçlarının arasında gezdirerek pazularının şişmesini ve göğüs kaslarının zıplamasını sağladı.

Bacaklarımı birbirine geçirdim, uygunsuz bir şekilde ısınmaya başladım. "Beni isteyerek yaşatmanın tek yolu

Denizin altında yaşamamanın, dışında yaşamaktan daha güvenli olduğunu kanıtlamak olacaktır."

"Ben orada yaşasam sen de orada yaşar mıydın? Birlikte olabileceğimiz anlamına gelse havayı tuzla takas eder miydin?"

Aramızdaki hava bir anda çatırdadı. "Neri... yapma."

Hiç geçmediğimiz çizginin yakınından geçmeye beni iten şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama kendimi durduramıyordum. "Eğer dört günlüğüne uzaklara gitme düşüncesi bile midemi bulandırıyor, sen beni terk ettiğinde nasıl hissedeceğim? sonunda gidiyor musun?"

"Hiçbir yere gitmiyorum."

"Ya aşık olursan ve birinin peşinden gidersen?"

Sertçe yutkundum. Gözleri kömür ateşiyle tutuştu.

Nefes almadım, böyle bir şeyi fırçalayıp atması için kendimi hazırladım ama dudaklarını yaladı ve fısıldadı, "Zaten düştüysen aşık olamam."

İnledim.

Durduramadım.

Tenim canlandı; kalbim tüm içgüdülerimle ve ayağımın takılıp düştüğüm ve sonunda kırılıp kanlar içinde yerde kaldığım tüm anlarla patladı.

Noah Beach'te söylediği her şeyle çelişiyordu. Bana umut verdi.

Aslan öne doğru eğilip yanağımı avuçladı. Teni uyumaktan sıcaktı. Onun işten dolayı hafif nasırlı bir el. Dokunuşu acı verici derecede hassas ve umutsuzca doğru.

Avucuna doğru eğildim.

Daintree'de olanları hiç gündeme getirmedi ve aramızdaki çizgiler artık kumla çizilmiş değil, taş ve betonla inşa edilmişti. İkimiz de onları aşmaya teşebbüs etmemiştik. İkimizin de ayağı kaymamış ya da diğerini

umutlandırmamıştı.

her şey farklı olabilirdi. İkimiz de birlikte olmamızı engelleyen çok gerçek sorunları bir kenara itecek ve bizden başka her şeye siktir et diyecek kadar cesur değildik.

Yine de o odada, o gece, artık yapamadığım için her şeyi bir kenara atmaya çok ama çok yaklaştım.

"İşte bu yüzden şu anda dokunduğumdan daha fazla dokunmayacağım sana. Bekar ve gizli kalmaktan mutlu olmamın nedeni, istediğim tek kızın, sahip olamayacağım tek kız olması."

Ürperdim. Yıllardır verdiği derslerden birkaç kelime hatırlıyordum ama anlayamayacağım kadar hızlı ve alçak sesle konuşuyordu. "Ne... Ne dedin sen?"

Kolunu bıraktı ve geri çekildi. "Bunu hiç söylememeliydim. Bırakın tekrarlamayı."

"Bunu yapamazsın." Ellerimi birleştirdim, hastalıklı arzuyla savaştım. "Söyle bana."

Sertçe nefes alarak burnunun kenarını sıktı ve fısıldadı, "İşte bu yüzden sana asla şu anda dokunduğumdan daha fazla dokunmayacağım. Bu yüzden bekâr ve gizli kalmaktan mutluyum çünkü istediğim tek kız, yapamadığım tek kız. var."

"Ona sahip olabilirsin... eğer onu istiyorsan." Titredim. Kalbim çarparak birkaç kaburgamı kırmayı başarmıştı.

"Neden yapamayacağımı biliyorsun." İnledi ve yüzünü ovaladı. "Kahretsin, burada olmamalısın. Beni bu şekilde ziyaret etmeye devam edemezsin. Bu çok zor."

Acı, tüylerimi diken diken ederek sırtımdan aşağıya yayıldı. "Gitmemi istiyor musun?"

"Evet." Sertçe başını salladı. "Hayır." İnledi. "Kahretsin, ben gitmeni istemeliyim."

"Ama sen... gerçekten değil misin?"

Çenesi yukarı kalktı; koyu renk gözleri benimkilerle buluştu. "Hayır." Öfkesi onu sertleştirirken hırladı. "Ama söyle

Bir şeyler yap. Bir şeyler yap. Aklımı kaçırmamı engelleyecek herhangi bir şey-" Sözünü kesti ve bir nefes çekti.

derin bir nefes. "Yeter, Neri. Buna bir son vermeliyiz. Ailen benim hayatımı ellerinde tutuyor. Onları kendimmiş gibi seviyorum. Eğer kayar ve teslim olursam, sadece seni kaybetmekle kalmam, onları da kaybederim. Ve hiğbirinizi kaybetmeyi reddediyorum."

Omuzlarımı yuvarladım, başarılı bir şekilde azarlandım ve azarlandım. "Özür dilerim."

"Buraya vermek için geldiğin şeyi bana ver ve git." Tek kelime etmeden iki kutuyu ona uzattım.

Onları sessizce aldı ve parmaklarım kolyeme gitti. Öpücüğümü reddettikten sonra boğazıma doladığı kolyeye.

Tam bir yıl boyunca hiç çıkarmadım.

Ona her dokunduğumda, dokunduğum Aslan'dı. Konuştuğum Aslan. İstediğim Aslan.

Biraz güldü. Sesi gergin ve hırıltılıydı ama neşesi gerçektir ve öfkesini bastırıyordu. "Narnia Günlükleri."

Elimden geldiğince gülümsedim, elimi zincirimden ve tılsımdan çektim. "Sanırım büyükannem ve büyükbabam ben üç yaşıdayken bana kutulu seti almışlar. Annemin onları bana okuduğuna dair çok güzel anılarım var. Rita'yı tanıyorum, yoksa Molly miydi? Hatırlayamıyorum. Her neyse, içlerinden biri Aslan'ın

Aslanın adı. Çok koruyucu ve nazik ve... bir bakıma bana seni hatırlatıyor. Ve... şey, onları okumak isteyebileceğini düşündüm... özellikle de Whitsundays çevresindeki araştırma gezisi sıkıcı hale gelirse."

Gözleri parlıyordu, art niyetimi çoktan anlamıştı. "Whitsunday Adaları'nın muhteşem olduğunu ve turistlerin uğrak yeri olduğunu duydum. Sıkılacağımı sanmıyorum."

Suratımı asmamak ya da tüm o cılız kıyafetleri düşünmemek için elimden geleni yaptım. muhteşem plajlarda güneşlenen giyinik kadınlar. "İyiler, sanırım."

İçinden kıkırdadı. "Merak etme, Neri. Kıyıda fazla zamanımız olduğunu sanmıyorum."

Cevap vermedim, söylememek için kendime pek güvenmiyordum. aptalca bir şey yapmak ya da kıskançlığımın boyutunu ortaya çıkarmak

güvenilir başka bir kız bulması gibi varsayımsal durumlar - onun burada olmasını umursamayacak bir kız illegal olarak. Kalbindeki delikleri ona dokunarak, onu severek, onu koruyarak kapatabilecek bir kız.

Ona verdiğim diğer kutuya bakarken gözleri benimkilere kaydı. "Bana cep telefonu mu aldın?"

"Babamın sana verdiği bu elden düşme hurda emekli edilmeyi gerçekten hak ediyor. Aramalar sürekli kesiliyor ve sinyali berbat." Saçlarımı toplayıp omzumda bir ip haline getirdim, gergin bir alışkanlıktı ve Aslan bunu biliyordu ama elimde değildi.

Bu benim için çok şey ifade ediyordu. Gerçekten çok fazla.

Eğer onun bedenine sahip olamasaydım, belki de zihnine ve kalbine sahip olabilirdim... teknolojinin kişisel olmayan ekranları aracılığıyla özenle hediye edilmişti.

"Ben yokken sana mesaj atmamı ister misin?" diye sordu sessizce.

Bana sürekli mesaj atmanı istiyorum. Her şey hakkında. Ne olursa. Her zaman.

Kalbim acınası bir şekilde yerinden fırlayınca yanaklarım kızardı. "Eğer vaktin varsa. Yani... sadece denize düşmediğinden emin olmak için."

Alt dudağını emdi ve başını salladı. "Bunu yapabilirim. Ama telefonun parasını kendim ödeyeceğim." Gözleri, daha iyi günler görmüş olan uzun boylu damacanaya ve parasını sakladığını bildiğim alt çekmeceye kaydı.

"O bir hediye idi, Aslan-"

"Bana bu kadar pahalı bir şey almana izin vermeyeceğim." Telefon kutusunu yastığının üzerine bırakıp, çarşafı fırlattı. Bacaklarından uzaklaşarak dar siyah boxer-şortunu ve bacaklarının arasındaki sarhoş edici şişkinliği ortaya çıkardı.

Ayağa fırladım.

Çaresizlikten titriyordum.

Kendimi ona doğru atmamak için kendimi zor tuttum. Ona doğru sallandım.

İstedığımı alma bencilliği neredeyse onu tekrar öpmeme neden oluyordu.

Ama onun kovulması fikri. Artık bahçede yaşamaması. Artık bu kadar yakın olmama fikri.

Ben yapamadım.

Onu sahiplenecek kadar güçlü değildim ve kesinlikle onu kaybedecek kadar da güçlü değildim.

Sinirden gözlerimden yaşlar boşanırken içimdeki ıstırap yanıyordu. "Oh, kahretsin. Saate bakar mısın? Gitsem iyi olacak." Gözlerimi onun dokunmak için nefes nefese kaldığım tek parçasından uzak tutarak kapısına çarptım. "Ben, şey... iyi uyudum. Uyandırdığım için özür dilerim. Ve eh, bana mesaj atmayı unutma. Ve, um....okumaktan mutlu ol!"

Eşiğinden düştüm, neredeyse havuza çakılıyordum ve yastığıma doğru çığlık atıp açlığa teslim olmadan önce zar zor yatağıma dönebildim.

On altı yaşında olmak
berbattı. Aşık olmak
berbattı.

Islak, çaresiz ve sıırıslıklam olmak
berbat.

Her şey içime doldu.

Gözyaşları döküldü.

Kalbim yerinden çıkacaktı.

Ve elim çarşaflarımın altında ve bakire bacaklarımın arasında kaybolurken, devam etmeye çalışmak gibi korkunç bir karar verdim.

Bunu kendime yapmaya devam edemezdim.

Aslan'ın bir gün beni ailemin önüne sürükleyeceğini, dudaklarıma sahiplenici bir öpücük konduracağını düşünmeye devam edemezdim, ve benden uzak duracağına dair verdiği sözü tutmadığını söyledi.

Bu ülkede yaşamasına izin verilmediği sürece, itaat etmekten başka seçeneği yoktu.

Ne yazık ki artık ben de aynısını yapamıyorum.

Yirmi Dördüncü Bölüm

*

Aslan

*

(Svahili dilinde Ay: Mwezi)

BEN: İŞTE, aslında denize düşmediğime dair kanıtınız.

Demir attığımız en muhteşem koy, plaj ve palmiye ağaçlarının fotoğrafıyla birlikte gönder tuşuna bastım, mercan kazıntıları, su numuneleri almak ve deniz tabanından küçük karot örnekleri çıkarmak.

Bilgi toplama işi Avustralya Deniz Bilimleri Enstitüsü tarafından resifin sağlığına ilişkin yıllık güncellemeler için talep edilmiş ve ödenmiştir.

Ekosistem. Whitsundays, tekneler, kirlilik, dalış ve su sporları ile o kadar çok ziyaretçi çekmiştir ki, neyin işe yarayıp neyin yaramadığına dair iyi bir gösterge olmuştur.

"Yine Neri'yle mi mesajlaşıyorsun Aslan?" Jack, aldığımız son numunelerin bulunduğu kutuyu dikkatlice etiketleyip, istifleyip, emniyete alırken sordu. O ve Anna öğleden sonranın çoğunu pahalı mikroskopları altında her bir örneği inceleyerek, ön bulgular elde ederek ve benim için dizüstü bilgisayara veri giriyor.

Başımı salladım ve Neri'nin bana aldığı telefonu kot şortumun arka cebine soktum. "Çok kıskanç. Ne yaptığımızdan onu haberdar etmezsem, bana kızgın emoji'lerden oluşan mesajlar gönderiyor."

"Kıskanç, ha? Benim tutkulu kızım değil herhalde?" Jack kıs kıs güldü. "Ve kıskandığından hiç şüphem yok. Burası onun en sevdiği yerlerden biri. Ama... sınavları önce gelir ve yakında okuldan kurtulacak ve hayatını kazanmak için bu işi yapacak." Okşayarak Beni omzumdan tutarak, denizde geçen uzun bir günün ardından buzların çoğunun eridiği soğutucuya doğru yürüdü.

Buranın ne kadar büyüleyici olduğunun bir önemi yoktu. Güneş ne kadar mükemmel parlıyordu ya da okyanus ne kadar güzel ışıldıyordu, yine de tüm bu mükemmelliğin altında bir yerlerde, ailemin artık bir kemik yığını olduğunu, büyük olasılıkla göğüs kafeslerinde mercanların büyüdüğünü ve göz çukurlarında balıkların yüzdüğünü aklımdan çıkaramıyordum.

"İçki ister misin?" Jack buz damlayan bir teneke kutu uzatarak sordu.

"Elbette. Teşekkürler." Bana doğru fırlattığı zencefilli birayı aldım ve Anna, mercan kazıntılarından oluşan bir lamı incelemeye devam ettiği mikroskobun yanına onun için de bir tane koyarken gülümsedi.

"Gratias tibi," dedi sırtarak.

"Süslü bir Latince yerine sadece şerefe diyebilirsin, biliyorsun." Jack onun kalkık dudaklarına şefkatli bir öpücük kondurdu.

"Ama bunun neresi eğlenceli olabilir ki?" diye sordu, kutuyu açmak. "İncelediğimiz neredeyse tüm canlıların ve bitkilerin Latince isimleri var. Ben sadece kibarlık yapıyorum. onların dilini kullanarak."

"Daha çok gösteriş gibi."

Dilini ona doğru uzattı. Aralarındaki ilişki o kadar eğlenceli ve gerçektir ki, ölmüş ailem için içim cız etti.

"Sen farklı dillerde konuşmaktan heyecan duymayabilirsin ama Aslan duyuyor, değil mi Aslan?" Anna, Neri'ninkine çok benzeyen ama daha karanlık bir bakışla beni kıstırdı.

Ağız dolusu ekşi zencefilli biramı yuttum. "Evet, anlıyorum." Son zamanlarda Anna'nın önerdiği uygulamayı

kullanıyordum.

sayısız sudokus tamamlamak yerine. Yeni kitabım sayesinde

Telefonda, beynimi aktif tutmanın birçok yolu vardı ve yeni diller öğrenmek değerli bir meydan okuma haline gelmişti. Çoğunlukla sayıları öğreniyordum, böylece Çince, Latince ve Fransızca matematik pratiği yapabiliyordum. "Beynimi esnetmek iyi hissettiriyor zihin."

Anna sırtıttı. "Gördün mü kocacığım? Anlıyor." Bana bakarak ekledi: "Dilini çok güzel buluyorum ama çok kolay değil."

Kaşlarım kalktı. Birkaç hata ama fena değil. "Vay be Anna, gittikçe daha iyi oluyorsun. Neredeyse eve dönmüş gibiyim."

İçinden güldü. "Bir süredir bu cümle üzerinde çalışıyorum. Daha önümde uzun bir yol var."

"Bir dahaki sefere ikinci çok'u atlarsan mükemmel olur."

"Ne dedin sen?" Jack sordu.

Onun yerine ben cevap verdim. "Türkçeyi güzel bulduğunu ama kolay olmadığını söyledi."

"Görünüşe göre ben de öğrensem iyi olacak." Jack burnunu çekti. "Aksi takdirde, Neri de pratik yapmaya devam ederse ben de sohbetin dışında kalacağım."

Neri'nin adını duyunca kalbim rahatsız edici bir şekilde çarptı; bir içki daha aldım. "Okul ödevleriyle o kadar meşgul ki hızlı ilerleyemiyor. Seni henüz dışarıda bırakmayacağız, Jack."

Gözlerini devirerek ofladı. "Eğer kızım da karım gibiyse, bunu çaktırmadan öğrenir ve sonra da beni şaşırtmak için kullanmaya başlar."

"Ben öyle bir şey yapmam." Anna bana bir sırtıtma fırlattı. "'Ama onu kızdırmak eğlenceli' nasıl derim Aslan?"

Kıkırdadım. "Ama onu kızdırmak eğlenceli."

Anna güldü. "Ne dediyse o, Jack. Ama endişelenme, wǒ ài nǐ."

"Bu da neydi şimdi?" Jack kaşlarını çatı, zeki karısını incelerken gözleri dans ediyordu. "Svahili dili mi?"

"Çince." Anna ona bir öpücük verdi. "Seni seviyorum demek."

Zihnim bu üç küçük kelimeyi içine çekti. Memleketimin söyleyişinden çok daha basitti ama Fransızlar kadar romantik. Bu gece, eğer uyuyamazsam.

her dilde seni seviyorum demeyi öğrendim. Elbette tamamen bilim adına, fısıldayacak kimsem olduğu için değil.

Neri'nin bir görüntüsü zihnimden geçerken onu zorla dışarıda bıraktım.

Aramızdaki boşluk iyiydi.

En azından burada, yatak odama girip her gece kararlılığımı kıramazdı.

"Aslan, 'Sana tapıyorum' nasıl derim?" Jack sordu.

İçimi bir kıskançlık dalgası kapladığında kaskatı kesildim. Anna ve onun sahip olduğu şey için kıskançlık. Sevgi, aile ve birliktelik için kıskançlık. Ona her zaman minnettar olacaktım.

Bana bir yuva verdikleri için, ama... ne kadar hoş karşılandığımı hissetsem de ya da onlara ne kadar derinden değer versem de, onlar benim değildi. Ve benim olmasını istediğim kişi asla benim olamadı.

İçkimi bitirirken, "Sana bayılıyorum," diye mırıldandım.

Jack Anna'ya bir öpücük verdi. "Sana bayılıyorum."

İçkisini bir dikişte geri atan Jack geçirdi, elinin tersiyle ağzını sildi, sonra ufka doğru baktı. "Ve bu arada, canım aniden kocaman bir tabak pirzola çekti."

Anna kıkırdamaya başladı. "Kısa bir süre önce yemek yedin. O tavuklu sandviçlerin bir boşluğu doldurduğunu söylemiştin."

"Yaptılar." Jack göz kırptı. "Ama o boşluk geri geldi ve ben onu pirzola ile doldurmak istiyorum."

Az önce annemin göğüs kafesinde gezinen yengeçleri düşündüğüm gerçeği tüylerimi ürpertti.

Jack bakışlarımı yakaladı. "Pirzola hayranı değil misin?"

Yüzümü ve mide bulantımı kontrol altına aldım. "Ben domuz eti yemem."

"Ciddi misin sen? Bunu nasıl fark etmemişim? Tanrım, ne kadar dikkatsizim?" Jack onun ensesini sıktı. "Her zaman bu kadar gizli kalmak zorunda değilsin, biliyorsun. Yıllar geçti ve biz hâlâ senin gerçekte kim olduğunu bilmiyoruz."

Omuz silktim. "Anlatacak pek bir şey yok."

"Şimdi buna inanmıyorum." Bana gülümseyerek ekledi: "Ama istersen ağzını sıkı tut. Şimdilik pirzola yemek zorunda değilsin ama bizimle yemeğe geliyorsun. Airlie Beach'te harika yemekler yapan bir yer var." Kaptanın kamarasına doğru yürüyen Jack, elindeki boş içki kutusunu duvara asılı çöp kutusuna attı. "Toparlan aşkım. Biz bu gece erken bitirmek."

"Saat daha dört," diye homurdandı Anna, kırılğan cam slaytlardan oluşan kutuyu aceleyle paketleyip su örneklerinin kapaklarını vidalarken.

"Zaman doldu." Jack sırtıttı. "Hem zaten işimiz neredeyse bitti. Bir sabah daha geçirdikten sonra eve dönüş için yola koyulabiliriz."

"Peki." Anna oflasa da gözleri hevesle parlıyordu. "Muhtemelen bir ya da iki kokteylin tadını çıkarmak için kolumu büktürebilirim."

"Ve işte böyle, bir parti." Jack gülerek motoru çalıştırdı. "Hadi gidip çakırkeyif olalım ve bir kızımız ve sorumluluklarımız olduğunu unutalım."

"Zavallı Neri." Anna kıkırdadı.

"Bilmediği şey ona zarar vermez." Jack kulübeden bağırdı. "Tabii küçük casusumuz Aslan bizi ispiyonlamazsa."

Sırıtarak başımı salladım. "Her ne yapıyorsan bu senin sırrın, benim değil."

"İşte benim oğlum." Ben kulübenin kapısında dururken Jack kaşlarını kaldırarak durakladı. "Yine de uslu duruyor, değil mi? Ona her mesaj attığımda ödevlerini yaptığını, havuzdan uzak durduğunu ve saat 10'da yatağa giriyor. Size de aynı şeyi mi söylüyor yoksa sevgili babasına düpedüz yalan mı söylüyor?"

Ellerimi ceplerime soktum ve gülümsememi özenle korudum. "O da bana aynı şeyi söyledi, Jack. Uslu duruyor."

"Güzel." Arkasını dönerek dümene doğru ilerledi ve motora güç verdi.

Hız için kendimi hazırladım.

Jack'e gerçeği söyledim.

Biz yokken, Neri bana yemek masasının üzerine yayılmış ev ödevlerinin, salonda film izlerken çıplak ayaklarının, yatak örtülerinin fotoğraflarını göndermişti. uyumadan hemen önce okudu ve... saçları ıslak, kirpikleri damlıyor, buz mavisi gözleri havuzda yüzerken dans ederken çekilmiş çarpıcı bir selfie.

Biz yokken oraya yalnız gitmemesi konusunda uyarılmıştı ama... küçük balık gibi bir lakabı ve damarlarında kandan çok tuz olduğu için bu kuralı çiğneyeceği kesindi.

Tüm mesajları arkadaşçaydı ama çok arkadaşça değildi. Komik ve alaycıydılar ve dersten derse koştururken ders aralarında gönderilmişlerdi.

Ama benim tüylerimi diken diken eden şey göndermedikleriydi.

Benim aptal olduğumu düşünüp düşünmediğini bilmiyordum.

teknolojiye. Dizüstü bilgisayar ya da cep telefonu gibi şeylere hiç sahip olmadığım bir üçüncü dünya ülkesinden geldiğime inanıyordu. Sanırım bu çoğunlukla benim hatamdı çünkü geçmişim, deneyimlerim ya da ayrıcalıklarım hakkında konuşmayı reddediyordum.

Türkiye, Avustralya kadar metropol bir ülkeydi ve ben telefon kullanmayı biliyordum.

Hangi uygulamaların fabrika donanımıyla geldiğini ve hangilerinin manuel olarak yüklendiğini biliyordum.

Ve gittiğim ilk gece, The Fluke'un güvertesinde uzanıp uyku tulumumdan kayan bir yıldızı izlerken Sleuther adlı bir uygulamaya rastladım.

GPS konumum açık olduğu sürece nerede olduğum takip edilebiliyordu.

Bunu kurabilecek tek kişi Nerida'ydı ve beni takip ettiği düşüncesiyle kalbim yerinden fırlayacak gibi olmuştu.

Ayrılmam konusunda bu kadar güçlü hissetmesi.

Bana gizli bir ajandası olan bir telefon verdi. Böylece her zaman nerede olduğumu bilecekti.

Bir öfke patlaması beni ateşlemişti ama sonra anlayış duraksamama neden oldu.

Neri'nin Port Douglas'a geri döndüğünü, büyüdüğü evde güvende olduğunu ve kendisine söyleneni yaptığını bilerek geceleri rahat uyuyabilirdim.

Ama... tanımadığım insanlarla başka bir yerde olsaydı... endişelenmeyeceğimi inkar edemezdim. Onun tehlikede olduğu bir durumu hayal etmekten kendimi alıkoyamazdım. yapmaması gereken bir şey yapıyor. Birini yapmak yapmaması gereken bir şey.

Onun için üzgünüm, uygulamaya tıkladım ve bir iki yönlü sokak. Uygulamayı beni takip etmek için indirmişti. Ama bunu yaparak, ben de onu takip edebilirdim. Yansıtma uygulamasını yüklemek, telefon numarasını girmek ve bum demek kadar basitti. Bulunduğu yer, kıyılarına vurduğum bir ülkenin haritasında suçlayıcı kırmızı bir nokta gibi belirliyordu.

Ve bana gönderdiği mesajdan bambaşka bir hikaye anlatıyordu.

Telefonum titredi, sanki beni hissedebiliyordu. onu düşünüyordum. Fluke hızını artırdı. Tekne suda, Jack'in onu buraya taşımak için kullandığı büyük römorktakinden çok daha zarif görünüyordu. Okyanusun dışında, hissettirdiğinden çok daha büyük görünüyordu ve Anna ile Jack bankların minderlerini çıkarıp aşağıda bir yatak yaparken güvertede uyumakta bir sakınca görmemiştim.

Arkamızdaki denizin çalkantısını izlemek için tırabzana doğru yürürken telefonumu çıkardım ve Neri'nin konumunu kontrol ettim.

Sertleştim.

Okul bitmişti ama o evde değildi.

Şehirde bir yerlerdeydi, kim bilir ne yapıyordu. Denetimsiz ve korkutucu derecede özgür.

Yeni mesajını getirince dişlerimi sıktım.

Neri: Bu resim çok çarpıcı! İşte benim görüşüm. Keşke burada olup nefes çalışmalarımda bana yardım etseydin. Gerçekten istiyorum.

yedi dakika boyunca itin. Kate Winslet başardı, yani ben de yapabilirim!

Gönderdiği fotoğraf, kumlu tabanı, insan yapımı kayaları ve kenarlarında büyüyen eğrelti otlarıyla Taylor'ların havuzuna aitti. Tek sorun, fotoğrafın şu anda bulunduğu yerin anlık görüntüsü olmamasıydı. Ve karşılığında onu takip ettiğim gerçeğini ifşa etmeden yalanını ortaya çıkaramazdım.

Ben: Eğer orada olsaydım, yüzmeyeceğine dair bir his var içimde.

Tekrar okuyamadan gönder tuşuna bastım. Bunu yaparken inledim ve kulağa çok müstehcen geldiğı için kendime lanet ettim. Sadece orada olursam onun havuz kenarında olmadığını kanıtlayabileceğimi kastetmiştim.

Neri: Yüzmüyor olsaydım tam olarak ne yapıyor olurdum? Kahretsin.

O da benimle aynı şeyleri görmüştü. Herhangi bir cinsel gerilim imasında çok anlayışlı.

Ve lanet olsun, çok fazla vardı.

Beni şaşı ve kaya gibi sert yapmaya yetecek kadar ve gerçekten, gerçekten bir kadın arkadaşlığının tadını çıkarmanın bir yolunu bulmam gereken noktaya gelmişti. Sınır dışı edilme korkusu çok gerçek.

Geçen gece Neri bana kitapları ve telefonu verdikten sonra, hayatımın en kötü durumundaydım. Bana nasıl bakmıştı? Bakışları bacaklarımın arasına kilitlenmişti. ve doğrudan sikime sıcak bir acı verdi.

Yatağıma geri uzandım ve olabildiğince uzun süre dürtüyle savaştım.

Ama kalbim tüttü, kanım kaynadı ve boxerımı aşağı çekmekten, kalın utancımı yutmaktan ve karanlıkta kendimi yumruklamaktan başka seçeneğim yoktu.

Beni nasıl incelediğini hatırlayarak geldim. Aramızdaki acı verici çaresizlikten kaçmak için aceleyle kapıma çarpması.

Kendime dokunurken Neri'yi düşünmek yanıştı, bunu biliyordum. Bu sadece beni hiç olmayan bir duruma hapsediyordu.

mutlu son. Ama... On altı yaşına bastığı gün başka birini hayal etmekten vazgeçmişim. Neri'nin tanıdığım tek kız olduğu yalanıyla kendimi avutmaya çalıştım. Elbette kafamdaki en canlı kız o olacaktı. Tabii ki Elbette, düşüncelerimi dolduracak ve her günümü susuz bir sefalete dönüştürecekti.

Ama daha güçlü ve daha iyi bir adam olsaydım, Rita'nın, Molly'nin ya da daracık şortları ve bikinileriyle şehir merkezinde dolaşan birçok kızın fotoğraflarına bakarak mastürbasyon yapardım.

O değil.

Hayalini kurduğum kişi asla Neri olmamalıydı.

Spermim avucumu kaplarken yalvardığım Neri asla.

Kelimenin tam anlamıyla başka biri olabilirdi.

Yine de siki tutmuştum çünkü kalbimin, ruhumun ve bedenimin tek istediği... oydu.

Lanet olsun, yardıma ihtiyacım var.

Kendimi öldürmemek için bu sevdadan kurtulmam gerekiyordu.

Çünkü teslim olursam bu olur.

Eğer bir hata yapsaydım ve gerçekten ona sahip olabileceğimi düşünseydim, Jack ve Anna beni kapı dışarı eder, evsiz, işsiz, parasız kalırdım ve kalpsiz bir bürokrat tarafından bulunurdum

sadece Türkiye'ye geri gönderilmek üzere

Kana susamış piçler, sadece benim adım atmamı bekledi.

vatan toprağı. Kanımı, kemiklerimi ve dileklerimi aldılar.

Sonunda beni o kadar çok parçalamadan önce üçünü de içimden söküp aldılar ki işe yaramaz hale geldim.

Evet, her parçam siktir et deyip Neri'nin benim olduğunu iddia etmek istese de. Jack'in arkasından iş çevirip kızını kirletmek istesem de ölmek istemedim.

Ölümü dilediğim o günler geride kalmıştı.

Kısıtlamaları ne olursa olsun bu hayatı

seviyordum. Ve onun için hayatta olmayı

seviyordum.

Günlerimin geri kalanını küçümsediğim bir okyanusta çalışarak geçireceğim ve sonunda

Neri'nin biriyle tanışmasını, aşık olmasını ve kendi ailesini kurmak için taşınmasını izleyin.

Burnumun kenarını sıktım ve nefesimi içime çektim.

Bir an önce bir şeyler yapmalısın. Aksi takdirde, kırılacaksın.

Kendi öğütlerime kulak vererek elimi bıraktım ve Neri'ye geri mesaj attım.

Ben: Aptalca, tehlikeli ya da yasadışı bir şey yapma, Nerida. Ailen seni kurtarmak için orada değil.

Cevabı hızlı oldu.

Neri: Bu ani ruh hali değişikliği neden?

Ben: Uzun bir gün, hepsi bu.

Bu geceki planlar nedir?

Ben: Baban pırzola istiyor. Akşam yemeği için Airlie Beach'e gidiyoruz.

Cevabı bu sefer o kadar hızlı değildi ve nihayet geldiğinde ses tonu değişmişti.

Umutsuzluk karnıma bir kaya gibi oturdu.

Neri: Airlie Plajı geçici gezginlerle dolu. Kim bilir? Bir hemşehri bulabilirsin... ya da kadın. Afiyet olsun Aslan.

Ona geri mesaj atmadım.

Yirmi Beşinci Bölüm

*

Aslan

*

(İtalyanca'da Ay: Luna)

SAAT 10:30 VE NERİ'NİN KONUMU HALA onu Port Douglas'ta bir barda gösterdi.

Ne halt ediyor bu?

Akşam yemeğinden sonra Jack onu aradığında, evde olduğunu ve son balina yavrusunun resmini çizdiğini söylediğinde, kesinlikle evde olmadığı ve kesinlikle resim çizmek gibi masum bir şey yapmadığı halde ona nasıl yalan söyleyebilirdi?

"Hepsi burada mı bitti?"

Başımı kaldırdım ve telefonumun ekranını kapattım.

Bütün gece bize hizmet eden güzel garson bana geniş bir gülümseme verdi. Davet ve ilgiyle yukarı doğru eğilen bir gülümseme. Görünüştümden hoşlandığını ve bunu göstermekten korkmadığını söyleyen bir gülümseme.

"Ben iyiyim. Jack? Anna?" Çenemi iki kişiye doğru eğdim. kıkırdayan deniz biyologları. Evde on altı yaşında bir kızları olduğunu düşünürsek, flört edip içki içiyorlardı. yeni evliydi.

Onları izlerken sinirlerim biraz yatıştı. Rahatlıklarını izlerken. Aşklarını. Arzularını.

Aklıma yine kendi ebeveynlerim ve paylaştıkları mutlu ilişki geldi.

Yine de bu ikisi gibi değillerdi. Babam ve annem sevgilerinde daha çekingenlerdi. Bu arada, Jack ve

Anna's, çökmekte olan yiyecekler ve önemli miktarda alkol sayesinde alev almıştı.

"Hayır, sanırım hesabı alacağız, lütfen," dedi Jack, Anna'nın parmak eklemlerini ağzına götürüp onu öperken garsona göz kırptı.

Garson kız bıyık altından güldü ve bana doğru eğildi. "İçimden bir ses bu akşam için terk edilmek üzere olduğunu söylüyor."

Onun güzel yeşil bakışlarını yakaladım. Aksanından Avrupa'dan geldiği anlaşılıyordu. Belki Yunanistan. İspanya, belki. Aksanlarla aram hiç iyi olmadı ama bal-kahverengi teni ve Çarpıcı siyah saçları, nereli olursa olsun güzelliğinin eşsiz olduğunu söylüyordu.

"Katılmıyorum. Sabah erkenden yola çıkacağız, bu yüzden uyumaları gerekecek." Kirli tabakları istiflemesine yardım ettim ve hepsini ön kolunun üzerinde dengede tutarken ona etkileyici bir gülümseme verdim.

"Eğer durum değişirse, vardiyam otuz dakika içinde bitiyor. İstersen bir şeyler içmeye gidebiliriz."

Dondum kaldım. "Sen... sen bana çıkma mı teklif ediyorsun?"

"Bir içki için, evlilik için değil." Güldü. "On iki aylık çalışma vizesiyle buradayım. Sıkı çalışırken sıkı oynamalıyım, anlıyor musun?"

Başımı salladım. "Doğru."

"Sen de buralardan değilsin, değil mi?" Kalçasını eğerken atkuyruğu omzunun üzerinden sallanıyordu.

Jack yine göz kırparak, "O Türkiye'den," diye ekledi. "Tanıdığım en iyi adam." Anna ile birlikte oturdukları kabinde

Birkaç başlangıç, ana yemek ve içkiden sonra arka cebinden cüzdanını çıkardı ve bana kredi kartını fırlattı. "Şifreyi biliyorsun. Bizim için öde, olur mu? Anna ve ben bu gece için bir otele gidiyoruz." Onun Ayağa kalkıp elini masanın üzerine koyarken sesi alçaldı. Yanında duran karısının kalçasının eğrisi. "Fluke'ta güvertenin altında uyumaktan çekinmeyin. Ya da... Airlie Plajı'nı ve

İyi geceler." Sırıttı. "Sabah yedide iskelede ol yeter."

Anna başını salladı ve hıçkırdı. "Dikkatli ol Aslan." El salladı. "Seni hiç bu kadar eğlenirken görmemiştim... iyi eğlenceler." Bana bir öpücük üfledikten sonra ikisi birlikte masaların arasından geçerek kalabalık restoranın dışında gözden kayboldular.

"Yani..." Garson kız güldü. "Az önce ekildiniz. Bunun olacağını söylemiştim."

Kıkırdadım ve başımı salladım. "Sanırım haklıydın." Ona kredi kartını uzatarak, "Kredi kartından Bu karttaki her şey, yediğim hamburger ve bira hariç mi? Onlar için nakit ödeyeceğim."

"Elbette. Benimle kasaya gel, ben de hesabı ödeyeyim."

Başımı sallayarak ellerimi peçeteme sildim, biramdan son yudumu yuttum ve restorana doğru onu takip ettim. Havada ağır yağ ve şeker kokuları dönüyordu. Kahkahalar havada uçuşuyor, sesler birbirine karışıyor, çıplak ahşap zemin ve yumuşak mobilyaların yokluğu sayesinde yüksek sesle duyuluyordu. Ortam biraz eksikti ama Jack haklıydı. Yemekler harikaydı ve böyle kalabalık yerlerde bulunmaya alıştığım için gerçekten tadını çıkarabildiğim için minnettardım.

Normal sıradan insanların benim kağıtlı ya da izinli olmadığıma dair en ufak bir fikri yoktu. Ben de onlardan biriydim. Kökenimi gizli tuttuğum sürece, oraya aitmişim gibi davranabilirdim.

Tabakları büfenin üzerine koyan kız beni kasaya yönlendirdi ve ekrana basarak bizi çağırdı. ve Taylor'ların çetelesinden benim yemeğimi çıkardı.

Jack'in kredi kartına dokunarak, tekne için bir şeyler almaya gittiğimde kullandığım şifresini girdim ve sonra Ona birkaç yirmi dolarlık banknot uzattım ve para üstünü aldım.

Jack'in son dört yılda bana ne kadar para ödediğini saymayı bırakmışım. Ve ben de artık

kendime harcıyordum, ama yine de bunun için çok fazla nedenim yoktu.

Neri'nin yıllık doğum günü hediyesi ve birkaç ufak tefek şey dışında neredeyse hiç yemeğe çıkmadım ve şımartacak başka kimsem de yoktu.

"Erken kalkmaktan çekinme, Rhea. Tomas az önce geldi ve mutfak sakinleşti. Yarınki büyük vardiyanın için ayaklarını dinlendir." Gür kırmızı sakallı, kafası tıraşlı iri bir adam elini uzattı. "Önlüğünü verersen özgürsün."

Garson omuz silkti, siyah önlüğünün fiyonkunu çözdü ve ona uzattı. "Teşekkürler Charles. Sanırım yarın görüşürüz o zaman."

"Görüşürüz!" Kalabalığın arasına daldı ve başka bir garsona parmaklarını şıklattı.

"Rhea, ha?" Ellerimi ceplerime soktum, Neri'nin bana verdiği dikenli kabuğun sivri uçları başparmağıma battığında her zaman yaptığım gibi yüzümü buruşturdum. "Güzel isim."

"Teşekkürler." Atkuyruğunu çözerek saçlarını savurdu ve ellerini kalçalarına koydu. "Seninki ne ve bu gece ne yapıyoruz?"

"Hâlâ benimle bir şeyler içmek istediğini söyleme şeklin bu mu?"

"Kesinlikle." Gözleri alaycı bir ciddiyetle kısıldı. "Sakın bana gidip geceyi yalnız geçirmeyi tercih ettiğini söyleme. İş arkadaşlarının bu gece şansı yaver gidiyor. Seni yalnız başına düşünmek çok yazık."

Biraz sertleştim. İş arkadaşları mı?

Jack ve Anna bundan çok daha fazlasıydı. Onlar aşık olduğum kızın ebeveynleriydi. Bir telefonla hayatımı sonsuza dek değiştirebilecek insanlardı.

Ama bu gece, o kişi olmak zorunda değildim.

Bu gece, sadece kendim olabilirdim.

Rahatsızlığımı yutkunarak gülümsemeye zorladım.

"Sanırım bir içkiden zarar gelmez."

* * * * *

Yemek nasıldı? Nereye gittiniz? The Fluke'da mısınız?

Rhea'yla son bir saattir içkilerimizi paylaştığımız barın dışında beklerken dişlerimi sıkıyordum. Tuvalete gitmek için izin istemişti ve ben de onu beklemek için dışarı çıkmıştım.

Yaşadığım hafif vızıltının tadını çıkarıyordum, ya da Neri'nin mesajı pingleyene kadar çıkarıyordum.

Olmadığımı çok iyi bildiği halde bana The Fluke'ta olup olmadığımı sorması beni çok kızdırdı. Tıpkı benim onun yanıp sönen kırmızı noktası sayesinde hala Port Douglas kasabasında olduğunu bildiğim gibi.

Ona eve gitmesini söylememek için kendimi kontrol etmem gerekti. Bu kadar geç saatte dışarıda ne halt ettiğini sormamak için. Ama o zaman onu takip ettiğimi bilirdi. Tıpkı onun beni takip ettiği gibi.

Ben: Akşam yemeği harikaydı. Fins diye bir yere gittik. Ve hayır, The Fluke'da değilim.

"Senin de bildiğin gibi," diye homurdandım nefesimin altında.

Geç oldu. Bırakın dışarıda olmayı, annemle babamın bu saatte hâlâ uyanık olmalarına şaşırdım.

Ben: Ailen bu gece için bir otel tutmaya karar verdi. Yani tek başınasın?

"Hazır mısınız?" Rhea gürültülü bardan çıktı, yanakları gecenin sıcağından pembeleşmiş, teni terden nemlenmişti.

Telefonumu ölümüne tutarken başımı kaldırdım.

"Evet, özür dilerim."

Neri'ye cevap vermeden onu cebime atmayı düşündüm ama... içtiğim dört bira ve kalbimdeki hayal kırıklığı okyanusu bana kesinlikle yapmamam gereken bir şey yaptırdı. "Bana sadece bir saniye ver."

Cevapla'ya tıklayıp yazdım. Ben: Hayır. Yalnız değilim. Ben gönderdim.

Telefonumu cebimin derinliklerine ittim.

Ve bütün gece mutlu bir şekilde kendinden bahseden ve her soruyu geçiştirdiğimde benim hakkımda soru sormaktan vazgeçen kız, elini cesurca göğsüme koydu.

Kalbim

kömür rengi tişörtümün altına vuruyordu.

"Yani... Aslan." Rhea dudaklarını yaladı, yeşil gözleri geniş ve hevesliydi. "Bir içkiyi paylaştık. Ya da üç tane."

"Yaptık."

"Size bekâr olduğumu ve Korint'te beni yeterince sevmeyen bir piç yüzünden kalbimin kırıldığını söyledim."

"Sen yaptın."

"Size nereden geldiğinizi, neden burada olduğunuzu ve Avustralya'da ne kadar kalmayı planladığınızı sordum.

ve bana söylediğin tek şey: adın, yaşın ve bekar olduğun gerçeği."

"Ben yaptım."

"Bu da bana tek bir sonuç bırakıyor."

Telefonum cebimde titrerken bile dudaklarım kıpırdadı. Neri'nin cevabı. Kendimi sahip olamadığım kıza değil, karşımdaki kıza odaklanmaya zorlarken kalbim sıkıştı. "Peki bu ne?"

Kulağıma ulaşmak için parmak uçlarında durarak fısıldadı Yanımızda duran çiftin duyabileceğı kadar yüksek sesle, "Buradan çok uzak olmayan bir yerde başka bir kızla stüdyo daire kiraladım. Sabah altıya kadar çalışıyor."

"Görünüşe göre arkadaşının boktan bir işi var."

Kıkırdadı. Nefesi boynumu gıdıklayarak beni ürpertti. "Öyle. Ama konu bu değil."

Ne demek istediğini anladım.

Restoranda gülümsediğinden ve Anna bana biraz eğlenmemi söylediğinden beri bunu biliyordum. Bu kız Dokunmaya izinli. İstemeye izin var. Bu kızla eğlenebilirim.

Rita ve Molly'nin geçen yıl bana üçlü seks teklif ettikleri anılar aklıma geldi. Bakire olduğumu tahmin etmişlerdi. çünkü konu dokunmaya geldiğinde aşırı hassaslaşıyordum.

Doğru tahmin etmelerinden nefret ediyordum.

Türkiye'de bir kız arkadaşım vardı. Onu öpmüştüm. Ona biraz dokunmuştum. Ve ona aşık olduğumu düşünmüştüm, ta ki Neri ile tanışıp daha önce hiç böyle bir şey hissetmediğimi fark edene kadar.

Ve her nasılsa, dört lanet yıl geçti.

Bir kadınla birlikte olabilmek için dört yıl boyunca kendine eziyet etmek, zihinsel filmler çekmek ve acı verici bir hayal kırıklığı yaşamak.

Her şeyden çok istediğim tek kadının asla benim olamayacağını bilmek.

Telefonum yine titredi, öfkem beni pervasızlaştırırken kalbimi söküp aldı.

Kendime işkence etmeyi bırakmıştım.

Sahip olamadığım şeyi istemekten vazgeçtim.

Geceyi Rhea'yla geçirirsem, belki de Neri'nin üzerimdeki etkisi sona erecek ve sonunda tam olarak olmamız gerektiği gibi olabilecektik.

Arkadaşlar.

Sırdaşlar.

Ve daha fazlası değil.

"Benimle eve gelir misin?" Rhea sanki bu davet ona kabul etmek istediğinden daha pahalıya mal olmuş gibi zorlukla yutkunarak sordu.

Hayatıyla ilgili paylaştığı her şey için. Bir erkek arkadaşından kaçtığına dair tüm itirafları için. ona değer verdi ve kimsenin onu tanımadığı bir ülkeye indiğinde hâlâ tamamen yabancıydı.

Birlikte iki saat geçirdiğim bir kız.

Soyadımı, geçmişimi ya da geleceğimi riske atabilecek hiçbir şeyimi bilmeyen bir kız.

Kalbim reddetmek için çılgılık attı. Sikim kabul etmek için yalvardı.

Ama kararı veren benim aklımdı.

Hesaplı ve açıkçası oldukça soğuk, ne istediğimi biliyordum.

Ve beni daha da delirtmeden önce bekaretimden kurtulmak istiyordum. Yarın, biz

Port Douglas'a geri d6nerken, Neri'ye başka biriyle birlikte olduğumu bilerek d6nmek istedim.

Bu y6zden onu d6ř6nd6đ6m kadar sevemedim 66nk6 bir başkasına fiziksel olarak nasıl dokunabilirdim, bir başkasını nasıl 6pebilirdim, bir başkasıyla nasıl sevişebilirdim?

Ona sırlsıklam aşık mısın?

Bu bir testti.

M6kemmel bir test ve m6kemmel bir tedavi.

Biraz eğilerek yanağımı onunkine bastırdım. "Evinize geri d6nmekten onur duyarım."

Keskin nefesi beni sertleştirdi ve elini elime koyup beni yatağına g6t6r6rken telefonumu kontrol etmemek i6in kendimi zor tuttum.

Yirmi Altıncı Bölüm

*

Aslan

*

(İsveççe Ay: Måne)

"BİR İÇKİ İSTER MİSİN?" RHEA küçük dairesinin kapısını kapatırken sordu.

Sıkıcı duvarları tazelemek için elinden geleni yapan beyaz badanalı ahşap döşemenin üzerinde durdum, yapılmamış yatak köşede, duvara yaslanmış küçük bir masa ve tek pencerenin altındaki küçük mutfak.

"İhtiyacın olursa banyo şurada." Rhea koca mekândaki tek kapıyı işaret etti. Gitmeme gerek yoktu, Ama buraya gelirken midemin sıkışması durmamıştı.

Bir ayağımı diğerinin önüne koydum ve Neri'yi geride bırakmak için elimden geleni yaptım.

Yine de peşimi bırakmadı, nereye gidersem gideyim beni takip etti.

Ensemden tutarak başımı salladım. "Sadece su harika olur.

Birazdan döneceğim."

"Tamam." Kapıyı açıp The Fluke'taki kadar büyük bir banyoya girdiğimde Rhea bana utangaç bir gülümseme verdi. En azından Şanslı'nın bir penceresi ve okyanus manzarası vardı. Bu ise üzerinde titrek bir neon ışığı olan siyah bir kutuydu.

yontulmuş bir ayna, lavabo için üzücü bir bahane, perdesi yırtılmış bir duş ve temiz ama rengi solmuş bir tuvalet.

Lavaboyu tutarak başımı eğdim ve kendimle savaştım.

Toparlan.

O çok tatlı. Süper güzel. Ve seni soymaya çok hevesli. Kafamı kaldırdım ve aynada gözlerimi yakaladım.

Kendime pek sık bakmazdım çünkü yüz hatlarım bana babamı çok fazla hatırlatıyordu. Onun düz burnunu, sert kaşlarını ve güvensiz siyah gözlerini paylaşıyordum. Saçlarım bugünlerde güneşten daha açıktı ve düzgünlüğe hiç saygı duymadan alnımın üzerine dağılmıştı ve meşe yaprağı- Sol ayak bileğimdeki şekilli doğum lekesi bana sürekli ne olduğumu hatırlatıyordu.

Bakışlarımı diktiğimde, kaçtığım her şey hırlayarak zihnimin içindeki duvarlara saldırdı. Boyumdan nefret ediyordum. Dudaklarımdan. Çenemden. Tıpkı benim gibi görünüyordum.

lanet olası baba... ve bu iyi bir şey değil.

Aynadaki görüntü Neri'nin görüntüsüne dönüştü.

Muhteşem ağzı, buz gibi gözleri, çarpıcı kaşları, elmacık kemikleri ve gülümsemesi. Ona tek bir bakışımla sertleşmem, onu becerme düşüncesiyle sertleşmemden daha hızlı oldu.

Dışarıdaki güzel kız.

Nefesimin altında inledim.

O kızın peşini bırakması için ne gerekiyordu?

Onu on iki yaşındayken görmüştüm. Düz göğüslü ve çelimsiz bir şekilde etrafta dolaşmasını izlemiştim. Yine de hatırlayabildiğim tek şey omurgasının zarif kıvrımı, göğsünün ve poposunun mükemmel yuvarlaklığı ve farkında olmadığımı düşündüğü zamanlarda bana baktığında bakışlarındaki uygunsuz parıltıydı.

Sikim acıyla seğirdi.

Aynayı yumruklamak istedim.

Kendimi ve onu paramparça etmek için.

Bu şekilde hissetmeyi bırakmak istiyorum.

Arkamı dönerek telefonumu çıkardım ve gönderdiği mesajları açtım.

Ne demek yalnız değilim?

Kiminlesin? Kimseyi tanımıyorsun.

Sonuncusu birkaç dakika önce gönderildi.

Kim o?

Kalbim acıdı.

Fiziksel olarak ortadan yırtıldı.

Parmaklarım tuş takımının üzerinde gezindi. Yazdım.

Ben: O sen değil-

Göndermeden sildim.

Uygun bir şey söylemeyi bekledim ama sonunda hiçbir şey yazmadım.

Söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu.

Telefonumu cebime geri iterek kapıyı açtım ve çarparak durdum. "Lanet olsun."

"Merhaba." Rhea parlak siyah saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı, çıplak bir halde dururken bile elleri biraz titriyordu.

Küçük dairesinin ortasında. Arkasındaki yatak alelacele yapılmıştı. Açık pembe battaniyenin üzerinde bir prezervatif duruyordu.

Gözlerim onun kusursuz bal-kahverengi teninde ziyafet çekti. Meme uçlarının koyu renkli büzüşmesine ve bacaklarının arasındaki kesilmiş saçlara. Neri'den daha kısa ve daha kıvrımlıydı. Teni daha koyu ve dudakları biraz daha dolgundu.

Onları karşılaştırmayı bırak, seni aptal.

"Vay canına." Nefes aldım, öne doğru sürüklendim ve telefonum tekrar titrediğinde yüzümü buruşturdum.

"Kesinlikle göz kamaştırıcısın."

Sinirleri daha da bozuldu ve ellerini karnının önünde birleştirdi. "Soyunmak için kendimi güçlü hissedeceğimi düşünmüştüm, ama şimdi? Şimdi biraz gerginim."

"Olma."

Ben de bu kız kadar cesur olmak istedim.

Görünüşe göre bu ülkedeki kadınlar istediklerinin peşinden gitmekten korkmuyorlardı. Rita ve Molly bana asıldılar.

Bana arsızca dokundular. Ve bu güzel Yunan kızı kendini bana en mükemmel şekilde sunmuştu.

En azından riskinin ödüllendirildiğini hissetmesini

sağlayabilirdim.

Dişlerimi sıkarak ve Neri'yle ilgili her düşünceyi aklımdan kovarak onun yanına gittim ve elini tuttum.

Onu öne doğru çekerken gözlerimiz kilitlendi ve elimden geldiğince kendime güvenirerek avucunu sert sikimin üzerine koydum.

Nefesi

kesildi.

Ürperdim.

Pişmanlık arzusuyla karışmıştı, beni titreten hastalıklı bir tarif.

"Seni çıplak görmek bana bunu yaptı," diye fısıldarken sesim gergin çıkıyordu.

Yalancı, Neri'yi düşünmek bunu yaptı.

Gözleri kapalıydı. Parmakları beni kavradı. Ve kalbimdeki acı, dizlerimin üzerine çökeceğimden korkana kadar yoğunlaştı.

ve bayılırsın.

Neri aklıma geldi; onu aklımdan çıkardım. Eğer o kızıdan kurtulma şansım varsa, bunu yapmaktan başka çarem yoktu. Bu ölüm kalım meselesiydi... kelimenin tam anlamıyla.

Rhea gözlerini kaçırmadan şortumun üzerinden beni okşadı, sonra diğer eliyle düğmelerimi açıp fermuarımı indirdi.

Şortumu bacaklarımdan aşağı iterken konuşmadı; telefonumun yere çarpma sesi bir başka göğsümde bir acı hissettim. Sert tahtanın üzerine düştüğüm için kabuğumun kırılmış olabileceğine dair panikledim ama öfke aktı ve kendimi odaklanmaya zorladım.

Neri diye biri yok.

Bu gece olmaz.

Geleceğimde yok.

Bir şekilde her düşüncemi bozmuştu ve sonunda kontrolü geri alma zamanım gelmişti.

Bunu yapmak

zorundayım. Bunu

yapacağım.

Tişörtümün eteklerini yumruklayarak başımın üzerinden çektim. Ses çıkarmadan yere düştü.

Rhea beni incelerken nefesini içine çekti. "Vay canına." Sağ eli boxer-şortumun üzerinden beni okşamaya devam ederken sol eli karnımın çıkıntılarında gezindi.

Ağır tüplü ekipmanlarla çalışmak ve denizde sabit kalmak için karnımı kullanmak formumu korumama yardımcı oldu, ancak gücümün çoğu kendime yaptığım gece işkencesinden geliyordu.

Geceler en zoruydu.

Geceler, Neri'nin yatak odasına gizlice girip değişiklik olsun diye ziyaret ederek ona eziyet etme fısıltılarıyla doluydu.

Geceleri özdenetimim yok olma noktasına kadar yıpranırdı.

Şınav, mekik ve yirmi dakika süren plank hareketleri bana verdiği hastalığa karşı ilacımdı.

Rhea'nın parmakları boxer'ıma takıldı ve hafifçe çekiştirdi.

Dokunuşu kendinden emin ama aynı zamanda temkinliydi, sanki başımı sallamamı ve onu reddetmemi bekliyordu.

O kadar çok lanet şeyle mücadele etmeme rağmen, onun istediğini yaptım.

Onları çıkardım ve üzerimdeki son giysiyi de tekmeleyip attım, onun karşısında da tıpkı benim karşımda durduğu gibi çırlıçıplak duruyordum.

Kırılганlık sırtımdan aşağı vurdu, ardından anlayamadığım bir üzüntü geldi.

Bunu
istemıştim.

Buna
ihtiyacım
vardı.

Sadece onunla birlikte olmak istemedim.

Parmakları çıplak sikimin etrafını sararken homurdandım.

Zihnim karardı ve acı veren düşüncelerimden kurtuldum.

Taşaklarım sıkılaştıkça bir damla pre-cum fışkırdı ve dokunuşun her zaman getirdiği ezici yoğunluğa karşı kendimi eğittim.

Kaçma içgüdüsü bacaklarıma vurdu.
Umutsuzluk Neri'ye öfkeyle şehvetin birbirine karıştığı bir
mesaj gönderdi.

Onu düşünmeyi bırak!
Rhea'yı belinden tutarak yerden kaldırdım ve yatağa taşıdım.
Onu yere attığımda yüksek sesle güldü, bacakları açıldı, göğüsleri zıpladı.
Onun üzerine süründüm.
Kalçalarımı kalçalarının arasına yerleştirdim ve dirseklerimin üzerinde ona doğru eğildim.
Eğer bunu yapacaksam, hızlı yapmalıydım.
Beni kapana kısıtıran şeyden kurtulmalıydım ve sonra... belki de özgür olduğumda ondan tekrar zevk alabilirdim.
Acele etmeden ve kaçma dürtüsüyle savaşmak zorunda kalmadan.
Kendimi aşağı indirdiğimde, ağırlığımın altında biraz kıpırdandığında gözleri büyüdü.
Teni benimkine karşı parlıyordu. Kalbim küt küt atıyordu.
"İyi misin?" Boğuldum.
Bu kelimenin beni eskiden ne kadar öfkeliendirmesi komik. Artık yapmıyor. O kelimenin üstesinden geldim. Tıpkı Neri'nin üstesinden gelmek üzere olduğum gibi.
Onu düşündüğüm anda Neri'nin yumuşak sesi kulaklarımda yankılandı ve dokunduğumuzda hep yokmuş gibi davrandığım elektrik yükü kanıma karıştı,
Rhea beni okşadığında hiçbir kimya hissetmediğimi korkunç bir siyah beyazlıkla kanıtlıyordu. Ne bir acı, ne bir kıvılcım, ne de bir keskinlik.
İnledim ve akıl sağlığım için savaştım.
Aletim biraz söndü ve bakışlarımı Rhea'nın mükemmel göğüslerine dikerek Neri'yle ilgili tüm düşüncelerimi uzaklaştırdım. "Sen iyi misin?" Rhea kaşlarını çatarak sordu
birlikte. "Bunu... yapmak istiyorsun, değil mi?" Onu şüpheyeye düşürdüğüm için nefret ediyordum.
Ne kadar mücadele ettiğimi görmüştü.
Bana bu kadar iyi davranan birini bile hayal kırıklığına uğratmak konusunda hiç iyi olmamıştım.

"Bunu yapmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin."
"İhtiyaç mı?" diye sordu, sesi biraz gergindi. "Ne demek bu?"

Bu, kırıldığım ve kırılmamak için elimden geleni yaptığım anlamına geliyor.

Cevap vermek yerine onu öptüm.

İhtiyaç yanlış bir kelimeydi. Gerçek şuydu yanlış bir şeydi. Onu kullandığım kirli gerçeğini ortaya çıkardı. Ama o da beni kullanıyordu: onu inciten eski sevgilisini unutmak için. İyi vakit geçirmek, iyi bir gece geçirmek için. Çünkü

İkimiz de memnun ayrıldığımız sürece, bunun ne zararı olabilirdi ki?

Nerede olduğunu biliyorsun.

Neri'nin bunu öğrenebileceğini düşününce irkildim.

Bunu başka biriyle yaptığı düşüncesi bile canını her şeyden çok yakıyordu.

Nefesimin altında homurdandım.

Lanet olsun, kes şunu.

Ağzım muhteşem bir kızın

üzerindeydi. Dudakları sıcaktı.

Sıcak çıplak vücudu bana boyun eğmeye

hazırdı. Tek yapmam gereken onunla

kalmaktı.

Onunla eğlenmek için.

Dudaklarımı daha geniş açtım.

Kendimi her şeyi hissetmeye zorladım.

Geçici olarak yaladığımızda dilinin kayganlığı.

Ona aldığım tatlı çilekli daiquiri'nin ağzında bıraktığı tat.

Alt dudağımı ısırırken çıkardığı inleme sesi.

Omurgam dikleşerek ne kadar tepkili olduğumu gösterdi.

Nefes alışma gülümsediğinde utançtan kızardım. "Çok hassassın."

Sertçe yutkunarak ve insan kalmak için elimden geleni yaparak, "Hiçbir fikrin yok," diye tısladım.

Tırnakları sırtımı kazıdı.

Sarsıldım ve bir iniltiyle boğuldum.

Güldü. "Hoşuma gitti."

"Bilmiyorum." Alt dudağını ısırđım, tırnakları dikkatimi yeterince dağıttığı için kaçmadığım için mutluydum. I

Tırnaklarını kıcımdan aşağı ve üst bacaklarımdın kıvrımına doğru çekerken tekrar inledi.

Bedenim zihnimin kontrolünü ele geçirdi.

Hızla artan dürtünün içine minnetle gömüldüm. "Bir noktada kendimi utandıracağımdan eminim."

"Bundan oldukça şüpheliyim." Uyluklarının V'sine daha derin yerleştüğimde ıslak sıcaklığı sertliğime sürtündü.

Neri'nin görüntüleri geldi.

Teknede yunuslarla oynadıktan sonra denizden çıktığında gülmesi. Yemek masasında yanımdaki koltuğuna geçerken parmaklarını omuzlarımda gezdirmesi. Yüzü ışıl ışıl ve tüm arzularını gizlemeden bana gülümsemesi.

Siktir, yine mi?

Yutkundum ve gözlerimi sıkarak kapattım.

Vücudum hayvani dürtüsünü biraz kaybetti ve beni bocalar halde bıraktı.

Rhea'nın sesi bana bir dayanak noktası oldu, "Seni ilk gördüğümde uyup uymayacağını merak ettim. Yani... Her zaman uyduğunu biliyorum ama... Tanrım."

Tüm dikkatimi ona vermek için elimden geleni yaparak bir kaşımı kaldırdım. "Benim-" diyorsun.

"İyi donanımlı mı?" Sırıttı. "Evet, kesinlikle öyle."

"Oh." Ne diyeceğimi bilemedim. Bunu hiç düşünmemiştim. Kıyaslama yapmak için hiç nedenim olmadı, çünkü konuşacak ya da kirli hikayeler paylaşacak hiç arkadaşım yoktu.

"Sen de çok yakışıklısın," diye fısıldadı. "Türkiye'deki bütün erkekler senin kadar lezzetli mi?"

"Gidip öğrenmeniz gerekecek."

"Bunu yapabilirim." Dudaklarını yaladı, elini aramıza sokup sikimin etrafında kenetlerken omzu yükseldi.

"Özellikle de sen de orada olacaksan."

İrkildim.

Vücudum parmaklarının arasında sarsıldı.

"Seni seviyorum, Aslan. Seni arkadaşım olarak seviyorum. Beni kurtardığın için seni seviyorum. Anneme ve babama yardım ettiğin için seni seviyorum. Seni var olduğun için seviyorum ve bizimle yaşadığın için şükretmediğim tek bir gün bile yok."

Neri'nin ona kalp masajı yaptıktan sonra bana kabuğu verdiği anı zihnimi doldurdu. Duygusal ve beni düzeltmeye çalışan bir kız tarafından verilen bir hediye.

Sadece aptal bir kabuktu.

Yine de... benim için diğer tüm varlıklardan daha önemliydi.

Paha biçilemez çünkü elime sıkıştıran oydu.

O benim kalbimi çaldı ve bunu yaparken de her şeyi çaldı.

"Ah, kahretsin." Titreyerek Rhea'nın üzerinden yuvarlandım ve bir kolumu gözlerimin üzerine atıp nefes nefese kaldım.

Kes şunu.

Kendine gel.

"Aslan?" Rhea yanımda kıpırdandı. Eli karnımda gezindi ve tekrar beni buldu. Beni yukarı aşağı pompalarken göğsümde bir hırıltı yankılandı, mükemmel bir basınç, mükemmel bir hız.

"Üzgünüm, ben sadece..."

"Yardım etmeme izin ver," diye fısıldadı, bükerek ve okşayarak. Ben de ona izin verdim.

Onun yardımı için çaresizdim.

Beni serbest bırakması için yalvarıyordum.

"Bu gerçekten iyi hissettiriyor," diye mırıldandım, ona bakamıyordum ama bana yaptıklarını hissetmeye istekliydim.

"Bana nasıl sevdiğini söyle." Baskı uyguladı.

Titredim. "İşte böyle. Seviyorum... sert."

"Böyle mi?" Beni

yumrukladı. Tekrar sarsıldım.

Oradan gelebilirim.

Onun içine girmeden önce kendimi bırakabilir ve serbest bırakabilirdim.

Onu becermek zorunda değildim.

Kendimi Neri'den bu şekilde kurtarmak zorunda değildim.

Ya yapamazsam...?

Ya işe yaramazsa?

Ama ya denemezsem?

Ya hep böyle hissetseydim ve nasıl özgür olacağımı hiç öğrenemeseydim? Her zaman sahip olamayacağım şeyleri istemeye ve asla mutlu olamamaya mahkum olsaydım?

Rhea aniden yataktan aşağı doğru kayarak saçlarıyla karnımı gıdıkladı.

Rhea beni emerken "Vay anasını!" diye bağırdım ve bir tıslamayla geriye doğru düştüm.

Eskisi gibi utangaç değildi.

Ağız beni çevreledi, dili ucuma saplandı ve beni derin boğazlarken eli uzunluğumdan aşağı kaydı.

Anadilimin bir akışı kafamı doldurdu. Bir küfür sağanağı.

Bir şehvet fırtınası-

Dudakları sıcak bir şekilde benimkilere çarptı.

Göğüsleri ıslak tişörtüme sıkıca bastırdı.

Elleri saçlarımı çekerek acı ve tarifsiz bir ihtiyaç dalgası gönderdi.

Dilini lezzetli bir şekilde ağızma soktu.

Sarsıldım.

Onun içinde boğuldum.

Kendimi onun içinde kaybettim.

İstedim ve istedim ve-

Neri'nin beni Noah Sahili'nde öptüğü hayali paramparça oldu.

Rhea beni daha sert emerken midemde bulantı birikti.

Sayıklamaktan aklımı kaçırmış olmalıydım. Rhea'nın dokunuşunun verdiği his, ağzının verdiği sarhoşluk... Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Ama... deniz suyuna bulanmış bir kızla kumsalda yasak bir öpüşmenin yanında soluk kalıyordu. Bana her şeyini veren bir kız, üstelik bunu kaldıramayacağımı bile bile.

Karnımın alt kısmına kısa bir öpücük konduran Rhea, kalçamın yanında duran prezervatifi kaptı. Paket yırtılınca ortaya limon kokusu ve kaygan kauçuk görüntüsü çıktı.

Babam bana nasıl çalıştıklarını öğretmişti.

Bir hemşire olan ve bizi cinsel açıdan güvende tutmak isteyen arkadaşımın annesi, biz küçükken bize bir çanta dolusu verdi.

On dört. Onları suyla doldurup birbirimize fırlattıktan sonra bir avuç almış ve o gece üzerimizde denediğimizi itiraf etmemiştik.

Rhea bana seksi bir gülümseme verdi ve prezervatifi sert ama hızla sönen boyumdan aşağı yuvarladı.

Ne yaparsam yapayım.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım.

Kalbim başka biriyle birlikteydi ve bedenim ona ihanet etmeyi reddetti.

Kahretsin...

Gözleri endişeli bir nefesle benimkilere takıldı.

Dişlerimi sıktım ve yanağını avuçladım. "Rhea, ben..."

Baş döndürücü göğüslerine baktım ve elimi yanağından göğsüne, oradan da bacaklarının arasına indirdim.

Eğer ona dokunursam, belki bu kabus sona erebilirdi.

Dişlerimi sıkarak parmaklarımı indirdim. Onları içine sokmaya çalıştım. Biraz kımıldadı ve bana erişim sağladı, arzusunun parıltısını ve bariz davetini ortaya çıkarıyordu.

Onun sıcaklığına dokundum-

Ve ben bunu yapamadım.

Elimi çekince geriye doğru düştüm. "Kafami sikeyim." Burnumun kemerini sıktım ve asla kurtulamayacağım hastalık ve pişmanlığın altında boğuldum.

Rhea prezervatifi üzerimde yuvarlamayı bıraktı.

Keskin bir nefes alarak bacaklarını yukarı kaldırdı ve çıplaklığını gizlemek için onlara sarıldı. "Madem benimle yatmak istemiyordun, neden buraya gelmeyi kabul ettin?" Onun

Sözleri sertti ama sesi utançla yankılanıyordu.

İçimden mutlak bir öfke geçti.

Kendimi yumruklamak istedim.

Pencereden atlamak ve parçalara ayrılmak istedim.

Kalbimi bir başkasıyla takas etmek istedim.

Lanet olası Nerida Taylor'la hiç tanışmamış olmak isterdim.

Yavaşça doğrulup yarı sertleşmiş sikime baktım ve utancımı gizlemek için battaniyeleri kucağıma attım. "Çok özür dilerim, Rhea. Sorun sen değilsin."

"Oh, lütfen. Kurtar onu." Elleri yumruk olurken öfke yanaklarını boyadı. "Sen bir pisliksin. Umurunda bile olmayan tam bir pisliksin."

"Sahip olamayacağım birine aşığım," diye acele ettim.

"Gerçekten beni iyileştirebileceğini düşünmüştüm..." Ellerimi yüzüme sürdüm, ona bakamıyordum. "Gerçekten, gerçekten yapabileceğini umuyordum. Ne yazık ki tedavi edilemezmişim gibi görünüyor."

Kendimi yukarı bakmaya zorladığımda omuzları gerginliğini biraz kaybetti. "Muhteşem, eğlenceli ve hoşsun. Burada, yatağında, seninle olmaktan birkaç dakika uzakta olduğum için Avustralya'nın en şanslı pisliğiyim, ama..."

"Bunu sürdüremezsin çünkü ben o değilim" diye mırıldanmadan önce aramızda derin bir sessizlik vardı.

Soğuk bir şekilde güldüm. "Öyle görünüyor." "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Kınayıcı bir soruya kendimi hazırlayarak başımı salladım.

"Eğer sert kalabilseydin, beni becerir miydin? O olduğumu hayal ederken benimle birlikte olur muydun?"

Ona, sorusu hakkında gerçekten düşünme ve acı gerçekle yüz yüze gelme saygısını gösterdim. "Hayır. Bedenim beni cezalandırmısaydı bile sana bunu yapamazdım. Kalbim başka biriyle birlikteyken seninle birlikte olmak adil olmazdı."

"Kim o?"

Sarsıldım.

Neri'nin son mesajında sorduğu da tam olarak buydu. Şortumu kapma ve telefonumu içinden çıkarma dürtüsü beni sardı. Ona mesaj atmak, onunla konuşmak, ona Asla benim olamayacak olsa bile, her lanet dilde onun olduğumu.

"Sadece tanıdığım biri." Hüzünle gülümsedim. "Asla tanışmamam gereken biri."

"Onu sevdiğin için mutlu görünmüyorsun."

Homurdandım. "Durmuyorum. Keşke durabilsem. Bir gün, durmaktan başka seçeneğim kalmayacak."

"Neden?"

"Çünkü başka birine aşık olacak." "Ama ya sana aşık olduysa?"

Başımı salladım, daha korkunç gerçekler ortaya döküldü. "Çoktan öğrendiğine eminim."

"Tamam baba, ama onunla evlendiğimde bana kızma."

Neri'nin on iki yaşındayken duyduğu inancın yankısı kalbimi yumrukladı. Hala o inancı hissediyor muydu? Ben asla inanamasam da o hala bu fanteziye inanıyor muydu? Teknik olarak burada mı evleneceğiz?

Rhea nefesini içine çekti. "O zaman sorun ne?"

Gülümsedim ve ona asla söyleyemeyeceğim cevapları yutkundum. "Umarım seni seven ve ne kadar inanılmaz biri olduğunu fark eden birini bulursun, Rhea. Bir hayal kırıklığına dönüştüğüm için çok üzgünüm."

"Yapma bunu." Biraz yüzünü buruşturdu. "Ve sen bir hayal kırıklığı değilsin. Gerçekten değilsin. Anlıyorum. Ben anlıyorum. Adrian'dan ayrıldıktan bir hafta sonra tek gecelik bir ilişki yaşamaya çalıştım ama başaramadım. Yine de saptıramazsın. Cevap vermemek için dalkavukluk yapamazsın. Neden onunla birlikte olamıyorsun?"

"Başkaları tarafından sıkça kullanılan bir cümleyi

tekrarlamak gerekirse: bu

karmaşık." Yatağın ucuna doğru kaydım. Elimden geldiğince kurnazca prezervatifi çıkardım, yumrukladım ve battaniyeyi attım. Utangaç bir nefesle ayağa kalktım ve küçük stüdyosunda, atılmış kıyafetlerime doğru yürüdüm.

Beni giyinirken izlerken tüylerim diken diken oldu.

"Karmaşık olması yapılamayacağı anlamına gelmez," dedi sessizce.

Şortumun fermuarını çekip tişörtümü giyerken telefonumun ağırlığı ve kabuğumun diken diken oluşu çarpan kalbimi sakinleştirdi. Kullanılmamış prezervatifi cebime atarken, Neri'nin kullandığı kabuğa yapıştığında yüzümü buruşturdum.

Rhea'nın yanına, buruşuk yatağında oturduğu yere döndüm.

"Karmaşık yapamam çünkü karmaşık bana her şeye mal olabilir. Ama anlaşılan o ki... basit olanı da yapamıyorum." Üzerine eğilerek parmağımı çenesinin altına bastırdım.

Yukarı baktı, baskıma itaat etti.

Ağzımı onunkine bastırdım.

Özür, pişmanlık ve rahatlama içinde onu öptüm.

Yumuşak bir iniltiyle beni öptü. "Kalmak istemediğine emin misin?"

"Kalmayı çok isterdim. Yattığımı ilk kız olmanı isterdim. Pek çok şey isterdim ama-"

"Bekle... Sen bakire misin?" Ağzı açık kaldı, öpüşmemizden ıslanmıştı.

Kahretsin, bunu söylemek istememiştim.

"Yirmi yaşında bir adamsın, böyle görünüyorsun ve hâlâ bakire misin?" "Nasıl... Yani... vay be, bu... vay be."

Nefesimin altında kıkırdadım, yanaklarım yanıyordu. "Otuz yaşıma geldiğimde hâlâ bu dertten muzdarip olursam, seni aramaya gelirim."

Güldü. "Bunu yap. Kesinlikle yap. Bekle."

Ayağa fırlayarak küçük odaya doğru koştu.

mutfak ve kirli bir tabağın yanında duran not defteri.

Bir şeyler karalayarak yanıma döndü ve

bana bir kağıt parçası uzattı. "Beni bulmak için ihtiyacın olan her şey burada. Nerede olursam olayım."

Instagram hesabını tanıyarak kaşlarımı çattım. Neri'nin bir hesabı vardı, su altı çekimleri, yunus yakın çekimleri

ve okyanus farkındalığını bu tür dünyalara erişimi olmayanlarla paylaşmak.

"Sadece bana DM at. Artık etkilenmek istemediğimize karar verirsiniz, bana mesaj atın ve eğer hala buralardaysam, bunu gerçekleştirelim."

Kağıdı arka cebime soktum. "Bana karşı çok nazik davranıyorsun. Neden?"

"Neden?" Yumuşak bir şekilde güldü. "Çünkü... nasıl ifade ettin? Sen muhteşem, eğlenceli ve hoş birisin. Bu nadir bulunan bir şey Aslan. Ağzını sikine dayamış çıplak bir kıza sahip olan, yani hiç seks yapmamış ve sırf kalbi bir başkasını sevdiği için bunu yapamayacak kadar ahlaklı bir adam için daha da nadir."

"Kalbi tam bir aptal," diye mırıldandım.

"Muhtemelen. Ama aynı zamanda sadık ve doğru ve bu..."

O
çıplak, mükemmel vücudunu benim giyinik vücuduma bastırdı. "Seninle ilgili açık ara en çekici şey bu." Beni usulca öptü. "O şanslı bir kız. Ve umarım, ikinizin de iyiliği için, bir gün nasıl karmaşık hale getirebileceğinizi bulursunuz. çünkü bakire olarak ölürsen bu tam bir trajedi olur."

Güldüm.

Düzgün, rahatlamış bir kahkaha.

Bu güzel yabancı, bir şekilde hayatımın en utanç verici anlarından birini
dostluk ve nezaket.

Bu yüzden onu asla unutmayacağım.

"Seninle tanıştığım için minnettarım, Rhea."

"Aynen öyle, Aslan. Şimdi, melankolik kalbine rağmen aletin işe yarayabileceğini sana kanıtlamak için elimden geleni yapmadan önce dairemde defol."

Sırıttım. "Her şeyimin melankolik olduğuna eminim." Bunu bir şaka olarak söylemiştim.

Peki neden bu kadar gerçekçi geldi?

Taşıdığım keder, içimde biriktirdiğim özlem, barındırdığım korku, neşeye pek yer bırakmıyordu.

Bana acıyan bir bakış attı. "Mutlu ol Aslan."

"Sen de." Son bir öpücükle aptal kalbimi topladım, işe yaramaz kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırdım ve Şans balığı ve benden nefret eden okyanus.

Yirmi Yedinci Bölüm

*

Aslan

*

(Filipincede Ay: Buwan)

NERİ: Kim olduğunu sormaya HAKKIM OLMADIĞINI BİLİYORUM, ama... acıtıyor, Aslan.

Neri: Bana mesaj at. Lütfen.

Neri: Tek hayal edebildiğim Rita ve Molly'nin seni Daintree'de hırpaladığı. Sanki o gece kalbim kuma sıçramıştı. Ama şimdi sessizliğin binlerce bıçak gibi. Aptal, aptal ruhumu dilimliyor.

Bir saat boyunca sana mesaj atmayı kendime yasakladım. Kendi kendime verdiğim ceza bitti ve... Kendime engel olamıyorum. Bir saat oldu ve hiçbir şey yok Aslan. Sanırım bunun anlamı... Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Gitmenden nefret ediyorum. Bahçeye inip seni görememekten nefret ediyorum. Bunların hiçbirini yüzüne söyleyememekten nefret ediyorum. Genç olduğumu düşündüğünü biliyorum ama değilim. Artık değilim. Seni seviyorum, Aslan. Seni istiyorum. Beni istemeni istiyorum ve istemediğin gerçeği.

Neri: Siktir, özür dilerim. Mesajlaşmayı keseceğim. Geceleri seni ziyaret etmeyi bırakacağım. İşleri bu kadar zorlaştırmayı bırakacağım. Sadece Lütfen bana mesaj at ve iyi olduğunu söyle.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki damarlarımdan duman çıktığına yemin edebilirdim.

Rıhtıma dönüp, gemiye tırmanana kadar onun mesajlarını kontrol etmeyi kendime kasten yasaklamıştım.

Fluke, kullanılmamış prezervatifi çöp kutusunun dibine attım, ellerimi yıkadım, soyundum ve uyku tulumuma tırmandım.

Yıldızlar yukarıdaki bulutsuz siyah kadifede parıldıyordu. Ay ışıltı ışıltı parlıyor, sakın körfezin üzerinde kırılıyordu. Tıpkı Neri'nin okyanusa daldığı ve bir timsahın onu parçalayacağını düşündüğüm gece olduğu gibi.

Mesajları beni herhangi bir katil sürüngenden daha başarılı bir şekilde parçalara ayırmıştı.

Ellerim titriyor, doğru dürüst nefes alamıyordum. Neri'den gelen basit bir mesajla bütün gece Rhea'yla olduğumdan daha canlı, daha bilinçliydim.

Gece havası tenimi karıncalandırdı. Karnım ihtiyaçla sıkıştı. Ve sikim o kadar sertleşmişti ki, uzun süre görmezden gelebileceğimden şüphelendiğim bir acıyla zonkluyordu.

Nefesimi tutarak, ne yapmam gerektiği konusunda bilgelik için yalvardım. Bu çok tehlikeliydi.

Bu büyük bir C ile karmaşıktı.

Ailesi görürse diye Neri'nin gönderdiği mesajları silmeliydim. Onları hiç göndermemiş gibi davranmalıyım. Kendime dokunmadan uyumalıydim ve içimde hâlâ halledemediğim tüm pisliklerle kesinlikle ilgilenmeliydim.

Peki neden bunların hiçbirini yapmadım?

Neri'den gelen bir başka mesaj tüm vücudumda acı dolu bir parıltı yarattı.

Bir itirafım var. Telefonuna seni takip etmemi sağlayan bir uygulama yükledim. Kendime bunun sadece

Ben okuldayken seni okyanusta dolaşırken izledim ama... bu gece nereye gittiğini izledim. Bir apartman bloğunda olduğunu biliyorum. O küçük kırmızı noktanın Bütün gece hareket ettim. Annemin liçi liköründen biraz içtiğimi itiraf etmekten gurur duymuyorum çünkü acımı dindirecek bir şeye ihtiyacım vardı. Yaptığın şeyin zihnimdaki görüntülerini durdurmak için. Ama sen gittin. GPS yalan söylemiyorsa, geri döndün demektir.

The Fluke'da. Ve Şimdi, her nasılsa, kalbim daha da acıyor.

Onun acı çektiđi dűŐűncesinden
nefret ediyordum. Onu yalnız
dűŐűnmekten nefret ediyordum.

Eve girip ona sarılamamaktan nefret ediyordum.

Yatağına girip onu epememekten nefret ediyordum.

Olan her Şeyden ve bizi ayrı tutan her Şeyden nefret ediyordum.

Ama en çok kendimden nefret ediyordum űnkű
Bunu kim yaptı. Zayıf olan bendim. Neri'nin daha fazlası
olabileceğimize inanmasına izin veren bendim.

Acı fke parmaklarımı uçurdu.

Sleuther'ı biliyorum. Ben de seni takip ediyordum.

Yatma vaktin geçene kadar neden Port Douglas'ta bir barda
olduğunu söylemek ister misin? Ve içmeyi bırak. Yalnızsın.
Reşit değilsin.

Gnder tuşuna bastım ama sonra kendimi
durduramayarak daha fazla yazdım.

Ben: Bana kim olduğunu mu sordun? Keşke sana
söylemem gereken Őeyi söleyecek gűcűm olsaydı. KeŐke
sana onunla yattığımı söleyebilseydim. Aramızdaki bu Şeyin
hiçbir anlamı olmadığını. Keşke benim kalbimi kırarak
senin kalbini de kırabilseydim ve ikimize de sınır dışı
edilme korkumun ve ailene olan sadakatimin her zaman
senin bana hissettirdiklerinden daha űstűn olduđunu
kanıtlayabilseydim. Ama bu gece yapamam. Bu gece
sana sadece gerçeği söleyeceğim. Kimdi o, Nerida mı?
Seninle yatmıyordu.

Tűm vűcudum kaotik kalp atıŐlarımla aynı anda
arpıyordu. Parmaklarım onunla birlikte seğirdi. Ayak
parmaklarım sıkıştı. Nefes nefese, çılgın ve vahşi
hissediordum ve mesajı geldiğinde, neden olduğumuz
korkunç karmaŐa için lanet olası aya ulumak istedim.

Başka biri olmasından nefret ediyorum. Yanında
olmadığım için nefret ediyorum. Olsaydım bile,
muhtemelen

bana dokunmazdı. Acıma son ver, Aslan. Onunla yattın mı?
Sertçe yutkundum, tek yapmak istediğim yalan söylemekken dürüstlüğe sarıldım.

Ben: Denedim.

Bu ne anlama geliyor?

Ben: Denedim demek. Ve başarısız oldum.

Bana deli olmadığımı söyle. Bana başarısız olduğunu söyle çünkü o ben değildim. Bana bunu hissetmediğini söyle.

Bana bir şey söyle Aslan, çünkü bunu tek başıma hissetmek beni delirtiyor.

İşte o an geldi.

Güvende kalmak için son an.

Ölüm gecenin içinde kıkırdadı, hevesli ve her zaman tetikte.

Bunu yaparsam, onun ölümcül kucağına düşme riskiyle karşı karşıya kalırdım.

Ama bunu yapmadan edemezdim.

Savaşamazdım... artık değil. Ay ve yıldız ışığının altında, küçümsediğim bir denizde yüzdüğüm bu tek anda olmazdı.

Ben: Sen deli değilsin.

Neri: Sen de mi hissediyorsun?

Evet, hissediyorum. Seni hayal ediyorum. Senin için acı çekiyorum. Sana o kadar bağlanmış durumdayım ki bu beni korkutuyor çünkü kendi hayatımı ya da senin hayatını seçmek zorunda kalsam... Her seferinde seni seçerdim.

Neri: Geri gel ve beni seç o zaman. Aileme söyleriz ve sonsuza dek mutlu yaşarız.

Ben: Onlara tam olarak ne söyleyeceksin? Dört yıl boyunca bahçelerinde sakladıkları yabancı uyruklu kişinin Kızın mı?

Tüm vücudumun ürpermesi yanlış mı? Bana bunu yaptığını düşünmek? İçimde olduğun düşüncesi...

Ben: Neri... dur. Oraya gidemem. Gitmeyeceğim.

Neri: Kendime dokunduğumda seni düşünüyorum. İzledim.

kendimi nasıl tatmin edeceğimi öğrendim ve şimdi duramıyorum. Her

Bana dokunduğunu, beni öptüğünü, beni becerdiğini hayal ediyorum.

Sikeyi

m.

SIKTI

R!

Sikim bir salıvermeyle dalgalandı, beni sadece bir kez vurmaya cesaretlendirdi.

Beni aşırı duyarlı yapmıştı. Bir mesaj daha atsa patlayacağım tetik çizgisi reaktif, zihnimi onun kıvranırları, gelişleri ve-

Sadece seni istiyorum. Benim ilkim ve sonum olmanı istiyorum. Bekleyebilirim. Yıllarca beklememi istiyorsan, bekleyebilirim. Sabırlı olacağım. Sadece ne yapmamı istediğini söyle, ben de yapayım.

Beni benim seni istediğim gibi istediğini söyle, ben de savaşıyım.

her gün senin için. Evlenmeyi deneyebiliriz. On sekiz yaşına bastığım an senin için aile vatandaşlığı vizesine başvurabiliriz. Burada hiç korkmadan kalabilirsin. Burada kalabilirsin... benimle... kocam olarak.

Zonklayan arzum beni boğdu.

Tüm ihtiyacım dehşete dönüştü.

O kadar net görebiliyordum ki.

Bizi çarşafllara dolanmış ve ter içinde gör. Bizi saplantılı ve aşık görün.

On sekiz yaşına gelene kadar gizlice dolaştığımızı ve sonra evlilik cüzdanı için adliyeye yürüdüğümüzü görün.

Reddedildiğimizi görün.

Bir hükümet yetkilisinin kapıyı çaldığını görüyorum. Beni tutukladıklarını gör.

Sınır dışı edilirken Neri'nin hıçkırıklara boğulduğunu gördüm.

Ben Türk topraklarında ölürken onun parçalara ayrıldığını gördüm.

Birden ayağa fırladım, dünya yüzüyordu, bulantı dilime sığıyordu.

Lanet olsun, hasta olmak istiyordum.

The Fluke'u hırlayıp parçalamak istedim çünkü her ne

kadar aşk her şeyin üstesinden gelebilirmiş gibi davranmak istesem de işler hiç de öyle yürümedi.

Neri az önce bana kalbinin derinliğini göstermiş, o kalbe sahip olma umuduyla benimle alay etmiş ve karşılığında ona kalbimi verdiğim için ne kadar sikik olduğumu kanıtlamıştı.

O benim için öyleydi.

Artık bunun onun tarafından kurtarılmanın bir laneti mi yoksa çarpık bir kader mi olduğu umurumda değildi.

Başka kimse yapamazdı.

Başka hiç kimse kıyaslanamaz.

Birbirimizi çok genç yaşta bulmuş olmamızın bir önemi yoktu. Koşullarımızın ya da sorunlarımızın önemi yoktu.

Tek gereken tek bir mesajdı. Tek bir kelime: EVET.

Bin kere evet.

Bana sunduğu hayata ve sevgiye binlerce kez lanet olsun.

Ama

yapamadım.

Çünkü eğer

yapsaydım?

Eğer onun çılgın planını kabul eder ve sonunda benim olduğunu iddia edersem, mahkemeler sığınma talebimi reddettiği ve hükümet işe karıştığı anda onu kaybedecektim.

Mesele sadece mülteci statüm değildi.

Jack ve Anna'ya ihanet etmekle ilgili değildi. Kendimden bile sakladığım bir sırdı.

Kim olduğumun, neyden kaçtığımın ve ölümün beni yakalamak için ne kadar ileri gidebileceğinin derin, karanlık gerçeği.

Sonunda beni yakalayacaktı.

yaşadığı ve nefes aldığı Neri'nin omuzlarına ağır bir şekilde inecekti.

O acıyı hissedecekti. Bu kaybı yaşayacaktı. Benim ölümümü izleyecek ve ona hiçbir şey bırakmayacaktı.

Onu

kırardım.

Paramparça

ederdim.

Onu severek, onu Neri yapan her şeyi çalmış olurum
ve...yapamam.

Ona bunu yaşatmaktansa kalp kırıklığı içinde var olmayı
ve onun başka bir adamla mutluluğu bulmasını izlemeyi
tercih ederim.

Acı veren şehvetten teselli edilemez bir aşka düştüm
ve yaptığım hatadan dolayı nefesim kesildi.

Kaydım ve gerçeğimi gösterdim.

Ona ne kadar umutsuzca düştüğümü gösterdim.

Bu da yalanı satmayı çok daha zorlaştırdı.

Ama... Ona ne kadar ileri gidebileceğimi söylemiştim.

Onun güvende kalması için işkenceye seve seve
katlanacağımı. Bu

Onu hayallerimin, umutlarımın, hayatımın önüne koydum.

Yazarken sallandım:

Ben: Bu bir hataydı. Gençsin ve hayalperestsin ve... Seni
kandırdığım için özür dilerim. Sarhoştum ve kendimi
kaptırdım ve bunu yaparak sana karşı bir şeyler
hissettiğimi ama bunların gerçek olmadığını kanıtladın.
Evlenecek kadar değil.

Bu sadece şehvet ve zaman bu duyguları yok edecektir.

Kendimi bir tane daha göndermeye zorlarken nefes
alamıyordum. Sahip olabileceği her türlü umudu kesmek
için. Bunu kastetmediğime dair bir yanılsamaya
kapılmasına izin veremezdim.

Fikrimi asla değiştirmem.

Ben: Daintree sahilindeki o gece sana seni sevdiğimi
söyledim ve asla birlikte olamayacağımızın nedenlerini
açıkladım. O sebepler yalandı. Bunu şimdi anlıyorum. Eğer
üstesinden gelebilirsek birlikte olabileceğimize dair sana
sahte bir umut verdiler. Ama biz diye bir şey yok. Biz diye bir
şey olmasını istemiyorum. Olduğumuz gibi kalmamızı
istiyorum. Bence yapılacak en iyi şey
tüm bu konuşmayı silelim. Her şeyi silelim, tamam mı?
Senin için sadece en iyisini istiyorum, Nerida. Her zaman
istedim. I

Hep öyle olacak. Seni seviyorum. Bunu söylemeye devam
edeceğim çünkü bu doğru. Ama sana aşık değilim. Ve
inanman gereken kısım da bu.

Gökyüzüne hırlamamak için dilimi ısırdım.

Nefesimi tutarak onun cevabını bekledim.

Ve o an geldiğinde, tüm ruhum paramparça oldu.

Söyle bana...hemen şimdi...Yap. Sen. İstiyor musun? Beni
mi? Basit bir soru ve basit bir cevap. Beni istiyor musun,

Aslan? Yalan yok. Gerçekleri çarpıtmak yok. Bu senin son şansın. İçinde sen olmayan bir hayat yaşamamı engellemek için son anın.

Kelimeleri okudum ve ne demek istediğini
anladım. Bu oyunları oynamaktan bıkmıştı.

Tek yapmam gereken

Başka bir adama bakarsa boğulacaktı ve onu o yüzsüz
piçin kollarına itmek için tüm gücümü harcadım.

Doğru düzgün nefes alamıyordum. Gözyaşları gözlerime
asit gibi batıyordu. Yazarken kalbim duracak gibi oldu.

Ben: Hayır. Seni istemiyorum. Başka birini bul.

Telefonumu fırlatıp attım.

Yıldızlar parıldamaya devam etti.

Deniz sallanmaya devam etti.

Ve Neri yalanlarımı kabul etti.

Minnettar olmalıyım.

Onu çok daha kötü bir şekilde incitmeden önce
serbest bırakmıştım. Onun yerine, kemiklerim
kırılacakmış gibi ağrıyordu.

Gözlerim kanayacakmış gibi acıdı.

Ve sonunda, damarlarımdaki hastalık, ailemin kaçtığı
şeyin hastalığı ve sahip olamadığım şeyi istemenin hastalığı
ateş gibi yükseldi.

Kusmadan önce parmaklıklara zar zor ulaştım.

Yirmi Sekizinci Bölüm

*

Nerida

*

(Korece Deniz: Bada)

"Söylemeye gerek yok, o gece bana mesaj attığında ona İNANMADIM. İsteddiğini yaptım ve ailem görmesin diye mesajları sildim ama aramızdaki gerçek olduğunu bildiğim şeyi silmedim.

"Yalanlarını yuttuğuma inanmasına izin verdim. Ona cevap yazmadım.

Aslan ve ailem eve dönene kadar bekledim, ona dostça bir gülümseme ve garip bir sarılma verdim ve her şey her zaman olduğu gibiymiş gibi davrandım.

"Annemle babamın hiçbir şeyden haberi yoktu. Aslan'ın kafası tamamen karışmıştı. Ve içimden mırıldandım çünkü aptallık edip beni aşık olmadığına ikna etmeye çalışmadan önce, gerçek hislerini çoktan itiraf etmişti."

"Senin için acı çektiğini söyleyerek mi?" Margot mırıldandı.

"Aynen öyle." Hüzünle gülümsedim. "Benim için acı çekiyordu." Bu kelimeleri ilk okuduğumda olduğu gibi şiddetle ürperdim. "Bunu birine söyleyip geri almayı umamazsın.

Birini hayal ettiğinizi, biri için acı çektiğinizi söyleyemezsiniz, ve zamanı geri sarıp kalbi kırık bir kızın bu sözlerle takılmasını engelleyebileceğinizi sanıyorsunuz. Artık çok geçti.

"O zamanlar beni neden itmeye çalıştığına dair hiçbir fikrim yoktu.

uzakta. Elbette şimdi anlıyorum. Gerekçelerini anlıyorum ve hatta beni aşık olmadığına ikna edemediği için ona acıyorum çünkü ikna etseydi ikimiz de

dayanılmaz acılardan kaçınabilirdim. Ama o zamanlar... Gençtim, hayalperesttim ve safça umutluydum. Benim için acı çektiğini söyledikten sonra aceleyle bana aşık olmadığını söylemesine kadar geçen kısa zaman diliminde düğünümüne katıldım ve istediğim tek çocuğa sahip olmamı engellemeye cüret eden bürokratlarla kapışmak için boks eldivenlerimi giydim."

Dylan boğazını temizledi ve beni geçmişten kemik kırıcı bir sarsıntıyla kopardı. "Sanki eninde sonunda seni ikna etti. Seni istemediğine inandırdı."

"Bunu sana söyleten ne?" Bir kaşımı kaldırdım. "Ses tonun yine gergin. Gözlerin büyümüş."

Sertçe güldüm. "Oldukça anlayışlısın. Sinir bozucu bir şekilde."

Sırıttı. "Gerçeği ortaya çıkarmak için para alıyorum. Seninkini gün gibi görebiliyorum."

"Oh?" Başımı eğdim. "Peki benim gerçeğim ne?"

Dylan sesini alçaltıp mırıldanmadan önce Margot'ya baktı, "Sanırım daha çok şey olacak. Sanırım... Sanırım sana çocukluğunun geri kalanını çalan bir şey oldu. Ve sanırım ona da bir şey oldu.

İkinizi de değiştiren bir şey."

Tüm vücudumu tüylerim diken diken oldu. "Dediğim gibi. Zekice."

Dylan sakallarıyla kaplı çenesini ovuşturarak arkasına yaslandı. "Peki... ne oldu?"

"Onu aceleyle getirme," diye kestirip attı Margot.

"Hikaye onun yaşadığı şekilde ortaya çıkmalı, ileriye sıçramamalı."

Hevesli kıza gülümsedim, hikâyeme ara verip o yoğun, tüyler ürpertici endişe ve arzusun yeniliğinde yaşamayı diledim. Bunun yerine aylar geçmiş, yıllar geçmişti. ve ikimiz için de trajedi gelmişti. Ve her ne kadar geçmişimizi yeniden yazmak istesem de, yaptığım şeyi silemezdim. yaşadım, acı çektim. Her şeyi yakıp kül eden ateşi söndüremezdim çünkü o zaman

eskisi gibi olmasaydım bile küllerimden doğamazdım.

"Tüm olaylara olan bağlılığını takdir ediyorum Margot ama Dylan haklı. Bazı şeyler oldu. İkimizi de geri dönülmez bir şekilde kıran şeyler. Ve hemen köşeyi döndüler. "Bir şey daha var.

Ne yazık ki kolay kısımlar bitti. Sanırım ışığa veda etmek ve onu takip eden karanlığın derinliklerine doğru yürümek zorundayım."

"Tanrım, kalbimi kıracaksın, değil mi?" Margot burnunu ovuşturdu. "Kolay versiyonunu sormam kabalık mı olur? Aslan'ın geri döndüğü ve bir pislik olduğunu ve sana gülünç bir şekilde aşık olduğunu, seni yatağına aldığını ve sonra dünyaya en kötüsünü yapmasını çünkü artık birlikte olduğunuzu ve önemli olan tek şeyin bu olduğunu mu söyledi?"

Dylan gözlerini devirdi. "İşte yine başladın. Seni Adsız Aşk Okuyucuları'na kapatmam gerektiği konusunda beni endişelendiriyorsun. Yardıma ihtiyacın var, Margot."

"Bu aşk hikayesinin mutlu sonla bittiğini bilmem gerek."

Ona henüz paylaşmadığım her şeyi sakladığını umduğum bir gülümseme verdim. "Bir içkiye ne dersin? Daha sert bir şey limonata?"

"Bu harika olurdu." Margot kendini yelpazeleyerek güldü. "Bir kadeh alkol sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı olur."

Rattan sehpadan telefonumu alarak Tiffany'ye mesaj attım ve aşağıya içecek bir şeyler getirmesini istedim. Bir şeyler içebilirdim.

Biraz da sıvı cesaret.

Bir sonraki bölüme başladığım an, sonuna kadar huzur bulamayacaktım. Kendimi her şeyi yeniden yaşamaya mahkûm ediyordum. Her üzücü ve umutlu anı. Her coşkulu bir yükseliş ve umutsuz bir alçalış.

Yeterince güçlü müydüm?

Bırakın isteyerek yeniden yaşamayı, ilk seferinde hayatta kalabilecek kadar bile güçlü değildim.

Dylan mikrofona oynadı ve Margot defterinde yeni bir sayfaya geçti. Tiffany geldiğinde

Bir tepsi zanaatkâr birası ve yerel olarak üretilmiş birkaç likörle birlikte, hava beklentiyle çatırdıyordu.

"Teşekkür ederim Tiffany," diye mırıldandım. Okyanus gibi tadı olan Denizkızı Deniz Tuzu Votkasını alarak Dylan bir bira, Margot da buzlu bir Scapegrace cin seçene kadar bekledim.

Dilimde likörün keskin tuzlu tadıyla, her şeyin dağılmaya başladığı yere başladım.

"Babam ev işleri konusunda çok katıydı. Onu çok severdim ve beni pek çok konuda şımartırdı ama ev işleri ve sıkı çalışma konusunda asla geri adım atmazdı. İşte bu yüzden birkaç gün sonra, okuldan sonra bir öğleden sonra kendimi Fluke'u temizlerken buldum.

Whitsundays'deki araştırma gezisinden döndükten sonra.

"Aslan beni bir kenara çekip gece geç saatlerde yaptığımız Mesajlar. Ona yatmaya çalıştığı kız hakkında soru sormayı kendime yasakladım ve zamanımı bekledim. Bir planım vardı,

Gördüğünüz gibi. Bir dahaki sefere ailem uzakta olana kadar bekleyecek ve sonra Aslan'ın reddedemeyeceği bir şey yapacaktım. Onu baştan çıkaracaktım. Odasında bekleyecek ve hayır demesine izin vermeyecektim.

"Onun savaşımasından bıkmıştım. Onun da en az benim kadar acı çektiğini görebiliyordum ve neden bunu yapmadığını anlamıyordum.

teslim olmak. Beklemekten bıkmıştım... ama tabii ki çöp kutusunda kullanılmış prezervatifi bulduğumda her şey değişti."

Margot nefesini içine çekti ve cinini rekor bir hızla içti. "Olamaz."

"Tanrı'ya şükür yalnızdım çünkü bacaklarım tutmuyordu. I Yere yığıldım ve o iğrenç şeyi tuttuğumu, hijyeni ya da nerede olduğunu umursamadığımı hatırlıyorum. Annemle babam olmadığını biliyordum çünkü babamın vazektomi. Doğum kontrolüne ihtiyaçları yoktu...ama Aslan? Onun vardı.

"O gün kusmaya çok yaklaşmıştım. İlk kez, teknenin altındaki denizin hafifçe sallanmasından nefret ettim çünkü yerimde duramıyordum. Bir kızın Aslan'a ve ona

dokunduğunu hayal ederken doğru düzgün nefes
alamadım-"

Ürperdim. "Her neyse.... Size söyleyebileceğim şey, sonunda beni gerçeklerle yüzleşmeye zorlayan şeyin Aslan'ın mesajları değil, o prezervatif olduğudur. Şimdi geriye dönüp bakıyorum ve onunla konuşmadığım için kendimi sarsmak istiyorum. Ona bulduğumu söyleyecek cesareti bulamadığım için.

Bana söyleme zorunluluğu yoktu elbette. O Onunla yatmadığını söylediğinde yalan söylemiş olabilirdi ama aslında yatmıştı. Birden fazla kızla birlikte olabilirdi. O Bana gerçekten aşık olmadığını ve aramızdaki ilişkinin kontrolden çıkmasına izin verdiğini bildiğim için doğruyu söylüyor olabilirdi.

"Görüyorsunuz, Aslan başkalarının beklentilerini ve hayallerini kendi kişisel arayışları olarak gören bir adamdı. Sizi mutlu etmek için kesinlikle her şeyi yapardı. O yaptı Tek bir gün bile şikâyet etmeyerek, ailesini öldüren denizde çalışarak ailem için yaptı. Bunu benim için, onun benim olduğuna ve kaderimizde olduğuna dair çocukluk inançlarımı hoşgörüyü karşılayarak yaptı.

"Sizinkini teslim edene kadar tüm istek ve umutlarını askıya almak gibi bir alışkanlığı vardı ve bu tür bir körü körüne bağlılık normal kalmayı son derece zorlaştırıyordu. Bu

Size her şeyini verirken, yavaş yavaş kendini kaybetmekte olduğu gerçeğini gözden kaçırmamak imkansızdır.

"Hiçbir şeyi kalmayana kadar her parçasını verdi.

"Hayatının dört yılını zaten bize vermişti.

Gerisini ben mi bekleyecektim? Ben kim oluyordum da onu başkalarıyla birlikte olmaktan men ediyordum? Onu mutlu edebilecek başkaları yerine

Elinde kalan her şeyi alarak mı?

"O gün kendimden nefret ettim. Yandığımdan nefret ettim Onu başka bir kızla düşünmek bile kıskançlıktı. Onu bir kez olsun mutlu edebilecek güce sahip bir kızla. Ve o kız olamadığım için midemin bulandığını hissettim. Bu Aslan'a verdiğim tek şey kalbimdi. Ve o kalp birçok sorunla birlikte geldi.

"Abuk sabuk konuşmamı bağışlayın ama sanırım Aslan'a olan hislerimin beni daha iyi bir insan yapmasının yanı sıra

daha kötü biri de yaptığını anlatmaya çalışıyorum. Ben teslim oldum

kıskançlık ve sahiplenme. Ayrıca suçluluk duygusuna da teslim oldum. Onu zorladığım, onu istediğim ve gerçek hislerini itiraf etmediği için onu lanetlediğim için kendimi suçlu hissettim.

"O prezervatif yüzüne bir tokattı. Onun nasıl hissetti. Beni önemsiyor olabilirdi ama gizli kalmak istiyorsa buna mecburdu. Farklı bir kızla farklı bir hayat hayal ediyor olabilirdi ve bunu bana söyleyemeyecek kadar kibardı."

Kendime hakim olmak için bir ağız dolusu votka daha yuttum. "Teknede diz çökerken, pek çok duyguyla parçalanırken, büyüdüm. Büyüdüm... ama yanlış şekilde. Onunla konuşacak kadar bilgi olmak yerine, sinizm ve korkunun kararlarımın hükmetmesine izin verdim. Acının bana aptalca şeyler yaptırmasına izin verdim. Dehşetin beni sadece gerçeklerden uzaklaştıran bir yola sokmasına izin verdim."

"Ne gerçeği?" Dylan sordu.

"Ne kadar boka batarsak batalım -Fransızcamı bağışlayın- bizi birbirimize bağlayacaktı. Mesafeler ve yanlış anlaşılmalara ne olursa olsun, her zaman birbirimize geri dönecektik."

"Bu bana kader gibi geliyor." Margot bir buz küpünü emdi. "İkiniz de kendinizi çözemediniz çünkü kaderinizde varmış."

Kalbimdeki sızıyı ovuşturdum. "Artık buna inanıyorum. Bazı şeyleri değiştirsek ve farklı olmaya çalışsak bile, tam olarak olduğumuz yerde olacağımızı kabul ediyorum. Çünkü onsuz ben, bensiz de o yok. Ve rahatlıkla söyleyebilirim ki Aslan'ı sevmek benim en büyük başarımdı. Lunamare'i yaratmak değil. Nobel Barış Ödülü'ne aday gösterilmek değil. Sadece onu sevmek. En kötü acılarda ve en iyi coşkılarda onu sevmek."

"Bize en kötü acının ne olduğunu söyleyebilir misiniz?" Dylan cevabımı yakalayabilmek için mikrofonu biraz daha yaklaştırdı.

Gözyaşları beni şaşırtarak yaktı. Hayatımın en kötü gününe dair görüntüler zihnimi doldurdu. Sanki canlı canlı yüzölüyormuşum, canlı canlı yakılıyormuşum, çığlık atan canlı parçalara ayrılıyormuşum gibi hissetmişim. Ölmek istemişim. Yine de bu kurtuluş bana verilmemişti.

"Henüz değil" derken sesim soğuktu. O günden önce yapmam gereken birkaç şey var."

"Bize şimdi söyleyebilir misin... lütfen? Bu belirsizliğe dayanamıyorum," diye fısıldadı Margot.

"Yakında. Önce sana o prezervatifi bulduktan sonra aptalca ne yaptığımı anlatayım."

Zamanın ötesine uzanıp on altı yaşındaki halime bir tokat atabilmeyi dileyerek derin bir iç çektim. "İçimde o kadar çok acı vardı ki yutabildiğim tek ilaç öfkeydi. Kendimi koruyan öfke ilk hatamı harekete geçirdi.

"Aslan'ın benden uzaklaşmaya çalıştığına dair kanıt bulduktan sonra Fluke'ta kalamazdım. Onun yerine, Zara'nın evine bisikletle gittim. Beni her zaman olduğu gibi karşıladı. Büyürken çok iyi arkadaşlık ve aynı sınıflarda okuyorduk.

Öğretmen ve ağabeyi Joel olmak istiyordu, Geçimini sağlamak için sörf tahtalarına şekil vermek ve sörf şampiyonalarında dünyayı dolaşmak istiyordu.

"Aslan'a karşı ne hissettiğimi hiç bilmiyordu ama Joel'e aşık olduğumu biliyordu ve ben de bunu kendi avantajıma kullandım. Yaptığım şeyle gurur duymuyorum. Dediğim gibi, incinmenin hareketlerimi kontrol etmesine izin verdim. Ama o gece Zara ve ailesiyle yemek yerken, ayak parmaklarımı masanın altında Joel'in çıplak ayak bileğine sürttüm

Gecenin ilerleyen saatlerinde gizlice dışarı çıkıp beni evin arka tarafında beklediğinde de isteyerek onunla gittim."

İrkildim. "Beni öpmesini istediğim tek çocuk beni reddeden tek çocuktı, bu yüzden... ikinci en iyi ile idare ettim. Daintree'de birlikte kamp yaptığımızda Joel'e onunla birlikte olmak istemediğimi söylediğimde hata yaptığımı söyledim. Hala bekar olup olmadığını sordum. Beni hala isteyip istemediğini sordum. Ve kendimi kötü hissettim çünkü o iyi bir çocuktı ve başkasına karşı hisler beslemeyen iyi bir kızı hak ediyordu. Sırttı ve bana hala büyük bir aşk beslediğini, beni hala istediğini itiraf etti ve Fikrimi tekrar değiştirmeden önce bunu resmileştirmek istedim.

"Elimi gururla tutup beni içeri çekmeden önce çöp bidonlarının yanında beni öptü. Bana karşı hissettiklerini ailemden saklamak için elinden geleni yapan Aslan'ın aksine, Joel kollarını bana doladı, benden ne kadar hoşlandığını gösterdi ve ailesine resmen çıktığımızı duyurdu.

"Zara çok mutluydu. O kamp gezisinden beri kardeşiyle birlikte olmamı istiyordu. Onunla olacağıma inanıyordu.

Bir gün kız kardeşi olacak. Ya Joel? O isteyebileceğim en iyi teselli ödülüydü. Ona yaptıklarım için hâlâ kendimi suçlu hissediyorum. O bana aşık olurken ben çoktan başkasına aşık olduğum için hâlâ kendimi kötü hissediyorum.

"O gece eve iki duyguyla gittim. Biri Aslan'ın biriyle yattığı konusunda bana yalan söylemiş olabileceğine dair umutsuzluk, diğeri de onun biriyle birlikte olabileceğine dair haklı bir öfke, ama şimdi ben de öyleydim. Joel benim erkek arkadaşım,

ve birlikte yatmamız an meselesiydi." "Olamaz... Yani Aslan senin ilk sevgilin değil miydi? Lütfen söyle

O senin ikinci ve sonuncundu," diye fısıldadı Margot hüznle.

Bir ağız dolusu daha soğuk votka yuttum ve yüzümü buruşturdum.

Bu sorunun kolay bir cevabı yoktu, ben de hikayeye devam etti. "Joel'i akşam yemeği için evime ilk davet ettiğimde, Aslan masada ölecekmiş gibi görünüyordu.

İkinci seferinde Joel film izlemeye geldi ve kanepede birbirimize sokulduk. Zavallı Aslan kapıdan çıkıp bahçede kaybolmadan önce sadece birkaç dakika dayanabildi.

Üçüncü seferinde annem beni oturttu ve 'konuştuk'.

Bana ana detayları zaten vermişti ama bu farklıydı. Bu, doğum kontrol hapi kullanmam için beni doktora götürmeyi teklif etmesiydi. Hızla büyüyen kızı için yeni kurallar koyuyordu. Joel'in etrafımda olması yasak değildi. Aslında

babam onu oldukça severdi ve tek bir katı kuralı vardı: Joel ne zaman yatak odamda olsa, kapım sıkıca açık kalmıştır."

İki gazeteciye göz kırptım, hayatımın bu kısmının beni nasıl gösterdiğinden hoşlanmamıştım. "Anlamalısınız, bunu Aslan'ı incitmek için isteyerek yapmadım. Elbette, kesinlikle travma geçirdi ve keşke geri dönüp bazı şeyleri değiştirebilseydim ama Joel'in arkadaşlığından gerçekten keyif aldım. Zara'nın erkek versiyonu gibiydi ve onu çok seviyordum. Joel ile ilişkim yalanlarla başlamış olsa da ona gerçekten değer vermeye başladım."

"Aslan'ı önemsedğin kadar mı?" Margot sordu, gözleri hüzünlüydü ve dudakları bükülmüştü.

Sessizce güldüm. "Herhangi bir sayıda erkeği ya da kadını sevebilirim. Bir başkasıyla evlenebilirim. Bir başkasıyla bir hayat kurabilirim. Ama asla, bin yıl bile geçse, Aslan'a verdiğim değerın yanına yaklaşacak biri olmayacak. Aslan benim diğer yarım. Ayna parçam. Hayat bana ruh eşimi henüz on iki yaşındayken verdi, hazır olmadığımızı umursamadan."

Margot'ya tecrübelerimden ve kalbimden gelen bir gülümseme verdim. "Bunu tarif edebilmemin tek yolu şu: Aslan Aslan'dır. Ve diğer herkes... değil."

"Yalan söyleyemem ve bunun beni mutlu etmediğini söyleyemem." Margot burnunu çekti. "Başka biriyle birlikte olduğun için sana çok kızgınım ama... gençtin ve incinmiştin-"

"Genç ve aptaldım. Onunla konuşmalıydım. Ama ne yazık ki, aptallık insana bunu yapar...gizler en açık, en mantıklı yolu seçtim. Aslan'a prezervatifi bulduğumda ne kadar incindiğimi ve bunu ne kadar istediğimi söylemek yerine Benim için, sadece benim için acı çektiğine inanıyordum ama buna gücüm yoktu. Ya bana kasabanın yarısıyla yattığını söyleseydi? Ya yüzüme karşı, hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde, bana gerçekten aşık olmadığını söyleseydi?

"Hayatta kalamazdım. Ona duyduğum derin sevgi beni dehşete düşürdü. Hâlâ da öyle. Tek bir duygu bile midemi bulandırma, kemiklerimi kırma ve kalbimi yerinden sökme gücüne sahip. Onu bu kadar çok sevdiğim için öleceğime gerçekten inanıyordum ve sanırım o da aynı şeyi

hissediordu. İşte bu yüzden

Biraz daha kıyıya. O aptal oyunları neden oynadığımızı. Çünkü aşkımızın bizi sürüklemesine izin verdiğimiz an boğulacaktık. Her şey değişecekti. Her şey yerle bir olacaktı ve biz buna hazır değildik."

Göğsümü ovuşturdum ve içkimi bitirdim. Alkol içimdeki karmaşayı yatıştırmadı ve ellerimi birleştirmeden önce kadehi tepsiye geri koydum. "Joel ile on dört ay çıktım. On yedinci yaş günümü onunla kutladım ve on sekiz yaşına adım adım yaklaştım. Ailesi evde yokken bekâretimi onun yatağında kaybettim, hem de Zara odasında Hadleigh ile ateşli bir şekilde sevişirken. Bekledim içime girdiğinde acıdan kıvranıyordum ama vücudumdaki keskin sızı, kalbimdeki burkucu yaranın yanında hiçbir şeydi."

"Bu çok zor olmalı." Margot iç çekti. "Masumiyetini gerçekten sevdiğin çocuk olmayan birine kaptırmak."

Yüzüğümü döndürdüm. Döndüm, döndüm, hep döndüm. "O zamanlar bunun yapmam gereken en zor şey olduğunu düşünüyordum. Ama kısa süre sonra en kolaylarından biri olduğu ortaya çıktı."

Margot nefesini içine çekti. Dylan devam etmem için elini salladı, bakışlarında sabırsızlık vardı.

Başka tarafa baktım. "Şehvet yerine gözyaşlarına boğulduğumu Joel bilmediği için şükreliyordum. Gözlerimi kapattım ve ona vücudumu verdim, tüm bunlar olurken Aslan kalbimi sıkıca uygun bir şekilde aslan pençeleri olarak adlandırıldı. Ama sonra..."

Başımı kaldırıp baktığımda sevgilimin yakıcı siyah bakışlarıyla değil de iki muhabirle karşılaşınca bir kez daha şaşırdım.

Aslan'ın bana öylece bakması.

Tanrım.

Her seferinde beni öldürüyordu.

Şimdi geriye dönüp baktığımda onda diğer çocuklardan farklı olan şeyin ne olduğunu anlayabiliyordum.

Bana bakış şekliydi. Sade ve basit. Başka hiç kimse bana bu şekilde bakmamıştı.

Bana sanki hikâyemizin nasıl biteceğini zaten biliyormuş gibi baktı çünkü hep böyle bitiyordu. Bu sadece kader değil, kalplerimizi senkronize eden, kanlarımızı birleştiren ve birbirimiz için doğmamızı sağlayan garip bir kesinlikti. Tekrar ve tekrar.

Beni çözen onun bakışlarıydı.

Joel ile yattıktan sonra ne zaman eve gitsem, biliyor gibiydi.

Merhaba diye fısıldayıp evden bahçeye doğru her süzülüşünde omuzları biraz daha çökmüş gibi görünüyordu.

Gözlerimi her yakaladığında ve kendini zamanında koruyamadığında, ruhu kelimenin tam anlamıyla gırtlaktan gelen bir uluma ve vahşi bir çaresizlikle benimkine hırıliyordu.

Aslan'a bir bakışla bile Joel'in içime girmesiyle hissettiğimden daha fazlasını hissettim.

Ve bu durum uzadıkça kendime karşı daha dürüst olmak zorunda kaldım. Aslan'ı tek başına, anlamsızca sevdim ve Yapabileceğim hiçbir şey bunu durduramazdı. Hele ki iki gencin ayağımız takılmamış gibi davranmak için verdikleri mücadeleyi hiç.

Biz hazır olmadan çok önce kader.

Ağlayan parçalarımı toparlayarak mırıldandım: "On dört ay Joel'in kız arkadaşı olduktan sonra, artık bu bir kaçamakmış gibi davranamazdım. Joel bana aşık olduğunu fısıldadı. Zara düğünümüz için nedime elbisesini seçti. Joel'in ailesi bile yemek masasında bize ev depozitosu için yardım etmek üzere para biriktirmeye başlasalar iyi olur diye şakalaştı.

"O gece eve bisikletle dönerken gözlerimden yaşlar akıyordu çünkü ondan ayrılmak zorunda olduğumu biliyordum."

Yastıklara yaslanıp elbisemi düzelttim ve olabildiğince sert bir sesle "İşte işler burada zorlaşmaya başlıyor..." Yutkundum ve kendimi destekledim. "Hiçbir şeyi şekerle kaplamayacağım. Sana tek bir an bile acı çektirmeyeceğim. Devam etmek istediğine emin misin?"

Dylan Margot'ya baktı.

Margot kamburunu çıkardı ve başını salladı. "Anlat bize."

Duraksamadım.

Zar zor atlattığım ıstırabın içine daldım, tekrar nefes alabilmek için onu atlatmam gerekiyordu. "Joel'den ayrıldığım gece, bir dizi koşulun tek domino taşıydı. Birbiri ardına gelen şeyler. Bir hata diğerini ve diğerini doğurdu... Ta ki hepsi en büyük hataya dönüşene kadar."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

*

Nerida

*

YAŞ: 17 YAŞINDA

*

(Almanca'da Deniz: Meer)

BACAKLARIM SİNİRLERDEN BOĞULDU, BENİ KIPIRDATTI Bar taburesi. Bir Perşembe akşamı için Craypot, meşhur midye kovaları ve taze ekşi mayalı ekmek sipariş eden müşterilerle dolup taşıyordu.

Buraya sık sık arkadaşlarımla gelirdim çünkü restoran nemli Avustralya havasının hakim olduğu bir bira bahçesine açılıyordu.

Hava, tatlı su fıskiyeleri ve yemyeşil saksı eğrelti otları ile uzak tutuldu ve işletme sahibi içmediğimiz sürece reşit olmamamızı umursamadı. Tavandan sarkan kereviz saksıları ve istakoz desenli üniformalarıyla dekor sade bir hava veriyordu.

Keşke bira bahçesinde olsaydım da biraz daha rahat nefes alabilseydim. Ama ona olacağımı söylediğim yerde kaldım. At barda, hızla ısınan Sprite'ımı yudumluyor, koşabilmem için ortaya çıkması için yalvarıyordum.

"Neri?" Joel kalabalığın arasından sıyrıldı, açık kahverengi saçları günün büyük bölümünde dalgaların arasında kaldığı için dağılmış ve ağarmıştı. Birkaç göz takdirle onu izledi. On dokuz yaşındaki Joel'in doğru yerleri dolmaya başlamıştı,

Sırık gibi gençlik dönemini geride bırakıp düzgün fiziğine kaslar ekliyor.

Bana endişeli bir bakış atarak dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Her şey yolunda mı? Mesajın garip geldi."

Yutkundum ve yere baktım.

Yaklaşan bu konuşmayı tartışabileceğim kimse yoktu. Annem ve babam seçenekler arasında değildi - her ne kadar destekleyici olsalar da Öyleydiler ve Aslan'dan tavsiye istememin imkânı yoktu, hele de son bir yıldır bana karşı takındığı soğuk tavırdan sonra. On yedi yaşına girdiğimden beri Aslan içine kapanmıştı. Geceleri onu odasında ziyaret etmeyi bıraktım ve ben nefes çalışmalarımı yaparken o da ayaklarını havuzda sallandırmayı bıraktı.

Aramızda gittikçe kötüleşen bir gerginlik vardı ve bunu yapmamın ana nedeni de buydu.

Bunu yapmaktan kaçınmaya çalışmıştım.

Bunu yaparak sadece Joel'i değil, Zara'yı da kaybettim.

Beni öldürecekti. Benimle bir daha asla konuşmazdı. Joel'in kız arkadaşı olarak on dört ay dayanmamın sebebi oydu.

Zara'yı severdim. Onu bir kız kardeş gibi sevdim. Onunla takılmayı seviyor ve arkadaşlığına değer veriyordum. Birlikte yaşlanıp saçlarımızın ağaracağına söz vermiştik ama bu geceden sonra... benden nefret edecekti.

Aslan'a olan hislerimi yenmek için kardeşini asla kullanmamalıydım. Okuldaki herhangi bir erkeğe gitmeliydim. Eğer öyle yapsaydım, en yakın arkadaşıma gidip bu ayrılığı ona anlatabilirdim. O beni teselli ederdi, ben de

Sonunda bahçemde yaşayan çocuğa olan hislerimi itiraf ettim.

Ama benim aptallığım sayesinde, bu gece benden sonsuza dek ayrılacaktı, hepsi de kardeşinden ayrıldığım için.

"Evet, üzgünüm, o günlerden biriydi." Gülümsemeye çalıştım ama sinirlerim yüzümü buruşturmama neden oldu. Bebe mavisi sundress elbisemi düzeltirken, titrememle savaşmak için elimden geleni yaptım.

"Ne oldu?" Joel'in yakışıklı yüzü gerçek bir endişeye

dönüştü. Nefesini içine çekerken siyah tişörtü gerilmişti.
"Beni korkutuyorsun."

"Özür dilerim." Başımı eğdim, bundan nefret ediyordum. Kendimden nefret ediyordum. "Bunu yapmak istememiştim."

Ela bakışlarını yavaş bir gölge doldurdu. "Ne söylemiyorsun, Neri?"

Omurgam sertleşti; güç toplamak için savaştım. "Bira bahçesine gitmek ister misin? Orası o kadar kalabalık olmaz."

Ondan barda ayrılabilceğimi sanmıyordum. Bu çok adice olurdu. Eğer burada yapacak olsaydım, etrafım turistlerle çevriliydi, ona mesaj atmış olabilirdim.

Joel yanımdaki boş koltuğa oturdu. Bar taburemi onunkine bakacak şekilde çevirerek ellerini üst baldırlarıma koydu ve başparmaklarıyla beni okşadı. "İşte bu iyi. Sadece tükür ve sonra gidip yiyecek bir şeyler alabiliriz. Yanlış bir şey mi yaptım? Son zamanlarda pek ortalıkta olmadığım için özür dilerim. Rip Curl Kupası için antrenman yaptığımı biliyorsun. En iyi dalgaları kovalamam gerektiğini anladığımı söylemiştin.

ve-"

"Sorun o değil," diye fısıldadım.

Aksine, uzakta geçirdiği uzun haftalar, iyi setleri avlaması ve bana sahildeki plajlarda mükemmel gün batımlarının fotoğraflarını göndermesi umurumda değildi.

O yokken, Aslan'la aramızdaki şeyleri mahvetmemiş gibi davranabilirdim.

"Ne o zaman?" Yanağımı avuçladı. "Söyle bana."

Avucuna doğru eğildim, korkunç bir şekilde ondan teselli aldım.

Ne kadar sevecen olduğuna alışmıştım. Ailesi izlerken bile kollarını her zaman bana sarmasına. Her şey ve her şey için beni öpmesine. Beni her soyduğunda kendimi hem güçlü hem de zalim hissettiren bir transa geçmesine.

On dört ay.

Ve kalbimin bir parçası bile ona aşık olmamıştı.

Aksine, hain kalbim Aslan'ın daha da derinlerine düşmüştü.

Ve Aslan aramıza duvarlar ördükçe, ben onu daha çok hayal ettim, onun için ağladım, onu arzuladım.

Artık bunu yapamazdım.

Yalan söylemeye devam edemezdim.

Bu benim hatamdı ve bunu düzeltmem gerekiyordu.

Emin misin? Son

şansın, Neri.

Eğer bunu yaparsam, yarın okula gider ve dışlanırdım.

Zara'nın kardeşini incittiğim için son aylarımı nefret edilerek ve fısıltılarla geçirecektim. Öyle olmadı.

Joel'in liseyi bitirmiş olması önemli değil... O çok sevilen biriydi. Kasabamızda insanlar birbirlerine sıkı sıkıya bağlıydı ve bu büyük bir ihanet olurdu.

Ama benim alternatifim neydi?

Adamla evlenmek mi?

Bir yılın daha bizi birbirimize bağlamasına izin mi verecektim? Yanlış adamla bir yuva kurup onun çocuklarını doğururken, bir başkası için uyuyana kadar ağlarken bir on yılın daha geçmesine?

Yapamadı

m.

Ben olsam

yapmazdı

m.

Ya şimdi ya da asla.

Derin bir nefes alarak daha uzun oturdum, elini yanağımdan çektim ve "Joel... Seni seviyorum-" dedim.

"Ve seni seviyorum. Düşünüyordum da. Birkaç yarışma daha kazandığımda, birlikte uzaklara gitmeliyiz. Yıl sonunda liseyi bitiriyorsun. Seyahate çıkabiliriz, hatta belki Bali-'de evleniriz."

Parmaklarını kavradım; kalbim sıkışmıştı. "Joel. Bitirmeme izin vermedin."

Sırıttı. "Kusura bakma. Devam et." İrkildim.

Tanrım, bu çok ama çok zordu.

"Seni seviyorum Joel... ama... Ben seni Zara'nın seni sevdiği gibi seviyorum."

Mesajımı anlaması bir an sürdü. Gözlerindeki ışık siyaha döndü. Elini yavaşça elimden çekerken alnında tiksinti

kırışıklıkları belirdi. "Ne yapıyorsun sen?
ne diyorsun?"

"Diyorum ki... Ben..." Korku içinde kamburlaştım.
"Seni bir arkadaş olarak seviyorum. Seni seviyorum-"

"Lanet olsun. Beni bir kardeş gibi sevdiğini mi söylüyorsun? Bu da ne, Neri?" Ayağa fırladı, birkaç turistin bize doğru bakmasını umursamadı. "Bu da ne demek oluyor?
ne demek?"

Kalbim küt küt atmaya başladı ve omurgamdan aşağı ter boşandı. "Çok özür dilerim. Gerçekten çok üzgünüm. Bunun olmasını istememiştim. Seni asla incitmek istemedim. Bundan nefret ediyorum-"

"Dur bakalım." Bir elini saçlarında gezdirerek başını salladı. "Böyle bir şey olamaz. Lütfen benden ayrılmadığını söyle."

Omuzlarım çöktü. "Burada yapmak istemedim. Bir yere gitmek istedim-"

"Bunu evde de yapabilirdin. Benim odamda. Sayamayacağım kadar çok kez paylaştığımız yatakta. Bana işleri düzeltmem için bir şans verebilirdin-"

"Bunu senin evinde yapamazdım." Gözyaşlarımı yuttum. Onu değil, kız kardeşini kaybetme düşüncesiyle gözyaşları. Tanrım, eğer kardeşinin sesindeki acıyı duysaydı, beni mutfağında öldürürdü.

"Lanet olsun, tam bir aptalım!" Sesini alçaltmadı, ve daha fazla göz bize doğru döndü. "Bunu benim evimde yapmak istemedin çünkü Zara'nın bizi duymasını istemedin, değil mi?"

İrkildiğimi gizleyemedim.

"Biliyordum! İkinizin yakın olduğunu biliyordum ama bunun hepimiz için işe yaradığını düşündüm. Biz zaten büyük ve mutlu bir aileyiz, Nerida. Ben seni seviyorum. O da seni seviyor. Sen onu seviyorsun, ben de Aptalca beni sevdiğini düşündüm. Birlikte çok iyi olabilirdik. Mutlu olabilirdik."

"Çok özür dilerim."

"Şunu söylemeyi kes. Üzgün olsaydın bunu yapmazdın!"

"Seni incitmek istememiştim, Joel."

"Saçmalık! Ne yaptığınızı çok iyi biliyordunuz." Biraz volta attı, genç bir adamla omuz omuza çarpışarak barmenin dikkatini çekti ve dönüp bana baktı. "Bekle... Bu onunla ilgili, değil mi?"

Gözlerimi kıstım ve yanağımdaki birkaç damla yaş sildim. "O mu? O kim?"

"Benimle oyun oynama, Nerida." Yüzünü iterek benimkine tükürdü. "Aslan. Ne zaman senin evine gelsem gözlerini benden ayırmayan piç kurusu. Sana sanki onunmuşsun gibi bakan ve sana dokunduğum için beni yumruklamaktan bir karar uzakta olan o lanet olası pislik.

Geçen yıl beni boynumdan yakalayan ve eğer sana zarar veririm beni avlayacağını ve ölmüş olmayı dileyeceğimi söyleyen o pislik."

"Ne?" Nefes nefese kaldım. "Bunu o mu yaptı?"

"Vay be." Joel alay etti. "Bir de kendini görmelisin. O amcığın beni boğduğunu düşününce gözlerin parladı, ama birlikte olduğumuz bir yıl boyunca kendin için söyleyecek hiçbir şeyin yok. Bana bir kez bile öyle bakmadın, Neri. Bir kez bile."

"İşte bu yüzden bunu yapacak birini hak ediyorsun." Ellerimi sıktım. "Çok özür dilerim-"

"Bunu bir kez daha söylersen yapacaklarımdan ben sorumlu olmayacağım," diye tısladı. "Bunu iyi planladın, değil mi? Kalabalık bir yerde mi? Çok sinirlenemeyeceğim ya da kendi tarafımı savunamayacağım bir yerde."

"Taraf falan yok."

"Tabii ki lanet olası taraflar var. Sen istemedin Çünkü Aslan duymuştur. Ama eminim ki, işinin bittiğini bilse sevinçten dans ederdi.

Beni beceriyorsun. Ve sen beni benim evimde terk etmek istemedin.

çünkü Zara duyardı." Dişlerini gösterdi. "Kız kardeşimi elinde tutup benden kurtulabileceğini sanıyorsan büyük hayal kırıklığına uğrayacak."

İçimi çektim ve akan gözyaşlarımı geri çektim. "Biliyorum. İkinizi de kaybettığımı biliyorum. Zara bunun için benden nefret edecek."

"Senden nefret etmekten daha fazlasını yapmasını sağlayacağım," diye tükürdü. "Soluduğun havayı bile lanetlemesini sağlayacağım.

Seninle bir daha tek kelime konuşmayacak. Yüzüne bile bakmayacak. Az önce yaptığın büyük hatayı anlamanı sağlayacak."

"Gerçekten çok üzgünüm-"

Ben daha gözümü kırpamadan eli boğazıma yapıştı. "Şunu söylemeyi kes dedim. Üzgün değilsin. Eğer üzgün olsaydın

beni asla kandırmazdı." Boynumu sıktı, tıpkı yanında duran bir kızın

Erkek arkadaşı geniş gözlerle bize doğru kaydı.

Beni bırakırken, sanki bunu yapmak istememiş gibi elini salladı. "Seni bir daha asla görmek istemiyorum, Nerida. Asla, beni duyuyor musun? Sakın gelme. Arama. Mesaj atma. Beni aklına bile getirme. Benden bu kadar. İlişkimiz bitti. Eğer seni Zara'yla konuşmaya çalışırken yakalarsam..." Ağzını sildi, söyleyeceği her türlü tehdidi yuttu. "Sadece ikimizden de uzak dur."

Topuğunun üzerinde dönen Joel kalabalığın arasına daldı ve gözden kayboldu.

Joel'in bana dokunduğunu gören kız, erkek arkadaşının kolunun altından sıyrıldı ve canlı pembe topuklu ayakkabılarıyla bana doğru ilerledi. "İyi misin?"

Gözyaşlarımla akarken sesim çatallaştı. "Pek sayılmaz."

"Ah, tatlım." Beni kucaklayıp sararken, hiç tanımadığım biri tarafından kucaklanmanın şoku içimdeki hüznü barajını yıktı.

Ben de ona sarıldım ve ağladım.

Tam on saniye bıraktım ve sonra onu ittim. ve elimden geldiğince gülümsedim. "Güzel tişörtünü ıslattığım için özür dilerim." Bardan aldığım bir peçeteyle gözyaşlarımı sildim.

Elini salladı. "Bu konuda endişelenme. Konuşmak ister misin? Oldukça iyi bir dinleyiciyimdir."

Sulu bir nefes çektim. Onun adını bilmiyordum. Hayatım hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ama birdenbire

Onun onayına en güçlü ihtiyaç.

"Erkek arkadaşımdan yeni ayrıldım. Bir yılı aşkın süredir çıkıyorduk-"

"Oh, bu berbat-"

"Ama onun için ağlamıyorum."

"Oh...değil misin?" Kaşları kalktı. "O zaman neden ağlıyorsun?"

"Çünkü ben de onun kız kardeşinden yeni ayrıldım. O benim en iyi arkadaşımdı."

Yüzü düştü. "Ah, kızım, bunu kesinlikle anlıyorum. Bu bağlar bazen çok daha güçlüdür."

"Kardeşini kullandım çünkü on iki yaşımdan beri bir çocuğa aşığım. Benim için aynı şeyleri hissettiğinden emin olduğum bir çocuk."

"Tanrım, bu iş gittikçe daha sulu bir hal alıyor." Yeşil gözleri parladı, koyu sarı bukleleri küpten parlıyordu. Yukarıdaki şamdan. "O zaman neden onunla birlikte değilsin?"

Çünkü o yasadışı ve güvenliğini tehlikeye atacak bir şey yapmaz.

Ve onu sınır dışı edilme riskini göze alamayacak kadar çok seviyorum.

Başımı salladım ve elini uzattım. Sıkarak, "Uzun hikâye" diye mırıldandım. Bar taburemden kayarak onu bir kez daha kucaklamak için kendime çektim.

Kıkırdadı ve beni sertçe sıktı. Göğüslerimiz birbirimize sokulduk. Köprücük kemiklerimiz birbirine değiyordu. Zara'yla paylaştığım gibi bir bağa bir daha asla sahip olamayacağım düşüncesiyle gözyaşlarım sel oldu.

Ona neden bu kadar bağlı olduğumu biliyordum. Sophie yüzünden. Bir sabah gülüp ertesi sabah bir köpek tarafından parçalara ayrılan çocukluk arkadaşım.

Bir parçam bunu asla tam olarak atlatamadı ve... kızlara sıranın onlara geleceği korkusuyla. Bu sağlıklı değildi ve bununla başa çıkmam gerektiğini biliyordum... ama nasıl hissettiğime engel olamıyordum ve zaten çok ama çok acı veriyordu.

"Ona mesaj atmalısın," diye fısıldadı kız kulağıma. "Eğer söylediğin kadar yakınsanız, bir gün kardeşini incittiğin için seni anlayabilir ve affedebilir."

Kendimi geri çektim. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" "Denemeye değer, değil mi?"

"Kesinlikle."

"Tatlım, gitmeye hazır mısın? Masamız hazır." Kocaman, geniş omuzları ve kalın Avustralyalı tınısıyla erkek arkadaşı belirdi, kahverengi bakışlarında sorularla bize gülümsüyordu. "Yeni bir arkadaş edindin demek?"

Kız kıs kıs güldü. "Öyle görünüyor." Telefonunu çıkardı, yeni bir kişi sayfası açarken pembe elmas taklidi kılıfı gözümü kamaştırdı. "Adın ve numaran nedir? Eğer en iyi arkadaşını gerçekten kaybettiyse, onun yerine beni alabilirsin."

Kalbim sıkışmıştı. "Buralarda mı yaşıyorsunuz?"

"Hayır, Sydney'den tatile geldik ama bu iletişimde kalamayacağımız anlamına gelir."

"Elbette." Telefonunu aldım ve numaramı girdim. "Kulağa harika geliyor."

"Ve kardeşimle çıktığın için beni bir arkadaş olarak asla kaybetmeyeceksin. Neden biliyor musun?" Kıkırdadı. "Çünkü o da en az

Geliyorlar ve yıllardır sevgilisiyle birlikte yaşıyorlar. Birlikte gömülecekler, işte bu kadar kararlılar."

Kıs kıs güldüm. "Bildiğim iyi oldu."

Telefonunu alıp bilgilerimi kontrol etti. "Nerida Taylor. Havalı bir isim." "Seninki ne?" diye sordum.

"Tatlım Ross." Göz kırptı. "Bu bir sevgi sözcüğü değil. Bana gerçek anlamda Honey derler. Ailem Perth'de özgür düşünceli bir komünde yaşıyor. Her şey sürdürülebilir yaşam ve doğayla bütünleşme." "Kulağa harika geliyor."

"Kardeşim Teddy -Theodore'un kısaltması- misyonlarını tamamen benimsedi ve mimar olmak için üniversite eğitimini neredeyse tamamladı. Hayali, akla gelebilecek her türlü felakete karşı güvenli bir toplum yaratmak. Kuraklık, yangın, seller, salgın hastalıklar... Çok büyük hedefleri var."

Beynimde bir şey yerine oturdu.

Öyle hızlı, öyle doğru bir şey ortaya çıktı ki, sanki tohum hep oradaydı ve çiçek açması için bir damlacık ilham bekliyordu. "Dünyada böyle bir yer bulamaz," dedim sessizce. "Yapabileceği en iyi şey denizin altında bir şey var."

Bal güldü. "Tamam, ona söyleyeceğimden emin olabilirsin. Hatta senin numaranı da ona iletirim. Böylece iki yeni en iyi arkadaşın olur."

"Bu hoşuma giderdi. Muhtemelen söylemem gerekenden daha fazla." Gülümsedim. "Mükemmel." Erkek arkadaşının etli kolunu tutarak

ona gülümsedi. Bu ufak tefek sarışın sevgili, kareli gömleği ve bol kot pantolonuyla dağ gibi adama çok ters geliyordu. "Billy, yeni arkadaşımı yemeğe davet edebilir miyiz lütfen? Kalbi minicik parçalara ayrılmış durumda ve neşelenmesi için bir içkiye ihtiyacı var."

Billy sahte bir ciddiyetle beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Önce üç soru."

"Oh, işte başlıyoruz." Honey gözlerini devirdi. "Bunu kişisel algılama. Bunu herkese yapıyor."

Kendime rağmen gülümsedim. "Tamam..."

"Hiç çılgın evcil hayvanınız var mı?" Billy soğukkanlılıkla sordu.

Kaşlarımı çattım ve başımı salladım. "Bir yunus sayılır mı?" "Aman Tanrım, kapa çenenini!" Honey koluma vurdu. "Sen evcil bir yunusum yok."

"Pek sayılmaz ama ailem deniz biyoloğu. Boş zamanlarımın çoğunu denizde geçiriyorum ve temelde aynı yunus sürüsüyle büyüdüm. Sapphire benim ama o da vahşi."

"Tamam, resmen gelmiş geçmiş en favori insanımsın."

"Hey." Billy kaşlarını çattı. "Peki ya ben?"

"Peki, tamam. İkinci en favori."

"Daha iyi." Billy bakışlarıyla beni kısırdı. "İkinci soru: Eğer herhangi bir kişiyle -yaşayan ya da ölü, ünlü ya da bilinmeyen- takılabilecek olsaydın bu kim olurdu?"

Gerçek dilimde dans ederken ürperdim.

Ne zararı olabilirdi ki?

"Aslan Avcı."

"Oh...seksi isim." Honey sıırttı. "İsimlere karşı bir zaafım var."

"Ben de aynıyım." Onunla bir gülümseme paylaştım. "O bir Türk ve ana dilini konuştuğunda, Allah'ım cennet."

"Ve ilerliyoruz." Billy kıkırdadı. "Eğer tek bir şeyle ünlü olabilseydiniz... bu ne olurdu?"

"Ünlü mü?" Omuz silktim. "Bilmiyorum. Ünlü olmak istediğimden emin değilim."

"Ama bir şey seçmek zorunda olsaydınız. Bir film yıldızı mı olurdu?

Bir yazar mı? Dünyayı havaya uçuran kötü bir bilim adamı mı?"

Kafamda yeşeren tohum daha geniş yapraklar açarak bir çocukluk fantezisini gerçek bir kavramla birleştirdi. elle tutulur bir şey.

Bu mümkün olabilir mi?

Bu mümkün olabilir mi?

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti, belki de Aslan'ı bulmak nasıl kaderse, Honey ile tanışmak da beni izlemem gereken yola yönlendiren kaderdi. Çocukken büyük bir sadakatle takip ettiğim tüm o dürtüler. Büyüdükçe solan tüm o içsel bilgiler parlak, sıcak bir şekilde alevlendi ve bunun geriye dönüp baktığımda düşüneceğim o anlardan biri olduğunu fısıldadı...

İşte bu.

Tam şurada.

O an, olmam gereken kişi haline geldiğim andı.

Tüylerimi ovuşturarak fısıldadım, "Eğer bir şeyle tanınacak olsaydım... Tarihe şöyle geçmek isterdim Sualtı yaşamının yaratıcısı. Resfin içinde bir kasaba. A

komşuları balinalar olan bir küre. İnsanların bacakları ve ciğerleri yerine yüzgeçleri ve solungaçlarıyla yan yana var olduğu bir yer."

"Tanrım, Teddy ile gerçekten tanışmalısın." Honey kolunu benimkine doladı. "Bence siz ikiniz büyük işler başarabilirsiniz."

Titredim.

Tek bir tesadüfi karşılaşmada Joel'den ayrılmanın dehşetini ve hatta Zara'yı kaybetmenin çaresizliğini unutmuştum.

Potansiyel ile vızıldadım.

Olasılıkla mırıldandım.

Tek yapmak istediğim Aslan'a koşmak ve ona her şeyi anlatmaktı.

Otuzuncu Bölüm

*

Aslan

*

(Afrikaans dilinde Ay: Maan)

"HANGI CEHENNEMDESİN, KÜÇÜK BALIK?" Jack homurdandı.

Anna ve Jack'in yürüttüğü en son batimetrik haritanın son rakamlarını girdiğim dizüstü bilgisayardan başımı kaldırdım. Deniz tabanının topografyası, resifin rehabilitasyon alanı giderek daha fazla ekilen mercanla genişledikçe düzenli olarak yeniden taranıyordu.

Jack mutfakta volta atıyor, ellerini gümüş rengi siyah saçlarına gömüyordu. "Perşembe günü saat on buçuk, Nerida. Sokağa çıkma yasağının hafta içi geceleri on olduğunu biliyorsun."

Ellerim klavyenin üzerinde hareketsiz kaldı.

Nerede o?

Joel ve Zara'da olduğunu düşünmüştüm.

Bugünlerde çok fazla varsayımda bulundum çünkü soracak gücüm yoktu.

Onu becerdiğini düşündüm.

Ona aşık olduğunu düşünmüştüm.

Bana olan aşkının bittiğini düşündüm.

Artık umursamadığını düşündüm.

O gece ona attığım mesajdan sonra hayatına devam ettiği için onu suçlayamazdım.

Fiziksel olarak yapamazken, başka biriyle yattığı için ondan nefret edemezdim.

Sanki denememişim gibi.

Joel'i etrafına toplayıp şakalarına güldüğü gün ve kanepede onun elini tutarken, içimde o zamandan beri kırık kalan bir şey koptu.

O gece, gölgelerin arasında gizlenip onun veda öpücüğünü izlerken, kalbim göğsümden fırladı, hastalık dilime sıçradı ve yatak odama öyle sarhoş, öyle kırık bir şekilde tökezledim ki, kapıyı öyle sert çarptım ki, mandal tutmadı ve kapı ardına kadar açıldı, dış cepheye çarparak, duyan herkese içimdeki acıyla başa ıkamadığımı duyurdu.

Çok safmışım.

Neri'nin sevgisinin benim için ne kadar önemli olduğunu görmemek çok aptalcaydı.

Beni seven herkesi kaybetmiştim.

Neri'nin, ona sahip olamasam bile benim olduğuna dair güvencelerine o kadar alışmıştım ki.

Ama şimdi, beni önemseyen tek kızı uzaklaştırmıştım. Beni gerçekten isteyen tek kızı. karanlığın içine, kabusla yüz yüze gelerek Bunu ben yapmıştım.

Onu kendimden uzaklaştırdım ve şimdi o benden vazgeçti.

O gece, Neri'nin beni bulduğu ve hayatta kalan tek kişi olduğumu söylediği günden daha yalnız hissetmiştim.

Ona çok fazla yaslanmıştım.

Ona çok fazla aşık olmuştum.

Her şeyi berbat etmiştim ve şimdi güvende olduğum tek yer, hayatta kalamayacağım tek yer haline gelmişti.

Joel o gece ayrıldıktan sonra Neri'nin bana gelmesini bekledim.

Yatağımda titriyordum, kendimi dizginlemek için elimden geleni yapıyordum, bir yandan da odama adımını attığı anda duramayacağımı biliyordum.

Artık değil.

Onu kapıya doğru iterdim ve dilimi boğazına sokardım, onun yerine geçmek için elimden geleni yapardım.

Piçin tükürüğünü kendi tükürüğümle karıştırarak, ondan gelen bir öpücüğün benden gelen bir öpücüğe kıyasla hiçbir şey olmadığını ona kanıtladım.

Ama o hiç gelmedi.

Onunla geçirdiği on dört işkence dolu ay boyunca beni ziyaret etmemiştir.

Ve onu ailece The Fluke'a gitmeden önce doğum kontrol hapı içerken yakaladığım sabah, onun içine girmesine izin verdiğini biliyordum. İçine boşalıyordu. Ona dokunuyor, onu öpüyor ve sikini bacaklarının arasına sokuyordu ve-

Siktir, dur.

Bir yıl sonra bu depresyon denizinden çıkmaya başlayacağımı ummuştum. Bir zamanlar bana verdiği mutluluk kırıntılarını nihayet yakalayabilirdim. Ben eşimi kaybetmenin acısı içinde bocalarken o benim ışığım olmuştu.

Ailem. O benim gülümsemem, kahkahalarım ve umudumdu.

Ya onsuz?

Bunları nasıl yapacağımı unuttum. Taylor'ların yanında rol yaptım.

Ağırlığımı koyduğumdan ve istedikleri şey için geriye doğru eğildiğimden emin oldum, ama kalbim ölmüştü. İçimde işe yaramaz bir et parçası, çürümüş ve istenmeyen.

Burada benim için hiçbir şey yoktu.

Evde benim için hiçbir şey yoktu.

Kalamazdım ama gidemezdim de.

Kapana kısılmıştım, kaybolmuştum, acı çekiyordum ve o kadar üzgündüm ki sonunda boğulacaktım.

O günü özlemle bekledim.

Teslim olabileceğim, pes edebileceğim, bırakabileceğim gün.

Her şeyi çalan dalgaların altında batmayı ve bir daha asla geri çıkmamayı hayal ettim.

Ve kendimden nefret ettim çünkü o kadar zayıf değildim. Bu şekilde olmamam gerekiyordu.

Başa çıkamadığım tek bir düşünce için babam beni kafamdan kelepçelerdi.

Ama Neri'nin bana yaptığı da buydu.

Dört yıllık kederle başa çıkamamanın sonucu buydu.
Benim olmayan bir toprakta mahsur kalmak, benim olmayan insanlarla birlikte var olmak ve asla benim olamayacak bir hayatın özlemini çekmek bunu yapmıştı.

Sanırım bir terapist bana depresyonda derdi.
Geçmişimle yüzleşmeyi reddettiğim için kritik bir tükenmişliğe ulaştığımı söylerlerdi.

Ama... amaç neydi ki?
Sınır dışı edilmeme ve öldürülmeme bir telefon uzaklığındayken nasıl mutlu olabilirdim ki? Nasıl mutlu olabilirdim?
Ölü kalbim kaybettiklerine böylesine inatla sadık kalırken neşe bulmam gerekiyordu? İstediğim şeyin peşinden nasıl koşacaktım, umutsuzca istediğim bir hayatı nasıl kuracaktım? her şey bu kadar kolay elimizden alınabilecekken buna ne gerek vardı?

Neri'nin hiçbir fikri yoktu, ama bana verdiği telefona bir ilişki uygulaması yüklemiştim, çaresizce rahatlamak istiyordum. Uygulamanın beni biriyle eşleştirdiği ilk birkaç seferde göğsüm
Belki bu sefer bekâretimi kaybedecek kadar erkek olabilirim umuduyla gerildi.

Hiç tanımadığım birinin kollarında teselli bulacak kadar şanslı olabilirim.

Ama Neri'nin bisikletini çalıp Bethany, Claire ya da Tanya ile buluşmak için pedal çevirirken onlara dokunamadım bile.

Tek bir gülümseme, basit bir kelime ve tenim ter içinde kalırdı. Midem bulanıyor, kalbim hızla çarpıyor ve sikim, keşke işbirliği yapsa diyordum, reddetmekten büzüşmüştü.

Sadece ve sadece bir kız istiyordu.
Bir kızın başka bir kızı becermesine aldırmadan.
Kızın zamanını boşa harcadığım için özür dilediğim dördüncü utanç verici deneyimden sonra denemeyi bıraktım.
Batmaya karar verdim
ve Neri'nin sonunda burada olduğumu fark ettiği hayallerle mastürbasyon yapıyordum, yalvarıyordum, bana geri dönmesi için dizlerimin üzerindeydim.

En azından bu şekilde gelebilirim.

Kanımdaki hayal kırıklığının bir kısmını hafifletebilirdim. Ne yazık ki her boşaldığımda kendimi daha da boş hissediyordum. Sanki her boşalmada kendimden bir parça daha kaybediyordum.

Bir gün son parçayı da kaybedecektim ve geriye hiçbir şey kalmayacaktı.

"Ne demek Craypot'tayım? Joel ile birlikte olduğunu sanıyordum." Jack elini bırakırken kaşlarını çatı. "Tamam, orada kal. Gelip seni alacağım."

Neri cevap veremededen telefonu kapattı.

Televizyonda bir köpekbaliğı belgeseli izlemekte olan Anna'ya bakarak homurdandı, "Bizim hayırsız kızımız şehir merkezinde bir barda. Tanrı aşkına, sesi çakırkeyif geliyor."

Anna döndü ve omzunun üzerinden baktı. "Ne oluyor? Neden sarhoş olsun ki? Nasıl sarhoş olsun? Yaşı küçük."

"Yeni arkadaşlar edindiğini söyledi. Sanırım biraz daha yaşlı yeni arkadaşlar." Jack anahtarların ve ıvır zıvırın bulunduğu yan masaya doğru yürüdü. "Onu götürürken aklımdan geçenleri ona anlatacağım-" Bir küfürle sözünü kesti. "Kahretsin, üç bira içtim. Sınırı aştım."

"Kahretsin, iki kadeh şarap içtim," diye mırıldandı

Anna. İkisinin de gözleri bana dikildi.

"Bu gece bir şey içtin mi Aslan?" Jack'in ses tonu umutlu bir hal aldı.

Arkama yaslanıp batimetrik haritayı kaydettim ve dizüstü bilgisayarını kapattım. "Bir damla bile yok."

Aylardır içmemiştim.

Alkolün ruh halimi çok kararttığını fark ettim.

En son birkaç tane içtiğimde, sabaha kadar Neri'nin yatak odasının önünde durmuş, içeri girip her şeyi itiraf edecek gücüm olup olmadığını merak etmişim. Ona ne kadar acı çektiğimi söyleyecektim. Ona ailemin ölümünün içimden geçip gitmesine ne kadar izin vermek istediğimi söyleyecektim. Bir arkadaşına ne kadar ihtiyacım olduğunu.

Gecenin içinde lanet bir sapık gibi durmuş, beni bulduğu ilk günkü gibi ağlayabilmeyi dilemiş ama onun yerine sadece kurumuş bir umutsuzluk bulmuştum.

"Sakıncası var mı?" Jack anahtarlarını şingirdattı.
"Geceleri araba kullanmanı kısıtlamamız gerektiğini söylediğimizi biliyorum... herhangi bir nedenle kenara çekilme ihtimaline karşı, ama... eve tek başına yürüyemez. Bu saatte olmaz."

"Sorun yok, Jack."

Bu noktada yakalanma korkusu, Neri'nin bir daha yatak odama giremeyecek olmasının üzüntüsü altında körelmişti.

Çıplak ayaklarımı masanın altına attığım parmak arası terliklerimin içine sokup, siyah şortum ve gri tişörtümün denizde geçirdiğim bir günden dolayı kirlenip kirlenmediğini kontrol ettikten sonra Jack'e doğru yürüyüp anahtarlarını aldım.

"Yakında döneceğim. Sarhoş kızınla birlikte."

Jack gözlerini devirdi. "Olmasa iyi olur. Aksi takdirde bir ay cezalı olur."

Zorla gülümsedim. "Sana iyi şanslar."

"Craypot'un nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet, daha önce gitmiştim." Bir kere. Başarısız bir ilişkide. "Sensiz ne yaptık, ha?" Jack beni çekti sarılmak için. "Teşekkürler dostum. Sana yeterince söylemiyorum ama teşekkürler. Her şey için."

Dondu

m

kaldım.

İletişim.

Uzun süre hiçbir şey olmadan kaldıktan sonra insan teması.

Arkasına saklandığım duvarlar. Kilitlediğim zincirler. Beni acıdan korumak için diktiğim bariyerlerin hepsi yıkılmakla tehdit ediyordu.

Kendimi onun kucağından kurtararak, Neri'yi bulmak için aceleyle kapıdan çıkarken gözlerimi aşağıda tuttum.

Bölüm Otuz Bir

*

Aslan

*

(Lehçe'de Ay: Księżyc)

ILERIDE YANIP SÖNEN IŞIKLAR VAR.

Mavi ve kırmızı, mavi ve
kırmızı. Üniformalı erkekler
ve kadınlar.

Bariyerler ve yol konileri, önümdeki üç arabayı kaldırıma
doğru yönlendiriyor.

Kahretsin!

Direksiyonu yumruklarken avuçlarımdan ter boşandı.

KAHRETSİN!

Dikiz aynasına bakarak U dönüşü yapmayı düşündüm,
ancak bir erkek polis bana el salladı, gözlerimi yakaladı ve
zaten kenara çekilmiş arabalardan birinin yanından geçmemi
işaret etti.

Mide bulantısı midemde uyandı.

Panik atak geçirmeyi bekledim. Soğuk kelepçelerin
bileklerime takılması ve ödünç alınmış zamanımın sona
ermesi gibi gerçek bir kâbus için.

Kalp atış hızımın tavan yapmasını bekliyordum.

Yavaşça kenara çekti, hurdaya dönmüş cipi park etti ve
camı indirdi.

Onun yerine, içim soğudu.

Buz, buz gibi soğuk depresyon sisi beni yoğun bir dehşet
ve moral bozucu kederle sardı.

Karşı koyamadım.

Beni ölü bir adam olduğum kaçınılmazlığına doğru çekmesine engel olamıyordum. Dört yıldır öyleydim ve ölüm sonunda beni bulmuştu.

Nabzım tehlikeli bir şekilde yavaşladı. Doğru düzgün nefes alamıyordum. İşte bu kadar.

Tüm mücadelelerim. Tüm arzularım. Tüm o boşa harcanan zaman.

Neri'yi bir daha asla göremeyecektim. Onunla asla mutluluğu bulamayacak ya da beni avlayan bu ruh emici gölgeden nasıl saklanacağımı öğrenemeyecektim.

Ölmüştüm ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu- "İyi akşamlar."

Kasvetli ıssızlığımdan sıyrıldım ve kuru dudaklarımı yaladım. "İyi akşamlar." Kendimi koruma güdüsü beni acele ettirdi: "Yanlış bir şey mi yaptım memur bey?"

"Neden? Yanlış bir şey mi yaptın?" Genç polis başını eğdi, polis tarafından verilen beyzbol şapkası mavi ve kırmızı yanıp sönen ışıkları yakalıyordu. Genç olabilirdi ama kurnazdı ve beni dikkatle inceledi.

İlk korku kırıntıları omurgamı sarstı. Daha önce de polisle uğraşmışım.

Akıl oyunlarını ve sizi tökezletmek için yaptıkları hileleri biliyordum.

Çoktan ölmüş olabilirim ama bunu onun için kolaylaştırmazdım.

"Hiç de değil. Sadece... sadece bir arkadaşımı almaya geldim." "Bu gece içtin mi?"

"Hayır."

Yan tarafında küçük bir ekran ve huni bulunan siyah bir cihazı havaya kaldırarak, "Doğrudan nefes ölçere doğru ona kadar sayın," diye emretti.

Ellerim titrerken kalbim sonunda Neri'yi bir daha asla görememekten bir yanlış cevap uzakta olduğumu hatırladım. Emrettiği şeyi yaparken sesimi sabit tutmak için tüm kontrolümü kullandım. "Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz, dokuz, on."

Farklı dillerde öğrendiğim birçok sayı kafamda yankılanıyordu. Kullandığım uygulama sayesinde birkaç tanesinde ustalaşmıştım. Ama şimdi kafam rakamlarla dolup taşarken çok fazla öğrenmişim gibi görünüyordu.

Zihnim kalabalık hissediyordum. Kalın. Hasta. Sisli.

Depresyonumun battaniyesine sinen keskin korku, bana Neri'nin görüntülerini besliyordu.

Gülümsemesini. Gülüşünü. Yüzerken.

Bana dokunuşunu, beni izleyişini, beni isteyişini. Göğsüm sıkıştı. Acı kaburgalarımı delip geçti.

Kalbim tekleyip dururken ince bir nefes çektim. Yirmi bir yaşında bir adam kalp krizinden ölebilir miydi?

Beni tutuklamadan önce bu polisten kaçarsam, sırtımda bir kurşunla ölmek mi daha iyiydi yoksa Neri'nin ne olduğunu asla öğrenemeyeceği bir yerde ölmek mi? Avustralya mı daha iyi bir mezar olurdu yoksa Türkiye mi?

Orada oturduğum süre uzadıkça, şurup gibi hüznün ve vahşi kurtuluşa daha çok mücadele ettim.

Ölmek istemedim.

Bu şekilde hissetmeye devam etmek istemiyordum. Yaşamak istiyordum.

Neri'yi istedim.

İstiyorum-

Küçük makine bipledi, polis ona baktı ve sonra bana hoş bir gülümseme verdi. "İyi geceler dilerim. Güvende seyahatler." Penceremden uzaklaşarak kenara çekilmiş olan bir sonraki arabaya doğru yürüdü.

Her şey bir anda olup bitmişti. Gözlerimi kırptım.

Ruhsat talebi yok. Tutuklama yok. Sınır dışı yok.

Damarlarımdaki buz aniden bir cehenneme dönüştü. Yandım.

Yutkundum.

Tek bir kararlılıkla direksiyonu tekrar yola kırdım.

Neri.

Onu bulmak zorundayım.
Ölü kalbim hayatla tütüyordu.
Zaman kaybetmeyi
bırakmışım.
Korkunun kazanmasına izin
vermeyi bırakmışım. Neri.
Kalbim hızla çarpmaya başladı.

* * * * *

Craypot'a adımımı attığım anda onu fark ettim.

Istakoz oymalı barda duruyordu, çikolata rengi saçları
yağmur mevsimi nedeniyle her zamankinden daha koyu
ve

yoğun okul çalışmaları. Öğreniminin son yılında Fluke'a çok
fazla gitmemiş ya da güneşte ve tuzda çok fazla zaman
geçirmemişti.

Kontrolden çıkmış kalbim daha da hızlı atıyor,
çürümüş kefenini yakıyor, nefes testi ve polis sayesinde
şok geçiriyordu.

Kolluk kuvvetleriyle yüz yüze geldim ve hâlâ özgürdüm.
Bana ikinci bir şans verilmişti.

Yalan söyleyip elimin tersiyle itmek yerine istediğimi
almak için ikinci bir şans.

Joel ile birlikte olması umurumda değildi.

Benim yerime onu seçmiş olması
umurumda değildi. Ona ihtiyacım vardı.

Siktir, ona ihtiyacım vardı.

En son ne zaman yalnız kalmıştık?

Konuşmayalı? Gerçekten konuşmayalı?

Karnımda karanlık gölgeli mutluluğun en zayıf kıpırtıları
titreşti. Arabada zaman geçirecektik. Sadece biz.

Gözlerden, kulaklardan ve gerçeklikten uzakta.

Sadece on dakika bile olsa benim olacaktı.

Ona doğru yürürken, yanındaki adamlardan biri
dirseğinden tutup onu kendine doğru çekince kaşlarımı
çattım. O da
mücadele etti ve onu itti, bilmediğim bir şey bağırdı

Yakala. Adam hayır cevabını kabul etmedi, kızın saçlarına dokundu ve yüzüne güldü.

Kırmızı gördüm.

Katil kırmızı.

Yürüyüşüm bir koşuya dönüştü ve içki içen ve birbirine karışan insanların arasından geçerek onlardan önce patlayıcı bir şekilde durdum. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?" Hırlamam seslerin uğultusunu yırtarak adamın elini Neri'nin omzunda sabitledi.

Gözleri benimkilere dikildi, şaşkınlıktan gözleri irileşti ama sonra rahatladı. "Aslan."

Kahretsin, adımı söyleme şekli.

Bana bakışı.

Ayaklarımı yerden kesen bir tsunami gibiydi.

Ama sonra... bir şekilde o ağır dalga dağıldı. Atlatamadığım depresyon mucizevi bir deniz gibi yarıldı ve ben yeniden yeryüzüne çıktım.

Omurgam dikleşti ve artık bunu yapamıyordum.

Genellikle arkasına saklandığım tüm korumaları bıraktım.

Duygularımın derinliğini saklamaya çalışmadım.

Bakışlarımda her ne gördüyse, yumuşak bir nefesle geriye doğru gitti ve adam onu tutarken durdu. eliyle sıkıştırdı.

Gözlerimi Neri'den ayırarak piç kurusuna öfkeyle baktım. "Parmaklarının her birini kırmadan önce onu bırakmanı öneririm."

Birkaç yıl önce olsa böyle şeyler söylemekten çekinirdim. Nereden geldiğimi ve taşıdığım soyu hatırlamaktan çekinirdim ama burada değil, bu gece değil. Bu gece, Neri'nin gitmesine izin vermezse seve seve kolunu koparıp ona yedirirdim.

"Siktir git, dostum. Buraya ilk ben geldim." Burun deliklerim alevlendi.

Neri onun elini omzundan itti. "Sana söyledim, seni aptal. İlgilenmiyorum."

"Daha önce söylediğin şey bu değildi. Bana o güzel kirpiklerini fırlattın ve-"

"Nazik davranıyordum! Bana iyi bir gece geçirip geçirmediğimi sordunuz ve ben de size berbat bir gece geçirdiğimi söylemek yerine size gülümsedim ve yolunuzdan çekildim."

"Saçmalık, göğüslerini bana bastırdın-"

"İtildim!" Neri kollarını tavandan sarkan kereviz kapları ve üzerindeki deniz yosunu örtülü şamdanlarıyla kalabalık bara doğru salladı. "Burası kalabalık. Açıkça görebiliyorsun Bu."

"Bahaneler uydurduğunu görebiliyorum. Sana bir içki aldım." "Ben istemedim, istemiyorum da."

"Bana borçlusun. Öde bakalım. Bana telefon numaranı ver. Randevu için bir içki."

Ellerim yumuldu. Güç kanıma karıştı. Hayatım boyunca kaçtığım şiddeti seçmeye hazırlandım.

Ama sonra Neri kolunu benim koluma dolayarak ve tıslayarak beni aptalca şok etti, "Seninle çıkamam çünkü gerçek şu ki, onunla birlikteyim. Bu benim erkek arkadaşım. Benim zaten bir tane var. Anladın mı? Bu yüzden sana tavsiyem biraz ara vermek ve -"

"O mu?" Aşırı uzamış siyah saçlı adam beni bir aşağı bir yukarı süzdü. Benim boyumdaydı ama daha kiloluydu. Ona karşı kazanabilirdim ama bu kolay olmazdı. Canım yanabilirdi.

Sonra tekrar, canımı yakmak istedim.

Bir şeyler hissetmek istiyordum, herhangi bir şey, böylece var olmak için Neri'ye bu kadar bağımlı olmayacaktım.

"Evet, o. Birlikteyiz ve-"

"Ben saçmalık diyorum." Adam kollarını kavuşturdu.

"O sadece kahraman olmaya çalışan bir adam."

"Dikkat et," diye bağırdım. "Sana vurmaya gerçekten çok yaklaştım."

"Devam et. Seni lanet bir hamamböceği gibi ezeceğim." Bakışlarını Neri'nin üzerinde sabitleyerek burnunu çekti.

"Bana numaranı ver."

Yalan söylemeyi bırak. Beni istediğini itiraf et ve bu adamı bir sürü acıdan kurtar-"

"Sana söyledim, o benim erkek arkadaşım. Bu seni ilgilendirmez," diye tısladı Neri. "Şimdi geçmemize izin ver."

Adam güldü. "Önce bana bir öpücük ver." Tersledim.

Kırmızıya teslim oldum.

Kolumu Neri'nin tuttuğu yerden çekerek nefes nefese kaldı ve beni yakalamaya çalıştı.

"Aslan, yapma-" Gözleri yumruk atacağım korkusuyla parladı.

Piç kurusu. Ama o beni yanlış anladı. Ben yanılmışım. Bunca zaman yanlış seçim yapmıştım, ama tam burada, şu anda... doğru olanı seçmek.

"Gördün mü, ben söylemiştim." Adam güldü. "O senin erkek arkadaşın değil-"

"Kanıt mı istiyorsun?" Kolumu sahiplenici bir şekilde omuzlarına doladım, onu kendime çektim ve diğer elimle çenesini kavradım. "Sana lanet olası bir kanıt vereceğim."

Zihnim bedenime yetişmeden önce ağzım Neri'ninkinin üzerine kapandı.

Dudaklarımız birbirine çarptı.

İniltisi kulaklarımı yırttı.

Ve ölmem için gereken tek şey buydu.

Onun kollarında öldüm ve yanan bir ateşin içinde yeniden doğdum.

Kemiklerimi kıran şehvet içimde sekti.

Tökezledim ve onu bara doğru ittim. Elleri saçlarıma daldı.

Dilim ağzına girdi. Her şey yok oldu.

Başka hiçbir şey yoktu.

Sadece o, ben ve bu.

Lanet olası bu.

Dili benimkini yalarken inledim. Tecrübeli, ıslak ve sıcak.

Sırtını yaladım. Vahşi, çiğ ve vahşi.

Ağzımız kocaman açıldı, öpücüğümüz -ilk resmi öpücüğümüz- doğrudan cehenneme kaydı, orada yandık, hırpalandık, tırmalandık ve ısırıldık.

Bir el omzuma indi ve beni ondan uzaklaştırdı. "Bırak onu, seni hayvan!"

Tüm gürültü, tüm ışıklar, artık umursamadığım tüm dünya geri geldi.

Az önce hayatımın en güzel anını mahveden pisliğe göz kırptım.

Ve bu sefer kendimi tutmadım.

Bana miras kalan karanlığa balıklama atladım.

Çenesine sert bir yumruk indirdikten sonra topuğumun üzerinde döndüm ve göğsüne bir tekme attım.

Geriye doğru yükseldi ve yüksek bir homurtuyla yere indi. Gözleri üzerimdeydi.

Olduğum her şeyi gören gözler.

Beni Neri'den ve istediğim her şeyden çalabilecek gözler.

Bunun olmasına izin

veremezdim. Şimdi olmaz.

Neri'yi bileğinden yakalayıp koştum.

Onu Craypot'a doğru sendeleyerek ve soluk soluğa çektim, kapıdan düştüm ve babasının cipini park ettiğim yere doğru sokağa fırladım.

Otuz İkinci Bölüm

*

Aslan

*

(Hintçe Ay: Chandrama)

"ASLAN... KONUŞ BENİMLE." NERİ YANIMDA OTURURKEN direksiyonu kırdı ve nefes testi barikatından kaçınmak için farklı caddeleri seçti.

"Aslan...? Ne... Orada ne oldu? Sen... sen beni öptün." Kollarını ovuşturarak başını salladı. "Beni öptün ve-" Dudaklarına dokunarak sözünü kesti.

Onu çürüttüğüm yeri. "Beni o herifin pislik yapmasını engellemek için mi öptün? Beni o kadar sert mi öpmek istedin?"

Sen-"

"Henüz değil." Ayağım gaza basmak istedi ama kendimi hız limitinin altında sürmeye zorladım. Kenara çekilme riskini göze alamazdım. Nasıl yaşayacağımı bulmaya bu kadar yakinken olmazdı.

"Henüz değil mi? Bu da ne demek oluyor?"

"Bunun anlamı... Bu konuda konuşmak istemiyorum. Henüz değil."

"Sana söylemekten nefret ediyorum ama bunu görmezden gelemezsin. Bunu görmezden gelemezsin. bana o öpücük olmamış gibi davranan bir mesaj gönderemezsin. O öpücüğün hiçbir anlamı olmadığına beni inandırmaya çalışamazsın.

her parçam öyle olduğunu söylüyor-"

"Her şey. Her şeydi. Bunu biliyorum." Tekrar yola odaklanmadan önce ona bir bakış fırlattım. "Olan oldu. Bunu inkâr etmeyeceğim."

"Sen değil misin?" Ses tonu şaşkınlıkla flört ediyordu.
"Ama... geçen yıl bana dokunmadın bile-"

"Onunla
birliktesin." "Joel
mi?"

Dişlerim toz haline geldi, dudaklarını - midemi
karıştıran ve kalbimi yumruklayan dudaklarını - başka bir
adamin dudaklarında hayal edemiyordum.

Kaba bir şekilde başımı salladım.

"Bu gece ondan ayrıldım" diye fısıldamadan önce uzun
bir duraksama oldu.

"Ne?" Ona bakarken direksiyonu diğer şeride kırdım.
"Sen mi yaptın?"

Bakışlarıma dayanamadı, çenesini düşürdü ve
parmaklarını birbirine doladı. "Artık bunu yapamazdım."

"Neden?" O üç küçük harfte boğuldum, başlıkları
yolun sağ tarafına geri dönün.

"Neden?" diye fısıldadı. "Gerçekten sorman gerekiyor
mu?"

Sarsıldım ve kalbim normal pompalamaya olan tüm
benzerliğini kaybetti. Gergindim, sinirliydim ve o kadar
vahşiydim ki artık insan olarak kalamıyordum.

İleride karanlığın ilk parçasını görünce gaza bastım.

Neri yukarı baktı. "Aslan, yavaşla. Kenara çekilmek
istemezsin."

"Çoktan aldım. Sana doğru geliyorum."

"Sen mi yaptın?" Ağzı bir karış açık kaldı. "Aman Tanrım.
Nasıl yaptınız... Yani... neden yapmadılar-?"

"Beni götürmek mi?"

Sertçe yutkundu. "Kimlik sormadılar mı?" "Şanslıydim."

Elini kalbinin üzerine koyarak sesi titredti. "Tanrım,
sadece senin alındığın düşüncesi bile. Bununla başa
çıkabileceğimi sanmıyorum." Tek bir damla gözyaşı
yanağından aşağı süzöldü. "Bana burada kalmanın bir
yolunu bulacağına söz ver. Yasal olarak. Böylece korkmak
zorunda kalmayız-"

"Ben seninim, Nerida." Elimi uzatıp başparmağımı gözyaşlarıyla ıslanmış elmacık kemiğinin üzerinde gezdirirken içim burkuldu. "İşte. Orada. Her yerde."

Daha önce hiç bu kadar doğru sözler söylememiştim. Kendime izin vereceğimi hiç düşünmemiştim.

Ona asla sınır dışı edilmeyeceğimi garanti edemezdim.

Evlenmek ve vize almak gibi fantastik planlarının gerçekleşeceği konusunda onu temin edemedim.

Ama tüm bunların bizi ayırmasına izin vermeyi bırakmışım. Kavga etmekten bıkmışım.

Tek gerçek yolumun o olduğunu haykıran varlığımdaki her lifle savaşıyordum.

Nefes nefese kalan Neri başını çevirip elimi öptü, ben de elimi onun muhteşem yüzünden çekip vites koluna yerleştirdim ve yerel bir parka doğru direksiyonu kırdım.

İssiz bir park.

Palmiye ağaçlarının altından geçip otoparktan geçerek eski bir banyanın altındaki gölgeli bir noktaya geldim.

frene bastım, motoru durdurdum ve kendimi kapıdan dışarı attım.

Attığım her adım sarsıntılı ve manikti ve kapısını açıp emniyet kemerini çözmek için uzandığımda Neri bir nefes daha çekti, sonra onu belirsiz bir şekilde dışarı sürükledim.

Biraz tökezledi.

Onu sabitledim.

Kapısını kapattım, kalçalarını yumrukladım ve onu cipe sıkıca hapsettim.

Gözlerimiz kilitlendi.

Nefes alış verişimiz çılgıncaydı.

Genelde kafamı dolduran tüm o tanıdık siyah damlayan düşünceler sessizdi. Titriyor ve karıncalanıyordum, öylesine vahşi, öylesine keskin bir enerjiyle parıldıyordum ki dik duramıyordum.

Söyleyecek o kadar çok şeyim vardı ki, ama tek birini bile hatırlayamıyordum.

Gözlerim onun parıldayan ayırık dudaklarına kaydı. Bir iniltiyi yuttum. "Neden? Söyle bana neden?"

Tam olarak ne istediğimi bildiği için gözleri tekrar yaşardı. Balinaları okşayan ve ahtapotlarla oynayan narin elleri saçlarımın arasından nefis bir şekilde kaydı.

Titredim.

Aşırı duyarlılığın laneti içime işledi ve sikimi merkeze aldı. Zonkladım.

"Neri... Ben-"

"O sen değildi, Aslan. Hiç kimse sen olamayacak." Bakışları ağızma kilitlendi. Sanki oraya dokunmuş gibiydi. Isındım ve gerildim ve dişlerimi ağızma gömdüm.

gerçek doğamla savaşıyordum. Onun tanıdığı çocuk olarak kalmak ve saklandığım canavara teslim olmamak için elimden geleni yapıyordum.

Parmak uçlarında durarak, "O sen değildin," diye nefes aldı, kendini bana sunuyor, başımı aşağı çekiyor, beni uyuşturuyor. "Ve seni istemekten çok sıkıldım. Olmamaktan çok bıktım dürüst."

Ağızım onunkinin üzerinde geziniyordu, çok yakın, çok yakın.

Tüylerim diken diken oldu. Sikim ihtiyaçla dalgalanıyordu. Kendimi dizginlemek şimdiye kadar yaptığım en zor şeydi ama aynı zamanda en heyecan verici olanıydı.

Bıçağın ucunda gezinmek.

Her zaman istediğim şeyi almaya bu kadar yakın olmak, Kaderi kışkırtmak, kaderle oynamak. İkimiz de nefessiz kalana, gözlerimiz şaşı olana ve patlamamıza saniyeler kalana kadar anı uzatıyorduk.

Burnunu kendiminkiyle dürttüm. "Yani... dürüst ol."

Neredeyse soğuk bir şekilde güldü ve biraz geri çekildi. "Ve eğer öyleysem... ne yapacaksın? Kaçacak mısın? Yalan mı söyleyeceksin? Beni bunun hiçbir anlamı olmadığına ikna etmeye mi çalışacaksın-"

"Hayır."

"Sana neden inanayım ki?"

Bakışlarını yakaladım. Çenesini kavradım. "Çünkü benim işim bitti, Neri. Bunu daha fazla yapamam. Benim için o değilmişsin gibi davranamam. Ben her şeyin altında boğulurken sen benim havam değilmişsin gibi yalan söyleyemem."

Kendimi durduramadım, itirafım ekşi ve buruktu. "Ben kayboldum. Sadece seninleyken yaşadığımı hissediyorum. Bu saçmalığı sana yüklememeliydim. Bunu biliyorum. Adil davranmıyorum. Kederimi ve korkumu senden yardım dilenmeden atlatmalıyım.

Ve kesinlikle seni mutluluğumdan sorumlu tutmamalıyım. Ama sensiz bu karanlıktan çıkamam. Seninle olmadığım sürece hiçbir şey hissetmiyorum. Ve... dürüst olmak gerekirse... seni onunla gördüğüm her lanet gün ölüyorum."

Sertleşti. "Neden hiçbir şey söylemedin-" "Bu benim. Bir şey söylüyorum."

"Aslan, ben-"

"Denemeye hazırım, Neri. Başka seçeneğim yok. Sensiz hayatta kalamam. Mutlu olmak istiyorum. Kederimden kurtulmak istiyorum. Seni kaybetme korkusu olmadan seninle birlikte olmak istiyorum."

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı. "Ben seninim, Aslan." Arabada ona söylediklerini tekrarladı. "Buradayım. Orada. Her yerde."

Dizlerimin bağı çözülmek üzereyken alnım onunkine çarptı. "Beni korkutan da bu çünkü sınır dışı edilirim Ben... Ben hayatta kalamam, Neri. Ve sen yalnız kalırsın. Kalbini alırım ve seni de kendim gibi kırık bırakırım."

"Eğer sınır dışı ediliyorsan, ben de seninle gelirim."

İçimde gerçek bir panik kükredi, tıpkı on beş yaşındayken sahilde olduğu gibi. "Bunu asla yapmayacağına dair bana söz ver. Asla Türkiye'ye adım atmayacaksın ve adımı anmayacaksın."

."

"Neden? Ne saklıyorsun?" "Bana söz ver."

Kaşlarını çattı. "Buna söz veremem. Seni takip etmeyeceğime söz veremem çünkü her zaman takip

edeceğimi biliyorum."

Hırlayarak nefes verdim. "O zaman bu olamaz." Onu bırakıp geri çekilmek için insanüstü bir güç gerekiyordu. Olduğum yerde sallandım. Sikim fermuarımın arkasına vuruyordu. Beni ne kadar çaresiz bıraktığını zar zor görebiliyordum. "Durmak için çok geç." Jeep'ten ayrılıyor, Ben ağaçların derinliklerine doğru geri çekilirken o beni takip etti. "Tanıştığımız an çok geçti." "Öyle deme. Eğer ellerimi kendime saklarsam, bir başkasını bulacaksın. Başka bir Joel ile tanışacaksın ve-" "Sefil ol." "Onu becerdin mi?" Soru, ben daha ısıramadan dilimden düşüverdi. Dondu kaldı. Cevaplar yüzünü bulanıklaştırırken öfke görüşümü kapladı. Yalanlar. Gerçekler. Sonunda bana basit bir cevap verene kadar. "Evet." Gözlerim kapandı. Bu kadar acıtmamalıydı. Tahmin etmiştim. Varsaydım. Onunla olan görüntüleriyle kendime işkence ettim. Yine de itiraf etmesi mi? Öfkeyle ileri atıldım ve göğüslerinin arasına bir yumruk yerleştirdim. Onu geri geri cipe doğru götürürken, kapıya doğru ittiğimde nefesi kesildi. "Bana biriyle yatıp yatmadığımı sormayacak mısınız?" Yüzünü buruşturdu; acı sesini kapladı. "Öyle mi? Sen mi -?" "Denedim." Parmaklarım göğsüne yayıldı, başparmağım bir göğsünün üstünde, serçe parmağım diğerinin üstündeydi. "I defalarca denedim. Ve ne oldu biliyor musun?" Nefesini içine çekti ve bedenini kontrolüm altına almak için daha fazla bastırdı. "Söyle bana." Ona böyle dokunmayı hayal etmiştim. Gecenin geç saatlerinde onun fantezileriyle mastürbasyon yaparken kendimi ikna etmiştim, eğer tek bir öpücük çalabilirsem, bir

Geçici bir dokunuş, tatmin olurdum.

Yalanlar.

Bu yeterli değildi.

Söz konusu o olduğunda hiçbir şey yeterli olmayacaktı. Ve bu yüzden mahkum olmuş gibiydim.

Ben iktidarsızlık çekerken o bir başkasıyla teselli bulabilirdi.

Daha iyi bir adam olsaydım, bununla teselli bulurdum. Başıma bir şey gelirse, o bana yardım edeceği için rahatlardım.

sonunda başka biriyle devam edecek.

Ama bu onu paylaşmaya istekli olmam gerektiği anlamına gelirdi ve ben bunu asla yapamazdım. Asla o kadar onurlu olamam. O kadar namuslu. Onun da beni benim onu istediğim kadar umutsuzca, çılgınca, intihar edercesine istemesini istiyordum.

Ve bu bana gerçekten ne kadar sapkın olduğumu gösterdi. Ona olan takıntım ne kadar sağlıklı hale gelmişti-

"Onunla yattım ama hiç zevk almadım," diye nefes aldı Neri, beni dondurarak. "Onunla her birlikte olduğumda istediğim sendin. Kendimi boşaltırken senin adını soluyorum. Hayalini kurduğum kişi sensin. Bana sahip olan sensin

ihtiyaçla sarmalanmıştır ki, sadece birlikte olma düşüncesi bile

Başka herhangi biri bende çılgılık atma, savaşıma ve tüm dünyaya senin benim olduğumu söyleme isteği uyandırıyor. Sen ve sadece sen."

Sesi çatallaşırken gözyaşları yüzünden aşağı aktı. "İlkim olmanı istedim Aslan. Onu almanı istedim çünkü o hep senin olacaktı-"

"Lanet olsun." Öfkem çaresizliğime toplandı. Neri olmayan biriyle birlikte olamadığım için taşıdığım tüm o trajik ve eziyet verici utanca.

Ama... orada dururken, gözyaşları ay ışığında parlarken, mutluydum.

Vücudum bana ihanet ettiği için mutluydum.

Kalbim beni bu inanılmaz kıza, ruhumun bu eş parçasına

her somut şekilde bağladığı için mutluydum.

"Senin için ilk olmamam umurumda değil, Neri. Ama eğer istediğimi yaparsam... Sonuncun olacağım."

İnledi. "Bunu mu demek istiyorsun? Gerçekten, gerçekten bunu mu demek istiyorsun?"

Boştaki elimle şortumun üzerinden kendimi yumruklarken dudaklarım geri çekildi. Tepkim karşısında tısladım. Daha fazlası için sarsıldım. Hiç bu kadar sert olmamıştım. Tek bir vuruşla boşalmaya bu kadar hazır olmamıştım. "Senin dışında biriyle birlikte olma düşüncesi bile beni bir hadım gibi işe yaramaz hale getiriyor. Baban benimle evlenme hayalleri kurmayı bırakmanı söylediği gece bu kelimeyi kullanmıştı. Araştırdım çünkü ne anlama geldiğini bilmiyordum. Tüm gücüm. Tüm erkekliğim... yok olup gidiyor. Bunu sürdüremiyorum. Yumuşuyorum-"

"Yani... hiç-"

"Asla. Yirmi bir yaşımdayım ve hiç biriyle birlikte olmadım-"

Dudakları beni susturdu.

Kendini üzerime attı.

...ve...

Tersledim.

Onu arabanın kapısına doğru iterken, ağızlarımız çarpışırken ve dillerimiz avlanırken protestosunun metal tıngırtısı etrafımızda çınladı. Bardaki öpüşmemiz ne kadar çabuk cehenneme gittiyse, bu seferki de o kadar çabuk geçmişti.

Bu bizi kükürt ve sapkınlığın derinliklerine sürükledi.

Kim olduğumu unuttum.

Nazik, saygılı ve kibar olmayı unuttum.

Saçlarını avuçladım ve onu sıkıca tuttum, dilimi ağzına daldırdım, inlemelerini yuttum, nefes alışlarını içtim.

O da benimle çılgınca mücadele etti.

Dişleri dudaklarımı ısırды, bacağı yukarı çıktı ve kalçama dolandı.

Bu yeterli değildi.

Ellerimi saçlarından çekip belini kavradım. ve onu arabaya doğru ittim. Boyumla eşleştğinde onu tekrar kapıya çarptım, bacakları

kalçalarımın etrafında kilitlendi, sundress'ini yukarı itti ve bana sıcaklığına erişim sağladı.

Yıldızları
gördüm.

Ölümü
gördüm.

Kot pantolonlu sikimi ona doğru ittim, duramıyordum.

Elleri tişörtümden yukarı fırladı.

Tırnakları omurgamı çizdi.

Nefes nefese kaldığında başı geriye düştü ve ben de boynunun üzerine düştüm.

Yaladım ve ısırdım. Emdim ve sahiplendim. Ve kalçalarım hiç durmadı. Beş yıllık çaresizlik tarafından yönlendirildi.

Yıllarca inkar etmekten kurtuldum.

"Tanrım, Aslan. Siktir..." Ağrıyan sikimi ıslak iç çamaşırına dayadığımda inledi.

Patlayıcı bir dalgalanma sırtımdan aşağı ve bacaklarımdan yukarı doğru kırılırken içimden gırtlaktan gelen bir inilti kaçtı.

"Al beni. Tam buraya-" Yalvarışları beni doğrudan ahlaksızlığa sürükledi.

Biz kıvranıp dövüşürken eli aramıza girdi, ezildi ve morardı.

Düğmemi bulup açtığında tısladım. Fermuarımın inerken çıkardığı ses gecenin içinde çığlık çığlığa yankılandı.

Parmakları boyumu ilk kez bulduğunda dünyam bembeyaz kesildi, bedenim kontrolü ele aldı ve kendimi bıraktım.

"Fuccckkk!"

Geldim.

Peş peşe fışkırttım, bileğini kapladım. Lanet olası hayatımın en iyi boşalmasını dalga dalga yaşadım. Sonsuza kadar devam etti, beni tüketti, beni yeniden canlandırdı. Ama diğer tüm kendi kendine verilen salınımların aksine, bu beni boş bırakmadı. Beni doldurdu. Beni parlattı ve son dalgalanma içimde titrediğinde gözlerimi açtım ve donakaldım.

Neri alt dudağını ısırdı, buz mavisi gözleri dans ediyordu.
Vazgeçmeden önce bir kıs kıs güldü ve sessiz bir sesle
patladı

Kahkahalar. "Vay canına, bana bu kadar takıldığını bilmiyordum."

Yanaklarım yandı.

Ensem karıncalandı.

Kahkahası beni mahcubiyetle kapladı ama aynı zamanda... ağzımı neşeyle çekiştirdi.

Ona olan ihtiyacımın çılgın seviyesi. Vücudumun onu ve sadece onu seçmiş olması... Gerçekten çok saçmaydı.

Muhtemelen hayatta olup da biriyle yatamayan tek erkek bendim. Hayatının aşkı ona dokunduğu anda uçup giden bir adam.

Benden yarı kıkırdama, yarı homurdanma sesi çıktı. "Özür dilerim. I-" "Sakin özür dilemeye kalkma. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok.

Bana verdiğin güç patlaması." Boşalmış elini kaldırdı.

"Beni bu kadar çok istediğini biliyor muydun?"

Gözlerinde ezici bir sevgiyle gülümsedi. "Bu bana Saklanmayı bırakma izni. Numara yapmayı bırakmak için. Bu bana

İhtiyacım olduğunu bilmediğim her şey ve sonunda yüzüne karşı seni sevdiğimi itiraf edebilirim Aslan. Seninle ilgili her şeyi seviyorum. Bunu daha önce de söyledim. Seni bir arkadaş gibi, bir aile üyesi gibi sevdiğim numarasının arkasına saklandım. Ama gerçek şu ki, sana aşığım. Tanrım, sana öyle deli gibi aşığım ki, bunun olduğuna inanamıyorum. Sırılsıklam aşığım ve sanırım hep de öyleydim. Ve senin de beni seviyor gibi görünmen-"

"Seviyorum." Ruhumdaki her şeyi görmesini umarak bakışlarını üzerimde tuttum. Artık saklamam gerekmeyen her sırrı. "Seni varlığımın her zerresiyle seviyorum canım. Sana aşığım, Nerida.

Sana o kadar aşığım ki, seni güvende tutmak ve benim kalman için ne kadar ileri gidebileceğimden korkuyorum." Ayaklarını tekrar yere koymaya gittim ama kollarını boynuma doladı ve beni öptü. "Bu ne anlama geliyor?"

Ben de onu öptüm ve çeviriyi doğrudan ağzına verdim. "Sana aşık olduğumu söyledim. Sana o kadar aşığım ki, seni güvende ve benim tutmak için ne kadar ileri gidebileceğimden korkuyorum."

İnledi ve kendini bana bıraktı.

Beni öpülmeye ihtiyacım varmış gibi öptü. Derin, sadık, açlık, kabullenme ve sevgi dolu.

Onun içine battım.

Ben de onu, onun beni öptüğü kadar derin ve sadık bir şekilde öptüm.

Geleceği düşünmedim.

Jack ve Anna öğrendiğinde ne olacağını düşünmemiştim.

Tek düşündüğüm oydu.

Öpüşmenin bizi bir gelgit gibi alıp götürmesine izin verirken zaman kaybettik, alçalıp yükseldik, yaladık ve tattık. Geri çekildiğimde dudakları saat beş gölgesinden kıpkırmızıydı ve sikim ikinci bir tur için kabarmıştı.

Tek yapmam gereken onun iç çamaşırını kenara çekmek, şortumu aşağı itmek ve yıllardır beni rahatsız eden bu dertten kurtulmaktı. Ona her şeyimi verebilirdim. O benim ilkim ve sonum olabilirdi.

Ama... Bir arabanın kapısına karşı hızlı bir sikişten fazlasını istiyordum.

Babasının arabasının kapısı. Sonunda içine girdiğimde. Onu kimin kaçırdığını tam olarak bilmesini istedim çünkü benim olduğunda gitmesine asla izin vermeyecektim.

Zor nefes alarak onu yavaşça yere indirdim. "Her zaman bu kadar... hassas mısınız?" diye sordu sessizce, Üzerini örttüğüm pisliği güzel mavi sundress'ine siliyor.

Arkamda kalan ıslak lekeye bakıp yüzümü buruşturdum ve içimden kıkırdadım. "Diyelim ki, dışarı çıkmak için fazla bir şeye ihtiyacım yok. aklımda."

"Ve bu kadar hassas olmanıza rağmen, hiç... biriyle... birlikte olamadınız mı?"

"Biri bana dokunduğu an her şey bitmişti."

Kıkırdadı ve bu kalbimin yerinden fırlamasına neden oldu. "Bu konuda haklısın. Sana dokundum ve... her şey bitti."

Onu sıkıca kavrayarak ağzına doğru fısıldadım. "Bana bunu yaptıran tek kişi sensin. Hayır.

Elbette kendimi de sayarak."

Titriyordu. "Bir gece bunu izlemek istiyorum." "Ne?

Beni mastürbasyon yaparken mi izleyeceksin?"

Başını salladı, dudaklarını yaladı. "Kaç vuruş sürdüğünü görmek istiyorum."

"Eğer seni düşünüyorsam, çok değil."

"Ben de aynıyım," diye fısıldadı. "Sanırım benim de hassas olduğumu söyleyebilirsin - ya da en azından kendi başıma öyleyim."

Sormak istemedim ama içimdeki ıssız karanlığın bir parçasının güvenceye ihtiyacı vardı. "Ve sen hiç... onunla?"

"Yakınından bile geçmez."

Aklıma bir fikir geldi. Bu parka girip onu cipten çıkardığımdan beri ilk kez çevremize baktım. Ağaçlar ayı gizlemek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Yıldızlar dallarının silüetinde parlamak için ellerinden geleni yaptılar. Yakınlardaki bir sahilde dalgaların yumuşak tıslaması, gece içgüdülerinin uğultusuyla üstünlük mücadelesi veriyordu.

Etrafımızda hayat vardı ama insan yoktu.

Kimse kamusal alanda uygunsuzluğu rapor etmeyecek ya da yapmak üzere olduğum şey için beni tutuklatmayacaktı.

Neri'ye doğru adım atarken, biraz eğilip elimi elbisesinin içine sokarken tek kelime etmedim.

Dondu kaldı.

Nefesi kesildi. "Ne... Ne yapıyorsun?"

"Ne kadar hassas olduğunu bilmek istiyorum. Aynı mıyız, Neri? Beni boşalttığın kadar çabuk boşaltabilir miyim seni?" Sırılsıklam iç çamaşırının üzerinde bir parmağımı gezdirdim.

"Sen

kesinlikle yeterince ıslak. Çok sevdiğin deniz kadar ıslak."

"Senin sayende." Dokunuşumu yukarı çektiğimde titredi ve parmaklarımı dantelli kemerine geçirdim. Külotunu aşağı çekerek, gözlerimiz kilitlenmeden önce tekmelemesini bekledim ve yüzüsüzce biraz daha geniş adım attı.

Bunun için dizlerimin üzerine çöküp ona tapınmak istedim. Tatmak ve yutmak istedim.

Her santimini öğrenmek istedim.

Ama şimdilik sabırlı olmak
zorundaydım. Onu
göremiyordum bile.
Ama onu hissedebiliyordum.
Ve o ilk dokunuş... sik beni.
Kollarını omuzlarıma dolayarak, "Geleceğime söz
veremem..." diye fısıldadı.
"Ve ne yaptığımı bildiğime dair söz veremem." Onun
mükemmel ağzını öptüm. "Ama sana dokunmak istiyorum.
Yıllardır sana dokunmak istiyorum."
"O zaman dokun bana."
Davetini kabul ettiğimde başı geriye düştü.
Göbeğini avuçladım.
Bacaklarının arasından pompalanan sıcaklık karşısında
tısladım.
Ve tek bir parmağımı içine sokarken ürperdim.
Sikim uyarı ile dalgalandı, bu sefer gelmek için
dokunmaya bile ihtiyacım olmayabileceğini ima etti.
Parmağımın Neri'nin içinde olması bile aklımı başımdan
almıştı.
Parmağımın tamamını soktuğumda nefesini içine çekti.
onun içinde. Sıcaklığı yaktı. Islaklığı hoş karşıladı. Ve iç
bedeninin gücü, sanki beni sahiplenmek için çaresizce beni
daha derine çekti.
Bileğimi sallayarak onunla ilgili her şeye odaklandım.
Nefes nefese kaldığında dudaklarını ayırışından gözlerimi
hiç ayırmadım. Omuzlarının nasıl gerildiğini ve ben geri
çekilip sonra tekrar içeri iterken gözlerinin nasıl sıkıldığını.
Bu konuda hiç deneyimim olmayabilirdi ama içgüdülerim
beni harekete geçirdi. İkinci bir parmağımı soktum ve
başparmağımı klitorisine sürttüm.
Kollarımda kasıldı, bacakları büküldü. "Tanrım,
Aslan..."
Onu bir kıkırdamayla yakaladım. "Hala benim için
gelmeyeceğini mi düşünüyorsun?"
Konuşmak için çabaladı. Anlaşılmaz bir mırıltı benim
ödülüm oldu.
Ona zevk vermek için kendimi kaybettim. Bu gecenin
ikimiz için de ilklerin gecesi olmasını istedim. Sadece ben

olmak istedim

onu çözmek için. Bana yaşattığı coşkunun aynısını ona da yaşatmak istiyordum.

Bileğimin her sallanışında ve parmaklarımın her atışında onu okudum.

Her itişinde ve geri çekilişinde, onun mükemmel ritmini bulmak için elimden geleni yaptım.

Yüksek sesle ve net bir şekilde konuştu.

Ben hızımı artırdıkça o inledi.

Onu arabaya doğru bastırıp öperken sırtımı tırmaladı.

Parmaklarımın vücuduna girmesiyle eş zamanlı olarak dilimi ağzına soktuğumda haykırdı.

Ve kendi zevkimi bunun dışında tutmaya çalışmaktan vazgeçip zonklayan uzunluğumu kalçasına bastırduğimde titredi.

Karşılıklı kıvranışımıza teslim oldum.

Kalçaları parmaklarımla buluşmak için öne doğru itildi.

Benimki sertçe sallandı, onu bana yaptıklarını hissetmeye zorladı. Kontrolümüzü kaybettik.

Nefesimiz kesildi.

İtişip kakıştık, nefes nefese kaldık ve pençeledik.

Elimi bacaklarının arasına sertçe soktuğumda nefesi tamamen kesildi.

Gözleri fal taşı gibi

açıldı. Bakıştık.

Onun parçalanmasını izlemekten büyük zevk aldım.

Çenesi aşağı doğru eğildi ve yanakları pembeleşti ve onu elimle her parçamla yapmak istediğim kadar şiddetli ve sahiplenici bir şekilde becerdim.

Serbest kalışının ilk kasılması beni şaşırttı. Bu ikincisi beni kırdı. Üçüncüsünde, elimi onun sıcaklığından koparıp, onu yerden kaptığım ve çözülmüş şortumu amına sıkıştırdığım için her şeyimden vazgeçtim.

Ben ona doğru iterken haykırdı. Sadece basit bir giysi parçası birleşmemizi engelledi ve bu beni çılgına çevirdi. Benim

Onu sert ve hızlı bir şekilde sürerken, onu arabanın kapısına doğru sürerken, orgazmının geri kalanını sıkarken, diğerine teslim olurken ağzı onunkine çarptı.

Dillerimiz dağınık ve ıslaktı.

İnlemelerimiz coşku doluydu.

Sonunda titremeyi bırakıp ağır bir iç çekmeden önce zevkimiz sonsuza dek sürecektir gibi görünüyordu.

Gözlerimiz açıldı.

Dudaklarımız memnun bir sırıtışa

dönüştü. Konuşmadık.

Söyleyecek ne vardı ki?

Yanlış gidebilecek her şeye rağmen birbirimizi seçmiştik.

Asla gerçekten onun olamayacağını bile bile onu kendime mal etmişim.

Nazikçe öpüşüp elimizden geldiğince temizlenirken, etrafımızı saran karanlığa bakmayı reddettik. Etrafımızı saran gece bizi güvende tutuyordu... şimdilik.

Ne yazık ki yapmadık.

Özgür olduğumuzu sanmamız ne utanç

verici. Keşke o karanlığa baksaydık.

...için yaklaşan kabusu görebilirdik.

Biz.

Otuz Üçüncü Bölüm

*

Aslan

*

(İzlandaca'da Ay: Tungl)

"BABA, FISTIKLI TEREYAĞI GEÇER MİSİN, lütfen?" Neri parmaklarını oynatarak elini uzattı.

Bakışlarım onun zarif bileğine kilitlendi.

Onun her santimini her zaman çarpıcı bulmuştum... ama şimdi? Şimdi onunla ilgili her şey beni tahrik ediyordu. Sikim kabardı.

Koltuğumda kıpırdandım, yüzümü sıkılmış bir normalliğe dönüştürdüm, tüm bunlar olurken bedenim tüm sırlarımı açığa vurmaya kararlıydı.

Neri bana bir bakış fırlattı. Makyajsızdı ve saçlarını yüksek bir at kuyruğu yapmıştı. Taze yüzlü, yeni yıkanmış, mavi gömlek ve siyah etekten oluşan okul üniformasını giymiş, son derece masum görünüyordu ama bir şekilde tamamen bozulabilir.

Kalbim yerinden fırladı.

Gözlerimi kaçırdım. Hepimize greyfurt suyu dolduran Anna'ya odaklanarak kendimi kontrol altına almak için elimden geleni yaptım.

Bu kötüydü.

Bu, dün geceki itiraflarımızdan ve çalıntı dokunuşlarımızdan sonraki ilk sabahımızdı.

Masanın üzerinden fırlayıp onu kucağıma sürüklememe bir kalp atışı kaldıysa, nasıl olur da

ailesine söylemeden önce aylarca gizlilikten kurtulabilecek miydi?

Dün gece anlaştığımız aylar.

"İyi uyudun mu Aslan?" Anna gülümseyerek bardağıma meyve suyu döktü.

"Evet-" Genç kızına duyduğu şehvetin bir başka uyanışı beni boğazımdan yakalayınca sesim kesildi.

Kendine gel lan.

Anna ile gözlerimi kilitleyerek, ana dilime kayarak hem onun hem de kendimin dikkatini dağıtmak için elimden geleni yaptım. "Peki ya sen? İyi uyudun mu?"

Yüzü aydınlandı ve ne cevap vereceğini hatırlayarak alt dudağını ısırdı. "Teşekkürler, evet iyi uyudum." Burnunu kırıştırdı, Neri'ye o kadar benziyordu ki, gözlerim kızına kayarken ellerimi masanın altında birleştirdim ve tam anlamıyla bir aşk şimşegi yedim.

"Doğru mu söyledim?" Anna sordu.

Zorlukla yutkunarak başımı salladım. "Mükemmel. İyi uyuduğunu ve teşekkür ettiğini söylemiştin."

"Vay be." Oturarak muzlu ballı tostundan bir ısırık aldı.

"Baba. Tanrım, hadi ama." Neri parmaklarını sıktı. "Fıstık ezmesi."

Jack bir şeyler homurdandı ve telefonunu sallayarak her sabah olduğu gibi yerel haberleri okudu. "Sabırsız, küçük balık."

Okuduğu makaleden başını kaldırmadan masanın üzerinde el yordamıyla küveti aradı.

Neri gözlerini devirerek sandalyesinde doğruldu. "Ben alırım."

Düğmeli gömleği biraz aralanınca daracık gömleği ortaya çıktı.

altındaki beyaz spor sütyeni. Ona aldığım ve boynundan hiç çıkarmadığı su perisi ve deniz aslanı kolyesi sabah güneşinde sallanıyor ve parlıyordu.

Aletim tam direğe kalktı ve fermuarım beni bıçaklarken irkilmeme neden oldu.

Kahretsin, başım belada.

Bu insanlarla aynı kahvaltıyı paylaşmak kadar tanıdık bir şey nasıl birdenbire hayatımın en erotik anlarından birine dönüşebilirdi?

Masa değişmemişti.

Dışarıda oturduğumuz bahçe ve güverte hiç değişmemişti.

Sahip olduğum tek şey bendim.

Artık Neri'nin parmaklarının etrafımda nasıl hissettirdiğini tüm ayrıntılarıyla biliyordum ve benimkilerin de onun içinde nasıl hissettirdiğini biliyordum.

Yanaklarım kızardı ve fıstık ezmesini alıp ona uzattım.

Parmaklarımız

sıyrıldı. Donup kaldık.

Tüylerim diken diken oldu.

Dün gecenin anıları içime işledi.

Medeni olacağımıza ve ailesinin yanında farklı davranmayacağımıza söz vermişti. Ön kapının dışında, rölantide çalışan cipin içinde oturmuş, bu işin nasıl yürüyeceğine dair kurallar oluşturmuştuk.

Bana iyi geceler öpücüğü vermeye çalışırken aceleyle bulduğum kurallar. Elimi dehşet içinde dudaklarının üzerine koymuş, Jack'in gözetliyor olabileceği pencerelere bakmıştım.

"Herkes izliyor olabilir, Nerida. Aramızda olanlar, aramızda kalır. Tamam mı? Kimseye söyleyemezsin. Henüz değil."

Kaşlarını çattı ve çok hassas olan avucumu yaladı.

Sarsılarak uzaklaştım ve direksiyonu yumrukladım.

"Ciddiyim.

On yedi yaşındasın. Hâlâ okula gidiyorsun. Jack ve Anna bunun için beni asla affetmeyecekler."

"Cinsel rıza için yasal yaştayım Aslan. Bizi durduramazlar."

"Beni kovabilirler."

"Bana aşık olduğunu anladıklarında bunu

yapmayacaklar." "Bu onların tek şartıydı, Neri. Beni

güvende tuttular ve

gizledim, benim adıma yalan söyledim, beni destekledim ve bana iş verdim... senden uzak durduğum sürece." Son beş yıldır hapishanem ve sığınağım olan biraz harap ama çok

sevdiğim eve baktım.

Oradan atılma tehdidi midemi bulandırdı.

"Ben on iki, sen on altı yaşındayken bunun bir anlamı vardı. Aramızdaki o dört yıl artık hiçbir şey ifade etmiyor."

"Yine de onların arkasından iş çevirdim."

"Hayır, sonunda kalbinin sesini dinledin." Yumuşakça gülümsedi. "Ben de benimkini takip ettim."

"Sen mezun olana kadar onlara söylemeyeceğiz." Göğsümdeki gerginliği ovuşturdum. "O zamana kadar hiçbir şey olmamış gibi davranacağız."

"Bunun konuyla ne alakası var?"

"Neredeyse on sekiz yaşında olacaksın. Deniz bilimleri diplomanı almaya başlayacaksınız. Belki kendi evimizi alabiliriz." I

Burnumun köprüsünü sıkıştırdım, bunu seçmenin ortaya çıkaracağı tüm komplikasyonları görüyordum. Bizi seçmenin. "Sen

kira kontratını kendiniz imzalamak zorundasınız, tabii ki ve faturalarda benim adımın geçmediğinden emin olmalıyız, ama... sanırım biz

birlikte yaşayabiliriz. En azından öyle umuyorum." "Burada kalabiliriz."

Ona bir bakış fırlattım. "Kırk yaşına geldiğimde bile ailenin bahçesinde yaşamamı mı bekliyorsun?"

Gülümsedi. "Seni kırk yaşında görmek için sabırsızlanıyorum." "Yaşlı erkeklere karşı bir fetişin mi var?"

Titredi. "Sana karşı bir fetiş duyuyorum."

İnledim ve şişmiş bedenimi yeniden ayarladım. "Siktir, sen durmak zorundayım. İçeri gir ve yatağına git." Gözlerimi kısmıştım. "Ve sen sormadan söyleyeyim... Yatağa gidiyorsun. Tek başına."

"Oyunbozan." Lezzetli bir şekilde dudak büktü. "Eğer dürüst olursak ve annemle babama için içinde sadece sevişmenin değil duyguların da olduğunu söylersek, seni kapı dışarı etmezler."

Kalbim küt küt atarken kaskatı kesildim. "Seni becermeyeceğim." "Henüz değilsin." Vites koluna doğru eğildi ve

hâlâ sert olan sikimi avuçladı. "Ama yapacaksın. Düzenli olarak, diye ekleyebilirim. Aslında, rahatlıkla söyleyebilirim ki, çıplak kalsak da olur Aslan, çünkü asla durmak istemeyeceğim." İçinden güldü. "Belki seksen yaşına geldiğimde

Ama o zamana kadar her gece, her gün ve çok ama çok sık ırzına geçilmeye hazır ol."

Tekrar boşalmama ramak kalmıştı.

Elini arabanın kendi tarafına doğru iterek inledim ve tavana baktı. "Bana ne yaptığını biliyor musun?" "Ne dedin sen?"

Gözlerimi sıkarak kapattım, umutsuzca kendime onu neden Jack'in arabasının arka koltuğuna sürükleyemediğimi hatırlatmaya çalıştım.

Ailesinin evinin önünde bir cip. "Bana ne yapıyorsun?" dedim.

Yüzü şefkatle yumuşadı. "Ben de sana aynı soruyu sorabilirim." Eli tekrar bana doğru kaydı, zorlanan fermuarıma sürtünüyordu. "Hadi öğrenelim, olur mu?"

Sarsıldım ve lanet olası yıldızları gördüm.

Jack'in Neri'nin neden gelmediğini merak edebileceği endişesiyle paniğe kapıldım.

Henüz içeri girmemişti ve araştırmaya gelmişti. Kalçalarım onun tutuşuna doğru sallanırken, kendimi bileğini tutmaya ve elektrik veren elini çekmeye zorladım. Onu daha sahiplenmeden kaybedeceğim korkusu sesimi kastettiğimden daha soğuk hale getirdi.

"Ailenin onayını almadan... o kadar ileri gitmeyeceğimize dair bana söz ver."

"Ne?" Kaşları çikolata rengi saçlarına doğru fırladı. "Az önce parkta yaptığımız şeyden sonra mı? Tekrar yapmayı ne kadar çok istediğimden sonra mı? Hayır." Kollarını kavuşturdu. "Asla olmaz. Beklemeyeceğim Aslan. Yeterince bekledim."

"Sana dokunmayacağımı söylemiyorum... onlar yokken. Seni öpmeyeceğimi de söylemiyorum, ama..." Nefesimin altında homurdandım. "Eğer seni becerirsem, senin yanında kendime güvenemem, Nerida."

"Neden?" diye nefes aldı.

"Çünkü sadece parmaklarımın içinde olması bile beni çıldırttı. Sikim içine girdiğinde..." İrkildim. "Başka bir şey yapmam mümkün olmayacak."

Yanakları pembeleşti. "Bu gece odana geleceğim.

Başladığımız işi bitiririz-"

"Hayır. Kesinlikle olmaz. Beni görmeye gelmen yasak. Asla."

"Bu çok saçma. Seni defalarca görmeye geldim."

"Ve o zamanların her birinde seni kapıya doğru itmeye ve kendimi içine gömmeye ne kadar yakın olduğum hakkında hiçbir fikrin yoktu." Midem bulanırken ağzımı sildim. "Tabii ki on iki yaşındayken değil ama... son birkaç yıldır. Hayatımı kolaylaştırmadın. Ya da benim geceler."

Sustu. "Ben gittikten sonra kendi başına bir çıkış yolu bulabilir misin?"

Sertçe yutkundum. "Çoğu zaman başka seçeneğim olmazdı."

"Ben de," diye fısıldadı. "Seni ziyaret ettikten sonra o kadar kötü yanardım ki yatağıma girer, bacaklarımı açar ve-"

Elimi tekrar ağzının üzerine kapattım. "Sana dokunmak için özgür olduğumda bana bu hikayeyi anlatmayı bitir. Burada değil. İzleyenlerin gözü önünde olmaz." Elimi yavaşça bırakarak mırıldandım, "Lütfen, Neri. Bana biraz zaman ver. Bunu çözeceğiz, tamam mı? Doğru şeyi yapmak zorundayız. Nasıl hissettiğimizi zaten itiraf ettik... gerisi bekleyebilir."

İnledi ve bacaklarını birbirine sıktı. "Kendi adına konuş. Seni ne kadar çok istediğimden zar zor nefes alabiliyorum."

"Seni seviyorum, Neri."

Gözleri gecenin içinde parlıyordu. "Ben de seni seviyorum." "Şimdi içeri gir ve bunlar hiç olmamış gibi davran."

Bana itaat etmiş ve yatağa gitmişti ama ikimiz de rol yapmakta pek iyi değildik. Aramızdaki hava parıldıyordu. Hem kalın ve sisli, hem de keskin ve kesiciydi. Onun etrafında olmak bile tüm bedenimi onun frekansına göre mırıldanmaya itiyordu, dokunmam, öpmem, sikmem için yalvarıyor.

Tanrıya şükür Jack bu sabah haberlere dalmıştı, Anna kulaklıklarını takmış yeni bir cümle öğreniyordu ve Neri'nin okula gitmesine dakikalar kalmıştı.

Bugünü The Fluke üzerinde çalışarak ve ne kadar köklü bir değişim geçirdiğimi belli etmeden atlatabilirim, o zaman bunu başarabiliriz. Birkaç ay gizlice dolaşabiliriz. Birlikte olabilir ve Jack ile Anna'nın bana gösterdiği cömertliği, dostluğu ve nezaketi mahvetmeyebilirdik.

Çünkü onlara sözümü bozduğumu söylediğimde, elimde bir yüzükle diz çökmüş olmak istiyordum. Jack'in aşık olduğumu bilmesini istedim.

Neri'yi severek onun kurallarını çiğnemiyordum; onu bu hayatta ve bir sonraki hayatta tutma şansı için ona yalvarıyordum.

* * * * *

Resfin en sevdiğim kısımlarından birindesiniz. Çok kıskandım.

Terli saçlarımı geriye atıp güneş gözlüklerimi düzelttikten sonra gülümsedim ve yanıtla tuşuna bastım.

Beni takip etmeyi bırak.

Neri: Eğer umursasaydın, uygulamayı silerdin.

Ben: Nerede olduğunu görebilmeyi seviyorum. En azından hala olman gereken yerde olduğundan emin olabilirim. Okul nasıl gidiyor?

Sıkıcı. Bilimi seviyorum. Biyolojiye aşığım. Ama kimya kıcımlı öpebilir.

Ben: Kıcını ısırmak isterdim.

Neri: Ben de seninkini ısırsam olur. Lanet olsun.

Mesajlarımızı saygın tutmak ve doğrudan pornografiye sapmamak için elimden geleni yaparken ağzım kurudu.

Ben: Artık ısırmaktan bahsetme ve kendine gel,

Nerida Taylor. Sınıf perdelerini bir daha yakma.

O bir kazaydı. Bunsen brülörü tamamen hatalıydı.

Ben: Sadece üfleme yerine pencere kenarına koyduğun için.

Sana bir daha asla sırlarımı anlatmayacağım.

Ben: Çok büyük bir sırrım var... Duymak ister misin?
Fluke'un güneşle parlayan güvertesinde etrafıma bakındım.

Jack ve Anna aşağıdan görünmek üzereydiler, laboratuvarda yetiştirdikleri son mercan tepsisini almaya hazırdılar.

Dikim. Sapphire ve yunus sürüsü arkamızda oynamıştı ve hatta bir köpekbalığı yanımızdan geçip gitmişti, yüzgeçleri sessizce suyun içinde.

Beş yıl geçti ve ben hâlâ denizi affetmemiştim ama onun acımasız güzelliğini takdir etmeyi öğrenmiştim.

Neri: Oh, söyle bana. Daha da iyisi... göster bana.

Ben: Sana bir resim göndermeyeceğim.

Neden? Benim için ne kadar zor olduğunun bir resmi mi?

Ben: Burada işimiz biter bitmez bu mesajları siliyoruz, ama evet, bilmeniz gerekiyorsa.

Şimdi kim yaramazlık yapıyor?

Beni kötü etkiliyorsun.

Neri: Bunu başlatanın sen olduğuna eminim. Beni barda öptüğün an....

Ben: Bana erkek arkadaşım dediğin için tamamen sen suçlusun... Bu çok hoşuma gitti.

Neri: Erkek arkadaşım olmak ister misin Aslan?

Ben: Hayır.

Hayır mı? Bu da ne demek şimdi?

Ben: Çok daha fazlasını istiyorum demek.

Neri: Tanrım, orada olsaydım, beni ne kadar uzağa götürebileceğini sana gösterirdim.

Sikeyim.

Ürperdim.

Fermuarıma sürtünen sikim acı içinde parladı.

Şortum bütün gün işkence aleti gibi olmuştu. Bu teknenin her santimi Neri'nin anılarını taşıyordu ve ben bunu durduramıyordum.

onu düşünüyordum. Onu bikiniler içinde hatırlamadan duramıyordum. Onunla ilgili fanteziler kurmaktan kendimi alıkoyamıyordum.

Mükemmel tenine güneş kremi sürmesi ya da denizden çıkarken deniz suyuyla parıldaması.

Alt dudağımı ısırarak avucumu acı veren ereksiyonumun üzerine bastırdım. Kahretsin, Jack ve Anna yeniden ortaya çıkmadan önce sönmezse, belime bir kapüşon sarmak zorunda kalacaktım.

Neri: FOTOĞRAF GÖNDERDİ

Hayatımda gördüğüm en muhteşem kıza bakarken zorlukla yutkundum. Muhtemelen öğretmen sınıfa arkasını döndüğü için hızlıca çekilmişti, odak biraz bulanıktı ama Neri'nin Gülümsemesi onu ne kadar çok sevdiğimi göstererek karnımı ağrıttı. Öğrenciler onun arkasındaki uzun sıralara dizilmişlerdi, Beherler ve test tüpleri masaları dolduruyordu ve bana bir öpücük kondurdu, gömleği hafifçe aralanmıştı, kolyesi parıldıyordu.

Sikey

im.

Ben.

Bu kadar takıntılı olmamalıyım.

Bu seviyede bir ihtiyaç hissetmemeliydim. Yirmi bir yaşımda mahvoldum.

İzin verilmeyen bir ülkede Avustralyalı bir kız tarafından tamamen mahvedildim.

Baloncukların sesi ve ağızlıktan kaçan oksijenin vınlaması bakışlarımı teknenin yan tarafına çevirdi. Jack maskesini alnına bastırdı, yüzgeçlerini iyi çalışılmış tekmelerle yüzer halde tuttu. "Hey, dostum. Benim için son mercan tepsisini hazırladın mı?"

Kahretsin.

"Evet, tabii ki." Kalçalarımı olabildiğince uzak tutarak, bebek mercanlardan oluşan özel tepsinin beklediği masaya doğru yürüdüm. Yeni mercanların dikenli fildişi rengi, hafif pembe ve yumuşak yeşilleri, özenle kapatılmış deniz suyu kapsüllerinde çok masum görünüyordu.

Neri burada olmayı, yardım etmeyi çok isterdi.

Onu düşünmeyi bırak. Hayatında bir kez olsun.

Ellerimi sabit tutmak için elimden geleni yaparak ana kapağı yüzmeleri için sabitledim, sonra mercanı taşıdım

Jack'e. Dizlerimin üzerine çökerek tepsiyi dikkatlice uzattım, ellerimi o almadan önce okyanusa daldırdım.

"Şerefe." Sırıttı ama sonra beni biraz daha yakından inceledi. "İyi misin? Biraz kızarmışsın."

"Öyle miyim? Kendimi iyi hissediyorum. Sorun yok."

Topuklarımın üzerine oturdum, Lanet kızının bana yaptıklarını saklıyordu. "Aşağıda her şey yolunda mı?"

"Evet, gayet iyi gidiyor." Beni biraz daha inceledikten sonra kaşlarını çatı. "Gölgeye geç Aslan. Pek iyi görünmüyorsun." Maskesini indirdi, tepsiyi bir elinin üzerinde dengeledi, oksijen ağızlığını taktı ve yüzeyin altına battı.

Zor nefes alarak kıcımın üzerine düştüm.

Cebimden telefonumu çıkarıp yazdım.

Ben: Bunu okur okumaz bu başlığı sil ve bana fotoğraf göndermeyi bırak. Şortumun içine boşalmama saniyeler kalmıştı ki lanet olası baban çıkageldi. Deli gibi görünüyor olmalıyım.

Bana kızardığımı söyledi. Bu senin hatan, Nerida. Senin Gelmeye gerçekten ihtiyacım olması senin suçun. Sana duyduğum şehvetle aklımı kaçırıyor olmam senin suçun.

Öyleyse gel. Onlar bilmeyecek.

Teknenin kenarından mastürbasyon yapmayacağım. Şansım yaver giderse ailen spermlerimi görür. yanlarından geçip gidiyor.

Neri: Aman Tanrım, az önce beni sınıfta kahkahalarla güldürdün.

Şuna ne dersin... Bir dahaki sefere tekne de birlikte olduğumuzda, dizlerimin üzerine çökeceğim ve sen de dilimin üzerine boşalacaksın. Tüm kanıtlarını yutacağım ve bunu yaparken dudaklarımı yalayacağım.

Lanet olsun. Bu kadar kirli olduğunu nasıl bilemedim?

Çünkü beni görmeyi reddettin. Ama şimdi görüyorsun. Ve sana her şeyi vermekte özgürüm.

Kalbim kaburgalarımın çarptı ve gölgeye takılıp sandalyeye düşmeme neden oldu.

Ben: Okuldan eve döndüğünde odama gel, şüphelenmeden.

Neri: Oh, aslında Şimdi sizin alanınıza girmem için bana izin veriliyor, öyle mi?

Bana gel, Neri. Sana o fotoğrafın beni ne kadar zorladığını göstereceğim ve sen de beni bu ızdıraptan kurtaracaksın.

Dileğin benim için emirdir. Yakında görüşürüz, Aslan.

Titreyen ellerimle mesaj dizisini sildim, yeterince masum olan fotoğrafı kaydettim ve kendimi işe verdim.

Otuz Dördüncü Bölüm

*

Aslan

*

(Bulgarcada Ay: Luna)

KAPIYI ÇALMADI.

Neden yapsın ki?

Geçmişte kapıyı hiç çalmamıştı. Her zaman bana sahipmiş gibi içeri girer, sudoku kitaplarımı karaladığımı ya da daha sonra farklı dillerdeki sayılarla oynadığımı umursamazdı. Bu normal geliyordu. Tanıdık.

Bu tabu ve lezzetli bir şekilde yeni hissettirdi.

Yatağımdan fırlayarak, o dönüp kapıyı kapatırken ona doğru yürüdüm.

Omuzlarından tutup yüzüme doğru döndürdükten sonra az önce kapattığı kapıya çarpınca nefesi kesildi. Bahçede gülüşen ve akşam yemeği için içeri girmeden önce alacakaranlıkta bir şeyler içen anne babasıyla aramızdaki tek engeldi bu.

"Kımıldamayın," diye fısıldadım. "Burada kalırsak Perspex pencerelerden bizi göremezler."

Cevap vermek için ağzını açtı ama elimi dudaklarının üzerine koydum. "Ve sakın ses çıkarma, beni duyuyor musun? Tek bir ağlama. Bir inilti bile. Yaparsan dururum. Derhal."

Burun delikleri nefes almak için genişlerken gözleri parladı. Bu

Okul üniformasının masumiyeti bir başka günah katmanı ekledi.

Ona baktım, onu içime çektim, vücudumun bugün mücadele ettiğim tüm sıcaklık ve sertlikle parlamasına izin verdim.

Yavaşça gözleri karardı ve başını salladı. Elimi bırakarak üzerine yığıldım.

Ağzım onunkine çarptı.

Kolları boynuma dolanırken nefesini içine çekti ve elleri rüzgârda dağılmış saçlarımı avuçladı.

İnledim -kendi kuralımı çiğneyerek- beni sertçe kendine çekerek onu acımasızca öpmeye zorladı.

Dudaklarımız
morardı. Dişlerimiz
takırdadı.

Dillerimiz savaştı ve avlandı, yaladı ve kaydı.

Onun için açlıktan ölüyordum; görünüşe göre o da aynı açlığı hissediyordu. Benim ona saldırdığım gibi o da bana şiddetle saldırdı. Öpüşmemiz tamamen vahşi ve kontrolden çıkmıştı.

Bir kalp atışında merhabadan neredeyse doruğa ulaşmıştık.

Ama yavaşlatamadım. Duramadım. Durmak istemedim.

Bacağı kalçama asıldı.

Onu biraz daha yukarı kaldırdım ve sikimi bacaklarının arasındaki o mükemmel ıslak noktaya sıkıştırdım.

Kalçaları benimkilere çarpıyordu.

Benimki, şehvetin omurgamdan aşağı damladığı işkence dolu bir taşla cevap verdi.

"Daha fazla," diye fısıldadı ağzımın içine. "Böyle boşalmak istiyorum."

"Nasıl? Ben seni bir köpek gibi kuru kuru becerirken mi?" Burnumu kırıştırdım. "Bundan daha iyisini yapabilirim-"

"Birlikte gelmemizi istiyorum. Bana karşı geldiğini hissetmek istiyorum. Bekle..." Beni biraz itti.

kot şortumun düğmelerini çözdü, fermuarımı açtı ve azgın sikimi avuçladı. Siyah boxer-şortlarım gerildi; bel bandı Acı veren ereksiyonum kaçmak için elinden geleni yaparken tenimden uzaklaşıyordu.

Tek kelime etmeden şortumu uyluğumun ortasına kadar

itti.

Boxerımı üzerimde bırakarak parmaklarını kalça kemiklerime soktu.

Sonra beni öne doğru çekti ve olduğum yere yerleştirdi.

Ama bu sefer.

Aramızdaki tek engel iki zayıf pamuk parçasıydı.

İkisi de arzuyla ıslanmış.

İkisi de ihtiyaçtan

buharlaşıyor.

Onun her lanet parçasını hissettim.

Dünyam yüzüyordu. "Siktir, Neri." Onu sertçe öptüm.

Onu yaladım ve ona taptım, uyarılmışlığının misk kokusuyla tamamen sarhoş oldum. "Keşke gelmeden önce üstünü değiştirseydin.

beni görmek için."

Öpücükle ısırılmış dudakları yukarı kıvrıldı. "Okul üniformamı beğenmedin mi Aslan?"

"Hayatımı cehenneme çevirdin çünkü şimdi sana nasıl iffetli bir şekilde sarılabilirim? Kapıma yaslanmış, göğüs uçların gömleğinden dışarı fırlamış ve amın bana yalvarırken nasıl görüldüğünü nasıl unutabilirim?"

"Ve sen kirli olanın ben olduğumu söylüyorsun."

Sırıttım. "Sana kötü örnek olduğunu söylemiştim."

"Kurallarınıza uymak için kendimi zorladığımı bilmenizi isterim.

Uslu durmak için elimden geleni yapıyorum."

Kalçalarım onunkilere çarparak gözlerinin geri dönmesine neden oldu. "Nasıl davranıyorsun böyle?"

"Boxerını ben indirmedim. Bana kalsa şu anda içimde olurdun. Ve ben senin hakkında konuşmuyorum parmaklar."

"Neri-"

"Bu kadar söz yeter, Aslan." Kalçalarını öne doğru salladı ve her santimiyle beni okşadı. "Seni acılarından kurtarmam gerektiğini söylememiş miydin? Peki... beni de benimkinden kurtar."

Birleştığımız yere bakarken nefes alma yetimi kaybettim.

İç çamaşırının beyazı arzusuyla yarı saydam hale gelmiş, kasık kıllarının koyu gölgesini ve ihtiyacının sırlıslıklamlığını ortaya çıkarmıştı.

Bu kızıdan nasıl kurtulacaktım? Beni öldürecekti.
Bundan kesinlikle emindim.
"Emin misin?" Burnunu öptüm. "Elimi kullanabilirim-"
"Bunun gibi." Ben yukarı doğru sallanırken gözleri kapandı. "Tanrım, aynen böyle."

Teslim olup içgüdülerimin ikimizi de yönlendirmesine izin verdiğimde kalbim kabile ritmiyle çarpıyordu.

Bilinçli bir karar değildi. İlkel bir karardı.
İçine girdim.

Üzerimde sallandı.

İki çılgın yaratık gibi birbirimizin içine tırmanmaya çalışarak, sadece kıyafetlerin sürtünmesi ve çaresizlikle o zirveye ulaşmak için elimizden gelenin en iyisini yaptık.

Onu daha sert, daha derin öptüm.

Yaklaşmak için mücadele ederken kapı biraz gıcırdadı.

Öpüşmeden duramadığımız için öpüştük ama aynı zamanda içimizde kabaran her açık kükreyişten, her titrek inleyişten ve her gırtlaktan gelen çığlıktan ağzımızı tıkamak için de öpüştük.

Savaşan dillerimiz bizi susturdu.

Öpüşmemiz bizi baştan çıkarmış ve uyuşturmuştu.
Neri'yi babasının benim için yerleştirdiği kapıya doğru sürerken her düşünceyi, her korkuyu kaybettim.

Her iki bileğini de tutarak başının üzerine ittim, bir elimle onu hapsederken diğer elim göğsüne düştü.

Onu kucakladığımda sırtı eğildi.

Göğüs ucunu çimdiklediğimde kalbi dokunuşumla hızlandı.

Dudakları benimkilerin altından kayıyor, aramızdaki bağla karıncalanıyordu.

Aramızda her zaman benzersiz bir güç hissetmiştim. Ne zaman çok yakın olsak havada çatırdayan bir farkındalık; ne zaman dokunsak kanımı yakan bir altıncı his.

Ama bu tamamen yeni bir seviyedeydi.

Ona karşı hissettiğim manyetik çekim, yumuşak bir telkin olmaktan çıkıp kabarcıklı bir aidiyete dönüştü. Ben onundum. Sikeyim,

Benimle ilgili her şey onundu. İstesem de karşı koyamazdım.

Beni o kırık tekne parçasında bulduğu an, bu kaçınılmazdı.

Tıpkı söylediği gibi.

Onun içinde sadece boğulmamıştım, onu içime çekmiştim ve dün gece ona söylediklerim korkunç derecede doğrudu.

Okyanuslarla dolu bir dünyada o benim havamdı.

Ölümlü dolu bir kâbusun içindeki rüyamdı. Korku dolu bir gecede benim güneşimdi.

Ve sanki ayaklarının dibine çöküp nefesim kesilecekmiş gibi öptüm onu. Çünkü yapardım. Onu kaybedersem hayatta kalamazdım. Nerede saklandığımı öğrenip beni alırlarsa... Siktir.

Onu daha sert sürerken düşüncelerim karmakarışık. Yanmaya teslim oldum.

Çatırdayan güç omurgama çarptı, bacaklarımın arasında yoğunlaştı ve ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oldu. "İhtiyacım var... Duramıyorum-"

"Ben de." Bileğimdeki kilitten kurtulmaya çalıştı ama onu sıkıca tuttum.

Amına doğru pompaladım.

Onun sessiz mutlak teslimiyet çığlığı kalbimi dumanlandırdı, kemiklerimi eritti ve aletimi fışkırtmak ve boksörlerimi ıslatmak için kükreyen bir serbest bırakma yaptı.

Boşalırken ürperdim.

Onu dilimle boğdum, bana karşı tekrar tekrar sarsılırken inlemelerini susturdum, onun boşalması benimkinden daha uzun sürdü. Gözlerimi açtım ve hezeyanın son sancılarının onu kurutmasını izledim.

Göğsüm sevgiyle kabardı.

Onun için daha da zorlandım.

Bedeni ve ruhu çok güzel. Çok güçlü, cesur ve iyi.

İçimi ağzına kadar dolduran mutlak hayranlık dalgasını durduramıyordum.

Söyleyebileceğim o kadar çok şey vardı ki. O kadar çok şey ki söylemeliydim. Ama aklıma gelen tek kelime şuydu: "Benimle evlen."

Dondu
m
kaldım

.
Kahret
sin.

"Öyle demek istemedim. Kahretsin, sadece demek istedim-"

"Ne dedin sen?" Doymuş bir gülümsemeyle gözlerini kırıştırdı. Bileklerini çözüp alnımı alnına bastırduğım da titredi ve titredi. Yalan söyleyebilirdim ama söylemedim. Konuşmuştum

Bu sözleri söyledim çünkü aşkla doluydum. Bu sözlerde ciddiymdim çünkü asla başka birini istemedim ve zamanın bana bunu söylemesine ihtiyacım yoktu.

Zamanım vardı.

Beş yılım vardı.

Biliyordum.

Dudaklarımı onunkilere usulca, tatlı tatlı bastırarak, onu daha önce hiç öpmediğim gibi öptüm. Ne hızlı ne de sert. Onu ne kadar önemsemişimi ve değer verdiğimi göstermek için elimden geleni yaptım.

"Dedim ki..." Burnunun ucunu öptüm, irileşmiş gözlerini yakaladım. "Evlen benimle."

Bir an için hareket etmedi.

Omurgamdan aşağı korkunç bir ürperti yayıldı.

Ama sonra dizleri büküldü ve kollarıma düştü, yanağını çarpan göğsüme bastırdı. "Bana sormana gerek yok Aslan. Ben zaten sordum. Seni ilk gördüğüm anda kalbim evet dedi. Sadece senin yetişmeni bekliyordum."

Kollarım acımasızca sertçe ona sarıldı. O da bana sarıldı.

Nefeslerimiz eşitlenene ve serbest bırakılmamızın ortak

ıslak bölgeleri yapışkan hale gelene kadar birbirimize yapışık durduk.

"Aslan, Neri! Akşam yemeği hazır." Anna'nın nazik sesi kapıdan içeri süzöldü ve yüzümü kızarttı.

Yaptığım şeyden duyduğum utanç ve bunun nasıl sona ereceğine dair korkum nabzımın hızla yükselmesine neden oldu.

Kendimi geri çekerek parmaklarımı saçlarında gezdirdim. "Az önce bir kapıya çarpmış gibi görünüyorsun."

"Bir kapıya karşı kuru seks yaptım. Ama bir dahaki sefere... Bence iç çamaşırından kurtulmalıyız."

Başımı salladım ve gitmesine izin verdim. "Okulu bitirene ve Jack'e benim için ne kadar önemli olduğunu söyleyene kadar olmaz."

Yarı sertleşmiş sikime ve çok belirgin lekeye bakarken ani bir utangaçlık dalgası yaşadım.

"Çünkü kızına ne yaptığımı bilseydi, beni kovmakla kalmaz, bizzat yetkililere ihbar ederdi."

Üniformasının eteğini aşağı sıyıran Neri gülümsedi ve kapıyı açtı.

Kendimi yatağıma attım, battaniyeyi kucağımın üzerine savurdum. "Kahretsin, Neri."

"Yemeğe geç kalma. Bunun babamı nasıl kızdırdığını biliyorsun. Ayrıca yemekten sonra bana hak ettiğim tatlıyı vermeni bekliyorum." Seksi, şeytani bir sırıtışla havuza girdi ve evin içinde kayboldu.

Burnumda onun kokusu ve dudaklarımda aptal bir gülümsemeyle yastığımın üzerine yığıldım.

Bölüm Otuz Beş

*

Nerida

*

(Galce'de Deniz: Môr)

"ETRAFTA DOLAŞMALAR BÖYLE BAŞLADI. Çünkü Aslan'ın ailem yokken bana dokunmayacağına dair tüm kurallarına; aptal olmayacağımıza dair verdiğimiz tüm sözlere rağmen aptaldık."

Gülümsedim, kalbim göğsümde çok dolu ve hafifti.

Tanrım, takılıp birbirimize çarptığımız o kısacık ana geri dönmek için her şeyimi verirdim. Sanki son beş yıldır duygusal olarak düşmüş olmamız, bedenlerimizin telafi etmesi gereken çok şey olduğu anlamına geliyordu.

Margot'nun şaşkın bakışlarını yakaladım.

O zamanki kendini beğenmiş memnuniyetimle gülümsedim. "Kelimenin tam anlamıyla ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyorduk.

Tek düşünebildiğim, hayalini kurabildiğim oydu. Bana dokunduğunda ilk kez mutluluğu tattım. Bir başkasının ruhunu hissetmenin enfes hazzını daha önce hiç yaşamamıştım."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu usulca.

"Demek istediğim... aramızdaki o ham kıvılcım. Ellerimizi yaklaştırdığımızda ama dokunmadığımızda çıkan o acı uğultu sadece bedenlerimizin birleşmesinden daha fazlasıydı, o bizdik. Bedenlerimizde ve zihinlerimizde var olan parçamız. Ölümsüz olan ve bu hayatta hangi kabuğu giyerse giysin kayıp yarısını bulmaya mahkum olan parçamız."

"Bunu söylediğim için beni bağışla Nerida, ama hiç de beklediğim gibi biri değilsin." Dylan boğazını temizledi ve biraz rahatsız. "Nasıl yani?" Ben sordum.

"Şey... siz bir bilim geçmişinden geliyorsunuz. Sen Gerçekler ve somut verilerle eğitildiniz. Lunamare'i saf kararlılıkla yarattınız ve inovasyon inşasındaki parlak sıçramalar sayesinde var olan teknolojiye ustalaştınız - hayal ettiğiniz şey sayesinde. Yine de..."

Devam etmeyince biraz öne doğru oturdum, nereye varacağını merak ediyordum. "Öyle mi görünüyorsunuz?"

"Şey... eğer bir kelime seçmem gerekirse, bunun tam tersi. Bilimsel olmaktan ziyade ruhani görünüyorsunuz."

"Bu dünyadaki tüm başarılar ruh tarafından yaratılmıyor mu? Van Gogh sık sık resimlerini hayal ettiğini ve hayallerini resmettiğini söylerdi. Ben de öyle yaptım Dylan. Bu dünyada hiçbir şey önce bir düşünce, bir kıvılcım, bir umut olmadan yaratılmadı."

"Haddimi aştıysam beni affedin." Dylan ellerini iki yana açtı. "Ben sadece senin nasıl yarattığını anlamaya çalışıyorum."

Başka kimsede olmayan bir şey, ama Aslan'dan sanki seninmiş gibi bahsedebiliyorsun-"

"Ruh eşi mi?"

"Şey...evet. Bir bilim kadını olarak, böyle bir fenomenin var olduğuna inanmıyorsunuzdur."

Arkama yaslandım ve ellerimi birleştirdim. "Bu sorunun ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyordum. Açıkça söylememe izin verin. Gördüğümüz dünyanın var olan tek dünya olmadığına inanıyorum."

Buna inanmak, kendi egomuzun önemine inanmak demektir. |

birçok dünya ve birçok yol olduğuna inanıyoruz ve bunu bilmek için sadece dinlememiz yeterli. Burada oturup size evet, inanıyorum demekten gurur duyuyorum. Ruh eşlerine ve sevgilere inanıyorum. Her zaman benden daha büyük bir şey olduğunu hissettim. Hissetmiyorum.

Karada yaşayan gözlerimize çok yabancı görünen yaratıklarla denizin altında serbest dalış yapabileceğinize ve

bir arada çok farklı alemler olduğunu fark etmeyeceğinize
inanın. Bizler sadece hayvanız,

Dylan. Bir ırk olarak, yanlış yaptığımız yer burasıydı. Kendimizi hayvanlar aleminden ayırdığımız gün, daha iyi olduğumuza inandığımız gündü.

"Ve biz değiliz. Örneğin, bir yunusa göre ben deforme olmuşum. Bir yengeç için pembe derim korunmasızdır. Benim için, bu dünyada var olup da diğer yarımı bulamayacağım düşüncesi bile düşünülemez... ve buna inandığım için... gerçek yaptı."

Sesim yumuşadı. "Aslan'ı denizden çıkardığım ve onun geri dönülmez bir şekilde benim olduğunu bildiğim gün, bu çocukça değildi.

kaprisli. Bu şimdiye kadar sahip olduğum en güçlü bilgiydi. Küçük bir kızken sezgilerim çok kuvvetliydi. Gerçek gibi hissettiren dürtüleri takip ederdim, ancak hayat bu dürtüleri köreltti. Tekrar nasıl dinleyeceğimi öğrenmek çaba gerektirdi, ama size dürüstçe söyleyebilirim ki, elimden geldiğince bilimsel kanıt ve güvencelerle, Aslan sadece farklı hissettirdi.

"Öpücükleri içimi titretiyordu ve sık sık bedenimden uçup ışığa karışacakmışım gibi hissediyordum. Beni ne kadar sevdiğini, beni ne kadar özlediğini fısıldıyordu, beni kadifemsi bir karanlığa gömme gücüne sahipti, her şey acı verici bir şekilde yoğunlaşıyordu. Ve bana dokunduğunda... gerçekten bir sevgili gibi dokunduğunda Aramızda hiçbir şey yoktu. Ne et, ne kan, ne de kemik. Açıkçası beni dehşete düşüren bir seviyede birbirimize bağlıydık.

"Ne de olsa on yedi yaşındaydım. Bana böyle şeyler hissettirme konusunda hiçbir yeteneği olmayan başka bir çocukla yatmıştım. Joel'i önemsiyordum ama iki erkek arasında seksin nasıl olduğunu hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştım.

İnsanlar kim olduğumu silip beni çok daha fazlası haline getirebilirdi. Ve... tüm tutkularım için Aslan'ın kollarına düşerek neye bulaştığımı bildiğimi vaat ediyor... Bilmiyordum. Pek sayılmaz."

"Bu seni korkuttu mu?" Dylan nazikçe sordu. "Bu derin bağlantı?"

"Aman Tanrım, evet." Kıkırdadım. "Geceleri onu kaybetme düşüncesiyle kalbim sıkışarak uyuyamazdım. Sınıfta onun ne yaptığını merak etmeden konsantre olamazdım.

yapıyordum. Annemle babamla yemek masasında bağırmadan zar zor sohbet edebiliyordum. derinden aşkıttım ve onu benim yapmak için ne kadar çaresizdim."

"Ve sana evlenme teklif etti." Margot iç çekti. "İkinci gün nihayet aşkınıza başladınız."

Tekrar kıkırdadım. "Bazıları bunun çok erken olduğunu söyleyebilir."

"Ben olsam yapmazdım." Margot kalemini sıkıca kavradı. "Aşkın konuştuğunu söyledim, toplumsal beklentilerin değil."

"Ben de aynı şeyi söyledim."

"Peki... sonra ne oldu?" Sandalyesinde zıpladı. "Ailen mesajlarını buldu mu? Seni eli eteğinin içindeyken mi gördüler?"

O tehlikeli günleri yeniden yaşayarak sııttım. "Mesajlarımızı silme konusunda özenliydik ve tamamen aptal olmamak için elimizden geleni yaptık. Ancak, o ilk iki hafta en zoruydu. Kelimenin tam anlamıyla ellerimizi birbirimizden uzak tutamadığımızı söylediğimde yalan söylemiyordum. Her gün mesajlarla ve yeterince masum fotoğraflarla birbirimizle dalga geçtik, okuldan eve döndüğüm anda birbirimizin kollarında patladık ve sonra gecenin geri kalanını ailemle birlikte hiçbir şey olmamış gibi geçirdim.

"Şimdi geriye dönüp baktığımda ailemin bunu nasıl fark etmediğini anlamıyorum. Elbette, kurnaz olduğumuzu düşünüyorduk. En ufak bir el tutuşumuz ya da uzun bakışımız görülmezdi. Ne zaman Aslan'la karşılaşsak görünmez olduğumuzu düşündük. çöpü dışarı çıkarırdı, ben de yardım etme bahanesiyle onu takip ederdim. On dakika boyunca eve dönmezdik, telaşlı ve kızarmış dudaklarla, yüzlerimizden memnun sırıtışları silemezdik."

"Nasıl oldu da sana bunu söylemediler?" Dylan sordu. "Benim bir oğlum var. On beş yaşında ve kızları yeni yeni öğreniyor ama şimdiden azgın suratını masum suratından ayırt edebiliyorum."

Güldüm. "Aslan'ın evimize yeni katılmamış olmasının yardımı oldu. Yıkadığı her tabak ve yaptığı her işle onların güvenini kazanmak için iyi planlanmış bir kuşatma başlatmıştı. Eğer koridordan odama doğru giderken görülürse, bu muhtemelen yeni katlanmış çamaşırları yatağımın üzerine koymak içindir, kapımın önünde bana tecavüz etmek için değil. Annem ve babam yattıktan sonra salonda oyalandıysa, bunun nedeni televizyon izliyor olmasıydı, kucağıma bir battaniye atıp parmaklarıyla beni cennete göndermesi değil.

"Gördüğünüz gibi, Aslan'ın beni boğulmaktan kurtardığı gün, hem annem hem de babamdan en büyük inancı ve güveni aldığı gündü. Onların gözünde yanlış bir şey yapamazdı. Babamın evdeki tüm yardımları için ona fazladan ödeme yapmaya çalıştığını ve bunu reddettiğinde Aslan'ın mistik değerinin arttığını biliyordum."

Kalbim sıkışırken yüzüm düştü. "Keşke ilk birkaç haftadan sonra onlara söyleseydik. İçimden bir ses ailemin ilk şoku atlattıktan sonra yanıma geleceğini söylüyordu. Aslan'ın bana ne kadar derinden değer verdiğini görürlerdi. Bana ne kadar şefkatle dokunduğunu. Ben onun yanından geçerken sözlerinin nasıl kurduğunu ve vücudunun nasıl sallandığını.

"Gece yarısı beceriksizce ve aceleyle koparılmış öpüşmelerimizi yönlendiren sadece ergenlik şehveti değildi. Gerçek aşktı. Sonsuz aşk. Tüm hayatları boyunca sürececek bir aşk. Bir aşk ki Cenazelerinde kendi paylaştıklarının bilgeliğiyle mezar taşlarını okumama izin verdi."

"Annenle baban ne zaman vefat etti?" Margot nazikçe sordu.

Bir parça üzüntüyle iç çektim ama artık harika bir hayatları olduğunu kabulleneli yeterince uzun zaman olmuştu, çoğunu birlikte paylaştık ve bir sonraki maceralarına gitmeden önce tüm başarılarımı gördük.

"Babam seksen dokuz yaşında vefat etti. Annem de bir yıl sonra... Sanki onsuz kalmak istemiyormuş gibi."

Düşüncelerim içime döndü, kendi hayatım ve ölümlülüğüm üzerine kafa yordum.

Annemi anladım.

Onu, onun bilebileceğinden çok daha iyi anlıyordum.

İçimdeki kalp acısını bir çırpıda yutarak gazetecilere gülümsedim ve yaklaşan umutsuzlukla yüzleşmeden önce kendimi son birkaç aylık neşeye bıraktım. "Yılların inkârı ve bol miktarda çaresizlik altında boğulduğumuz o ilk birkaç haftadan sonra kendimizi dizginlemeyi başardık... sadece biraz. Okuldan eve geldiğimde ve yatmadan önce tekrar birbirimizin kollarına düşerdik. Eğer yağmur yağıyorsa, Aslan odamda matematik ödevime yardım ediyormuş gibi yapardım - ailem onun sayılar konusunda ne kadar yetenekli olduğunun farkındaydı. Eğer yıldızlar parlıyorsa, havuza girer ve nefes alıştırması yapardım. Aslan kayalardan birinin üzerinde kronometresiyle oturur, bana zaman tutar, koçluk yapardı ve annemle babam onun bu davranışında bir anormallik görmezlerdi.

onun yerine benimle havuza girdi. Sualtı ışıkları kapalı olduğu için suyun altında bana dokunduğu yeri göremediler. Bikinimi kenara iterken ağlamamak için kendimi ne kadar zor tuttuğumu bilmiyorlardı ve-"

Kıkırdayarak sözümü kestim. "O boşlukları kendin doldurabilirsin. Bu bir otobiyografi, erotik bir anı kitabı değil."

Margot kıkırdadı. "Benim yüzümden durma. Her saniyesine bayılıyorum."

Dylan gözlerini devirdi. "Sanırım siz iki bayanı bu işle baş başa bırakmalıydım. İçimden bir ses bu kayıt cihazının içeriğinin seni dizginlemek için burada olmasaydım çok daha şehvetli olurdu."

Margot kendi omzuyla onun omzunu dürttü. "Ben her zaman

Neri sana hikayenin iskeletini verdikten sonra bonus bölümler için geri gel. Değil mi Nerida?" Gözleri hevesle parlıyordu, o kadar ki eğlencesini bozamazdım.

"Tabii ki. Aslan'ın çok yetenekli parmaklarının nereye gittiğini bilmek istiyorsanız, size söylemekten çekinmem. Ne de olsa hepimiz cinsel yaratıklarız."

"Oh, güzel." Elbisesini düzeltti. "Bu bir randevu."

Hüzün, bu hatırlama armağanının üzerine sızmak için elinden geleni yaptı ve geçmişe biraz daha sıkı sarıldım. "İşte oradaydık, iki çok tahrik olmuş, iki çok hevesli Genç aşıklar, her karşılaşma ve her serbest bırakma bizi daha da hayal kırıklığına uğratsa da akli başında kalmak için elimizden geleni yapıyorduk.

"Ne kadar yalvarsam da, ne kadar alay etsem de Aslan okulu bitirene kadar benimle yatmayı reddetti. Aileme en iyi nasıl söyleyeceğini düşünmek için zaman istedi. Onlara karşı sinir bozucu derecede sadıktı. Sanırım o buna inanıyordu.

Okulu bitirmek çocukluğumu geride bıraktığım anlamına gelecekti ve bahçemizde yaşayan çocuğun onların çok masum, çok bakire kızlarını kirletmemek için elinden geleni yapması o kadar da çarpık görünmeyecekti.

"Tabii ki bu çok saçmaydı çünkü annem Joel ile yattığımı biliyordu. Ona söylemiştim. Haplarımı içtiğimden emin olmak için beni düzenli olarak kontrol eden ve prezervatifin önemi konusunda beni eğiten oydu. Bir bakıma, Aslan'dan daha dünyeviydim. O yirmi bir yaşındaydı ve kırkına girmek üzereydi ama vücudu on altı yaşındaki aşırı hassas bir çocuk gibi kalmıştı."

"Ah, ben de bunu soracaktım." Margot'nun yanakları pembeleşti. "O... şey, bilirsiniz işte. Her zaman hassas mıydı? Bir çocukken bile yaşlandı mı?"

Tepkimi gizlemeye çalışarak biraz irkildim. Onun Duyarlılık onu daha çok sevmemi sağlamıştı ama yine de böyle bir farkındalıkla lanetlenmemiş olmasını dilerdim. Bu sadece onun yaşadıklarını daha da kötüleştiriyordu.

"Olduğu gibi kaldı." Bu kadarla bıraktım. Ona neden benim tenine tek bir dokunuşumun onun için dünyadaki en iyi şey olduğunu ama bir başkasının tek bir dokunuşunun şimdiye kadar yaşadığı en kötü kabus olduğunu söylemedim.

O kısım daha sonra gelecekti.

Şimdilik, önümüzdeki dehşete doğrudan atlamadan yeterince karanlık ufukta süzülüyordu.

Sadece bir anlığına, küçücük değerli bir anlığına, anıların beni alıp götürmesine izin verdim, muhabirlerle paylaşamadığım sırlara dalmıştım. Bir gece annemle babam komşulardayken Aslan'ın dizlerinin üzerine çöküşü. Beni kanepeye yatırmış, sonra da boşalmam için dilini kullanmıştı. Joel bunu hiç yapmamıştı ve ben de en az onun kadar deneyimsizdim, çünkü merkezime doğru bana nasıl zevk vereceğini fısıldıyordu. Ellerimi bronz teninde gezdirirken gözleri bacaklarımın arasından beni yakmıştı. Buzlu saçlarım, 'daha sert, daha yavaş, daha derin' sözcüklerini fısıldayarak, bu sözcükler inlemelere dönüşene ve benim çığlıklarım Ağzımın üzerindeki uyarılmış ıslak parmakları tarafından susturuldu.

Bana ilk kez ellerinden ya da kapıya yasladığı giysili bedeninden daha fazlasını vermişti. Bu bizi başka bir delilik alemine sürükledi ve bu iyiliğe ilk kez karşılık verdiğim anı hatırladıkça sııttım.

"Ne düşünüyorsun?" Margot öfkeyle sordu. "Lezzetli bir şeye benziyor ve sen paylaşmıyorsun."

Kıkırdadım ve yastıklara yaslanarak rahatlardım. "Oh, çok lezzetliydi."

"Hiç adil değil."

"Merak etme, gerisini paylaşacağım." Dylan'a baktım ve kalbimdeki ışık söndü. "Her şeyi paylaşacağım ama..." Söyleyecek doğru şeyi bulmakta zorlandım. "Paylaşmak üzere olduğum şeyi duymak kolay olmayacak."

Margot dondu kaldı. "Ne oldu? Neden?"

Dylan anladı ve başını sertçe salladı. "Kötü şeylerin bölgesine giriyoruz."

"Öyleyiz. Size söyleyeceklerimi eninde sonunda düzeltmenizi anlıyorum ama size gerçeği söyleyeceğime söz verdim ve bu da onun bir parçası."

Dylan mikrofona uzandı. "Kapatmamı ister misin? Sadece not alabilirim."

Başımı sallamadan önce bir saniye düşündüm. "Dürüst olmak gerekirse, eğer bir sonraki bölümle başa çıkamazsan, o zaman sen

Gerisini kesinlikle kaldıramayacaksınız, o yüzden en iyisi kayda devam etmek. Bu şekilde kalıp sonunu dinlemek ya da ayrılıp erken bitirmek isteyip istemediğinize karar verebilirsiniz."

"Sana söz veriyorum, burada kalacak ve dinleyeceğiz... her şey için." Dylan bana hüzünlü bir gülümseme verdi. İlk defa

Kendi hayatında benimkinden bahsederken üzüleceği ne gibi bir kederi olduğunu merak ettim.

Aramızda daha önce olmayan bir bağ oluştu ve gülümsedim. "Teşekkür ederim, Dylan."

Çantasından yeni bir not defteri çıkararak bir kalem tıkladı ve kaşlarını çattı. "Ne zaman isterseniz hazırım, Nerida."

"Sanırım şöyle başlayacağım, lütfen beni şu an olduğum gibi görün. Lunamare ile elde ettiğim başarıları görün. Beni burada otururken görün, yaşlı ve yıpranmış, pek çok kutsanmış anıyla birlikte. Ve hayatta kaldığım, geliştiğim ve zafer kazandı."

"Tanrım... kalbim şimdiden acımaya başladı," diye fısıldadı Margot.

Ve bu, kendimi geçmişe teslim edip yeniden hayatta kalmaya hazırlanırken duyduğum son şeydi...

Otuz Altıncı Bölüm

*

Nerida

*

YAŞ: 17 YAŞINDA

*

(Vietnamca'da Deniz: Biển)

"DENİZ NE DEMEKTİ?" Aslan'a baktım
Güneş gözlüklerimin arkasında, havasız bir sınıfta değil de
onunla birlikte suda olmanın sevinciyle köpürüyordum.

Dört ay.

Dört uzun, sinir bozucu ay boyunca elleri ve ağzından
başka bir şey kullanmadı.

Okul neredeyse bitmek üzereydi.

Deniz Bilimleri Lisans eğitimim için James Cook
Üniversitesi'ne başvurmuş ve kabul edilmişim. Neredeyse
altı saat uzaklıkta olduğunu ve üç yıl boyunca Townsville'de
kalmamı gerektireceğini düşünmememe izin vermedim.

Evimi, resifimi, yunuslarımı ve ailemi özleyecektim. Ama
en çok Aslan'ı özlerdim.

Tabii benimle gelmezse.

Benimle gelmemesini düşünemezdim.

Tıpkı söylediği gibi birlikte bir ev tutacaktık. Ailem için
çalışarak biriktirdiği parayı kullanacaktık ve ben de
eğitimim arasında yarı zamanlı bir işe girecektim. Ya parası
biterse, o zaman...?

Kim bilir... belki de soru sormadıkları ve el altından ödeme yaptıkları bir iş bulabilir.

Aslan'ın derinliklerine daldıkça ve birlikte geleceğimizin hayalini kurdukça, gözlerim yetişkinlere ait şeylere açıldıkça daha çok korkmaya başlamamdan nefret ediyordum. Yaşayacak bir yere, geçimimizi sağlayacak bir kariyere, hastalanırsak sağlık hizmetine ve evlenmek için belgelere ihtiyacımız vardı.

Aslan çok nadir hastalandığı için çok şanslıydık. Benim bir Açık denizde ailece aldığımız D vitamini ve güneş ışığından kaynaklandığından şüpheleniyorum. Bunun dışında Yağmur mevsiminde geçirdiği birkaç soğuk algınlığı ve bir mide gribinden sonra yıllardır sağlıklı ve mutluydu.

Ama sadece bir kez...

Kırık bir kemik.

Ciddi bir

hastalık.

Sonra da kendini hastanede bulmuş, ne bir isim, ne bir Medicare numarası verebilmiş, ne de buraya nasıl geldiğine ya da nerede kaldığına dair herhangi bir açıklama yapabilmişti.

Neyin yanlış gidebileceğini düşünmeyi bırakın ve neyin doğru olduğuna odaklanın.

Korkudan silkinip kendime geldim ve önümdeki muhteşem güne göz kırptım. Okyanus turkuaz renginde parlıyordu.

Güneş

altın gibi parlıyordu. Aslan bakışlarımı yakalayıp "Deniz," diye mırıldanırken tuz kokusu ve martı cıvıltıları kalbimi taşırdı.

"Kimse bana sormadığı için söyleyeyim, deniz Latince'de mare, Çince'de hǎi, Endonezyaca'da laut ve Almanca'da meer anlamına gelir." Annem dalgıç giysisini çekiştirmeyi bitirdi, babam gelip fermuarını çekerken onu yanağından öptü.

"Gösteriş budalası," diye mırıldanarak neopren kaplı poposunu tokatladı.

"Bana bir tane daha ver." Annem güldü.

Aslan masanın altında oturduğu yerde kıkırdadı. babamın aşağıya yerleştirdiği sonarın gönderdiği verilere

dokunarak yelken açtım. "Yakında dilin tükenecek, Anna."

"Oh, bilmiyorum. Hâlâ seninkine alışmaya çalışıyorum."
"Neredeyse akıcı konuşuyorsun." Aslan ona içten bir gülümseme verdi,
ve kalbim yerinden fırladı. "Çok etkilendim."

"Bizimle yaşayıp da kültürünüzden bihaber olmanıza izin veremem, değil mi?" Annem ona bir öpücük kondurdu.
"Senin dilin artık bizim dilimiz çünkü sen bizden birisin."

Aslan kaskatı kesildi. Yüzü kızardı. "Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsin."

Tanrım, ben yaptım.

Aslan uzun süre boyunca, gerçek ailesine sadakatsizlik ediyormuş gibi sevgisini saklamıştı. Ama yıllar geçtikçe

Onun bana aşık olduğu kadar ben de aileme aşıktım ve orada, annem, babam ve hayatımın aşkıyla birlikte dururken, her şeyin ne kadar mükemmel olduğunu düşünerek gözyaşlarımla savaştım.

Ailem ona bayılırdı.

O zaten onların oğlu sayılırdı.

Neden onlara söyleyemedim? Şu anda mı? Onlara Aslan'ın hayatımın sonuna kadar benim olacağını söyleyemedim. Burunlarının dibinde oynadığımızı, azgın ve aptal olduğumuz için değil, mutlu olduğumuz ve sonunda bulduğumuz için.

Ayaklarım kendiliğinden hareket etti ve kollarımı Aslan'a arkadan doladım.

Sandalyede donup kaldı ve gözlerini kocaman açarak annemle babama baktı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım kulağına, Türkçe bildiğim birkaç cümleden birini söyleyerek. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.

Sanki önemsiz bir şey söylemişim gibi hızla ayağa kalkan Aslan güldü ve turnusol test şeritleri ile beherlerin bulunduğu dolaba doğru yöneldi. "Ay. İşte bu-"

"Ay," diye söze girdi annem. "Latince'de Luna, Çince'de yuèliàng, Endonezyaca'da bulan ve... kahretsin, Almanca'da ne olduğunu unuttum." Bize tuhaf tuhaf bakmadı. Aslan'a sarılmama gözlerini kısmadı çünkü bu bir şey değildi

Sıra dışıydı. Babam bile kaşlarını kaldırmamıştı çünkü bu tanıdık, kabul edilebilir, doğru bir şeydi.

Aslan'a kaşlarımı çatarak ellerimi kalçalarımaya koydum. Siyah bikinimin ipleri parmaklarımı gıdıklıyordu. "Ben Türkçe'de ayın ne olduğunu sormadım."

"Evet, yaptın." Bakışlarıyla beni haçerledi. "Az önce fısıldadığın şey buydu, hatırladın mı? Ay ve deniz olmasaydı asla tanışamayacağımızı söylemiştin."

Kalbim hıçkırdı.

Tıpkı Honey ile ilk tanıştığımdaya, eşcinsel mimar olan kardeşinden ve onun tüm felaketlere karşı güvenli bir toplum yaratmak istediğinden bahsettiğinde ve ben de bunun için denizin altında yaşamaya gerektiğini söylediğimde hafif bir beden dışı deneyim yaşadığım gibi, bir tane daha yaşadım.

O haklı.

İnsan kaçakçısına kıyıya kadar rehberlik eden ay, onları rotalarından çıkaran fırtına ve Aslan'ı bana taşıyan deniz olmasaydı... asla tanışamazdık.

Düşüncesi bile dizlerimin bağı çözüldü.

Düşünsenize, o Türkiye'de kalabilirdi, ben Avustralya'da büyüye bilirdim ve hayatımız boyunca kime ait olduğumuzu bilmeden var olabilirdik.

"İyi ki ay ve deniz var o zaman," diye mırıldandım.

"Luna ve kısarak için," diye fısıldadı, gözleri Benimkine kilitleniyor ve dünyayı unutturuyor. "Geçmişimi elimden aldığı için minnettar değilim ama bana seni verdiği için minnettarım." Boğazını temizledi ve endişeyle aileme baktı. "Hepinize. Hepiniz için minnettarım. Sadece Neri için değil."

"Ah, Aslan." Babam ona doğru yürüdü ve kocaman bir ayı gibi sarıldı. "Beni ağlatacaksın, dostum."

Aslan sarılmaya tahammül etti ve babası onu bırakırken gülümsemeye zorladı. "Hazır mısın?"

"Her şey hazır. Biz sadece yasadışı zıpkınla balık avlama ihbarını araştıracağız. Görünüşe göre, bazı serseriler

denizyıldızlarını vurup çürümeye terk ediyorlar." "Pislikler."

Aslan kollarını kavuşturdu.

"Daha güçlü bir kelime kullanırdım ama bu da işe yarıyor sanırım." Deniz yolculuklarında tüplü tankların ve teçhizatın güvende kaldığı kafese doğru ilerlerken Babam tankının içine omuz silkip ağırlık kemerini sıkarken ve ardından anneminkini ona taşıyıp bağlarken sessizlik.

Hazır olduklarında babam bana sert bir bakış attı.

"Kuralların üzerinden tekrar geçmemiz gerekiyor mu, küçük balık? O mono paletle serbest dalış yapmak yok. Resifte olmaz. Biz dönene kadar gevşek ağları kesmeye ve ölmek üzere olan kaplumbağaları kurtarmaya çalışmak yok. Ve hayır

Günlerce nefesinizi tutarak Aslan'a kalp krizi geçirtmeyin. Eğer yüzmek zorundaysanız, size göz kulak olabileceği bir yerde, yüzeyde kalın."

Gözlerimi devirdim. "Artık on iki yaşında değilim baba."

"Hayır, sen çok daha kötüsün çünkü on yedi yaşındasın ve kendini yenilmez sanıyorsun." Annem bıyık altından güldü.

"Her neyse, uslu dur. Çok uzun sürmez."

Aslan'a bakmadan, olabildiğince masum bir şekilde gülümsedim. "Bugün yüzmeyi planlamıyorum zaten. Olabilir

Biraz güneşleneyim. Tüm bu 'bir sınıfa hapsolma' saçmalığı yüzünden bronzluğumu kaybettim."

"Krem sür o zaman. Byeeee." Annem maskesini ve regülatörünü taktıktan sonra teknenin yanından geriye doğru düştü. Babam da onu takip etti, kabarcıklar dağılırken

kristal suyun altına battı ve deniz tabanında siyah lekeler haline geldi.

Ekipmanlarının doğru çalıştığından ve bir süre daha su yüzüne çıkmaları için bir neden olmadığından emin olduktan sonra

ve Aslan'a doğru olabildiğince şehvetli ve davetkâr adımlarla ilerledim.

"Neri..." Plastik sandalyede oturduğu yerde sarsıldı. Zar zor örtünen bedenimi seyrederken gözleri kapandı, Göğüslerimin üzerinde duruyordu ve bana verdiği kolye

güneşte parlıyordu.

"Uslu dur. Vücudumdaki her kemikle sana yalvarıyorum...
lütfen uslu dur."

"Oh, uslu duracağım. Çok iyi bir kız olacağım. Çok, çok iyi."

Ayağa fırladı ve tüplü kafesin içine geri döndü. "Ailen sadece birkaç metre ötede."

"Aramızda sudan bir duvar var. Bizi göremez ve duyamazlar."

"Her an geri gelebilirler." "O zaman elimizi çabuk tutsak iyi olur."

Ben durunca yutkundu ve elini kaldırdı. dokunma mesafesi. Kafes arkasından tıkırdayarak her türlü kaçış şansını engelledi. "Yapma."

Parmaklarım kalçalarımıdaki tellerle oynadı. "Ne yapmayayım?"

Tüm beceriksizliklerimize, dokunmalarımıza, boşalmalarımıza ve yalamalarımıza rağmen beni hiç tamamen çıplak görmemişti. Beni hiç çırılçıplak soymamıştı, ne olur ne olmaz diye.

Ve bir çok kez kıl payı kurtulmuştuk.

Babam bizi çağırdığı için çılgınca öpüşmeler kısa kesildi. Annemin ayak sesleri koridorda yankılandığı için yasak dokunuşlar aceleyle giysilere silindi. Ateşle oynuyorduk. Son dört aydır yıpranmış, hayal kırıklığına uğramış ve bir sonraki adımı atmaya hazır olmanın ötesindeydim.

"Biliyor musun?"

"İstiyorum." Şehvet tenimi diken diken ederken ürperdim. "Ne olduğunu biliyorum. Ama senin bildiğini sanmıyorum."

Tekrar sertçe yutkundu, sesi boğuklaştı. "Neyi bilmiyorum?"

"Küçük bir sorunum var."

"Ne sorunu?" Gözleri tuzağa düşmüştü endişeliye döndü. Endişesinin derinliği ve benimle ilgilenmesi nefesimi kesip yeniden düşmeme neden oldu. "Sen iyi misin?"

"Küçük bir borcum var. Geri ödemeyi çok istediğim bir borç. Hemen şimdi." Dudaklarımı yaladım, kasıtlı olarak dilimi yavaşça kullanarak ağzımın onun aklını başından almasını sağladı.

"Uzun sürmez... Aslında, bu iyiliği seveceğinizi ve oldukça çabuk bitireceğinizi tahmin ediyorum."

İnledi. "Beni utandırmaya çalışmayı bırak. İçimi dışıma çevirmene ve beni tamamen tahrik etmene engel olamıyorum. Daha iyi oldum. Artık teslim olmadan önce seni iki kez orgazm edebilirim-"

"Oh, evet. Çok, çok cömertsiniz."

Kaşları birbirine çatıldı. "Ses tonunuzdan ya da bu kadar yakın olmanızdan hoşlanmıyorum." Elini göğüs kafesine koydu,

Parmaklarını titreyen göğüslerimden dikkatlice uzak tutarak beni geri itmeye çalıştı.

Kımıldamayı reddettim, onu tüplü kafese hapsettim.

"Lanet olsun sana, Neri." Sertçe nefes aldı, şakaklarında güneşle hiçbir ilgisi olmayan terler parlıyordu. "Ben Sana yalvarıyorum Aşkı. Lanet bikinini çıkarma, güneş kremi sür, sonra da git denize atla."

Kıs kıs güldüm. "Bu bir ilk. Beni denizden çıkarmak yerine denize girmeye teşvik ediyorsun."

"Eğer bugün her şeyi mahvetmeden hayatta kalabileceksem, o zaman ben varım."

"Benimle içeri gelir misin?"

Gözleri kararmıştı. "Gelmekten başka bir şey istemezdim " İnledi, sonra burnunun kenarını sıkarak uslu durmak için elinden geleni yaptı. "Ama başka bir şeyin içine girmek? Hiç şansın yok."

"Peki, o zaman... Sanırım emrini reddetmekten başka seçeneğim yok." Dizlerimin üzerine çökerek, ellerim belindeki kemere inerken ona göz kırptım. "Aslında, benim kendimi tamamen sana başka bir şekilde teslim etmekten başka seçeneğim yok."

Dudaklarından dökülen inilti ayak parmaklarımdan kavrılmasına ve bacaklarımdan arasından ıslaklığın fışkırmasına neden oldu. "Lanet olsun, Nerida."

Düğmesini açıp fermuarını açmaya çalışırken elleri benimkilerin üzerine düştü. "Açamayız."

"Yapabiliriz. Eğer hızlı olursak."

"Ama ya ortaya çıkarlar ve görürlerse?" Gözleri karardı ve gevşek saçlarımı avuçlayarak üzerime eğildi. "Ya senin Babası geri döndüğünde kızını ağzı sikimde ve ben de onun gırtlığına manyak gibi pompalarken mi görecek?"

Titredim. "Tanrım, Aslan. Bırak beni-"

"Hayır."

Göğüslerim ağrıyordu. Klitorisim zonkluyordu. Bunun gerçekleşmemesi mümkün değildi. "Sana mesaj attım Bunu yapmak istemiştin, hatırladın mı? Seni ne kadar sertleştirdiğimi ve mastürbasyon yapmaya ne kadar yaklaştığını söylediğin gün. Seni emip kurutacağımı ve her damlasını yutacağımı söylemiştim."

Gırtlaktan gelen hırıltısı kalbimin durmasına neden oldu ve sonra bir anda ateşe atladım.

Başını eğerek ağzını benimkine yapıştırdı.

Saçlarımdan çekiştirerek dilini dudaklarımdan arasından geçirdi ve vahşice öpüşüyle beni adeta boğdu.

Bu pozisyonun zevk alıyordum. Üzerimde sahip olduğu güçten.

Ayaklarına kapanışım ve sanki beni her şeyden koruyacakmış gibi üzerime kıvrılışı. Kendisi hariç her şeyden. Elleri çekiştirdi ve ağzı yuttu; şortunun fermuarını açtım ve kopup beni ayağa kaldıracak kadar kendini tutamadan önce sert aletini dar boxer külotundan çıkardım.

"Burada olmaz."

Çabucak nefes nefese kaldım. "Bunu şimdi durduramazsın. İçinde bulunduğun duruma bak."

"Ağzına hayır demiyorum, canım."

Sevgi sözcüğünü duyunca yeniden eridim. Son zamanlarda dili sürçüyordu. Aşkım, güzelim, meleğim anlamına gelen Türkçe kelimeler kullanıyordu ve tabii ki söylediği

tüm anlamını yitirmişti ama yine de benim hayatım, ruhum demekti. Annem geçen hafta arabasının arkasından yiyecek poşetlerini çıkarırken ona kulak misafiri olmuştu. Bakışlarını yakaladım ve gerçeği söylemeye hazırlandım ama o sadece elimi sıktı

Geçerken Aslan'ın yanağını okşadı, sanki şöyle dediğini duymuş gibi

Böyle sevgi dolu bir söz onu mutlu etti, sonra da evin içinde kayboldu.

Aslan ve ben market alışverişini bitirmiştik ve sonra 'tesadüfen' kasabada bir iş yapmamız gerekti. Babamın cipinin anahtarlarını aldı, bana hayatımın en ateşli bakışını attı, sonra beni ilk kez parmakladığı parka götürdü ve ağaçların en sık olduğu yere sürükledi.

Beni elinin üzerine bırakırken çığlıklarımı yutmuştu.

Bacağımın her tarafına boşalırken dilimle ağzını tıkamıştım, azgın kalplerimizin yarış hızıyla kendini boşaltıyordu.

"Evet mi diyorsun?" Fısıldadım, arzuyla her yanım kızarıyordu.

Cevap vermeden elimden tuttu ve beni kaptanın kamarasına doğru sürükledi. Hiç durmadı. Beni merdivenlerden aşağıya, on altı yaşındayken baygın ve kırık bir şekilde yerleştirildiği küçük mutfığa, masaya ve oturma sırasına doğru çekti.

Beni bırakarak küçük alanda volta atmaya başladı, göğsü inip kalkıyor, siki dar şortunun üstünden dışarı fırlıyordu.

Gerçek doğasıyla savaşılan kafesteki bir aslan gibi görünüyordu. "Aslan...sakin ol." Yanına gittim.

Dokunuşumdan sıçrayarak uzaklaştı. "Acele etsek iyi olur... eğer bunu yapacaksak."

"Bunu yapmak istiyor musun?" Ani bir endişeyle sordum kalbimi sıkıyordu. Bunun için bana tapacağını düşünmüştüm. Aklını başından almak ve bensiz asla yaşayamayacağını anlamasını sağlamak istiyordum.

Acıyla güldü, sonra tavana baktı. Türkçe bir şeyler mırıldandı, sesi çok iyi tanıdığım öfkeyle delik deşikti. Bana doğru yürüdü ve omuzlarımda titreyen eller. "Cidden bana oral seks yapmanı isteyip istemediğimi mi soruyorsun?"

Kızardım ama başımı salladım. "Evet. O kadar da hevesli görünmüyorsun."

"Bunun nedenini merak ediyorum." Sırıttı. "Annen ve baban-"

"Uzakta. Bilmemiz gereken tek şey bu. Ve sen de gizlice dolaşmaya devam etmek istiyor. Bizimle iyi olurlar. Olacaklarını biliyorum."

"Kahretsin, yine mi Neri? Gelecek ay okulu bitiriyorsun. Sadece... bekle. Tamam mı?"

"Tamam." Onu öptüm ve sikini avuçladım. "Sadece çeneni kapatıp seni emmeme izin verirsen."

"Beni cidden öldüreceksin." Başparmağımı ucuna bastırıp her zaman yaptığı gibi sarsılmasını sağladığımda dişlerinin arasından tısladı.

"Ne... ne yapmalıyım?" Sesi hırçınlaştı ve çakıllaştı. "Ayağa kalkmalı mıyım, kalkmalı mıyım-"

"Bankta otur, şortunu indir, bacaklarını aç ve konuşmayı kes."

"Lanet olsun, hayatım." Olduğu yerde ürperdi, elini benim yumrukladığım yere bastırdı. "Sadece komutlarınla bile beni boşaltacaksın."

"Ne yapacağının söylenmesinden hoşlanıyor musun?"
Yüzüne siyah bir ifade yerleşti. "Sana söylemeyi tercih ederim
ne yapacağımı."

"Öyle mi?" Gözlerimi kırıştırdım ve dudaklarımı yaladım. "Ne yapmamı istiyorsun Aslan Avcı?"

Göğsümü avuçlayıp başparmağını bikinimin altına sokarken bakışları en koyu şehvetle parlıyordu. Meme ucumla oynarken beni öne doğru çekti ve kulağıma fısıldadı. "Dizlerinin üzerine çökmeni istiyorum. İyice açılmanı istiyorum. Beni şimdiye kadar yediğin en iyi dondurmamışım gibi emmeni istiyorum, sonra da döllerimin dudaklarından süzülüşünü izlemek istiyorum, böylece ben de onları tam buraya bulaştırabileceğim." Eğildi ve göğüs dekoltelemlerimi öptü.

"Siktir." Dizlerimin bağı çözüldü.

Kıkırdadı ve beni yakaladı. "Burada olmaz, Neri. Şurada ayaklarımın dibinde diz çök." Beni güçlü kollarının arasına aldı.

beni sıraya taşıdı. Beni tekrar yere yatırdı.

başparmaklarını boxer ve şortunun içine soktu, sonra lezzetli bir bakışla onları uyluğunun ortasına kadar indirdi. Merdivene endişeli ama arzu dolu bir bakış atarak oturdu, bacaklarını açabildiği kadar açtı, sonra da sakız gibi parlayan sikini işaret etti.

Tüm dikkatimi toplamıştım. Kalındı, damarlarla doluydu, yediğim tüm dondurmалardan çok daha büyük ve çevreliydi.

"Em beni. Lütfen kalbim durmadan önce em beni."

Yukarıdaki güvertede yüzgeçlerin ve tüplü tankların takırtısını duymak için kutsal olan her şeye dua ederek bikini üstümü yana çektim, meme uçlarımı ona gösterdim, sonra dizlerimin üzerine çöktüm.

Çenesini sıktı ve hırlaması küçük kulübede hırlayan bir canavar gibi yankılandı. "İşte burada. Nasıl görüldüğünü asla unutmayacağım, Neri. Bu anın hayalini kuracağım. Bu ana tapın. Seninle gerçekten evlenme özgürlüğünü asla kazanamayacak olsam bile, ruh eşimin dizlerinin üzerine çöktüğü ve FUCCCKK dediği anın bu olduğunu fark et."

Dilim onu susturdu.

Sert, sıcak boyunu avuçladım ve iyice açtım.

Onu emdim.

Onu sertçe yaladım.

Ve Aslan akıl sağlığının her zerresini kaybetti.

Yuttuğum her santimde daha da hayvani bir hal alıyordu.

Sessiz kalmayı ya da bunu yapmamam için bana yalvardığını unuttu.

Kalçaları yukarı kalktı, ağzı ardına kadar açıldı ve kalbi öyle bir çarptı ki, kendi kalbimin gümbürtüsünü duydum.

Omurgamdan aşağı bir güç heyecanı fırladı. Kanım süpernovalarla patladı.

Ona her şeyimi verdim. Tüm deneyimsizliğimi ve hevesimi. Tüm arzumu ve saplantımı.

Ve bana her şeyini verdi.

Bunu daha önce bir kez yapmış olmam umurumda değildi.
Joel'i emmeyi ya da bunu sadece kız arkadaşların yapması beklendiği için yaptığımı düşünmedim.

Bu kıyaslanamazdı.

Joel ile yutkunmamıştım.

Bunu oldukça iğrenç bulduğumu saklamıştım. Ama Aslan'ı emmenin iğrenç bir tarafı yoktu. Nedenini de biliyordum.

Aslan'ı neden bir porno yıldızı kadar derin ve çılgınca emdiğimi biliyordum. Neden bileğimi büküp dilimi yarığına soktuğumu, diğer elimle bacaklarının arasına dalıp boşalmadan hemen önce her zaman çok sıkı ve sert olan taşaklarını avuçladığımı.

Boğduğu her nefes beni heyecanlandırırdı.

Çıkardığı her homurtu beni ürpertti.

Aletin uyarı niteliğindeki dalgalanması ve tuzun hafif tadı onu daha sert emmemi sağladı.

Onu çözmeye bayılıyordum.

Bunu tekrar tekrar yapmak istedim çünkü bu Aslan'dı. Ve bana çok görüldüğümü, çok değer verildiğimi ve çok istendiğimi hissettirdi. Parmaklarının sıkışma şekli ve Sanki pençeleri olan bir canavarmış gibi saçlarımı çözdü. Kalçalarını benimle buluşmak için yukarı kaldırması, uzunluğunu boğazımdan aşağı zorlaması, ben onun etrafında mırıldanırken nefes nefese kalması. Titreyip sarsılması ve ellerinin göğsümde dolaşması, göğüslerimi yumruklaması, şehvetiyle beni zedelemesi.

Kendime dokunmak istedim.

Benim de en az onun kadar boşalmaya ihtiyacım vardı.

İyiliğinin karşılığını verebilmek için kendimi onu patlatmaya adadım.

Dizlerimin üzerinde yükseldim, kendimi tam üzerine yerleştirdim, zonklayan sikinin tabanını tuttum, sonra yukarı ve aşağı, yukarı ve aşağı emdim. Onu ağızımla becerdim ve hiç şansı yoktu.

"Sikeyim. Ah, lanet olsun-" Kontrolüm altında kıvrandı. Kalçaları büküldü. Bankın minderini yumrukladı.

bacaklarının her iki yanında. Ben onu ağızıma pompalarken o da dayanıyordu. Nefes alış verişti titriyor ve yüzünden ter boşanıyordu.

"Yapacağım, yapamam. Kahretsin, ben-" Elleri başıma indi, beni aşağı itti, dalga dalga beni derinden tuttu. tuzlu dalga dilimin üzerine sıçradı.

Boyunu dudaklarımdan tekrar tekrar geçirirken beni tutmayı bırakmadı, öğürmemek için elimden geleni yaparak her damlasını içmeye zorladı.

Beni yakaladığı ve tuttuğu gibi aniden serbest bıraktı. "Ah, kahretsin. Neri. Öyle demek istemedim... Siktir, ne yaptım ben?" Beni üzerinden çekerken gözlerimiz kilitlendi.

Onunki vahşiydi. Siyah derinliklerinde yıldızlar parlıyordu. Ruhunda yeni patlayan volkanlar lav ve kükürt akıtıyor, yüzünü zevkle dağlıyordu.

Gözlerini benden ayırmadan başparmağını yanan alt dudağımın üzerinde gezdirdi ve ağızımın kenarından salgısının kalıntıları topladı.

Beyaz sıvıyı yakaladığında ürperdim, sanki yaptığımız şeye inanamıyormuş gibi ona bakıyordu. Ve sonra tam olarak söz verdiği gibi yaptı. Başparmağını açığıdaki meme ucuma bastırarak üzerime sürdü. Beni dölüyle damgaladı. Beni en mükemmel ilkel şekilde evlendir.

"Neri... Ben..." Beni yerden kaldırıp kucağına sürükledi. "Kahretsin, seni seviyorum. Seni sevemezken sevdim Sana sahip olduğum ve şimdi sana dokunacak kadar şanslı olduğum için çok korkuyorum. Sensiz nasıl hayatta kalacağım?"

Aleti hâlâ tam direğe dayanmıştı; klitorisime sürtünürken inledim. Bikinimden nefret ediyordum. Doğru düzgün nefes alamıyordum. Tenim kaşınıyor, kalbim tütüyordu ve ona odaklanamıyordum, boğuluyordum, boğuluyordum, acı veren arzusun altında boğuluyordum.

Kucağında kıpırdandım, inilti bir sesle kendimi onun sikine sürtüyordum.

"Ah, meleğim. Hissettiğin o aşırı duyarlılık mı? Tek bir dokunuşla bana böyle hissettiriyorsun." Şişmiş ağzıma en yumuşak öpücüğü kondurduktan sonra bacaklarımın arasına uzandı ve bikiimin kasıklarını kenara çekti.

Parmaklarının içime girmesini bekleyerek inledim. Beni ağrıyan, yanan ıstırabımdan kurtarmasını.

Ama ne kadar ıslak olduğuma bakarken dondu kaldı, kıvrımlarımı içti. Bakışları parlayan sikine kaydı ve muhteşem yüzü sertleşti. Tek kelime etmeden bir kolunu kalçalarımın doladı ve beni yukarı çekti.

Islaklığım onun sikine bulaştı. Ağzım şok içinde açıldı. "Aslan...?"

"Üstüme otur. Beni istediğin kadar sert becer. Benden bu kadar. Benden bu kadar."

Kalbim kaburgalarımı parçaladı ve gökyüzüne uçtu. Aşağı uzanıp boynunu eğdiğinde ve nefesi kesildiğinde zar zor diz çökebildim.

Sonunda.

Sonunda.

Otururken titredim.

Ondaki ilk kırılma ruhumu parçalara ayırırken haykırdım.

Sıvıya dönüştüm. Oturmaya gittiğimden yanan, çalkalanan SIVI-

"Siktir!" Aslan beni ondan kopardı, ayağı takıldı, sonra Şortu inik, aleti dışarıda ve ben kollarımdayken küçük kulübede tökezledi. Beni küçük banyoya itti, şortunu yukarı çekti, manik bir elini saçlarında gezdirdi, sonra dönüp merdivenlere baktı. "Selam Jack."

"Aslan, hey."

Bir çığlık atarak banyo kapısını olabildiğince hızlı ve sessiz bir şekilde kapattım. Babamın sesi ince ahşabın arasından süzüldü. "Neri yüzüyor mu?"

"Karnım ağrıyor sanırım. Sadece onu kontrol etmeye geldim." Aslan'ın ayak sesleri kapıdan uzaklaştı, sesi gergindi. "Denizyıldızları nasıl?"

"Düşündüğümüzden de kötü. Temizlemek için torbaları almaya geldim. Piçler binlerce kişiyi katletti."

"Neri'nin canı isterse, yüzerek yardım edip edemeyeceğine bakarım." "Teşekkürler. Bu harika olur. Yakında görüşürüz."

Babamın okyanusa geri düşerken sıçraması kalbimi yatıştırmadı.

Bacaklarımın arasında dolaşan elim yardımcı olmadı.

Kendimi tatmin edici olmayan bir orgazma ulaştırırken bile gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu çünkü çok yaklaştım. Çok yaklaştık. Birlikte yatabilirdik ve eğer yatmış olsaydık, artık gizlenmek olmazdı. Artık saklanmak yok. Aslan'ın beni becerdiği gün, başka seçeneği kalmayacaktı.

çünkü onu tanıyordum.

Nasıl hissettiğini itiraf etmeden beni lekelemezdi.

Birlikte olduğumuz konusunda onlara karşı dürüst olacaktı.

Her şey açıklığa kavuşacak ve yolumuza devam edebilecektik.

Yine de beni bu kadar çabuk saklaması.

Utanç duygusundan ve kirli bir şeyden nefret ederdim. içimde sinsice dolanıyordu. Beni o kadar hızlı saklamıştı ki... Sanki yaptığımız şeyin sonuçlarıyla yüzleşmeyi hiç beklemiyormuş gibiydi.

Yapma...

Oraya

gitmeyin. Bu

doğru değil.

Öyleyse neden bu kötü düşünceler giderek daha yüksek sesle dile geliyor, gittikçe daha da kötüleşerek işkence ediyor ve eve dönüş yolunda zehirli bir yağ gibi arkamızdan geliyordu?

Otuz Yedinci Bölüm

*

Aslan

*

(Ukraynaca Ay: Misyats')

KÜÇÜK SALON-YATAK ODAMDA VOLTA ATTIM.

Neri'nin dizlerinin üzerinde, dudaklarını sikimin etrafına gerdiği, beni becerebildiği kadar derine götürürken çıkardığı homurtular-

Lanet olsun.

Ellerimi yüzümden aşağı sürükleyerek dişlerimi sıktım.

Düşün!

Neri'nin ben geldikten sonra dudaklarını yalayışı-

O konuda değil.

Ailesi hakkında ne yapacağın hakkında.

Bugün çok yaklaşmıştık.

Seks yapmaya çok

yaklaşmıştık.

Yakalanmaya çok yakındım.

Sadece birkaç kıl payı kurtulmayla dört ay dayanmamıza şaşırmıştım. İkimizin de dört ay dayanmasına daha da şaşırmıştım.

Jack'in iznini almadan bu çizgiyi tamamen geçmeme konusundaki katı kurallarıma rağmen, kendimi kaybedip sekse teslim olmadan aylar geçirdim.

Ama bugün... yutkunduğunda ve arzumun son damlasını ona bulaştırdığımda ve bana çok iyi bildiğim o acıyan, kırılan karanlıkla baktığında, kendimi tutamadım.

Vücudumun sönmeye hiç niyeti yoktu. Öyle olmuştu. ağzının içinde. Artık neyi kaçırdığını biliyordu ve umutsuzca onun başka yerlerinde olmak istiyordu. Ve, kahretsin O ilk sıkı, ıslak, delicesine sıcak hissi, ucumun üzerinde batarken aklımı başımdan almıştı.

Ama sonra ağır bir gümbürtü duydum.

Ardından bir homurtu geldi.

Gemiye dönenin Jack olduğunu tam olarak anlayamadan hareket etmişim.

Ve şükürler olsun ki yaptım. Aksi takdirde günün geri kalanının bu kadar sorunsuz geçeceğinden şüpheliyim. Hepimiz Nemo burger paketleri için oturmazdık ya da bu kadar sakın ve

Dışarıdaki yemek masasının etrafında sohbet ediyorlar.

Yemek yediğimiz süre boyunca, Neri'yle aramda sürekli bir elektrik akımı oluştuğu için derim karıncalandı.

Gözlerini benimkilerden kaçırmak için elinden geleni yaptı çünkü

Bakışlarımı her yakaladığında ikimiz de donup kaldık. İkimiz de nefes aldık. İkimiz de yandık.

Anna ya da Jack fark etmedi.

Zavallı Neri, midesinin bozuk olduğuna dair söylediğim beyaz yalan yüzünden annesi tarafından başının üstünde gezdiriliyordu. Ve Neri yemekten sonra sanki benden uzaklaşmak için sabırsızlanıyormuş gibi odasına çekilmişti.

Volta atmayı bırakıp kapıma baktım.

Onu görmek istiyorum.

Neredeyse olanlar hakkında konuşmamız gerekiyordu, ama... gücüm yoktu.

Sikimi kontrol altına alamıyordum ve aramızdaki şiddetli şehvet her şeyi çok tehlikeli hale getiriyordu.

Ailesine söylemem gerekiyordu.

Jack'in yanına gidip onlara nasıl söyleyeceğimi bulmalıydım.

Onlara tam olarak ne söyleyeceksin?

Aylardır kızlarını parmakladığımı mı? Dilimi onun içine soktuğumu mu? Beni bir şekilde çözdüğünü

ve o artık benim, onların değil?

Kızımın artık adına hiçbir şey olmayan, hiçbir beklentisi olmayan ve onu güvende tutmanın hiçbir yolu olmayan yasadışı bir göçmene ait olduğunu nasıl söyleyebilirdim? Onların gözünde, kızlarını hiçbir geçerli neden olmaksızın ellerinden alıyordum. Kendimi onsuz yaşayamayacağımı itiraf ederken hayal edebiliyordum. Ona ihtiyacım olduğunu.

Bu nedenler bana çok bencilce geliyordu.

Jack, Neri'ye gerçekten aşık olduğuma ve bunun aptalca bir gençlik kaçamağı olmadığına inansa bile, yine de art niyetli olduğuma inanırdı. Yüksek sesle söylemese bile hala şüpheleri vardı. Bana bir daha asla aynı gözle bakmayacaktı ve bana duyduğu tüm o güven mahvolacaktı çünkü onun gözünde, şehvetin beni elimdeki tek kızla yatmaya itmesine izin vermiştim. Neri'yi seçerek kolay yolu seçmiştim çünkü Başka birini seçemezdim.

Tüm korkularımı yüzüme vururdu çünkü neden böyle düşünmesin ki? Neri'nin her zaman benim olması gerektiğine neden inansın ki? Neden kadere inansın ki? -Oysa ben başından beri aynı kaderle savaşıyordum.

Onun olduğumu kabul etmem beş yılımı almıştı.

Beş dakika içinde kabul etmesi beklenirdi.

Ve büyük ihtimalle sadece bariz olanı görecektir: Ben bu ülkede bulabildiğim tek kızın peşine düştüm. yakalanmadan yattım. Neri durumumu sır olarak saklamakta iyi olduğunu kanıtlamıştı. Bunun yanında bir sır daha neydi ki?

Onu becermek için kandırdığımı düşünecekti ve bu küçümsemeyi benim de hissetmem berbat bir şeydi. Neri'nin benim hakkımda gerçekten ne hissettiğini bilmeme rağmen. Aramızdaki şeyin gerçek olduğuna inansam da, bu kâbuslarımın bana iğrenç şeyler fısıldamasını engellemiyordu.

Kafamın içinde rahatlıktan faydalandığımı düşündüm.

Benden nefret edecek.

Saçlarımı avuçladım ve çektim. Sertçe.

Yatağımda ağır ağır otururken, alt dudağıımı ısırdım ve zihnimi sarmalı durdurmaya zorladım. Bütün gece aklıma

bir şey geldiyse

Jack'e neden sözümü tutmadığımı ve kızına dokunduğumu söylemenin makul bir yolu varsa, öyle olsun.

Onun görmesi için bir yol bulurdum-

Göster ona... söyleme.

Dondum kaldım, düşüncelerim çarpışıyordu.

Tepkisinden duyduğum korku, her dokunuşum her şekilde onun olduğumu onaylarken, kızını kirlettiğimi düşünmesinden kaynaklanıyordu. Onun her arzusunun ve isteğinin kölesiydim. Her korku ve trajedisinin koruyucusuydum. Her umudunun ve hayalinin ortağıydım.

Ne kadar önemsemişimi görebilseydi. Her zaman ne kadar önemsemişimi bilseydi, o zaman utancımı görmekten ve onu bencil nedenlerle çaldığım fikrini unutmaktan başka çaresi kalmazdı.

Teklif et.

Ona ailesinin önünde evlenme teklif edebilirdim.

Onlara kızlarını ne kadar çok sevdiğimi, onun bedenen ve ruhen bana ne kadar ait olduğunu gösterebilir ve bir yüzüğün sözcüklerden çok daha yüksek sesle konuşmasına izin verebilirdim.

Ama onunla evlenemezsin...gerçekten. Burada olmaz.

Omuzlarım çöktü ve dirseklerimi dizlerime dayayıp başımı kucakladım. Jack ve Anna'ya Neri'ye ne kadar derinden ihtiyaç duyduğumu göstererek hepsini korkunç bir durum. Bir aşk ilanıyla Neri'nin kaderini kendime bağlamış olurdum, yakalanırsam bir mülteciyi barındırmaktan sorguya çekilenin o olmasını sağlardım. Evrak işleri ve para cezaları arasında sürüklenen o olacaktı ve...lanet olsun, bunu yapamam.

Taylor'lardan asla sahip olduğumdan fazlasını alamazdım.

Kalbim çatladı ve ortadan ikiye ayrıldı.

O zaman ben ne oluyorum?

Kafamın içinde korkunç bir fısıltı dolaşıyordu.

Söyleyemedim parçalara ayırmak istediğim bir fısıltı...

Git.

İnledim ve parmak eklemlerimi gözlerime bastırdım.

Eğer onurlu olsaydım, Neri için doğru olanı yapmak isteseydim, onu tehlikeye atmayı bırakırdım ve-

"Aslan mı?"

Başım yukarı fırladı. Parmak eklemlerimi sertçe bastırdığım için gözlerimin üzerinde siyah yıldızlar patladı. "Neri.

Ne...?" Başımı salladım, görüşümün yerleşmesini istedim.

"Burada ne yapıyorsun? Söylediğimizi sanıyordum-"

"Anneme ve babama havuzda nefes çalışması yapmak istediğimi söyledim. Sudan çekilme sorunun var." Burnunu kırıştırdı. "Bana karşı aşırı korumacı davrandılar.

Bu gece birinden sonra, kim olduğunu söylemeyeceğim ama biri midemin rahatsız olduğunu ve bu yüzden The Fluke'ta günün çoğunu banyoda geçirdiğimi söyledi."

"Onlara gerçeği söylemekten daha iyiydi."

"Öyle miydi?" Kendine sarıldı ve bakışlarımı pembe plaj havlusuna sarılmış vücudunda gezdirdi. Gümüş bikinisinin ipleri zarif boynuna dolanıyordu. "Onlara karşı dürüst olsaydık, gizlice dolaşmak zorunda kalmazdık. Akşam dokuzda neden bahçede seni ziyaret ettiğim konusunda bahaneler uydurmak zorunda kalmazdım. Yemek masasında sana ne kadar taptığımı söylemek istediğimde dilimi ısırarak zorunda kalmazdım. Eninde sonunda biteceğini düşündüğün için bizi onlardan sakladığını merak etmek zorunda kalmazdım.

O zaman benden ayrılmaya karar versen bile onlar için çalışmaya ve bahçelerinde yaşamaya devam edebileceksin."

"Siktir, Nerida." Yatağımdan sıçrayarak küçük alanı geçtim ve onu kucağıma çektim. "Geceleri seni ayakta tutan şey bu mu?" Düşüncelerimizin ne kadar farklı olduğunu düşünerek kıkırdadım. Tüm düşüncelerimle onu kapana kısırmaktan korkuyordum.

istikrarsızlık. Ve ondan ayrılmamdan korkuyordu.

Kalbimi kıran fısıltı tekrar duyulurken kaskatı kesildim.

Gitmelisin.

Ondan ayrılmalısın.

Onu güvende tutmak için.

Kollarım ona dayanılmaz bir sertlikle sarıldı.

Asla.

Bu, aniden deniz suyu solumak kadar imkansızdı. Ve yine de...

Onunla birlikte olmak istemememin tek nedeni

Çünkü ona ne kadar değer verirsem vereyim, bu gezegende onu en çok incitebilecek tek kişinin ben olduğumu iliklerime kadar hissetmek istemiyordum.

Bana o kadar özgürce verdiği kalbini söküp atabilirdim.

Artık bir olduğumuz için onun hayatını

söndürebilirdim. Bunu asla kasıtlı olarak yapmazdım ama benim durumum...

Ona öyle sıkı sarıldım ki pazularım baskıdan seğirdi.

Burnumu saçlarına gömüp her tuzluyu içime çektim, frangipani kokusunu ciğerlerime çektim.

İnledi ve kaygımı hissederek ama bunun nedenini sormayarak daha da yaklaştı. O biliyordu. Beni çok kolay okuyabiliyordu, onu her zaman doğru yönlendiren küçük dürtüleri olsun ya da olmasın.

"Benimle yüzmeye gelir misin?" diye fısıldadı.

Saçlarına doğru inledim. "Şu anda senin yanında olmamam gerektiğini düşünüyorum, özellikle de yarı çıplakken."

"Lütfen?" Uzaklaştı, buz mavisi gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Hey... ağlama."

"Üzgünüm, ben-" Kollarımın arasından sıyrılıp burnunu çekti ve kirpiklerini ovuşturdu. "Sadece yorgunum." Sesi beni irkiltecek kadar keskindi.

"Bugün için bana kızgın mısın?"

Başını sallayacak gibi oldu ama sonra hafifçe başını salladı. "Olmamam gerektiğini biliyorum. Buna hakkım yok. Beni banyoya iterek yapabileceğin tek şeyi yaptın ama..."

"Hâlâ tatmin olmamışsın."

Dişlerini sıktı ve başını salladı. "Sanki kemiklerim camdanmış ve kanım yanıyormuş gibi hissediyorum. Düşünmeden duramıyorum

İçimde nasıl hissettiğini. Senin en ufak bir parçanın bile bildiğim her şeyden daha yoğun hissettirdiğini."

Joel'in onu sikerken böyle hissedip hissetmediğini sormak istedim. İkimiz arasında bunu yaşamış ve yapmış olan oydu. Ama bilmek istemedim. Bana yalan söylemek ve farklı olduğumu söylemek zorunda kalmasını istemedim.

"Bugün neredeyse çok ileri gidiyorduk," diye fısıldadım. "Bunu bir daha yapamayız."

Gözleri benimkilere kaydı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani..." Ne demek istiyorum? "Kendimizi kaptırdık."

"Bir sonraki adıma geçiyoruz Aslan. Bir sonraki ilişki. Bir ilişkide olan budur. Kalpler birbirine dolanır. Zihinler düğümlenir. Bedenler birbirine karışmak ister ve-"

"Bir ilişkimiz yok, Neri."

Kadın dondu kaldı. "Buna ne diyorsunuz o zaman?"

Puslu plastik pencerelerimden çimenliğin karşısındaki eve baktım. Jack ve Anna salonun içindeydiler, yan lambanın ve televizyonun zayıf ışıltısı rahat bir Cumartesi akşamını gözler önüne seriyordu. Pencereler açıktı, hafif bunaltıcı esintiyi yakalıyorlardı.

Duyabiliyorlardı.

"Sesini alçalt." Arkasından kapıyı işaret ettim. "Her şeye rağmen havuza gidelim. Nefes tutma zamanına yardım edeceğim ve-"

"Hayır. Bence bu konuyu konuşmalıyız. Aslında, doğru dürüst konuşmalıyız. Son zamanlarda bunun dışında her şeyi yaptık." Kollarını kavuşturarak çenesini kaldırdı. "Yani... konuşalım Aslan. Eğer bir ilişki içinde değilsek, neyiz biz?"

Hızla artan öfkesine karşı kendimi destekledim. "Ne olduğumuzu anlatacak kelimeler olduğunu sanmıyorum."

"Saçmalık."

"Neri... Seninle kavga etmek istemiyorum."

"O zaman bunun artık saklayamayacağımız bir şeye dönüştüğünü kabul edin. Anneme ve babama söylemeliyiz ve sonra özgürüz Aslan."

"Bedava mı?" Soğuk bir şekilde güldüm, kendi öfkem alevlendi. "Nasıl özgür olabiliriz ki? Burada kalmak için sihirli bir şekilde vize alabileceğimi mi sanıyorsun? Ben özgür değilim, Neri. Hiç özgür olmadım.

Babam bizi o lanet gemiye bindirdiğinden beri."

Olduğu yerde titredi. "Ses tonunuza bakılırsa, neredeyse bunun için beni suçluyormuşsunuz gibi konuşuyorsunuz."

"Ben değilim." Sıkıntıyla içimi çektim. "Tabii ki değilim. Sadece söylüyorum-"

"Dalga geçmeye devam etmek ve kimseye söylememek istiyorsun."

"Ben öyle bir şey demedim. Sadece geri dönüşü olmayan bir noktaya geldiğimizi düşünüyorum ve o çizgiyi aşmadan önce-"

"Dönüşü olmayan hat." Sesi aldatıcı bir şekilde yumuşaktı. "Tüm geleceğinin bağlı olduğu nokta."

Sinirim öfkeye dönüştü. "Evet, bu şekilde ifade edersen. O nokta. Bu oldukça büyük bir nokta, Neri."

"Ve şimdi o çizgiyi aşmaya değil değmeyeceğimi merak ediyorsun, öyle mi? Ya beni becerirsin ve ailemin ne düşündüğünün sonuçlarına katlanırsın... ya da hiçbir şey olmuyor. Bir ilişki içinde olmadığımızı ve hayatının geri kalanında bu şekilde - bu gizli, mutsuz şekilde - var olabileceğine inanmaya devam edebilirsin."

Ona ters ters baktım. "Bir kez daha söylüyorum, ben öyle bir şey demedim."

"Sana söylemekten nefret ediyorum Aslan, ama biz ve ailem ne derse desin, bu şekilde yaşamaya devam edemezsin. Kendine ait bir hayatın yok. Aylardır bu bahçeden çıkmadın.

Bütün saatler çalışıyorsun. İşinden memnun olduğunu söylüyorsun.

dil uygulamaları ve matematik bulmacaları, ama gerçekten... Bence sadece korkuyorsun."

"Korktun mu?" Ellerim yumruk oldu. "Tabii ki korkuyorum. Dehşete düştüm. Bunu sana söylemiştim. Nedenini de söyledim. Seni kaybetmekten kurtulamayacağım ve bunun için göçmenlik bürosuna

isimsiz bir telefon açmam yeterli olacak-"

"Bence senin korkun bundan daha derinlere uzanıyor."
Ofladı ve çenesini kaldırdı, öfkesi tüm çirkinliğiyle ortaya
çıktı. "Kendine yaşamak için hiç izin vermedin. O zamandan
beri

Ailenizi denizde kaybettiniz, onlar hayatta kalamazken siz hayatta kaldığınız için kendinizi cezalandırdınız."

Kalbimin atışı durdu. "Dikkatli ol, Nerida."

"Ne yaptığımı göremiyorsun Aslan," diye öfkelenildi. "Seni ne kadar izlediğimi bilmiyorsun. Seni ne kadar anladığımı. Kederinle hiç başa çıkmadın. Hiç veda etmedin. Onların hayaletlerini o kadar çok yanında taşıyorsun ki, karanlıkları sana da bulaştı-"

"Neri... Yerinde olsam dururdum."

"Durmak mı? Neden durayım ki? Bence birinin seni gerçeği görmeye zorlamasının zamanı geldi."

"Gerçeği mi?" Ona doğru yürüdüm, ellerimi çıplak omuzlarına kenetledim. Parmak uçlarım ona dokunmaktan acıyordu.

Aramızdaki farkındalık ve ihtiyaç akıntısı gelgitten daha hızlı akıyordu. "Gerçek şu ki-"

"Gerçek şu ki sen sıkıştın Aslan. Kontrolünü kaybettikten sonra bana sahip olmana izin verdin. Benimle birlikte olma seçimini sen yaptın, ama konu sen olduğunda benim asla bir seçim şansım olmadı."

Gözleri biraz karardı. "Ve yine de... bunu söylerken bile, ben Aslında senin de seçme şansın olduğunu sanmıyorum. Bence sen de aynı kaçınılmazlığı hissettin. Aynı mücadele edilemez kaderi."

Keçe mi?

Neden geçmiş zaman kullanıyor?

"Ben de öyle hissediyorum, Neri. Ben sana aşığım. Bunu biliyorsun."

"Ama bu yeterli mi?" Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken titrek bir nefes çekti. "İçindeki hüznün üstesinden gelmek için yeterli mi?"

"Sen neden bahsediyorsun? Ben iyiyim-"

"Bunu hissediyorum Aslan. Benimle mutluyken bile, daha derin bir parçan hala mutluluğa layık olduğuna inanmıyor. Bu salonu ve bahçemizi bir hapisane gibi kullanıyorsun ama aslında seni hapseden kendi kalbin."

Bağırma dürtüsüne karşı koydum, sesimi sert bir fısıltıda tuttum. "Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Benimle sınırı aşmak istemediğine dair tüm bu konuşmalar... Çünkü kendi ailenle sınırı nasıl aşacağını bilmiyorsun. Onlar öldü, Aslan. Sen hayattasın. Sen yaşıyorsun.

geçmişin geleceğini çalmasına izin vermek ve-"

Ellerimi ondan ayırdım ve saçlarımın arasından geçirdim.
"Bir şeyler söylemeden önce gitmeni öneririm-"

"Hayır, sanırım ben burada kalacağım. Ne söylemek istiyorsan söyle.

O kederli, umutsuz kalbinin içinde gerçekten ne düşündüğünü söyle bana."

Onunla bulduğum mutluluk ne olursa olsun, bunun beni tamamen ışıkla doldurmaya yetmeyeceğini sezmiş olmasından nefret ederek gözlerim onunkilere kaydı. Sanki ruhumun bir parçası hâlâ annem, babam, kız kardeşim ve kuzenimle birlikteymiş, çürümüş ve deniz tabanında yuvarlanıyormuş, milyonlarca litre deniz suyu tarafından ezilmiş, ay ve fırtınalar tarafından hapsedilmiş gibi hissediyordum.

"Bütün bunları neden söylüyorsun?" Sıkıca sordum. "Bu öğleden sonra ne değişti. Biz-"

"Değişen şey, beni banyoya ittiğin an-"

"Kendi güvenliğin için!"

"Aynada kendime baktığım an - sonra

Sana çok ihtiyacım olduğu için kendimi bu hale getirdim.

-Korkunç bir aydınlanma yaşadım. Korkunç bir aydınlanma.

bunun için savaşmaya istekli. Bizim için. Aileme

onaylamayacakları bir şey söylemeye hazırım. Ben koymak için istekli

Bizim için her şey tehlikede. Fazla kaldığın ortaya çıkarsa senin yanında olmaya hazırım. Vatandaşlık almak için senin yanında savaşmaya hazırım. Senin yanına taşınmaya hazırım.

birlikte olabileceğimiz anlamına geliyorsa seninle sevgili Türkiye

ve..." Hızla akan gözyaşlarını sildi. "Aynı şeyi benim için yapmaya istekli olup olmadığını bilmiyorum."

Tabii ki öyleydim.

Sikeyim.

"Bu acıttı, Nerida. Kesinlikle her şeyi yapacağımı biliyorsun. senin için."
"Aileme bizden bahsetmek dışında her şeyi yaparım."

"Söyleyeceğim. Sen içeri dalıp bana bağırmaya başlamadan önce bu gece onlara söylemenin bir yolunu düşünüyordum."

Gözlerini kıstı. "Eğer bu doğruysa, gidip onlara birlikte söyleyelim. Hemen şimdi. El ele. Kalp kalbe. Onlara yıllardır birbirimize aşık olduğumuzu ve ayrılmaya hiç niyetimiz olmadığını söyleyelim."

"Ayrılmak gibi bir niyetimizin olmaması, bunun gerçekleşmeyeceği anlamına gelmez Neri."

"Hayır." Şiddetli bir inkârla başını salladı. "Eğer ortaya çıkarsan, ben de seninle gelirim. Seninle Türkiye'ye gitmeme engel olamazlar."

"Seni durdururdum." Kaşlarının altından ona baktım. "Sana daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim. O ülkeye asla adım atmayacaksın. Anavatanımın güzelliğini asla göremeyecek, muhteşem insanlarını, kalıntılarını ve engin tarihini asla deneyimleyemeyeceksin. Asla, beni duyuyor musun?"

Alay etti. "Neden? Ailen Avustralya'nın sana daha iyi bir hayat sunacağını düşündüğü için mi? Araştırdım.

İstanbul, Aslan. İzmir ve Ankara'da yaşamayı seven insanlarla internette forumlara katıldım ve-"

"Evim büyüleyici; bunu inkar etmiyorum. Kültürü, insanları, şehirleri ve tarihi... Her bir parçamla özlüyorum. Ama annem ve babam

Türkiye'den. Kaçıyorlardı-" Dudaklarımı birbirine yapıştırdım.

Jack'e Neri'ye asla dokunmayacağıma dair verdiğim bir sözü bozmuş olmama rağmen, diğerini bozmamıştım. İlk sözüm

Bana ev yapımı pizza ve hayatta kalma şansı teklif ettiğinde. Neri'ye neden eve gidemediğimi asla söylemeyeceğime yemin ettirmişti. İşkence göreceğimi ve katledileceğimi. Benden asla ayrıntı istemedi ve benimle ilgili çoğu şey gibi, geçmişimi ve kaçtığım şeyi de sümen altı ettik.

meşhur halıyı.

Ama öleceğimi biliyordu.

Ve Neri'yi bu korkunç gerçeğe korkutmaya hiç

niyetim yoktu.

Bu korkuyu taşımak zorunda olmam yeterliydi. Sınır dışı edilmenin sadece hayatımızın başka bir ülkeye taşınması anlamına gelmediği, aynı zamanda benim ölümüm ve onun dul kalması anlamına geleceği endişesi.

Bakışlarında tehlikeli bir kıvılcım belirirken alını çatıldı. "Neden kaçıyorsun? Söyleyeceğin şeyi bitir."

"Yapamam." Kollarımı kavuşturdum. "Bilmen gereken tek şey, burada kalmam gerektiği. Seninle birlikte. Her ne olursa olsun koşullar."

"Her koşulda, tüm hayatını ailem için çalışarak, asla kayığı sallamayarak ve tüm hayallerini askıya alarak yaşamaya razı mısın?"

"Sen. Sen benim hayalimsin, Nerida. Başka bir şeye ihtiyacım yok."

"Ama sen biliyorsun!" diye bağırdı. "İşte bütün mesele bu, Aslan! Üzgünsün. Büyük ihtimalle depresyondasın. Olanlarla başa çıkmaya çalışıyorum. Seni istediğim kadar sevebilirim. Seni tüm şefkatimle yıkayabilirim ama bu seni iyileşmen gereken şekilde iyileştirmez."

"Benim için endişelenme. Ben iyi olacağım-"

"Ama endişeleniyorum! Beni dinlemiyor musun? Aileme asla söylemeyeceğinden endişeleniyorum. Bunun sadece bir oyun olduğunu düşünmenden.

Benim için bir kaçamak. Belki de ben üniversiteye gidene kadar zaman kolluyorsun, sonra da sanki çocukluk arkadaşımıyız da ayrı düşmüşüz gibi beni bırakacaksın."

"Bunu asla yapmam. Seninle geleceğim-"

"Ve ne yapacaksın, ha? Hayatınızı nasıl kazanacaksınız? Nasıl ortak bir kira kontratı alacağız? Nasıl araba alacaksın, hatta o arabayı nasıl kullanacaksın ya da nasıl dışıye kontrole gideceksin? Masanın altından nakit parayla olmayan bir televizyonu nasıl satın alacaksın?"

Öfkem hastalığa dönüştü. Bu soruların hiçbirisi benim için yeni değildi. Karanlıkta tespih taneleri gibi her biri için endişelendim. "Bilmiyorum Aşkım. Tek bildiğim seni sevdiğim-"

"Eğer bu doğruysa, o zaman gidelim. Hemen şimdi." Elini uzattı, havlusu beline doğru kaydı ve gümüş rengi likraların altında zar zor saklanan mükemmel göğüsleri ortaya çıktı.

Burnumun kenarını sıktım ve inledim. "Beni zorlama. Bu gece olmaz. Bence sinirlerin yatışmasına izin vermeliyiz ve -"

"Bugün boğazıma kadar geldin."

Elimi bırakırken gözlerim onunkilere kaydı. "Ne... Ne diyorsun sen?"

Kahretsin, bunu Jack'e söylemezdi, değil mi?

"Sen... sen beni tehdit mi ediyorsun?" Soğuk bir şekilde nefes aldım. "İçime çoktan girdiğini söylüyorum ve..." O Aniden iç çekti ve açığındaki kırı ve kontrplak tavana baktı. "Tanrım, ne dediğimi bilmiyorum."

"Dediğim gibi, sinirler çok gergin. Acele bir şey yapmadan önce sakinleşmeliyiz." Ona doğru adım atarak sarılmaya çalıştım ama benden uzaklaştı.

İçimi çektim. "Hadi yüzmeye gidelim ve-"

"Bana sadece bir şey söyle." Başını kaldırıp gözlerime baktı. "Bir şey söyle ve seni yalnız bırakayım. Uyumam gerektiğini biliyorum. Sabah kendimi daha iyi hissedeceğim ve

nasıl davrandığım için utanıyorum, ama... bunu hissetmekten kendimi alamıyorum

yanlış bir şeyler var. Hayal ettiğimi senden duyana kadar kovamayacağım bir gölge."

Soracağı sorudan korktuğum için midem çalkalandı.

Kendime rağmen başımı salladım, ona

Tek yaptığım ona acı çektirmekken rahatlatmaktı. "Sor, dürüst olacağım."

"Bunun olmasını sen mi istedin, biz mi?"

Bu kadar doğrudan ve acı verici bir soruya hazırlıklı olmadığım için irkildim.

"Benimle birlikte olmak mı istedin Aslan, yoksa o gece Craypot'ta beni öperek bir hata mı yaptın?"

Dondum kaldım.

Gerçeği öğrenmek için çabaladım.

Az önce polis tarafından durdurulduğumu ona nasıl söyleyebilirdim?

Rutin bir nefes testi için polise gitmiş ve kolluk kuvvetleri ve sınır dışı edilme korkumu yüz yüze gelmişim? Onu bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi bana kabul bile etmediğim şeyler yapmıştı. Ve sonra özgür bir adam olarak (bu sürdüğü kadarıyla) ona gittim ve ona asıldığını izledim. Ve bana dokunduğu an, bana benim dediği an... kaçırılmaktan duyduğum tüm korku ve onun başkasına aşık olmasından duyduğum tüm dehşet, savaşılamayacağım bir savaşa dönüştü.

Kendimi durdurmaya çalıştım.

Onu öpmeye gittiğimde bile kafam öpmemem için bağırıyordu.

Ama kalbim ve bedenim dizginleri ele almıştı ve dudaklarımız birbirine değdiğinde... işte bu kadar. Tanrının unuttuğu hayatımın geri kalanı için buydu.

Benden uzaklaşırken yumuşak bir nefesle başını salladı. "Öyleydi, değil mi? Bir hata mıydı?"

"Düşündüğün gibi değil. Seni öpmek istememiştim ama oldu ve-"

"Ve hiç olmamasını diliyorsun, böylece ailem asla bilmek zorunda kalmayacak."

"Kelimeleri ağızma tıkmayı bırak. Bu bir hataydı, Neri. Bunu kabul ediyorum. Bu bir hataydı çünkü hissettiklerimle savaşımadım... Seninle daha fazla savaşımadım. Ama pişman değilim. Bir an bile. Pişman olmalıyım. Kendimi durduramadığım için nefret etmeliyim. Sana aşık olarak, seni sefalet dolu bir hayata mahkum ettim."

Dirseklerinden tuttum, kaçmaya çalışırken onu tuttum. "Eğer sınır dışı edilirim, bu bizim için biter. Türkiye'de benimle birlikte yaşayacağın bir mutlu son yok, anlıyor musun? İkinci bir şans yok. Bu bizim tek şansımız. Burada. Bu ülkede. Ve bu beni dehşete düşürüyor çünkü çok cesursun ve benim için savaşmak istiyorsun ama yapamıyorsun. Bunu yasaklıyorum. Kapına kadar getirdiğim bu karmaşaya aileni bulaştıramazsın, beni duyuyor musun? Bunu yapabilmemizin tek yolu

gizli kalmaktır. Seni korumak istiyorum, Nerida. Ama her lanet gün, seni kaybetmenin ne kadar kolay olacağını inanılmaz derecede farkındayım. Seni ne kadar kolay incitebileceğimin. Seni ne kadar kolay yok edebilirim. Ve... bu beni öldürüyor çünkü beni benim seni sevdiğim kadar derinden sevmeni istesem de, yakalandığım anda seni daha kötü bir kadere mahkum ediyorum ve-

"Yani tüm bunların - tüm bu gizlice dolaşmanın ve aileme söylemeyi reddetmenin - benim iyiliğim için olduğunu söylüyorsun... senin değil?"

"Hayır, diyorum ki-"

"Elinden gelse olanları değiştireceğini." "Ne? Hayır. Bu doğru değil."

"Öyle değil mi?" Burun delikleri alevlenirken bakışları bir azgın kar fırtınası. "Gözlerimin içine bak ve eğer seçme şansın olsaydı, o gece beni öpmek için kendini kontrol edebilseydin, bunu yapmayacağını söyle."

"Neri... Ben-"

"Söyle bana. Bana gerçeği söyle çünkü görebildiğim tek gerçek bu. Aşktan ve sonsuzluktan bahsediyorsun Aslan, ama aslında sadece gerçekliğin gelip her şeyi çalmasını bekliyorsun. Tıpkı ailene olduğu gibi. Bunun tekrar olmasını bekliyorsun. Sonumun onlar gibi olacağını düşünüp duruyorsun-"

"Sonun onlar gibi olacak," diye kükredim, onu salladım ve parmaklarımı kollarına geçirdim. "Eğer ölürsem, senden kalan tüm iyi parçaları da yanımda götüreceğim Nerida, ve ben...ben...ben yapamam Mideye indir. Her gün benim hissettiğim gibi hissetmenin sorumlusu ben olamam. Kaybolmuş ve siyah hissetmek ve korkuyorum."

Onu kendime doğru çekerek sarstım. "Gerçeği mi istiyorsun?"

Güzel, gerçek şu ki, keşke sana ihtiyacım olmasaydı. Keşke senin de bana böyle bir ihtiyacın olmasaydı. Keşke güvende ve ayrı kalabilseydik çünkü şimdi birlikteyiz, Hiçbir şey güvende değil ve buna sebep olanın ben olmasından nefret ediyorum. Seni korumak istiyorum, Neri. Seni ölene kadar sevmek istiyorum ama bunu nasıl

yapacağım?

Seni bu kadar incinme, bu kadar acı çekme, bu kadar kederlenme riskine sokan ben miyim?"

"Ölmeyeceksin Aslan. Sırf senin için geldi diye ölüm tarafından avlandığını düşünmeyi bırak. aile!"

Kafamda annemin erkekler tarafından dövüldüğü görüntüler uçuşuyordu. Kız kardeşimin çığlıkları. Babamın diz çöküp hayatlarımız için yalvarışı. Amcamın parçalanmış bedeni-

Ona söylemek çok daha kolay olurdu. Onu yapmak için Evet, ölümden korkuyordum ama bunun çok iyi bir nedeni vardı. Bunun yerine, burnumu onunkine sürttüm. "Seni seviyorum-"

"Bırak beni." Kollarını aşağı doğru iterek onu tutuşumu kırdı ve kapıya doğru döndü.

"Nereye gidiyorsun?" Bileğini tutmaya çalıştım. "Gitme-"

"Merak etme, aileme söylemek için koşmuyorum. Kirli, tehlikeli küçük sırrımız hâlâ saklı."

"Yapma bunu. Sanki birlikte olmamayı diliyormuşum gibi konuşmayın."

"Yani şimdi bir ilişkimiz olduğunu kabul ediyorsun? Beni sevdiğini söylüyorsun ve tüm bunların unutulmasını mı bekliyorsun?" Homurdandı ve ellerini yüzünde gezdirdi. Ne zaman ki

Tekrar yukarı baktığında öfkesi acıyla karıştı. "Bak, özür dilerim, tamam mı? Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Pişman olacağım başka bir şey söylemeden ya da yapmadan önce." Kapıyı açıp arkasına baktı ve ben de onun acısının içine düştüm.

Bana bakışından irkildim. Gerçeği söyleyerek onu incittiğim için. Jack ve Anna'ya söylemeyi reddederek yıktığım umuda.

"Özür dilerim Aslan."

Son bir fısıltıyla üç basamaktan aşağı fırladı. Bahçeye çıktı, havuzu çevreleyen basamak taşlarının üzerinden uçtu ve evin içinde gözden kayboldu.

Her parçam onun peşinden gitmek için çığlık atıyordu. Bunu düzeltmek için kalbim göğsümde acınası bir şekilde çarptı.

Ama o yer istemişti.

Ona pek bir şey veremezdim... ama bunu verebilirdim.

En azından bir saat kadar.

Titreyen bir el ve hırlayan bir kalple kapıyı kapattım ve
yüzüstü yatağıma düştüm.

Otuz Sekizinci Bölüm

*

Nerida

*

YAŞ: 17 YAŞINDA

*

(Yunanca'da Deniz: Thálassa)

"ANNE? BABA?" Dudaklarımı gülümsemeye zorladım, tüm kalp ağrımın gizli kalması için yalvardım. "Zara'yı görmeye gitsem sorun olur mu?"

Bu soru, aslında söylemek istediğim ifadeden çok daha iyiydi:

Bu arada, bugün Aslan'a oral seks yaptım. Ama merak etme. Benden faydalanmadı. Biz aşığız...ya da En azından öyle olduğumuzu düşünüyorum. Beni seviyor ama bu konuda mutlu değil. Komik gerçek... Bana hata dedi. Onu öldürme baba. Bunu yapabilecek kapasitedeyim.

İtiraflarımı geri çekerek eşikte kaskatı ve ağırlı bir şekilde durdum.

Babam kanepede iki büklüm oldu ve salonun kapısında duran bana baktı. Saksıdaki at kuyruğu palmyeler, Beyaz fayanslı mekânın etrafına serpiştirilmiş olan bu çiçekler, koyu gri duvarlara ve yıpranmış taba rengi koltuklara mükemmel bir yeşil sıçraması sağlıyordu. "Joel'den ayrıldığınızda aranızın bozulduğunu sanıyordum?"

"Yaptık." Kıpırdamamak için elimden geleni yaptım. "Ama... kendine geldi."

Bunun doğru olmasını ne kadar isterdim.

Bir kadın arkadaşına her şeyden çok ihtiyacım vardı.

Annem dizlerinin üzerine çöktü, kollarını ve çenesini kanepenin arkasına dayadı ve keskin zekâsıyla beni süzdü. "Başka bir çocukla şehirde gezip tozmana izin verelim diye onun adını kullanmadığına emin misin?"

İrkildiğimi gizledim. Birlikte gezip tozmak istediğim tek çocuk az önce aramızdaki her şeyin bir hata olduğunu itiraf etmişti.

"Hayır. Gerçekten Zara'yı görmeye gidiyorum. Onu özlüyorum ve hayatıma geri dönmesine ihtiyacım var."

Annemin gözleri tahmin ettiğim gibi yumuşadı. "Hâlâ Sophie'yi düşünürsün, değil mi?"

Sophie.

Tanıdığım arkadaşım, dişlerin ve pençelerin en garip kabusu sayesinde sokakta ölüyordu. Arkadaşım Bende kalıcı bir iz bırakmıştı.

"O gitti, anne. Bunun çok iyi farkındayım."

"Onunla hâlâ konuşmuyor musun?" Bir kaşını kaldırdı, Bir hayaletle yaptığım küçük sohbetler hakkında sandığımdan daha çok şey bildiğini ima etti.

"Bir süredir değil." O sohbetler hayatıma devam etmeme yardımcı olmuştu. Onu yakınımdaya tuttum ve ölümünü reddettim, ama her yıl ve her konuşmamızda, onun gittiğini kabullenmeyi daha kolay buldum ve sonunda gitmesine izin verdim.

Tanıdığım birinin aksine.

Belki Aslan'a hayaletlerle nasıl konuşulacağını öğretebilirim.

Çünkü yardıma ihtiyacı olduğu belliydi. İsteyemeyeceği bir yardıma ve parasını ödeyemeyeceği bir terapiye.

"Peki... gidebilir miyim?" Televizyonun yanındaki duvarda asılı, resiflerden esinlenilmiş büyük saate baktım. Her rakamın üzerinde güzel bir anemon sallanıyordu. "Saat daha 21.00. Bisikletle onun evine gidebilir, biraz takılabilirim."

"Ve sokağa çıkma yasağından önce evde ol" diyecektim ama... demedim.

Bu gece burada kalacak gücüm yoktu. Bir molaya ihtiyacım vardı. Aslan'dan uzakta olmam gerekiyordu çünkü Dürüst olmak gerekirse, gece beni bulmaya gelirse ne yapacağımı bilmiyordum. Muhtemelen ya onu öldürürdüm ya da becerirdim ve bu iki seçeneğe de izin yoktu.

Dalgalar güzel şeyler fısıldarken ve yıldızlar bana eşlik ederken sahilde uyumayı tercih ederim.

Daha parlak bir şekilde gülümseyerek yalan söyledim, "Gece kalıp kalamayacağımı sordu."

"Gerçekten mi?" Babam kaşlarını çattı. "Peki ya Joel? Gecenin köründe işemek için kalktığında seninle karşılaşmak onun için sorun olmaz mı?"

"Artık evde yaşamıyor." Kollarımı kavuşturdum ve duvara yaslandım. "Sosyal medya hesapları önümüzdeki günlerde Tahiti'de yapılacak Billabong Pro Teahupoo için Hindistan'da antrenman yaptığını söylüyor. ay."

"Oh, sanırım bu iyi bir şey. Garip gece yarısı oopsie-daisies yok."

"Evet. Phew." Güldüm. Kulağıma gergin gelmişti ama babam yutmuştu.

Sırıtarak elini annemin saçlarında gezdirdi, her zaman yaptığı gibi ona dokunuyor, farkında olmadan şefkatli davranıyordu. "Bu durumda, git eğlen. Geceyi geçir, arkadaşını geri al ve yarın akşam saat ona kadar evde olduğun sürece arama ekibi göndermeyeceğim."

"Teşekkürler."

"İyi misin canım?" Annem sessizce sordu. "Pek kendinde görünmüyorsun."

"Ben iyiyim anne. Gerçekten. Olanlardan sonra onu göreceğim için biraz gerginim ama onu tekrar hayatımda göreceğim için de çok heyecanlıyım."

"Umarım kaldığın yerden devam edersin." "İyi geceler, küçük balık. Telefonunu açık tut ki seni arayabilelim. Gerekirse," diye mırıldandı babam, dikkati çoktan seçtikleri Netflix programına geri dönmüştü.

Annem bana bir öpücük kondurup el sallamadan önce korkunç bir saniye daha beni inceledi. "Hoşça kal, tatlım. İyi eğlenceler."

"Yapacağım."

Odama geri döndüğümde hızlıca üzerimi değiştirdim. Aslan'dan ayrıldıktan sonra bikinimin üzerine giydiğim hımbıl gri kazağımı çıkardım ve gün batımını andıran ombre maksi elbisemi giydim. Göğsümdeki canlı turuncu renk, ayak parmaklarımın yanında mavi, lacivert, mor ve siyaha dönüşüyordu.

Rüzgârda savrulan saçlarımda bir fırça gezdirirken, doğal olarak koyu renk olan saçlarım güneşin beyazlattığı altın rengi röflelerle parıldarken aynada başımı sallayarak onayladım. Tuz her zaman saçlarıma hacim ve yabanilik verir, bana hiç zaman almayan mükemmel bir boho şıklığı kazandırır. Zara'nın saç spreyi ve dalgalarla elde etmek için her zaman çok uğraştığı bir şıklık.

Kalbim sıkıştı. Zara.

Onu göreceğimden haberi yoktu.

Neden yapsın ki? Joel'den ayrıldığım ve okulda onunla konuşmaya çalıştığım haftadan beri konuşmamıştık. Elindeki kola şişesini bana fırlatmış ve yüzüme bağırmıştı. O da Dinleyen herkese kardeşinin kalbini kırdığını ve artık bir fahişe ve dışlanmış biri olduğumu bağırdı.

Ondan sonra mesafemi

korudum. Ama sonra Aslan oldu.

Aşık oldum.

Bana hata yaptığım söylendi.

Biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı. Herhangi biriyle. Ama onu Facebook'ta takip ettiğimde, affetmesi için yalvaran bir mesaj göndermek niyetindeyken, bir evi olduğunu fark ettim.

Parti. Ailesi yine yurtdışındaydı, bu da oyun oynamakta özgür olduğu anlamına geliyordu.

Votka içse mutlu olurdu.

Harika bir partiye ev sahipliği yaptığı için kafası iyi olurdu.

Yüz yüze bir görüşme, kişisel olmayan bir mesajdan daha iyi olurdu. Eğer yeterince yalvarırsam, eminim tekrar arkadaşı olmama izin verirdi.

Gözlerimi aynada yakalayarak omuzlarımı düzelttim, bol miktarda rimel sürdüm ve sonra evimin anahtarlarını ve telefonumu aldım ve ön kapıdan sığıştım.

* * * * *

Müziğin yüksek sesinden kulaklarım çınladı.

Eğer şarkıların sesini kırmazsa, polis yakında gürültü kontrolü için ziyarete gelecekti.

Telefonumu elime alarak, son birkaç yıldır neredeyse içinde büyüdüğüm tanıdık büyük evin etrafından dolandım.

Benimkinden çok daha büyük ve ihtişamlı olan Zara'nın ailesi, iki katlı tuğla canavarını açılabilir tavan pencereleri, büyük cam pencereler, etrafı saran balkonlara açılan sürgüler ve yatak odalarında beyaz halı ile süper süslü bir şeye dönüştürmekle gurur duyuyorlardı.

Evlerinin tüm büyüklüğü ve ihtişamına rağmen, eski püskü sevilen dış cephesi, doğal havuzu ve sahile yürüme mesafesinde. Bu ev banliyö labirentinde sıkışık kalmış, bakımlı çimenlerin üzerine tünemiş, yıpranmasına ya da çürümesine izin verilmemişti.

Gençler ön bahçeye ve alt kattaki her odaya dökülmüştü. Onların karmaşası, kendimi duyurmama gerek kalmadan Zara'nın evine girmemi sağladı.

Ön kapıdan içeri süzülüp salondan sinema odasına, oradan da başka bir salona geçerek açık planlı yaşamı takip ettim ve dolaplarla kaplı parlak mutfağa girdim. Arkadaşımın muhteşem bronz tenini ve sarı saçlarını aradım. l Okuldan birkaç kişiyi tanıdım ama kimse bana aldırış etmedi. Kimse neden orada olduğumu sormadı ya da bana bir içki ikram etmedi.

Dedikodu yapan gruplardan kaçtım ve dans eden sarhoş bir çift tarafından ezilmekten kıl payı kurtuldum.

Ama hala Zara yok.

Dışarı adım attığımda hava mis gibi kokan vape bulutlarıyla kaplandı. Cam çatı ve açık kış bahçesi Zara'nın evinin en sevdiğim bölümüydü ve görünüşe göre misafirleri de aynı fikirdeydi, hepsi topluca bir araya geliyordu.

Bir sürü kız ve erkek. Kahkahalar ve sesler çok yüksek. Eğildim, büküldüm ve sonunda aradığım kişiyi buldum.

Taş duvarın üzerinde oturduğu yere doğru sürüklenirken kalbim çarptı ve dudaklarımı umutlu bir gülümseme boyadı. bir sürü renkli puf.

Uçuşan elbisemi tutarken başını kaldırmadı, sigara içen gençlere ya da oyun oynayanlara yaklaştırmamaya dikkat ettim.

İçme oyunu. Zara bir grup yaşlı görünümlü çocukla oturuyordu. İlk tahminde Aslan'dan bile daha yaşlı.

Taş duvarda Zara'nın yanına oturmuş, koyu sarı saçları olan bir adam ilk gözüme çarpan oldu. O bir Dilini alt dudağının üzerinde yavaşça gezdirerek beni bir aşağı bir yukarı süzdü. Lacivert gözleri muziplikle parıltıyordu.

Başka tarafa baktım.

Bunun için burada değildim.

Buraya Zara'dan başka kimse için gelmedim.

Tüm cesaretimi toplayarak nefesimi içime çektim ve "Zara..." diye fısıldadım.

Beni duymadı.

Tabii ki beni duymadı.

Burada bile davul ve bas müziği dişlerimi ağrıttı ve kulaklarımı çınlattı.

Beni izleyen adam kıkırdadı ve avuçlarını solmuş kot pantolonuna sürttü. Gri gömleğinin üzerinde bir çeşit Sol göğüs cebinde kelt deseni var. Zara'nın yanında otururken bile uzun boylu ve yapılı olduğunu söyleyebilirdim.

Onun arkasından bakarak bir kez daha arkadaşşıma odaklandım.

Başını arkaya attı, dramatik bir şekilde kıkırdadı. diğer tarafındaki adamın söylediği bir şey. Daha koyu renkli bir adam

ten ve siyah saçlar. Flört edercesine adamın koluna vurdu, bacaklarını açarak adama doğru döndü.

Adam sahiplenici bir elini kızın kalçasına koydu. Kadın dudaklarını müstehcen bir şekilde yaladı.

Göğsüm sıkıştı. Bir
erkek arkadaş
vardı.

Ona doğru sallanma ve kulağına fısıldama şekli, bir partide tanışan yabancılardan gelmeyen bir samimiyeti ortaya çıkardı.

Kendisinden yaşça büyük bir erkek arkadaşı vardı ve bana hiçbir şey söylemeden hayatına devam ediyordu.

Tanıdık bir kıkırdama başımı kaldırmamı sağladı; gözlerim Maggie'ye takıldı. Joel'le birlikte olduğum için benden her zaman hoşlanmayan ve Zara'ya yakınlaşmak için elinden geleni yapan ama bunu asla başaramayan ateşli bir kızıldı. Zara ve benim öğle yemeklerinde sık sık birlikte oturduğumuz ve sınavlara birlikte çalıştığımız kız grubunun yanında duruyordu.

Ben kovulduğumda, o içeri davet edilmiş gibi görünüyordu.

Karnım zil çalarak Zara'yı çevreleyen iki adama yaklaştım ve elbisemin eteklerini indirdim. Gün batımının canlı renkleri, açık havadaki puflarla çatışıyordu. ama olabildiğince cesurca ayağa kalktım, ellerimi birleştirdim ve "Zara" dedim.

Başını kaldırdı; kahverengi gözleri benimkilere dikildi.

Evin içinde bir yerde, davul ve bas parçası bitti, daha duygusal bir trans şarkısına kayarak kulaklarıma çok ihtiyaç duyduğum bir rahatlama sağladı.

Kollarını ve bacaklarını kavuşturan Zara'nın vücut dili doğrudan savunmaya geçti. Beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve burnunu çekti. "Burada ne halt ediyorsun?" Beyaz dişleri avlunun etrafındaki peri ışıklarında parlıyordu. "Eğer sen "Kardeşimi tekrar mahvetmek istiyorsan, o burada değil."

"Biliyorum." Çenemi aşağıda tuttum ve olabildiğince itaatkâr davrandım. "Joel'i görmeye gelmedim. Seni görmeye geldim."

"Neden? Yaptıklarından sonra burada hoş karşılanacağını

düşündüren şey nedir?"

Gözlerim hüznle doldu ama sesimi çıkarmadım.
Sabit. "Joel'i incittiğimi biliyorum. Ve onu inciterek seni de incittim. Ama-"

"Onu sadece incitmedin, seni inek. Onu parçaladın
Lanet olası kalp. Gelecek yıl sana evlenme teklif etmeyi
planladığını biliyor muydun? Benden hangi yüzük için
tavsiye istedi.

ve nasıl yapması gerektiği konusunda. Evlenme
konusunda şaka yapmıyordu, biliyorsunuz. Bu onun için
gerçektir."

Donup kaldım. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Tabii ki yapmadınız. Bunun bir sürpriz olmasını istedi.
Sen de onu oyalamakla ve başka biriyle yatmakla
meşguldün."

"Ne? Ben hiç-"

"Bana yalan söyleme, Nee. Kardeşimi Craypot'ta terk
ettiğin gece bir adamla öpüşürken yakalandın! Kardeşimi
kapı dışarı ettikten sadece birkaç dakika sonra dilin başka
bir hıyarın boğazında, elin kıpkırmızı casusluk yaparken
yakalandın."

"Düşündüğünüz gibi değil. Herhangi biri değildi. O..."
Dudağımı ısırdım.

Ona söylemeli miyim?

Artık can düşmanım olan en eski, en sevgili dostuma
Aslan'dan bahsetmek akıllıca mıydı? Ama bu yüzden
gelmiştim. Ona her şeyi anlatmak istiyordum. Bundan sonra
ne yapmam gerektiği konusunda tavsiyesini istedim.
Dışarıdan bir bakış açısına ihtiyacım vardı ve o güvendiğim
tek kızdı.

"Kimdi o?" Hırladı. "Çıkar ağzındaki baklayı. Devam et."

Ellerimi birleştirerek, Tanrı'dan büyük bir hata
yapmadığımı umarak mırıldandım, "O Aslan'dı.
Öptüğüm adam... Aslan'dı."

Kulağını dramatik bir şekilde kavradı. "Üzgünüm,
duymadım.

Biraz daha yüksek sesle konuşmanız gerekecek."

Tüylü sarı saçlı adam kıs kıs güldü. Bakışları beni hiç terk
etmedi. Çok yoğun ve kıvranımdan çok fazla zevk
alıyordu.

Partideki herkesin günahlarımı duymaması için biraz daha yaklaşıp tekrarladım, "Aslan'dı. Beni öptü ve-"

"Dur bakalım." Zara ayağa kalktı, manikürlü eli içmekte olduğu çilekli votka şişesini boğuyordu. "Yani bana... kardeşimi, beni ve tüm ailemi bize aşık olduğuna inandırdığını -yengem ve Joel'in karısı olarak geleceğimizin bir parçası olacağını- söylüyorsun.

Sen bahçedeki kulübede yaşayan adamla sevişirken mi?"

"Hayır... hiç de öyle değil. Aslan bana hiç dokunmadı.

Hayır.

o geceye kadar-"

"Kardeşimi terk ettiğin gece. Evde özel olarak yapmak yerine kalbine sıçmak için onu halka açık bir yere sürüklemeye cüretini gösterdiğin gece mi?"

"Başka bir yer seçmem gerektiğini biliyorum ama-"

"Omurgasızdın." Gözleri nefretle kısıldı.

"Bana ondan korktuğunu söyleme, Nee. Sen Sana vurmasın diye onu herkesin içinde terk ettim. Çünkü böyle bir iftirayı fısıldarsan, sana öyle bir tokat atarım ki Komşunun ateş çukurunda uyanacaksın."

Gözlerim yaşardı. "Asla. Asla böyle şeyler söylemem. Joel nazik ve tatlıydı ve-"

"Ve senin için çok iyi."

"Öyleydi. Katılıyorum. Onu hak etmediğimi biliyorum, tıpkı seni hak etmediğimi bildiğim gibi. Yaptığım şey için kendimi kötü hissetmeyi asla bırakmayacağım ama Joel'i incittiğim için duyduğum acı, seni kaybettiğim için duyduğum acıyla kıyaslanamaz bile."

Zara sertleşti.

Yanındaki koyu tenli yakışıklı adam kolunu kızın beline doladı. "Şimdi de kızım için oyun mu oynuyorsun? Takım mı değiştiriyorsun, sürtük?"

Yüzümü buruşturdum.

Zara'ya baktım, beni savunması için ona yalvardım.

Ama Zara sadece soğuk bir şekilde gülümsedi.

"Demek mesele bu? Buraya seni geri alacağımı düşünerek mi geldin?"

"Seni özledim."

"Ve hayatının sonuna kadar beni özlemeye devam edebilirsin, umurumda değil."

Etrafımda toplanan kalabalığa baktım. İçki oyunları durmuş, müzik sessizleşmişti; Zara zalimce gülümserken tüm gözler benim herkesin önünde utandırılmama çevrilmişti.

"Bak ne diyeceğim, Nee. Eğer bir arkadaşın olmasını bu kadar özölüyorsan, gidip başka birinin kardeşini becermeye ve seni sevip sevmeyeceklerini görmeye ne dersin?"

"Özür dilerim!" Ellerimi teslimiyetle açarak patladım. "Gerçekten, sonsuz özür dilerim. Güvenini kırdığımı ve Joel'i incittiğimi biliyorum ama sana ihtiyacım var Zara. Aslan'la olan bu şey... Tavsiyene ihtiyacım var. Aramızın tekrar iyi olmasını istiyorum. Seni şafak vakti arayabilmek ve gecenin köründe mesaj atabilmek istiyorum. İstiyorum."

"İstediğin her şeye sahip olamazsın." Zara üzerime yürüdü ve elindeki votka şişesini göğsüme sapladı. "Kardeşimi incittin. Yüzüme karşı yalan söyledin. Karanlıkta birlikte yaşlanacağımız, bebeklerimizi birlikte doğuracağımız ve kuzenlerimizle mutlu, mükemmel bir hayat içinde büyüyecekleri hakkında güldüğümüz her an bir yalandı." Gözyaşları bakışlarında parlıyordu, Öfkesinin altında acısını saklıyordu. "Ailenin kiralık yardımcısını becerirken inanmaya devam etmeme izin verdiğin bir yalan."

Yüzü ihanet ve öfke karışımı bir ifadeyle buruştu. "Seni asla affetmeyeceğim. Parçaları toplamak için orada değildin. En iyi arkadaşınla konuşmak için telefonu eline almayı dilerken kardeşini teselli etmek zorunda kalan sen değildin. Kardeşinin ne kadar aşık olduğunu ve geleceğimiz için ne kadar heyecanlı olduğunu söylemesini dinlemek zorunda kalan sen değildin. hile-"

"Ben asla hile yapmadım. Bir kere bile."

"Ama sen yapmadın mı?" Gözleri kısıldı. "Daintree'deki kamp gezisi. Rita onu, sen de Joel'i öptükten sonra Aslan'ın seni sahilde kovaladığı ilk gece... Ne oldu, ha? Sana dokunmadığını söylemiştin ama ben bilmiyorum."

Sana inanıyorum. Bana gerçeği söyle. Tam burada. Hemen şimdi. Bana o sahilde neler olduğunu anlat ve kim bilir... belki de benim affımı kazanırsın."

Yüzüne baktım, gözlerinde parlayan nefret kalbimi parçaladı.

Ona gerçeği söylersem, onu sonsuza dek kaybederdim. Ama yalan söyleyemezdim.

Yalan söylemekte hiç iyi değildim.

Titremelerini engellemek için ellerimi sıkarak, "Aslan'ı öptüm," dedim.

"Ah gördün mü! Biliyordum amına koyayım-"

"Onu öptüm ama o beni geri öpmeydi. Benimle asla o şekilde birlikte olamayacağını söyledi ve-"

"Ve kardeşimi ikinci en iyi olarak kullandın. Bunu biliyordum. O yolculuktan sonra çekincelerin olduğunu biliyordum çünkü Joel onu bir daha öpmeydiğini söyledi. Bir yıl sonra onun peşine düştüğünde, onu kullandığından endişelendim. Ama sonra o çok mutlu görünüyordu, sen çok mutlu görünüyordun ve hepimiz çok mutluyduk. Yanıldığımı anladığım için çok mutluydum. Ama hepsi yalandı. Hepsi."

"Hayır." Yanağımdan süzülen tuzlu bir gözyaşını yaladım. "Seni seviyorum, Zara. Bu bir yalan değil-"

"Aşkın sende kalabilir, sikik kardeş." Çenesini kaldırdı ve dişlerini gösterdi, sözleri içime saplanmış bir hançer gibiydi. göbek. "Şimdi beni yalnız bırak, seni fahişe. Git kendine arkadaş olacak başka bir kız ya da düzüşecek bir erkek bul çünkü burada işimiz bitti."

Sert bir dönüşle saçını yüzüme vurdu ve hışımla eve girdi. Erkek arkadaşı beni küçümseyerek aşağı yukarı baktı, dilini şaklattı ve sonra onu kovaladı.

Hıçkırarak hıçkırarak nefes aldım. Bugün Aslan'la olan her şey. Tüm duygularım ve korkularım çalkalandı ve Dizlerim koşmak için titreyene kadar tepeye tırmandı. Topuğumun üzerinde dönerek hıçkırıklarımı yuttum ve kaçmaya başladım-

Sadece...

Güçlü bir el bileğimi sıktı.

Sarı saçlı adama ters ters bakarken gözyaşlarımı tutamayarak donakaldım. "Bırak beni."

Suratını astı. "Ağlıyorsun. Hadi gidip bir şeyler içelim." "Hayır. Ben eve gidiyorum."

"Sen sakinleşene kadar olmaz. Hadi gel." Bana başka bir seçenek bırakmadan beni pufların ve gazlı içeceklerin etrafından dolaştırıp evin içine geri götürdü. Trans müzik başka bir davul ve bas parçasına geçmişti ve kanımın damarlarımda dolaşmasına neden oluyordu.

Başım

ağrıyordu.

Gözlerim

yanıyordu.

Gitmeyi çok istedim.

Ama gitmeme izin vermedi ve beni mutfağa sürükledi, lavabonun etrafında kalan birkaç kişiyi kenara itti ve Buzdolabını açmaya çalışıyorum.

Bir şişe kola çıkararak, ocağın üzerindeki dolaba yönelip bir kupa alacak ve içine biraz kola dolduracak kadar uzun süre gitmeme izin verdi. Nereye gideceğini biliyordu. Zara ve erkek arkadaşıyla daha önce burada olduğunu ima etti. Doldururken sırtı gömleğinin altında esnedi. Kapağı tekrar kapatırken parmakları bir anlığına ön cebinde kayboldu, sonra döndü ve yüzü üzüntülü bir gülümsemeye dönüştü.

"Al." Üzerinde daldan sarkan bir kedi resmi olan kahve kupasını bana uzattı. "Biraz şeker ve kafein seni şoktan çıkaracaktır." Omuz silkti. "Olmak Eski kankanızın size fahişe ve kardeş sikici demesi canınızı yakmış olmalı."

Bardağı otomatik olarak aldım, terbiyem bana başka bir seçenek bırakmıyordu. "Teşekkürler."

"Endişelenme." İki elini de arka ceplerine soktu ve gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan tezgâha yaslandı.

"Adım Ethan."

Bardağın içinde tıslayan gazlı kolaya baktım. Gazlı içecek havamda değildim ve kesinlikle bir yabancıyla konuşma havamda değildim.

Deniz beni çağırıyordu.

Gelgitin düzenli gelgitleri kanımdaki tuzu çekiştiriyor, erkeklerin, kızların ve kalp kırıklıklarının olmadığı bir yerde ay ışığında yüzmeme için yalvarıyordu.

Safir.

Fluke'u alıp yunusları ziyarete gitsem babamın haberi olmazdı. Tüm dertlerimi dinler ve kendimi daha iyi hissetmemi sağlardı. Babam yarın bu saatlere kadar eve dönmemi beklemiyordu.

Ani özgürlük hissi -önümüzdeki yirmi dört saat boyunca istediğim yere gidebileceğimi ve istediğimi yapabileceğimi bilmek- beni yarım bir teşekkür gülümsemesine ve kupayı dudaklarıma götürmeye yetecek kadar eğlendirdi.

Ethan ben içerken gözlerini benden hiç ayırmadı.

Yavaş bir gülümseme dudaklarını kıvrırken tenim karıncalandı.

Gerçek bir Avustralyalı gibi yakışıklıydı, ama tenim karıncalanmadı ve kalbim çarpmadı. Aslan esmerken o açık renkliydi. Aslan zayıf ve güçlüyken o daha iriydi. Gözleri gençti, oysa Aslan yüzyılların zorluğunu taşıyordu.

Kupayı indirerek tezgahın üzerine koymaya gittim.

Ethan yanıma sokuldu, elimin altına hafifçe bastırdı ve tekrar dudaklarıma doğru kaldırdı. "Bitir şunu. Kendini toparlamaya ihtiyacın var."

Korkmuş küçük bir dürtü midemi tekmeledi ve ben de ittim.

Elimi onunkine dayadım. "Ben iyiyim." Bardağın içindeki koyu renkli patlayan sıvıya baktım. "Yarisını içtim. İhtiyacım olan tek şey bu. Ben gidiyorum.

Şimdi eve gitmek için."

"Ah, gerçekten mi? Ama daha yeni tanıştık." O kadar geniş gülümsedi ki

mükemmel beyaz dişlerini sayabilirdi. "Parti yapmak istemiyor musun? Arkadaşım Cooper şu anda senin arkadaşını beceriyor. Birbirlerine oldukça bağlılar ve bahse girerim senin için iyi şeyler söyleyebilirim. Daha da iyisi, eğer

Geceyi benimle geçir, o zaman ilgilendiğinin sadece kardeşi olmadığını görür ve ona tekrar zarar vereceğinin konusunda

gardını düşürebilir."

Kaşlarımı çattım ve geri çekildim. Yarı sarhoş kupayı yere bırakarak başımı salladım. "Teklifin için teşekkürler ama ben gidiyorum." Cevabını beklemeden topuklarımın üzerinde döndüm.

ve arkamdaki parti müdavimlerinin etrafından dolandım. Daha fazla insan gelmişti; oturma odası cesetlerle doluydu.

Parmaklarım bileğime tekrar kilitlenmeden önce yemek odasına varmışım.

"Hey... Nereye gidiyorsun?"

Korkunun iğne uçları. Ethan'la yüzleşmek için döndüm. Kocaman sırttı ve gözleri hoşlanmadığım bir şeyle parladı. "Sana söyledim. Ben eve gidiyorum."

"Burada kalmalısın. Sokaklarda tek başına yürümekten daha güvenli."

"O sokakları avucumun içi gibi bilirim. On dakika içinde evde olurum. İyi olacağım."

"Seninle yürüyebilirim-"

"Ben iyiyim." Kolumu tuttuğu yerden çekerek çenemi kaldırdım. "İyi geceler Ethan. Git Zara'yı ve arkadaşını bul."

Burnunu çekti ve kollarını kavuşturdu. Onu yemek odasında bırakıp rahat odaya geçerken konuşmadı. Gözlerim keten kanepeye takıldığında kalbim acıdı. Kaç film gecesini Zara'yla battaniyenin altına kıvrılıp romantik komedi izleyerek geçirmiştim? Hatırladığım ve geri istediğim o gecelerdi. Fısıldaşmaların, sırların ve kıkırdamaların olduğu geceler. Joel'in bize katılmaya başladığı ve battaniyenin altında kız kardeşinin hemen yanında bana dokunduğu gecelerden ziyade bunları istiyordum.

Derin bir nefes çekerken dengem ani bir sersemliğe dönüştü ve sehpaye doğru sallandım. Zara'nın annesinin Afrika'dan aldığı küçük bronz fil sallanıyordu.

Ellerim onu sabitlemek için dışarı fırladı.

Bronz garip hissettirdi. Hayal ettiğim gibi soğuk değil ama bulanık ve-

Sol dizim kırıldı ve beni krem rengi kalın halının üzerine düşürdü. "Oha... Bu da ne-?"

Yutkundum ve dilimde kalan ekşi tattan dolayı irkildim. Gözlerimi kırptım ve televizyon duvarda sallanmaya başladı.

Ayağa kalk.

Dişlerimi sıkarak halıyı ittim, iplerin ipeksi ve yumuşaklığından birdenbire büyüledim. I Yanlışlıkla gün batımı elbisemin eteğine takılarak beni tekrar aşağıya gönderdi.

Başım döndü ve müzik kulaklarımda dayanılmaz bir gürültüye dönüştü.

Ayağa kalk.

Eve gitmen gerek.

Şimdi.

Nefesimin altında inleyerek ayağa kalkmak ve dik durmak için tüm enerjimi harcadım. Gözlerimi uzaktaki ön kapıya kilitleyerek ellerimi birleştirdim ve kanımdaki hastalıklı baş dönmesine karşı savaştım.

"Ah..." Omuzumu ovuşturdum, çünkü kapısından girdim. Siyah sürgüsünde asılı duran ahır kapısı tıkırdadı ve beni mermer döşeli fuayeye ve

-

"Seni yakaladım." Kollar belimi çevreleyerek beni sert kaslara doğru çekti. "Bir şeyin yok."

Gözlerimi kırptım ve uzun boylu ve güçlü birine karşı mücadele ettim.

Bir yüzün puslu girdabı yarı tanıdık görünüyordu. Yeni tanıştığım bir adam. İçgüdülerimin kaçmak için çılgılık attığı bir adam. Nefesim sığılaştı ve nefesimi çok uzun süre tuttuğum zamanki gibi hissettim. Karnım ağrıyordu. Kalbim çarpıyordu. Başım dönüyor ve-

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum-"

"Seni daha sessiz bir yere götürelim, olur mu?" Ethan kolunu omzuma doladı ve boşdaki eliyle elimi tuttu.

"Hayır... İhtiyacım var-"

"İhtiyacın olan şey uzanmak. Rahatla. Seni tutuyorum." Beni kendine doğru çekerek, binlerce deniz kabuğunun bulunduğu büyük merdivene doğru yönlendirirken bana destek oldu.

Zara'yla birlikte yaptığımız avize. Deniz kabuklarını bulmak için aylar ve aylar süren sahil taramaları ve ardından elektrikçinin bir avizeye geçirmesi için her birine elle delikler açmakla geçen aylar.

damlayan LED şaheseri.

İlk birkaç basamağı çıkmam için bana rehberlik ederken zorlandım. "Hayır... Ben eve gitmek istiyorum."

"Yardımsız yürüyebildiğin zaman seni eve götüreceğim." Doğrudan kulağıma kıkırdadı. "Sarhoşsun sen."

"Hayır. Ben bir şey içmedim-"

"Evet, yaptın, hatırladın mı? Zara sana kardeş sikici ve fahişe dediğinde? Altı tekila shot içmiştin." Kolunu omuzlarımdan belime doğru indirdi, neredeyse beni kaldırıp kalın halı kaplı merdivenlerden yukarı çekiyordu. "Sen bir canavardın. Onları bir manyak gibi kaldır."

"Hayır." Başımı salladım, dilim ağzımda kalan iğrenç tada çarptı. Bekle... Bu tekila mıydı? Bunu ben mi yapmıştım? Tekiladan nefret ederdim. Zara'yla birlikte ailesinin zulasını yağmaladığımız ve ertesi sabah kustuğumuz geceden beri nefret ediyordum.

"Sorun değil, kimseye söylemem." En üst kata ulaştığımızda eli benimkini kavradı. Beni sola, Joel ve Zara'nın yatak odalarına doğru çekti.

Kıkırdandım ve başımı salladım, ayaklarım takılıp tökezledi, kalbim hızla atmaya başladı. "Bekle. Burada olmak istemiyorum. Artık buraya çıkmama izin yok."

"Sorun yok. Zara Cooper'ı odasında beceriyor. anlamına gelir..." Beni gümüş duvar kâğıtlı duvara yaslayarak Joel'in kapısını açtı ve sıırttı. "Eski sevgilin burada değil. Uzanıp uyuyabilirsin."

"Hayır. İstemiyorum. Eve gitmek istiyorum." El yordamıyla telefonumu buldum. "Babamı ara... o... o-" Ne olduğumu unuttum.

söyleyecektim, aklım başımdan gitti. Elbisemi okşadım, telefonumu arıyordum.

Gitti.

Nerede? Nerede?

"Joel senin onun yatağında olduğunu asla bilmeyecek. Sen iyisin." Beni içeri sürükleyerek kapıyı kapattı ve kilitledi.

Joel beni buraya getirdiğinde kilidin tıkırtısı her zaman kalbimin hızla çarpmasına neden olurdu. Beni tatlı tatlı öper, sonra yorganı geri çeker ve ben içeri girene kadar beklerdi.

kot pantolonumu ve külotumu çıkardı, sonra yanıma sürünüp üstüne oturdu.

Anılar beynimi bulandırırken ürperdim. Joel'le olmak iyiydi. Ama Aslan'la olmak termonükleerdi.

Ona karşı hissettiklerim. Ne zaman dokunsak dünyanın alev alması.

Eşsiz biriydi.

Aslan.

Bronz saçları, acı veren koyu renk gözleri ve sert seksi ifadesiyle muhteşem yüzü aklıma gelince gözlerim doldu.

Tanrım, o kavgaya hiç girmemeliydim.

Ne düşünüyordum ki?

Şu anda onunla birlikte olmak için her şeyimi verirdim.

"Lütfen..." Gözyaşlarım boncuk boncuk olup yüzümden aşağı yuvarlandı. "Ben sadece... Ben sadece eve gitmek istiyorum."

"Yapacaksın. Söz veriyorum. Sadece seninle ilgileneceğim ve sonra eve gidebilirsin."

Beni Joel'in özenle yapılmış yatağına doğru sürükleyerek yere attı.

Oda dönüyordu. Mide bulantısı boğazımda düğümlendi. Yataktan sıçradım ve dizlerimin üzerine siyah halının üzerine düştüm. Oda dönerken inledim; neredeyse kusuyordum.

Bir el bağlı olmayan saçlarıma indi ve beni ayağa kaldırdı.

Bağırdım, bileklerini tırmaladım ve çekişinden geriye doğru eğildim. "Dur, ah-"

"Hepsini içmeliydin, biliyorsun. Bu senin için çok daha kolay olurdu."

Saçlarımı bırakan Ethan eğildi ve dirseklerimden yakaladı. Sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni yerden kaldırıp yatağa fırlattı.

Joel'in okyanus yatak örtüsü, köşedeki çalışma masası ve duvardaki sörf şampiyonlarının posterlerinin bulunduğu odasının tanıdık görüntüleri, keskin, buz gibi korku içime çarparken dönüp durdu.

Baş dönmesi bir anlığına kayboldu.

Zihnim kendini korumak için kükredi.

Kaçın!

Kendimi yataktan fırlatarak kapıya doğru koştum. Elim kapı tokmağına değdi; kilidi kurcaladım-

Ethan elini başımın arkasına götürüp alnımı tahtaya çarparken haykırdım.

Bacaklarım büküldü.

Dünya karardı.

Bir saniye sonra kendime geldim, yere yığılmıştım.

Acı.

Acı kafatasımda sekti; dizlerimin üzerine çöktüm.

Titreyen parmaklarımı alnıma bastırarak zonklayan bir çürüğe dokunduğumda yanağımdan tek bir damla yaş süzüldü.

"Ah, gördün mü? Bak şimdi bana ne yaptırdın," diye fısıldadı Ethan, kalçalarına doğru eğilip saçlarımı geriye doğru tarayarak. "Seni incitmek istemedim, biliyorsun."

Ondan uzaklaştım ve Joel'in ıvır zıvırlarını ve sörf dergilerini koyduğu yan masaya çarptım. "Ne istiyorsun? Bunu neden yapıyorsun?"

Beni takip etmedi.

Gülümserken gözleri kırıştı. İyi huylu bir şekilde omuz silkti. "Gerçekten çok güzelsin."

Tüm vücudumu saran bir ürperti omurgamdan aşağı yuvarlandı. Onun

Dilim o korkunç iltifatı okşadı ve beni dehşete düşürdü.

"Senin gibi görünen bir adamla gerçekten dalga geçmemelisin.

Bu benim olduğu kadar senin de suçun, biliyorsun." Dişlerimi gösterdim. "Sen bir sosyopatsın."

"Muhtemelen." Gülümseyerek başını salladı. "İtiraf ediyorum, ben bile

Google'da araştırdım çünkü ben diğerleri gibi çalışmıyorum.

Ama ne var biliyor musun? Umurumda değil. şu an tek umursadığım şey çok sert olduğum ve sen bu odadan

küçük - aslında küçük değil, ortalamadan daha büyük - sorunum için bana yardım edersin."

İçini çekti ve sanki ben kötü bir köpek yavrusuymuşum gibi suratını astı.

haliya işedi. "Ah, oops. Sanırım sırrım ortaya çıktı, ha?"

Dudakları yukarı kalktı. "O güzel bacaklarını açana kadar gitmiyorsun, sikik kardeş."

İrkildim. "Kapının kilidini aç ve-"

"Mükemmel bir centilmen olacağım ve sana bir seçenek sunacağım, buna ne dersin? Senin için yaptığım kolayı bitirebilirsin. Hayal dünyasına uçup tadını çıkarabilirsin... ya da... bunun olduğunu kabul edip yatağa girebilirsin."

Çenesini kaşdı. "Eğer hepsini içmiş olsaydın, şimdiye kadar çoktan uyumuş olurdun ve ne olduğunu bile anlamazdın."

Siyah noktalar büyürken ve yıldızlar daha parlak bir şekilde parlarken, kuru bir şekilde gerindim ve bilincimi korumak için savaştım. "Sen

Bana ilaç mı verdin?"

Gülümsemesi sertleşti. Gözleri uğursuzlaştı. "Şey... anlamalısın, arkadaşım şu anda Zara ile birlikte. Adelaide'den onu ziyarete geldim ve kafayı takmış durumda. 'O' kişiyle tanıştığı için artık eve dönmeyeceğini söylüyor. Ben sadece kız arkadaşına göz kulak oluyorum, onun için güzel bir şey yapıyorum."

Kıkırdadı. "Ve seni becerebileceğim gerçeği sadece bir bonus."

Kalbim kendini parçaladı.

Aslan.

Yüzü yüzen düşüncelerimi doldurdu.

Gözyaşları omurgamdan yukarı fırladı.

Neden bu gece evde kalmadım? Neden Zara'nın beni affeder miydi? Gerçek şu ki, beni sevdiği sürece ne isterse yapabilecekken neden Aslan'la kavga etmiştim-

"Sana bir iyilik yapıyorum, gerçekten." Ethan güldü.

"Ne de olsa eski sevgilini geride bırakmalısın. Diyorlar ki

başka biri onları aşmanın anahtarıdır." Çukurlu kasıklarını işaret etti. "Yardımcı olabildiysem ne mutlu."

İçim burkuldu. Kalbim her zaman sevdiğim çocuk için çığlık atıyordu. Uğruna doğduğum çocuk için. Denizin bana verdiği çocuk.

Aslan!

Lütfen.

Gözyaşlarımı ve korkularımı yutarak, "Bana dokunmana izin vermeyeceğim," diye hırladım.

Dilini şaklattı. "Ah, bak, bu biraz aptalca. Bunu söylememeni tercih ederim çünkü yanıldığını kanıtlamaktan nefret ederim." Gözlerini kıstı, içlerinde şeytani bir parıltı vardı. "Tam dozu almamış olsan da benimle savaşılamazsın, bu yüzden denemeni bile tavsiye etmem."

Görüşüm grileşti; tenim terden kayganlaştı.

Her yerim zonkluyor ve çiziliyordu. Kemiklerim yanlış bir araya getirilmişti. Kanım bulanık ve zayıftı, korkmuş ve sersemlemiştim.

Ethan mırıldandı, "Şimdi, bilincin yerindeyken ayağa kalk ve yatağa gir."

Kalbim bir balta kaptı ve kaburgalarımı parçaladı. Ayağa kalkmaya çalışırken dizlerimi güçlü kalmaya ve görüşümü odaklanmaya zorladım. "Bırak beni yoksa çığlık atacağım."

Güldü ve çömeldiği yerden uzandı. "Sen Gerçekten de aşağıdaki müzik sesinden sizi duyan olur mu?"

"Polis birlikte gelecektir." Dilim kendini bağladı düşümler. "Polis-"

Bedenim bana ihanet etti ve uyuşturucunun derinliklerine doğru sürüklendi. Korku tekrar içime işledi, beni temiz tuttu- bir saniye daha yöneldi. "Bir gürültü komplosu dosyalanacak ve-"

"Acele etsem iyi olacak." Sırıtarak ellerini kot pantolonuna götürdü. Becerikli parmaklarıyla kemerini çözdü, ilmeklerinden çekip çıkardı ve deriyi avucuna vurdu. "Şimdi... mutlu bir ruh halinde olduğuma göre, size bir kez daha iki seçenek sunacağım."

Kalbimin çarpması durdu; ölümcül bir şekilde hareketsiz kaldım. Oda tersine döndü.

Doğru düzgün nefes alamadım.

Tökezledim ve kendimi Joel'in yan sehpasında buldum, bir yığın parlak dergiyi haliya çarptı. "Plwease... bırak gideyim."

"Bir numaralı seçim." İlerledi, beni yatağa doğru fırlattı, duvarlar zemine dönüşürken dizlerimin üzerine çöktüm. "O güzel bacaklarını benim için aç ve tadını çıkar. Sana iyi davranacağım, söz veriyorum. İkinci seçenek ise-"

"Siktir git!" Çırpınarak ayağa kalktım, diğer tarafa doğru sendeledim.

Joel'in yatağının yan tarafına. Komodinini yırtarak açtım, ellerim dağınık çekmecenin içine daldı.

Bir bıçak.

Bir mektup açacağı.

Bir şey... lütfen!

Ethan kendini yatağın üzerine attı, yastıkları devirdi ve bana çarptı.

Dengem baloncuklara dönüşürken uçmaya başladım ve bir hiç oldum.

"Siktir et. Artık seçme şansın yok." Kollarını bana dolayarak beni kaldırdı ve yatağa fırlattı.

Kenar için savaştım.

Üzerime düştüğünde tekme attım.

Dizleri belimi hapsederken ve elleri bileklerimi kavrarken çığlık attım.

Oda kararırken inledim.

Aklı başında kalmak için bilincimi zorladım ama akıl sağlığım parmaklarımın arasından kayıp gitti. Su gibi. Hava gibi.

Gözümü kırptım ve an değişmişti.

Kaç dakika geçti?

Bileklerim sıkıca bağlanmıştı.

Kollarımı aşağı indirmeye çalıştım.

Reddettiklerinde büyük panik yaşadılar.

Başımın üstünden bileklerime sarılmış ve ferforje yatak başlığının etrafına dolanmış kemere baktım.

Çığlık attım.

Kahretsin, ılık attım.

Beni durdurmaya bile çalışmadı.

Nefesim kesilene ve bilincim gidip gelene kadar ılık atmama izin verdi.

Anların cepleri. Kalp atışlarının parçacıkları. Buradaydım ve oradaydım. Bu dünya ve başka bir dünya. Hastaydım ve dehşete düşmüştüm. Üşümüş ve dehşete düşmüştüm.

Aslan!

ASLAN!

"Sakin ol. Kendine kalp krizi geirtme." Ethan üzerimden kalktı, elleri bir kez daha kot pantolonuna gitti. Bu sefer düğmelerini ve fermuarını açtı ve sırttı, kot pantolonunu ve boxer'ını uyluğunun ortasına kadar indirdi. "Sikeyim seni. Siktir git. Siktir git!" Hırladım.

"Sanırım seni becereceğimi anlayacaksın." Aleti kalın ve sert bir şekilde dışarı çıkarken güldü.

Öyle bir ılık attım ki, bir an kendimden geçtim.

Avucuyla yanağıma dokunarak ve elbisemi karnıma kadar iterek kendime geldim.

Beyaz pamuklu külotumu çıkardığını fark ettiğimde içimde bir şeyler koptu.

Onları parmağının etrafında döndürdü. "Bunun için uyanık mı kalacaksın yoksa uyuyacak mısın? İki de benim için sorun değil. Yine de seni becereceğim." Kotunun cebine uzanıp bir prezervatif çıkardı.

Kalbim tüttü, alev aldı; beni yakıp kül etti. "Zara!"

ılık attım. "Zara. ZARA!"

"Seni duyamaz. Cooper onu bağlamayı seviyor. Bana Cooper'ın onun tüm duyularını çalmasına bayıldığını söyledi. Gözlerini bağlaması ve kulaklık takması için yalvarıyor. sikini onun içine sok." Göz kırptı. "Bunu seninle de yapalım mı? Böylece her santimimi hissedebilirsin?"

Boğazımdan bir inilti sesi

yükseldi. Elimde değıldi.

Daha önce hiç böyle bir ses ıkarmamıştım.

Bana ölen hayvanları ve kırılan eşyaları hatırlatan çaresiz, boğucu bir ses.

"Lütfen..."

"Sabır. Sadece sarmam lazım." Dişleriyle paketi yırtarak prezervatifi ereksiyonunun üzerinde yuvarladı. "Etrafta küçük Ethan'ların dolaşmasına izin veremeyiz, değil mi?"

Ya da tecavüz kanıtı

bırakmak. Bana kim inanır

ki?

Kime söyleyebilirim ki?

Aslan.

Tanrım, ne düşünürdü-

Bacaklarımı birbirine vururken gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

-

Sadece, itaat etmediler.

Hayır... lütfen, hayır-

Bakmak istemesem de kendimi durduramadım, elimi kaldırdım.

Çenemi tuttum ve çıplak alt yarıma baktım. Joel'in boş yastık kılıfları ayak bileklerime sarılmış ve yatağının alt iskeletine bağlanmıştı.

İnsanlığımın tüm parçalarını

kaybettim. Tekmeledim ve

çığlık attım.

Kıvrandım ve mücadele ettim.

Kemer bileklerimi ısırdı.

Yastık kılıfları ayak bileklerimi yaktı.

Görüşüm gidip geliyordu, gidip geliyordu.

"Yardım edin! Biri yardım etsin! **Yardım edin!**"

Nefes nefese kaldım ve sendeledim, uyanık ve ölüydüm, uyanık ve ölüydüm.

Her şey döndü. Her

şey kanadı.

"Hey!" Ethan üzerime süründü. "Kes şunu. Eğer ölürsen bu senin suçun, benim değil. Şimdi... hayatının en iyi sikişine hazır mısın?"

Bağlı bacaklarımın arasına diz çökerek yumruklarını başımın iki yanına yerleştirdi.

Kolunu ısirmaya
alıştım. O da güldü.

Kalçalarımı oynatmaya
çalıştım. Dilini
gıdıkladı. Çığlık
atmaya çalıştım.

Beni öptü.

Onu ısırdım.

Bana tokat attı.

Acıya gömüldüm, unutkanlıkla uyuşturulduğum,
umutsuzlukla tılandım. Kalçaları düştü.

Prezervatif kayganlığındaki ereksiyonu
üzerime kayd. Histerik oldum.

Dehşetim sistemimdeki uyuşturucuyu havaya uçurdu,
buldozer gibi, mide bulandırıcı zayıflığın içinden geçti ve
ben her bir parçamla savaştım.

"Bırak lan beni!"

Ama faydası olmadı.

Ethan yanağıma yumuşak bir öpücük kondurduktan
sonra aramıza uzandı, girişime yerleşti ve gözyaşlarımın
aktığı gözlerimi yakaladı. "Bağlanmış halinle gerçekten çok
güzel görünüyorsun."

Boğazıma sokularak mırıldandı, "Lanet olsun, bundan
zevk alacağım."

Ben çığlık

attım, o itti.

Sırtım eğildi.

Tüm vücudum

paramparça oldu. Kendi

içime çöktüm.

Bir çöküş.

Bir

çarpışma.

Tüm ruhum bir hiçliğe dönüşüyor.

Kağıt kadar önemsiz.

Kirli ve yırtık, kullanılmış ve istismar edilmiş, aptal bir
kağıt parçası. Denize batıyor.

Tuzun içinde eriyor.

Kayboluş

ve yırtılma,

yıpranıyor ve

soluyor... içine

hi
ç
bi
r
ş
e
y.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

*

Aslan

*

(İspanyolca'da Ay: Luna)

"ASLAN...HER ŞEY YOLUNDA MI?"

Dondum kaldım.

Kahretsin.

Salonun önünden gizlice geçip koridora ve Neri'nin yatak odasına doğru ilerlerken Jack ve Anna'nın beni duymayacağını umuyordum.

Onu görmem gerekiyordu.

Ona yeterince alan

bırakmışım. Boşluğu siktir et.

Aramızda geçmesine izin verdiğim her dakika göğsümü korkunç bir basınçla doldurdu. Kalbim teklemeye devam etti, kanım yanmaya devam etti... beni ona gitmeye çağırıyordu, sanki ruhunun benim için çığlık attığını duyabiliyordum.

Çılgınca, biliyordum.

Muhtemelen delirdiğim anlamına geliyordu ama bir şeylerin yolunda gitmediği hissinden kurtulamıyordum.

Jack'in gözlerini yakalayarak, "Sadece Neri'yi kontrol edeceğim.

Karnının iyi olduğundan emin olun."

"Oh, o iyi." Jack sırtıttı, Anna kanepede ona daha da sokulurken kollarını başının üzerine uzattı. "Yaklaşık bir saat önce çıktı."

"Bekle, ne?" İçimdeki her şey durdu. "Gitti mi?"

"Evet, görünüşe göre Zara ile barışmışlar?" Anna burnunu kırıştırdı. "Bunun Neri'nin hüsnükuruntusu mu yoksa gerçek mi olduğundan emin değilim. Zara'nın annesiyle son konuştuğumda aralarında bir sorun yok gibiydi."

Eşikten salona adımımı atarken ellerim biraz titredi. "Şu anda orada mı? Joel'in evinde mi?"

Jack kaşlarını çatı, bana biraz tuhaf baktı.

Ses tonumdaki yoğun kıskançlığı duydu mu? Neri'nin kavga ettiğimiz anda eski sevgilisine koşacağı düşüncesiyle göğsümde oluşan ani umutsuzluk yumruğunu?

"Neri'ye göre Joel Endonezya'da eğitimdeymiş." Jack Mango ağacından sehpanın üzerindeki bira şişesine uzandı. "Kızım Zara'yı geri istediğini söylediğinde ona inandım. Ve... eğer Zara benim gibiyse, Neri'ye karşı bir görevde dayanamayacaktır." Bir içki alarak bana kadeh kaldırdı. "Sözlerime kulak verin. O iki kız yine hırsız gibi olacak ve büyük ihtimalle bahçede o aptal puflarının üzerinde oturup kim bilir neler hakkında dedikodu yapacaklar."

Göğsümde bir sancı.

Kalbimde bir çekişme.

Neri, Zara ve Joel'in evine sayısız kez gitmişti. Peki neden içgüdülerim oraya gitmem için bana yalvarıyordu? Onun güvende olduğunu kendim görmek için mi?

"Bu gece kalacağını söyledi." Anna gülümsedi, Jack'in uzattığı şarap kadehini kabul etti. "Korkarım onunla konuşmak için yarın akşama kadar beklemeniz gerekecek."

"Yarın akşam mı?"

Neden bu kadar uzun sürdü?

Yani, bu süre içinde pek çok şey ters gidebilir.

"Bu ikisi barıştığında, tekrar ayrılmaz olacaklar." Jack sırtıttı. "Pijama partisi brunch'a dönüşecek, o da öğle yemeğine, yüzmeye, güneşlenmeye ve Tanrı bilir daha nelere dönüşecek. Saat ondan önce kapıdan geri döndüğün sürece stres yapmayacağım."

Yüzümün tüm endişelerimi açığa vurmaması için elimden geleni yaparak gülümsedim. "Harika. Bu durumda, sakıncası yoksa

Kamyonetini ödünç alabilir miyim? Süpermarkete gidip kapanmadan önce birkaç şey alacağım."

"Elbette. Sormana gerek olmadığını biliyorsun. Anahtarlar kapının yanındaki kasede."

"Şerefe." Ayaklarımın üzerinde sallandım. "Tamam o zaman... Filmin tadını çıkarın."

"İyi uykular Aslan." Anna, Jack'in kucağına geri sokulmadan önce bana bir öpücük verdi.

İkisi de televizyona dönüp baktıkları anda, açıklanamaz bir korkuyla yanıp tutuşmuyormuşum gibi davranmayı bıraktım, eve doğru yürüdüm, anahtarları her zamanki yerlerinden aldım ve kapıdan dışarı fırladım.

* * * * *

Bir parti.

Ailesine bir kez daha yalan söylemişti. Tıpkı Daintree'deki kamp gezisinin ebeveyn gözetiminde olduğu konusunda yalan söylediği gibi, Zara ile sakın bir gece geçireceği konusunda da yalan söylemişti.

Sessiz mi?

Kahretsin, zavallı kulaklarım gürültüden kopmak üzereydi.

Kimse ön kapıdan girerken ve odalarda dolaşırken beni sorgulamadı. Gençler ve genç yetişkinler içkilerini, şakalarını, tükürüklerini ve sigaralarını paylaşıyordu. Ev içki ve yapay tatlı duman kokuyordu, ucuz parfüm ve hastalıklı tıraş losyonu ile delik deşik olmuştu.

Kalabalığın arasından geçerek, aradığım kızı bulmaya çalıştım.

gözleri bağlıyken bilebilirdi. İçimdeki o garip dürtüyü takip ettim. Sürekli bir endişe uğultusu. Endişelenmek için hiçbir nedenim olmamasına rağmen bir türlü susturamadığım panik uğultusu.

Neri'yle şu anda birlikte olmamız, ayrı olduğumuz zamanlarda onun tehlikede olduğu anlamına gelmiyordu.

Ben

ne zaman okulda olsa bu mide bulandırıcı his. Avuçlarım

arkadaşlarıyla yemeğe çıktığında terlemedim ve cildim kaşınmadı.

Peki neden
şimdi?

Neden bu
gece?

Neden-

"Neri." Kalabalığın arasından süzülürken onu gördüm.
Bileğinin bir hareketiyle siyah bir hırka kaptı.
bir sandalyenin arkasına yaslandı, sonra ön kapıdan
dışarı fırladı.

Beni duymadı. Durmadı.

Omuzlarını dikleştirip başını öne eğerek hırkasını
üzerine geçirdi ve elbisesinin üzerine sıkıca ilikledi.

Saçları biraz karışık görünüyordu ve giydiği elbise en
sevdiklerimden biriydi. Onu giydiği zaman hep sevmişimdir.
Canlı turuncu, teninin bronzluğunu ve güneşten kavrulmuş
saçlarının derinliğini ortaya çıkarırdı. Ama asıl parlaklık
sevdiğim karanlığa karıştı. İkimiz olduğumuzu düşünmek
hoşuma gidiyordu. O Avustralya güneşiydi, ben de Türk
gecesi. Kusursuz bir mükemmellik içinde birbirimize
karşıyorduk.

Kalbim rahatladı ve içimde barındırdığım korku biraz olsun
azaldı.

O iyi.

Bana gülümseyen bir kızı görmezden gelerek ve
neredeyse birasını üzerime sıçratacak olan sarhoş bir
adamin yanından geçerek Neri'nin peşinden kapıdan çıktım
ve o ön bahçedeki frangipani ağacına yaslanmış bisikletine
doğru koşarken ben de koşmaya başladım.

"Neri. Bekle." Ellerimi birleştirerek hızımı artırdım.

Durmadı.

Bisikletine uzanırken kaşlarımı
çattım. Dirseğine dokundum.

O kadar yükseğe zıpladı ki, ön tekerleğe takıldı ve çiçek
tarhına yuvarlandı.

"Kahretsin, Neri... iyi misin?" Onu toparlamak için eğildim
ama gözleri ay gibi açılmış bir halde koşarak benden
uzaklaştı,

yüzü çizilmiş ve beyazdı.

Midemde dönüp duran korku daha da arttı.
Kalçalarımın üzerine çökerek fısıldadım, "Benim. Sadece benim." Gözleri benimkilerle buluştu.

İçlerini bir şey doldurdu.

Daha önce hiç görmediğim bir şey.

Tuhaf bir gelgit, sırlar ve acılarla dolu.

Ama sonra gözünü kırttı ve gitmişti. Çenesini eğdi, karmakarışık saçları yüzünün etrafına savruldu ve beni engelledi. Sessiz bir nefesle ellerini toprağa daldırdı ve güzel çiçekler, elbisesinin kirlenmesini umursamadan.

Dik durmaya çalışırken sallandı ve neredeyse tekrar düşüyordu. Onu yakaladım.

Kalbimi sıkıştıran bir ses çıkardı. Daha önce hiç duymadığım bir ses.

Sanki benden taş kesilmiş gibi bir ses.

Beni iterek, "Benim de buradan gitmem gerek" diye inledi.

Taş kesildim.

Kafami sikeyim.

İçimi öfke kaplarken alnım çatıldı. "Sarhoşsun sen."

Çenesini aşağıda tuttu, gözlerime bakmadı.

Artık nedenini biliyordum.

Neden kaçtığını ve neden göz teması kurmak istemediğini.

Lanet bir denizci kadar kızgındı.

Lanet olsun, Jack bunun için onu öldürebilirdi. Ona karşı çok hoşgörölü davranmıştı. Yeterince sınır koymamıştı.

Titreyen ellerimle ona doğru uzandım. "Aklından ne geçiyordu?"

Dirseklerinden tutup onu biraz salladığımda haykırdı. "Nasıl bir tehlike içinde olabileceğin hakkında bir fikrin var mı? Eve bisikletle mi dönecektin? Sarhoşken mi? Siktir, Nerida. Her şey olabilirdi. Adamın biri seni kaçırabilirdi.

Düşüp kendini yaralayabilirdin. Ezilebilirdin, Tanrı aşkına!"

Titrek bir nefes çekti.

Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı.

Çenesinden tutarak bana bakmaya zorladım.

Gerçekten bana bakmaya.

Ve gördüğüm şey tüm korkularımın içimde çalkalanmasına neden oldu. Bunu hissetmiştim.

Nasıl ve neden olduğunu anlamasam da bana ihtiyacı olduğunu hissetmiştim. Onun için gelmişim çünkü kendini tehlikeye atmıştı. Ona karşı hissettiğim tüm o koruyuculuk

beni buraya çağırdı. En azından çok geç kalmamıştım. En azından o kendini daha fazla tehlikeye atmadan önce buradaydım.

Ama nereden bilebilirdim ki?

Onu hissetmemi sağlayacak kadar birbirimize nasıl bağlıydık?

Nabzım hızlandı ve ona karşı hissettiklerimin derinliği içimde kabardı. Onu sarsmak, öpmek, azarlamak, kucaklamak istedim.

Ona karşı nazik olmak istedim.

Ama...kahretsin, çok öfkeliydim.

Öfkeden de öte.

Çok korkmuştum.

Ya onu zamanında bulamasaydım?

Ya kendini bir çukurda bulsaydı ya da başka bir ülkeye kaçırılsaydı?

Ya onu bir daha göremezsem?

Kalbim durdu ve çenesini sıkarak başını geriye eğmesini sağladım.

İnledi ve beni itmeye çalıştı ama ona izin vermedim. "Ne kadar içtin?" Bakışları aşırı derecede genişlemişti. Bana odaklanamıyordu. Burun delikleri sanki doğru düzgün nefes alamıyormuş gibi genişlemişti ve dudakları hafifçe şişmiş görünüyordu.

İçime bir soğuk korku daha doldu.

"Kafan iyi mi?" İki elimle yanaklarını kavradım, yalpalarken onu kıpırdamadan durmaya zorladım. "Siktiğimin

Lanet olsun, kafan güzel, değil mi? Alkol ve uyuşturucuyu karıştırdın mı? Tanrı aşkına, Neri."

Ben onu bırakırken kendi içine doğru kıvrıldı ve hırkasını vücuduna daha sıkı sardı. Kaşlarımı çattım. Bu kıyafette bir tuhaflık vardı... "Bu senin değil. Bu kazağı daha önce hiç görmedim."

Neri kendi içine daha da gömüldü.

İki elimi saçlarımda gezdirdim. "Bekle... Bir sandalyeden aldığını gördüm. Onu sen mi çaldın? Lanet olsun, bu gece gittikçe kötüleşiyor. Şimdi de hırsız oldun. hem de sarhoş ve keş? Sana neler oluyor böyle?"

"Bunu geri alacağım... yarın." Omuzları yuvarlandı ve ağacın içine doğru sallandı.

Midem onu yakalamak için kasıldı. Kalbim nazik olmam için bana yalvardı.

Ama ailesi onu bu halde görürse bir ay ceza alır. Jack ve Anna'dan bunun ne kadarını saklayabilirdim? Zihnim hasar kontrolü yapmakla meşguldü. "Acaba Zara da senin kadar sarhoş mu? Ailesi burada mı? Aptalca bir soru. Tabii ki burada değiller. Muhtemelen ikiniz de alkol zehirlenmesi geçiriyorsunuz ve-"

"Zara yapmadı..." Sesi çatallaştı. "Zara yardım etmedi-"

"Neye yardım etmedi? Sana daha fazla içki mi verdi? Daha fazla

Uyuşturucu mu? Utanmalısın, Neri. Bundan daha iyisini biliyorsun. Sen-"

"Aslan..." Hıçkırdı ve yüzüne düşen gözyaşlarını fırçaladı. "Lütfen... yapma-"

"Ne yapmayayım? Sana duymak istediğin şeyi söylemeyeyim mi?" Kuzenimin Türkiye'de yanlış kişilerle düşüp kalkmasından duyduğum korku beni öfkeliyordu. O kadar yakındı ki bir gece tecavüze uğradı. Amcam onu zamanında bulduğu için çok şanslıydı. Ve amcamın ertesi gece ölmesi onun suçuymu. Kuzenimi severdim, ama umursamazca tehlikeye atması yüzünden tüm ailemi ölüme sürüklemişti.

Neri'nin de aynı kaygan zemine düşmesine izin vermeyeceğim.

"Lütfen... Sadece ihtiyacım var..." Etrafında dönerek ağaca sarıldı ve şiddetle çiçeklerin içine kustu.

İçgüdülerim beni öne fırlattı ve saçlarını yakalamamı sağladı, vücudu kusup boşalırken ipeksi yumuşaklığı ensesinde topladım.

"İşte bu kadar. Dışarıda olmak içeride olmaktan iyidir.

Sorun yok," diye yatıştırdım, kürek kemiklerinin arasına sürtünüyordu. Bir öğürme daha içinden geçerken titredi ve inledi. "Sorun yok aşkım benim. Ben buradayım. Seninle ilgileneceğim."

Dudaklarından bir hıçkırık döküldü, bu sesle tüm göğüs kafesi çatırdadı. "Sen... Ben... Ben yalvardım. Ve sen... yapmadın-"

başka bir hıçkırıkla sarsıldı.

Ondan gelen ağlama sesleri gözlerimi yaşarttı.

"Neri." Korku içime işledi. "Hey, sorun yok..."

Onu kucağıma alıp yüzüme doğru çevirdim. Yüzü fırladı Beyaz ve terli, dudakları griye çalan bir renkteydi. "Bir şeyin yok.

Tuttum seni. Bağırduğım için çok özür dilerim. Öyle demek istemedim, tamam mı? Ben sadece... Senin için çok endişelendim ve yanlış gidebilecek her şeye kendimi kaptırdım-"

Daha çok ağladı ve kollarıma düştü.

Çok gevşek ve ağırdı, çok sarhoş ve acı çekiyordu. Tüm öfkem akıp gitmiş, onu yakınımda tutma ve onu aynı şekilde mutlu etme ihtiyacıyla titremeye başlamıştım, harika bir kıza aşık olmuştum.

Kollarımda hem buz gibi hem de terli hissediyordu. Hem titrek hem de küçük.

Ona nasıl davrandığımın öfkesi kanımda kükredi. Bunun sorumlusunun ben olduğum bilgisinin altında ezildim. Eğer kavga etmemiş olsaydık.

Kollarım onu sarmalayan bir hortuma dönüştü. "Çok özür dilerim, Nerida. Sana bu kadar sert davranmak istememiştim. Bu benim hatam, değil mi? Buraya benim yüzümden geldin..." Dügümlü saçlarına fısıldadım.

"Söylediklerim yüzünden mi içtin? Bu

"Seni öpmek bir hata mıydı?"

İrkildi ve kollarımın arasında iki büklüm oldu.

Ona öyle sıkı sarıldım ki kalbim ikiye bölündü. "Çok özür dilerim. Ben çok üzgünüm. Kavga ettiğimiz için nefret ediyorum. I

nefret ediyorum. Seni seviyorum Hayatım. Sen bir hata değildin. Lanet olsun, sen asla bir hata olamazsın. Sen hayatımda anlamlı olan tek şeysin. Uğruna yaşadığım tek şey."

Biraz uzaklaşarak yanaklarını tekrar avuçladım.

Gözleri bu kez benimkilerde kalmayı başardı, perili ve her zamankinden daha karanlıktı. Burnunu burnumla okşarken gözyaşları yağmur gibi yağmaya devam etti.

"Seni seviyorum. Hem de çok, Nerida. Seni düşündüğümünden daha çok seviyorum. Ailene söyleyeceğimize söz veriyorum. Onlara birlikte söyleyeceğiz ve-"

"Aslan." Alt dudağını ısırды, tüm vücudu titriyordu.

"Lütfen... beni buradan götür."

Sesi hâlâ titriyordu ama en azından kelimeleri sabitti. Muhtemelen onu hastaneye götürüp midesini yıkatmak zorunda kalmayacaktım, her şeye şükürler olsun. Ama onu eve götüremezdim. Jack ve Anna görürdü. Ben Bunun sorumlusu oydu; sonuçlarını onun ödemesini istemedim.

"Eve gitmek istiyor musun?" Yumuşakça sordum.

Başını şiddetle salladı, sallanırken inliyordu.

Gözlerimi kıstım, o korku pırlıtsı yeniden alevlendi.

"Ne... bana söylemediğin şey ne, Neri?"

Yırtık pırtık bir nefes çekti. "Beni Fluke'a götür.

Lütfen, Aslan. Denize ihtiyacım var."

İçime bir kıskançlık ateşi düştü.

Aptalca. Çılgınca.

Okyanusu görünce kıskançlık krizine girdim.

Bana umutsuzluktan başka bir şey getirmemişti ama Neri'ye böyle bir kurtuluş bahşetmişti.

"Emin misin?" Alnından öptüm ve onu kendime doğru çektim.

İç çekti ve kollarıma yığıldı, pes etti.

olduğu her şeyi. "Lütfen... Yüzmeye ihtiyacım var." Sanki suya girmek bu gecenin tüm günahlarını temizleyecekmiş

gibi son kelimedede boğuldu.
Ben bu kız için doğmuşum.

Daha önce inanmadıysam da bu geceden sonra
inanmaktan başka çarem kalmadı.

Beni çağırdığı için gelmiştim. Kalbim
onunkiyle senkronize olmuştu.

Gelecekte ne olursa olsun, o benimdi, ben de onun ve
eğer geceyi denizde geçirmek istiyorsa... o zaman tüm
gecelerimi ona tam olarak istediğini vererek geçirirdim.

"Tamam, canım. Gidip denizi bulalım."

Kırkınıc Bölüm

*

Aslan

*

(Galiçyaca'da Ay: La)

NERİ, İSKELEYE GİDERKEN TEK KELİME BİLE ETMEDİ.

Sanki bir kabuğun içine girip benden saklanmaya çalışıyormuş gibi kambur durdu ve kapiya yaslandı.

Ellerim aramızdaki acı verici mesafeyi aşip ona dokunmak için kaşınıyordu.

Ona dokunmak için can atıyordum.

Kalbim ona dokunmak için yalvardı.

Yine de onunla ilgili her şey onu rahat bırakması için çığlık atıyordu.

Söylediklerim yüzünden bana hâlâ çok kızgındı. Onu öpmek istemediğimi itiraf ettiğim için çok incinmişti. Peki ya sonrasında söylediklerim? Neden o kısmı hatırlayamıyordu? Nasıl birlikte düşmüş olursak olalım, artık birlikte olduğumuzu söylediğimde neden bana gvenemiyordu? Hastalıkta ve sağııkta. Gizli ve açık. Ben yapmazdım hiçbirini değıştiremezdim. Sınır dışı edildiğim gün ona zarar verme riskim olduğunu bilsem bile. Onu çok iyi bildiğim aynı acıyı hissetmeye mahkum ettiğimi, veda edemediğim hayaletler tarafından rahatsız edildiğimi bilsem bile.

Bencil olmaya ve onu tutmaya karar vermiştim.

Ve onun benden saklanması katlandığım en kötü şeylerden biriydi çünkü aramızın düzelmesini istiyordum.

Onun gülümsemesine havaya ihtiyacım olduğu gibi ihtiyacım vardı. Boğulmadan önce onun sevgisine ihtiyacım vardı.

İskelede daimi olarak demirlemiş tekne sahipleri için ayrılmış park yerine yanaşarak motoru kapattım ve ışıkları söndürdüm. Dönerek orta konsolu açtım ve The Fluke'un anahtarlarını çıkardım. Küçük plastik

Anahtarlar denize düşerse havada kalsınlar diye içi hava dolu bir kese, onları sıkıca kavrarken avucumu doldurdu. "Hazır mısınız?" diye fısıldadım. Sesim çok yüksek çıkmıştı.

İrkildi ama başını salladı. Elleri titriyordu. emniyet kemerini çözdü ve kapıyı açtı. Yanına gitmeme ve inmesine yardım etmeme fırsat vermedi. Kollarını ortasına sımsıkı sararak benimle patikada buluştu ve yavaş bir sessizlik içinde tekne.

Küçük iskeleye çıkması için ona elimi uzattım.

Gözlerimi yakalayamadan reddetti ve kalbimin bir başka korkunç endişe dalgasıyla çarpmasına neden oldu.

Güverteye çıkar çıkmaz mücevherli parmak arası terliklerini tekmeleyerek usulca teknenin ön tarafına doğru ilerledi ve yukarıdaki dolunaya bakıyordu.

Orada aptal gibi durdum, ne yapacağımı bilemedim.

Buraya kalan günlerini uyumak için mi gelmişti? Zehirlenme mi? Bugün başladığımız şeyi bitirmek istiyor muydu? Bu gece ona hayır diyemezdim. Bugünkü gibi dizlerinin üzerine çöküp bana oral seks yaparsa daha ağzını bile açmadan içine girdi.

Sonunda birlikte kıvrandığımız görüntüler kafamı doldururken bile, tahrik olarak ona doğru adım atmadım. Sertleşmedim. Bazı şeyleri beklemiyordum.

Kalbim hâlâ son derece temkinliydi, hâlâ hissedebildiğim ama göremediğim sinyaller alıyordum, onun etrafında dönen karanlık ve keder dolu enerjiler.

Sessizce, korkulukta ona katıldım.

Ona doğru bastırmadım. Bir ayağımı aramızda tuttum,

Bana gelmesini umuyordum ama gelmezse de kabulleniyordum. Ben olsam

Onu hiç sarhoş görmemiştim. Melankolik ya da kaba mı olurdu yoksa aşağıya inip uyur muydu bilmiyordum.

"İçecek bir şey ister misin?" Mırıldandım. "Soğuk olmayacaklar ama dün içecek stoklamıştım. Sprite ve kola-

"Hayır." Nefes nefese kaldı ve başını salladı. "Yaşadığım sürece bir daha asla kola içmeyeceğim."

Kaşlarımı attım. "Neden? Bourbonla falan mı karıştırdın?"

Daha fazla gözyaşı yanaklarından aşağı yuvarlanırken dudakları büküldü, ay ışığında gümüş rengine büründü ve yüzünü acılı kenarlarla aşındırdı.

Kalbim bir kez daha yumruk oldu, ondan beslendi, düşmanlarıyla savaşmaya hazırdu ama nereden geldiklerini göremiyordu. "Nerida..."

Alt dudağını ısırarak başını salladı ve göz teması kurmayı reddetti.

Kelimeler dilimde düğümlendi; teknenin etrafına bakındım. "Gidip yiyecek bir şeyler almamı ister misin? Eminim bir dönerci hâlâ açıktır."

Sanki her konuştuğumda damarlarını kesip kanamasına neden oluyormuşum gibi keskin bir nefes aldı.

Kalbim küt küt atıyordu. Nabzım her parmağımda ve ayak parmağımda zonkluyordu. Sinirden sırtımdan ter damlıyordu ve yüzümü ona dönüp fısıldamadan önce dayanabildiğim kadar dayandım: "Bana ne olduğunu anlat. Buna dayanamıyorum. Senin bu kadar acı ekmen bana dayanılmaz geliyor. Nasıl durdurabileceğimi söyle. Neri, bunu durdurmalıyım çünkü seni böyle görmek beni ıldırıyor."

Dilimin sürçtüğünü fark ederek donakaldım.

Gözleri kapandı ve parmaklıkları yumruklarıyla sıkıca kavradı.

Kendimi İngilizce tekrarlayarak mırıldandım, "Bana ne olduğunu anlat. Buna dayanamıyorum. Böyle acı ekmene dayanamıyorum. Bunu nasıl durdurabileceğimi söyle. Durdurmam gerek,

Neri, çünkü seni bu şekilde görmek beni çıldırtıyor."

Yavaşça, çok yavaşça bana doğru döndü.

Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu.

Bulutlar onun hüzünlü bakışlarında çalkalandı.

Dudaklarını yalayarak sessizce, "Eğer burada bir suç işlersen... yapabilecekleri en kötü şey sınır dışı etmektir. Sen... değil mi?"

Donup kaldım. Sırtım dikleşti.

Beni ölüme sürün.

Bu gerçeği yuttum ve mırıldandım, "Bilmiyorum. Ceza sisteminin nasıl işlediğinden emin değilim. Neden? Bunu bana neden soruyorsun?"

Yüzü daha fazla üzüntüyle buruştu. Parmaklarını sıktı ve tekrar sordu. "Eğer senden canını yakmanı isteseydim

Birisi...sen?"

"Ne?" Kalbim buza dönerken bile midem bulandı.

Aramızdaki o lanet bağlantı. Bu dürtüler ve bilgiler dizisi bana duymak istemediğim, görmek istemediğim şeyler söylüyordu. Başımı sallarken midemde bir bulantı kabardı.

"Neri... ne-ne diyorsun?"

Yüzünü buruştururken dudakları inceldi. İki elini de karnına bastırdı. Sanki ayağa kalkmaya, konuşmaya, yaşamaya dayanamıyormuş gibi titredi ama sonra ayağa kalktı ve gözlerimin içine baktı. "Eğer senden öldürmeni isteseydim

Birisi...sen?"

Dizlerim onun önüne düşmemi engellemek için kilitlendi. Ona dokunmamak için yumruklarımı sıktım. İçimdeki korku gözenek gözenek, hücre hücre kanarken olduğum yerde sallanıyordum.

Ve biliyordum.

Hırkasının düğmelerine uzanıp yavaşça çözmeden önce anlamıştım.

Çalıntı giysisini omuzlarından çekip yere silkmeden önce anlamıştım.

Bileklerini kaldırıp ay ışığında açmadan önce biliyordum.
Ve kalbim kırıldı.

Ona doğru adım atarak bileklerini tuttum ve morlukları,
kanı inceledim. Gözlerim yaşardı. Öldürücü bir öfke ve
çaresiz bir kederle inledim. "Hayır..." Boğuldum. "Hayır..."

Morarmış ve lekeli yüzünü kaldırdığımda sessizce ağladı.
Kanla kaplanmış bileklerimi ağzıma götürdüm. İçimdeki öfke
kabarırken titredim.

Öfke.

RAGE.

Zapt edemedim.

Kemiklerimi kırdı.

Damarlarımı çatlattı.

Yaralarını öptüm, acısını tattım ve kendimi kaybettim.

"Siktir. **SIKTIR!**" Dizlerimin bağı çözüldü.

Onun önünde yere yığıldım.

Ve ay ışığı onun mükemmel ayaklarına
vuruyordu. Nefes alamıyordum.

Hayır.

Lanet olsun, hayır.

Parmaklarımı ayak bileklerindeki çürüklerin üzerinde
gezdirirken haykırdı. Derisindeki yanıklarda. Tutsaklığın bağ
izlerinde.

Ve yine kırıldım.

Ayaklarını öptüm.

Öfkeme yenik düştüm.

Gözyaşları yüzümden aşağı akıyor, asit gibi yakıyor, zehir
gibi çürütüyordu.

Ben ona doğru eğilirken elleri saçlarımın arasına girdi.
Sırtım öğürüyordu. Tüm vücudum kudurmuş bir şiddet,
vahşi bir intikam ve acımasız, amansız bir zalimlikle
sarsılıyordu.

Ödeyecekti.

Lanet olsun, ödeyecekti.

Kemik kemik, kan kan, ben işimi bitirene kadar o lanet
olası parçalara ayrılacaktı.

Hissetmediğim bir güçle ayakta dururken gözyaşlarım kurudu ve öfkem içime bir buzul gibi yerleşti.

Acı veren bir şefkatle hayatımın aşkının yanağını avuçladım. Başparmağımla gözyaşlarını sildim. Ve ölümlü sözümü dudaklarına bastırdım.

Onun için cinayet işlerdim.

Onun için ölümü kabul edebilirim.

Kime ihtiyacı olursa öldürürdüm, böylece bir daha asla ama asla onun böyle acı çektiğini görmek zorunda kalmazdım.

"Kim o?"

Gözlerimiz buluştuğunda hıçkırıklara boğuldu ama sonra Omuzlarını dikleştirdi ve denizin duyamayacağı kadar sessiz fısıldadı. "Adı Ethan. Zara'nın yeni erkek arkadaşıyla arkadaş."

"Neye benziyor?"

"Sarışın, dağınık saçlı. Uzun boylu. Göğüs cebinde Kelt amblemi olan gri bir gömlek."

Sözleri beynime kazındı.

Sonunda bir düşmanım vardı.

Daha fazlasını anlatmak için ağzını açtı ama ihtiyacım olan her şeyi almıştım.

Ondan uzaklaştım.

Kaptanın kamarasına girdim ve dalış bıçakları ile zıpkının bulunduğu dolabı açtım. En büyük bıçağı ve zıpkını kaptığım gibi teknenin yanına yürüdüm.

Parmaklıklardan atlayarak iskeleyle çıktım ve arkama bakmadım.

Bölüm Kırk Bir

*

Aslan

*

(Galiçyaca'da Ay: Lúa)

YAN TARAFINDAKİ BAZI OTLARIN ÜZERİNE İŞİYORDU
Ev.

Parti daha da kaotikti. Müzik daha yüksekti. Konuklar daha sarhoştı. Kimse kot pantolonumun kemerine sakladığım dalış bıçağıyla aralarından sinsice geçtiğimi fark etmedi. Zıpkını getirmemiştim. Onu bulduğum anda suratının ortasından vurmamak için kendime güvenmiyordum.

Buraya gelirken kalbim bir depremi andırıyordu; intikamla gümbürdüyor, öfkeyle çatlıyordu, kötü şeylerin ortaya çıktığı kraterler ve yarıklar yarattı.

Her parçam kontrol edemediğim bir öfkeyle yanıyordu. Bu gece ölecekti.

Bundan hiç şüphem yoktu... ama önce onu bağırtmak istiyordum.

Neri'ye yaşattığı acının onda birini hissetmesini istedim.

Ona bakmaya cüret ettiği için gözlerini oyardım. Ona dokunmaya cüret ettiği için parmaklarını koparırdım. Onu tatmaya cüret ettiği için dilini koparırdım. Onun içine girmeye cüret ettiği için sikini şeritlere ayırır ve ona yedirirdim.

Sadece bir keresinde yalvarıyor ve işiyordu. Vücudunda kanayan bir delik olsaydı, onu bu acıdan kurtarırdım.

Beynimde kara bir düşünce kıpırdandı.

Bir profesörün oğlu olarak yetiştirilmeme ve tüm iyi olma çabalarımaya rağmen

Gerçekte kim olduğumu. Doğduğumdan beri kimden saklandığımı. Ailemin beni korumaya çalıştığı kişiden.

Belimdeki bıçağı çıkararak, cebinde kabile amblemi olan gri bir gömlek giyen sarı saçlı, tüylü adama doğru ilerlerken nefesimi sığ ve sessiz tuttum. Onu, koyu tenli bir adam ve Zara ile şakalaştığı mutfaktan itibaren takip etmiştim.

Öfkenin altında ezilmiş, adını duymayı bekliyordum. Doğru piçi bulduğumu bilmeye ihtiyacım vardı.

Zara onun söylediği bir şeye güldü.

Kulağına fısıldamıştı.

Ve sonra onun adını söyledi. "Oh, Ethan. Çok komiksin."

İçim buza döndü. Kanım dondu. Öfkem kar fırtınasına dönüştü.

Neredeyse Neri'nin sözde en iyi arkadaşını boğmak için kendimi odanın diğer ucuna atacaktım. Neri'nin çığlıklarını duymuş muydu? Lanet olası bir tecavüzcüyle güldüğünü biliyor muydu?

Öfkem yine kontrolden çıktı.

Sertçe nefes aldım ve dikkatimi tekrar adama yönelttim. bahçe yataklarını sularken sikini tutuyordu. Neri'nin içinde olan aynı alet. Tecavüz eden aynı penis-

SIKTIR!

Gözlerim kıpkırmızı oldu. Çöp kutularının yanındaki gölgelere geri döndüm.

Sakin ol.

Eğer yapmasaydım,
onu öldürürdüm. Tam
burada.

Kanı evin her tarafına sıçrayana kadar boğazını keserdim ve sonra bağırsaklarını deşerdim ve-

"Ah, kahretsin! Polisler!" diye
bağırdı bir kız. "Gitme zamanı!"
diye güldü bir adam.

Evin içindeki müzik ılık ılıa sessizliğe gömüldü. İnsanlar yangından kaçan karıncalar gibi Zara'nın evinden kaçarken kaos hüküm sürüyordu.

Ethan omzunun üzerinden, gölgeler içinde beni geçip bahçeden kaışan insanların izdiham yaratan ayaklarına baktı.

Aletini pantolonuna geri sokarak bana doğru tökezledi.

Bir karar vermem
gerekiyordu. Çok hızlı bir
karar.

Polis buradaydı.

Tutuklanamazdım ama Ethan'ın gitmesine de izin
veremezdim.

p kutularının yanından geçerken biraz tökezledi ve sarhoş gibi mırıldandı ve sonra...

Ayaklarımın dibine baygın bir şekilde düştü.

Uzattığım koluma göz kırptım. Kafatasının arkasına
vurmak için kullandığım bıçağın kabzasına. Kafatasının
arkasına

Daha kararımı veremedenden ona vurduğum için n kolumda
titreşimler oluşmaya başladı.

Kolumu indirerek parmak arası terliğimin burnuyla
tecavüzcüyü dürttüm.

Hareket etmedi. Mırıldanmadı bile.

Kahretsin... şimdi ne olacak?

"Herkes evine gitsin. Sokaklarda başıboş dolaşan herkes
gözaltına alınacaktır. Reşit olmadan içki içenlere sert bir
şekilde müdahale edilecektir. Alkollü araç kullandığı tespit
edilenler

geceyi hapiste geçirecek ve bir yargıla randevusu olacak."

Bir erkek polis memurunun uyarılarının yankıları
yanımdaki açık mutfak penceresinden dışarı szld.

Donup kaldım, ağır botların sesi evin içinde
kaybolana kadar bekledim, son sarhoşları kovaladım.

ekil.

şimdi

.

Çekili

n!

Bıçağı tekrar kot pantolonumun kemerine saplayıp siyah tişörtümü aşağıya çekerek örttükten sonra eğildim ve Ethan'ın gömleğini yakaladım. Bir homurtu ile onu

yere yatırdı, onu çitlere doğru itti, sonra kolunu omuzlarıma doladı.

Yanağına bir tokat attım. Sertçe. "Uyan. Polisler geldi. Seni tutuklamadan önce dışarı çıkaracağım."

İnledi ve gözlerini kırıştırdı. "Ow... siktir..." Mücadele etti ama ben kolumu beline doladım.

"Benimle yürü, seni buradan götürüyüm."

"Kimsin sen, dostum?" Bacakları titreyerek sendelerken başı öne eğildi. Kafatasının arkasına, ona vurduğum yere dokunduğunda yüzünü buruşturdu. "Ne oluyor lan?" diye mırıldandı.

schhappened?"

"Fark etmez. Bana güven ve seni arkadaşına geri götürüyüm."

"Ah... bu güzel-" Hıçkırdı ve tekrar bayıldı.

Dizleri büküldü.

Kafami sikeyim.

Neden ona bu kadar sert vurmuştum?

Polis neden ortaya çıkmak zorundaydı ki? On

dakika daha bekleyemezler miydi? "Coop

nerede?" Gözleri fal taşı gibi açıldı. Coop mu?

Ona dokunmaktan tüylerim diken diken oldu. "Seni Coop'a götürüyorum."

"Tamam, tatlım..." Gözleri tekrar kapandı.

"Kendinden geçme. Bir ayağını diğerinin önüne at." Onu salladım ve yanağına bir tokat daha attım. Nefes aldı ve sanki beynindeki bulanıklığı atmaya çalışıyormuş gibi başını salladı.

Elimi belinde kilitli tutarak, bilinci gidip gelirken onu ayakta tutmak için tüm gücümü kullandım.

Gözlerimi kısa bir süreliğine kapatarak yıldızlara yalvardım.

Onu tutuklanmadan oradan çıkarmama yardım etmek için saldırıma tanık oldu.

Dişlerimi sıkarak yan kapıyı açtım ve Ethan'ı da peşimden sürükleyerek ön bahçeye doğru yürüdüm.

İki polis memuru küçük bir grup genci gözaltına almış, notlar karalıyor ve onlara ters ters bakıyordu. Çimenlik sanki bir geyik sürüsü tarafından çiğnenmiş gibi görünüyordu, çimenlerin üzerinde dağılmış ve unutulmuş birkaç ayakkabı vardı.

Kimseyle göz teması kurmadan, Ethan yanımda sendeleyip dururken olabildiğince hızlı yürüdüm. Jeep tam oradaydı. Masum bir şekilde caddeye park etmiş, uzaklaşmamı bekliyordu.

Sadece birkaç metre daha.

Hadi,

hadi.

Acele et.

"Bekle."

Kalbim boğazıma kaçtı; sarsılarak durdum.

Kahretsin. Kahretsin! Kahretsin!

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Bir erkek polis yoluma çıkarak cipi ve kaçışımı engelledi. Koyu renk gözlerini kollarımda saçma sapan şeyler mırıldanan Ethan'a dikti. "Çok mu içti?"

"Evet. Onu eve götürüyorum." Zihnim yalanlarla doluydu. "Ben ayığım. O benim küçük kardeşim. Ve-"

"Kardeşin mi?" Polis kaşlarını kaldırdı, benim esmer tenime ve yanımdaki sarışın piç kurusuna baktı.

Sikeyim.

Dişlerimi sıkarak sııttım. "Evlat edinilmiş. Belli ki."

"Belli ki." Polis kaşlarını çattı. "Adın ne senin? Bu gece içki mi içtin?" Rahatsız edici defterini yırtıp attı ve göğüs cebinden bir kalem çıkardı. Üniforması düğmeler ve tokalarla, silahlarla ve otorite. "İsim?"

"Riley Cooper" dediğimde yüzüm pürüzsüz ve sakin kaldı.

"Peki ya adı?"

"Ethan Cooper."

"Peki sen nerede yaşıyorsun?"

"Nautilus Caddesi."

Polis yukarı baktı. "Sadece bir sokak ötede."

"Evet. Çok fazla içtiğini söyleyince ailem gelip onu almamı istedi. Bütün gece ders çalıştım. İçki içmedim."

"Ders mi çalışıyorsun?" diye sordu polis, sesi suçlayıcı olmaktan çok meraklıydı. "Ne çalışıyorsun?"

"Deniz biyolojisi."

"Öyle mi?" Bana yarım bir gülümseme verdi. "Balinalar falan gibi mi?"

Başımı salladım. En azından bu yalanı akıcı bir şekilde söyleyebilirdim. Bana bu meslekle ilgili her şeyi sorabilirdi ve ben de her birine cevap verebilirdim.

Bakışlarımı tutarak iç çekti ve not defterini kaldırdı.

"Benim için ona kadar say ve söylediklerini doğrulaması için kardeşini uyandır, ben de onu eve götürmene izin vereyim. Sadece eve, dikkat et. Geç oldu."

Olabildiğince masum bir şekilde gülümseyerek şunları sıraladım

sonra Ethan'ı salladı ve yan tarafını çimdikledi. "Uyan kardeşim. Bu iyi polis seninle konuşmak istiyor."

"Neden?" Gözleri açıldı ve gerçek korku yüzünde parladı. Neri'ye tecavüz etmekten duyduğu korku mu? Yakalanma korkusu mu?

Ne yazık ki, polis tarafından yakalanmanın Polis onun için benden çok daha iyi bitecekti. Katilinin kollarında asılı kaldı ve bunun farkında bile değildi.

"Memur bey..." Dudaklarını şapırdattı ve biraz daha uzun durarak ağırlığından kurtulmamı sağladı. "Ne...?"

"Senin adın ne?"

"Ethan."

"Kendini iyi hissediyor musun

Ethan?" "Evet... çok fazla içtim."

"Sadece uyumak mı istiyorsunuz yoksa hastaneye mi gitmeniz gerekiyor?"

Ethan geri çekildi ve başını salladı. "Hayır, hastane yok. Sadece yatak, dostum."

Memur bir süre onu izledikten sonra başını salladı ve yolumdan çekildi. "İyi geceler beyler." Başka bir şey söylemeden uzaklaştı.

Rahatlama neredeyse bacaklarımı büküyordu.

Kanunla iki kez karşılaştım ve özgür bir adam olarak kaldım. Bunu doğru şeyi yaptığımın bir işareti olarak kabul ettim.

Bu piçi öldürmeme izin verildiğini. Bunu

Neri için yapmam gerekiyordu.

Ethan'ı cipe sürükleyerek arka kapıyı açtım ve onu yüzüstü içeri ittim.

Bana ters ters bakarak doğrulmaya çalıştı. "Ne oluyor lan? Seni tanımıyorum. Neler oluyor-"

Gözlerim görmediğinden emin olmak için polise dönerken çenesine bir yumruk attım. Kimse bana bakmadı. şekilde. Yasal burunlarının dibinde bir tecavüzcüyü kaçırmış olmam kimsenin umurunda değildi.

Ethan'ın gözleri geri döndü.

Koltuklara doğru yığıldı.

Kapıyı çarptım, şoför mahalline tırmandım, el sallayan polise gülümsedim ve onu öldürmek için arabayı sürdüm.

Bölüm Kırk İki

*

Aslan

*

(Rumence'de Ay: Lună)

Fluke'u iterken dalgalar karinaya tokat gibi çarptı sınırlarına kadar.

Ethan teknenin ön tarafında yığılmış yatıyordu, kolları ve bacakları olta kutusundan çıkan plastik bağlarla bağlıydı, başı Okyanusta ilerlerken göğsünü sallıyordu.

Uyanmamıştı.

Onu ve zıpkını cipin arkasından omzuma almış, bir balık bağırsağı çuvalı gibi iskeleden aşağı çekmiştim. Umarım hiçbir kamera onu gemiye taşıırken beni kaydetmemiştir ve hiçbir otomatik kayıt cihazı demirden ayrıldığımızı ve karanlığa doğru açıldığımızı bilmiyordu.

Neri.

Gözlerim tuzla kaplı pencereden onu bulduğunda kalbim sıkışmıştı. Teknenin kenarında duruyordu, saçları rüzgârda savruluyordu, elinde en sevdiğim elbisem vardı, kullandığı bıçakla parçalanmış, şeritleri uçuşuyordu. Yelken açarken arkamızda.

Ethan'ı gemiye attığımda onu elbisesini keserken bulmuştum.

Aşağıdaki yedek giysi kutusundan kırmızı bir bikini ve Jack'in kapüşonlu tişörtlerinden birini giymişti. Gecenin karanlığında elleri bembeyaz olmuş, güzel elbiseyi tek parça halinde kesiyordu. zihinsel kararlılık.

Onu durdurmamıştım.

Onunla neredeyse hiç konuşmamıştım.

Acısının farklı şekillerde ortaya çıkacağını ve başa çıkmak için ne gerekiyorsa onu yapacağını anladım.

Ethan'ı sabitleyip teknenin ön tarafına yasladığımda peşimden gelmiş, ona sahip olmamasını dilediğim anılarla bakmış, sonra elbisesini parçalamaya devam etmek için yerine geri dönmüştü.

Kaptanın kamarasında kaybolmuştum, parçalanmadan ona yaklaşamıyordum.

Yaşadıkları için gözyaşlarına boğulmamak ya da Ethan'ı bir canavar gibi parçalamamak için kendime güvenmiyordum. Dişlerimi ve tırnaklarımı kullanarak, hiçbir şey kalmayana kadar onu parçalara ayıracaktım.

Bu olmadan önce denizden çok uzakta olmak istedim.

Fluke'ta kanını temizlemek için çamaşır suyu vardı. Kalıntılarını denize atabilirdim. Cesedi yenecekti, tıpkı ailemin yendiği gibi.

Kimse bilemezdi.

Neri'nin kabusları sona erecekti.

Ve dünyada bir canavar daha azalacaktı. Daha fazla hız ekledim.

Tekne şikayet etti.

Bakışlarımı siyah ufuktan ayırarak kontrollerle oynadım, suyun üzerinde daha hızlı süzölmek için motoru biraz yükselttim.

"Ne oluyor lan?"

Ethan'ın farkındalığının patlamasıyla başım döndü, Bağılarıyla savaşıyor, başında dikilen Neri'ye ters ters bakıyordu. Elinde elbisesini kesmek için kullandığı bıçak duruyordu, ucu kırmızı parlıyordu.

Kahretsın.

Motoru durdurup, demir atmaya zahmet etmedim. Kapıdan içeri dalarak güvertede kaydım ve küpeştenin yanına yerleştirdiğim zıpkını kaptım.

Zor nefes alarak Neri'nin yanında durdum.

Bana baktı, buz mavisi gözleri azapla çalkalanıyordu.
"İyi misin?"

Bu cümleyi bildiği için yüzünü buruşturarak başını salladı. "Ben iyiyim."

Fluke bağlı olmadan sallanırken okyanus ayaklarımızın altında sallanıyordu. Karanlıkta, bir adaya yakın mıydık yoksa bir resifin üzerinden mi geçmek üzereydik, hiçbir fikrim yoktu. Ama yeterince uzaktaydık.

"Ona ne yapmamı istiyorsun? Söyle bana, yapacağım." Anadilim özgürce, neredeyse kucaklayarak geldi.

İçimdeki karanlık, bunca zamandır kaçtığım adama dönüştü. Kendime biraz küfrederek tekrarladım: "Ona ne yapmamı istiyorsun Aşkım? Söyle, yapacağım." "Ne? Bu ne lan?" Ethan tükürdü. Neri'nin bıçakla yanağını kestiği yerde bir kan izi parlıyordu.

Kabinden gelen güneş ışığı. Yıldız ışığı ve ay ışığı sarı parıltıyla savaşıyor, her şeyi tek renkli ve acımasız hale getiriyordu.

Ethan ikimize de ters ters baktı. "Hangi cehennemdeyim ben? Cooper hangi cehennemde?" Plastik bağlarının içinde kıvranıyordu.

"Neden bağılıyım lan ben?"

İçimde bir şey değişti.

Öfkem üzerinde kurduğum kontrol.

Guruldayan öfkem boğuldu.

Her şey

koptu.

Kırmızı sis.

Acımasız nefret.

Hiç düşünmeden zıpkını kaldırdım, nişan aldım ve tetiğe bastım.

Zıpkın baldırının etli kısmına saplanırken Ethan uludu. Zıpkının ve silahın ipi aramızda sallanıyor, gecenin içinde sallanıyordu.

Öne doğru eğildi, kanayan bacağını tutuyordu, bağlı elleri hızla bir katliama dönüşüyordu. "Ne oluyor lan? Aptal amcık! Siktir!"

Neri atlamamıştı bile.

Başka tarafa bakmamıştı.

Normalde verdiği tepkiyi vermedi.

Ve bu benim bir parçamı daha kırdı çünkü saflık ve iyilik dolu kalbiyle masum kız paramparça olmuştu. Sanki bıçağını tecavüzcüsünün kalbine saplamasına çok az kalmış gibi bıçağını kavradı.

Zıpkını bırakarak ona doğru yaklaştım ve elimi onun çok daha küçük olan elinin etrafına doladım.

Ethan ulumaya ve küfretmeye devam etti. Onu duymazdan geldim.

Tüm dikkatim her şeyden çok sevdiğim kıza kilitlenmişti. Temas edince irkildi. Gözleri benimkilerle buluştu.

Ve bir çatlak belirdi. Gözyaşları sel olurken cephesinde tek bir çatlak. Kollarıma yuvarlanarak onu yakalamama, kucaklamama izin verdi. Omurgası hıçkırıklarla dalgalandı ve ona içindeki tüm kötü şeyleri boğacak kadar sıkı sarıldım.

Rüzgârda savrulan saçlarına öpücükler kondurarak mırıldandım: "Sana sahibim canım. Sana her zaman sahip olacağım. Sonsuza kadar. Ne?"

Olan oldu. Ama hayatım üzerine yemin ederim ki, bu bir daha asla olmayacak. Kimse tarafından. Yemin ederim."

Kollarını belime doladı.

Yüzümü omzunun ve boynunun lezzetli kıvrımlarına gömdüm. Sırtım eğildi, dizlerimi bükmek zorunda kaldım ve tuz ve okyanus kokusunu içime çekerek umutsuzca insan kalmaya çalışıyordum, tüm bunlar olurken görüşüm her şeyi kırmızı ve

Dilim kan ağladı. "Sen benimsin, Nerida Taylor. Bu benimsin demek. Korumak için. İntikamını almak için. Sevmek için. Tapmak için. Sen benimsin."

Kendimi geri çekerek gözyaşlarını sildim ve beni henüz küçük bir kızken yakalayan kızın ruhuna baktım.

On iki yaşındaydı. O kadar masum kalmasını istemiştim. O kadar mutlu. Ama artık onun içinde gölgeler vardı. Benim gölgelerime cevap veren gölgeler ve ben her yönden

kendime denk olana baktım.

Artık karanlığımın onu yok edeceğinden korkmuyordum. O kendi karanlığını taşıdı ve hayatta kaldı.

Onu bırakarak, elinde tuttuğu bıçağı avuçladım ve bıçak ay ışığını yakalayana kadar çevirdim. "Nasıl yapmamı istersin hayatım? Bana istediğin emri ver, yapacağım."

"Dinle, seni amcık! Bırak gideyim. Her ne olduğunu düşünüyorsan, olmadı-"

"Sessiz ol." Karlı bir kontrol bulutu üzerimi örttü. Bıçağı yumruklayarak yüzümü ona döndüm. Neri yanıma kaydı, ellerini kavuşturmuş ve çenesini sıkıyordu.

"Ona tecavüz ettin," diye tısladım.

"Ne?" Acıdan terleyen yüzünde kaşları havaya kalktı. Bacağındaki zıpkından güverteye kan damlıyordu. "Ben ona dokunmadım-"

"Onu bağladın, seni pislik." Hırladım. "Sen-"

"Bana ilaç verdiniz," dedi Neri soğuk bir sesle. "Bana ilaç verdiniz, beni bağladınız ve isteğim dışında beni aldınız."

"Hoşuna gitti!" Ethan hırladı. "Ben içeri doğru kayarken inledin-"

Taşaklarına tekme attım.

Aletinin üzerinde tepindim.

Titreyerek yere yığıldı ve soluk soluğa yan tarafına yığıldı. Bacağındaki zıpkın ipi silaha çarparak onu yeniden ulumaya zorladı.

Nefes nefese başını salladı, acıdan boğuluyordu. "Sonra gitmene izin verdim. Sana bırakacağımı söylemiştim, değil mi? Sana zarar vermedim-"

Yumruğum çenesine çarparak elmacık kemiğini güverteye vurdu. "El ve ayak bileklerindeki morluklara ve kana ne diyorsun?" Şakağına bir yumruk indirdim.

"Alnındaki morluğa ne diyorsun?" Burnunun tam ortasına tekme attım. "Bu lanet travmaya ne diyorsun?"

ona neden oldun?" Böbreklerine tekme attım, ayak parmaklarım acıyla inliyordu. "Onu tuzağa düşürdün. Ona zarar verdin. Ona tecavüz ettin-"

"Bu onun hatasıydı!" Ethan soluk soluğa kaldı ve ağzındaki köpüklü kanı tükürdü.

İçime kara bir kâbus çöktü.

Üzerinden inerek buz gibi gücü kucakladım. "Ne dedin sen?" Sesim bir kılıç gibiydi, parıltılı ve keskin, kesmeye susamış bir şekilde şarkı söylüyordu.

"Benimle flört etti!" diye bağırdı. "O partiye sevişmek için giyinmiş olarak gitti. Ne yaptığını biliyordu."

Zar zor

konuşabiliyordum.

Çenem çatladı.

Parmak eklemlerim patladı.

"Peki o ne yapıyordu?" Karla karışık yağmur yağarken mırıldandım.

"Sikişmek için can atıyordu. Arkadaşı bile ona fahişe diyordu!"

Ve hepsi bu kadar.

O an bir hayvana dönüştüğüm andı.

Bir kükreyle kendimi onun üzerine attım. Tekmeledim ve yumrukladım.

Tekmeledim ve yumrukladım. Vücudundaki her kemiği kırmak istedim. Damarlarındaki her damla kanı akıtmak istedim.

Dirseklerim yüzüne çarptı. Dizlerim karnına gömüldü.

İnledi ve ağladı, yalvardı ve nefes nefese

kaldı. Kim olduğumu kaybettim.

Her zaman kaçtığım terbiyeyi kucakladım.

Bıçağı getirdim.

Bağlı ellerini tuttum.

Ve onun iğrenç parmaklarından birini kestim.

Kendisine ait olmayan bir şeye dokunmaya cüret eden bir parmak.

Uluması geceyi yırttı. Beni

besledi.

Beni memnun etti.

Bir tane daha kestim.

Uluması ıslak hıçkırıklara dönüştü ve ben bu hıçkırıklardan zevk aldım.

Bıçağı akan gözlerine doğru sürükledim, gözlerini deldim. Elmacık kemiği, kalbimin zar zor atmasına ve insanlığımın içimde serbest kalan şeytanın altında boğulmasına neden olan öfkeli bir kopuşla. "Ona bakmayı hak etmiyorsun, seni pislik."

Ucunu eğerek göz küresini çıkarmaya gittim ama sonra... durdum.

Ethan gözyaşlarına boğularak öğürdü ve inledi. "Lütfen. Lütfen, yapmayın! Lütfen!"

Bıçağı boğazından, göğsünden ve kabaran karnından aşağı doğru sürükleyerek kot pantolonlu sikinin üzerinde durdum. Bıçağın bir hareketiyle düğmesini açtım, fermuarını indirdim ve sivri ucunu tam üzerine yerleştirdim.

"Ben bunu keserken gözlerini tutabilirsin."

"Hayır! Siktir, hayır. Yapma-"

Bıçağı, affedilemeyecek bir şey yapmış olan yumuşak etli kısmının üzerine bastırdım.

Çığlık attı.

Gülümsedim.

Bıçağı saplamaya, hadım etmeye ve sakatlamaya gittim- "Aslan... dur." Neri'nin elleri omuzlarıma indi, güçsüzce çekiştiriyor.

Onu görmezden gelebilirdim.

Beni çekecek gücü yoktu.

Ethan'ın sikini sapından köküne kadar kesmek ve taşaklarını teker teker koparmak çok kolay olacaktı. Ancak kısırlaştırıldıktan sonra bıçağı göbeğinden burnuna kadar sürükleyebilirdim, içindeki çürümüşlüğü ortaya çıkaracaktı. İç organları dışarı dökülecekti. Bir et yığınının dönüşecekti. Aşağıdaki köpekbalıklarının yemesi için kokuşmuş, kanlı bir et yığını.

Karanlık tekrar görüş alanımın üzerine çöktü. Biraz daha bastırdım.

Neri Ethan'ın üzerine düştü ve yüzünü benimkine doğru itti. Elleri yanaklarımı yakaladı ve kusursuz teni Ethan'ın kanına bulaştı. Gözleri bana kilitlenirken nefesi hızla geliyordu.

ve fısıldadı, "Yeter. Yeter, Aslan. Onu öldürmeni istemiyorum. Fikrimi değiştirdim."

"Ne?" Tısladım. "Ama. O. İncitti.

Seni." "Ve sen de onu incittin."

"Yeterince değil."

"Bu kadar yeter." Parmaklarını saçlarımda gezdirerek beni sarsmayı başardı. "Ödeştik. Yeterince teslim ettin

İntikam. Ben iyiyim, Aslan. Bununla bir sorunum yok. Senden onu öldürmeni isteyemem. Bununla yaşamayı istemiyorum."

"Bana sormuyorsun." Bıçağa biraz daha sert bastırdım.

Ethan'ın bacakları kasıldı ve bir çocuk gibi hıçkırdı. O da Kızığa oturttuğumdan kurtulmaya çalıştı ama Neri'nin ağırlığı ve zaten açtığım yaralar yüzünden bilincini zorlukla korudu.

"Seve seve yaparım. Yapmak istiyorum." Bakışlarım onun ağzına kaydı. "Sana yaptıklarını ortadan kaldıracak olsa onu binlerce kez öldürürdüm."

Hüzünle gülümsedi. "Ve bu benim için yeterli. Bu yeter de artar bile. Bu kadar önemseydiğini bilmek. Ne kadar ileri gidebileceğini bilmek."

"Senin için cehennemin dibine kadar giderim."

"Onu öldürme," diye nefes aldı. "Senden bunu istemekle hata ettim. Ve şimdi senden rica ediyorum... lütfen. Onu öldürme." Beni geri itti, sertçe, kararlılıkla.

Öfkem biraz azaldı, beni gergin ve şaşkın bıraktı.

Kıçımın üzerine oturarak dizlerimi yukarı kaldırdım ve parmakladım.

Bıçak. Kabzası ağır tik ağacındandı ve kenarlarında pirinç detaylar vardı. Jack'in onu denizde her kullandığında duruladığını görmüştüm, böylece tuzlu su metali ve ahşabı yiyip bitirmiyordu.

Kıpkırmızı ve ay ışığıyla parlıyordu, reddedildiği için kızgındı.

Kana ihtiyacı vardı.

Ethan'ın kirli kanının her damlasını tatmak istiyordu.

Başımı sallayarak yeniden odaklandım.
Ölmek zorunda.
Neri önümde diz çöktü.
Ethan yan yatmış, zorlukla nefes alıyordu. Burnu kırık görünüyordu.
Sanki kaburgaları kırılmış gibi her nefeste inledi.
İki parmağı kayıptı ve bacağındaki mızrak deliği kadar hızlı kan pompalıyordu.
Artık bir canavar gibi görünmüyordu. Daha da büyük bir canavar tarafından çiğnenmiş ve tükürülmüş gibi görünüyordu.
İnsanlık içime geri dönerken ürperdim. Bunu ben yapmıştım.
Neri istese onu kemik kemik yüzerdim.
Onun çektiklerini ortadan kaldırmak için ne gerekiyorsa yapardım.
Herkesi öldürürdüm.
Bıçak aniden buz gibi parmaklarımdan düşerek güverteye çarptı.
Ben ondan daha kötüyüm.
Trembles beni gafil avladı.
Ben babamın oğluyum.
Neri bana doğru sürünerek ellerini titreyen dizlerimin üzerine koydu. "Onu öldürmeni istemiyorum."
İçimde dönüp duran kâbusları bir kenara iterek ona ters baktım. "Ama neden? Sana yaptıklarından sonra. O hak ediyor-"
"Yaptığı şeyle yaşamayı hak ediyor."
"Ama ya bunu başkalarına da yaparsa?"
"Yapmayacak. Bundan sonra olmaz."
"Ama nereden biliyorsun?" Ellerimi birleştirdim. "Senin gibi başka bir kıza daha zarar verseydi hayatta kalamazdım. Onun ve ailesinin acı çekmesini engelleyebilseydim kendimi affetmezdim.
Bunun olmasına izin verdiğim için acı çekiyorum."
"Bunun olmasına sen izin vermedin. Bu sadece... kötü şanstı."
"Kötü şans mı?" Hırladım. "En başta Zara'yı aramaya gitmen benim hatamdı. Yaptığım şeyi asla

söylememeliydim. Ne kadar çok şey hissettiğimden şüphe etmene asla izin vermemeliydim.

senin için." Mideme kramplar girdi ve sıcak gözyaşları gözlerimi yaktı. "Kahretsin, sarhoş olduğunu düşünerek sana asla bağırmamalıydim. Bunu bilmeliydim. Seni hissetmeliydim..." I

inledim ve başımı kanlı ellerimin arasına gömdüm. "Seni hissettim. Kahretsin, seni çok güçlü hissettim, Neri. Bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordum ama çok geç olana kadar dinlemedim. Senin için biraz daha erken gelseydin-"

"Bu düşüncelerle kendini çıldırtacaksın." Sesi bir fısıltıya dönüştü. "İnan bana, biliyorum."

Gözlerimiz birbirini yakaladı ve tuttu. Onun acısında boğuldum.

Yanlış giden her şeyde boğuldum.

Ve bir söz verdim. Tam şurada. Kanla boyanmış ve kader tarafından lanetlenmiş, gelecekte ne olursa olsun. Kim bizi ayırmaya çalışırsa çalışsın ya da hangi koşullar yolumuza çıkarsa çıksın, onu her zaman, her zaman bulacaktım. Her zaman ona gidecektim. Onu koruyacaktım. Onu sevecektim.

"Ruhun benimkine sesleniyor," diye nefes aldım. "Her zaman öyleydi. Bu yüzden oradaydın. O gün alabora olduktan sonra suyun üzerinde. Sen de hissettin." Güzel yanağını okşayarak tekrarladım: "Ruhun benimkine sesleniyor. Ruhun beni çağırıyor demek, Neri. Benden ne istersen yapacağım.

Bana ne ihtiyacın olursa, karşılayacağım. Her zaman."

Gözyaşları yanaklarından aşağı yağdı. Sertçe yutkundü. başını salladı ve yeminimi kabul etti. "Bunun bitmesini istiyorum. Sınır dışı edilmenden korkmak istemiyorum. Seni daha fazla ölümlle yüzleştirmek istemiyorum. Senin ölümünden sorumlu olmak istemiyorum.

Tek istediğim unutmakken aramıza bir gölge sokmak."

Yanaklarını sildi, kirpikleri ay ışığında kristal gözyaşlarıyla parlıyordu. "Senden bunu yapmanı asla istememeliydim. Bu yanlıştı. Sırf yaptığı şey yüzünden onun seviyesine düşmek yanlıştı. Birlikteliğimizi tehlikeye atmak yanlıştı.

Geleceğin ne kadar kırılgan

olduğunu bilerek." "Ama, canım-

"Lütfen, Aslan." Eskisinden daha güçlü bacakları üzerinde durarak düşürdüğüm bıçağı aldı ve Ethan'ın yanına gitti.

İki şiddetli kesikle, el ve ayak bileklerinin etrafındaki plastik bağları kesti.

Neri vurulan bacağını hareket ettirirken Ethan bir şeyler mırıldandı,

İnce zıpkına kolayca ulaşabilmesi için ayak bileğini dürttü. Parmaklarını zıpkının etrafına dolayarak bir nefes çekti ve sonra zıpkını adamın içinden çekip çıkardı. Küçük dikenler kaslarını yırtarak parçaladı.

Kükredi ve uyandı.

Gözleri kocaman açılmıştı, acı onu aşırı bilinçli ve berrak hale getirmişti.

Neri'nin kana bulanmış mızrağı tuttuğunu görünce aceleyle, "Lütfen, artık yok. Özür dilerim, tamam mı? Çok üzgünüm." Onun

Yüzü gözyaşlarına boğuldu. "Lütfen artık bana zarar verme. Bir daha asla yapmayacağım. Söz veriyorum. Lütfen... sadece... lütfen bana zarar verme."

Kan kaybından dudakları maviye dönmüştü. Adrenalin onu uyanık tutarken, vücudu verdiği yaralar yüzünden yavaş yavaş yok oluyordu.

Neri kanlı mızrağı silahın yanına fırlatıp tüplü kafesin yanındaki soğutucuya doğru ilerlerken hareket edemiyordum. Kapağı açarak bir kutu kola çıkardı. Ethan'a geri götürüp ona doğru fırlattı.

Adam hıçkırdı ve burnunu çekti, refleksleri çok zayıftı ve ellerinde onu yakalayamayacak kadar çok parmak eksikti.

Neri dişlerini gösterirken kucağına ağır bir şekilde indi. "Eğer bir daha başka bir kıza uyuşturucu verersen ya da kız açıkça hayır diye bağırsa bile onu becermeni istediğine inanırsan, seni bulurum. Aslan'ın sikini kesmesine izin veririm ve onu köpekbalıklarına yediririm. Beni duyuyor musun?"

Ethan öfkeyle başını salladı. "Söz veriyorum. Hayatım üzerine söz veriyorum.

Bir daha asla. Bir daha asla. Söz veriyorum."

Neri topuğunun üzerinde dönerek kaptanın

kamarasına yöneldi.

Bir saniye sonra motorun vızıltısı tekneyi titretti ve amaçsızca sürüklenişimiz bir yön okuna dönüşerek bizi kıyıya doğru fırlattı.

Yavaşça ayağa kalkarak, gözlerimi Ethan'dan ayıramadan kendimi kayalara ve dalgaların tokatlarına dayadım.

Bu nasıl oldu?

Neri neden fikrini değiştirmişti?

Ölmeyi hak etmişti.

Sonuçları ne olursa olsun bunu yapmaya hazırdım.

Pencereden dikkatini çekmeye çalıştım ama o kararlı bir şekilde ileriye bakıyor, Fluke'u uzakta kıyıda parıldayan ışıklara doğru itiyordu.

Kalbim bitmemiş bir işle çarpıyordu. Bununla nasıl başa çıkabilirdim ki?

Bu piç ona tecavüz etmişti.

Onun bir parçasını geri dönülmez bir şekilde kırmıştı. Yaşamasına izin vermek için mi?

Hayır.

Sadece...h

ayır.

Benden istediği kadar nefret edebilir.

Bana küfredebilir, isimler takabilir ve benimle bir daha asla konuşmayabilirdi ama bu böyle bitmeyecekti. Onu böyle güvende tutmadım ya da kâbuslarını böyle yok etmedim. Bu benim yapılması gerekeni yapmamdı.

Bir dalganın bizi beklediğimizden daha yükseğe taşınmasıyla biraz sendeleyerek Ethan'a doğru savruldu.

Yüzü bembeyaz kesilmişti. Neri'nin ona verdiği bir kutu kola, eğer o piç kurusu Neri, Şanslı'yı zarif bir kavis çizdirirken onu bu şekilde uyuşturdu.

Port Douglas her an daha da yaklaşıyordu.

Her an, fırsat pencerem kapanıyordu.

"Hayır. Dokunma bana. Sakın-" Ethan beni savuşturmak istercesine kanlı, şekilsiz ellerini havaya kaldırdı.

Sadece çirkin gömleğini yumrukladım ve onu ayağa kaldırdım.

Yaralarına bastırđımda haykırdı. Titriyordu

Bekliyorum.

"Bak dostum... Anladım." Sızlandı. "Kötü bir şey yaptım. Bunu bana sen öğrettin. Dersimi aldım, tamam mı?

Biliyorum.

sıçıp batırdım. Söz veriyorum asla-"

"Kapa çeneni," diye tısladım, onu korkuluklara doğru bastırdım ve dengesini sağlamasına izin verdim. Ayakta duramayacak kadar yaralanmamıştı. Kayıp parmaklar dışında çok önemli bir şey kırdığımdan şüpheliydim.

Bu intikam, yaptıklarının, aldıklarının yanında hiçbir şeydi.

İçimden taze bir öfke akarken ellerim yumak yumak oldu. "Ona dokunarak hayatının en büyük hatasını yaptın," diye homurdandım. "Ve bundan kurtulacağını sanman..." Sırıttım.

Yutkundu ve tekneye kaptanlık eden Neri'ye baktı. Çığ, vahşi bir panikle yardım için çığlık atmaya gitti. Onu bağlarken, soyarken, götürürken bu kelimeyi tekrar tekrar haykırdığına şüphe olmayan aynı kızıdan yardım istemek için.

O mide bulandırıcı kırmızı sis geri gelmişti. Onu kucakladım.

İçine battım.

İlkel vahşet boğazıma hücum etti ve elimi ağzına kapattım. "Çığlık atarsan seni burada değerim. İç organlarınız ayaklarınızın dibinde sıçrarken kayacaksınız."

Bembeyaz oldu.

Sessiz.

Hala.

O puslu, buz gibi ayrılığın içindeyken elimi bıraktım, kana bulanmış avucumu onun iğrenç gömleğine sildim ve Neri'ye döndüm.

Gözlerini bize dikti, şüpheli ve temkinliydi. Ethan küpeşteye tutunmuş, sırtı denize dönük, ellerini arkasında birleştirmiş, tüm dikkatini bana vermişti. "Ne istiyorsun? Para mı? Bende biraz var. Yapabilirim-"

"Sessiz ol," diye fısıldadım, bakışlarımı bedenim ve ruhumla her zaman bana sahip olacak kızıdan ayırmadan.

"Seni seviyorum." diye mırıldandım.

Neri sanki bu gece burada yaptığım şey onun gözlerini benim gerçekte ne olduğuma açmış gibi irkildi.

Ve sonra... kararmış kanımda uğuldayan güç ve kuvvetle, o orospu çocuğunu göğsünün üst kısmına yuvarladım. "İstediğin kadar bağır. Kimsenin seni duyamayacağı bir yerde bağır."

Nefesi patladı. Yüzü
buruştu.

Geriye doğru yuvarlandı ve denize düşerek
gözden kayboldu. Sıçraması tamamen tatmin
ediciydi.

Derinlerde kaybolması tamamen haklı. Neri motoru
durdurdu.

Fluke denize geri batarken inledi,
az önce sörf yaptığı dalgalar tarafından yutuldu. Dalgalar
bizi yakaladıkça sallandık ve yuvarlandık.

Çıplak ayakları üzerinde, babasının kapüşonlu tişörtü
uyluklarının ortasına kadar sarkmış olan Neri bana doğru
fırladı ve parmaklıkların üzerinden baktı.

Hiçbir şey.

Nefes alma sesi yok. Yüzme sesi yok.

Ethan düşüşten sağ çıkarsa, hayatta kalmak için
savaşmak zorunda kalacaktı.

Kanı yemek zilini çalacaktı; çektiği acının kokusu
yırtıcıları derinlerden sürünerek getirecekti.

Neri'nin gözleri ay ışığıyla parlayan okyanusu taradı.
Bana doğru döndüğünde omuzları çökmüştü. "Neden?"

Omuz silktilim. "Başka yolu yoktu." "Ama
ben sana sordum-"

"Onu öldürmek için. Fikrini değiştirdin çünkü o günahı
taşımamı istemedin. Yaptığım şeyi taşımamı istemedin. Beni
düşünüyordun, Neri... kendini değil."

"Ama onu zaten çok incitmiştin-"

"Bu seni rahatsız mı ediyor? Neler yapabileceğimi
görmek?" Cevap vermedi.

Cevap vermemesi beni öldürdü.

Başka bir soru sorarken sesi kısıktı. "Ya boğulursa?"

"Ya hayatta kalırsa?"

Ona doğru adım atarak lekeli ellerimi omuzlarına koydum.

İrkildi.

Kalbim spazm geçirdi.

"Benden korkuyor musun, Neri?" Nefes aldım. "Şimdi benden nefret mi ediyorsun?"

Omurgasındaki gerginliğin azalması ve alt dudağını emmesi sonsuz bir an aldı. "Senden korkmuyorum Aslan."

"Emin misin? Seni itiyor muyum? Burada durmuş, kanlar içinde, nasıl canavar değil de insan olduğumu hatırlamaya çalışıyorum?"

Elini kaldırdı ve biraz titreyerek yanağımı kavradı. "O adamı seviyorum... ve o canavarı."

İçimden bir rahatlama iniltisi kaçtı. Çenem göğsüme doğru eğildi; alnım onunkini öptü. "Çok üzgünüm, Neri. Her şey için. Yaptığı şey için... ve karşılığında benim yaptığım şey için."

Gözlerindeki korku kayboldu, hayatta kalmanın ateşiyle yandı. "Teşekkür ederim. Benim için geldiğin için."

"Her zaman." Burnunu kendiminkiyle dürttüm. "Her zaman senin için geleceğim. Sadece çok geç kaldığım için çok üzgünüm." Başparmaklarımı köprücük kemiklerinin narin çizgilerinde gezdirerek mırıldandım, "Ben Umarım bu gece ölür. Umarım eti binlerce aç diş tarafından kemiklerinden ayrılır, ama en azından bu şekilde... kaderi bizim karar vermemize bağlı değil." Kristal gözlerine bakarak biraz uzaklaştım. "Denizin kaderi."

"Deniz onu kurtarmayı seçebilir," diye fısıldadı.

"Olabilir. Tıpkı beni kurtardığı ve ailemi yuttuğu gibi." Sesim sertleşti. "Okyanus iyi, dürüst İnsanlar beni yalnız bıraktı, oysa onların yerinde ben olmalıydım."

"Ne-?"

"Deniz kalbimin içine baktı ve benimle alay etti beni hayatta tutuyor. Ethan da aynı testi geçebilir. Tek yapması gereken kıyıya kadar yüzmek."

"Ama o yaralı."

"Öyle. Ama ben de öyleydim. Beni bulduğunuzda kırık ve kanlar içindeydim."

Gözleri yaşlarla doldu. "Seni her zaman bulacaktım."

"Biliyorum." Onu nazıkçe öptüm, geri çekilmesini bekliyordum ama çekilmediği için minnettarım. "Denizin beni tükürmesinin nedeni bu, biziz. Aradığım şey sendin. Bunu bilerek. Peki ya şimdi seni bulduğuma göre? Hiçbir şey bizi ayıramaz çünkü sana ihtiyacım var. İnsan kalmana ihtiyacım var. İyi kalmana ihtiyacım var. Bu laneti durdurmana ihtiyacım var ve-"

"Lanet mi? Ne laneti?"

İçimi çektim, gerçeğe ve pek çok yalanla mücadele ediyordum. Beş yıl boyunca gerçeklerden saklandım.

Saklanmaya devam etmek istedim.

Kimseye tek kelime etmemiştim. Ama bu geceden sonra ona borçluydum.

Gerçekte kim olduğumla ilgili gerçeği ona borçluydum.

"Benim hakkımda sana söylemediğim şeyler var, Neri. Ailemin o kaçakçı teknesine bindiği geceye kadar bilmediğim şeyler."

"Ne gibi şeyler?" diye fısıldadı.

"Kötü şeyler." İrkildim. "Ben sandığınız kişi değilim. Ben... iyi değilim."

"Sen tanıdığım en iyi adamsın."

"Bunu söyleyebilmen... az önce yaptığım şeyden sonra, önünde diz çökmek ve gitmene asla izin vermemek istememe neden oluyor." Onu tekrar öptüm, kısa süreli bir tapınma baskısı.

Nefesini içine çekti. Dudakları yavaşça benimkilerin altından ayrıldı.

Ve birbirimizden ayrıldığımızda, gözleri vahşetle parlıyordu. İçimdeki vahşiliğe şarkı söyleyen, dişler ve kaderle dolu bir vahşilik.

"Kim olduğunuz ya da okyanusun o gün ölmek için aileniz yerine sizi seçmesi gerektiğine neden inandığınız umurumda değil.

Tek bildiğim sana ihtiyacım olduğu. Onu unutmama yardım etmene ihtiyacım var. Onu hayatımdan sildiğin gibi düşüncelerimden de silmene ihtiyacım var." Sesi titriyordu ama kendini "Onun içimde olduğu tek bir gecenin bile geçmesini istemiyorum" demeye zorladı.

lmne soğudum. "Ne... Ne diyorsun sen?"

"Onu artık aklımda istemiyorum diyorum. Onu bedenimde istemiyorum. Onu bir daha asla düşünmek ya da onun olduğu tek bir anı bile hatırlamak istemiyorum. O anıları benden alın. Onları yakıp toz haline getir ve kes. küçük parçalara. Benimle ol, Aslan. Benimle ol ki onunla birlikte olduğumu asla hatırlamak zorunda kalmayayım."

Kalbim gümbür
gümbür atıyordu.

Biliyordum.

Benden ne istediğini biliyordum ve bir yanım bu düşünceyi reddetti. Yaşadıklarından sonra onunla bu şekilde birlikte olmak? O piçin yaptıklarından sonra onu iyileştirmek için herhangi bir gücüm olduğunu düşünmek?

"Neri... Ben-"

"Lütfen, Aslan." enesi, çektiği acının derinliğini gizlemek için çalışıyordu. Çok güçlü, çok cesur ve çok bağışlayıcı duruyordu. Ethan'ın yaşamasını istemişti. Ondan çok daha iyiydi. Benden çok daha iyiydi. Kendisinin hayati bir parçasını aldıktan sonra bile hayatını sürdürmesine izin vermişti.

Ona hayranlık duyuyordum.

Mutlak bir hayranlık içindeydim ve dürüst olmak gerekirse onu hak etmiyordum.

Bu gece
olmaz.

Ne de
herhangi bir
gece.

Ve yine de.

Sessiz bir hıçkırıkla yutkunurken irkildi ve ne kadar iyi

olmadığını ortaya koydu. Eninde sonunda gücünün ne kadar kırılacağını ve benim onun parçalarını toplamak için orada olmam gerektiğini.

Eğer benden istediği buysa. Bana
sahip olabilirdi.

Her
şeyimi.
Sonsuza
kadar.

Alnından öperek mırıldandım, "Tamam, aşkım benim.
Benden ne istersen yaparım."

Biraz sarsıldı. Soğukkanlılığı bozuldu. Taze keder onu
sarstı.

Ama sonra nefesini içine çekti.

Beni dudağımdan öptü, sonra tek kelime etmeden
kaptanın kamarasına doğru yürüdü.

Bölüm Kırk Üç

*

Nerida

*

YAŞ: 17 YAŞINDA

*

(Zulu dilinde deniz: Ulwandle)

Gözlerimi parlak ekrana diktim.

Aşağıdaki resifin sırtları ve vadileri gecenin içinde hayalet gibi görünüyordu.

Ağaçların yerini mercanların, bacakların yerini yüzgeçlerin aldığı başka bir dünyanın hatları. Su dünyası ve kanyonları takip ettim.

Sanki mutluluğa giden yolu biliyorlarmış gibi. Sanki beni iyileştirebilir, canlandırabilir ve beni kötülüğün var olmadığı, stres ve endişenin, şiddet ve tecavüzün olmadığı bir varoluş.

Dişlerimi sıkarak, içimdeki duygu selini bastırarak okyanus tabanında ilerlemeye odaklandım.

Gece gökyüzü bizi sarmaladı.

Yelken açtıkça kasabanın soluk ışıkları kayboluyordu.

Kuşlar yok. İnsan yoktu.

Sadece ben ve Aslan, pırıl pırıl bir ayın altında denizde yol alıyoruz.

Bugün erken saatlerde yaptığım konuşma -Tanrım, sanki on yıllar önceymiş gibi geliyor- zihnimde yankılandı.

"Ay ve deniz olmasaydı asla tanışamayacağımızı söylemiştin." Gözlerini kısmıştı.

"İyi ki ay ve deniz var o zaman," diye mırıldandım.

"Luna ve kısrak için," diye fısıldadı, bakışları benimkilere kilitlendi ve dünyayı unutturdu.

Bu iki Latince kelime kafamın içinde dönüp duruyordu; diğer anılar beni takip edip tırmalarken sarıldığım bir mantra.

Ara sıra, doğru yolu izlediğimi teyit etmek için pusulayı kullanarak ayın konumunu kontrol ettim. Yeter ki Kırılgan ayaklarımın altındaki resifin görüntüsüne odaklanarak iyiymişim gibi davranabilirdim.

Kendimi bundan sağ çıkacağıma ikna edebilirdim. Yalan söyleyip iyi olduğumu söyleyebilirdim-

Ethan sarsılıp boşalırken başımı çevirdim ve Joel'in gri perdelerine baktım. İğrenç vücudu dalgalandı ve prezervatifi doldurarak benimkinde serbest kaldı. Zihnim parçalanmıştı. Önceden hafif, parlak ve cesurdum. Şimdi kutularım vardı.

Tüm iyiliğimin kaçıp saklandığı temiz ve düzenli kutular. Tüm umutlarım kaçtı ve öldü. İnsanlara olan tüm inancım toza dönüştü.

Son bir kez daha içime girdi ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Sessizleşmişim. Hala. Kapattım.

İçgüdülerim kendini korumaya geçti ve ben de bunu engelledim. Hiç olmamış gibi davrandım. O lanet perdelerine baktım ve kendime bunun bir kabus olduğu ve uyandığımda... gerçek olmayacağı yalanını söyledim.

Ethan geri çekilerek dizlerinin üzerine, açılmış ve bağlanmış bacaklarımın arasına oturdu. Homurdanarak prezervatifi çıkardı.

Gözlerimden yaşlar süzüldü.

İçimdeki garip ve yeni bir parça - keskin ve vahşi,

uysal ve ezilmiş bir parça - giydiği için minnettarlıkla
kızdı.

Koruma. En ince lateks parçası beni temiz tutmuş, güvende tutmuştu.

O prezervatife aşırı odaklandım.

Her şeyin biraz daha az kötü görünmesini sağladı.

Başımı sallayarak kendimi yıldızların aydınlattığı denize geri sürükledim.

Aslan ön taraftaki parmaklığa tutunmuştu, sırtı bana dönüktü, yüzü karanlığa dönüktü. Onu istediğim yere götüreceğim konusunda bana güveniyordu. Nereye gittiğimizi sormaya gelmemişti. Beni eve götürmeye çalışmadı. Polisten, hastaneden ya da ailesinden bahsetmedi.

Bana güvendi.

Bana her şeyini verdi ve Ethan'ın kanı onu boyarken ayın altında durduğunda, verdiği ruhun her son parçasını kabul ettim.

Benim için bir canavara dönüşmüştü.

Benim için sakatlamış ve işkence etmişti.

Titreyen bir korkuyla bana döndü, şiddetinin kaçmama neden olacağından korkuyordu.

Ben asla kaçımadım.

Beni güvende tutmak için her şeyi, kesinlikle her şeyi yapabilecek bir adamdan nasıl kaçabilirdim ki?

Benim için kan giydi.

Benim için kemikleri kırdı.

Kalpsiz vahşiliğiyle, onun benim olduğunu, benim de onun olduğumu ve tüm bunların hiçbir anlam ifade etmediğini ilk ve son kez kanıtladı.

Sadece o anlamlıydı.

Sadece o.

Kana bulanmış. Ay

ışığında.

Beni korumak için şeytanın kendisiyle

savaşmaya hazırdı. Gözyaşlarım sessizce

yanaklarımdan aşağı yuvarlandı.

İlaçların etkisi geçtikçe daha da kötüleşen baş ağrısı kafatasımı dövüyordu.

Aslan.

Ruh eşim.
O olmasaydı, burada duramazdım.
Onun adanmışlığı ve bağlılığı olmasaydı, devam edecek gücüm olmayabilirdi.

Ama beni izleme şekli.
Çürüklerimi gördüğünde ağlaması.
Benim için savaşması, benim için öldürmesi ve kendini bana bağlaması... Onun pelerininin altında evrim geçirdim. sonsuz bakım.

Bana yardım
edecekti. Beni
iyileştirecekti.
O her şeyi alırdı-
Kemer bileklerimden çözülürken ve yastık kılıfları ayak bileklerimden düşerken haykırdım.

"Gördün mü?" Ethan yanağıma dokundu. "Sana zarar vermeyeceğimi söylemiştim." Üzerime doğru eğilerek, sanki rızaya dayalı bir akşamı paylaşmışız gibi gülümsedi. "Çok iyiydin bebeğim. Bir tane koyacağım En iyi arkadaşınla senin için iyi şeyler söyleyeceğim, tamam mı? Belki hepimiz çifte randevu yapabiliriz."

Titremiyordum.
Ağlamadım.
Sadece koşmak istedim.
Bileklerimdeki yaraları ovuşturarak bacaklarımı yatağın üzerinde salladım, elbisemi düzelttim - nefret ettiğim, berbat elbisemi. Artık güzel bir gün batımı gibi değil, şeytani boğucu bir ışık gibi görünen bir elbise. Üzerimden çıkmasını istedim. Onun terini üzerimden atmak istedim. Öpücüklerinin, dokunuşlarının ve kirletmelerinin **üzerimden çıkmasını** istiyordum.
Karmakarışık saçlarımı karıştırırken burun deliklerim alevlendi. "Açıkçası, söylememek için sohbet etmemize gerek yok

Kimseye, ha? Yani... iyi vakit geçirdik. Gitmene izin verdim. Özgürsün."

Kapıya doğru yürüdü, kot pantolonunun fermuarını çekti ve
kemerini ilmeklerden geçirdi. "Görüşürüz, bebeğim."

Gazı çekip hızımızı yavaşlatırken ellerim titredi.
Palmiye ağaçlarının silüetleri ve kumun altın ışıltısı
beni evimde karşılariken yıldızlar biraz daha parıladı.

Low Isles.

Çocukken hayalini kurduğum, evim olmasını dilediğim bir
yer. Kumsalda uyuduğum hayallerim vardı,
Hindistan cevizi yiyerek yaşamak ve her gün Sapphire
ve sürüsüyle yüzmek.

Bir yatağım olmasını istemedim. Bir masaya, yemeğe ve
aileye sahip olmayı.

Gençken bir parçam kendimi çok yalnız hissediyordu.
Sanki eskiden ait olduğum ama artık ait olmadığı bir yere
geri çağrılıyormuşum gibi. Tabii ki bu vahşi bir hayal
gücünden başka bir şey değildi. Gençliğimde hep hikayelerin
içinde yaşadım.

Her zaman su altında yaşamamanın ve evcil bir kaplumbağaya
sahip olmanın hayalini kurdum. Kaçmayı ve bir balığa
dönüşüp bir daha asla hava solumadığım bir mercan
adasında mahsur kalmayı.

Bu gece o dileklerin gerçek olmasına ihtiyacım vardı.

Bir fanteziye ihtiyacım vardı çünkü artık gerçekte hayatta
kalamıyordum.

Fluke'u daha da yavaşlattığımda Aslan bana bakmak için
döndü. Resifin resmini takip ettim, ekolokasyon
dalgalardan somut resimlere sıçradım, tekneyi resifteki
kanallar boyunca dikkatlice yönlendirdim.

Fluke'un gidebileceği en sığ yere kadar gittiğimde
motoru durdurdum, çapayı attım ve... ağladım.

Alnımı dümene dayadım ve içimdeki pisliğin gitmesine izin
verdim. Bütün o düzgün küçük kutular
Zihnimin bölümlere ayırdığı şeyler yuvarlanma ve dökülme
tehdidi altındaydı. Bu patlamayı temizlemek imkânsızdı... Bu
yüzden yığınlarını güçlendirdim. Birinden ışığının
parlamasına izin verdim ve
yeni oluşan gölgelerimin başka bir yerde çalkalanmasına izin
verdi.

Bir gün bavulumu boşaltıp özgür
olabilirim. Ama bu gece değil.

Başımı kaldırarak gözyaşlarımı sildim ve Aslan kaptanın kamarasına girip beni güçlü kollarına alırken hayatımın aşkıyla yüzleşmek için döndüm.

Yine yıkılmadım.

Tutunmadım.

Sadece evin rahatlatıcı enerjisini ve karıncalı uğultusunu içime çektim.

Ethan denize düşmekten kurtulmuş muydu? Şu anda bile kıyıya doğru yüzüyor muydu?

Yoksa çoktan ölmüş müydü? Yengeçlerin sürüneceği, denizyıldızlarının boğacağı ve köpekbalıklarının derisini parçalayacağı okyanusun dibine doğru yüzüyordu.

Suçluluk duymayı bekledim.

Korkunç bir yanlışlık hissi için durakladım.

Ama hiçbir şey olmadı.

Ethan bana tecavüz etmeyi seçmişti.

Aslan'a söylemeyi ben seçtim.

Ve Aslan seçimini denize bırakmıştı... hayatta kalmak ya da ölmek... Bu bize bağlı değildi. Çok sevdiğim okyanusa bağlıydı.

Biraz uzaklaşan Aslan bakışlarımı yakaladı. "İyi misin?"

Elimden geldiğince gülümsedim ve başımı salladım. Kendi diline gittikçe daha fazla kaymasını seviyordum. Bu bana onun gizli tuttuğu yönlerine vakıf olduğumu hissettiriyordu. Ben de annemle aynı uygulamayı öğreniyordum. Ustalaşmıştım

Basit cümleler ve az önce sorduğu gibi sorular. Ama o bu kadar şiddetli ve tutkulu konuşurken ona ayak uyduracak kadar akıcı konuşamıyordum. Sesi kalındı. Duygu derinliği her sesli harfi bir silaha dönüştürüyordu.

"Ben iyiyim," diye fısıldadım.

Ve küçük bir şekilde, öyleydim.

Ethan'ın bilek ve bacak bağlarını kestiğimde çaldığı gücün bir kısmını geri almıştım. Onu serbest bırakmıştım... tıpkı onun beni serbest bıraktığı gibi. Ona da aynı nezaketi göstermiştim.

acımasızca incitilmek. Acıdan sonra özgürlüğüne kavuşmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu.

"Bizi Alçak Adalar'a mı getirdin?" Aslan sessizce sordu. "Orası bir turist tuzağı. Özel bir yere gitmek istediğini sanıyordum ve..." Yanakları pembeleşti, ne kadar mükemmel olduğu kalbimi şişirdi.

Bu gece onu bir canavar gibi gösterecek şeyler yaptı. Yine de benimle yatmaktan bahsetmesi bile...? Birden çok utangaç göründü.

Ben onun ilki olacağım.

Ve o... o benim sonuncum olacak.

Bir daha asla bir başkasıyla birlikte olmayacaktım. Bu gece tüm gecelerimizin ilk gecesiydi. Başka hiçbir gecenin var olmadığı gece.

"Adada sadece bir iskelet personel uyumakta ve Deniz feneri ve diğer tesisler," diye cevap verdim. "Bizi görmeyecekler. Yalnız olacağız."

"Kıyıya çıkmak ister misin?"

Başımı salladım. "İstiyorum... Kumu hissetmeye ihtiyacım var. Onun yaptıklarını temizlemek istiyorum."

Karanlık bakışlarında acıyla karışık bir öfke vardı. "Yolu göster.

Nereye gidersen peşinden gelirim."

Elini tutarak onu teknenin yanına götürdüm ve merdivenin açıldığı küçük bölmeyi açtım ve kara denize doğru kaydım. Babamın bol kapüşonunun eteğinden tutup başımın üzerinden yırttım.

Ay ışığı tenimi öptü ve kırmızı bikinimi kanın daha koyu bir tonuna çevirdi. Ilık gece havası beni okşarken titredim. Bu kadar çıplak olmaktan korkmak için bekledim. Ethan'ın yaptıklarından sonra kendi bedenimde her zaman hissettiğim özgürlüğün elimden alınmasına hazırlandım.

Ama Aslan beni çok güvende hissettirdi.

Bana dokunmadı, sanki kırılmamı bekliyormuş gibiydi. Ben ona bakmak için döndüğümde gözlerini yüzümden ayırmadı. Bakışları göğüslerimde oyalanmadı ya da bacaklarımın arasına inmedi. Bakışları ay ışığıyla parlıyordu ve ona doğru adım atmak benim seçimimdi. Parmak uçlarında durmak benim seçimimdi. Ağzımı onunkine bastırmak benim seçimimdi.

Onu öptüğümde sert bir nefes çekti. Alt dudağını yaladığımda titredi.

Kendimi geri çektiğimde göğsü hissiyatla inip kalktı. Yüzü sıkıca dizginlenmiş bir şefkatle buruştu. "Seni seviyorum, Neri."

"Biliyorum. Hissediyorum. Etrafımda. İçimde. İçimde." I kalbime dokundu ve diğer elimi onunkinin üzerine koydum. "Hissediyorum. Tam burada."

"Ben de," diye nefes aldı. "Sanırım hep öyleydim."

Yıldızların altında dururken ve uzaktaki ada kumlarında tembel dalgaların yumuşak hışırtısını dinlerken, Ethan'ın olmadığına neredeyse inanabilirdim.

O yoktu. Sadece biz vardık.

Kendimi fantezinin içine attım ve ona doğru adım attım. teknenin kenarında. Davetkâr karanlığa baktım. "Tuz bu gece akıp gidecek. Ve temizlendikten sonra..." Gözleriyle buluştum. "Beni öpmeni istiyorum. Bana dokunmanı istiyorum. İstiyorum..." Kalbim hızla çarparken boğazım kurudu.

Ya yapamazsam?

Ya Ethan beni çok kötü kırdıysa, Aslan içeri girdiği anda paniklediysem? Ya hiç özgür olamadıysam-

"Hey. Ben buradayım. Güvendesin." Aslan içime girdi ve parmaklarını saçlarımin arasında gezdirdi, şefkatli ve yumuşak. "Neler olabileceğini düşünme, Nerida. Sadece olanı düşün." Parmakları çeneme doğru tüylendi, başımı kaldırmak için hafifçe itti.

ve beniöp.

Dudakları dudaklarıma yapıştı. Öncekinden daha sert.

Sahiplenici ve tanıdık.

Beni sürükleyip götürmesine izin verdim. Okyanusa düşmek üzereydim.

Öpüşürken konuştu: "Seninle birlikte olmak için bin yıl beklemem gerekse bile beklerim. Bunu yapmak zorunda değiliz. Bu gece değil. Herhangi bir gece değil. Bedenim senindir, Neri. Tıpkı benim gibi.

ruhun ve kalbin. Yapmamaya karar verirsen benim tepkimden korkmana hiç gerek yok-"

Kollarımı ona doladım ve göğüslerimi siyah, kanlı tişörtüne bastırdım. Dilimi ağzına soktum, Onu susturmak, derinden öpmek, gücümün bir parçasını daha geri almak.

Onu bir gemi enkazına tutunurken bulduğumdan beri bu çocuğu istiyordum. Bu çocuğa tüm varlığımla ihtiyacım vardı.

Öpüşmeyi keserek tişörtünün eteklerine uzandım ve başının üzerinden ittim.

Beni durdurmadı.

Çıplak göğsü gümüş gibi parlıyor, kasların hatlarını ve gölgelerini ortaya çıkarıyordu. Ben onu içime çekerken karnı esnedi,

Gözlerimi, kaybolmadan önce V karın kaslarının ortasından aşağı doğru uzanan daha koyu renkli saç izine çekiyor Pantolonunun içine.

Sertçe yutkunarak tişörtünü güverteye bıraktım, sonra iki elimle düğmelerine ve fermuarına uzandım.

Ona ne istersem yapmama izin verirdi.

Kot pantolonu açılıp bacaklarından aşağı düşerken yumuşak bir inilti yuttu. Siyah boxer-şortu onu zapt etmek için elinden geleni yaptı ama ereksiyonu üstten dışarı fırladı. Ucu ay ışığında ıslak bir şekilde parlıyordu.

"Özür dilerim. Yapamıyorum... Elimde değil," diye inledi. "Seninle birlikte olmamı istediğin andan itibaren başka bir şey düşünmeden duramıyorum." Kendinden iğrenerek homurdandı. "Bu da beni en az onun kadar kötü yapıyor çünkü senin yaşadıklarından sonra nasıl sert olabilirim? Yaşadıklarından sonra seninle yatmayı nasıl düşünebilirim?"

Avucumu sertliğinin üzerine koyarak gözlerimi yüzünden hiç ayırmadım.

Gözlerinin kapanma şeklinden. Boğazı daraldı. Başı geriye düştü.

Tek bir dokunuşla ona sahip oldum.

İşte bu yüzden doğru şeyi yaptığımı biliyordum.

Kötülüğün yerini iyiliğin almasını istedim. Sevginin nefreti silmesini.

Aslan'ın bana verdiği tepki yüzünden, paylaştığımız hassas farkındalık yüzünden, şehvetimiz aşktan geldiği için... Özgürdüm.

Eğer ondan istersem, önümde diz çöker ve ne istersem verirdi. Neye ihtiyacım varsa alabilirdim ve asla, bir kez bile, vermek istemediğim bir şeyi benden almaya çalışmazdı.

Ve bu...

Bu bana gücümün bir parçasını daha geri verdi.

Cinselliğimin gücünü.

Rızamın gücü.

"Gel birlikte yüzelim-" diye kestim sözümü, denize baktım. Aman Tanrım. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Ben çok Kendi trajedime gömülmüşken, onunkini tamamen unutmuştum.

Okyanusa adım atamaz.

Omuzlarım

yuvarlandı.

Atlamadı.

Adaya gidemedik.

Kim olduğumuzu unutup yıldızların altında bir gece geçirme fantezisi sona ermişti.

"Söyleyeceğin şeyi bitir," diye fısıldadı. "Bana sor."

Gözleriyle karşılaştım. Orada parlayan gerçek korkuyu gördüm. Çözülmemiş hayaletler zihnine musallat olmuştu.

Bunu ondan istememeliyim.

Denizle ilgili isteklerini yerine getirmeliyim.

Beni geri dönülmez bir şekilde değiştiren bir şeye katlanmış olmam-

"Bana sor, Neri." Gülümsedi ama bakışlarına ulaşmadı. Gülümsemesi sıkı ve sertti ama içinde taşıdığı tüm sevgiyle birlikte verilmişti. "Sor."

Sertçe nefes alarak dudaklarımı yaladım ve fısıldadım, "Gel benimle yüz Aslan Avcı. Benimle kıyıya kadar yüz."

Uzun bir süre cevap vermedi.

Gözleri sanki hâlâ gömemediği ya da kurtulamadığı bir parçasına veda ediyormuş gibi kapandı. Ama sonra başını salladı, elini benimkinin üzerine koydu, avucumu ereksiyonuna bastırdı ve mırıldandı, "Senin için, Nerida Taylor, her denizde yüzerim."

Kot pantolonunu tekmeleyerek uzaklaştırdı ve yıldız ışığında dönen bir şey gönderdi.

Elimi tuttu, sertliğini tekrar boxer'ının içine soktu ve bizi açık tarafa yerleştirdi.

Tutuşundan çekti. "Bekle."

Beni hemen bıraktı. "Sorun değil. Özür dilerim. Seni kapana kısılmış gibi hissettirmek istememiştim."

"Öyle bir şey değildi." Ona minnettar bir gülümseme verdim. "Cebinden bir şey düştü."

"Öyle mi?" Omuz silkti. "Neyse, döndüğümüzde burada olacak."

"Ne oldu?"

Bakışları kayarak uzaklaştı; dudaklarından bir fısıltı döküldü. "Önemli bir şey değil."

Kaşlarımı çattım. "Az önce yalan söyledin." "Hayır, ben-"

"Söyle bana." Ondan uzaklaşarak, atılmış parmak arası terliklerimizin üzerinden geçerek küçük gizli şeyi topladım.

Parmaklarım onu kavradığı anda, kemik derinliğinde, ruhumu kesen duyguların saldırısı altında sallandım.

Kabuk.

On dört yaşımıdayken beni hayata döndürdüğü sırada sarıldığım dikenli kurbağa kabuğu. Beni kurtarmasının üzerinden üç yıl geçti. Üç yıl.

Titreyen bacaklarımın üzerinde dönerek şeftali ve krema kabuğunu kaldırdım. "Sakladın mı?"

Kanlı ellerini yüzüne sürdü, zaten yanağında olan kan şeritlerini çizdi. Kollarını indirerek bana umutsuz bir gülümseme verdi. "Tabii ki sakladım. Sendendi."

"Kullanıyor musunuz? Ailenizle bunun aracılığıyla mı konuşuyorsunuz?"

"Hayır."

"Sonra-?"

"Seninle konuşuyorum." Bana doğru bir adım atarak, ceplerinde ve avuçlarında geçirdiği üç yılın ardından artık eskisi kadar dikenli olmayan kabuğunu okşadı. Kenarları matlaşmıştı. Dikenler aşınmıştı. "Seni ne kadar çok istediğime dayanamadığım gecelerde, en karanlık arzularımı itiraf ederdim. Seni hayal ettiğim gecelerde, seni ne kadar çok sevdiğimi itiraf ederdim. Senden alınmaktan korktuğum gecelerde, burada seninle kalabilmek için beni saklaması için ona yalvardım."

Nefesinin altından güldü, biraz mutsuz, biraz kızgın. "Seni kaybetme fikri çok iğrenç. Senden uzak olma fikri o kadar iğrenç ki, bazen gerçekten uyuyamıyorum. Geçmişini bırakamıyorum ama aynı zamanda gelecekte. Kısmen bu ülkedeki varlığım kontrolüm dışında olduğu için ama çoğunlukla... Beni gerçekte olduğum gibi görmenden çok korkuyorum. Sana gerçeği söylersem beni artık istemeyeceğinden korkuyorum."

"Neden?" Parmaklarım onunkilerin ve kabuğun üzerine kapandı. "Neden böyle düşündün ki?"

Derin bir iç çekti. "Çünkü sana kim olduğum hakkında tek bir şey bile söylemedim. Tanıdığınızı sandığınız adam gerçek değil."

"Sen de benim kadar gerçeksin." "Ben geçmişimin bir ürünüyüm."

"Söyle bana. Söyle ki sana bundan başka hiçbir şeyin önemli olmadığını kanıtlayabileyim." Elini sıktım, kabuk avucuma batarken yüzüm buruştu, "Beni uzaklaştıracığını düşündüğün sırları söyle ki sana sadece bizi yakınlaştıracaklarını kanıtlayabileyim." diye ısrar ettim.

Bakışları benimkileri yakaladı. İçlerinde ay ışığı yoktu. Sadece karanlık.

Reddetmesini bekliyordum ama yavaşça başını salladı. "Sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım. Sana gerçekte kim olduğumu söyleyeceğim... birlikte uyumadan önce. Böylece, seni benim yapmadan önce beni hâlâ isteyip istemediğine karar verebilirsin."

Kabuğu elimden çekip aldı ve atılmış kot pantolonunun üzerine bıraktı. "Hadi yüzelim, canım. Saklanmaktan bıktım artık."

Başka bir şey söylemeden bileğimden tuttu ve beni denize çekti.

Bölüm Kırk Dört

*

Aslan

*

(Cava dilinde Ay: Rembulan)

DENİZ SUYU BAŞIMIN ÜZERİNDEN GEÇTİ.

Şimdiki hayatım ortadan ikiye bölündü ve geçmişin peşimi bırakmaması için yer açıldı.

"Bilmen gereken bir şey var Aslan." Babam cılız teknenin dar bankında bana doğru yaklaştı. Daha yaşlı görünüyordu. Bir yıl boyunca saklanmaktan, kaçmaktan ve bitmek bilmeyen uçuşlardan bitkin düşmüştü. Gözleri bu yolculuktan duyduğu dehşetle kararmıştı.

"Neyi bilmem gerekiyor?" Küçük kardeşime daha sıkı sarıldım. Yola çıktığımız anda uykuya dalmıştı. Kuzenim Afet anneme fısıldadı, başları birbirine eğikti. Etrafımızda, Endonezya'dan kaçırılmak için kaydolan diğer insanlar kendi içlerine kapanmış, birbirlerini ihtiyatla izliyorlardı.

"Bunu nasıl söyleyeceğimi tam olarak bilmiyorum," diye fısıldadı babam. "Ama eğer bana bir şey olursa... Türkiye'ye neden bir daha dönemeyeceğini bilmen gerek."

Sustum. "Sanki geri dönemeyen tek kişi benmişim gibi konuşuyorsun."

Cevap vermeden önce yanaklarını çiğnedi, "Eğer herhangi birimiz geri dönersek, ölürüz. Ama eğer sen geri dönersen..." Eli omzuma indi ve sertçe sıktı. "Eğer geri dönersen Aslan... çok çok daha kötü bir kadere maruz kalacaksın-"

Yanan ciğerlerim hafızamı yarıp geçti.

Parmaklarım Neri'nin bileğinden çözüldü ve yüzmek için tüm uzuvlarımın serbest kalması gerekti. Yüzeye doğru tekmeleyerek, okyanus yüzümün üzerinden akarken havayı içime çektim. Başımı geriye doğru sallayarak ıslak saçlarımı savurdum ve gözlerimi serbest bıraktım.

Neri yanımda belirdi, yüzü çok genç ve güzeldi, ayın parıltısı saçlarını gümüş-siyah yapıyordu. "İyi misin?" diye sordu sessizce, yüzerken kolları suyun içinde dalgalanıyordu.

Tekme attım ve kendimi aşağıda ne olduğunu düşünmemeye zorladım. Çürüyen cesetlerin görüntülerine izin vermedim ve

Melike'nin küçük iskeleti peşimi bırakmadı. Yıllardır sıkıntılarımınla yaşıyordum. Nerida'nınkinin yanında hiçbir şeydi.

Bu gece onunla ilgiliydi.

Benimle değil.

Onun sayesinde hayatta kaldım.

Onun iyiliğine karşılık verme sırası bendeydi.

"Ben iyiyim." Ona sıkı bir gülümseme verdim. "Havuzdan daha soğuk."

"Çok değil." "Daha da derin."

"Burası yaklaşık üç metre ama yakında dibe degecek kadar sığlaşacak." Etrafımda zahmetsizce yüzdü. "Hazır mısın?"

Çenemi sıkarak başımı salladım. "Yolu göster."

Başlarken başını suyun üzerinde tutarak hızlı ve güçlü bir kurbağalama yaptı. Ben de peşinden yüzdüm. Onun kadar zarif olmasa da yeterince iyi ayak uydurabiliyordu.

Alçak Adalar'daki deniz feneri adanın diğer tarafında parıltıyor ve en zayıf ışıltıyı sağlıyordu. Sahil Yüzmeye yaklaştıkça bizi karşıladı ve Neri bacaklarını indirip dikey olarak havada asılı kaldığında, kalbim o gecenin anısına hiperventilasyon yapmaya çalışmayı bırakmıştı.

Fırtınanın.

Tahtanın çatlaması.

Ölüm çığlıkları.

Ayak parmaklarım aşağıdaki kuma ve kırık mercan parçalarına dokunduğunda irkildim. Tehlikeli yaratıklar dipte yaşıyordu.

Dikenleri ve zehirli dikenleri olan şeyler. Bacaklarımı yukarı çekerek kıyıya biraz daha yaklaştım ve Neri'yi takip ettim.

Biraz daha ilerledikten sonra Neri aniden ayağa kalktı.

Yüzünü bana dönüp ellerini saçlarında gezdirirken su sırtından aşağı süzülüp beline vuruyordu, Yağmur gibi yağın tuzlu suyu sıkarak. "Ayaklarını indirebilirsin Aslan. Burada dip çoğunlukla kumdur."

"Peki ya taş balığı?"

"Kayalıkları ve resifleri tercih ederler. Bize bir şey olmaz." "Olmalı mı? Ama garanti değil mi?"

Gözleri hüzne döndü. "Herhangi bir şeyin garantisi var mı?"

Acısı etrafımızda yankılanıyordu. Cevap veremedim. Onun yaşadıklarını ortadan kaldıracılabilecek hiçbir kelime yoktu. Derin bir nefes alarak bacaklarımı bıraktım ve yukarı ittim. Yerçekimi beni tekrar yakaladı, denizde yüzdükten sonra kendimi ağır ve hantal hissetmeme neden oldu.

Dışarı çıkmak istedim.

Sadece birkaç metre ötedeki kıyıya baktım ve devam etmeyi arzuladım.

Ama Neri içime girip beni usulca öptüğünde hareket etmedim.

Bana daha kolay ulaşabilmesi için başımı eğdim. Ne kadar derin ve sert istediğini kontrol etmesine izin verdim. Onu takip ettim ama kontrolü ele almaya çalışmadım. Benimle güvende hissetmesini, benim tarafımdan korunmasını istedim. Mükemmel bir beyefendiydim, her ne kadar sikim henüz sönmemiş olsa da ve Sertleşmiş bir şekilde yüzmek ilginç bir deneyimdi.

Bir balık onu kemirir mi?

Sucul bir şey lezzetli bir atıştırmalık gibi görüldüğüne karar verirse ne yaparım?

Aletime yapışın iğrenç bir balığın görüntüsü içimde dehşet dolu bir ürperti ve eğlenceli bir homurtu yarattı.

Neri öpüşmeyi kesip kaşlarını çatarken ben de içimden kıs kıs güldüm. "Sen neye gülüyorsun? Ne hakkında? Seni yanlış mı öptüm?"

Esprilerim anında kayboldu. "Hayır. Tanrım, hayır. Bana verdiğin her öpücük aklımı başımdan alıyor." Yine sessizce kıkırdadım. "Sen değildin. Ben sadece..." Burnumun kenarını çimdikledim, elimden deniz suyu damlıyordu. "Sadece bir balığın kazara beni gırtlakladığını hayal ettim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Bir an için beni tımarhaneye mi kapattıracağını yoksa sahip olduğum mizahı mı bulacağını bilemedim. Ama sonra dudakları yukarı kalktı ve içinden iyileştirici bir kahkaha döküldü.

Kalbimi durduran bir kahkaha çünkü bir daha asla duyamayacağımdan korkuyordum.

"Gülmemem gerektiğini biliyorum ama... denizden ve onun harika yaratıklarından nefret etmen beni her zaman şaşırtıyor... hatta beş yıl sonra. Pek çok yönden birbirimize çok benziyoruz ama iş okyanusa gelince daha farklı olamayız."

Ona bunun nedenini hatırlatmadım. Gücenmedim ya da sinirlenmedim. Gerçek buydu ve gerçekten de Jack'in alçımı çıkardığı gün denize atlamış olsaydım, okyanusa olan nefretimi yenebilir ve onu lanetlemek yerine tadını çıkarabilirdim. Hatta bir benzerlik bile bulabilirdim. kabullenme ve barış.

Ama ben inatçı bir piçtim ve veda etmeye hazır değildim. Melike'nin öldüğünü kabul etmeye hazır değildim. Benim yüzümden öldüklerini.

Çenesine vuruyor, etrafımızda böylesine ağır bir trajedi dönerken neşeli kalmak için elinden geleni yapıyordu. Ölüm ve şiddet, istismar ve kayıp. En azından karanlık yuttu O uğursuz gölgeler, orada yoklarmış gibi davranmamız için bize alan açıyor.

"Etrafımızı bir vatoz seli sarmış olsaydı ne yapardınız? Panik olur muydunuz?"

"Evet, paniğe kapılırdım," dedim. "Üzerlerinden atlar ve buradan defolup giderdim."

Kahkahası kıkırdamaya dönüşünce kaşlarımı çattım. "Saldırgan değiller. Dev deniz uçurtmaları gibiler. Okyanusta yüzen kağıt uçaklar gibi."

"Steve Irwin'i zıpkınlayan deniz uçurtmaları."

Gülüştü soluklaştı. "İyi bir noktaya değindin. Sanırım doğru saygı gösterilmezse her şey tehlikelidir."

Başımı salladım.

"Tıpkı senin gibi," diye mırıldandı. "Bana göre sen tanıdığım en nazik, en tatlı insansın. Matematiği kargaşaya tercih ediyorsun. Okumayı ve çalışmayı seviyorsun. Seni bir sivrisineği öldürürken bile görmedim... ama yine de kendini Ethan'a fırlattığında?" Yüzünü buruşturarak başını salladı. "Çok vahşiydin Aslan. Seni hiç böyle görmemiştim. Bu kadar... vahşi. Bu-"

"Şiddet mi?" Mırıldandım.

"Evet."

"Daha önce sorduğumu biliyorum ama... seni korkuttum mu?" "Beni korkutmak mı?" Sarsılarak geri çekildi. "Neden korkutayım ki Ben mi?"

"Onu öldürmeyi ne kadar çok istediğim için. Bundan ne kadar zevk aldığım için."

"Ben sadece ruh eşimin benden intikam aldığını gördüm." Çenesini eğdi ve parmak uçlarıyla suyun yüzeyinde daireler çizdi. "Ona saldırmanı izlemek bana güç verdi. Beni savunma şeklindeki güç. Korkmuyordum. Asla korkmayacağım.

Senden korkuyorum."

"Gerçekte kim olduğumu öğrendikten sonra bunu söylemeyebilirsin."

Kıkırdamadan durdu, elleri kara denize battı. "O zaman söyle bana. Bana gerçekte kim olduğunu söyle."

Yutkundum.

Bunu yapmak istediğimi sanıyordum. Kendimi tedavi etmek için

Neri'nin beni öğrendiği gün kaçacağı ve bir daha arkasına bakmayacağı korkusu beni zayıflatıyordu. Ama... kelimeler

boğazımda taş gibi düğümlendi ve konuşamadım.

Elleri boynundaki yakut iplere gitti. Tek bir çekişle fiyongu çözdü; bikini göğüslerinden düştü.

Daha fazla çürük için kendimi hazırladım.

Kendimi ayakta kalmaya ve onu hayal kırıklığına uğrattığım için umutsuzluğa kapılmamaya zorladım.

Ama mükemmel, soluk teni ay ışığında parlıyordu. Başka iz yoktu. Ne yaptığına dair başka bir kanıt yoktu. Sırtına uzanarak son fiyongu da çözdü ve ıslak bikiniyi toparlayıp kıyıya fırlattı. Kumların üzerine sıçradı. Gözlerini benden ayırmadan kalçalarındaki fiyonkları çözdü ve ikinci ve son parçayı da fırlatıp attı.

Su çizgisinin altını göremiyordum ama göğüslerini görebiliyordum. Meme uçlarının nasıl çakıldığını ve derisinin tüylerim diken diken olduğunu görebiliyordum. Aletim karnımdan yukarı doğru süründü, boxer'ımdan tekrar kurtuldu ve acıyla zonklamaya başladı. "Emin misin?" Ellerimi birleştirdim. "Yaşadıklarından sonra beni istediğinden gerçekten emin misin?"

"Yaptığı şey yüzünden bunu yapmana ihtiyacım var. Onun yerine geçmene ihtiyacım var. Sadece seni düşünmek istiyorum. Hayatımın en kötü gecesini en iyiye çevirmene ihtiyacım var Aslan."

Sözleri beni etkiledi.

Derinden.

Derinden.

Gece daha ağır, daha kutsal görünüyordu.

Birden kaybettiklerimin ve onlardan çalınan onca yılın varlığını hissettim. Tırmalayıcı, kesici bir acı karnımdan yükseldi ve kalbimde yoğunlaştı. Saldırı altında nefesim kesildi. Arkamda durduklarını hissettiğimde titredim, ensem diken diken oldu ve içgüdülerim geri dönmek için tısladı.

Sonunda Neri'nin ne dediğini anlamıştım. Bu okyanus artık benim sığınağımdı.

Huzur ve kutsallık dolu bir yer. Ölmüş aileme fısıldayabileceğim ve beni duyacakları bir yer. Onlar benim bir parçamdı.

şimdi denizin. Her tuz damlasında ve bir balığın her kuyruk hareketinde varlardı.

Ölmüşlerdi ama ay ışığında öylece duruyorlardı, gitmemişlerdi.

O korkunç geceden beri ilk kez annem ve babamla sessizce konuşurken gözyaşlarım gözlerimi yaktı. Hayatımın en kötü gecesi. Benim yüzümden burada olamadığınız için üzgünüm. (Benim yüzümden burada olamadığınız için üzgünüm).

Gözlerimi kapattığımda kısık bir inilti duydum. Beş yıl boyunca içime attığım her şeyin altında boğuldum. Keşke sizin yerinize ben ölebilseydim. Keşke kader, sizin yerinize beni seçmeseydi. Keşke hayatta olup bu kızla tanışabilseydiniz. Bana yeniden yaşamayı öğreten bu inanılmaz kızla. (Keşke senin yerinde ben ölebilseydim. Keşke kader beni sana tercih etmeseydi. Keşke hayatta olsaydın da bu kızla tanış. Bana yeniden nasıl yaşayacağımı öğreten bu inanılmaz kızla).

Okyanusun ayaklarımın etrafında daha sıcak döndüğüne yemin edebilirim. Yıldızlar biraz daha parladı. Ve kontrol edemediğim güçler tarafından çekilerek, kaderin rehberliğinde Neri'nin yanağını okyanusla ıslanmış ellerimle kavrayıp

alnını onunkine değdirdi. "Hayatımın en kötü gecesini başıma gelen en iyi şeye dönüştürdün. Aynı şeyi senin için yapmaktan onur duyarım, Hayatım."

Onu nazikçe öperek mırıldandım: "Ama önce sana bilmen gerekenleri söyleyeceğim ki kendimi bu karanlıktan arındırabileyim. Ve ben konuşurken, senin de yıkanmanı istiyorum. Onun sana yaptıklarını temizlemek için çok sevdiğin okyanusu kullan. Bunun ikimiz için de yeni bir başlangıç olduğunu farz et. Artık saklanmak yok. Artık sır yok. Bu gece hepimizin ilk gecesi. geceler."

Sanki havada aynı büyüyü, yaşam ve ölümün, canavar ve ölümlünün aynı gücünü ve bağlantısını hissetmiş gibi ürperdi.

Gözleri ay ışığı mavisıyla parlıyordu. "Sen... kelimenin tam anlamıyla daha önce düşündüğüm kelimeleri

kullandın."

"Ben mi yaptım?"

"Motoru durdurduğumda kafam düşüncelerle doluydu. Kararlar, hayaller ve-"

"Ne gibi?" Fısıldadım.

"Ben senin ilkin olacağım Aslan." Eli yanağımı kavradı, beni yansıtıyordu. "Ve sen... sen benim sonuncum olacaksın."

"Sen benim ilkim ve sonum olacaksın." Onu öptüm. Kısacık ama duygu dolu bir öpücük. "Bunu yapacağız ve başka kimse olmayacak. Asla."

"Başka kimse yok." Başını salladı. "Asla. Bu gece tüm gecelerimizin ilk gecesi. Başka hiçbir gecenin var olmadığı gece."

"Kesinlikle," diye inledim, neden olduğu tüm vücut titremesini kucaklayarak. "Ve kim olduğumu öğrendikten sonra bana dokunmaya hâlâ dayanabiliyorsan, seni o sahile taşıyacağım. Ben Seni yatırıp öpeceğim ve aptalca aşık olduğumu anladığım günden beri yapmak istediğim şeyi yapacağım. Sen."

"Aptalca mı?"

"Çılgınca, delice, tehlikeli bir şekilde... tamamen."

Gözlerindeki acı biraz yumuşadı. Sevgimde şifa buldu, bu da ona daha fazlasını vermek istememe neden oldu. Onu bu sevgiyle yıkamak, gece gündüz bu sevgiyle yüzdürmek, böylece bir daha asla kıyıya ulaşmak zorunda kalmamasını sağlamak.

Çaba sarf ettim, muazzam bir çaba ama gitmesine izin verdim.

Bir adım geri çekilerek, ayaklarımın altındaki kumda yaşayanlardan korkmamak için elimden geleni yaparak, gözlerimi onunkilere kilitledim ve "Benim adım Aslan Avcı değil," diye itiraf ettim.

"Bekle... Ne?"

"Ben Aslan Kara. Ve ben kibar bir matematik profesörünün oğlu değilim, Cem Kara'nın tek varisiyim... Türkiye'nin en büyük suç lorduyum."

Bölüm Kırk Beş

*

Aslan

*

(Rusça'da Ay: Luna)

NERİ HAREKET ETMEDİ.

Gözlerini kırptırdı ama hepsi bu kadardı. "Wash, canım. Wash ve ben konuşacağız."

Sersemlemiş bir halde elleri yukarı kalktı ve deniz suyunu göğüslerinin üzerinde gezdirdi.

Vuran sikimi görmezden gelerek, tüm sırlarımın beni tekrar aralarına çekmelerine izin verdim.

"Neden ölümden çok daha kötü bir kadere katlanayım ki?" Melike'yi uyandırmamak, annemin ve Afet'in dikkatini çekmemek için sesimi alçaltarak fısıldadım.

"Çünkü... sen bizden biri değilsin." Babam yüzünü buruşturdu. "Yanlış söyledim. Sen bizden birisin. Sen benim oğlumsun. Sen bizimsin, Aslan. Her zaman öyleydin. O matematik problemlerini herhangi bir öğrenciden daha iyi çözdüğün gün bunu kanıtladın.

Kanımızı paylaşmıyor olabilirsiniz ama diğer her şeyi paylaşıyorsunuz."

Dondum kaldım. "Ben... Ben senin kanından değil miyim? Senin için doğmadım mı?"

Başını iki yana salladı.

Nefes almakta zorlandım. Ayağa fırlayıp yürümek istedim. Bağırarak ve çığlık atmak. Ama kaptan bize ters ters bakıyor, sessiz ve sakın kalma kurallarına uymamızı sağlıyordu,

Çok küçük bir tekneye tıkmış, gece boyunca açık denizlere doğru kayıyorlardı.

"Ne diyorsun sen?"

"İsimlerimizi, evlerimizi, yaşam tarzımızı geride bıraktığımızı söylüyorum, çünkü sizi elimizde tutmanın tek yolu buydu.

Güvenli. Sana pasaport almak için doğum belgeni taklit ettik. Bizi dışarı çıkarmak için bağlantılarımı kullandım. Seni tamamen izlenemez hale getirmek için elimden gelen her şeyi yaptım çünkü... gerçek baban senin peşinde. Ve durmayacak."

Sesim geçmişle bugünü harmanlıyor, o kader yolculuğunda öğrendiğim her şeyi döküyordu. "Ailem her zaman sayılar konusunda yetenekliydi. Babam öğretmenlikte, ağabeyim muhasebede. O kadar yetenekli oldukları için ün kazanmışlar ki Cem Kara onlara yaklaşmış. Babam ve amcam teklifini reddetti, ama... iki yıl boyunca Kara, işlerini yeterince beslemeyi başardı-İsimsiz şirketler ve paravan şirketler aracılığıyla - amcamın şirketi aracılığıyla, onun ana muhasebecisi olacağına dair hiçbir fikri yoktu.

"Kara ona bir kez söyledi mi, o kadar. Amcam çok şey biliyordu. Ömür boyu onun olacaktı ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Tabii ki Kara ona iyi para ödedi. Amcam yeni bir ev, yeni bir araba aldı... Biraz gösterişli oldu. Babam bunların hiçbirini kabul etmedi ve aralarına mesafe koydu. Bu durum Çünkü kardeşiyle çok yakındı ama babam Cem Kara'nın yaptıklarından hoşlanmıyordu ve kardeşine olan saygısını yitirmişti. O zamanlar babam ve annem çocuk sahibi olmaya çalışıyorlardı ama hamile kalamıyorlardı. Amcamdan tıbbi yardım için para almayı reddettiler ama sonra... bir gece amcam bir bebekle ortaya çıktı. Anneme -evlat edinen anneme-benim bir uyuşturucu anlaşmasının ürünü olduğumu söylemiş.

yanıştı ve kimseye ait değildi. Yani hayatta olan hiç kimseye. Beni yalnız ve çılgık atarken bulduğunu söyledi. Annemle babama

ya da beni polise teslim edip sistemin beni almasına izin verme seçeneği.

"Beni bir Avcı yapmayı seçtiler. Yıllarca sevildim, tapıldım ve annem Melike'ye hamile kalınca hepimiz kutsanmış olduğumuza inanırdık. Elmacık kemiklerimin ve burnumun anne ve babamdan farklı olmasını hiç sorgulamadım. On üç yaşında bile neden babamdan daha uzun olduğumu sorgulamak aklıma gelmedi. Onların benim, benim de onların olduğuma tüm kalbimle inanıyordum."

Neri yıkanmaya devam etti, okyanusa daldı, elleri vücudunda gezinirken omuzlarını örttü. "Ama sen yanlış giden bir uyuşturucu anlaşması değil miydin? Sen liderin oğlum..."

İçimi çektim ve başka tarafa baktım. "Söyleyen Afet'ti. Bir partiye gitmiş. Sarhoş olmuş. O gece tecavüze uğramasına ramak kalmıştı, çünkü bir sırrı olduğunu söyleyip duruyordu. Cem Kara'nın çalınan bebeğinin sırrı hakkında tehlikeli adamlarla alay etmek."

"Oh hayır..."

"Sadece on dört yaşındaydı. Muhtemelen babasının bir gece karısına benim gerçek kökenimi itiraf ettiğini duymuş. Erken yaşta yanlış insanların arasına düşmüş ve aptalca arkadaş kazanmak için aile sırlarını kullanmış. Ne yazık ki, Kara ailesini herkes tanır. Ve diller sallanmaya başladı.

"Sadece tek bir gece sürdü. Cem'in en sevdiği muhasebecisini ziyaret etmesi için bir gece. Oğlunun nerede olduğunu sordu. Amcam bilmediği yalanını söyledi. Yurtdışındaki bir işleme yardım etmek, farklı hesaplara para aklamak için gittiği gece, dört genç kızın Cem'in köşküne sürüklendiğini gördüğünü itiraf etmedi.

Afet'le yaşıt kızlar. Anlamalısınız, amcam iyi bir adamdı. Sadece sayılarla ilgilenen bir aile babasıydı. Cinayet, çocuk kaçakçılığı, uyuşturucu ve şiddet dolu bir dünyada olmak istemedi.

"Çok derine inmiş olmaktan nefret ediyordu ve Kara'nın acil bir iş için çağrıldığı o gece oradan ayrılırken, her zamanki gibi arabasına gitmedi. Gizlice içeri girdi.

ve o kaçak kızları bulmaya çalıştı. Onları bulamadı ama beni buldu. Bir beşikte uyuyordum, olabildiğince masumdum. Türkiye'nin en tehlikeli adamlarından birinin biyolojik oğlu olduğumdan haberi yoktu. O sadece başka bir canavarlar dünyasında kaybolmak üzere olan bir çocuk. Bu yüzden... beni aldı."

"Ne kadar cesurca ama son derece aptalca bir fikir," diye nefes aldı Neri.

Başımı salladım ve suyun içinden desenler çizdim. "Kimse öğrenmedi. Kaybolmamla ilgili olarak kimse amcamdan şüphelenmedi. Görünüşe göre Cem, beni kimin çaldığını bulmak için adamlarının çoğuna işkence etmiş. Olayı rakip bir çeteye yıkmışlar ve onları yok etmişler.

"Benim adıma o kadar kan döküldü ama Cem beni aramaktan hiç vazgeçmedi. Hayatta olduğuma dair umudunu hiç kaybetmedi. Onun ulaştığı yerler sadece toplumun alt tabakasıyla sınırlı kalmadı.

siyasete de sızdı. Maaş bordrosunda politikacılar var. Yüksek rütbeli liderler için şahsen bir şeyler yaptı ve onları kendisine borçlandırdı. Her yerde casusları var, bu yüzden ailemin aramıza mümkün olduğunca mesafe koymasına şaşmamalı.

Rıhtıma gitmeden önce babamın pasaportlarımızı -benimki tam olarak yasal olmasa da- yakmasına şaşmamalı.

Endonezya. Cem Kara'nın beni her yerde bulma gücü var, bu yüzden hiçbir yere hiçbir şey olmadan gitmek zorunda kaldım."

Hafifçe titreyen elimle ağzımı silerek devam ettim:

"Babamın söylediğine göre, onlara ilk teslim edildiğimde üzerimde aslanlarla kaplı bir tulum varmış.

Hiçbir şey düşünmediler. Sadece aptal bir bebek iziydi.

İlham almak için kullandılar ve bana Aslan dediler. Onlar Bana cesur bir canavarın adını vermişler, aslanlarla kaplı bir tulum giymemin nedeninin gerçek adımın bu olduğunu fark etmemişler."

"Aman Tanrım," diye soludu Neri.

"Ne yazık ki amcam için Afet bunu sarhoş arkadaşlarıyla paylaşmış. Onlar da kasabada paylaştı. Şeytan kapımızı çaldı. Amcamı ve yengemi öldürdüler. Afet'i öldürmeye çalıştılar

ama o çok hızlıydı. Bizim eve koştı.

Ev. Cem'in adamları gelmeden hemen önce geldi. Melike'yle birlikte saklandım, peşinde oldukları kişinin ben olduğumu bilmiyordum. Eğer bilseydim... Onlara doğru yürürdüm ve kendime geldim. Ailemi güvende tutmak için her şeyi yapardım. Onlar için doğmamış olabilirim ama onları seviyordum. Hem de çok. Onlar iyiydi. Naziktiler. Cem Kara gibi katil değillerdi. Tecavüzcü ya da çocuk taciri değillerdi. Onlar iyi, çalışkan insanlardı. daha az şanslı olanlara zaman ve para bağışladı.

"Ve benim yüzümden -çünkü beni tuttular ve bana iyi bir hayat verdiler- dünyalarını terk edip kaçmaktan başka çareleri yoktu."

"Yani bu yüzden mi Türkiye'den ayrıldılar?"

"Bu benim hatam. Cem'e kendim gitmiş olsaydım kurtulmuş olabilirdik. Ama babam bana neden kaçtığımızı hiç söylemedi. Bana kim olduğumu ya da onları nasıl koruyabileceğimi hiç söylemedi. Bana sadece bir şey yapmak için çok geç olduğunda söyledi... denizde sallanan bir teknede."

"Seni koruyordu."

"Ve bunu yaparak bir canavarın gazabını kazandı." Melike'nin onun pençesine düşeceği düşüncesiyle kalbim sıkışmıştı.

"Hâlâ seni arayan bir canavar," diye mırıldandı Neri, elleri yıkanıyordu.

İrkildim. "İşte bu yüzden asla geri dönemem. Herkes yüzümü biliyor. Her polis. Her suçlu. Her politikacı. Cem tüm Türkiye'nin neye benzediğimi bilmesini sağladı." Soğuk bir şekilde güldüm. "Ona tıpatıp benziyor olmamın bir faydası yok."

"Ama o seni öldürmez. Sen onun oğlusun."

"Ben onun piyonuyum. O sadece beni kontrol etmek istiyor." "Başka çocuğu var mıydı?"

"Hayır. Babama göre, ben kaybolduktan kısa bir süre sonra kasiğinden vurulmuş. Kurşun çükünü mü yırtmış yoksa kader mi ona başka bir çocuk vermemiş emin değilim. Her iki durumda da, başka çocuğu olmadı. Ben onun tek çocuğuyum. Kana bulanmış servetinin ve ölüm

saçan imparatorluğunun varisiyim."

Ne kadar benzediğimi görünce ürperdim. İçimdeki vahşi dürtüler nasıl da
Bir katilin çocuğu. Neden bir daha asla
Onları kucaklayın. Her zaman öfke yerine sakinliği seçin.
Öfke yerine kabullenmeyi. Bu yüzden ölen ebeveynlerimin yasını tutmama asla izin vermedim çünkü onları ne zaman düşünsem... denizin dibinde çürüyen... mutlak öfke dalgası beni dehşete düşürüyordu.

Öfke sevdiklerime yöneldi. Cem Kara'ya. Kendime.

Eğer bırakırsam... gerçekten bırakırsam... neler yapabileceğimi kim bilebilirdi ki?

"Bu yüzden mi oraya adım atmamı istemiyorsun? Seni sevdiğim için beni öldüreceğini düşündüğün için mi?" Neri sessizce sordu.

Bacaklarının arasını yıkarken onu izledim, yüzünde anıların ve acının gölgesi vardı.

"Oraya adım atmanı asla istemiyorum çünkü Kara'nın hâlâ beni arayan adamları var. Beni bulmak için yanıp tutuşuyor, beni aile işine kabul etmek için değil, beni parçalamak için.

Asla onun istediği gibi olamayacağımı biliyor. Varisini kaybetti.

Avcı olduğum gün ve şu anda onun en büyük düşmanıyım. Ben onun en büyük tehdidiyim. Ve bu tehdidi ortadan kaldırırsan kadar imparatorluğu güvende değil."

"Ama sen onun işinin peşinden gitmezsin. Onunla hiçbir alakan olsun istemezsin." Tek ayağının üzerinde duran Neri, ayaklarını hızlıca keseleyerek banyosunu tamamladı.

"Fark etmez. Ben yaşıyorum. Ve buna izin verilmiyor."

Aniden ayağa kalkarken yüzünü bir bulut kapladı. Dehşet dolu bakışlarında parçalar yerine oturdu. "Tanrım, Aslan... Türkiye'ye geri gönderilirsən öleceğini bile bile benim için Ethan'ın canını mı yaktın?!"

"Senin iznin olmadan sana elini süreni öldürürüm Aşkım."

"Ama yapamazsın!" Yüzü korkuyla çarpıldı. "Yapamazsın, Aslan. Asla. Beni duyuyor musun? Asla yakalanamazsın. Oraya asla geri dönemezsin."

"Geri dönmeyi planlamıyorum."

"Ama eğer beni savunma ihtiyacı hissedersen. Eğer yardım etmeye çalışırsan-" Fısıldamadan önce iki eliyle ağzını kapattı, "Joel'den ayrıldığımda beni almaya geldiğin ve öpüştüğümüz gece...

nefes testi için

durduruldu."

"Durduruldum."

"Tutuklanabilirdin!"

"Kimlik sormadılar. İçki de içmiyordum. Sadece rutin bir şeydi."

Bu gece ona polisten bahsetmedim. Kollarımda yarı komada bir Ethan taşırken. Bir cinayet planlayan yasadışı bir göçmendim. Hâlâ özgür olduğum gerçeği kaderin benden yana olduğunu gösterdi.

Şimdilik.

"Ama yine de...." Ellerini saçlarında gezdirirken denizin içinden geçti. "Tanrım, nasıl bu kadar uzun süre bununla yaşayabildin? Çok aptalmışım. Başından beri, seni Türkiye'ye kadar takip edemeyeceğimi söylediğinde sadece dramatik davrandığını düşündüm. Yakalanırsan seninle gideceğimden o kadar emindim ki. Seninle olduğum sürece, nerede yaşadığımız umurumda değil.

."

"Ve bunun için seni seviyorum ama-"

"Ama şimdi bana yakalanırsan, bizim için her şeyin biteceğini mi söylüyorsun? Öldürüleceğin için her şey bitecek mi?" Başını salladı, gözleri yeni yaşlarla dolmuştu. "Hayır. Yapamam... hayır! Böyle bir şey olamaz. Bununla nasıl yaşayacağız? Nasıl bir yere gideceğiz? Tanrım, Aslan, panik yapmadan evden nasıl çıkıyorsun? Bu konuda nasıl bu kadar sakınsın?"

Nazikçe gülümsedim ve gözyaşlarını silmek için ona doğru yaklaştım. "Artık neden bahçenizde olmaktan son derece memnun olduğumu biliyorsunuz. Neden gerekmedikçe dışarı çıkmadığımı. Jack ve Anna'ya neden bu kadar sadık olduğumu çünkü onlar olmadan yıllar önce ölmüş olurdu. Bu kadar uzun süre hayatta kalmamın sebebi onlar. Ve onların arkasından iş çevirip sana aşık olmak beni hasta ediyor çünkü..."

Beni kendilerinden biri gibi gören insanlar. İki kez kan bağı olmayan ebeveynler tarafından bakılacak kadar şanslıydım. Bu yüzden bunu doğru yapmalıyım, Neri. Jack'in seninle ilgili bir seçeneğim olmadığını bilmesini sağlamak için zamana ihtiyacım var. Sensiz var olamayacağımı. Ben yapmadım

Bunun olmasını istemezdim ama-"

"Evleneceğiz. Bu onlara günlerini gösterir."

"Keşke yapabilsem. Bunu hiç düşünmediğimi mi sanıyorsun? Bu gece Zara'ya gitmeden önce odama geldiğinde ben de bunu düşünüyordum." Yüzümü buruşturdum ve Ethan'a bir kez daha lanet okuyarak hırıltımı yuttum. "Kasabaya yürüyüp sana bir yüzük almaya ve

"Ailenin önünde diz çök."

"Öyle miydin?" Güzel yüzünü daha fazla acı kaplarken alını çatıldı. "O zaman neden

Beni öpmek bir hata mıydı?"

"Çünkü ben de gitmeyi düşündüm. Kendimi kaçarken ve asla geri dönmezken hayal ettim. Kederin acısını tatmanı asla istemiyorum. Hayatından daha fazla çalmak istemiyorum ve eğer yakalanırsam hepsini çalacağım. Ruhunu alacağım.

Bana harika bir şekilde verdin ve bir parçan benimle birlikte ölecek, Neri. Tıpkı bir şey olursa öleceğim gibi.

Senin başına geldi. Bu işler böyle yürür. Bir kalbe karşılık bir kalp.

Bir hayat için bir hayat. Seni öpmek bir hataydı çünkü yaptığım en bencilce şeydi... ama geriye dönüp tekrar seçim yapmak zorunda kalsaydım, muhtemelen seni hastaneden kaçtığım o ilk gece öperdim.

Hemşire ajanların beni sorgulamaya geldiğini söyledi. Sen beni sebze bahçenizden bir havuç yerken bulmuştunuz. On iki yaşındaydın. Çok küçüktün ama biliyordum. O zaman bile. Hemen orada teslim olmalıydım çünkü bizim için başka bir yol yoktu. Artık bunu biliyorum. Kabul ediyorum. Ve, yapamasam bile

Yasal olarak seninle evlensem de soracak bir sorum var.

Gerçekten sormamam gereken çok önemli bir soru.

Cevap bekleyen bir soru. Asla verilemeyecek bir cevap.
verdiğinizde değişir."

Dondu kaldı.

Gözleri benimkileri aradı.

"Sor," diye nefes aldı, titriyordu ve etrafındaki suda dalgalanmalara neden oluyordu.

Yüzünü kavrayarak başparmaklarımı elmacık kemiklerinin üzerinde gezdirdim. "Bana söz veriyor musun, kesinlikle yemin ediyor musun, eğer ayrılırsak asla beni aramaya gelmeyeceğine? Gitmeme izin vereceğine. Eğer yapabilirsem, sana geri döneceğime inan. Sana geri döneceğim. Ve eğer dönmezsem..."

Seni sevmediğim için değil, sevemediğim için."

İrkildi. "Beklediğim soru bu değildi." "Cevap ver. Bana yemin et, şimdi ve burada."

Parmaklarını bileklerime dolayarak, benim ona tutunduğum gibi o da bana sıkıca tutundu. "Yemin ederim." Gözyaşları kirpiklerinde parıldarken mırıldandı: "Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim Aslan Avcı. Seni burada yasal olarak tutmanın bir yolunu bulacağımızı ummaktan asla vazgeçmeyeceğim. Ama... eğer bir şey olursa, söz veriyorum Türkiye'ye gitmeyeceğim."

"O halde, Nerida Taylor..." Ona doğru adım attım, bacaklarımız denizde öpüşüyor, bedenlerimizden çıkan sıcak girdaplar etrafımızda dönüyordu. "Benimle evlenir misin?"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Eminim anlamadığımı düşünüyorsun ama... Benim de kendime ait küçük bir sırrım var." Sesi fısıltıya dönüştü: "Dört ay önce bana benzer bir cümle söyledikten sonra öğrenmeye başladım. Ne de olsa ben annemin kızıyım. Onun seninle Türkçe konuşmasına izin veremem ve kulak misafiri olamam."

Kıkırdadım, hâlâ Neri olduğu için çok minnettardım. Hâlâ saf, güçlü ve zeki. "Peki ben sana ne sormuştum?"

Eğildi ve beni usulca öptü. "Bana evlenme teklif ettin. Yine."

"Ve?" Karnım döndü. "Bu sefer cevabın ne? Bunu asla değiştiremeyeceğinizi aklınızdan çıkarmayın." "Seninle evlenmeyi çok isterim."

Dizlerimin bağı çözüldü. Sözleri göğsüme inen şiddetli bir yumruk gibiydi. Birkaç hata yaptı. Dili tam olarak

Leheye hakimim ama... lanet olsun... onun benim dilimi konuştuğunu duymak bana bir şeyler yaptı. Karanlık şeyler. Hafif şeyler. Harika şeyler.

Parmaklarım yanaklarından saçlarına doğru kayarak onu kendime doğru çektim.

Nelere katlandığını düşünmedim.

Nelerden kurtulduğunu unuttum.

Ağzımı onunkine bastırıp öperken kendimi kaybettim.

Sanki hayatta olmamın tek sebebi oymuş gibi onu öptüm çünkü gerçek buydu.

Kolları belime dolandı ve bacaklarımız yüzeyin altında birbirine dolandı. Kalçaları st uyluğuma yaslandı ve sertleşmiş sikim karnına yapıştı. Dilimi ağzına soktuğumda kollarımın arasında titredi.

Hâlâ sağduyu sahibi olan küçük bir parçam geri çekilmek için yeterli güce sahipti. Nefes nefese kaldım, "Bu iyi mi? Çok mu hızlı? Çok mu sert? Sana nasıl dokunmam gerektiğini söyle ve-"

"Olanları unut, Aslan. Unuttum. Ya da en azından deniyorum. Bizi çalmasına izin verme. Bana karşı bu kadar sert olmanı seviyorum. Bana bu kadar çaresizce ihtiyacın olmasını seviyorum. Bana kırılabilirmişim gibi dokunma çünkü değilim."

Tekrar zerine düştüm.

Kendimi tutmadım.

Onu öptüm ve öptüm. Daha derinden, daha sert, beni öpmesi için onu zorladım. Vuruşa vuruş, ısırığa ısırık.

Evet demişti.

"Seninle evlenmeyi çok isterim" demişti.

Öfori beni uçurdu ama gerçeklik beni batırdı.

Avustralya yasalarına göre evlilik asla gerçekleşemezdi.

Ama... neden tam burada olamadı? Tanıştığımız denizde, beni ona götüren ayın altında?

Arzu beni boğdu ve bir türlü önüne geçemediğim, giderek büyüyen çaresizlik kalbime çarparak "Evlen benimle" diye bağırmama neden oldu. Hemen şimdi."

Gözlerini kırptırdı. "Ne?"

Düğün törenlerinde ne söylendiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onları neyin bağladığına dair hiçbir fikrim yoktu. Ama... bedenlerimiz birleşmeden önce... resmi olmamızı istedim.

Yaşı, ırkı ve koşulları siktir et. Kaderi, korkuyu ve yasayı siktir et.

Bana eski kafalı diyebilirsiniz ama Neri'ye girdiğim anda karı koca gibi olmak istedim. Bir tamamlanma Yıldızların şahitliğinde, olabileceğimiz tek şey bu olsa bile.

"Sen, Nerida Taylor, beni, Aslan Avcı'yı... eski adıyla Aslan Kara'yı... kocan olarak kabul ediyor musun? Bana güveneceğine, beni seveceğine, bana meydan okuyacağına, beni hayal kırıklığına uğratacağına söz veriyor musun? Benim kalbime karşılık kendi kalbini bana vereceğine yemin ediyor musun? Şeytanlarını öldürmeme, kabuslarınla savaşmama ve seni kollarımda güvende tutmama izin vereceğine söz veriyor musun? Ölene kadar benim olduğunu kabul ediyor musun, tıpkı benim senin olduğum gibi ve birlikte olacağımıza güveniyor musun? birbirlerini tekrar tekrar bulacaklar, hep birlikte ve asla ayrı kalmayacaklar?"

Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyordu ama bunlar farklı görünüyordu.

Hüzünle değil, şifa ile parıldıyorlardı. Bunlar, bana her şeyini veren, gölgelerini ve ışığını omuzlamama izin veren, onu olduğu gibi kabul ettiğimi bilen, korkunç derecede genç karımın gözyaşlarıydı.

tam olarak kim olduğunu.

"Evet. Binlerce kez evet."

Onu öptüm, kalbim daha önce hiç olmadığı kadar hızlı çarpıyordu.

Uzaklaşarak fısıldadı, "Sen, Aslan Avcı... eski adıyla Aslan Kara... beni, Nerida Taylor'ı karın olarak kabul ediyor musun? Bana güveneceğine, beni seveceğine, beni iteceğine, beni koruyacağına söz veriyor

musun? Karşılığında bana kalbini vereceğine yemin ediyor
musun?

benim için? Yanında kalmama, seni gözlerden uzakta saklamama ve seni korumak için ne gerekiyorsa yapmama izin vereceğine söz veriyor musun?

Yaşıyor musun? Ölene kadar benim olduğunu kabul ediyor musun, tıpkı benim senin olduğum gibi ve birbirimizi tekrar tekrar bulacağımıza, her zaman birlikte ve asla ayrı kalmayacağımıza güveniyor musun?"

"Evet, aşkım," diye fısıldadım. "Evet, aşkım demek. Milyon kere evet."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Bir milyon evet çok fazla." "Ve nedense neredeyse yeterli değil."

Dudaklarımız birbirine değdi. Nefeslerimiz birbirine karıştı. Ve ben fısıldadım

"Luna ve kısrağın, ay ve denizin, ay ve denizin gücüyle bizi karı koca ilan ediyorum. Ve gelini öptüğüme göre, sanırım onu becermemin zamanı geldi... sadece bu birlikteliğin yasallığı konusunda bir karışıklık olmasın diye."

Kahkahaları beni bütünleştirdi.

Öpücükleri beni acıttı.

Onu denizin dibinden alıp kıyıya taşıırken bana duyduğu güven kalbimi yerinden oynattı. ebedi kader.

Bölüm Kırk Altı

*

Nerida

*

YAŞ: 17 YAŞINDA

*

(Fince'de Deniz: Meri)

ASLAN'IN ADI SADECE BİR ASLANIN ADI DEĞİLDİ. O yapmadı Sadece bir çocuk kitabındaki bir yaratığın adını paylaştı: nesiller tarafından sevilen ve bir kral ve Tanrı olmanın sembolizmiyle onurlandırılan bir yaratık. Aynı zamanda o sihri de paylaştı. Onunla birlikte olmanın bile beni iyileştirdiği, kötülüğü yenen o destansı gücü.

Onun dokunuşuyla unutabilirdim.

Öpücüklerinin altında, hayatıma devam edebilirdim.

Ondan Ethan'ın yaptığı şeyin anılarını değiştirmesini istemiştim. Kollarına düşmüştüm, bundan zevk almayı umuyor ama alamayacağımdan korkuyordum. Çok erken olacağından. Geriye dönüşler yaşayacağımdan ve bedenimi hazır olmadığı bir şeyi yapmaya zorlayarak bu inanılmaz derecede önemli bağlantıyı, ruhumu diken bu bağı mahvedeceğimden korkuyordum.

Ama Aslan beni ayın altında evlendirdiği an tüm bu korkular yok oldu. Bizi bir araya getiren denizde dururken, bana yeni bir hayat verdi. Beni, genç bir kız olarak yaşadığım ve sadece kendime güvendiğim hayattan kopardı.

ve bana sahip olduğu her şeyi verdi. Geçmişini, geleceğini... Beni her şekilde kendinden üstün tuttu.

Ve bu tür bir körü körüne bağıllık benim son gençliğimin kabuğunu kırdım ve büyüdüm. Onun benim hayat, ruh ve kalp eşim olduğunu kabul ettim. Potansiyelimi ortaya çıkaracak ve beni uçuracak adam buydu; çünkü bana inanıyor, beni destekliyor ve kendim olmam için ihtiyacım olan her şeyi bana veriyordu.

Beni kollarına alıp sahile doğru ilerlerken dudakları benimkilere çarptı. Dudaklarımız birbirine karıştı ve dillerimiz birbirine değdi; kendimi hiç bu kadar zarif bir şekilde güvende hissetmemiştim.

Gün boyunca kumlar, küçük adanın etrafını keşfeden turistlerin ayaklarıyla çukurlaşıyordu. Ama bu gece, sadece biz vardık. İnsanoğlundan eser yoktu. Sadece denizin yumuşak tıslaması, yıldızların parlak ışıltısı ve kemik derinliğindeki

Aslan'ın benimle sadece kelimelerle değil, kendi özüyle de evlendiğini bilmek.

Bana dokunduğunda bunu hissettim.

Aramızda yayılan enerjide şarkı söylüyordu.

Beni nazikçe ayaklarımın üzerine indirip ellerini kalça kemiklerimin üzerine koyarken dilinin tadına baktım.

Onun tüm sözlerini yuttum ve kendim de bazı sözler verdim.

Onun ihtiyaçları artık benim ihtiyaçlarımdı, onun istekleri artık benim isteklerimdi.

Onun da benim için aynı şeyi yaptığını bildiğim için bağıllığım kendimden ona geçti.

Bu sadece iki genç aşğın dehşet dolu bir gecenin ardından gerçekleştirdikleri aptalca bir düğün töreni değildi. Bu bir yeniden doğuş, bir vaftiz ve gerçeğimizin başlangıcıydı. Bir babanın oğluna sahiptim.

suç lordu beni izleyecek, güven içinde beni korumak için her şeyi yapacağını söyledi. Ben de karşılığında onu saklayacağıma dair hayatım üzerine yemin ettim. O

ve Tanrı onu benden almaya çalışan herkese yardım etsin.

Bu düğün, bu evlilik, bu yıldızların kader birliği bizi birbirimize

bağlamakla kalmadı, bizi bir bütün haline getirdi.
Tek bir kalp. Tek vücut. Tek bir hayat.

Beni güçlü kollarının arasına alıp kumun üzerine sırtüstü yatırdığında teslim oldum. Ay ışığına izin verdim içime akıyor. Her hücremde parlak ve gerçek bir ışığın yanmasına izin verdim.

Ethan hiçbir şeydi. Katlandığım ve hayatta kaldığım bir şeyden başka bir şey değildi.

Aslan'ın gerçek mirası hiçbir şeydi. Onu tanımlamayan bir kökenden başka bir şey değildi.

Geçmişimizdeki gölgelerin geleceğimiz üzerinde hiçbir etkisi kalmadı ve kendimizi ışığa attık.

Kollarımı güçlü omuzlarına dolayarak onu üzerime doğru çektim.

Ereksiyonu karnıma baskı yaparken homurdandı ve göğsü şehvetle inip kalktı.

Tırnaklarımı ensesine geçirip ağzını kendime çektüğimde ürperdi.

Öpüşmemiz derin ve yavaştı, erotik ve romantikti. Dillerimiz dans etti. Nefeslerimiz birbirine karıştı. Kanımız her santimim yanana kadar ısındı.

Ellerimi sırtının dalgalanan gücünde gezdirerek parmaklarımı boxer-şortunun ıslak malzemesinin içine soktum. Sert poposuna dokunmak soğuktu ve deniz suyuyla nemlenmişti.

Ben sıktıkça inledi, kalçalarını karnıma doğru daha sert çekti, onu bana doğru sürttü.

"Neri..." diye nefes aldı, üzerime düştü. "Yavaş gidebiliriz..."

Onu sertçe öptüm, ağzının içine doğru nefes nefese kaldım. "Yavaş gitmek istemiyorum. Seni istiyorum. Seni içimde istiyorum."

Dirseğini kuma saplayarak üzerimde gezindi. Ay arkasında parlıyor, bir hale oluşturuyor ve onu beliren bir siluet olarak çiziyordu.

Kalbim tekmeledi.

Elimi saçlarında gezdirdim.

Sonra bakışlarım karanlık ufka yönelince donup kaldım.

Sadece silik. Zar zor fark edilir. Ama orada. Sanki gökten inmiş bir renk gibi.

Pembe ve yeşil.

Yeşil ve pembe.

Göz kamaştırıcı, yanıp sönen, örtücü.

"Aman Tanrım." Aslan'ı üzerimden iterek doğruldum. Yan tarafına yuvarlandı ve her tarafına kum yapıştı.

"Ne var? Ne oldu?" Ayağa fırladı, bir tehdit arıyordu ama elini tuttum ve gökyüzünü işaret ettim. "Aurora Australis." Huşu içinde gözlerim yaşlarla doldu. Bu büyüleyici görüntüyü hayatımda sadece birkaç kez görmüştüm. Normalde denizden uzakta, ışık kirliliğinden ve insanlardan uzakta, ama tüm geceler içinde bu gece ortaya çıkmaları? Hayal bile edilemeyecek bir şeye maruz kaldığım gecede, daha önce hiç olmadığım kadar uzun boylu durmak... sembolikti. Bana hatırlattı ki

çok daha fazlası. Çok güçlü, yenilmez ve kuvvetli.

Kalbim hopladı, zıpladı ve parladı. "Vay canına..." Aslan sırt üstü yattı.

Yukarıda soluk flamingo pembesi titriyor, onu soluk zümrüt yeşili izliyordu.

"Güneye gittikçe daha parlak oluyor," diye fısıldadım.

"Tazmanya'nın Avustralya'daki en iyi ışık gösterilerine sahip olduğu söylenir." "Bundan daha mı iyi?" diye boğuldu, lezzetli baritonu kalındı

şaşkınlıkla. Bir başka pembe parıltı, gece yarısı moruna dönüşüyor. "Bu çılgınlık."

Sesindeki tutukluk gözlerimin mükemmel gökyüzü yerine ona kaymasına neden oldu. Bakışları ince bir sıçramadan diğerine geçerken dudakları aralandı. Ay onu gümüşe boyamıştı, ve tüm yüzü şaşkınlıktan donuklaştı.

Yirmi bir yaşında bir çocuk için çok bilge, çok hazır görünüyordu. Her gün ölüm tehdidiyle yaşıyordu ama bu gerçeğe karşı asla hissizleşmedi. Bunun yerine, her gün son günümüş gibi, farkında ve algılayıcı, mümkün olduğunca çok duyuyla deneyimleyerek var oldu.

Gözleri yukarıdan gelen pembe ve yeşil büyüyü yansıtırdı huşu içinde Türkçe bir şeyler fısıldadı.

Ve kendime engel olamadım.

Aşkın daha da derinlerine daldım. Onu istedim.

Şu anda.

Gökyüzünden renkler yağıyor ve yıldızlar bizi kutsuyor.
Tek kelime etmeden doğruldum, elimden geldiğince çok kumu fırçaladım, sonra diz çöküp üzerine çıktım.

Gözleri benimkilere kaydı.

İçlerini sorular doldurdu, ruh halim için endişelendi, ne yapacağıma dair sorular sordu, ama sonra teslimiyet dolu bir iç çekişle ellerini kalçalarımın indirdi ve başparmaklarını alt karnımın kâğıt gibi kırılğanlığında gezdirdi.

"Ben seninim, Neri. Benden ne istiyorsan al."

Dudağımı ısırarak parmaklarımı boxer-şortunun içine soktum. Sikiğin ucu kemerinin üzerinde parlıyordu, sıkışmış ve kızgındı. Son dört ay içinde ona kaç kez dokunmuştum? Onu kaç kez serbest bırakmıştım?

Kaç kez karanlıkta el yordamıyla yürümekten ya da kapıya aceleyle vurmaktan daha fazlasını istemiştin?

Bu gece, dileğim gerçekleşti.

Bizi durduracak hiçbir şey yoktu. Görecek kimse yoktu.

Çok yavaş bir şekilde kalçalarını, ıslak kumaşı uyluğumun ortasına kadar çekmeme yetecek kadar kaldırdı. Ben yavaşça otururken elleri kalçalarımın esnedi... sıcak ıslaklığı
ereksiyonunun tabanını.

Ürperdi ve dişlerini sıktı. "Şimdi sana ne kadar hassas olduğumu hatırlatmak için iyi bir zaman. Bana karşı nazik ol Aşkım. Bunu anla... senin bu kadar yakınımın olmanı. Sana karşı çıplak olmak, hayatım boyunca boşalmaya hiç bu kadar yakın olmamıştım."

Kalçalarımı sallayarak ıslaklığı onun üzerinde gezdirdim.

Neredeyse ayağa fırlayacaktı. "Ciddiyim, Neri. Eğer beni içinde istiyorsan, bu gece benimle dalga geçemezsin. Yarın, tabii. Bir hafta sonra daha iyi kontrol edebilirim. Ama şu anda... Siktir, boşalmamak için elimden geleni yapıyorum."

Ellerini tutarak parmaklarımızı birbirine geçirdim.

Avuçlarımız sıkıydı. Kavrayışımız neredeyse acı vericiydi.

"Ne dedin sen?" I

Ağız ardına kadar açıldı, dilimi emdi, kendini içimde kaybederken kalçaları yukarı doğru kalktı. Kalçalarımın tek bir hareketiyle onu kırabilirdim. Kendi kontrolüne karşı onu paramparça edebilirdim. Ve bu bilgi, benden çok daha güçlü, çok daha büyük bir adam üzerindeki bu otorite, Ethan'ın çaldığı şeyin son parçasını bana geri verdi.

Aslan farkında olmadan beni yeniden bir bütün haline getirdi.

"Bu kelimeyi öğrendim çünkü senin öyle olduğunu biliyordum," diye fısıldadım, öpüşmeyi kesip sol ellerimizin bağlantısını kullanarak dik oturdum. Parmakları yanağımı sıkıca kavrarken sağ avucumu göğsünün üzerine koydum.

Sertleşti ve dişlerini sıktı. "Beni çok suçlu hissettiriyorsun, Neri. Çok suçlu hissettiriyorsun çünkü... küfretmek yerine Ailemi çalan fırtına, bana seni verdiği için kendimi çok minnettar buluyorum." Bakışları dudaklarımdan meme uçlarıma, bacaklarımdaki kesilmiş tüylere kaydı.

Utangaçlık beni ele geçirdi, ama eli yanağımdaydı. Gözlerimi tekrar yakaladığında titredi ve mırıldandı, "Sen şimdiye kadar gördüğüm en güzel yaratıksın. Beni seçtiğin için onur duydum, Nerida Taylor."

"Seni ben seçmedim," diye fısıldadım. "Sadece seni yeniden buldum... hepsi bu."

Dudakları hırıltıya dönüşürken gözleri yaşlarla parlıyordu. "Eğer hala bu evliliği tamamlamayı planlıyorsan, bunu beni tamamen yok etmeden önce yapmanı öneririm."

Nefesimin altında güldüm. "Kontrolü ele almamın sakıncası yok değil mi?"

"Sakıncası var mı?" Dişlerini gösterdi. "Benim için bir zevk." Gözlerindeki ezici sevginin yerini karanlık bir parıltı aldı. "Oynamak için seninim. Dokunmak için seninim. Sürmek için seninim. Senindir kontrolü ele almayacağıma dair söz veriyorum... siz istemediğiniz sürece."

Bakışları tekrar açılmış bacaklarımdaki arasına düştü. "Beni delirtiyorsun. Her yerimi sarmışsın

tek bir isteğin yeter, senin için gökyüzünü bile yırtarım."

Bana kendimi kraliçe gibi hissettirdi.

Hayal edilemez güçlerle dolu bir tanrıça gibi.

Onu götürecek kişi olmayı planlamamıştım. Ama orada, onun üzerinde otururken, onu merhametimle tutarken, içimi ağır bir minnettarlık duygusu doldurdu.

Bana bu merhameti saygı ve sevgisinden dolayı verdi. Beni bir saniyede alt edebilirdi. Toplumun kadın ve erkeklerin eşit olduğuna dair tüm koşullandırmalarına rağmen, iş kaba kuvvete geldiğinde çoğumuzun... eşit olmadığını kanıtlayabilirdi.

Bir bakıma daha güçlüydük.

Daha güçlüydük çünkü hayvanların ve insanların kalplerini elimizde tutuyorduk.

Onları bir öpücük için diz çöktürebilir ve tek bir kelime için yalvartabilirdik. Kalbinin verdiği teslimiyetle Aslan bana kendime olan güvenimi geri verdi ve kalçalarım ileri ve geri, ileri ve geri sürüklendi. Onu okşuyor, ona eziyet ediyor, bana verdiği sarhoş gücün içine dalıyordum.

Uzun ve alçak sesle inledi, boynundaki tendonlar Yüzü kısıtlamayla kazınmış bir şekilde göze çarpıyordu. "Beni kıracaksın... değil mi karıcığım?"

Ona hükmetmenin heyecan verici hissini kucaklayarak sııttım. "Bu çok mu kötü olurdu?"

"Evet. Kötü. Çok kötü." Altımda biraz kıpırdandı.

"Kendimi toparlamam için bana zaman ver. Seni tatmin etmeme izin ver, Neri. Daha yukarı gel." Gözleri hınzır bir hoşnutlukla parlıyordu. "Yüzüme otur ve sen beni parçalamadan önce benim seni parçalamama izin ver."

Elimi oymalı göğsünde gezdirerek biraz daha uzandım ve parmaklarımı sikinin etrafına doladım.

Dudaklarından bir dizi küfür dökülürken irkildi. "Neri-"

"Evet?"

"Bunu yaparsan, ben biterim. Dünyanın en kötü kocası olacağım çünkü çok fena patlayacağım." Bir erkek gibi hırladı.

Kaya gibi sertleşmiş sikine açı verip içime bir santim soktuğumda vahşileşti.

Tüm vücudu titremeye başladı. "Lütfen, Neri... bekle -"

Onun üzerine çöktüm.

Hırçın hırıltısı tüylerimi diken diken etti ve meme uçlarım taş gibi büzüldü.

"Lanet olsun, karıcığım." Eli yanağımdan kalçama indi ve tırnaklarını içime geçirdi. "Hiç hayal etmemiştim. Böyle hissedeceğini hiç hayal etmemiştim-"

"Ne gibi?" Lezzetli santim santim otururken fısıldadım.

Vücudum Ethan tarafından istismar edildiğime dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Bileklerimdeki morluklar acımıyordu. Ayak bileklerimdeki yanıklar acımıyordu. Her parçam buradaydı. Aslan'la birlikte. Uğulduyor, gümbürdüyor, daha önce hiç olmadığı şekilde canlanıyor.

"Her şey gibi," diye nefes nefese kaldı. "Sen benim için her şey. Havam. Kanım. Kemiklerim. Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Yapamıyorum-" Vücudum onun etkileyici boyutuna uyum sağladığında ve batmaya devam ettiğimde başka bir küfür akışı onu kesti.

Onu parça parça aldım. Onu derinden aldım. Sonsuza dek benim olduğumu iddia ettim.

Ve klitorisim onun tabanına sürtündüğünde, şifa dolu bir çığlık attım.

Ona sahip çıkarak, kendime sahip çıktım. Özgürdüm.

Eli kalça kemiğimde bir aslanın pençesi gibi titriyordu, pençeleri kınından çıkmış ve beni dağlıyordu. Birbirine bağlı parmaklarımız Birbirimize ne kadar sıkı sarıldığımızdan terlemiş ve kasılmıştık.

Aslan'ı altımda soluk soluğa ve ter içinde görmek kalbimin kanatlanıp uçmasını sağladı.

Kendimi onun eline yaslayarak içgüdülerimin beni ele geçirmesine izin verdim ve kendimi sikişmenin ilkel dansına bıraktım.

Bir kez salladığımda Aslan'ın göğsü kumdan fırladı.

Şakaklarında boncuk boncuk ter birikirken yüzü acıyla
buruştu.

"Neri... Yapamam. Sen çok fazlasın. Çok iyi hissediyorsun. Tutamıyorum-"

"Sorun yok," diye fısıldadım.

Kalçalarım onun kalçalarına doğru gerilirken, "Bu hiç iyi değil," diye boğuldu.

Diz çöktüm, sonra tekrar oturdum.

"Siktir!" Tüm vücudunu saran spazmlar arasında ilerlerken ağzı bir karış açık kaldı.

Ne kadar dolu olduğumu, beni ne kadar gerdiğini, doldurduğunu görünce ürperdim. Bana dokunmamıştı ama ben de neredeyse onun kadar yakındım. Yıldızlar karnımın alt kısmında kıvrılıyordu. Serbest kalmanın o lezzetli uyarı gerginliği bacaklarımın arasında bir süpernova gibi toplandı.

Ona tekrar bindim, sürtünmeden dolayı inliyordum.

Altımda kaskatı kesildi; çenesi öyle sıkılmıştı ki.

Tekrar konuşabildiğinde boğuk bir sesle, "Bırak beni, Neri. Soğuk bir yüzüş yapmama izin ver. Evliliğimiz iki gün sürseydi kendimle asla yaşayamazdım. saniye."

Esprî bulduğum için çok minnettar, sevgisini hissettiğim için çok onurlu bir şekilde nefesimin altında güldüm. "Seni mücadele ederken izlemek beni ıslatıyor."

İniltisi vahşiydi. "Beni kırmaya gerçekten kararlısın."

"Öyleyim."

"Ve bana hissettirdiklerinin onda birini sana hissettirmek istiyorum. O yüzden in ve-"

"Sensin. Her seğirmen. Her hırıltınız... beni çılgına çeviriyor." Eğildim ve yanağını yaladım, deniz suyu ve terin tadını aldım. "Nedenini bilmek ister misin, kocacığım?"

Gözleri parladı, epik bir şekilde karanlıktı ve şeytan gibi parlıyordu. "Aptalca hassas olduğum için benimle alay edeceksen, ben-"

"Aklını kaybetmeye bu kadar yakın olman beni çok güçlü hissettiriyor. Beni bu kadar çok istediğini bilmek-"

"Anlamıyor musun, Nerida? Seni yıllardır istiyorum. Ve sonunda senin içinde olmak?" Çenesi aşağı eğildi ve bakışları birleştığımız yere kilitlendi. Dişlerini gösterip yukarı doğru iterken çıkardığı inilti tüm adayı yuttu. "Beni içinde görmek mi? Sıcaklığını hissetmek, inanılmaz yakıcı sıcaklığını... Bu dayanabileceğimden çok daha fazlası."

"Gitmene izin vermeni istiyorum Aslan." "Sen gelene kadar olmaz-"

"Bırak."

"Yapamam."

"Sana başka seçenek bırakmayacağım." Dik bir şekilde sallanarak ağır bir şekilde oturdum ve onu zarif bir şekilde derinlere çektim.

Kükredi.

Sırtını eğdi.

Ayağa kalktım ve tekrar yere çöktüm ve içinde bir şeyler koptu.

Hızla ayağa kalkarak elini benimkinden ayırdı ve iki kolunu da sırtımın etrafına doladı. Koltuk altlarımın altında kıvrıldılar ve elleri ağır bir şekilde omuzlarıma indiğinde haykırdım. Bana yapıştı ve beni sahiplenici bir şekilde sikinin üzerine doğru itti. Bacaklarım arkasından tekmelenirken, içine giriş açısı derinleşti.

"Özür dilerim," diye inledi, derinlere doğru iterek.

"Ben değilim." Kucağında zıpladım. "Bırak beni... Bana ne kadar ihtiyacın olduğunu göster."

"Siktir."

Ellerini omuzlarıma koyarak beni sıkıca tuttu ve kontrolünü kaybetti. İçime girdi, dikleşti, derinlere daldı, benim için böylesine acımasız bir intikam alırken tanık olduğum canavara dönüştü.

Tam olarak istediğim şeyi yaptı ve bıraktı. Düşünce yok. Söz yok.

Hayvan gibiydik, pençeliyor ve itiyorduk, homurdanıyor ve inliyorduk, şiddetli arzularla savaşıyorduk.

Duygularım içimde patlarken gözlerim kapandı. Sallanmalar, itmeler, sunduğum her şeyi alma şekli

ve sonra daha fazlasını istedi. Beni içimi sıkan bir ihtiyaca doğru itti.

"Neri. Siktir. Siktir-"

Özür dilemeden bana doğru sürdü.

Beni yaraladı, kullandı ve vücudumu kendisinden başka herkesi unutmaya zorladı.

Nazik değildi.

Yavaş değildi.

Kudurdu.

Becerdi.

Ve sikinin ilk dalgalanması savaşı kaybettiğini haber veriyordu.

"Yapamam-" Hırıltısı onu sınırın ötesine itti.

Beni daha da sert kavradı, bizi birleştirmeye çalıştı.

Elleri aramıza daldı, klitorisimi bulup bana dokunduğunda kumla kaplandı ve ay ışığıyla renklendi. Vücudumu tanıyordu. Dört ay boyunca bana dokunduktan sonra, neye ihtiyacım olduğunu kendimden daha iyi biliyordu.

Hiç şansım yoktu.

Kumun aşındırıcılığı. Okşayışının sahipleniciliği. İçime acımasızca girmesi, tıpkı onun yaptığı gibi beni de kırdı.

İlk dalga beni sıkarken haykırdım.

Ağzı benimkinin üzerine çöktü, inlemelerimi içti, ona her şeyimi vermemi sağladı.

Bana binmeye devam ederken sarsıldım ve kasıldım, aşırı duyarlılıktan irkilene, bedenlerimiz şarkı söyleyene, ruhlarımız çiğ olana, kalplerimiz geniş ve kanayana kadar zevkimizi uzattı.

Aleti içimde derinlere doğru seğirdi. Öpücüğü neredeyse acımasızken şefkate dönüştü.

Alnı benimkine değdiğinde nefesini tutamadı ve öylece kalakaldık. Paylaşılan hazzın ve parçalanmış varoluşun o mükemmel anında asılı kaldık.

Çenesini indirerek omzumu öptü. Beni tekrar tekrar öptü, nefesini okullaştırdı, bir yandan da siki

içimde derinlere gömülü kaldı. "Bunu yapmak istememiştim." Kıkırdadım. "Hoşuma gitti."

"Seni korkutmadım mı? Kendini kapana kısılmış hissetmedin-?" "Asla."

Beni itmesini bekledim. Geri çekilmesini ve bu kırılgan, acılı anı sona erdirmesini.

Bunun yerine güçlü, koruyucu kollarını etrafıma sardı ve beni daha da derinlere, sikinin üzerine çekti.

Titreyerek fısıldadı, "Bunu itiraf etmemeliyim. Sana bunu söylerken ne düşündüğümü bilmiyorum ama... döllerimin içinde olduğunu bilmek. Bedenimin bir parçasının seninkinin içinde olduğunu bilmek, tıpkı ruhunun benimkinin içinde olduğu gibi, hayatımın en büyük tahriklerinden biri."

Kollarına daha sıkı sarıldım. "Ben de aynı şekilde hissediyorum."

Başını kaldırdığında, nefes alıp verirken burun delikleri açıldı.

hızlı kaldı. "Prezervatif kullanmalı mıydım? Annenin seni hap almaya götürdüğünü biliyorum-"

"Ne?" Kaşlarımı çattım. "Bunu biliyor muydun?"

"Senin hakkında her şeyi biliyorum." Bana orantısız bir gülümseme verdi. "Bu ürkütücü mü? Yaptığın her şeyin farkında olduğumu bilmek?"

Saçlarını parmağımın etrafında döndürdüm. "Benimle kötü bir şekilde birlikte olmanı umarak doğum kontrol hapı kullandığımı itiraf etmem kadar ürkütücü değil."

Kıkırdadı ve sikinin derinlerde seğirmesine neden oldu. "Benim kötü yolum, ha?"

Göğüslerimi onun çıplak, kum yapışkanlı göğsüne bastırarak kulağına fısıldadım, "Seninle ilgili pek çok fantezim var Aslan. Ama benim favorim..." Gecenin geç saatlerinde ona ne hayal ettiğimi söylemek için cesaretimi topladığımda yanaklarım kızardı.

"Devam et." Köprücük kemiğimi ısırıldı. "Şimdi duramazsın." "Bulaşıkları yıkadığımı hayal ediyorum."

Bir kahkaha patlattı ve beni kucağında itip kaktı. "Garip fetişlerin var, canım."

"Bitirmeme izin vermedin." Kıkırdadım. "Bulaşıkları hep sen yıkıyorsun. Bu fanteziyi on altı yaşındayken bile seni ev işleri yaparken izlediğim için suçluyorum. Bu kadar çok şey yapıp sana yardım etmeme hiç izin vermemen beni hep rahatsız etmiştir."

"Sen yanımdayken zar zor nefes alabiliyordum. İhtiyacım vardı

Aramıza biraz mesafe koymak için elimden geldiğince çok bahane uydurdum." "Şey, bu anlamsızdı." Sırıttım, elimi sıkarak

İç kasları, onun şaşkınlıkla irkilmesine neden oldu. "Artık aramızda mesafe yok."

"Siktir... bunu tekrar yap." Sıkıştım. İnledi.

"Sana yardım etmek istemek, büyüdükçe farklı bir yardıma dönüştü" diye fısıldadım.

Dudaklarını yalarken kalbi benimkine karşı gümbürdedi. "Beni yeterince meraklandırın." Sırıttı. "Sen süpürürken seni becereyim mi? Peki ya sen isteksizce çamaşırları mı asıyorsun? Meme uçlarına birkaç mandal kullanabilirim-" Tüm vücudum istemsizce tekrar onunkinin etrafında kenetlendi.

Başını eğerek bakışlarında sinsî ve seksi bir ifade belirdi. "Bu hoşuna gider miydi? Üzerinde oyuncak kullanmamı ister misin?"

Tenim sıcaktan karıncalandı. "Buna karşı çıkmazdım."

"Siktir, Neri." Yanan gözleri ağzıma düştü.

"Ne kadar ateşli koşuyorsun, benim küçük perim? Belki de adını bir deniz perisinden değil de bir sirenden almışsındır."

"Bulaşıkları anlatmayı bitirmeme izin verseydiniz... öğrenirdiniz."

Gülümsemesi ay ve aurora ışıklarının toplamından daha parlaktı. "Kusura bakmayın. Bölmeyi bırakacağım. Lütfen, beni bu ıstıraptan kurtarın ve bulaşık yıkamak gibi bir angarya işin nasıl tam anlamıyla bir fetişe dönüşebileceğini anlatın."

Dudaklarına kısa bir öpücük kondururken, aramızdaki ilişkinin bu kadar zahmetsiz olmasına bayıldım. Artık birlikte

uyuduğumuz için birlikteliğimizin değişmemiş olmasına çok minnettardım.

Aramızdaki bağ daha da güçlenmiş, hem ete hem de ruha işlenmişti.

"Sonunda yardım etmeme izin verdin. Onları en iyi nasıl temizleyebileceğim konusunda bana emirler veriyorsun ve...ben doğru yapmıyorum. Bana kızılıyorsun. Bana bir derse ihtiyacım olduğunu söylüyorsun. Arkama geçip beni cezalandırılıyorsun."

İnledi, siki içimde şişiyordu. "Devam et."

"Eteğimi yukarı itiyorsun, külotumu kenara itiyorsun ve beni sertçe alılıyorsun. Sen bana binerken lavabodan sabun köpükleri uçuşuyor. Beni boşaltırken tabaklar paralanılıyor. Ve beni doldurduktan sonra yere düşeriz. yoğunluğu."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Kendime geldim ve yüzünü görmek için arkama yaslandım.

Gördüğüm şey kalbimin karşı konulmaz bir şefkatle çarpmasına neden oldu.

Bana sanki dokunduğu en değerli şeymişim gibi baktı. En harikulade. Üzerimizdeki pembe ve yeşil ışıktan ve gökyüzündeki tüm yıldızlardan bile daha harika. "Bir dahaki sefere ailen gece dışarı çıktığında bulaşıkları sen yıkayacaksın." Beni keskin bir ısırıkla öptü.

"Ve sonra seni mutfak lavabosuna karşı istediğin kadar sert becereceğim."

Titredim. "Söz m?"

Derin, karanlık gözlerini ciddiye doludurdu. "Söz veriyorum, tüm arzularını hayata geçireceğim... ama sadece bir şeyi bilmem gerekiyor.

Bana dürüstçe cevap ver, Neri. Ve sana söz veriyorum, bir daha sormayacağım. Yardımına ihtiyacın olursa bana söyleyeceğin konusunda sana güveniyorum."

Etrafımızdaki hava yoğunlaştı. Bakışlarını üzerimde tuttum. "Ne bilmek istiyorsun?"

"İyi misin?" Tuzla karışık saçlarımı kenara itti ve parmak eklemleriyle yanağımı okşadı. "Bu iyi miydi? O piçin icabına bakıldı ve umarım ölmüştür, ama içimdeki öfke dalgalarını durduramıyorum, onu bulup tekrar canını yakmak istiyorum. Yaptığı şey için onu parçalara ayırmak istiyorum.

sana. Yanında olamadığım için kendimi parçalamak istiyorum. Olanları atlatmamın zaman alacağını biliyorum, bu da kendimden nefret etmeme neden oluyor çünkü bunu kabul eden sendin-"

"Sana söz veriyorum Aslan. Tam burada, şu anda, ben iyiyim. İyiden de öteyim. Dünyadaki en iyi adamla evliyim ve kendimi çok değer verilmiş ve önemsenmiş hissediyorum. Bazı anlar yaşamayacağıma söz veremem. Yaptığı şeyle ilgili kabuslar görmeyeceğim ama... Sana söz veriyorum, ihtiyacım olursa seninle konuşacağım, ve eğer çok fazla olursa yardım isteyeceğim."

Titreyen parmaklarımla ağzına dokundum. "Ve karşılığında, benimle konuşman gerekiyor. O gece fırtınada olanlardan kaçmaya devam edemezsin. Ailenin ölümü için kendini affetmelisin. Bunun neden bu kadar zor olduğunu şimdi anlıyorum. Taşdığın derin suçluluk duygusunu anlıyorum. Ama seni üzgün görmeye dayanamıyorum Aslan."

"Üzgün değilim. Artık değilim. Sana sahibim."

"Ve bana yaslanabilirsin. Bana bir şeyler anlatabilirsin. Tıpkı benim sana güvenebileceğimi bildiğim gibi. Kim olduğunu bilmek istiyorum. Her şey bu kadar ters gitmeden önce Türkiye'de neyi sevdiğini bilmek istiyorum."

Burnunu benimkine yaklaştırarak fısıldadı, "Tamam, Neri. Bir dahaki sefere karanlık benim için geldiğinde, seni bulacağım. Sana söz veriyorum. Karşılığında bana geldiğin sürece." Beni derinden öptü, dili tembel bir sahiplenmeyle benimkini okşadı.

Onun sonsuz şefkatinde boğulurken kelimeler kafamdan uçup gitti.

Kalçaları yukarı doğru sallandı, vücudu sert ve hazırды.

Kolları beni sımsıkı kucakladı ve kendimi ona teslim ettim.

Pazarlığımızı başka bir sürümle, başka bir büyü anla mühürledik...

Bir başka mükemmel tamamlanma.

Bölüm Kırk Yedi

*

Aslan

*

(Samoanca'da Ay: Masina)

RESMİLEŞMİŞTİ.

Neri beni yakalamış, tasmalamış ve utanç verici bir şekilde evcilleştirmişti. Hayal bile edemezdim. O yanımda olmadan tek bir an bile yaşayamazdım. Ondan ayrı kalmak istemiyordum. Onun için lanet bir kumsalda uyudum, korkunç kumlarla kaplıydım ve şafak yaklaştıkça insanların küçük cennet parçamıza tecavüz edeceğinin ve düğün gecemizin sona ereceğinin son derece farkındaydım.

Dün gece beni kırmakla kalmadı, bu sabah yanıma sokulduğunda beni yeniden kırdı, Bana günaydın öpücüğü verdi ve mırıldandı: "Hayatımın en kötü gecesini en güzel geceye çevirdin Aslan. Kabus yok. Sadece rüyalar gerçek olur."

Onun üstüne yuvarlanmışım. İçine girmeye o kadar yaklaştım ki, kuma lanet olsun. Ama sonra uzaktan bir tekne motorunun sesi homurdandı ve ben de sahile tahammül sınıırıma ulaştım.

Her ne kadar denizden nefret etsem de, onu ayağa kaldırdım, atılmış bikinisini kaptım ve okyanusa sürükledim.

Gece boyunca durulanırken ve Fluke'a doğru yan yana yüzerken hiç konuşmadık. Bizi tekrar güvertesinde karşıladı.

masum bir taş, sanki bir suç ortağı değilmiş gibi
Dün gece cinayete teşebbüs etti. Ethan'ın kan izleri yere
yığıldığı tarafa yapışmıştı. Onu bacağından vurduğum
yerdeki koyu kırmızı su birikintileri tam olarak kurumamıştı
ve iki hastalıklı parmak hüzünlü yakut rengi bir su
birikintisinin içinde yüzüyordu.

Neri'nin el ve ayak bileklerinden kestiği plastik bağlar
istenmeyen bir şekilde duruyordu ve kola kutusu başka bir
kanlı karmaşanın içinden yuvarlanarak güverte boyunca
ilerledi ve karşıdaki korkulukta durdu.

Jack görseydi beni öldürürdü.

Ama yine de, asla bilemezdi.

Kızına ne olduğunu ya da onun adına ne yaptığımı asla
bilemeyecektim.

Tek gereken ortak bir bakıştı.

Böylece ikimiz de çıplak kalmadık ve Neri ile ben işe
koyulduk. Ben deniz suyunu kovalarla taşıyarak
lastik eldivenler giyip çamaşır suyuyla ovarken duruladı.

Parmakları denize attım.

Fırçayı ondan almaya çalıştım.

Tecavüzcüsünün kanını temizlemek zorunda
kalmamalıydı, ama sadece yanağımı öptü, bana tartışmaya
yer bırakmayan sert bir bakış attı ve yan yana çalışmaya
devam ettik.

The Fluke parladığında turistler Low Isles'in her tarafına
yayılmıştı ve ara sıra bir çocuk, bir gece önce ne yaptığımızı
bilmeden resifin açıklarında demirlediğimiz yerde bize el
sallıyordu.

Tüm kanıtlar ortadan kalktığında ve soğutucudan
birkaç müsli bar ve bir muz yediğimizde, Port Douglas'a
dönmeyi önermeye hazır bir şekilde Neri'ye döndüm.

Ama o çoktan tüplü kafesin kilidini açmış ve
küçük tanklardan birini, bir regülatörü, maskeyi ve ağırlık
kemerini alıp bana doğru yürüdü.

İşte bu şekilde kendimi yüzeyin üç metre altında,
basınçlı gazı emerken buldum.

nefes almak için fazladan çaba harcadım. Neri bana temel bir ders vermişti. Kulaklarımı nasıl eşitleyeceğimi ve bir regülatör kullanarak nefes alırken neler beklemem gerektiğini aceleyle anlatmıştı. Ona tüm bunları bildiğimi söylemeye çalışmışım. Tüm bildiklerim pratik yerine teorik olsa da en iyisinden öğrenmişim. Ama gevezelik etmeyi bırakmadı, beni

Beni teçhizata bağlayacak, teknenin yanına götürecek ve denize atacak kadar uzun süre dikkatimi dağıttı.

Beni buraya nasıl getirdiğini gerçekten bilmiyordum. Ama gitmemi nasıl engellediğini biliyordum.

Hiç böyle bir şey görmemiştim. Büyüleyici.

Burası.

Bu dünya.

Bu gizli inanılmaz varoluş...

O kadar körmüşüm ki. Nefretimle o kadar renklenmişim ki Okyanusun benden çaldıklarını ve güzelliğini görmeyi kesinlikle reddettim.

Artık görmezden gelemiyordum. Başka tarafa bakamadım.

Etrafımda renkler patlarken tüm nefretim yok oldu.

Burada ölüm hüküm sürmüyordu... yaşam sürüyordu.

Bereketli, hızlı, canlı bir hayat ve Melike'nin de bu dünyanın bir parçası olacağı düşüncesi kalbimi sızlattı. Buna bayılırdı. Tüm o mücevherli renklere ve ışıltılı güzelliğe bayılırdı. Değerli taşlardan oluşan balık hazinesiyle bu parlak mercan şehrini bulduktan sonra asla ayrılmak istemeyecekti.

Kıyı bulamamasına şaşmamalı.

Ayaklarımızın altında bunlar varken neden bir insan beton ve tuğla içinde yaşamak istesin ki?

Ağırlıklar tarafından sürüklenerek deniz tabanına battım ve paniklememek için elimden geleni yaptım. Anımsatan korku, güzelliğe güvenmememi fısıldadı. Cephесinin altındaki tehlikeyi görmemi. Parıldayan renklerin ardındaki donuk kayaları görmek için. Taş balıklarını, yılan balıklarını ve deniz kestanelerini saklayan kayaları.

Ama tehlike ararken bile, pırıl pırıl parıldayan balık

sürülerinin beni baştan çıkarmasına engel olamadım.

Güneş ışığı.

Orman gibiydi.

Etrafımda göz kamaştırıcı parlak pigmentlerle dolu, yaşayan, nefes alan, sallanan bir orman.

Derin denizin gölgeleri onu kucaklıyor, koruyor, büyük olasılıkla köpekbalıklarını, vatozları ve diğer pek çok kötü canavarı saklıyordu.

Ama burada... bu resifte, muhteşemdi.

Neri daldı, bir minnow gibi deniz tabanında bana doğru ok gibi ilerledi.

Kırmızı bikinisi ve on beşinci yaş günü için aldığı monopaletiyle o kadar kusursuz, o kadar zahmetsizce hareket ediyordu ki, büyülü resifi unuttum ve onun yerine tamamen büyülendim.

Yüzgecindeki tasarım balık pullarını taklit ediyor, parıltıyor ve opalescent, onu lanet bir denizkızı gibi gösteriyor.

Tank takmıyordu, maske takmıyordu, kemer takmıyordu. Yanıma uzanıp yanağıma dokunduktan sonra elinde tuttuğu bir muzı yırtarken ara sıra burnundan hava kabarcıkları çıkıyordu.

Saçları üzerinde bulutlanmış, akıntıda tembelleşmişti. Ve sonunda anladım.

Buraya neden bayıldığını anladım. Neden küçük balık lakabını aldığını.

O buraya aitti.

O da en az palyaço balıkları ve kaplumbağalar kadar bu resifin bir parçasıydı.

Muzdan bir parça kopararak kaşlarını kaldırdı ve bıraktı.

Anında bir gökkuşağı etrafımızı sardı.

Görüşüm her renkten yüzgeçlerle pıhtılaşırken sarsıldım.

Jack ve Anna'ya yardım ettiğim tüm makaleler ve araştırmalar sayesinde üzerinde çalıştığım ve çok yakından tanıdığım balıklar.

Melek balıkları, papağan balıkları, kaya balıkları, kardinal balıkları, kelebek balıkları ve şam balıkları. Neri muz parçalarını koparıp meyveleri denizde gezinmeye bırakırken onlar da cıva gibi hareket ederek uçuşuyor ve savaşıyorlardı.

Kulaklarımı dolduran tıkırtı ve çıtlama sesleri, önümüzde yaşanan beslenme çılgınlığına ses veriyordu. Daha fazla aç balık üzerimize çullanırken, yüzgeçlerin çıplak göğsüme ve bacaklarıma değen hızlı tüyleri irkilmeme neden oldu.

Dev bir orfoz balığı puslu mesafeden süzülüp, renk cümbüşü içinde yelken açıp, bir parça muz yuttuktan sonra tekrar uzaklaşırken regülatörün içinden nefes almakta zorlandım.

Birden Jack'in ne demek istediğini anladım. Beni bu iş hakkında uyarmıştı.

Gemide oturup gerçeklere ve rakamlara bağlı kaldığım sürece bu hep bir iş olarak kalacaktı. Büyük Set Resifi'nde bilinen bin altı yüz yirmi beş balık türü, altı yüzden fazla mercan ve üç bin yumuşakça olduğunu öğrenebilirdim ama onları kendi gözlerimle görene kadar... harikalıkları beni etkilemedi.

Bu sadece bir işti, bir çağrı değil.

Beni gizli tuttuğu ve beni kurtaranlara yardım etmeme izin verdiği için minnettar olduğum bir iş.

Ama bu...

Lanet olsun... Bu hayatımı değiştirdi.

Hayatımı değiştirdi.

Göğsümün patlamasına neden oldu ve elimi tutup veda edercesine parmaklarımı sıktıktan sonra yüzeye doğru tekme atarken tüm vücudum enerjiyle karıncalandı.

Dipte kaldım, küçük kum sığılığında diz çöktüm.

-Canlı mor ve mavi mercanlar, iki tonlu sallanan anemonlar ya da kan kırmızısı deniz yosunları tarafından yutulmamış tek çıplak resif parçası.

Neri üzerimde tembel ve güçlü bir şekilde yüzdü, yüzeyi kırarken baloncuklardan bir iz bıraktı. Nefes almak için birkaç dakika geçirdikten sonra güçlü bir tekme atarak, gülümseyerek ve saçları uçuşarak yanıma indi. çılgınca arkasında.

Bana doğru uzandığında kalbim sıkışmıştı. Elim uzattım.

Serin parmakları benimkilerin arasından geçti ve beni ayağa kaldırdı. Dikenli mercanlar ve neon yeşili anemonlarla büyümüş kalabalık bir kayayı işaret ederek başını eğdi. Palyaço balıkları sarı zehirli yapraklardan oluşan bulutların içinde uçuşuyor, Neri beni daha yakına çekerken bana bakıyor, sonra gölgeli bir yarığı işaret ediyordu.

Elini sokmak üzereyken bileğini tuttum.

Parmaklarımı boğazımda gezdirerek başımı salladım, tehlikeleri görmesini istiyordum, havanın ve konuşmanın yasak olduğu bir dünyada konuşmaya çalışıyordum. Sakın Elini oraya sok, deli misin sen? Muhtemelen lanet bir deniz yılanı vardır.

Beni duymuş gibi sırttı ve sert bir baskıyla parmaklarımı bileğinden çözdü. Yavaşça elini deliğe daldırdı ve nabzımın hızla yükselmesine neden oldu.

Elini zarifçe geri çektiğinde donup kaldım, Kuyruğu başparmağına sıkıca dolanmış, avucunun içinde sallanan minicik altın denizatını ortaya çıkardı.

Bir kez daha düşerken regülatörümünden bir baloncuk fırladı.

Dün gece ona olan aşkımın dibine vurduğumu sanmıştım ama bu... bu başka bir seviyeydi. Bir seviye mutlak bir büyü ve kontrolden çıkmış bir saplantı. Neri'yi benim için uhrevi kılan bir seviye.

Denizatı mutlu bir şekilde başparmağına yapıştı. Ona muz vermedi ama parıldayan bir deniz suyu parçasının içinde tuttu. Minik şeyin göremediğim bir şeyi yemesini büyük bir huşu içinde izledim.

Jack'in bana yazdırdığı bir çalışma sayesinde denizatlarının etobur olduğunu ve plankton, karides ve kopepodları tercih ettiğini biliyordum. Yavruları erkekler taşırdı ve çoğu tür ömür boyu çiftleşirdi.

Kâğıt üzerinde tuhaf küçük yaratıklardı ama burada, kendi ortamlarında büyülüydüler.

Neri omzuma dokunarak dikkatimi denizatından onun yüzüne çevirdi. Yüzeyi işaret etti ve

denizatının dikenli kuyruğunu başparmağının etrafından yavaşça çözdü. Suyun üzerinde bana uzattı ve güçlü göbeğini esneterek beni resifin üzerinde bıraktı. bir nefes daha aldı.

Ona hiç bu kadar hayran olmamıştım.

Havuzda nefes tutuşunu ölçmek için saatler harcamıştım ama burada ona verdiği özgürlüğü takdir etmemiştim. Engelsiz yüzmek. Tıpkı buraya ait olan balık gibi olmak. Olduğuna inandığı balık gibi.

Onun dönmesini beklerken denizatını tekrar yarığının yanına yerleştirdim. Elimi yuvasına sokmaya cesaretim yoktu ama yaratık sırtındaki yüzgeçleri savurdu ve iz bırakmadan gözden kayboldu.

Kaosun içinde kendimi kaybettim.

Etrafımda hayat çiçek açıyordu. Işıltılı karidesler ve arsız yengeçler, kendilerini kuma gömen pisi balıkları ve uzakta spiral çizen bir sarı yüzgeçli keçi balığı sürüsü. Sürüklenen bir

Bir parça deniz yosunu mercanlara dolandı ve kıvrımlarında saklanan bir deniz ejderini ortaya çıkardı.

Keşke bir kameram olsaydı.

Bu çılgın günü, bu çılgın dünyayı yakalamak istiyordum.

Neri omzuma dokundu ve irkilmeme neden oldu.

Gözlerini yakalamak için döndüğümde

kaşlarımı çattım. Maske takmıştı.

Gözleri şeffaf örtünün ardında kırpışırken, başının etrafındaki kayış dans eden yosun saçlarını hapsetmek için elinden geleni yaptı.

Ethan'ın üzerinde kullandığım dalış bıçağını yüzüme doğru salladığında nabzım daha da yükseldi.

Neden bıçağı var ki?

Soramadığım sorularla boğuşurken regülatöründen baloncuklar fışkırdı. Yeteneksizliğime lanet ederek omuz silktim. Ne?

Dönerek, mono paletini yerinde spiral yapmak için kullandı ve mavi-tembel mesafedeki resifin kenarına doğru işaret etti.

Gri bir şeyin titreşimi.

Safir mi?

Bir yunus için el hareketinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sürüsü onu görmeye mi gelmişti? Fluke'un motorunu biliyorlar mıydı? Belki de dün gecedan beri resifin hemen açıklarında sabırla Neri'yi görmeyi bekliyorlardı.

Bana bir el sallayan Neri yüzgecini tekmeledi ve suyu yarararak ilerledi. Dipten atladım ve onun arkasından yüzdüm. Kendi paletlerim olmadığı için o kadar hızlı değildim ama nefesime odaklandım. Nefes alıp vermek için harcadığım çabaya, onun resif boyunca izlediği yolu takip etmeye,

Bacaklarımı sokan mercanlardan ve ayaklarımı zehirli taş balıklarından uzak tutuyorum.

Başka bir kumluk alana ulaştığımızda dibe çöktüm ve tekrar omuz silktim.

Neri üzerimde geziniyordu.

Parmağını kaldırarak yüzeye doğru tekme attı. Başlı insanların var olması gereken dünyada kalırken, yüzgeci ileri geri sallanarak yukarıdaki suyu kırdı.

Orada beklediğimden daha uzun süre kaldı ve başka bir gri titreşim dikkatimi karanlık derinliklere çekti atolün ötesinde.

Kahretsin.

Vücudumdaki her kas dondu.

Kaskatı kesildim.

Nasıl nefes alacağımı unuttum.

Tüm içgüdülerim yüzeye çıkmak için savaştı ama Jack'in dersleri kulaklarımda yüksek sesle yankılanıyordu. "Eğer bir köpekbalığı görürseniz, yerinizi koruyun. Büyük ihtimalle sadece merak ediyorlardır. Göz teması kurarsan hayatta kalma şansın çok daha yüksek olur,

Kafa üstü durun ve saldırırsa burnunun ortasına yumruk atın."

Köpekbalığı suyun içinde kıvrılıyor, yüzgeçleri zahmetsizce kesiliyordu.

Sıra sıra sivri dişler güneş ışığında parlıyordu.

Suyun içinde mızrak gibi ilerliyordu. Yara izleri yan tarafını ve

bir kısmını damgalamıştı.

Solungaçları yırtılmış görünüyordu ama yaralar yeni değil, eskiydi. Kazandığı acımasız bir savaştan bahsediyorlardı.

Kuyruğu hiç hızlanmadı ama yönünü değiştirerek doğrudan bana doğru yüzmeye başladı.

Sikeyim.

SIKTIR!

Hâlâ yüzeyde gezinen Neri'ye baktım. En azından onun peşinden gitmiyordu.

En azından güvendeydi ve-
Kahretsin.

Köpekbalığı hızını artırdı.

Güçlü gri gövdesi dalgalandı ve kıvrıldı. Üç metre, iki metre, bir-

Neri önüme fırladı, görüşümü engelledi ve kendini tehlikeye attı.

İçgüdülerim beni kükretti.

Onu belinden kavrayarak yan tarafa doğru ittim, arkama almak için çaresizdim.

Mücadele etti, çırpındı ve karnıma dirsek attı.

İki büküm oldum, regülatörümü kaybettim ve bir baloncuk kasırgası uçuştı.

Köpekbalığı korktu ve etrafımızda yüzdü.

Ağızlığı kaptım ve dişlerimin arasına geri soktum. Neri yanaklarımı avuçladı ve beni inceledi. "Özür dilerim" diye mırıldandı, sonra da o lanet köpekbalığının peşinden gitti.

Ne oluyor lan?

Yerimde dönerken, Neri köpekbalığının yanında yüzüp sırt yüzgecine hafifçe dokunduktan sonra önünü keserken neredeyse regülatörümü tekrar kaybediyordum.

Kalbim denize atlamaya çalıştı.

Peşinden yüzdüm, içime panik ve öfke doldu. Kendini böyle bir tehlikeye atmaya nasıl cüret ederdi?

Ne cüretle beni korumaya çalışır, sonra da beni koruduğu canavarın peşinden yüzer!?

Ne cüretle-

Neri bacaklarını katlayıp köpekbaliğının önündeki kumlu zemine indi. Topuklarının üzerine oturdu, mono pelerini kumları havalandırıyordu. Elindeki bıçak parlıyordu ve kendimi bir dövüşe hazırladım.

O ne halt ediyor?

Köpekbaliğına zarar vermezdi... Bunu asla yapmazdı.

Peki bıçak neden onda?

Köpekbaliğı hızını yavaşlattı ve onun etrafında dönmeye başladı. Gördüğüm en büyük yırtıcı değildi ama yine de omzuna çarptığında kolunu koparabilirdi, sonra kıyıya doğru yavaşladı. Kucağının üzerinde gezinirken gözleri Neri'ye kilitlenmişti,

Başı dizlerine dayanana kadar aşağıya doğru battı.

Hareket edemiyordum.

Eğer hava emmiyor olsaydım, ağzım bir karış açık kalacak ve gözlerim yuvalarından fırlayacaktı.

Ne haltlar dönüyor burada?

Gördüklerime inanamadım. Bu kıza inanamıyordum. Bu delicesine inanılmaz, pervasızca çılgın kıza. On iki yaşından beri sevdiğim ve bir şekilde karım olacak kadar şanslı olan bu kız... bana tamamen farklı bir yönünü gösteren bir kız.

Siren tarafı.

Siren şu anda deniz tabanında evcil bir köpekbaliğıyla oturuyor!

Gözlerimi yakalayan Neri başını bir kez salladı. Saçları sağa sola kaydı, sonra başını eğip bıçağı kuma saplarken yukarı doğru açıldı.

Köpekbaliğı hareket etmedi. Solungaçları nefes alıp veriyor, sistemine taze deniz suyu gönderiyordu, tuzlu sudan çok az miktarda oksijen sifonlamak.

Neri'nin elleri çenesine dokunduğunda ileri atıldım.

Neri!

Yüzümün etrafına bir baloncuk bulutu yayıldı. Görebilmem için onları uzaklaştıran Neri, ben tökezleyip yüzerek yaklaşırken elini kaldırdı.

Köpekbaliğı kucağında biraz kıpırdandı ama boştaki elini köpekbaliğının burnuna koydu ve bana öfkeyle başını salladı.

Bana kızgın mısın?

Kafami sikeyim, onunla çok iyiydim.

Ne halt ediyorsun sen?

Havasının tükendiğini söylercesine göğsüne vurdu ve işaret parmağı ve başparmağıyla bana tamam işareti yaptı. İşareti bana tekrar attı, belli ki kabul etmemi sağlamaya çalışıyordu.

Tüm içgüdülerime karşı geldim ve tüm kontrolümü kaybettim ama isteksizce başımı salladım.

Gözlerini kısmış, hareket etmem için bana meydan okuyordu.

Kollarımı tankımı tutan yeleğin üzerinde kavuşturarak olduğum yerde kaldım. Onun bu dünyayı benden çok daha iyi bildiğine güveniyordum. Onun bu kadar sakin bir şekilde oturması beni deli ediyordu.

Ama başka ne yapabilirdim ki?

Eğer ısırılırsa.

O köpekbaliğı suşi gibi.

İtaat edeceğimi anladığında, dikkati tamamen gri tenli canavara döndü.

Başını eğerken alını çatıldı, parmakları ağzının köşesine daldı.

Hay sikeyim.

Ona gitmemek için tüm kontrolümü kaybettim. O canavarı solungaçlarından yumruklamamak ve onu yüzeye geri çıkarmamak.

Parmakları daha derine daldı.

İçim sinirden çalkalanıyordu.

Sonsuza kadar sürmüş gibi geldi ama keskin ve kıvrımlı bir şey çıkarıp köpekbaliğının burnunu okşamaması ve su canavarı dizlerinin üzerinde tembelce yüzerken ellerini çekmesi sadece birkaç korkunç nefesten ibaretti.

Gittiği anda, ölümün çenesinden çekip aldığı şeyi yumrukladı, bıçağı kaptı ve bana doğru tekmeledi.

Yüzeyi işaret ederek gülümsedi ve ellerini başının üzerine kaldırdı.

Karnının zarif çizgileri beni sertleştirdi.
Göğüslerinin kıvrımları beni çaresiz bıraktı.
Az önce okşadığı köpekbalığı kadar zarif bir şekilde
hareket ederek tuzu kesen bıçağıyla yüzeye doğru tekme
atarken kıpırdayamadım.

Bölüm Kırk Sekiz

*

Aslan

*

(Arapça Ay: Qamar)

"O AŞAĞIDAKI DE NEYDİ ÖYLE?" Ben talep ettim, kendimi Fluke'a taşıdım ve maskemi merdivene astım. Belime dolanan toka ve kayışlarla mücadele ederken üzerimden deniz suyu damlıyordu.

Neri maskesini ve monofinini çoktan çıkarmıştı. Kendi yaptığı bir su birikintisinin içinde durmuş, iki eliyle saçlarını sıkıyordu. Çenesini masaya doğru iterek, "Ağzında bir kanca vardı" dedi.

Gözlerim kısıldı. "Bunu nasıl bilebilirsin ki? Seni yemeye hazırmış gibi görünüyordu."

Saçlarını omzunun üzerinden atarak bana doğru yürüdü ve ustalıkla parmaklarıyla ağırlık kemerimi çözdü. Hantal şeyi masanın üzerine, kurtardığı büyük paslı kancanın yanına yerleştirdikten sonra arkama geçip oksijeni kapattı, tüpü aldı ve benim yapmamı bekledi. Dalgıç ekipmanını masanın ayağına yerleştirmeden önce omuz silkti.

Yüzünü bana dönerek utangaç bir gülümseme verdi. "Neden ortaya çıktığını bildiğimi ve bu yüzden bıçağı almaya gittiğimi söylesem bana inanır mısınız?"

"Kendini korumak için mi?"

"Hayır, solungaçlarına takılmış olabilecek herhangi bir ipi kesmek için. Kancanın takıldığı birkaç köpekbalığı oldu.

çeneleri ama hat içlerinden geçiyor. Hepsini çıkarmak hassas bir operasyon."

"Bunu daha önce yaptığını mı söylemek istiyorsun?" İki elimi saçlarımda gezdirdim, okyanus yağıyordu. "Lanet olsun, Neri."

"Elbette." Omuz silkti. "Köpekbalıkları bizi böyle bulacaklarını biliyorlar."

"Ne?" Nefesimin altında güldüm. "Bu delilik. Onlar apeks yırtıcılar. Tıpkı bizim yapmadığımız gibi, onlar da insanlarla birlikte olmak istemez."

"Şiddet yanlısı değiller Aslan. Çoğunlukla nazik ve süper zekidirler." Ellerini birleştirerek mırıldandı, "Hayatı boyunca köpekbalıklarıyla dalış yapan bir kadın var. O kadar çok kancası olduğunu fark etmiş ki bir gün bir tanesini çıkarmaya karar verdi. Köpekbalığı ilk şoku atlattıktan sonra, evcil hayvanlar için ve teşekkür etmek için geri geldi.

Ne zaman dalış yapsa o köpekbalığı mutlaka ortaya çıkıyor, onu ziyaret edip minnettarlığını gösteriyor ve... ayrıca yaptıklarını başkalarına da anlatıyor. Tıpkı benim yardım ettiklerimin bu resifte başkalarına anlattıkları gibi."

Önünde volta atıyordum, aklım başımdan gidiyordu. "Buna inanamıyorum. Düşündüm ki-

"Köpekbalıkları derilerindeki parazitleri yemek için remora balıklarını ararlar. Bu da aynı şey. Onlara yardım eden teknelerin sesini bildiklerine inanmak çok mu zor? Onlara yardım eden vereceğimizi bilerek yardım istemeye gelir misiniz?"

Volta atmayı bıraktım, ona ters ters baktım. "Kaç tane kanca çıkardın?"

Sırıttı. "Şimdiye kadar sadece yirmi iki tane ama diğer kadın, Cristina Zenato, üç yüzden fazla çıkardı."

"Yirmi iki-" Sesim kesildi. "Yirmi iki kez" "Ellerini bir canavarın ağzına soktun." Ona doğru yaklaşıp bileklerini kavradım ve ellerine baktım. Ne kadar narin, kırılğan ellerdi. "Ailenin bunu yapmana izin verdiğine inanmamı mı bekliyorsun? Sana zincir zırh giydirmediklerine ve köpekbalığına yaklaşmanı yasaklamadıklarına?"

"İlkinde bana yardım eden annemdi," diye fısıldadı Neri, buz mavisi gözleri karararak. "Ben iyiyim Aslan. Endişelendiğini biliyorum ve muhtemelen bunu yapmadan önce sen gemiye dönene kadar beklemeliydim ama... bunu seninle paylaşmak istedim." Sesi boğuklaştı. "Benimle birlikte dalman... Bunun olacağını hiç düşünmemiştim. Biliyorum.

bu sabah size hayır deme seçeneği sunmadım ama... bunun benim için ne kadar önemli olduğunu söylemek istiyorum. Bunu paylaşmak için

Seninle olan dünya. En çok ait olduğum dünya. Ailenin orada, tüm o sihir ve renklerin arasında güvende olduğunu sana göstermek için."

"Neri, ben-"

Etrafımızdaki hava aniden çatırdadı. Kalbim hızla atmaya başladı.

Öfkem akarken ona dokunmak bir hataydı. Tüm içgüdülerim onu korumak için çığlık atarken onu tutmamalıydım... kendinden.

Bana doğru sallanmasını. Gözlerinin bir davet çığlığı atması. Öfkem hızla şehvete dönüştü.

Onu kendime doğru çekerek ellerini çıplak karnıma bastırdım. Islak siyah boxer külotum sikime yapışmıştı, Ne kadar sert olduğumu, onun iyi olduğunu kendime kanıtlamak için ne kadar çaresiz olduğumu ortaya çıkarıyordu. Yaralanmamıştı. Gitmemişti.

"Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok Aşkım."

Parmakları karnıma doğru bükülürken bakışları gerilen ereksiyonuma kilitlendi. "Oh, sanırım bir fikrim var."

"Hayır." Başımı salladım, kalbim kara bir arzuyla çarpıyordu. "Yapamazsın."

Bakışları ağzımda oyalandı. İnce bir nefes çekti.

Aramızdaki elektrik acı verici bir şekilde alevlendi. "Göster bana o zaman," diye fısıldadı.

Sertleştim. Bileklerini bırakmak için elimden geleni yaptım. "Burada olmaz.

Turistler bu kadar yakinken ve dün gecedен hemen sonra

olmaz." "Dün gece bizim düğünümüzdü."

"Sen de tecavüze uğradın-"

"Yapma," diye öfkeleni. "Bir daha asla o kelimeyi ağzına alma.

Dün gece başıma inanılmaz bir şey dışında hiçbir şey gelmedi." Bana doğru adım atarak kollarını belime doladı ve karnını sertliğime bastırdı.

İrkildim ve bir iniltiyi içime çektim. "Nerida... Seni uyarıyorum. Nazik olmak için doğru kafa yapısında değilim. Sen

kendini tehlikeye atarak beni çileden çıkardın. Elini korkunç bir diş gösterisinin içine sokarken bana izlettirdin. Tanrı aşkına beni denize ittin-"

"O zaman öfkeni benden çıkar. Sana nasıl hissettirdiğimi göster."

"Neri... beni zorlama."

"Aslan, teslim ol."

"Bugün değil-"

"Evet, bugün." Eli aramızda kıpırdandı ve sikimin etrafına dolandı.

"Kahretsin." Eğildim, bileğini tekrar yumrukladım, onu durdurmaya çalıştım ama haince avucunu bana daha sert bastırdı. "Beni delirtiyorsun."

"Göster bana."

"Yapamam. Sana zarar vermeyi reddediyorum." "Bana zarar vermeyeceksin."

"Şu anki durumumla bunu garanti edemem."

Titredi ve alt dudağını ısırdı. "Bunun beni ne hale getirdiğini görmüyor musun Aslan? Bana dokunsan ne kadar ıslak olduğumu anlardın."

Sikim kalkarken içimden Türkçe küfürler kaçtı. ihtiyaçla dalgalanıyordu. Parmakları beni aşağı yukarı okşadı, bileğindeki tutuşum onu en ufak bir şekilde durdurmadı.

Bu bir işkenceydi.

Zihinsel ve fiziksel işkence.

Yakında kopacaktım.

Ve bunu yaptığımda, onu dehşete düşürecek ve dün gece ne kadar çok şey sakladığımı kanıtlayacaktım. Onun

içinde olmak ne kadar karanlık ve tehlikeli yanlarımı ortaya çıkarmıştı.

oyna. Olmak için doğduğumdan daha iyi olmak için çabalayabilirdim. Zalimlik yerine iyiliği seçebilirdim, ama konu ona gelince... Kim olmam gerektiğini unuttum. Tüm sözlerimi unuttum. İyi ve nazik olan her şeyi unuttum ve kötü ve iğrenç her şey.

Kendime hâkim olmaya çalışarak, "Durmalsın Hayatım," diye homurdandım.

"Ve benim iyi olduğuma güvenmelisin. İyiden de öteyim. Seni istiyorum, Aslan. Gerçek seni istiyorum. Duyarlı seni. Şiddet dolu seni."

Gözlerim irileşti ve onunkilerle kilitlendi. "Ne dediğinin farkında değilsin."

"İstiyorum."

Burnumu onunkine bastırarak homurdandım, "Sana gerçek beni verseydim, bu tekneden atlar ve bir daha asla durmazdın. yüzmek."

"Dün gece Ethan'ı dövmeni izlemek gördüğüm en ateşli şeylerden biriydi. Şiddet değil. Kan değil. Ama sen. Beni koruman. Beni onurlandırman-"

"Bugün seni koruyor olmazdım, Nerida. Kendini tehlikeye attın. Seni kurtaramayacağım bir zarar. Kızgın olduğum kişi sensin, başka kimse değil."

"O zaman bana ne kadar deli olduğunu göster, kocacığım. Belki ben de özür dilerim."

"Kelimenin tam anlamıyla benim ölümüm olacaksın." İçime bir başka beyaz şehvet dalgası gönderirken kemiklerim çatırdadı. Son bir kez denedim. Onu güvende tutmak için son çabam... benden. "Sana dokunmayacağım, karıcığım. Seni sevmek yerine şaplak atmama saniyeler kalmışken olmaz."

Başını arkaya eğdi ve inledi. Yüksek sesle. "Yap hadi. Bugün benim için endişelenmeni sağladım. Sana beni izlettirdim tehlikeli bir şey. Cezalandır beni."

Görüşüm karardı. "Fetişlerinden biri daha, canım?"

"Bir fantezi."

"Bir kâbus." Başımı salladım ve onu uzaklaştırmak için ellerimi omuzlarına koydum.

Sadece...

Parmaklarım ona saplandı.

Onu sıkıca tuttum ve hapsettim.

"Bir türlü uyanamadığım bir kâbus," diye nefes aldım, gözümü onun ağzından ayıramıyordum. Tam da bu teknede beni emen o güzel ağzından. Binlerce kez öptüğüm ve her zaman binlerce kez daha öpmek istediğim ağzı.

Başka bir enerji şimşeği içimizi yaktı.

Ellerim omuzlarında prangaya dönüştü.

Onu masaya geri götürdüm, kenara sıkıştırdım ve bikinisinin kalçalarındaki fiyonklarını çektim. "Eğer çok güçlü olursam, beni durduracaksın. Çok fazla alırsam çığlık atarsın. Seni çok sert becerirsem, sen-"

"Denizati," diye fısıldadı. "Denizati kelimesini söyleyeceğim ve-"

Bitirmesine izin vermedim.

Çenesini yakaladım, yüzüstü tuttum ve onu acımasızca sertçe öptüm.

İnledi ve parmaklarını saçlarımda birleştirdi, dili benimkine karşı savaş açtı. Boyun eğmedi. Boyun eğmedi. Özür dile. Benimle kavga etti.

Ben de patladım.

Ayağımın bir hareketiyle ayaklarını altından çekerek onu yakaladım ve güverteye indirdim. Turistler yakındaydı ama göremezlerdi. Eğer aşağıda kalırsak göremezlerdi. O Ona kalp masajı yaptığım güvertede, ıslak ve sırılsıklam bir şekilde onu yatırırken nefes nefese kaldım. Benzer bir pozisyonda, sırtüstü yatıyordu ve dudaklarımız ölüm kalım meselesi yüzünden birbirine yapışmıştı.

O anı bununla harmanlanmaya çalışıldı.

Mavi dudaklarında hissettiğim dehşet. Onun gevşekliği karşısında hissettiğim dehşeti.

O kadar panik içindeydim ki, o kadar yasak aşkla, korkuyla, kayıpla ve ihtiyaçla doluydum ki.

O olay için de hiç özür dilememişti.

Aslında, bana hissettirdiği tüm o boktan şeyler için hiç özür dilemedi. Beni düşürdüğü tüm yollar için. Beni kendisine ait kıldığı tüm kaçınılmaz, mücadele edilemez yollar için.

Bana hayatını borçluydu.

Hem de birçok kez.

Öpücüğüm daha da sertleşti, ikimizi de yaraladı.

Dilini emdim ve moraran parmaklarımla göğsünü yumrukladım.

Bana eziyet etmek için

doğmuştu. Bu kadarı bariz bir

şekilde doğruydu.

Tek amacı onu dayanabileceğimden daha fazla sevmemi sağlamak, ne kadar umutsuzluğa kapılabileceğimi görmek için beklemektir.

Onu kaybetme düşüncesiyle hayatta kalmaya çalışıyordum.

Son beş yılımı, uyanık olduğum her anı onu güvende tutmaya adanarak geçirdim.

Ama artık birlikte olduğumuza göre -yıldızlar ve auroralarla evlendiğimize göre- ölüm ya da başka felaketlerle benden koparılması korkusu öfkemi alevlendiriyordu.

Tüm hayatımı onu güvende tutmak için savaşıyor geçirebilirim. Her şeyden.

Ama sonunda, onu asla güvende tutamayacağım tek şey...

Benim.

İçimde vahşi bir vahşet kükredi. Kırmızı bir sisin içine düştüm. Tutku, ceza ve acının sisi. Isırma, öpme, Boynuna doğru ilerlerken elim sırtının altına kaydı ve bikinisinin fiyonkunu yırttı. Üçgenleri koparıp arkama attığımda çığlık attı.

Ben onun çıplaklığı karşısında donup kalırken o titredi. Meme uçları ne kadar sertti. Teni güneşten ne kadar da altın sarısı parlıyordu. Etrafımızda parlayan güneş ışığıyla, tıpkı deniz tabanında olduğu gibi görünüyordu. Bir siren. Bir su perisi. İnsanların sonunu getirmekte ve ölümlü ruhlarını sonsuza dek köleleştirmekte yetenekli bir yaratık.

Bir başka şehvet dolu öfke patlaması damarlarımda orman yangını gibi parladı. Ona doğru eğilip ağzımı sol meme ucuna yapıştırdığımda saçlarımdan okyanus damlacıkları döküldü.

Berbat ettim.

Sert.

Dişlerim zorlukla tuttuğum dizginlerimle alay etti. Bir iniltiyle sırtı güverteden havalandı. Daha fazlasını istiyordum.

Yalvarmasını, yakarmasını istedim. Benden başka hiçbir şey hatırlamayacak kadar çözülmesini istedim.

Sadece ben.

Bir elimi güvertede onun yanına sıkıştırıp diğer meme ucunu emerken burun deliklerim alevlendi. Hepsine sahip çıktım. Onu kıvrandırdım. Acıyla karışık bir zevk verip vermediğim umurumda değildi.

Bunu hak etmişti.

Alışkın olduğum o zihin parçalayıcı, vücut tırmalayıcı, kemik sızlatan durumda var olmayı hak ediyordum.

Beni her lanet günde iki büküm ve canlı canlı derimi yüzmüş gibi hissettirdi.

Bana borçluydu.

Tüm anlar ve tüm özlemler için bana borçluydu.

"Kendini her tehlikeye attığında bana bunu yapıyorsun," diye hırladım. Boşta kalan elimle boxer külotumu yırtarak bacaklarımdan aşağı ittim. Onları tekmeleyerek uzaklaştırdım.

Kalçasını kavradım ve onu altıma kaydırarak tüm ağırlığımla üzerine çöktüm. "İşte beni bu kadar delirtiyorsun."

Sertleşmiş sikimi kalçasına bastırdım. "İşte beni bu kadar çaresiz bırakıyorsun." Ona karşı topraklandım. "Bu senin neden olduğun acı."

Bacaklarını ayırıp elimi bacaklarının arasına soktuğumda haykırdı.

Tek bir parmağımı içine soktuğumda gözleri kapandı.

Islanmıştı.

Çok ıslak.

"Kahretsin, Neri." Tek parmağım iki oldu.

"Daha fazla," diye inledi. "Tanrım, daha fazla. Lütfen-" Parmaklarımı gidebildikleri kadar derine soktum, parmak boğumlarım onun içindeydi, başparmağım klitorisine sertçe bastırıyor, onu zevk dağının tepesine, tepesine, tepesine itiyordum.

İnlemeleri derinleşerek gırtlaktan gelen bir yakarışa dönüştü. "Tanrım..." "İşte beni bu hale getiriyorsun. Seni kaybediyorum." Homurtularım onunkilere karıştı, elim acımasızca kalçalarının arasına girdi. "Beni vahşileştiriyorsun, karıcığım. Beni tehlikeli yapıyorsun."

"Aslan-" Ben ona bir şeyler yaparken başı öne eğildi. Yaramaz şeyler, günahkâr şeyler, ama bir şekilde gerçekten istediğim şey için çok masumdu.

"Bana meydan okuduğunda beni bu hale getiriyorsun." Parmaklarımı çekirdeğinden ayırarak yanağını kavradım ve uyarılmışlığını üzerine bulaştırdım. "Bu seni tahrik ediyor mu? Sensiz var olamayacağımı bilerek mi?"

"Evet. Tanrım, evet." Başparmağımı sahiplenici bir şekilde dudaklarının üzerinde gezdirirken gözleri dalgalandı.

"Başka tarafa bakma," diye emrettim, kalçalarım açık bacaklarının arasına girdi. "Sana kime ait olduğunu gösterirken asla başka tarafa bakma."

Dirseklerimi iki yanına sıkıştırıp parmaklarımı saçlarına dolayarak onu yüzüstü tuttuğumda nefesini içine çekti. Kalçalarım eğildi, arıyor, yalvarıyordu. İçgüdülerim tarafından yönlendiriliyor, şehvet ve güç tarafından kontrol ediliyordum.

Onun ateşini buldum.

Onu iyice açtım.

Uçurumun kenarında titriyordum ve gözleri açlıkla parlıyordu.

"İşte seni bu kadar arzuluyorum. Hepsini. Seni.

Siktiğim. Zaman." İçine girdim.

Acımasızca sert.

Tehlikeli derecede

derin.

Ben içini doldurup onu iyice gererken bakışlarında buz mavisi bir ateş yanıyordu.

Bacakları kıcıma dolandı, beni tuttu ve her şeyimi ona vermem için beni zorladı.

Seğirdim.

Nefesim

kesildi.

Aşırı duyarlılık lanetim her şeyi hayal edilemeyecek kadar yoğun hale getirdi.

Kanım şarkı söyledi.

Sikim zonkluyordu.

Böyle gelebilirim.

Derin mızraklı.

Ev kilitli.

Bir şekilde benim ruhumun eksik parçasıyla doğmuş olan bu güzel, çileden çıkarıcı kızla bir bütün olmuştum.

Duygular içgüdüyle

düğümlemiş. Vahşilikle

örülmüş duygular.

Bu ölümcül karışım beni çırılçıplak, güçlü bir şekilde farkında ve dalga dalga gelen yoğunluğun altında bıraktı.

"İşte üzerimde bu kadar gücün var." Kalçalarımı yuvarlayarak her santimini hissetmesini sağladım. "İşte beni böyle dizlerimin üzerine çöktürüyorsun, Neri." Parmaklarım saçlarında sıkılaştı, sertçe çekerek onu tamamen kapana kısırdı. "Ama şu anda... Seni sırt üstü yatırdım."

Alt dudağını ısırdı, hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. "Seni yaydım, ıslattım ve merhametime bıraktım... ve Ne yapacağımı biliyor musun?"

Nefes nefese kaldı ve başını sallamaya çalıştı, yumruğumu tuttuğum için hareket edemiyordu.

"Benim gibi bir adamın kalbini çalarsan ne olacağını sana göstereceğim."

Yukarı ittim.

Acı verici bir şekilde derin sürdüm.

Beni dönüştürdüğü canavar karanlığımdan patladığında tüm insanlığım yok olurken haykırdı.

Ona bindim.

Kalbim küt küt atarken ve nabzım kulaklarımda
kükreirken ona doğru atıldım. Bedenlerimiz birbirine
çarparken dizlerim güverteye sürtündü. Deniz suyu
birikintilerinin arasından kayarak geçti.

Ona tekrar tekrar saptığımda dağınık ve kontrolden
çıkmiştık. Kavgaya ediyor, çarpışıyor, homurdanmalarımız
yüksek ve hayvani oluyordu.

İçimden vahşi bir kükreme çıkarken ağzım açık
kaldı. Başımı eğdim ve onu öptüm.

Ağzımın içinde inledi, bana hava verdi, on dört
yaşındayken ona verdiğim tüm oksijenin yerini aldı. Ona
kalp masajı yaparken on sekiz yaşında aşk acısı çeken
biriydin. Çaresiz
onu yaşatmak için. Onu kaybetme korkusuyla çılgına
dönmüştüm. Onu kaybedersem her şeyin biteceğinin o kadar
farkındaydım ki.

O benim için öyleydi.

Eğer ona sahip olamazsam tek bir gün bile yaşamak
istemiyordum. Kalçalarım zarif bir şekilde sertleşti.

Onu cezalandırıyorum.

Sikimi onun derinliklerine, çok derinlerine
sokuyordum. Bir daha asla vücudu başka birini
tanımayacaktı. Bundan emin olacaktım.

Onu işaretleyecek, damgalayacak, bana sahip olduğu her
şekilde ona sahip olacaktım, böylece her zaman ait olacak,
her zaman eve gelecek, her zaman beni hatırlayacak, beni
isteyecek, bana ihtiyaç duyacaktı.

Kafamın içindeki bir fısıltı anı çalmaya çalıştı.

Yakalanırsam ne olacağının korkunç dehşeti.

Ben gidersem, onun yalnız kalmasını istemedim.

Başka birinin onu korumasını, sevmesini isterdim-

Kimi kandırıyorum lan ben?

Onu başka biriyle düşünmek? Ölü ya da diri olsam bile
mi?

Beni öfkeliendirdi.

Beni kükretti.

Ona vurmamı, vurmamı ve vurmamı, saçlarını
yumruklamamı, bir vahşi gibi içine girmemi ve yanmasını
sağlamamı sağladı.

Yandığım gibi, canımın çektiği gibi.

"İşte alacağın bu," diye nefes nefese kulağına söyledim. ve yaklaşan serbest bırakılmanın acı verici kıvılcımları omurgamdan aşağı sekti. "Beni bulduğun gün tasmaladığın şey buydu, Neri."

Tırnakları sırtımı paramparça ederken ben de erkeklіđe dair her şeyi kaybettim.

O da benim gibi vahşileşti. Kontrolden çıkmış ve manik. Ben onu sikerken homurdandı.

Tekrar tekrar, çığlıkları yükseldikçe, onu daha sert ve daha hızlı aldım.

Altımda sertleşirken çığlıkları miyavlamaya dönüştü. Ayak parmakları kıvrıldı. Başı eğildi. Ve çığlık attığında, onu en derin öpücükle, en kontrolcü dille susturdum.

Vücudu benimkinin etrafında heyecan verici bir serbest bırakma ile dalgalanırken, barbarca bir hırıltı benden kaçarken onun ağzını tıkadım.

Bana yumruk attı.

Beni sağdı.

Ve benim hiç şansım yoktu. Ben de onunla gittim.

Onu kovaladım.

Ona bindim, azdım ve bedenimin ve ruhumun her parçasını içine döktüm.

Hassas tenim titredi. Yükselen farkındalığım paramparça oldu.

O benim ilk ve tek lanet kızımdı.

Hayatımın en keskin salınımı omurgamı parçaladı, Aletime doğru fışkırdı ve beni sarsıp içinde titretti.

İnemelerimi bir öpücükle daha bastırdım ve onu arzumu yalamaya zorladım.

İçine girmeye devam etme dürtüsü onu her damlasıyla beslememi sağladı.

Onu benim olarak işaretlemeye devam etme içgüdüğü, sonumuzu neredeyse başlangıcımız kadar şiddetli hale getirdi.

Durmak istemedim.

Duramadım.

Kendimi bırakmışım ve kafese kapatılması gereken parçalarımı toplayıp ait oldukları yere geri götürmek muazzam bir çaba gerektiriyordu.

Biraz zaman aldı.

Kalçalarım nihayet yerleşmeden önce bir sonsuzluk, doygun ve onun iyi ve gerçekten hakim olduğunu bilmekten memnun.

Önemli olan her şekilde benimdi.

Bu bilgi, öfkeli kalp atışlarımı kontrol etmeye ve vahşi doğamı yumuşatmaya yetti.

Birbirimize sarıldık.

Birbirimizi içimize çektik.

Ve insanlığımın kırıntıları geri döndüğünde, yaptığım şey için omurgamdan aşağı korku dalgaları yayıldı. "Kahretsin... Nerida." Dirseklerime kadar kalkarak parmaklarımı güneşte kuruyan saçlarından ayırdım. Geri çekilmeye başladım. "Özür dilerim-"

"Sakin özür dilemeye kalkma." Şişmiş dudaklarıyla gülümsedi ve kıcımlı tutarak ayrılmamı engelledi. Bir iniltiyle, iyi okşanmış bir kedi gibi altımda gerildi, vücutlarımız kayıyor ve birbirine yapışıyor. Sikim içinin derinliklerinde nabız gibi atıyor, başka bir tada susamış bir şekilde önünü iliklemesine tepki veriyordu.

Omurgası kırıldığında ve yüzü rahatsızlıkla parladığında kaskatı kesildim ama hiçbir şey gözlerindeki memnuniyet ışıltısını ya da kendini beğenmiş doygunluğu gizleyemedi. "Demek... senin gibi bir adamın kalbini çaldığımda böyle oluyor, ha?"

Bir parçam utanıyordu.

Ona karşı hiç bu kadar sert, çaresiz ya da acımasız olmak istememişim.

Ama gülümsemesi ve bakışlarının sevgiyle parlaması, boğazıma doğru hızla tırmanan utancı hafifletmeye yardımcı oldu. "Beni daha yakından tanımak istedin..." Sırıttım, sikim onun içinde seğiriyordu. "Şimdi istiyorsun."

Dudaklarını yaladı. "Ne yazık ki senin için, bu benim her şeyi bilmek istememe neden oldu. Benden sakladığın her parçanı. Yokmuş gibi davrandığın her parçanı. Babanı sevdiğini biliyorum. Sana sayılar ve tatlılık için bir sevgi veren kişi, ama... sen sadece o oğul değilsin. Sen başkasının da oğlusun. Güçlü, acımasız ve açıkçası kulağa canavar gibi gelen bir adamın varisisin-"

"İşte bu yüzden bu yönümü asla benimsemeyeceğim."

"Ama görmüyor musun? Sen sadece o değilsin. Sen daha iyisin.

ondan daha fazla. Sen ondan daha fazlasısın. Asla o olmayacaksın.

Çünkü sen zaten kendine özgüsün. Senden korkmuyorum Aslan. Senden asla korkmayacağım çünkü o yanın beni koruyor, beni mahvederken bile-"

"Seni tahrip etmek mi?" Kabul etmek istemediğim kelimelerin aramızda kalmasına izin vererek homurdandım.

"Yaptığım şey bu mu?"

"Bana aslan gibi davrandığına eminim."

İçimden güldüm. "E-okuyucunda okuduğun kitapların farkındayım, Neri. Bu konuda o kadar da masum değilsin."

Kaşları saç çizgisinin içinde kaybolurken, kirli bir baştan çıkarıcı olmak yerine tatlı bir bakire gibi gözlerini kırıştırdı. "Ne okuduğum hakkında hiçbir fikrin yok."

"Oh, yok, değil mi?" Burnumu onun kiyle birleştirdim. "Peki ya ejderha değiştiren ve düğüm atana ne dersin? Eşi onun gibi kaçamaz-"

"Aman Tanrım. Bunu nereden biliyorsun?"

"Ben de seninle aynı hesaptayım. Anna yeni sürüme geçtiğinde eski e-okuyucusunu bana vermişti, hatırladın mı? Senin kütüphaneni paylaşıyorum ve Fransız erkeklerin Avustralyalı kızları ipe çekmesi, oyuncaklar ve kırbaçlar kullanması ve-"

"Tanrım, dur." Güldü.

"Nereye varmaya çalıştığımı anladın mı?"

Yanakları kıpkırmızı oldu. "Sence ben-"

"Tahakküm için ateşli miyim?"

İnledi ve yüzünü boynuma gömdü. "Sen söyledin, ben değil."

"Vücudun bana ilk öpüştüğünden beri Sen." İçinde sertleştim, kanım yoğunlaştı, arzum kabardı. "Neden kendimi zar zor kontrol edebildiğimi sanıyorsun? senin etrafında? Bana tatlı tatlı gülümsüyorsun. Kapımın önünde seni parmaklamama ve masum dilinle beni öpmeme izin veriyorsun, ama sonra yatağa gidip lezzetli ve pis bir kitap okuyorsun. şeyler."

"İstersen o pisliğin bir kısmını canlandırabiliriz."

"Kahretsin, beni kışkırtma." Sertleştim, onu tamamen gerdim

Tekrar, dün gece ayrılmadığımız gibi ayrılmadığımızın son derece farkındaydık - sanki ayrı olma düşüncesi düşünölemeyecek kadar acı vericiydi.

Biz insandık. Neri'nin kitaplarındaki gibi büyümöz ya da ilkel çiftleşme ritüellerimiz yoktu. Yine de... kalplerimiz Birleştirme bağı. Çözölemeyen bir düğüm çünkü onsuz hayatta kalmak çok acı verici olurdu.

Sözcükler silikleşti ve kollarıma daha sıkı sarıldı.

İlkel dürtüler tekrar itmek için omurgamda şarkı söyledi, ama anın ağrıyan hassasiyeti beni yanıma yuvarladı ve onu benimle süröklledi.

Bacağı kalçama asıldı, bizi bir arada tuttu.

Birbirimizin içinde.

Gözlerimiz kilitlendi.

Dudaklarımız en yumuşak öpücüğü aradı.

Ve yanlış bir şey yaptığımdan korkmaktan kendimi alamadım.

Ona o şekilde dokunmamalıydım. Onu bu kadar kabaca becermemeliydim. Özellikle de sonra.

"İyi misin, karıcığım?"

Titredi ve beni tekrar öptü. "Asla yorulmayacağım

"Bana karın dediğini duydum. Ve evet, ben iyiyim." Gözleri buzullar gibi benimkileri yakıyordu. "Gerçekten."

"Yaptığım şey... kullandığım güç... hiçbir şeyi tetiklemedi mi?"

Yüzünde bir gölge dolaştı ama bakışlarımı tuttu. "Sana söz veriyorum Aslan. Ben senin kollarındayken başka hiçbir şey yok. Bana olan ihtiyacın beni tamamen mevcut kılıyor. Ne

zaman

Sen böylesin... İçimde derinlerde, başka hiçbir yerde değilim. Tüm kalbimle seninim."

Kalbim kabardı. "Ve eğer bu doğru olmaktan çıkarsa yardım etmeme izin vereceksin."

"Her zaman." Kollarını omuzlarıma doladı.

Bana sıkıca sarıldı. "Bana bu şekilde 'yardım etmeye' devam ettiğin sürece, iyileşeceğimden hiç şüphem yok. Sadece... kendini benden uzak tutma. Kendini her zaman kısıtladın. Bunu hissediyorum.

Beni her öptüğünde. Sadece bana her şeyi ver ve sana yemin ederim... İyi olacağım."

Gerçekten daha çok dinlemeliydim.

Söylemediği şeyi duymalıyım.

Neri bir kızın katlanabileceği en kötü şeylerden birini atlatmıştı.

Cesaretini onu korumak için kullandı. Onu iyileştirmek için benim sevgimi kullandı.

Yine de onu ne kadar seversem seveyim ya da ona ihtiyacı olanı ne kadar şiddetle verirsem vereyim... o da benim gibi olacaktı.

Yüzleşmek istemediği bir geçmişin tuzağına düşmüştü.

Onu görmezden gelmeyi, ondan saklanmayı, hayat normalmiş gibi davranmayı tercih ederken, tüm bunlar karanlıkta iltihaplandı ve kanadı.

Bölüm Kırk Dokuz

*

Nerida

*

(Hırvatça Deniz: Daha Fazla)

"HAYATTA KALDI MI?"

Gözlerimi kırptırdım, geçmiş deniz renklerine bürünüp acı verici bir şekilde anılara dönüşürken kafam yeniden karıştı. "Pardon?" Şakaklarımı ovuşturdum ve ortaya çıkan hafif baş ağrısına lanet ettim. Aşına olduğum bir baş ağrısıydı bu. Yirmi yaşımdan beri bu ağrıdan muzdariptim. Hayatımın en kötü anı tarafından getirilmişti. Tecavüzden çok ama çok daha kötü bir an. Çok, çok daha kötü.

Sonrasında olacaklara katlanmak zorunda olmasaydım, her gece Ethan için seve seve bacaklarımı açardım. Aslan'ın başına gelenler...

Kalbim göğsümde sıkıştıyordu, duygularım çok keskin ve hırçındı. Muhabirlere ne olduğunu söylemek istemedim. Noel'de oldu. Onlara ne olduğunu söylemek istemedim. Ailemin kırık ve kanayan bir kalp yüzünden öleceğimden korktuğu günden sonra ya da o gün civarında oldu.

Bunu tekrar yaşamak istemedim çünkü ilk seferinde zar zor hayatta kalmıştım.

"Nerida?" Dylan eğilip dizime dokunarak nazikçe sordu. "İyi misin? Durmak ister misin? İstersen yarın tekrar gelebiliriz."

Elinin arkasını okşadım ve zorla gülümsedim. "Hayır, hayır. Ben iyiyim. Geç olduğunu biliyorum, ama... Sana söylemeyi tercih ederim

bugün her şey tamam."

"Yarın gelmenizde bir sakınca yok." Margot gülümsedi, Güneş ufka doğru tembel inişine başlamıştı. Saatlerdir konuşuyordum. Beni avlayan gölgelerden saklanarak iyi şeylerle oyalanıyordum.

Yarın.

Hayır.

Bugün olmalı.

Şimdi.

Çünkü şu an hepimizin sahip olduğu tek andı. Uzun yaşamım boyunca öğrendiğim bir şey varsa, o da buydu. Yaşamamın gelecekte ya da geçmişte olmadığı tartışılmaz bir bilgiydi. Şu anda yaşanıyor ve odaklanıp onu yaşamak bizim elimizdeydi çünkü eğer bunu yapmazsak... her şey biterdi.

Daha uzun oturarak boğazımı temizledim ve sordum: "Soru neydi Dylan? Devam etmek istiyorum. Devam edebilirim."

Sonunda tekrar etmeden önce beni dikkatle inceledi, "Yaşadı mı? Ethan...? Aslan'ın ona yaptıklarından ve gece yarısı yüzmesinden kurtuldu mu?"

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. Ethan da sonuçta bir insan olduğu için fazla kendini beğenmiş olmamasını umduğum bir gülümsemeydi bu. Birinin oğluydu. Birinin kardeşiydi. Korkunç bir şey yapmış ve korkunç bir bedel ödemişti. Ama artık ona karşı bir düşmanlık ya da korku beslemiyordum. Yıllar önceki gibi değil. O zaman başa çıkamadığım duyguların altında boğulmuştum ve Karma'nın bizi aynı derecede korkunç bir şekilde ziyaret etmesini sağlamıştım.

"Bugüne kadar bilmiyorum." Yaşlılıktan lekelenmiş ellerime baktım. "O hiç bulunamadı. Tıpkı Aslan'ın ailesinin hiç bulunamadığı gibi. Hepsi iz bırakmadan ortadan kayboldu."

"Sence Ethan... yenmiş midir?" Margot yüzünü buruşturdu. "Böyle bir şey olabilir mi? Kancayı takmasına yardım ettiğin köpekbalığı teşekkür etmek için onu yemiş olabilir mi?"

Gülümsedim. "Belki de. Denizin ekosistemi

erkek ya da balina eti arasında ayırım yapamaz. Ne yok

Birinin daha uzun süre ihtiyaçı olana bir başkası ihtiyaçı duyar. Yaşam döngüsü acımasız ve öngörülebilirdir."

"Yani... Aslan onun cinayetiyle hiç suçlanmadı mı?" Dylan dikkatle sordu.

Yüzümü buruşturdum.

Sorusu biraz sonra olacaklara çok yakındı.

Çarpmaya hazır bir şekilde sıraya dizilmiş domino taşları dizisindeki ikinci olay.

"Hayır. Değildi. Kimse bilmiyordu. Yani... biz söyleyene kadar kimse bilmiyordu."

"Bekle. Kime söyledin?" Margot sordu. "Yani... Ben Dürüst olmak gerekirse, bunu bize söylemenize şaşırdım. Olayın onlarca yıl önce gerçekleştiğini biliyorum, ama... Aslan hala

Suçlu bulundu. Buna dayanarak aniden Ethan'ın kalıntılarını aramaya başlarsa hayatının geri kalanını hapiste geçirebilir.

makale."

Dylan sertleşti. "Margot haklı. Şahsen Ethan'ın hak ettiğini bulmasına sevindim. Aslan burada olsaydı, karısı bu şekilde incinen her erkeğin yapmak isteyeceği şeyi yaptığı için elini sıkardım ama... bu konuda bu kadar açık olmak riskli olabilir, Nerida. Belki de bazı kısımları yeniden düzenlemeliyiz-"

"Hayır. Hikayenin tamamı sizde kalsın." "Ama endişelenmiyor musun-"

"Hayır." Neden endişelenmediğimi sormalarını beklemedim.

Bu soruya bir cevap alamazlar.

Margot ve Dylan hikayeme devam etmek mi yoksa Ethan'ın olası cinayeti üzerinde inatla durmak mı istediklerini düşünerek birbirlerine baktılar. Hayatta kalması ya da ölmesiyle ilgili bir sonuca varamamak hayatımın destanında her zaman yarım kalmış bir son gibi hissettirmişti.

Kıyıya yüzüp, topallayarak en yakın hastaneye mi gitmiş? ve tedavi için yalvarmış mıydı? Neden bacağında bir delik ve iki parmağının eksik olduğu konusunda yalan mı

söylemişti? Belki de

Ne yaptığından haberi olmayan bir eş ve kendi çocuklarıyla
kendi hikâyesini yaşıyordu. Ya da... belki de kemikleri

Şimdi mercan. Kireçlenmiş ve pratik olarak taşlaşmış, kabuklularla mutasyona uğramış, hevesli balıklar tarafından temizlenmiş.

Asla bilemezdim.

Ve her günkü ruh halime bağlı olarak - onu gerçekten düşündüğüm günlerde, ki bu hiçbir zaman olmadı - ya hayatta kaldığını ya da öldüğünü umardım. Onun sonuyla ilgili anlatıyı kontrol edebiliyordum, bu da bana rahatlık veriyordu, her ne kadar uzun süre hayatta olup olmadığını bilmemek bana kabuslar gördürse de.

Dikkatlerini dağıtmaya çalışarak, "Sana takip etmekte iyi olduğumu söylediğim o küçük dürtüleri hatırlıyor musun? Gelip geçici gibi görünen o küçük bilgileri? Bir şeylerin yaklaştığına dair beni oldukça yüksek sesle dürtmeye başladılar.

Acı verici ve zor bir şey. Hayatımızın akışını sonsuza dek değiştirecek bir olay."

"Tecavüzden daha kötü bir şey mi?" Margot'nun ağzı açık kaldı. "Tecavüz yüzünden bir şey." Üzüntüyle omuz silktim.

"Aslan'ın benden istediğini yapmış olsaydım önlenebilecek bir şeydi."

Margot birdenbire anlayarak dik oturdu. "Onunla konuşmadın... değil mi?" diye sordu sessizce. "Sonrasında sana yardım etmesine izin vermedin.... kendini kapattın."

Kadınsı bir anlayışla ona gülümsedim.

Kadınlar güçlü ve yenilmez olmak için yaratılmışlardır. Çoğumuzu kıran da bu şartlanma oldu.

"Kuzenim uyuşturuldu ve tecavüze uğradı." Margot elini mikrofonun üzerine koyarak bundan sonra söyleyeceklerinin kaydedilmesini engelledi. "Her şey boyunca uyudu ve kız kardeşimin onu hastaneye götürmesi sayesinde öğrendim. DNA sonuçlarına göre en az üç erkeğin onu istismar ettiğini tespit ettiler. Hepimize iyi olduğunu söyledi. Üç meçhul adamın onu ömür boyu yaralamasına izin vermeyeceğini söyledi.

Bize danışmanlık aldığını söyledi. Ne kadar acı çektiğini sakladı. Artık saklayamaz hale gelene kadar, sonunda ne kadar başa çıkamadığını anladık. Bu uzun bir süreçti.

Yardım istediğinde ve saklanmak yerine gerçekten iyileşmeye başladığında iyileşti."

Uzandım ve elini sıktım. "Tüm kadınların aynı seçimle savaştığına inanıyorum. Cesur bir seçim Olanlarla yüzleşmek ve onları gömmek - çünkü gücümüzün bizi etkilemediğini söylemekten ya da bizi etkilemesine izin vermeyi seçmekten geldiğine inanıyoruz. İyi olmadığımızı söylemek. Ağlamak. Öfkelenmek. Bir şeyleri ve kendimizi kırmak. Bugünlerde toplum Acıyı daha hoş karşıladık. Ama o zamanlar bize gözyaşlarımızın piç kurusuna sadece daha fazla güç verdiği öğretilmişti. Bunu düşünerek, bunun hakkında konuşarak ya da travmanın içimizden akıp gitmesine izin vererek zayıf oluyorduk. Hayatımıza devam etmiyorduk. Bastırmak yerine kabul etmemiz gereken o anın bizi tanımlamasına izin veriyorduk."

Arkama yaslandım, gözlerini tuttum ve tüm dürüstlüğüme ona verdim. masaya. "Aslan benim için öldürürdü. Muhtemelen benim için öldürmüştür. Yemek sırasında gözlerimi her yakaladığında, ailemin haberi yokken, iyi olduğumdan emin olmak için ruhumu karıştırdığını hissettim. Bana her dokunduğunda, Söylediğim kadar iyi olmadığım gerçeğini yırtıp attığını hissettim. "Bu beni sonsuza kadar suçlu hissettirdi. Ona sahiptim. Seviliyordum.

onun tarafından. Korkacak bir şeyim yoktu. Kaçacak bir şeyim yoktu. Ethan'ın icabına bakmıştı. Ve o gece ona söz vermiştim.

Hayatıma devam ettiğim düğün. Aslan, Ethan'ın yerine kendini koymuştu. Bacaklarımin arasındaki morluklar Aslan'ın sahiplenmesi sayesindeydi. Onun koruması. Onun bağlılığı. Bir piçin tacizine değil. Takip eden haftalarda, hiçbir şey dış görünüşüm değişti. Hayat ilerledi, sınavlar tamamlandı, okul bitti ve tüm bunlar olurken, her geçen gün, düşündüğüm kadar güçlü olmadığımı fark etmek zorunda kaldım.

"Bunu düşünmek istemedim, bu yüzden düşünmedim.

Eski erkek arkadaşımın yatağında olanları tekrar yaşamak istemedim, bu yüzden hiç olmamış gibi davrandım. Ama geceler geçtikçe zihnim bana başka seçenek bırakmadı. Kabuslar yavaş yavaş başladı, ara sıra. Ancak bastırılmışlığımda çatlaklar oluşmaya başladığında, bu kabuslar gündüz terörüne dönüştü. Atladım

ne zaman biri bana farkında olmadan dokunsa.

Arkadaşlarımla dışarı çıkmayı bıraktım. Annem ve babamla fiziksel temastan zevk almayı bıraktım. Aslan beni öpmek için gafil avladığında bile birkaç kez irkildim.

"Oh hayır..." Margot nefes aldı, bunun nereye varacağını çok iyi biliyordu. "Bu onu öldürebilirdi."

"Onu öldürmekten daha fazlasını yaptı." Sessizce dinleyen Dylan'a baktım, oraya buraya birkaç not alıyordu.

"Ne oldu?" Margot sordu, gözleri gergin ve endişeliydi.

"Kendi başıma üstesinden gelmeye çalıştım... feci sonuçlarla. Ne kadar güçlü olduğumu kanıtlamak için elimden geleni yaparken, Aslan'ın gücünü dizlerinden kestim. Tüm gücünün

Hayattaki amacı beni korumaktı, bu yüzden beni kendimden korumasına izin vermeyi reddettiğimde, onu çaresiz bıraktım. Her içgüdüğü benim adıma savaşa girmek için uluyordu ve ben

ona savaşacak bir şey vermeyi reddetti, bocaladı. Gittikçe daha fazla hayal kırıklığına uğradı. Söylediklerimden çok söylemediklerim yüzünden felç oldu."

"Acınızı paylaşabilirim. Tek yapmak istediğiniz yardım etmekken kendinizi çaresiz hissetmekten daha kötü bir şey yoktur." Dylan kaleminin ucunu çiğnedi. "Onu delirtiyor olabilirdin. Dur tahmin edeyim... patladı mı?"

"Oldukça olağanüstü." İçimi çektim. "Ve olabilecek en kötü şekilde."

"Ethan'ın sana yaptıklarını duyduktan hemen sonra buna hazır mıyım bilmiyorum," diye fısıldadı Margot.

"Ama bu en kötü şey değil, değil mi?" Dylan bakışlarını tuttu. "Daha fazlası geliyor. Daha kötüsü mü geliyor?"

Üzüntüyle başımı salladım. "Ah, evet. Bu sadece düşüşümüzün başlangıcıydı. Bizi gerçek anlamda parçalara ayıran bir düşüş. Ve ben yani...kelimenin tam anlamıyla."

Bölüm Elli

*

Aslan

*

(Gürcüce Ay: Mtvare)

Alçak Adalar'da Olanlardan Sonraki İlk Hafta
Zara'nın evinde ise Neri beni neredeyse iyi olduğuna ikna etmişti. Gizlice dolaşma rutinimize geri döndük ama Kapıma kuru kuru vurmak yerine, külotunu kenara iter ve olabildiğince derine inerdim.

Elimle ağzını kapatırdım. Ona sertçe binerdim.

Ne kadar tehlikeli bir oyun oynadığımızın bilincinde olarak serbest bırakılmamızın peşinden koşmak için hiç vakit kaybetmedik.

Jack ve Anna'ya söylemek istedim.

Her gece onlara en iyi nasıl anlatacağımı düşündüm.

Bu sadece seksle ilgili değildi. Hayat içindi. Sonsuza dek birlikteydik, her şekilde, sadece bu değil. Ellerimizi birbirimizden uzak tutamasak bile.

O sahilde birlikte uyumak bizi hayvana dönüştürmüştü.

Tanrıya şükür ikimiz de aynı derecede hassastık çünkü sevişmemiz hızlı, öfkeli ve neredeyse her zaman dillerimizle birbirimizin ağzını tıkamamızla sona eriyordu. İniltilerimizde boğuluyor, sonsuz sarsıntılar ve sıkmalarla homurdanıyorduk,

Sadece birkaç dakika sonra bir araya gelerek, özlenmeyeceğimiz değerli anları yakaladık.

Aralık ayı yaklaştıkça, Jack ve Anna her zaman olduğu gibi daha da yoğunlaştılar. Yıl sonu verileri için son dakika talepleri geldi. Gelecek yılın projeleri için hibeler verildi. Noel'de çıktıkları iki haftalık tatil için güverteyi temizlemek için tüm saatlerini harcadılar, şafakta uyandılar ve alacakaranlığa kadar dönmediler.

Çoğu gün onlarla gittim.

Ama bana ihtiyaç duymadıkları nadir günlerde, kızlarını gerçekten kirlettim. Çoğu zaman, ben Neri'nin içinde hala okul üniformasını giyiyordu. Öyle bir noktaya gelmişti ki, okuldan eve döndüğünde iki dakika sonra sikimin üzerinde zıplıyordu.

Ailesinin yanında olduğu günlerde, Anna akşam yemeğini hazırlayana ve Jack duşa girene kadar beklerdik.

Neri bana bir bakış atardı.

Görünüş.

"Beni hemen becer" diyen.

Onu odasına kadar takip ederdim ya da o bana gelirdi- Ailesinin evin neresinde olduğuna bağlı olarak - ve sadece birkaç sıcak öpücük, kıyafetlerin hızlı bir şekilde değiştirilmesi ve onu yakın olduğumuz sert yüzeye sıkıştırıp horozumu içine sokmam gerekecekti.

Onunla doğru düzgün konuşmama fırsat vermedi. Tırmalama ve pençeleriyle beni çılgına çevirdi, ona istediği şekilde hizmet etmem için dizlerimin üzerine çökmemi sağladı.

Çılgınca sürme, sürtünme ve pompalama ile bekareti gerçekten geride bıraktım. Ve eğer Jack tatlı Küçük Balık'ına yaptıklarımın onda birini bilseydi, sikimi koparır ve ön bahçelerindeki tek palmiye ağacına asardı.

Bu beni durdurmadı.

Tavşanlar gibi seviştik.

Hiçbir yer güvenli değildi.

Kapılar, duvarlar, yerler, Jack'in cipi, hatta havuzda ona yardım etmem gerekirken ışıklar kapalıyken

onun nefes alışması.

Yıldızların tanıklık ettiği evliliğimizden sonraki bir hafta boyunca Neri ve ben kendimizi kirli, çılgın bir sekse kaptırdık.

Günde iki kez.

Okula gitmeden önce yatağıma sürünerek girdiğinde bazen üç kez -bazen sahilde yaptığı gibi koşuyormuş gibi yaparak, sıkıca bana gelerek spandex şortu ve spor sütyeni vardı, onu yerden kaptığımda, o cazip şortu yırttığımda ve yastığıma acımasızca sert bir şekilde deldiğimde masumca şaşırmış gibi davranıyordu.

Kendimi onun içine gömmeden duramıyordum. Üzerime yaptığı büyüyü durduramadım, onu her aldığımda ona yardım ettiğimi, anılarından uzak tuttuğumu, Ethan'ın yaptıklarından kurtulması için ona bir çıkış yolu verdiğimi fısıldadı.

Ona güvenmiştim.

Bana her geldiğinde karıma yardım ettiğime inanıyordum, sadece onu becerdiğime değil. Ona özgür olması ve hayatına devam etmesi için alan açıyordum. Beni, dokunuşumun Ethan'inkini yaktığına ve aletimin onunkini yok ettiğine ikna etti.

Bütün bir hafta boyunca naftim.

İki hafta boyunca umutluydum.

Üç hafta boyunca temkinliydim.

Son sınavına girdiğinde ve mezun olmasına sadece bir hafta kaldığında, artık yalanlarını yutamaz hale gelmiştim.

Bana yalan söylüyordu.

İyi olmadığı halde bana iyi olduğunu söylüyordu.

Kabuslar görüyordu.

Çizilmiş yanaklarında ve gölgeli gözlerinde bunu görebiliyordum.

Bunu ruhundaki enerji ve ısıltıda hissedebiliyordum. Benimle konuşmasını sağlamaya çalıştım. Gerçekten konuşmasını. İlkel sikiş için yanıma geldiğinde yanaklarını okşadım ve onu usulca öptüm, itişler yerine kelimeler kullanmaya çalıştım.

Ama bana hiç izin vermedi.

Korkularımın yersiz olduğunu söyleyerek flört eder ve alay ederdi, isteksizce teslim olana kadar hissettiklerimden şüphe etmemi sağlardı.

Her zaman şortumu indirip üzerime binmesiyle sona ererdi, ben onun güvende olduğunu, adamın gittiğini ve ihtiyaç duyduğu her şekilde onun yanında olduğumu mırıldanırdım.

Daha sonra beni öpüyor, konuşmadan konuşma teklifimi kabul ediyor ve sonra ana eve dönüp uykuya dalıyor ve onu kurtaramadığım geceye geri dönüyordu. Ethan'ın kendisine ait olmayan şeylere dokunduğu ve uğruna dünyayı yakıp kül edebileceğim tek kızı incittiği geceye.

Benimle konuşmayı reddetmesi canımı acıtmıyormuş gibi davranmaya çalıştım. Kendi pisliğimi onunkinin üstüne koymadım.

Ona ne yaptığını bildiğimi hatırlatmadım çünkü ben yaptım.

Gemi kazasından bu yana her lanet gün, hayaletlerimden saklandım ve onları içimin derinliklerine ittim. Babamın bana Cem Kara ve gerçek mirasım hakkında söylediklerini hatırlamama asla izin vermedim. Bir matematik profesörünün biyolojik oğluymuşum gibi davrandım çünkü başka bir şey düşünmek beni çarmıha geriyordu. Bir matematik profesörü olmadığımı bile kabul edemiyordum. Gerçek Avcı çünkü bu Melike'nin kardeşim olmadığı anlamına geliyordu ve bu.... mümkün değildi.

Yıllar geçtikçe saklanmakta o kadar ustalaşmıştım ki, çoğu zaman bir yanımin neden hep üzgün ve çarpık olduğunu unutuyordum. Neden bazen kalbimde acıyla uyandığımı ya da kafamın fırtınalar ve çığlıklarla dolu olduğunu hatırlayamıyordum.

Bastırmada usta olmuştum ve Neri'nin de aynı beceriyi öğrenmesini izlemek beni öldürüyordu.

Aralık ayının büyük bölümünde travmasını kendi yöntemleriyle atlatmasına izin verdim. Onu düzeltecek bir sihrim olduğuna inanmıyordum.

yapabileceğim tek şey, beni istediğinde onun yanında olmaktı.

Beni kullanmasına izin verdim.

Kafamı
karıştırmasına izin
verdim. Beni hayal
kırıklığına
uğratmasına izin
verdim.

Ama kabusları günlerini zehir etmeye başladığında... işte o zaman sinirlenmeye başladım.

İlk kez ürktüğünde, annesi yemek yedikten sonra güvertede kollarını arkadan ona dolamıştı.

Kaskatı

donmuştum. Bu çok büyüktü.

Korkunçtu.

Bu, Nerida Taylor'ın -Nerida Avcı'nın- ailesinin burnunun dibinde bir şeyler sakladığının doğrudan bir itirafıydı.

Aslında iki şey... Ama bekleyebilirdim.

Onlara doğru söylemeyi planlıyordum.

Bir yüzük bile almıştım.

Daha önce hiç harcamadığım kadar pahalı bir yüzük.

Şehre gizlice girip bütün kuyumcuları dolaşarak aradığım bir yüzük.

Neredeyse vazgeçiyordum ama tıpkı deniz aslanıyla yüzen bir kızın olduğu kolyenin tasarlandığı gibi Özellikle Neri için, tam da benim mükemmel sirenim için yapılmış bir yüzük ortaya çıkmıştı.

Ona vermek için sabırsızlanıyordum.

Kadife bir kutunun içinde, çorap çekmeceme gömülü olarak sıkıca hapsetmişim.

Anna ve Jack'in önünde diz çöküp ona yeni baştan evlenme teklif etmek, kızlarını ne kadar çok sevdiğimi sözlerle değil eylemlerle göstermek istiyordum. Jack ve Anna yeminimi kabul ettiklerinde, ancak o zaman onlara zaten evli olduğumuzu söyleyebilecektim.

Neri'yi burada asla karım yapamazdım. Bu ülkede asla benim soyadımı taşımayacaktı ama başka hiçbir erkeğin onu benim sevdiğim gibi sevemeyeceğini göreceklarını umuyordum. Başka hiçbir erkek onun için seve seve adam öldürmez, onun için diz çökmez, onun için aklını kaçırmazdı.

Ama Anna, kızı irkildiği anda kaskatı kesilince evlenme teklif etme fikri kötü bir baloncuğa dönüştü. O da

Neri'ye dikkatle baktı, sevgi dolu bakışları sorularla doluydu. Neri'nin kırılmasını ve annesine her şeyi anlatmasını bekledim. Ama örümcek gördüğüne dair bir yalan uydurdu ve tüm hayatını onları koruyarak geçirmişken birdenbire Avustralya'nın yaratıklarından korktuğuna hepimizin inanmasını bekledi.

İkinci kez ürktüğünde, Jack'i gafil avladı. Küçüklüğünden beri süregelen yakın ilişkileri neredeyse yetişkinlik dönemine kadar devam etti. Sekiz yerine on sekiz yaşına yaklaşmış olması onu Onu ortasından yakalayıp canı ne zaman isterse havuza atıyordu.

Ethan'dan önce ciyaklar ve karşı koyardı. Mutlulukla Bir sıçrama savaşına giriyor ve babasının kaygan omuzlarına tırmanıyordu.

Ethan'dan sonra gülmeye zorladı ve yüzerek uzaklaştı. Su sıçramaları gönülsüzdü ve oyun oynama isteğinin olmamasından sınavların stresini sorumlu tuttu.

Jack üzgün bir şekilde havuzdan çıkarken gözlerime takılmıştı. Tanıdık yüzünde beliren acı neredeyse ne olduğunu ağzımdan kaçırmama neden olacaktı. Eğer Neri'ye yardım edemezsem, Belki de yapabilirdi. Ona küçük kızının istismara uğradığını ve bunu düzeltmek için elimden geleni yaptığımı söylemek istedim. Yapmıştım.

O piçi vurdum. Ağlayana kadar dövmüştüm. Parmaklarını kesip onu denize attım.

Ama anlayamadım.

Bu benim sırrım değildi.

Bu yüzden Neri yavaş yavaş yüksek seslerden ve masum dokunuşlardan korkmaya başladığında onu izlemeye devam ettim. Tepkilerini kontrol etmeyi öğrendikçe sessiz kaldım, böylece o kadar kötü seğirmede, Acısını daha da derine gömüyordu. Biraz daha derinleşirse, korumaya çalıştığım kalbini de kesip atacaktı. Şu anda olduğundan çok daha fazla kanamasına neden olacaktı. Ve ben

daha ne kadar bekleyebileceğimden emin değildim. Onu lanet olası bir terapistle sürüklemekten ve biriyle konuşmaya

zorlamadan önce daha ne kadar dayanabilirdim.
Çok geç olmadan.

Dilimi ısırabilirdim kadar ısırdım. O dili onu öpmek için kullandım, benden sürekli daha sert, daha acımasız, daha vahşi olmamı talep etmesinden korkuyordum, çünkü bir çıkış, bir kaçış arıyordu. Beni acımasızca sert olmaya kıskırtmasına izin verdiğim günlerde, onun muhteşem teninde, her zaman ailesinin görmeyeceği yerlerde morluklar bıraktığım için utançtan boğuluyordum.

Beni kırılma noktasına kadar götürür, meme uçlarını o kadar derinden emene kadar beni yalnız bırakmazdı ki göğüsleri ağzımın altında kıpkırmızı olurdu. Diş izleri onun narin bedenine zarar verirdi ve ben de bunlara sebep olduğum için içten içe ölürdüm.

Onu işaretlediğim geceler, gerçekten rahatlamış ve onu rahatsız eden anılardan kurtulmuş görüldüğü gecelerdi.

Ve bundan nefret ettim.

Bundan nefret ediyordum çünkü ne yaptığını biliyordum. Ben de yıllardır aynı şeyi yapıyordum.

İçindeki acı dışa vuruyordu.

Benim acım ailemi kaybetmektir. Kendimi Taylor'ların hizmetine vererek, kendi ailemi terk ederken başka bir aileye aşık olmaya zorlayarak bu acıyı hafifletmişim.

Ama Neri sevdiklerini kaybetmemişti, kendini kaybetmişti. Daha önce olduğu kızı kaybetmişti.

Ve onu bulmak için acıyı kullandı.

Kendini yeniden hayata döndürmek için acı. Bastırılmış anıları güçlendirmek için acı. onu sardı.

İyileşmesine izin vermeyerek Ethan'ın kazanmasına izin vermesini istemedim.

Ama ne yapabilirdim ki?

Ben zorladığımda bana kızmaya başladı. Ben huysuzlaşınca o da sustu. Aramızda daha önce olmayan bir gerilim oluştu ve ben geri adım attım. Zamanımı bekledim. Kızıma itaat ettim ve dilimi ısırmak için elimden geleni yaptım.

Ama benden kaçtığı gün bunların hepsi sona erdi.

Noel'den bir hafta önce, irkildi. Kahrolası irkildi.

Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalıştı. Mutfakta beni öpmek için uzandı, korkmadan bana dokunmak için güvendeydi.

çünkü ailesi sokağın aşağısında komşuları ziyaret ediyordu.

Onu bulaşık yıkarken yakalamıştım.

Lavaboya karşı becerilme fantezisini canlandırmak için ellerimi kalçalarına yerleştirmiştım. Fermuarımı çoktan açmıştım. Hazır.

Elleri baloncukları ve bardakları kavrarken içine kaymak için.

Ama ona dokunduğumda bir mil sıçradı.

Geniş ve endişeli gözlerle kollarımda döndü.

Dayanabildiğim tek şey buydu.

Hışımınla uzaklaştım.

Kapımı çarptım.

Ve işlerin çirkinleşmek üzere olduğunu biliyordum.

Bölüm Elli Bir

*

Aslan

*

(Nepal dilinde Ay: Candramā)

"AZ ÖNCE BANA KİMİN MESAJ ATTIĞINI ASLA TAHMİN EDEMEYECEKSİNİZ," dedi Neri Gülümseyerek, sanki buranın sahibiymiş gibi odama girdi.

"Kapıyı açık bırak," diye mırıldandım, en son dil uygulamamdaki ilerlememi kaydettim ve internette bulduğum ve imkansız olduğu söylenen bir matematik ödevi üzerinde çalıştığım ikinci ekranı kapattım.

İmkansız değildi.

Açıkçası kolaydı ve sayfalarca süren hesaplamaları tamamlamanın heyecanı beynimi dans ettirmişti. Renkler. Birkaç yıl önce Neri matematik ödevini yaparken Fluke'ta bir kez kaymış ve ona sayıların bana pürüzsüz geldiğini söylemişim. Sıvı ve ipeksi, düşünmesi ve çözmesi bir zevk, ama bana yalan söylüyormuşum ya da daha kötüsü uyduruyormuşum gibi baktığında, bu gerçeğin geri kalanını yutmuştum.

Gerçek şu ki, sadece sayıları hissetmedim, onları renkli olarak gördüm. Parlayan kenarları ve ışıltılı kıvrımları olan teknik renkler. İkiler turuncu, yediler turkuazdı. Birlikte o kadar güzel bir gölge oluşturuyorlardı ki, ne zaman bir denklemde birlikte görünseler tüylerim diken diken oluyordu. Sanırım bu yüzden matematikte bu kadar iyiydim. Benim için bir dans gibiydi. Bir şekilde doğuştan tüm adımlarını bildiğim bir dans.

Neri'ye bu yönümü iki nedenden dolayı söylememiştim. Birincisi, beni tuhaf biri olarak görmesini istemedim. İki... Bu benim küçük sırrım olarak kalırken, hediye babamdan gelmiş gibi davranabilirdim: beni büyüten ve beşiğimi numaralı oyuncaklar ve oyunlarla dolduran babamdan. Biyolojik babamdan gelmiş olabileceğini düşünmek istemedim. Bu Bu benzersizlik kalıtsal olabilirdi ve yine de kaçamadığım başka bir şeydi.

"Neden kapıyı açık bırakmamı istiyorsun?" Neri, hevesizliğim karşısında biraz kaşlarını çatarak sessizce sordu.

Telefonumu yastığımın üzerine atarak bacaklarımı yere doğru salladım ve el emeğinden bıkmış kaslarımı patlatarak gerindim. Bu hafta çılgınca geçmişti. Şanslı'yı Noel'de dinlenmeye hazır hale getirmek için saatlerce fırçalamıştım. Jack için sayısız ayak işi yapmış ve yeni yıl için yeni stok ve malzeme siparişi vererek günlerimi harcamıştım.

Şansımıza bu gece resmi tatilimiz başlıyordu. Neri dün okulu bitirmişti ve Jack ile Anna zaten her yıl savurganlık yaptıkları bir şişe şampanyayla kutlama yapıyordu. Etiketinde sarhoş bir kambur ve 'Whale Plonk' yazan bir şişe.

Plonk tipik olarak ucuz ve zorlukla tadılabilen şarap anlamına geliyordu, ancak bu özel şarap imalathanesi gerçekten fahiş derecede pahalı anlamına geldiğinde ucuz kelimesini kullanmayı seviyordu.

"Aslan... iyi misin?" Neri sessizce sordu, kapıyı açık bıraktı ve temkinli bir bakışla bana yaklaştı.

Kaba olmak istemedim ama... boğulmaya devam edemezdim. "Geçen sefer birlikte olduğumuzda ürkmüştün, yoksa unuttun mu? Benimle yalnız kalarak kendini rahatsız hissetmeni istemem."

Nefes nefese kaldı. "Bunu yapmak istemediğimi biliyorsun. Beni gafil avladın."

"O piçten asla korkmazdın." "Bulaşık yıkıyordum. Seni duymadım-"

"Aynen öyle, Neri! Bulaşık yıkıyordun. Ben de senin o eşsiz küçük fetişini yerine getirecektim ama bir anda

bana yalan söylediğini gösterdi."

"Yalan söylemiyorum-"

"Benimle konuşmuyorsun, bu kesin."

"Konuşuyorum. Konuşuyorum. Ben sadece-"

"Bak. Unut gitsin. Sinirlenmek bana düşmez." Yüzümü ovalayarak kavgamızı büyümeden durdurmak için elimden geleni yaptım. "Sana kim mesaj attı?"

"Ne?"

"Az önce sana kimin mesaj attığını asla tahmin edemeyeceğimi söyledin." "Ah, doğru." Bunu kabul etmesi bir an aldı.

Elindeki telefona bakarak konuyu değiştirdi. Sonunda nefesini içine çekti, zeytin dalımı kabul etti ve kaydırıldı. "Al." Bana uzattı. "Oku şunu." Metne göz attım.

Tatlım: Heyyyy! Benim hakkımda bilmen gereken ilk şey, mesajlaşmada berbat olduğum. Benim hakkımda bilmen gereken ikinci şey... O barda tanıştığımızda söylediklerimde ciddiydim. (Hatırladın mı? Yüzü neydi?'yi terk ettiğin gece?) Ben

Senden hemen hoşlandım. Seni Port Douglas kankam olarak kabul ettim. Daha önce mesaj atmadığım için çok özür dilerim, kanka, ama... tahmin et ne oldu? Kardeşime denizin dibine bir şey inşa etme fikrinden bahsettim (eğer isterse aradığı o zor ütopayı bulmak) ve bunun çılgınca bir fikir olduğunu düşünüyor. Çılgınca, mümkün değil. Çılgınca aptalca. Çılgınca, hadi

Deneyin! Ona numaranı verdim. Muhtemelen iletişime geçecektir.

Muhtemelen bir gün içinde sana aşık olduğunu söyleyecektir.

Çünkü o böyle biri. Ama merak etme, bununla yatamazsın çünkü taco sevmez. *Snicker.

Bakışlarım Neri'ninkilere kaydı. "Bunların ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ya da neden bana gösterdiğin hakkında." Kalbim kıskançlıktan çatlayacak gibi oldu, onu Joel'le hatırladım ve burada onunla geçirdiğim geceleri, akşam yemeklerini ve filmleri paylaştığımı ve onu gözümün önünde öptüğümü hatırladım.

"Kahretsin, özür dilerim... aşağı kaydırın." Onu yakalamaya çalıştı. "Yanlış mesaj."

"Bekle." Telefonunu ulaşamayacağı bir yerde tuttum. "Şu kardeşi hakkında endişelenmem için bir neden var mı? Neden onunla yatamıyorsun? Meksika yemeği mi?"

Dudakları kıvrıldı ve ağzından uzun zamandır duyduğum ilk gerçek kahkaha döküldü. "Taco, amcığın argosudur." Yanakları pembeleşti. "Kardeşinin eşcinsel olduğunu kastediyor. Sosis emojişi göndermediğine şaşırdım." Kirpikleri aşağı indi. "Ayrıca, ben seninleyim Aslan. Seninle evlendim. Yaşadığım sürece asla başka biriyle birlikte olmayacağım."

Sözleri göğsümdeki sıkışmayı hafifletmeye çalıştı ama buna izin vermedim. Neri her şey yolundaymış gibi davranmaya devam etti ama değildi. Her şey yolunda olmaktan o kadar uzaktaydı ki kontrolü kaybetmek.

Daha yakına eğilerek ekrana dokundu ve bir alttaki mesaja geçti. Bu kadar yakın durduğu için nabzım uyarıyla atsa da mesajı okudum.

Tatlım: Ayrıca...korkma, ama çok garip bir şey yaşadım. Bugün sana mesaj atmam gerektiğini hissettim. Diğer kankanla işleri berbat ettiğin için çok üzgün olduğunu biliyorum ve eğer seni affetmediyse (bu arada onun kaybı. Büyük kayıp.

BÜYÜK!), o zaman kendimi haraç olarak sunuyorum. Neden sana bu kadar güçlü bir mesaj gönderme isteği duydum bilmiyorum. Burada, markette sıra beklerken (tüm büyük ilaçlara karşı olan ve prezervatifler berbat olsa da hap kullanmamı istemeyen koca kışlı erkek arkadaşım için bir kutu daha koca kışlı prezervatif alıyorum) ve bir arkadaşına ihtiyacın olabileceğine dair garip bir hisse kapıldım. O yüzden arkadaşım... konuşalım. Ben buradayım. Ben bir kasayım. Ve eğer şu anda seni korkutuyorsam, önemli değil. Bir sürü insanı korkutuyorum. O yüzden akışına bırak ve yine de bana mesaj at!

Hafifçe titreyen bir el ile telefonu Neri'ye geri verdim. "Sesi... kaotik geliyor. Kaotik ama hoş."

Neri telefonunu sanki aniden bir şey olmuş gibi kucakladı.

son derece değerli. "Onunla beni ilk kez öptüğün gece tanıştım. Onunla anında bir bağ hissettim. Ona

ama onun numarasını almayı unuttum. Onu Facebook'ta aradım ama hiç şansım olmadı." İcini çekti ve Kafası yunus şeklindeki bulutların içinde, düz göğüslü olduğundan beri tanıdığım genç kız. "Bir kız arkadaşım olmasını özlemişim. Mesaj attığı için ne kadar sevindiğimi anlatamam. Ona ikimiz hakkında her şeyi anlatmak için sabırsızlanıyorum ve-"

"Ona bizden bahsedemezsin, Nerida. Kimse bilmemeli."

"Elbette bilebilirler. Sen görünmez değilsin. Görünmez değilsin.

sanki sen yokmuşsun gibi."

"Var olabilmem için görünmez olmam gerekiyor, hatırladın mı?" "Oh, çok iyi hatırlıyorum. Ne zaman düşünsem

Bir şey yapmamızı önerdiğinde hatırlıyorum. Her seferinde bir filme gitmemiz gerektiğini düşünüyorum ya da belki de ata binmek ya da kano yapmak gibi normalde asla yapmayacağımız bir şey yapmalıyız.

hiçbir şey yapamayacağınızı hatırlıyorum. Kimliğiniz olmadan çoğu yere giremezsiniz ve yaralanabileceğiniz hiçbir faaliyette bulunamayız çünkü tıbbi tedavi alamazsınız.

Bu da yetmezmiş gibi, yakalanırsan ölürsün. Yani evet, hatırlıyorum Aslan. İnan bana."

Sinirlerim bozuldu. "Size böyle bir rahatsızlık verdiğim için çok özür dilerim."

Geriye çekildi, güzel mavi gözlerinde acı parlıyordu.

"Neden böyle davranıyorsun?"

Ağzımı açtım. Hissettiğim endişeyi anlatmaya çalıştım. Dengemizin bozulduğuna dair korkunç bir baskı vardı ve bunu bir an önce düzeltmezsek kötü bir şey olacaktı.

"Önemli bir şey değil," diye tersledim, ona kızamıyordum. katlandığı her şeyi. "Bunun için endişelenme."

"Endişeleniyorum Aslan. Her zaman endişeleniyorum."

"Sanki bilebilirmişim gibi."

"Ne? Bu ne anlama geliyor?" "Sözünü tutmadın demek." "Ne sözü?"

"Ne sözü?" Kara kara güldüm. "Ne sözü olduğunu biliyorsun."

"Tek bildiğim... Buraya yeni bir arkadaşına sahip olmanın muhteşemliğini paylaşmak için geldim. Honey özel birine benziyor. Hatta benimle aynı dürtüleri hissediyor."

"Kesinlikle öyle görünüyor." Bir elimi saçlarımda gezdirdim, öfkemi yatıştırmaya çalıştım ama başaramadım. Kolumu bırakarak çenemi yukarı kaldırdım ve "Acaba neden bir arkadaşına ihtiyacın olduğunu hissetti, ha? Bir arkadaşına ihtiyacın olduğunu"

Bir şeyler mi saklıyorsun? Gerçekten nasıl hissettiğini içine atıyor olabilir misin ve bu hepimizin var olduğu duygusal düzleme yayılmaya başlıyor olabilir mi? Çünkü bende de aynı dürtüler var, Neri. Bana karşı dürüst olmadığını söyleyen dürtüler. Benimle konuşmuyorsun. Benimle konuşmuyorsun. yaptığın her şeyi gölgede bıraktı ve sen bana söz verdin, benimle konuşacağına dair söz verdin. Sana yardım etmeye çalışmama izin verecektin, ama bunun yerine, uyumadığını, zar zor yemek yediğini ve sürekli omzunun üzerinden baktığını gördüğümde yüzüme karşı yalan söyleyebileceğini düşünüyorsun.

Şu anda her şeyin olduğu günden daha kötüsün ve ben daha fazla dayanamıyorum. Yardım etmeme izin vermezsen daha fazla dayanamam-"

"Bana yardım ediyorsun." Gözleri ani yaşlarla parladı.
"Bana çok yardımcı oluyorsun."

"Seni becererek."

"Beni topraklayarak! Ne zaman senin kollarında olsam, başka bir şey düşünemiyorum."

"Demek saklanmak için beni kullanıyorsun." Aceleyle ayağa kalktım ve avucumu kapıya vurdum. Kapı çarparak kapandı. Jack ve Anna'nın duymamasını umarak irkildim.

Jack ve Anna'nın Neri'nin bana yaptığı ziyaretlerin sayısından şüphelenmemeleri için bu konuyu açık tutmak istemiştım. Şüphelendiklerine dair herhangi bir işaret göstermediler.

Yine de Neri ile yakın olmamız alışılmadık bir şey değildi. Neredeyse altı yılımızı birbirimizin cebinde geçirmiştık. Onları sırlarımızdan haberdar edecek olan şey birlikteliğimiz ya da platonik dokunuşlarımız değildi... Bu olacaktı.

Birbirimize bağıyoruz.

Soru işaretleri yaratacak kadar sıra dışı bir kavga.

"Eğer benimle konuşmak istemiyorsan, o zaman konuşacak başka biri, Nerida. Bu müzakere edilemez." Ona doğru yürüdüm ve yanaklarını kavradım. Parmak uçlarım ona dokunmaktan yanıyordu. Kalbim tekmeledi. Kanım ısındı.

Dudaklarını yaladı, gözlerini benden kaçıramıyordu. "Sadece bedenimi geri kazanmaya ihtiyacım var, hepsi bu. Ve sen bana yardım ediyorsun.

Bunu yap. Beni her doldurduğunda, bunun benim seçimim olduğunu hatırlatıyorsun. Benim kararım. Seninleyken kendimi çok güvende hissediyorum. Beni becermeye devam etmene ihtiyacım olduğunu itiraf etmek çok mu yanlış... böylece bundan korkmam?"

"Seksten mi korkuyorsun? Yoksa benden mi korkuyorsun? Böyle olacağını mı düşünüyorsun?" Boğuldum. "Birbirimizin kıyafetlerini yırtmayı bırakırsak aniden artık istemeyeceğini mi?"

Gözyaşları alt kirpiklerinden süzülüyordu. "Ya... Ya ben Kollarındaki o güven duygusunu kaybedersem? Ya seks hakkında hatırlayabildiğim tek şey onun yaptıklarıysa. var mı?" Cevap vermeme fırsat vermedi ve fısıldayarak, "Neden bunu düşünmeden edemiyorum bilmiyorum Aslan. Ben tamamen parmaklarımı şıklatıp geçmişte kaldı diyebileceğime inanıyordum. Sadece seksti. Beni incitmedi bile... gerçekten incitmedi."

"Canını yakmadı mı?" Parmaklarım elmacık kemiklerine saplandı. "Kahretsin, Neri, kendine böyle mi söylüyorsun? Sana zarar vermediğini mi düşünüyorsun?" Sağ elimi bırakarak göğsünü avuçladım ve hemen altında gürleyen kalbini buldum. "Seni tam burada incitti Aşkım. Kimsenin göremeyeceği bir yerinden yaraladı seni. Tıpkı ayak bileklerindeki yanıklar ve bileklerindeki çürükler gibi tedavi edilmesi gereken bir yara. Ama o morluklardan farklı olarak, bunları makyajla ve kapatıcıyla geçene kadar gizleyemezsiniz."

Zayıfça başını salladı. "Biliyorum. Haklı olduğunu biliyorum. İnternette, yüzleşmediğim sürece travmanın daha

da kötöleşmesinin normal olduğunu okudum. Ama ben yüzleşmek istemiyorum. Benden zaten aldığından daha fazlasını almasını istemiyorum. yaptı."

"Ama görmüyor musun, Neri? Olmamış gibi davrandığın her gün senden bir parça koparıyor."

Elimde titremeye başladı. "Sen... bana bu yüzden mi kızgınsın? Haftalardır bana karşı asabi davranıyorsun. O içimde olduğu için mi?" Gömdüğü şeyler boğazında düğümlendi. "Ben... bu yüzden mi benimle yatmak istemiyorsun? Neden bana kapını açık tutmamı söyledin? Dün gece babam ve annem süpermarkete gittiklerinde neden odama gelmedin? Sen..." O yırtık pırtık bir nefes çekti. "Sence ben... kirli miyim? Bu Ben... ondan sonra istenmeyen biriyim-"

"Siktir." Kulaklarım

çınladı. Kalbim

durdu.

Lanet dizlerim tutmadı.

Onu da kendimle birlikte sürükleyerek yere düştüm.

Birlikte diz dize çöktüğümüzde haykırdı.

Korkularını, şüphelerini, asla sahip olamayacağı korkunç inançlarını düşündükçe gözlerim yaşardı.

daha önce düşünmemişti. O asla

böyle bir fikre kapıldı. Kim olduğunu biliyordu. Benim üzerimdeki mutlak gücünü biliyordu.

Kendinden şüphe ettiğini düşünmek, benden. Bizden.

Beni mahvetti.

Öfke damarlarımda yoğun ve sıcak bir şekilde akıyordu.

Saldırganlık çirkin başını kaldırdı ve yanaklarını çok fazla tuttum

kabaca. "Beni dinle, Nerida Avcı, iyi dinle-" Nefesimin

altında küfrederek, zihnimi onun dilinden

duygularım patladığında otomatik olarak gitti,

"Beni dinle Nerida Avcı, hem de iyi dinle. Sana ne

yapamayacağını söylemeyeceğim.

söyleyin ya da düşünün çünkü hiçbir şey fark etmeyecek.

Aklını istediğin gibi kullanabilirsin. Böyle şeyler düşünmeni

engelleyemem. Ethan'ın sana yaptıklarının seni

istenmeyen, kirli ya da yanlış biri yaptığına kendini ikna

etmeni engelleyemem."

Yüzünü buruşturdu ama ben onu sıkıca tuttum ve devam ettim.

"Onun yaptığı senin suçun değil. Benim ona yaptığım da senin suçun değil. Sana tecavüz etmesi için onu cesaretlendirmedin, beni de ona zarar vermeye zorlamadın. Seni avladı çünkü o bir amcık ve umarım onu öldürmüşümdür. O kendi seçimini yaptı. Ben de benimkini yaptım. Ve şimdi bu iki şeyin de olduğunu kabul etmek için bir seçim yapmalısın. Onlar oldu, Neri. Bu bir kabus değildi. Görmezden gelebileceğin bir şey değil. O. İncitti. Seni. Seks değildi. Size yaptığı şey seks değildi, bu yüzden korkmaktan vazgeçin.

Aramızda doğal ve çok iyi olan bir şey. Yaptığı şey aramızdaki tam tersi. Ve bunu görmek için sana yalvarıyorum. Bunu görmene izin vermen için yalvarıyorum. Cesur bir yüz takınmayı bırak. Ölmeyi hak etmemiş gibi davranmayı ve sesinin seni parçalamasına izin vermeyi bırak."

"Aslan, dur." Bileklerime yapıştı, kaçmaya çalışıyordu. "Yeter-"

"Hayır, bu yeterli değil. Sana karşı çok yumuşak davrandım. Seni seviyorum, Neri. Seni o kadar çok seviyorum ki. Bunu senden almak ve tüm acını omuzlamak için her şeyi yapardım ama yapamam. Tek yapabileceğim sana ne kadar hatalı olduğunu göstermek. Sana benim senin kirli ya da istenmeyen biri olduğunu asla düşünemez. Bunu düşünmek bile deliliktir."

Ellerimi yanaklarından çekerek kot pantolonumun düğmelerini açtım ve fermuarını indirdim. Ellerimi şortumun içine daldırdım.

sikimi çıkardı. Sert ve kızgındı, geri kalan her şeyimin aynadaki görüntüsüydü. "Bana ne yaptığını görüyor musun? Her zaman ne yaptığını görüyor musun? Sen şimdiye kadar gördüğüm en büyüleyici, en çarpıcı ve açık ara en harika yaratıksın. Beni

gücün ve cesaretle beni utandırırıyorsun. Zeki, nazik ve hayvanlarla o kadar uyumlusun ki bazen bana insan olmadığını düşündürüyorsun. İsteklerin ve hayallerinle beni şaşırtıyorsun. Geleceğinin ne kadar parlak olduğuyla geceleri beni uyutmuyorsun ve kendi korkularıyla uyanmadığım bir gün bile geçmiyor. Seni hak etmediğimi

anlayacağından korkuyorum. Çünkü hiç kimse

yapar. Kimse sana yaklaşamaz, Neri. Kimse yaklaşamaz... Çünkü o sensin."

Sesim kalınlaştı ve karardı. "Ama ne var biliyor musun? Sırf seni hak etmediğim için ve sırf sen ne kadar harika olduğundan şüphe ediyorsan, sana bir ders vereceğim. Kendinden şüphe ettiğin için sana duyduğum öfkeye rağmen sana hayır diyemeyeceğimi göstereceğim. Hiçbir zaman hayır diyemedim. Ne yaptığını bilecek yaşa geldiğinden beri bana eziyet ediyorsun. Her bakışın zonklamama neden oluyor. Her dokunuşun beni seğirtiyor. Ve eğer şu anda hayatınla ya da kim olduğunla ilgili tek bir şeye bile güvenmiyorsan, o zaman buna güven."

Dizlerimin üzerine kadar yükseldim, omuzlarından tuttum ve onu çevirdim.

"Aslan-ne?" Öne doğru düştü ve ellerinin üzerine düştü. ve dizleri. Üzerindeki uçuşan lacivert etek kalçalarının etrafında dönüyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Buraya ne için geldiysen onu veriyorum." Etek ucundan tutarak, kumaşı sırtının üzerinden geçirdim ve kıını ortaya çıkardım. Her zamanki bikinisini giymişti. Bu beyaz ipleri olan bronz bir bikiniydi.

"Buraya seni becermem için mi geldin, evet mi hayır mı?" Kalalarındaki düğümleri çözerek likra parçasını fırlatıp attım ve arkasına geçtim.

Islaklığında bir parmağımı gezdirirken inledi, onu test ediyordum, bunu yaparsam canını yakan canavarın ben olmayacağımdan emin olmak istiyordum.

"Cevap ver aşkım benim." Sesim akıl ve taş gibiydi.

"Evet. Honey'nin mesajını buraya gelmek için bir bahane olarak kullandım.

."

"Sik beni."

"Evet."

"The Fluke'ta söylediğin kelimeyi hatırlıyor musun... Hani fazla kaçırırsam söyleyeceğin kelimeyi?"

Başı öne eğildi, saçları yere döküldü. "Denizati."

"Durmamı istiyorsan bunu kullan." Kıçını avuçladım, sikimi yumrukladım ve ona azgın bir canavar kadar ustalıkla bindim.

Sik
beni

.
Onun baskısı.

Gerginlik.

Sikimi tam kalbine, iyileştirmek istediğim ama iyileştiremediğim kalbine soktum.

Çığlık atacak oldu; elimle arkadan ağzını kapattım. "Sessiz ol."

Onun üzerine katlanıp göğsümü omurgasına bastırdığımda sırtı kavislendi.

Sadece içine batmadım.

İçine girdim, içine sapladım. Vahşice
derin. Vahşice hızlı.

Onu tekrar bir bütün haline getiremezdim ama eksik olan parçalarını onarmak için her parçamı sunabilirdim.

Bunu hayatımın geri kalanında ve sonrasında da yapacaktım. Artık şiddet yanıyla savaşmayan bir kocanın sözü çünkü onu koruyan şiddet yanıydı. Hayaletlerini uzak tutmak için ihtiyaç duyduğu şiddet yanıydı. Onu güvende hissettiren şiddet yanıydı.

"Ben tam buradayım. İçinin derinliklerinde. Sadece sen ve ben." Bir kez ittim, kaygan, kaygan bağlantıdan ürperdim.

Altımda titredi ve inledi, kendini becerilmeye hazırlıyormuş gibi bacaklarını açtı.

Elimi kaldırarak kulağına fısıldadım, "İyi misin?"

Başını salladı, nefes nefese kalmıştı. "Evet. Tanrım, evet. İyiden de öteyim."

Kalçalarımı yuvarladım, onun gerginliği ve sıcaklığı karşısında homurdandım. "Tedavi için bana geliyorsun ama sana her verdiğimde beni daha da hasta ediyorsun."

Boğuk bir çığlık atarak kendini olabildiğince sessiz tuttu.

Hiç bu kadar aptalca, bu kadar umursamaz olmamıştık. Genelde onu kapıma yaslayarak sikerdim, böylece ailesinin bizi görmesi engellenmiş olurdu. Ama şu anda, sikim arkadan içine girmişken ve o dört ayak üzerinde nefes nefese kalmışken, Jack kapıyı açıp bizi yakalayabilirdi.

Beni kızına lanet bir köpek gibi binerken yakalayın ve öfkem bu kadar kabarmışken, muhtemelen beni kızdan koparmasına izin vermeden önce bitirirdim.

"Özür dilerim, Aslan. Seni kullandığım için üzgünüm." İnledim ve tam ucuna kadar geri çektim. "Bir daha söyle." "Özür dilerim-"

Onu susturmak için ahlaksızca derine ittim. İlk özrü.

Ve bunun için onu cezalandırdım.

Bir elimi yere koyarak diğer elimi kalçasına doladım.

Denge için bacaklarımı açtım, kalçalarımaya yapışan şortuma lanet ettim ve bıraktım.

"Siktir," diye nefes aldı, öfkemi, korkumu ve onu düzeltmek için duyduğum sonsuz arzuyu kabul ederek.

Ben sert ve acı verici bir hızla vurdukça saçları tahta döşemenin tozunu alıyordu. Kıpırdamadan durmaya çalıştıkça tırnakları çiziliyordu ve ben içinde defalarca delik açarken dizlerim her bir kıymığı buluyordu.

Her itişte kalp atışlarım patlıyordu.

Onun eğilmiş ve merhametime kalmış görüntüsü aklımı başımdan aldı.

Gözlerimi birleştığımız yerden ayıramıyordum, Her geri çekilişte ve penetrasyonda hipnotize oluyor, etim onun etinde kayboluyor, ıslak ve aç, sert ve Susadım.

Konuşmadık.

Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar ileri gitti.

Birbirimizi susturmak için dillerimizi kullanamadık, bu yüzden dudaklarımızı kenetledik ve burun deliklerimizden nefes aldık.

Durmadan ona vuruyordum. Yavaşlamadan,
olduğundan başka bir şeymiş gibi davranmadan.

Anıları uzak tutmak için hızlı, kirli bir sikiş.

Ve kalbimin etrafında soğuk ve mide bulandırıcı bir şey
dolaştı.

Bacaklarının arasına uzanıp klitorisini bulduğumda bunu
görmezden geldim. Şişmiş hassasiyetini okşarken aklımın
bir köşesinde dolaşan fısıltıları susturdum ve çekirdeğinin
çırpınışlarıyla inledim.

"Benim için gel. Üzerime gel. Gel, Neri ya da-"

"Tanrım-" diye inledi ve bana itaat etti.

Tüm vücudu paramparça oldu ve sıkıştı, beni daha derine
çekti, ruhuna erişmeme izin verdi. Ben asla
Sallanmayı bıraktı, derinlere daldı, her santimini serbest
bıraktı.

Ancak gevşediğinde ve onu dik tutmak için kolumu
belinin altına kıvrımak zorunda kaldığımda kanımdaki
lanetin ortaya çıkmasına izin verdim.

Dokunmanın keskinliğini azaltmayı bıraktım.

Her sıcak, ıslak hissi köreltmeyi bıraktım.

Kendimi her şeyi hissetmeye verdim. Her
çıkıntısını, her yakıcı, dağlayıcı sıcaklığını.

Basınç.

Siktir, onun baskısı.

Onun yumrukları, kadınsı baskısı benim gerçek
kriptonitim oldu. Vücudum terden kızardı.

Sikim dayanılmaz bir şekilde kalınlaştı.

Ve karşı konulmaz, yıkıcı derecede acı veren
hislerimle savaşımadım.

Arkasına geçtiğimde yüzüstü yere kapaklanmasını
umursamadım. Kalçaları eğildi ve beni daha derine aldı.
Onun

Sikimin üzerindeyken mutlak teslimiyet tüm insanlığımı çaldı.

Sessiz bir kükremeyle

geldim. Omurgam

paramparça oldu.

Sikim patladı.

İçimden dalga dalga kabartıcı, acımasız ateş fışkırdı ve onun içine girdi, onu sıırıslam etti, kapladı, ona tam olarak ihtiyacı olanı verdi. Ona ilacını veriyordum. vücudumun arzuladığı bir şey olduğunu kanıtladı.

Ben sarsılıp titrerken ve serbest bırakılmamın destansı dalgalarını sürerken o beni gerdi ve kanımı kuruttu.

Sonunda bakışlarımdaki karanlık noktaları kırıştırıp yere bakarken kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyordu. "Ah, kahretsin."

Neri yanağını kaba sala döşeme tahtalarına dayamış, saçları her tarafına dağılmış, gözleri kapalı yatıyordu. Bir an için yine çok ileri gittiğimi düşündüm ama sonra dudaklarındaki doygun kıvrımı ve nefes alışındaki ritmik rahatlamayı fark etti.

Son kez içine girdiğimden beri hiç olmadığı kadar mutlu görünüyordu.

Ve bundan nefret ettim.

Aşık olduğum zeki, cesur kızın -bana nasıl mutlu olunacağını öğreten kızın- şimdi ona o mutluluğu geri vermek için bana bel bağlamasından nefret ediyordum.

Üzerine eğilerek sırtına bir galaksi dolusu öpücük kondurdum, beyaz tişörtünün üzerinden tenine işlemelerini ve beni damgaladığı gibi onu da damgalamalarını umuyordum.

"Seni seviyorum Aslan," diye fısıldadı, iç kaslarını sıkarak bir inilti çıkarmamı sağladı.

"Ben de seni seviyorum, karıcığım."

Gülümsedi. "Beni ellerimin ve dizlerimin üzerine atarak kendimi yaşayan en güçlü kız gibi hissetmemi sağladın."

"Keşke sikim içine damlamadığında ne kadar güçlü olduğunu hatırlasan."

Kıkırdadı, sesi kaygısızdı ve tıpkı benim Neri'm gibiydi.

Kalbim acıyla çarptı. "Benim aşkım sonsuza kadar sürecektir, seni her zaman seveceğim. Ay ve deniz şahidim olarak yemin ederim."

Biraz kıpırdandı. "Hmmm, ay ve deniz hakkında bir şeyler ve-"

"Aşkımın sonsuza dek süreceğini söyledim. Seni her zaman seveceğim. Ay ve deniz şahidim olsun, yemin ederim."

"Sensiz ne yapardım bilmiyorum Aslan."

"Bensiz de iyi olursun. Tıpkı benden önce iyi olduğun gibi."

"Sana aşık olmadan önce neyi kaçırdığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Şimdi seninle birlikte olmadığım sürece sadece yarım bir insanım."

Kürek kemiklerini öptüm. "Ama görmüyor musun? Sen sadece yarım değilsin. İki katısın. Sen benim kalbime sahipsin, Neri. Sen benim ruhuma sahipsin. Ayrı olsan bile, bu yalnız olmadığın anlamına gelir.

Asla."

"Tanrım, bana böyle şeyler söylediğinde..." O tekrar etrafımda sıkıştı, vücuduma günahkâr şeyler yaptı.

Aşırı hassas sikim daha fazlası için kalktı.

Bir tur daha istedim.

Kapıya bakarak, ihtiyatlı davranmaya karar verdim. Bazen yaptığımız gibi onun içinde kalabilirdim. Sikimin sertleşmesini bekleyebilir ve onu her tarafına yayabilirdim.

tekrar, ikinci tur için hazır. Ama zaten çok uzun süredir birlikteydik. Jack, tatilimizin ilk gecesini kutlamak için barbeküye yardım etmemi bekliyordu ve Anna... muhtemelen

okulunu bitirmesini kutlayabilmek için asi kızının nerede olduğunu merak ediyordu.

Kalbimin etrafını saran o soğuk, fısıltı kalabalığıyla birlikte geri döndü.

Yüzümü buruşturarak yıldızla ödüllendirilmiş karımdan uzaklaştım ve topuklarımın üzerine oturdum.

Neri ellerini yukarı kaldırırken inledi ve yatağımın başucunda duran mendil kutusunu ona attığımda bana minnettar bir bakış fırlattı.

Yarı sertleşmiş sikimi tekrar şortumun içine sokup fermuarımı çekerken konuşmadım. Neri bacaklarının arasını temizledi, bikini altlarını buldu ve onları sabitlemek için ayağa kalktı. Ancak eteği yerine oturduktan sonra onu

kollarıma aldım,
"Bu sondu, canım." diye mırıldandım mı?

İrkildi, gözlerimi incelemek için kucağımda geriye yaslandı. "Ne demek istiyorsun?"

"Noel'e üç gün var. Jack'e bizden bahsedeceğim. Sana vereceğim bir şey var ve... artık saklanmaya devam edemem. Yakalanmamış olmamız bir mucize ve ben ateşle oynamaya devam etmek istemiyorum."

"Ama... ne hakkında-"

"Zara'da sana ne olduğunu onlara asla söylemeyeceğime dair söz veriyorum, ama aramızdaki seksi tedavin olarak kullanmaya devam edemezsin. İşe yaramıyor, Neri. İşe yaramamasından nefret ediyorum ve sana elimden geldiğince yardım etmeye devam etmeyeceğimi söylemiyorum ama... bu bana saklanmak için geldiğin son seferdi."

"Ama saklanmıyordum. Yaşıyordum." Kızın burnu kararlılıkla kırıştı. "Anlamıyorsun Aslan. Seninle birlikteyken, şehvetle inlediğini duyduğumda ve nasıl Çaresizce bana ihtiyacın var, benden aldığı her öz değeri bana geri veriyorsun. Kendimi çaresiz ya da güçsüz hissetmiyorum. Kızgın ya da üzgün değilim ya da o gecenin her anını sorgulamıyorum. O bir bardak kolayı kabul ettiğim için kendimi dövmeyi bırakabilirim. İçgüdülerimle o kadar çok övünürken, neden o gece beni bu kadar başarısızlığa uğrattıklarını tekrar tekrar düşünmeyi bırakabilirim." Sesi biraz yalpaladı. "Seninleyken Aslan, tekrar kendim olabiliyorum. İçim... sessizleşiyor ve bu sessizliğe gerçekten ihtiyacım var. Zihnimin yarışmasından bıktım ve-"

"Yarışmayı durdurmanın tek yolu, az önce itiraf ettiğiniz her şeyle yüzleşmenizdir. İçgüdülerinizin sizi hayal kırıklığına uğrattığını kabul edin, ama bu onlara güvenmeye devam edemeyeceğiniz anlamına gelmez. Toplumsal inceliklerin sizi hiç tanımadığınız birinden içki içmeyi kabul etmeye zorlamasına izin verdiğinizizi kabul edin. Sizden itiraf etmek istediğinizden daha fazlasını aldığını kabul edin ve sonra... Hepsini kabul et... kız, öfkelen, ağla, çılgılık at, git bir ağacı kes, çünkü sana yemin ederim, içini dökmenin bir yolunu bulamazsan, onun benim gibi olacak. Yakalanırsam diye sokakta yürümekten korkuyorum. Yakalanırsam diye

uyumaktan korkuyorum.

kız kardeşimin çığlıklarını duymak. Yaşamaktan ya da hayal kurmaya cesaret etmekten korkuyorum

ve gelecekte çok korkuyorum çünkü seninle bir hayat planlamak istesem de, Neri, nereden başlayacağıma dair hiçbir fikrim yok. Neye benzeyecek ya da nasıl mümkün olacak? Herkesin sahip olduğu şeyi istiyorum. Seninle bir ev, seninle bir aile, seninle uzun, güvenli, inanılmaz bir aşk istiyorum, ama şu anda bunun olup olamayacağı hakkında hiçbir fikrim yok."

Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdım ve onu öptüm. kırışmış burun. "Belki de ikimizin de biraz daha cesur olması gerekiyor."

Güçlendirici bir nefes alarak dudaklarımın altından başını salladı. "Tamam. Artık saklanmak yok."

"Artık saklanmak yok."

"Gelecekle yüzleşiyoruz."

Birlikte." "Birlikte."

"Aileme üç gün içinde söyleyeceğiz."

"Noel gecesi hediyeleri dağıttığımızda dizlerimin üzerine çökeceğim."

Titredi. "Ve tüm dünyaya birbirimize ait olduğumuzu söylüyoruz."

Onu öptüm. "Anlaştık."

Gülümseyerek kapımı açtık ve sırrımızı sıkı sıkıya saklayarak ailesinin yanına gittik.

Ailemizle birlikte güzel bir akşam geçirdik, yedik, içtik, kalplerimiz ve sözlerimizle birbirimize bağlandık.

Ve o gece yatağa umutla girdim. Neri'nin iyi olacağı umuduyla.

Jack'in beni kabul edeceğini umuyordum.

Umarım bir gün özgür olabiliriz. Ne yazık ki bunların hiçbirisi olmadı.

Dünya ne büyük bir israf dedi... siktir et hayır.

Elli İkinci Bölüm

*

Aslan

*

(Litvanca'da Ay: Mėnulis)

SABAH 10:00.

NOEL.

Tüm ilahilerin ve mağazaların insanlığı dünyanın en güzel günü olduğuna ikna etmeye çalıştığı gün.

Yeterince iyi başladı.

Jack'in sokağın aşağısındaki arkadaşının yakalayıp Noel hediyesi olarak verdiği ıstakozu hazırlamasına yardım ettim. Neri

annesinin binlerce farklı tatlı pişirmesine yardım etti ve Anna'nın iki hafta önce diktiği ağaç, cıfcaflı gökkuşağı ışıkları ve fayansların üzerine dökülen gümüş cicili bicili süslerle parıldıyordu.

Altında kırmızı kadife bir kumaşın üzerinde küçük bir hediye yığını bekliyordu.

Neri'ye vermeyi planladığım yüzük, Jack'e aldığım kutu biranın ve Anna'ya aldığım sualtı fotoğrafçılığıyla ilgili son kitabın üzerinde duruyordu.

Sabahı dışarıda, Anna'nın Noel sabahı geleneksel olduğunu söylediği karides kokteylini yiyerek geçirdik. Jack saat onda bir bira açtı ve reddetmeye çalışmama rağmen elime bir tane tutuşturdu.

Noel neşesi her iki Taylor'a da iyice bulaşmıştı ve güneş doğarken karides kokteylime sıırıttım. parlıyordu ve sıcaklık hepimizi terletiyordu.

şortlar ve tropikal renkli gömlekler. Jack dördümüze de bir mağazadan en çirkin, en parlak tişörtlerden almıştı, Bunun artık Noel üniformamız olduğunu iddia ediyordu.

Türkiye'ye döndüğümde, soğuktan korunmak için ceketlerimi ve atkılarımı giymiş, ailemle birlikte ateşin etrafında toplanmış, arkadaşlarımla kutlama yapmak için Yeni Yıl'ı bekliyor olurdum.

Evde Noel pek kutlanmazdı ve buradaki büyük prodüksiyona alışmak zaman almıştı.

Melike buna ne derdi? Dur.

Oraya gitme.

Düşüncelerimi sürekli peşimde dolaşan hayaletlerden uzaklaştırarak daha sıcak iklimlere döndüm ve kendimi günün tadını çıkarmaya zorladım. Mevcut kalmak ve korkmamak için elimden geleni yaptım.

Hepimiz büyük yemeğimiz için oturduğumuzda ve hediyelerimizi açtığımızda neler olacağını.

Taylor'lar hediye vermek için akşama kadar beklemeyi severlerdi.

Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve beklemek beni delirtiyordu. Jack ve Anna'nın öğrenmesine yedi ya da daha fazla saat vardı. Katlanılması kolay olması gereken yedi saat daha, ama bir şekilde en dayanılmaz olanı oldu.

Bir numaralı yemeği bitirdikten sonra Neri tabakları topladı ve Jack beni ofisine sürükleyerek en yeni ekolokasyon ekipmanı hakkında fikrimi sordu.

The Fluke'a geçmeyi düşünüyordum. Artılarını ve eksilerini anlattığı süre boyunca kulaklarım Neri ve annesinin mutfaktaki sesleri için dikili kaldı ve Neri'nin kahkahalarını duymayı arzuladım.

Onu odamda diz çöktürdüğümünden beri üç gün geçti. Ona ihtiyacı olan şeyi vereli üç gün olmuştu.

Uğruna cinayet işleyeceğim kızın rahat ve kendinden emin halini görmeyeli üç gün olmuştu.

Odasına gidip içine girmemek için her şeyimi vermeme rağmen, söylediklerimde ciddiydim. Ona olanak sağlamayı bırakmıştım.

Bununla yüzleşmesi gerekiyordu. Kabul etmeliydi.
Bununla başa çıkmalıydı. Ve yoluna devam etmeliydi.

Onu zorladığım için ikiyüzlü olduğumun farkındaydım.
Yapmaktan aciz olduğum şeyi yapıyordum ama... Onun
gittiği yolu ben de yaşamıştım ve çok geç olmadan onu
durdurmak için ne gerekiyorsa yapacaktım.

"Peki ne düşünüyorsun?" Jack sordu. "Yatırıma değer
mi?"

Kendimi dikkatimi vermeye zorlayarak biramı bitirdim ve
omuz silktim. "Şu anda sahip olduğunuz sonar iyi çalışıyor
gibi görünüyor. Frekanslar yükseltmeyi haklı çıkaracak kadar
iyi mi?"

Dudaklarını büzerek başını salladı. "İyi bir noktaya
değindin. Bizim ünitenin el kitabını çıkarıp menzilleri
karşılaştıracam. Bunun daha yeni olması daha iyi
haritalama yaptığı anlamına gelmez.
yetenekleri."

"İyi fikir." Ellerimi bej rengi kargo şortumun ceplerine
soktum ve tam zamanında koridora bakarak Neri'nin
geçtiğini gördüm.

Göz göze geldik.

Kalbim göğsümü yumrukladı.

Güneşte dalgalanan muhteşem saçlarını, çiçek desenli
cafcaflı gömleğini ve beyaz mini eteğini içime çekerken bir
kez daha kendimden geçtim.

Gülümsedim.

Yarım bir gülümsemeye zorlamadan önce gerildi ve yatak
odasına doğru koşmaya başladı.

Kapısı sessizce kapandı ve Jack kızının ardından
bakarak yanıma geldi. "Acaba onun sorunu ne?
Noel'de bu kadar sessiz olmasının aksine. Genelde uçurtma
gibi uçar ve biz yokken gizlice hediyeler alır.
izliyor."

İçini çekti, birasının son lokmasını da bitirdi ve sonra
omzuma vurdu. "Gidip Anna'ya bir şey bilip bilmediğini
sorabilirsin. Küçük balığım birkaç haftadır yok ve bu hiç
hoşuma gitmiyor."

Donup kaldım. "Sen... onun kendinde olmadığını fark ettin
mi?"

Kaşlarını çattı. "Fark ettin mi? Elbette fark ettim. O benim Bebeğim. Eğer beni çıldırtmıyorsa ya da kahkahalarla gülmüyorsa, o zaman bir şeyler var demektir. Zara'yı görmeye gittiğinden beri kendinde değil." Yüzünü bana döndü. "Zara ile aralarındaki farklılıkları kabullenemediklerini ve arkadaşlıklarının bittiğini söylediğini biliyorum ve biraz mahremiyet için -izin almadan- The Fluke'ta yattığını söylediğini de biliyorum, Şunu da eklemeliyim ki, ertesi gün Low Isles'a gittiğinizde size bir şey söyledi mi?"

İrkilmemek için kendimi zor tuttum.

Neri ve ben o gece hakkında mümkün olduğunca gerçeğe yakın kalmaya karar vermiştik. Eve gelmemiştik ve Low Isles'da turistlerin ve yerel balıkçıların gözü önünde yüzdüğümüz günden sonra, büyük olasılıkla Birisi tekneyi tanıyacak ve bir noktada Jack'e bir şey söyleyecekti. Yani...hikayemiz şöyle olmuştu: Neri Fluke'a çarpmış, sabah erkenden beni aramış ve sonunda beni denize sokmuştu. Söylemeye gerek yok, Neri gururla daldığımı açıkladığında Anna kendini bana atmıştı ilk kez. Ve köpekbalığı ve paslı kancası hikayesini, köpekbalığı ile ilgili soruları cevaplamak için rahatlıkla kullandı.

Zara'da olanları.

Sinsiydi, benim küçük sirenim. Sinsi, ketum ve masal anlatmakta biraz fazla zekiydi.

Sertçe yutkunarak Jack'e cevap verdim, "Hayır, bana hiçbir şey söylemedi. Belli ki Zara'dan ayrıldığı için üzgün ama..." Ağzımdan yalanlar dökülürken kendime lanet ettim. "Bence her şey aynı anda oluyor olabilir, sen Biliyor musun? Okul bitti. Üniversite gelecek yıl başlıyor. Sizden uzaklaşmak zorunda..."

Jack rahatlamış bir sırıtışla başını salladı. "Evet, haklısın. O artık bir çocuk değil. Sanırım buna asla alışamayacağım ve dürüst olmak gerekirse, onu sonsuza dek benim çocuğum olarak göreceğim.

kalbime ve ruhuma hükmeden küçük kız."

Biricik kızına karşı yüzündeki koşulsuz sevgiye tanıklık ederken boğazıma bir taş düğümlendi.

Denizden çıkarılmamdan birkaç gün sonra, Neri İtalyan paket servisi almak için içeri koşarken, onun cipinin arkasında oturduğum an zihnimde canlandı.

"Evime, tekneme ve evime hoş geldiniz. Ama eğer Nerida'ya platonik olmaktan öte bir şekilde dokunursan, o kadar hızlı tek başına kalırsın ki, bunun nasıl olduğuna şaşırırsın." Bakışları daraldı. "Ve ben ikinci şans vermem."

Midem bulandı.

Omurgamdan aşağı ter boşandı.

O ve Anna bu gece ben

Neri'ye kesinlikle platonik olmayan şekillerde dokunduğumu itiraf ettim. Onun için kesinlikle yasal olmayan şeyler yaptığımı. Ve ikimiz de yaşadığımız sürece bunları yapmaya devam etmek istediğimi mi?

"Git ve benim için onu kontrol et, olur mu?" Jack koridorda ilerlerken omzumu tekrar okşadı. "Ben gidip Anna'ya ikinci yemek için yardım edeceğim."

Beni eşikte bıraktı.

Neri'nin kapalı kapısına baktım, istediğini yapamayacağımı biliyordum çünkü yaparsam kendimi onun içinde bulacaktım.

Bana dokunur, beni öper ve ben boyun eğip teslim olana kadar aşırı duyarlılığımı bana karşı kullanırdı.

Onu bugün beceremezdim.

Zihnim geçmişle dolup taşarken ve geleceğimiz bu kadar belirsizken olmazdı.

Ters yönde yürümek için her şeyimi verdim.

Kalbimin etrafında sürünen soğuk, kafamın içindeki vahşi fısıltılarla birlikte geri döndü.

Jack ve Anna'ya söylesem ve onlar da beni reddetse, nereye giderdim?

Onlara genç kızlarıyla birlikte olduğumu söyleseydim - yasal olarak reşit olmasına rağmen - beni evden atarlar mıydı ya da daha kötüsü...?

Onları bir daha görmeden yaşayabilir miydim?

Evlerinde ve kalplerinde hiç hoş karşılanmamak mı?

Onlara söylememek gibi bir seçeneğiniz yok. Artık yok.
Ağacın yanından geçerken yüzük kutusu bana baktı.
Güvertedeki buz gibi bira, bu geceye dair hızla artan korkumu hafifletmeyi vaat ediyordu.
Bir şişe kaptım, alkolü emdim, yalvardım.
Jack ve Anna mutfakta kahkahalar atarken ve kalbim Neri olmadan doğru düzgün atmazken rahatlamak için.
Onu özledim.
Onu sevdim.
Onu çoktan kaybetmişim gibi hissettim.

* * * * *

ÖĞLEDEN SONRA 1'DE.

"Eğleniyor musun?" Bol miktarda ev yapımı pizzanın yendiği ve Neri'nin yıldan yıla büyümesini izleme ayrıcalığına sahip olduğum açık hava masasında otururken sordum.

Bu masanın etrafında beş doğum günü geçirmişti ve Nisan'daki on sekizinci yaşına giderek yaklaşıyordu. Birkaç hafta önce yirmi iki yaşına bastığımda Taylor'lar bana da aynı muameleyi yaptıklarında ben bile gülümsemek zorunda kalmıştım.

Başını kaldırdı, gözleri koyu renk güneş gözlüklerinin ardına gizlenmişti, başında onu yakıcı güneşten koruyan büyük, sarkık bir hasır şapka vardı. "Evet, şaşırtıcı bir şekilde, denemek ister misin? Tıpkı kanaviçe gibi ama iplik yerine elmaslar var." O plastik kalemi sırtarak bana uzattı.

Günün beşinci birasına sarıldım ve teklifi karşısında başımı salladım. "Sanırım sadece izleyeceğim."

Güldü ama bu her zamanki pırıl pırıl, coşkulu kahkahası değildi. Bu donuk ve düz bir kahkahaydı.

çok uzun. Gözlerimi onun gölgeli gözlerinden ayırarak masanın üzerine yayılmış elmas tabloya baktım. Plastik tepsilerde her renkten pırıl pırıl yapay elmaslar, kaplumbağalar, balinalar, orkalar ve mercanlardan oluşan çarpıcı bir deniz manzarasının büyük tuvaline yapıştırmak

için onu bekliyordu. Ay ışığı mızrakladı

gökyüzünde parıldayan yıldızlarla birlikte suyun içinden geçerek ufuktaki mistik pembe ve yeşil sıçramalarla tüm havayı gümüş ve gizemli hale getiriyor.

Kızının en sevdiği şeyleri bilen bir baba tarafından verilen bir hediyeden başka bir şey ifade etmiyordu, ancak... denizin üzerindeki ay ve göz alıcı aurora australis bana Low Isles'in sığılıklarındaki evlilik yeminlerimizi hatırlattı. Of Onun içine ilk kez nasıl girdiğimi. Her zaman bir olma sözümüzü.

Kalbim sıkışmıştı.

Elim Neri'ninkine doğru gitti, umutsuzca ona dokunmak istiyordum.

Yukarı bakınca donup kaldım.

Konuşulmamış pek çok şeyi paylaştık ama sonra alt dudağını ısırды, başını salladı ve resmine geri döndü.

Kaşlarımı çatarak karanlığın sisini bir kenara itmek için elimden geleni yaptım. İntikam duygusuyla geri dönen karanlığı. Bir süredir baskıcı varlığını hissetmemiştim ama bütün gün başımın dibinde toplanmış, mutlu düşüncelerimi yutmuş, zihnimi daha karanlık ve daha ağır hale getirmişti, hayaletler ve dehşetlerle dolu.

Neri içsel mücadelelerimi fark etmedi ya da başka bir mücevheri sanat eserine bastırduğında benim gördüğümü görmedi. Bu gece olacaklardan korkuyor gibi görünmüyordu. Bu konu hakkında ya da başka bir şey hakkında konuşmamıştık. Bana son zamanlarda kabus görüp görmediğini ya da bu geceyi nasıl geçirdiğini söylememişti. Bir terapist için internetten.

Onunla konuşmayı çok istiyordum ama anne babasının mutfakta didiştiği ve flört ettiği açık kapıların yanındaki masada oturmanın yeri burası değildi.

Ben de sessizce oturdum ve onun grafikteki sembolleri takip ederek yavaşça bir denizyıldızını canlandırmasını izledim.

"Jack'in sana erkenden bir hediye vermesi çok hoş."
Şişemi dudaklarıma götürdüm, neredeyse boş olduğunu görünce sinirlendim.

Aradığım alkolik donukluk bir türlü gelmemişti. Ama

ıçmeye devam ettim... Tek seferde

Jack'in bana katılmaya geldiğinde havuzda üç tane içirmesi sayesinde daha önce hiç içmemiştim. Bir kayanın üzerine oturup ayaklarımızı serin suda sallandırmış, gelecek yılki araştırma projeleri için planlarını ve Güneydoğu Asya'ya nasıl geri dönmek istediğini konuşmuştuk.

"Evet, sanırım hırsızlık yapmadığıma şaşırdı. Her zaman yaptığım gibi bir şey. Muhtemelen iyi davranışımı ödüllendirmek istedi."

"Sanırım bir hediye çalmadığın için çok üzüldü, Aslında. Akşam yemeğinden önce en az bir tane aşırmaq neredeyse bir gelenek haline geldi."

Neri gönülsüzce omuz silkti. "Neredeyse on sekiz yaşındayım. Hediyeler için biraz fazla yaşlıyım."

"Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun."

Kaşlarını çattı. "Sesini alçalt."

"Daha önce bana iyi olup olmadığını sordu," diye mırıldandım sessizce.

"Öyle mi?" Kalem ay ışığında parlayan bir yunusun üzerinde gezinirken durakladı. "Ne dedi?"

"Zara'ya gittiğinden beri senin bir şey yapmadığını hissettiğini söyledi. Bana bir şey bilip bilmediğini sordu."

Bir buzula dönüştü, gözleri buz parçacıklarıydı. "Ne dedin sen?"

"Elbette hiçbir şey. Söylemeyeceğime dair sana söz verdim. Bu bana düşmez."

"Sence şüpheleniyor mu?"

"Sanırım her zamanki sen olmadığın için üzgün." I Bıramı bitirdim ve öne doğru eğilerek kulağına fısıldadım, "Her zamanki gibi olmadığın için üzgünüm. Keşke... Keşke-" Keder

beni boğazımdan yakaladı.

Kahretsin, onu

kaybedemezdim. Ya onu

bu gece kaybedersem?

Ya ona sahip çıkmaya çalışırken onu sonsuza dek

kaybetseydim?

İçimden bir inilti yükseldi ve alnımı onun çiçek desenli omzuna koydum. "Neri, ben-"

"Yemekten önce kim tatlı ister?" Anna gülerek el yapımı eklerlerle dolu bir tabakla kaydırakların arasından atladı.

Neri sertleşti.

Başımı kaldırdım, sandalyemi biraz daha uzağa kaydırardım. ondan uzakta. Titreyen nabzımı dizginleyemiyordum. Kolunu öpmeye çok yaklaştım. Her parçam aramızdaki korkunç, mide bulandırıcı mesafeyi silmek için yalvarırken ona dokunamayacağımı unutmaya o kadar yakındım ki.

Jack evden dışarı fırladı, elleri havada ve yüzünde kocaman bir sırıtışla Anna'nın yanına indi. "Ben. Ben. Hepsi benim için. Benim." Karısının elinden tepsiyi kaptığı gibi, başını en yakın ekler pastaya doğru eğdi ve kocaman bir ısırık aldı.

açlıktan ölen hayvan. İnledi. Yüksek sesle. "Hmmm! Soooo iyi." Görünüşe göre birkaç bira içen tek kişi ben değilmişim.

Tek fark, Jack aptallaştı ve ben depresyona girdim.

Anna kıs kıs gülerek burnuna bulaşan çikolata ve kremayı sildi. "Seninle ne yapacağım ben?"

"Her gün yaptığın şeyin aynısını, sevgilim." Jack güldü. "Bana katlan ve saçmalıklarım için beni daha da çok sev."

Anna gözlerini
devirdi. Neri
gülümsemeye
zorladı.

Jack bana baktı ve dondu kaldı.

Ne?

Ben ne yapmıştım? O
ne görmüştü?

Jack yavaşça masaya geldi ve tabağı Neri'nin elmas resminden uzağa koyarak yanıma oturdu.

Tüm yol boyunca onu takip ettim.

Uzanıp masanın üzerindeki yumrulu elimi okşayınca ters ters baktım. "Canın yanıyor Aslan."

Donma sırası bendeydi.

Ne oluyor lan?

Nereden biliyordu?

Benim ve Neri'nin hakkında ne kadar şey biliyordu?
Dudaklarımı yalayarak sertçe yutkundum. "Senin ne olduğunu bilmiyorum."

"Aileni özlüyorsun, dostum. Bunu gözlerinde gün gibi görüyorum." Anna oturup kremalı, lapa tatlılar için tabakları dağıtırken yüzünü buruşturdu ve arkasına yaslandı. "Yılın bu zamanının senin için en zor zaman olduğunu hep unutuyorum."

"Ben iyiyim, Jack."

"İyi olmamak sorun değil, biliyorsun." Beni inceledi. "Ben de ailemi oldukça gençken kaybettim. Sydney'e giderken araba kazasında. Ama sen bunu zaten biliyorsun. Sana anlatmıştım. Aslında hakkımızda çok şey biliyorsun ama..." İç çekti. "Hâlâ senin hakkında pek bir şey bilmiyoruz."

Yükselen öfkemle savaştım. "Benim hakkımda bilinmesi gereken her şeyi biliyorsun."

"On altı yaşından yirmi iki yaşına kadar, evet, seni herkesten daha iyi tanıdığımı söyleyebilirim. Ama ondan önce... pek de açık bir kitap sayılmazsınız." Hüzünle gülümsedi. "Hakkında konuşmak ister misin? Onlar mı? Kız kardeşinle Noel'de ne yapacağınız hakkında konuşun-"

"Kutlama yapmadık."

"Oh... peki, neyi kutladınız?"

Kayalar boğazıma geri dönmüş, kalbime dökülmüş ve her parçamı ezen bir heyelan yaratmıştı. "Sadece bugüne odaklanalım, tamam mı?"

"Onlar hakkında konuşmalısın Aslan," dedi Anna nazikçe. "Onları anılarında canlandır."

"Anılarım zaten peşimi bırakmıyor. Onlara daha fazla mühimmat vermeme gerek yok."

"Ama sadece onlar hakkında konuşursan-" "Olanları yeniden yaşamak zorunda kalırım."

"İyileşmeye başlayabilirsin," dedi Jack.

"Ben iyileştim. Ben iyiyim."

Neri ofladı ama akıllıca sessiz kaldı.

Jack ve Anna bakiştılar ve Anna mırıldandı: "Melike...
Türkçede kraliçe demek, değil mi? Bu çok güzel-"

"Bunu yapamam." Ayağa fırladım ve iki elimi saçlarımda
gezdirdim. "Ben...eh. Kendimi pek iyi hissetmiyorum."
Neri masadan uzaklaşırken kulaklarım çınladı, "Bırak anne.
Hakkında konuşmak konusunda nasıl hissettiğini biliyorsun.
onları."

Anna'nın cevabını duymak için beklemedim.

Hışımla eve girdim ve bir bira daha kaptım, tüm bunlar
olurken karanlığın bulutları içimde çalkalanıyor, gök
gürültüsüyle homurdanıyor, kederle çalkalanıyordu.

Babamın hayaletinin beni özür dilemeye çağırđıđını
hissettim. Annemin bana incinmenin sorun
olmadığını söylediğini hissettim.

Ve kız kardeşimin - tek bir damla kanımı bile
paylaşmadığım küçük kızın - oraya gidip onlara her şeyi
anlatmam için beni çağırđıđını hissettim.

Onlara gerçekte kim
olduğumu söyle. Kimi
gerçekten sevdiğimi.
Olmak istediğim kişi. Ama
olamadım.

Ben de yapmadım.

Ve içimdeki gerginlik daha da arttı.

* * * * *

ÖĞLEDEN SONRA 3'TE.

Kanepede Neri'nin yanına oturdum.

Jack ve Anna, abartılı akşam yemeği için son hazırlıklara
başlamadan önce sahilde hızlı bir yürüyüşe çıkmışlardı.

Kızarmış tavuk biberiye ile evi sarmıştı.

ve sarımsaklı patates. Gevrek salatalar buzdolabında
bekliyordu ve taze pişmiş bagetler bolca tereyağı için
yalvarıyordu. Jack'le daha önce hazırladığımız ıstakoz
soğuyordu ve ben bir bira daha almaya gittiğimde -çünkü
neden

Lanet olsun, bugün aklımı başımda tutmak için her türlü
yardıma ihtiyacım var.

-Buzdolabının raflarına sıkıştırılmış kapların ve taze meyvelerin miktarı hiçbirimizin kaçamayacağını ima ediyordu bu gece ciddi bir hazımsızlık vakası olmadan.

Yanımdaki Neri'ye bakarak aramızdaki onaylanmış boşluğa lanet ettim. Jack ve Anna ayrılır ayrılmaz bana sokulmamış ya da şortumu indirip hızlıca sevişmeye çalışmamıştı.

Sadece sessizce yanımda oturdu, televizyonda saçma sapan bir şeyler çalarken parmaklarının öfkeli hareketleriyle Honey'e mesaj attı.

Daha yakına eğilerek omzunun üzerinden son yazısını okudum. Tatlım: Oh, biliyorum. Aile dramaları en kötüsü! Noel her zaman çılgınlığı ortaya çıkarıyor gibi görünüyor, değil mi? Yine de güzel elmas boyama! Onları yapmayı seviyorum. Boşta kalan ellerimi meşgul ediyor.

Neri: Sanırım bugün bittiğinde yatağa girip uyanmak istiyorum.

Tatlım: Git oğlunun kemiklerini zıplat. Yatağa git ama sallan!

Üzerine atlanmak istemeyen birinin üzerine atlamak zordur.

Öfke orman yangını gibi yayıldı. "Ne oluyor, Nerida?"

Sanki yanında oturduğumu bile unutmuş gibi bir mil kadar irkildi.

"Birincisi, bizim hakkımızda konuşarak ne halt ediyorsun ve ikincisi, neden seni istemediğimi söylüyorsun?"

Alnı hayal kırıklığıyla kıvrıldı. "Artık benimle seks yapmayacağını söylemiştin. Kendimi 'iyileştirene' kadar olmaz."

Kalbim burkuldu. "Ben öyle demedim. Kendini tedavi etmen gerektiğini hiç söylemedim."

"Evet, yaptın." Saf öfke onun muhteşem yüzünü doldurdu. "Tam olarak 'bu son canım' demiştin."

"Geçen sefer saklanmak için beni kullanmanı kastetmiştim. Son kez sevişmemize izin verildiğinde değil."

"Haklı olduğuna karar verdim. Bunu aşmak için başka bir yol bulmalıyım. Endişelenme, paçayı kurtardın."

"Bu da ne demek oluyor şimdi?"

"Bunun anlamı, senin yardımına ihtiyacım yok. Bunu kendi başıma yapabilirim."

Ayağa kalkarak telefonunu yumrukladı ve mırıldandı, "Ben-

ben bir süre yalnız kalmaya ihtiyacım var." Beyaz mini eteğini döndürerek koridordan aşağı indi ve ana banyoya girdi.

Boş salonda göz kırparak oturdum.

Az önce ne olmuştu?

Kalbim onun peşinden gitmek için feryat ediyordu.

Onu incitme düşüncesi içimi kanattı.

Bira sonunda beni yakalayıp her şeyi biraz puslu hale getirdiğinden ayakta dururken biraz sallandım. Ellerimi birleştirerek ve dünyayı dik durmaya zorlayarak onun peşinden yürüdüm

ve banyo kapısına vurdu. "Neri. Beni içeri al." "Git başımdan."

"Konuş benimle."

"Konuşmaktan bıktım Aslan. Tıpkı senin gibi, hatırladın mı? Ailen hakkında bile konuşamıyorsun ve onlar neredeyse altı yıl önce öldü!"

İçime bir ürperti yayıldı. "Bu farklı-" "Hayır, değil. Sen lanet bir ikiyüzlüsün."

Bana bunu söylemesinden nefret ederek yüzümü buruşturdum. "Peki, kabul ediyorum. Ben ikiyüzlüyüm. Ama sadece benim yaptığımı yapmanı engellemeye çalışıyorum. Bunu saklamaya devam edemezsin Aşkım."

"Onu gömmeyi planlamıyorum." Kapının diğer tarafından garip bir ses geldi. "Bununla başka bir şekilde başa çıkacağım."

İçimdeki ürperti katılaşıp buza dönüştü. "Ne yapıyorsun orada ne yapıyorsun? Aç şu lanet kapıyı." Kolu sallayarak çekiştirdim ve sarsıldım. "Kilidi aç ve beni içeri al. Eğer zorlanıyorsan, yardım etmeme izin ver. Sana istediğini vereceğim.

Çabuk ol. Ailen eve gelmeden birlikte olabiliriz." "Git başımdan."

Başka bir gürültü.

Sessiz bir
inilti.

"Nerida! Aç şu lanet kapıyı."

Cevap vermedi.

Banyoya bir şey çarpınca tısladı. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Kendimi tamir ediyorum," diye bağırdı. "Muhtemelen sen de aynı şeyi yapmayı öğrenmelisin."

Kırmızı gördüm.

Yumruğumu kapıya vurdum. "Üç saniye içinde açmazsan, kıracağım. Kıracağım. seni dizime yatırıp-"

"Aslan?" Jack koridorun başında belirdi. "Her şey yolunda mı?"

Sikeyi

m.

SIKTI

R.

Titreyerek elimi ağzıma götürdüm ve Neri'nin bana yaşattığı paniği yutmak için elimden geleni yaptım. "Evet... evet, her şey yolunda."

"Neden bağıırıyordun?"

"Ben, eh... çok fazla içtim."

"Yeterince adil. İçine çekecek kadar büyük bir yemek yiyene kadar başka yok, tamam mı?"

"Evet. Endişelenme."

Gözleri yanımdan geçip kilitli banyo kapısına kaydı. "Neri iyi mi?"

"Ben iyiyim, baba!" Neri bağırdı. "Sadece banyo yapıyorum."

"Banyo mu?" Jack'in kaşları havaya kalktı. "Dışarısı iki yüz derece."

"Soğuk bir tane!"

"Havuza gir o zaman, seni moron! Suyu boşa harcamayı bırak." Jack başını salladı ve gözlerini devirdi. "Gençler." Bana el sallayarak mutfığa doğru yürüdü; Anna'yla sohbet ederken sesi geri çekildi.

Risk alarak, ateşle oynayarak, ağzımı kapıya dayadım ve fısıldadım, "Neri... aç kapıyı. Beni içeri al. Bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyorum. Yardım etmeme izin ver."

Cevap vermedi.

Akan suyun sesi banyoya sıçradı.

Jack beni almaya gelmeden önce orada durabildiğim kadar durdum, elime bir bira daha tutuşturdu - ona rağmen Ayılmam için beni azarladı ve biraz Avustralya futbolu izlemem için kanepeye sürükledi.

* * * * *

AKŞAM 5'TE.

Neri sonunda banyodan çıktı.

Orada bir saatten fazla kaldı ve yatak odasına gitmeden önce sadece bir deri ve havlu parıltısıyla göründü.

İçkiyi bırakmıştım.

Ama bu kafamdaki siyah, tehlikeli sisi durdurmadı.

Orada ne yaptığı konusunda korkudan deliye dönmüştüm.

Midemin çalkalanması durmamıştı ve her ne kadar yatak odasına girip benimle konuşmasını istesem de yapamadım.

Jack beni kendi tuttuğu futbol takımını tutmaya zorlayarak oyalarken, Anna da beni tavuğu oyuyor ve masanın mükemmel bir şekilde hazırlandığından emin oluyordu.

İki lanet saat boyunca, kalbim ve ruhum koridorda Neri'yle birlikteyken, bir yıl daha beni barındırdıkları, bir yıl daha beni güvende tuttukları için Taylor'lara teşekkür etmek için elimden geleni yaptım.

Ve ortaya çıktığında, nefesimi kesti.

Saçları şıktı ve sadece arkadaşlarıyla partilere gittiğinde yaptığı gibi gevşekçe kıvrılmıştı. Çirkin çiçekli gömleği gitmiş, yerine bedeninde pembe altın rengi dikişler olan daracık siyah bir elbise gelmişti. Göğüsleri Bacakları kilometrelerce uzanıyordu ve gözleri beni kesinlikle hipnotize ediyordu.

Siyah göz farı onu hem boğucu hem de cadı gibi gösteriyordu, kalın kirpikler, renkle tozlanmış yanaklar ve boyanmış dudaklar

baştan çıkarıcı şeftali. Kanepenin arkasına doğru yürüdü; arkasından bakmak için dönmekten kendimi alamadım. Beni bir anda bıraktı frangipani parfüm bulutu. Bildiği koku beni kaya gibi sertleştirdi.

Yalınayak mutfağa giren Neri usulca, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Vay canına, tatlım!" Neri annesinin yanına giderken Anna haykırdı. "Kesinlikle harika görünüyorsun! Hepimizi utandırdın. Parti elbiselerimizle yemek yiyeceğimizi hiç düşünmemiştim."

"Sorun değil. Sadece giyinmek istedim." Neri kollarını ovuşturarak bileklerine baktı. "Kendimi... güzel hissetmek istedim, bilirsin."

Anna kollarını Neri'ye doladı. "Tatlım, sen gördüğüm en güzel kızsın. Bunu kanıtlamak için makyaja ve küçük siyah bir elbiseye ihtiyacın yok."

Ayağa kalktım ve oturma odası ile mutfağın eşiğine doğru yöneldim, kendime rağmen ona doğru çekildim. "Göz kamaştırıcısın," diye yutkundum. "Gözlerimi senden alamıyorum."

Jack'in şüphesi ya da Anna'nın şaşkınlığı karşısında kaskatı kesildim ama Anna sadece gülümsedi ve başını salladı. "Öyle değil mi? Benim küçük kızım, büyümüş."

"Lanet olsun, Nerida." Jack yanımdan geçip Neri'yi kollarının arasına aldı. "İşte bu kadar. Kim bu cadaloz ve benim küçük balığıma ne yaptın?"

Neri güldü ama içi boştu. Dudakları mutluluk taklidi yaparken bile gözlerindeki hüznün, paslı bir hançerle kalbimi oydu. "Ben hâlâ o kızım baba. İndir beni."

"Hayır. Seni bir daha asla aşağılamayacağım. Aslında, gelecek yıl Townsville'e gitmen yasak. Benim çatım altında yaşamamana dayanamam. Özellikle de böyle görünürken." Kollarında homurdanana kadar onu sıktı. "Sen çok değerlisin. Kimsenin sana dokunmasına izin yok."

"Ha ha." Onun başını okşadı ve eskiden yaptığı gibi saçlarını karıştırdı.

Bu, Jack'in başını arkaya eğip aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi ona bakmasına neden oldu. "Her zaman ziyaret edeceğine söz veriyorsun, değil mi? Sen beni çileden çıkarmadan ne yapmam gerekiyor?"

"Bilmiyorum. Kedi mi alsak?"

Onu çıplak ayaklarının üzerine yatırmadan önce yanağına kocaman bir öpücük kondurdu. "Hayır. Çok daha iyi bir fikir. Seni klonlayacağım. Kendime başka bir küçük balık yapacağım, böylece benden önceki bu büyük balık kocaman açık okyanusta yüzebilir ve ben de senin başka bir versiyonunu burada, kollarımda sonsuza kadar güvende tutabilirim."

Neri'nin gözlerinde aniden yaşlar parladı. "Sen dünyadaki en büyük ahmaksın."

"Sadece senin için, aşkım. Sadece senin için." Ellerini Nerida'nın omuzlarına koyarken ses tonu ciddiyetle doluydu. "Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun, değil mi Nerida? Şu anda her neyle uğraşıyorsan, aptal babana anlatabilirsin ve ben de seni tekrar mutlu etmek için her şeyi yaparım."

Neri burnunu çekti ve Anna ellerini göğsünde kavuşturarak bulaşıkları yıkarken oluşan sabun köpüklerini cafcaflı gömleğinden aşağı gönderdi. "Ah, Jack. Hâlâ kalbimi nasıl hoplatacağını biliyorsun."

Jack ona göz kırptı. "Bunlardan bir tane daha yapmak ister misin, sevgilim? Sadece bir tane istediğimizi söylediğimizi biliyorum, ama bu kümeden uçuyor ve boş bir yuvayla başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

Anna kıkırdadı. "Ben tepenin üzerindeyim ve sen de vazektomi. Daha fazla değil. Ayrıca." Anna bana doğru bir adım atarak ellerini şortunun cebine asılı çay havlusuna sildi. "Zaten bir tane daha var. Tam burada."

Kollarını belime dolayarak yanıma yerleşti, boyuma göre küçük, bedenime göre inceydi. "Bir kızımız ve bir oğlumuz var. Biri okyanus için doğdu, diğeri de okyanus tarafından dünyaya getirildi."

Neri nefesini içine çekerek benimle göz göze geldi.

Jack sert bir şekilde başını salladı. "Haklısın. Kesinlikle haklısın. Umarım bizden biri olduğunu anlamışsındır, Aslan. Seni daha önce zorladığım için özür dilerim. Geçmiş kurcalamaktan daha iyisini biliyorum. Ama umarım sana kendi çocuğumuz gibi bakmaya başladığımızı biliyorsundur."

İçimdeki her şey uludu ve pençeledi.

Tüm acılar, tüm kederler, tüm sırlar, hayaletler ve saklanmalar; hepsi boğucu bir tsunami gibi üzerime çöktü.

Boynumu büküm.

Doğru düzgün nefes alamadım.

Kendimi Anna'nın kucağından çekerek başımı öne eğdim. Bacaklarım beni yere çarpmakla tehdit ediyordu ve her şeyi ağızımdan kaçırmaya çok ama çok yakındım.

Kızınıza aşığım. Kızınızla evlenmek istiyorum.

Senin oğlun olmak istiyorum... sadece senin düşündüğün şekilde değil.

Omzumun üzerinden tüm kalbimi dökmemi bekleyen yüzük kutusuna baktım ve artık bunu yapamazdım.

Ayaklarımın üzerinde sallanarak dönmeye çalıştım.

Yakalamak için

Yüzük. Diz çökmek için. Ama Neri bileklerini tekrar ovuşturdu, hızlıca, göze çarpmadan ve kapaticının en küçük lekesi çıktı.

Altında gördüğüm şey ise kalbimin duracak gibi olmasına neden oldu.

Dur artık.

Öldü.

Mahcup

oldum.

Dehşete

düşüm.

Kırılmış.

Sanki içimdeki tüm hayatı yumruklamış gibi homurdandım.

Çünkü vardı.

Beni katletti.

Gözleri benimkilerle buluştu ve buz mavisi berraklığı korkuyla karardı.

O biliyordu.

Gördüğümü biliyordu.

Kırılmaya çok yakın olduğumu biliyordu.

"Neri..." Boğazımı temizledim, içindeki kırık camın etrafında konuşmaya çalıştım. "Seninle bir dakika yalnız konuşabilir miyim? Lütfen."

Jack kaşlarını kaldırdı, ama bana olan inancı, kör Sanki onun yıllık davetini kabul edememem olağandışı bir şey değilmiş gibi sırtıyordu.

"Gizli Noel saçmalıkları mı planlıyorsun? Güzel."

Anna'nın üzerine atılarak karısını yakaladı ve kıkırdarak koridora taşıdı. "Bak ne diyeceğim! Hadi hepimiz giyinelim! Aynı çatı altındaki son aile yemeğimizi bir fırsat haline getirelim. Git dolabını yağmala Aslan. Anna ve ben birazdan geleceğiz."

Jack yüzünü onun boynuna gömerken Anna ciyaktı, onu yatak odalarına götürdü ve kapıyı tekmeleyerek kapattı. Gırtlaktan gelen kahkahası tam olarak ne yapmayı planladıklarının ipucunu veriyordu.

Sevişmeyi mi yoksa giyinmeyi mi planladıkları umurumda değildi, umurumda olan tek şey Neri'ydi.

Benim ay evli karım.

Az önce kalbimi yerinden söküp lanet mutfağın her yerine kanlar içinde bırakan kız.

"Neri..." Nefes aldım, alkolün kalıntılarına ve gündüz içmenin sisine lanet ederek ona doğru sürüklendim. Hasarlı bileğine uzandım. "Ne yaptın-"

"Burada olmaz." Geriye çekildi, ona dokunmama izin vermedi.

İnce bir nefes alarak omuzlarını dikleştirdi ve yatak odasına kadar omurgası dik bir şekilde yürüdü.

Parçalanmış kalbim arkamda sürüklenirken onu takip ettim.

Elli Üçüncü Bölüm

*

Aslan

*

(Ganda'daki Ay: Omwezi)

Kız gibi dekore edilmiş yatak odasına girmemi beklerken tek kelime etmedim.

O sessizce kapıyı kapatırken ben denizkızı başucu lambasına ve yatağının üzerine örtülmüş cibinliğe baktım. Deniz mavisi battaniyeleri ve dantelli yastıkları, pembe lake şifonyeri ve yontulmuş limon rengi uzun boyuyla uyum içindeydi.

Bu odada geçirdiği bir ömür. Gelişiyor.
Olmak.

Yatağında onun içindeydim. Kapısının önünde onunla sevişmiştim. Ailesinin evde olmadığı anlarda gülüp öpüşürken ve birbirimize sözler verirken, kaderli olduğumuza inanmıştım.

Tüm o değerlilik. Yüzümü ona döndüğümde tüm bu aidiyet kendini parçalara ayırdı ve ayaklarımızın altında ezildi.

Kapalı kapının yanında durdu, kapı koluna yapıştı.
Kilit yok.

Ailesinin içeri girmesini engellemenin bir yolu yok.
Yapmak üzere olduğum şeyi yapmamı engelleyecek hiçbir şey yoktu.

Bir şehri yerle bir etmek üzere olan bir fırtına kadar sakin bir şekilde ona doğru adım attım ve sağ bileğini tuttum.
Benimle kavga etmedi.

Kalın kapatıcıyı silmek için iğrenç gömleğimin kenarını kullanırken alt dudağını emdi. Kızarıklık ortaya çıktı. Soluk mor çizgiler. Mavinin ilk çiçeği.

Hasta olmak istedim.

Umutsuzluk dilime asit gibi sıçradı. Onu

hayal kırıklığına uğratmıştım.

O gece ve mücadele ettiği diğer tüm gecelerde onu hayal kırıklığına uğrattım.

Her santim makyajı temizlendikten sonra onu bıraktım.

Sessizlik etrafımızda zonkluyordu.

Sol bileğine uzanırken dişlerim takırdayacak kadar titredim.

Elimde asılı kaldı, uysal ve itaatkâr.

Ben onu silerken sessiz gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

Nazikçe. Elimden geldiğince nazikçe, saklanma çabalarını ortadan kaldırarak. Tam burada, şu anda, ihtiyacı olduğundan şüphelenmeye başladığım şeyi yapmayı seçtim.

Bunu yapmak istemedim.

Beni onarılamaz parçalara ayırırdı.

Muhtemelen hayatıma mal olurdu.

Ama onu tekrar bir bütün yapacaksa her şeyi yaparım.

Bir başka kırmızı kızarıklık, mavi çizgiler ve siyahın en hafif lekesi artık iyileşmemiş bileklerini işaretlerken kulaklarım çınladı.

Ethan'ın ona verdiği morluklar solmuştu. O kullanmıştı Son birkaç haftadır yaptıklarını saklamak için aynı makyajı yapıyordu.

Ama bunlar... bunlar o kadar tazeydi ki parlıyorlardı. Her parçam uludu.

Dürüst olmak gerekirse, nasıl bu kadar hareketsiz durduğumu ve ayaklarının dibinde yığılmadığımı bilmiyordum.

"Kendine zarar verdin" diye boğulurken sesim granit bir levhayı andırıyordu.

Gözyaşlarını içine çekerek bileğini sardı ve başını salladı. "Düşündüm... söylediklerin hakkında. Çürükler hakkında

Kalbimdeki yaralar cildimdekiler gibi iyileşmiyor. Umarım..." İç çekti ve başını salladı. "Düşündüm ki eğer görebilseydim o çürükleri iyileştirmenin bir yolunu bulabilirim. Bunlara arnika sürebilirim. Bunları saklayabilirim. Üzerlerine bastırıp acı çekmelerini sağlayabilirim ve bu da zihnimin beni bağladığı o yatağa geri dönmesini engeller ve-" Nefesi kesildi; sessizce ağladı. "Aptalca bir fikirdi ama... sadece bir çıkışa ihtiyacım vardı. Zarar görmüş olsam da kendimi güzel hissetmek istedim. Güzel olmak beni incitmiş olsa da güzel hissetmek istedim. Beni güzel bulduğu için peşimden gitti ve... ben de o kısmı geri kazanmak istedim. Giyinmek ve korkmamak istedim.

Kısa etek giyersem ya da göz farı sürmeye cesaret edersem başka bir canavarı tecavüz etmeye davet etmeyeceğimi-"

Hıçkırıkları sözlerinin geri kalanını çaldı. Kollarım onu sarmak için hırladı.

Tüm sinir sistemim sızlıyordu ve onu kendime yaklaştırmak ve parçalanması için güvenli bir yere götürmek için çırpınıyordum.

Ama bu dürtülerle savaştım. O dürtüler yanılttı.

Neri'ye kendi yolunda yardım etmeye çalışmıştım... ama bu sadece işleri daha da kötüleştirmişti.

Başka bir yol daha vardı.

Herhangi bir psikoloğun onaylayacağından ya da kırılmayacak kadar cesur olanlar için gerekli olabileceğini kabul edeceğinden şüphe duyduğum bir yol.

Ama ilk elden deneyimim vardı.

Birçok kez boğulmayı hayal ettim.

Birçok gece ölmek için yalvardım.

Eğer daha cesur olsaydım, ailemi kurtarmak için hiçbir şey yapmamış olmanın ruhumu ezen suçluluk duygusundan kaçmak için denize doğru yürür ve beni almasına izin verirdim.

Benim yüzümden ölen ailem. Ama ben cesur değildim.

Acımın kaynağına geri dönmemiştım, bu yüzden acı

sızmaya devam etti.

Ama Neri...

Onu o kaynağa geri götürebilirim.

Onu o kabusların içine geri atabilir ve ona farklı bir son verebilirdim.

Nefes alırken mide bulantısı boğazıma hücum etti, "Sen "Bana gelmeliydin Hayatım." Sistemimdeki alkol daha da güçlendi. Kendimi gevşemiş ve taşlaşmış ama aynı zamanda sert ve kararlı hissediyordum.

"Denedim." Islak gözleri benimkilerle buluştu. "Dedin ki-"

"Bana acıya ihtiyacın olduğunu söyleseydin, sana acı verirdim."

Gözyaşları arasında kaşlarını çattı. "Hayır, yapmazsın. Beni asla incitmezsin."

Ona doğru tek bir adım attım ve hiçbir parçam ona dokunmamasına rağmen varlığımın gücüyle onu kapıya doğru bastırdım. "Bundan o kadar emin misin?"

Bunu burada yapmamalıyım.

Onu odama geri götürmeliydim, en azından ailesiyle aramızda birkaç duvar ve bahçe vardı.

Ama... alkol bunun akıllıca olduğunu fısıldadı. Depresyon bunun gerekli olduğunu tısladı.

Ve kalbimi tırmalayan keskin korku, pervasızlığın her türlü kendini korumanın önüne geçmesine neden oldu.

Kendimi umursamadım.

Sadece onu önemsiyordum.

Ve onu hayal

kırıklığına uğrattım.

Tekrar tekrar. Şimdi

onu hayal kırıklığına

uğratmayacağım.

Gözleri kısıldı, dans ederek benimkileri aradı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kim olduğun tarafından kapana kısılmanın, olanlar tarafından kapana kısılmanın, hiçbir çıkış yolu olmadan kapana kısılmanın nasıl bir his olduğunu bildiğimi söylüyorum.

özgür olmak."

"Aslan, ben-"

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, Neri."

"Sadece sana ihtiyacım var. İçimde sana ihtiyacım var ve-
"

"Hayır. Daha derine dal. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"İhtiyacım var..." Ellerini sıktı, gerginliği yüzünden akıyordu. "Acıyı tekrar hissetmeye ihtiyacım var. Canımın yanmasını istiyorum ama benim şartlarımla. Canımın yanmasını istiyorum ki bu kez bedenimin yanı sıra kalbimi de iyileştirebileyim."

"Yeterli değil. Tekrar deneyin."

Öfke kaşlarını çatı. "Ne söylememi istediğinizi bilmiyorum."

"Gerçeği. Bana gerçeği söyle."

"Bu şekilde hissetmekten bıktığımı mı duymak istiyorsun?" diye tısladı aniden, ailesinin duymaması için sesini alçaltarak. "Böyle olmaktan bıktığımı mı? Bu ben değilim. Bu öfke ben değilim. Bu korku, bu nefret, bu öfke... ben değilim!"

"Öyleyse

bırak çıksın."

"Çıkaramam."

"Evet, yapabilirsin."

"Nasıl?"

"Benden."

"Ne?" Alnı çatıldı. "Bunun acısını senden çıkarmayacağım. Yaptığın şeyden sonra teşekkürümden başka bir şeyi hak etmiyorsun."

"Onu ben öldürmedim."

Yüzünü buruşturdu. "Onu denize ittin."

"Emrinize karşı geldim."

"Bunu neden söylüyorsun?"

"Çünkü ona olduğu kadar bana da kızgın olduğunu düşünüyorum. Bence o kadar düğümlenmişsin ki, eğer dışarı çıkmasına izin vermezsen patlayacaksın."

Kapıdan uzaklaşarak yanımdan geçmeye çalıştı. "Kes şunu, Aslan-"

"Gidebilirsin dedim mi?" Onu kapıya doğru ittim.

Sırtını sessizce tahtaya vururken gözleri irileşti. "Delirdin mi sen? Duyacaklar."

"Umurumda değil."

"Ne zamandan beri?"

"Yeni çürüklerini gördüğümünden beri. Senin yaptığın çürükler. Senin sebep olduğun çürükler. Başka bir şey düşünemiyorum. Başka hiçbir şey umurumda değil. Bunun geri tepebileceği umurumda değil. yüzüme vurdu. Tek umursadığım sensin Neri." "Bunu yarın konuşuruz-"

"Hayır. Şimdi. Konuş benimle. Gerekirse canımı yak. Nasıl olsa bir saat içinde bizi öğrenecekler. Ve eğer yapabilirsem O zamana kadar hissettiğin acıya bir ara vermeni sağlar..." Üzüntüyle omuz silktim. "Ne gerekiyorsa yapacağım."

"Noel yemeğinden hemen önce bunu seninle tartışmayacağım." Çenesi yukarı kalktı. "Uzun bir gün oldu. İkimiz de bitkin düştük. Sadece-"

"Seni hayal kırıklığına uğrattım, Neri. Orada olmayarak seni hayal kırıklığına uğrattım. Onu durdurmadığım için seni hayal kırıklığına uğrattım. Başarısız oldum-"

"Bunu kendinle ilgili hale getirme."

"Beni kullan. Acını benden çıkar. Benim üzerimden. Canımı yak, Neri. Orada olmadığım için incit beni. Onu durdurmak için orada olmadığım için incit beni."

"Ne dedin? Hayır. Seni suçlamıyorum-"

"Kendimi suçluyorum. Tüm bunlar için kendimi suçluyorum." "Aslan, kes şunu-"

"İhtiyacınız olan her şekilde kullanmanız için kendimi size sunuyorum."

"İhtiyacım olan şey aptallık etmeyi bırakman. Annem ve babam evdeyken odama hiç gelmiyorsun. Sana ne oldu böyle?"

"Bana ne oldu böyle?" Hırladım. "Sana az önce söyledim Aşkım! İçime girdin. Sen. İyi olacağına dair tüm umutlarımı paramparça ettin. Kendine zarar veriyorsun, Neri. Sen banyoya saklanıp kendine zarar verdin. 'Seni acı içinde görünce nefes alamıyorum'un neresini anlamıyorsun?' Öfkemi dizginlemeye çalışarak burnumun kenarını sıktım.

Sertçe nefes verdim, nefesimin altında homurdandım, "Bunu nasıl yaptın?"

"Fark etmez."

Elimi bırakarak kirpiklerimin altından yukarı baktım.
"Elbette önemli. Hem de çok önemli."

"Bitti. Ve... zaten işe yaramadı, bu yüzden tekrar yapmamdan korkmana gerek yok. Hâlâ kendimi berbat hissediyorum."

"Bu pisliği nasıl dışarı atabileceğini biliyorum."

"Yine mi bu?" Dişlerini gösterdi. "O biralar seni umursamaz yapıyor. Bu gecenin geri kalanını atlatalım ve-"

"Ailenin önünde, bileklerine kaynak yapılırken sana evlenme teklif etmeyeceğim, Neri. Kendini bırakmalısın. İçini dök. Sinirlen."

"Kızgın olamam. Annem ve babam duyacak."

"Bunu bir bahane olarak kullanma. Hâlâ saklanıyorsun. Yapabildiğin her şeyin altına saklanıyorsun. Buna bir son ver. Hemen şimdi."

Ellerimi birleştirdim. "Seni böyle üzgün görmeye dayanamıyorum. Bu kadar çaresiz hissetmeye dayanamıyorum. Ve sanırım... sanırım bu senin de sorunun."

Kaşlarını çattı. "Benim sorunum mu?" "Kendini çaresiz hissediyorsun."

"Hayır, istemiyorum-"

"Hayatınızda ilk kez biri sizi alt etti, tehdit etti ve onların olmayan bir şeyi aldı. Yüzünüze tokat gibi çarptı. Sizi yenilmez olmadığınızı görmeye zorladı ve şimdi kendinizi tamamen çaresiz hissediyorsunuz."

"Kelimeleri ağızma tıkmayı bırak."

Ona doğru adım attım, bacağını onunkilerin arasına sıkıştırdım,
dizimi kapıya dayadım. Gözlerimi onunkilerden hiç ayırmadım, kalçamı onun tadına baktığım, öptüğüm, taptığım ve hayran olduğum kısmına doğru salladım. "Eğer şu anda burada olsaydı. Bacağı senin bacağının arasında olsaydı, ne yapardın?"

Tüm vücudu irkildi. "Kes şunu. Bunu düşünmek istemiyorum."

"Her zaman bunu düşünüyorsun." "Hayır,

düşünmüyorum."

"Kabusların aksini söylüyor." Kalçamı daha yukarı çekerek nefesinin kesilmesine neden oldum. "Kabuslarında sana ne yaptığını anlat bana. Seni sıkıştırıyor mu? Seni sıkıca bağlıyor mu? Seni beceriyor mu?"

"Dur!" Beni sertçe itti.

Darbeyi emdim ama hareket etmedim.

Bunun yerine, onu kapıya doğru daha sert bir şekilde ezdim.

Ellerim başının iki yanına indi, tahtaya dikildi ve onu hapsetti. Kuyumun çınlayan parçaları

"Bunu tekrar yaşamak istemiyorsun ama gördüğün tek şey bu. Sen kabul edene kadar durmayacak ya da..."

Biraz uzaklaştığımda hızlı hızlı nefes aldı, gözlerinin içine baktı, ne yapmak istediğimi görmesini istiyordu.

"Yoksa ne olur?" diye

fısıldadı. "Ya da tekrar

olur." "Ne?"

"Yine zorlandın. Tekrar alındın. Bir piç tarafından tecavüze uğradın-"

"Çekil üstümden Aslan. Sarhoşsun sen. Olmak zorundasın. Bunları neden söylediğin hakkında hiçbir fikrim yok. Ya ayıl ya da defol git."

"Yap beni." Parmaklarımı kırılğan boğazına doladığımda tüm ruhum cinayet çılgınlıkları atıyordu. "Vur bana, vur bana, onu incitmek istediğin gibi incit beni."

Sustu. Gözünü

bile kırpmadı.

Başparmağım boynunun sütununu okşadı, dörtnala atan nabzına bastırdı. "Sana dokunmasından nefret ediyorum, Neri. Seni incitmesinden nefret ediyorum. Keşke fırsatım varken onun lanet kalbini senin için sökmeme izin verseydin ama vermedin. İyiliğinin yoluna çıkmasına izin verdin ama bu sefer izin vermeyeceğim. Onun gibi ol. Onun seni incittiği gibi incit beni."

"Aslan... bırak gideyim."

Burnumu onunkine dayayarak fısıldadım, "Bana sorma. Yap beni."

"Yapamam. Sen benden çok daha güçlüsün."

"Ama birçok yerde savunmasız." Bir elimi boğazında tutarken, diğer elimi parmaklarım onunkilerle birleşene kadar vücudunda gezdirdim. Avucunu şortumun ön kısmına doğru yönlendirirken gözlerini benden ayırmadı.

Üst bel bandından çıkan ağrıyan uzunluğa. Şuna Umutsuzca hasta ve kara sapkın bir yanım dehşete kapılmışken tahrik oldu.

"Beni burada diz çöktürürsen, özgür olabilirsin."

"Sana diz çökmeyeceğim. Delirdin mi sen?"

"Ben bir katilin, kaçakçının ve tecavüzcünün oğluyum. Ben deli değilim, Neri. Sadece gerçek mirasımı kucaklıyorum."

"Onun gibi değilsin ve bunu biliyorsun."

"O kadar emin misin?" Elini zorla elime bastırdım. zonklayan ereksiyon. "Öyle olmasaydım sertleşir miydim? Bir parçam zaten şeytani olmasaydı seni bu şekilde almaktan bu kadar sarhoş olur muydum?"

Bana karşı kıvrandı, kaçmaya çalışırken kendini kalçama sürttü. "Ne yaptığını biliyorum ve işe yaramayacak."

"Emin misin?" Burnumu boğazında gezdirdim, parfümünü ve altındaki paniğin belirgin keskinliğini içime çektim.

"Korku kokuyorsun. Bana duyduğun güvenin önüne geçen bir korku."

"Bu içgüdüdür."

"Aynen öyle."

"Ama ben seni tanıyorum. Bana asla zarar vermeyeceğini biliyorum." "Kendine zarar verdiğini görmek beni

biraz...dengesiz, aşkım. İçmenin faydası olmadı. Tam sınırdayım ve kendimi durdurabileceğimi sanmıyorum. Senin acıya ihtiyacın var, ben de sana acı vereceğim. Yeniden yaşamak istiyorsun, ben de sana yeniden yaşamak. Seni kâbusa götüreceğim Neri ve hayatta kalmak için öldürmen gereken canavar olmaktan mutluluk duyacağım."

"Sadece beni sevmene ihtiyacım var. Hepsi bu-"

"Ve istiyorum. Tüm kalbimle. Ama bu yeterli değil."

"Bu kadar yeter. Yeterli olacak-"

"Dövüş benimle, karıcığım."

"Aslan, yapma-

" "Bana hayır

de."

"Aslan-"

"Bunu senin için kolaylaştırmayacağım ama sen güçlüsün. Beni durdurabilirsin. Kazanabilirsin."

"İstemiyorum-"

Dilim onu susturdu.

Kendimi onun üzerine attım ve onu kapıya sıkıştırdım.

Şiddetli öpücüğün içinde inledi.

Başını iki yana salladı, ben de iyice açtım ve ona sahip oldum. Onu derinden yaladım. Onu sertçe yaladım. Daha önce binlerce kez öptüğüm kızı öptüm ama bu sefer tüm suçluluğumun, tüm öfkem ve tüm korkumun onunkiyle sımsıkı birleşmesine izin verdim.

Korkutucu ve mide bulandırıcıydı ve babamın oğlu olan bir parçam özgürlüğe kükredi. Ve Artık katmanlara, duvarlara, kilitlere ve kasalara sahip olmamak için kanımda ve kemiklerimde karşı konulmaz bir tepki. Saklandığım her şeyin serbest kalmasına ve üzerime çullanmasına izin vermek.

Ellerim Neri'nin saçlarına gitti, başını geriye çekti ve onu daha sert öptü.

Bir an için eridi. Beni tanıdı.

Bizi hatırladı.

Beni yaladığı için ona lanet ettim.

Ama sonra... sırtı kamburlaştı ve omurgasından aşağıya doğru bir savaş dalgası yayıldı.

Acımasız dişleriyle beni ısırdı.

Kan pıhtılaşp dişlerimi boyarken ve metalik sıçramalar yaparken nefesim kesildi.

"Yine," diye hırladım, ağzımı onunkine yapıştırdım, onu beni tatmaya, beni içmeye zorladım. "Sen beni yapana kadar durmayacağım. I

nazik olmayacağım. Nazik olmayacağım. Tam olarak ne olmamı istiyorsan o olacağım-"

Tersledi.

Kendini bana doğru atarken göğsünde gırtlaktan gelen bir inilti yankılandı.

Beni ayağa bile kaldırmadı.

Onu daha sert öptüm, alt dudağını emdim, kendisini bu kadar zayıf, bu kadar kolay elde edilebilir hissettirdiğim için içimden çığlık attım.

Dehşete kapılmış bir hayal kırıklığı çığlığıyla, tam olarak ona yapmasını söylediğim şeyi yaptı.

Ağırlığını korumak için bacaklarının arasındaki kalçamı kullandı ve dizini doğrudan taşaklarıma doğru sürdü.

Öksürdüm ve yana yuvarlandım.

Yıldızlar patladı.

Oda döndü.

İçtiğim bira gırtlığıma sıçrama tehlikesi yarattı ve kendimi tutarken bir dizimin üzerine çöktüm.

Sikeyim. Ben.

Ağrı daha da kötüleşmeye devam etti.

Yankılanıyor ve yayılıyor, bacaklarımdan aşağı ve karnıma doğru yanıyor.

Neri acımdan sonuna kadar faydalandı.

Üzerimden atlayarak yatağının üzerine uçtu ve diğer tarafa inerek şilteyi aramıza koydu. "Aslan, kes şunu," diye fısıldadı. "Yeter."

Tek yapmak istediğim önünde diz çöküp beni affetmesi için yalvarmaktı.

Onu kendime yakınlaştırmak ve saçlarına sonsuz yeminler bastırmak istedim.

Bunun yerine ayağa fırladım ve sarhoş bir ayı gibi ona doğru hamle yaptım.

Hasarlı bileğini tuttuğumda ciyakladı.

Onu yatağına fırlattığımda mücadele etti ve tırmaladı.

Çığlık atmaya çalıştı ama elimi ağzına kapattım ve korkunç parmaklarımla yanaklarını sıktım. Belli belirsiz boşta kalan elimle onun küçük siyah

Elbise. "Benimle savaş. Yeterince güçlü olduğunu kendine kanıtla."

Ağzımı boynuna gömüp onu ısırđım. Sertçe.

Elimin altında bağırdı ve küçük bir cehennem kedisine dönüştü. Dövüşüyor, tekmeliyor, güreşiyor ve kavga ediyordu.

Onu tutmak için mücadele ettim.

Karnıma bir diz atıp ağzımı boynundan uzaklaştırmayı başardığında gerçek bir şaşkınlık gözlerimi açtı. şakağıma bir yumruk atarak -sadece bir sıyrık ama başımı döndürmeye yetti- yatağından fırladı ve cibinliğini tutmuş, yere fırlatmaya hazırlanıyordu. "O kadar hızlı değil." Kolumu onun beline dolayarak onu tekrar aşağı indirdi.

Tek sorun, ağı bırakmamasıydı. Dokuma çatladı.

Tavana bağlı bambu halka üzerimize düştü.

Sadece bir nefes için donup kaldık.

Ağa yakalanmış iki balık, tepeden tırnağa örtölmüş. Ama sonra tekrar savaştı.

Kaygan ve hızlıydı ve ne zaman düzgün bir şekilde tutunmayı başarsam, altımdan kayıp gidiyordu.

Ağlar bacaklarıma dolandı. Aletimde yayılan acı beni özensizleştirdi. Başıma aldığı darbe beni yavaşlattı. O kazanıyordu. Çok dirençli ve hızlı düşünen.

Gurur göğsümdede kabardı.

O kadar güçlüydü ki.

Eğer piç kurusu önce onu uyuşturmasaydı, hiç şansı olmazdı.

Bunu görmesine ihtiyacım vardı.

Buna inanması gerekiyordu çünkü o zaman bunların hiçbirinin kendi hatası olmadığını bilecekti. Güzel olduğu ya da bir içkiyi kabul ettiği ya da arkadaşını geri kazanmak için bir ev partisine gittiği için değildi. O zalim koşulların, kötü şansın ve lanet olası bir suçlunun kurbanıydı.

Göğsüme tekme atarken kalbim küt küt atıyordu, Bambu halkayı başımın üzerine ittim, böylece ağın en kalın kısmı beni kör etti, sonra yere kıvrıldı.

Ağla mücadele ettim, değerli zamanımı boşa harcadım, düzgün bir nefes almak için çabaladım.

Öfkeyle hırlayarak onu yırtıp attım ve arkasından yataktan kaydım. Yastıklar da onu takip etti. Bir battaniye bileğime dolandı, benimle birlikte düşüyor.

Onu kalçalarından tutarak sırtüstü çevirdim ve tüm uzunluğumu üzerine sıkıştırdım.

Gözleri benimkileri yaktı.

Yanakları kıpkırmızı kesildi ve bileklerindeki morluklar beni öfkeliendirdi. "Kendine zarar vermenden nefret ediyorum. Nefret ediyorum."

"Benim vücudum. Senin değil." Göğsüme tekrar tekrar vurdu.

Kendimi korumak için başımı eğdim, farkında olmadan ona tekrar özgürce kıvrınması için alan açtım. Bir şekilde ayağa kalktı ve göğsüme vurarak beni sırtüstü yatırdı.

Sistemimdeki içki beni özensiz ve hasta yapıyordu.

Ona bakarken inledim.

Kendimi insan değilmişim gibi hissettim.

İşi bitirmesini, beni altı yıllık ıstırabımdan kurtarmasını istedim ama sonra gözlerindeki o çılgınca vahşet kayboldu.

Ve gözlerini kırptırdı.

Savaştığı cehennem çukurundan geri döndü ve bir adım geriye düştü. Başını sallayarak Yerde yara bere içinde yatan beni incelerken ellerini ağzına sardı. "Aman Tanrım."

Dirseklerimin üzerinde doğrulup bacaklarımı açarak kabuk şeklindeki minderi kenara iterken yüzümü buruşturdum. "Şimdi görüyor musun Hayatım? Şimdi güveniyor musun?" Dilimle kanayan alt dudağımı yokladım, nefesimin altında tısladım. "Ben kendimi tutmadım. Beni yendin, adil ve dürüstçe. Yeterince güçlüsün. Çok güçlü-"

Neri keskin bir ılık atarak kendini üzerime attı.

Elleri terli yanaklarımda kenetlendi ve siyah elbisesi kalalarımyın etrafında dalgalanırken, zorlanan, morarmış ereksiyonumun üzerine ağır bir şekilde oturdu.

Yeni bir acı saldırısı karşısında homurdandım.

Başını eğip ağzını benimkine yapıştırdığında nefes alamadım.

Dili derinlere daldıkça, beni sahiplendike, beni bağladıka inledim.

Hiç şansım yoktu. Tüm gerginlik.

Tüm ihtiyaçlar.

Buz gibi alevlere dönüştü, çarpık ateşimizi körükledi ve bizi deliliğe doğru itti.

Ben de onu öptüm.

Haykırdı, beni daha da kaosa sürükledi, dili vahşileşti, kalçaları benimkinin üzerinde dalgalandı.

Aptalca sert öpüştük.

Şiddetli ve dağınık, derin ve kirli.

Her şeyi unuttuk.

Nerede

olduğumuzu. Kim

olduğumuzu.

ılgınca ve kirliydik, ilkel iğdlerle birleşmeye, bağlanmaya, birbirimize o kadar sıkı bağlanmaya itilmiştik ki, asla birleşmeden kalamazdık, asla ayrı olamazdık, ikimize de bulaşan aynı korkunç çaresizliği asla hissedemezdik.

Ruhumdaki karanlığın boyutu büyüdü. Zihnimdaki depresyon alkol dalgalarıyla içimde patladı. Beni boğmaya çalıştılar, ama Neri'nin neden olduğu hastalıkla karşılaştırıldığında hiçbir şey, hiçbir şey değillerdi.

Bu kadın için her şeyi yapabileceğimi iliklerime kadar hissediyordum.

Cinayete meyilli

olurdum. İntihara

meyilli.

Hayatta kalmam tamamen onunkine bağlıydı ve bu binlerce kişiyi katletmek anlamına geliyorsa, öyle olsun.

İnledi ve benimle mücadele etti, öpüşmemizi sadece bir şeytanın hoşlanacağı bir şeye dönüştürdü.

Kendini sikimin üzerine bıraktı, elleri yanaklarımdan ayrıldı ve fermuarımı karıştırmaya başladı.

Onu kalçalarından tutarak yuvarlandım ve altımda kısırdım.

Dizinde kalan acıdan tıslayarak ona karşı kuru bir şekilde tepindim.

Çalışkan küçük elleri çalışmaya devam etti ve şortumun çözülme sesi etrafımızda çok yüksek sesle yankılandı.

Sağduyu kulaklarıma bağırdı. Jack ve Anna.

Eğer bizi böyle bulurlarsa.

"Neri. Siktir, Neri. Bekle. Yapamayız-"

Dili beni susturdu.

Ben de onu vahşice öptüm. Burunlarımız birbirine sürtünüyor, dişlerimiz birbirine çarpıyordu. "Annenle baban-" Öpüştük, ısırdık ve yaladık. "Koridorun sonunda."

"Onlar da bizim yaptığımızın aynısını yapıyorlar. Onlar bir ipucu var." Ağzımın içinde inledi ve onu elimi boxer-şortumun içine soktum. "Bunu başlatan sensin." Kanayan alt dudağımı ağzına aldı. "Öyleyse bitir."

Beni yumruklarken neredeyse boşalıyordum.

Kalçalarım kontrolüm dışında avucunun içine girdi ve serbest bırakılmanın kabarcıklı dalgalanması hızla tam merkezimde toplandı.

çürük toplar. "Neri-"

"Çabuk ol." Eli beni çıldırtmayı bıraktı, külotunu yana itmek için aramıza girdi. "Sessiz ol." Bacakları kalçalarımın üzerinden kıvrıldı ve ayak bileklerinden sıkıca kıvrıldı, tam kıkımın üzerinde.

Beni en sıcak, en ıslak kısmına hapsetti ama şortum hâlâ ayağımın altındaydı. "Neri. Yapamam. Ben-"

"Yap şunu, Aslan. Lütfen yap. Yalvarıyorum-"

"Lanet kalçalarınla beni sıkmayı bırakırsan sana istediğini veririm, canım. Kalçalarımı

pantolon aşığı-"

"Tamam, çocuklar. Yemek hazır-" Kapı ardına kadar açıldı. Jack adım attı, Jack takıldı, Jack kırıldı.

Bir insanın hissedebileceğı tüm duygular, bakışları bir saniyenin en hızlı anında yüzünde oynaşmaya başladı.

Kızının bacakları, yerdeki yastıklar, kırık cibinlik, Neri'nin gözyaşları, buruşuk giysilerimiz ve en kötüsü de... Neri'nin bileklerindeki morluklar ve kınama yaraları. "Hayır..." Jack

tökezledi, şık takım elbisesi

kargaşa içinde yürüyordu. Ünlemi sadece bir nefesti. Bunun gerçek olmaması için gözlerine yalvaran bir dua aslında.

Neri'nin başka bir gece başka bir adamla yaşadıklarının yeniden canlandırıldığını görünce duvara yapıştı.

"Baba..." Neri altımda boğuldu.

Onu ittim ve telaşla ayağa fırladım, aceleyle şortumu yeniden giydim. "Jack...değil. Ben söylemedim. Sana söylemek istemiştım-" Bira, kavga, şehvet, hepsi içime doldu.

Jack'in yumruğı tam çeneme inene kadar görmedim.

Onun gücüyle döndüm.

Neri'nin yatağından sıçradım.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve yeni yıldızları kırıştırdım.

"Baba, yapma-!" Neri ayağı takılarak ağladı. "Bu ne-"

"Seni lanet olası piç!" Jack tüm gücüyle bana tekme attı, elbise ayakkabısı kaburgalarımın çarptı. Sallandım ve eğildim, kollarımı vurduğu yere doladım. "Seni lanet olası piç!" Beni tekrar tekrar tekmeledi, Başımı ve yüzümü koruyarak yere kıvrıldığımda acı yağıyordu.

"Baba, dur!" Neri'nin çığılı kulaklarımda yankılandı. Jack bana daha sert vurdu.

Dinlemiyorum.

Dinlemenin ötesinde.

"Burada ne haltlar dönüyor?!" Anna odaya daldı. Sadece pembe bir elbisenin bulanıklığını görebildim.

Jack'in yumrukları kafama vurdu.

Konuşamadım.

Açıklayamadım.

Beni saklayan ve bana bir hayat veren adama karşı kendimi asla savunamazdım. Bana bir amaç verdi.

Ben de aldım.

Neri çığlık atarken, Anna bağırırken ve Jack bana karşı aklını yitirmişken her darbeyi, tekme ve vuruşu aldım.

"Lanet olası polisi ara, Anna!" diye kükredi ve belime tekme atarak beni inletti.

Ayak sesleri Neri'nin odasından hızla çıktı.

"Sana söylemiştim!" Jack hırladı. "Sana ona asla dokunmamamı söylemiştim. Peki sen ne yaptın? Çok içtin ve sana ait olmayan bir şeyi alabileceğini mi sandın?!"

Tekmeledi

ve beni ezdi. "Kızımı incittin!" "O yapmadı, baba. Ben onu seviyorum-"

"Kapa çenenin, Nerida. Git ve anneni bul."

"Bunu Aslan yapmadı."

"Odana bak! Mahvolmuş. Bileklerine bak! Senin üstündeydi! Boynunda lanet olası diş izleri var, Tanrı aşkına!"

"Düşündüğün gibi değil-"

"Tam da düşündüğüm gibi." Yumrukları tekrar geldi, acıtacak yeni noktalar buldu. "Sana tecavüz etmeye çalışıyordu."

"Hayır, değildi!"

"Kendi gözlerimle görebiliyorum, Nerida!" Bana tekrar tekme attı, gücü yorgunluktan dağılmıştı. "Onu savunmaya çalışma. Onun gibi birini asla savunmaya çalışma."

"Karakolu aradım," diye bağırdı Anna. "Yoldalar." Anna Jack'e yaklaşırken bacaklarının bir kısmı göründü ve nefes nefese, "Bu kadar yeter Jack. Yere düştü. Hiçbir yere gitmiyor. Bırak onunla polis ilgilensin."

Jack hırıltılı bir hıçkırık çıkardı ve karnımı bir kez daha tekmeledi. "Bunu nasıl yaparsın Aslan? Nasıl yapabildin?"

Bunu Neri'ye mi yapıyorsun? Bize mi? Senin için yaptığımız onca şeyden sonra?"

Konuşmaya çalıştım.

Dudaklarımdan kan damlıyordu. Nefes almaya çalıştım.

Acı ciğerlerimi boğdu. Acı her şeyimi çaldı.

"Baba, beni dinle!" Neri bağırdı.

Jack onunla yüzleşmek için döndü, görüşüm bir odaklanıp bir kaybolurken onu dirseklerinden yakaladı. Onu sarsarak bileklerindeki taze bağ izlerine baktı. "Seni o mu bağladı? Sana ne yaptı? Söyle bana. Söyle ve yaşadığı sürece başka bir kıza dokunmasın."

"O değildi, baba!"

"Bunu kendine senin yaptığına inanmamı mı bekliyorsun? Hadi, Nerida! Derinde yaralar var. Bunu o yaptı-"

"O değildi. Bana yardım etmeye çalışıyordu!"

"Yardım mı?" Jack küçümseyerek güldü. "Yardım mı? Sikeyim,

Çok körmüşüm." Ses tonunu korku kaplamıştı. "Ne zamandır sana 'yardım' ediyor, küçük balık?" Gözyaşları boğazını tırmaladı. "Son birkaç haftadır bu yüzden mi bu kadar keyifsizsin? Fluke'a birlikte gittiğinizde bir şey mi oldu?"

Onu sertçe sarstı. "Söyle bana! Onu korumayı bırak ve söyle bana-"

"Bana tecavüz eden o değildi!" Neri bağırdı. "O değildi!"

Sessizlik etrafımızda kar gibi yuvarlanıyordu. "Ne...

Ne demek istiyorsun... O değildi..." Anna boğuldu. "Başka biri mi...? Neri mi?"

Neri'nin sessiz hıçkırıkları odayı doldurdu. "Aslan değildi. Tamam."

Karşı konulmaz acı, yerdeki yerimden doğrulup başımı kaldırmama yetecek kadar azaldı. Şakağımdaki kesikten akan kan bir gözümü kör etmişti. Neri'nin su gibi akan bakışlarını yakaladım.

Onun dehşetini gördüm.

Kalbinin çatladığına şahit oldum.

Bu sırrı neden saklamaya çalıştığını biliyordum.

Ethan'ın yaptıklarını başkalarına anlatmak her şeyi daha da gerçek kılıyordu. Ailesine ona dokunulduğunu, kirletildiğini, istismar edildiğini söylemek...

Kendisini o şekilde görmeden bir daha asla ailesine bakamayacaktı. Bir daha asla onların güçlü kızı olamayacaktı. Onların sonsuz gururunu ve koşulsuz sevgisini acıma ve keder çizgileri olmadan asla göremeyecekti.

Bu bağı, bu mutluluk ve yuva duygusunu kaybetmesine izin veremezdim.

Benim için kendine zarar vermesine izin veremezdim.

"Bendim," diye öksürdüm, irkildim ve muhtemelen kırılmış kaburgalarımı tuttum. "Ona ben saldırdım-"

"NE?" Neri patladı. Bana doğru koşmaya çalıştı ama Jack kolunu onun ortasına doladı. "Bu doğru değil. Sen beni kurtardın. Beni hep kurtardın. On iki yaşımdan beri hayatımın her lanet gününde, sen-"

"Seni tımar etti ve taciz etti. Tam altımızda lanet olası burunlar," diye tısladı Jack. "Onun evimize girmesine asla izin vermemeliydim." Bakışları asit gibi yakıyordu. "Seni denizde bulduğumuz anda ihbar etmeliydim."

Uzaktan siren sesleri geliyordu, yaklaştıkça yaklaşıyordu. "En azından bunu düzelteceğim. En azından sen

hak ediyor." Jack, kurtulmak için mücadele eden

Neri'yi tuttu. "Baba. Yapma. Sadece beni dinle!"

Korku damarlarımda dolaşıyordu.

Kızını hırpalayarak onun gerilemesinden korkuyor.

Bu gece bana karşı kazanmıştı. Saçma rol oyunumuz Ethan'ın çaldığı gücünü ona geri vermişti.

Ama babası onu tuzağa düşürmeye devam ederse, bunun ne yapacağını bilmiyordum.

"Jack..." Yaralarımın etrafında homurdandım. "Bırak onu gitsin." "Bana kendi etimle ne yapacağımı söylemeye cüret etme.

Kan, Aslan. Sakın buna cüret etme!"

"Onu zapt etmeyi bırak," diye öksürdüm ve avucuma kan tükürdüm, Neri'nin kremini lekelememek için kanı şortuma sildim

yerde halı. "Bırak gitsin."

Siren sesleri mahallede çığlık çığlığa yankılandı.

Sikeyim.

Kaçmam, saklanmam gerekiyordu.

Eğer beni yakalarlarsa-

Acıyla homurdanarak dizlerimin üzerine çöktüm. "Jack... Ben kızını seviyorum. Her zaman sevdim-"

Yumruğu elmacık kemiğime öyle hızlı çarptı ki, başım Neri'nin yatağına çarptı. Oda döndü. Kulaklarım çınladı.

"Sakin aşktan bahsetmeye kalkma, seni orospu çocuğu. Bunun anlamını bilmiyorsun!"

Evin dışındaki sirenler kesildi. Dehşet kanıma işledi.

Neri'yi gücünü kabul etmeye zorladığımda, onun için ölmeye hazırdım.

Bu dilek gerçekleşmek üzereydi.

"Baba, lütfen. Polise yanıldığını söyle. Onu almalarına izin verme. Onu almalarına izin veremezsin!" Neri gözyaşlarına boğularak yalvardı. "Onu sınır dışı ederlerse ölür!"

"Bu saçmalık. Bu da başka bir yalan. Güzel lanet Kurtulduk." Jack, Neri'yi kapıya doğru sürükledi. "Hadi gidelim. Bir açıklama yapman gerekecek."

"Hiçbir yere gitmiyorum!" diye bağırdı. "Bırakın beni!"

Ön kapı yüksek sesle çalındı.

Anna ellerini sıktı. "Geldiler."

"Git kapıya bak," diye tersledi Jack. "Ben burada onunla bekleyeceğim."

Anna elini uzattı. "Neri, tatlım, benimle gel. Bunu izlemek zorunda değilsin."

"İçeri girmelerine izin verme anne. Onu götüremezler. Onu öldürecekler!"

"Kimse kimseyi öldürmeyecek," diye homurdandı Jack.
"Ben olmadığım sürece." Neri'yi Anna'ya doğru itti.
"Annenin yanına git. Şimdi."

"Baba. Lütfen bunu yapma."

Anna Neri'yi tutmaya çalıştı. "Hadi ama."

Kapı tekrar vuruldu. "Polis. Açın kapıyı!"

"Git!" Jack bağırdı. "Gözaltına alındığında, o zaman konuşuruz." "Bunu o yapmadı!" Neri çığlık attı.

"Git, Nerida. Bir daha sormayacağım!" Jack

böğürdü. Ayağa kalkmak için mücadele ettim.

Sol diz kapağım çatırdadı; kaburgalarım çığlık attı.

Acı başımı döndürdü ve doğru düzgün göremiyordum.

Tekrar yere düştüm.

Eğer kendi hayatımı daha çok önemseseydim, alevlerin arasında savaşırdım ve Jack'i kenara atardım. Evden kaçardım ve giderdim.

Ama... Neri.

Onu bu karmaşayla bırakamazdım.

Onu bir daha asla aynı şekilde bakamayacak olan ailesine bırakamazdım.

Lanet bir korkak gibi kaçıyorsa, ruhunun bir parçasını da yanımda götürceğimi bilerek ölmeyi ve suçu üstlenmeyi tercih ederim.

"Sorun yok Aşkım," diye mırıldandım, dilimin üzerindeki kesikten bir ağız dolusu kan daha yutarak. "Ben iyi olacağım."

"Hayır, yapmayacaksın. Bunların hepsi çok büyük bir hata." Babasına doğru koşarak göğsünü yumrukladı. "Bunların hepsi benim hatam. Aylardır sana söylemek istiyordum-"

"Aylar mı?" Jack onun hasarlı bileklerini tutarak ağlamasına neden oldu. "Aylardır mı?! Aylardır kendini sana zorluyor.
ay?" "

"Beni dinlemiyorsun! Beni asla zorlamadı. Bir kere bile! Onu seviyorum, baba-"

"Lanet olsun, onu öldüreceğim. O kadar beynini yıkamış ki ne dediğini bile bilmiyorsun!" Neri'yi Anna'ya doğru fırlatarak kükredi, "Al onu Anna. Söyle

taşaklarını koparmadan önce polisin buraya gelmesini istiyorum!"

"Polis!" Kapının çalınması şiddetlendi. "Derhal açın!"

"Git!" Jack karısına kükredi.

Anna, Neri'yi eşikte bıraktı ve koridoru pembe bir girdap içinde yırttı.

İçimdeki her şey duruldu, sessizleşti, ölmeye hazırlandı. İşte böyle sona erdi.

Onu bu şekilde kaybettim.

"Seni seviyorum, karıcığım." Çok hırpalanmış, çok kanlı görünmediğimi umarak zorla gülümsedim.

Neri'nin beni bu şekilde hatırlamasını ya da kapıdan kelepçelenerek çıkarıldığımı görmesini istemiyordum.

"Git, Neri. Sorun yok."

"Siktir et. Bunların hiçbiri iyi değil."

"Nerida, git anneni bul," diye kükredi Jack, takım elbisesinin paçalarını sıvadı, parmak eklemleri bana vurmaktan kan içinde kalmıştı. "Aslan'a bir veda daha edeceğim."

Neri dondu kaldı.

Dudakları büküldü.

Gözleri kurudu.

Ve daha kendisi bile kabul etmeden ben kararını gördüm.

"Neri, yapma-" Öksürdüm.

Çok geç kalmıştım.

Yatağının başucundaki komodine doğru sıçrayarak, denizkızı lambasını ağır pullu kaidesiyle birlikte kaptı, kablosunu duvardan çekti ve tüm gücüyle babasının kafasının arkasına vurdu.

İnledi ve bir çapa gibi yere düştü. Gözleri kapandı.

Uzuvları gevşedi.

Bayıldı.

"Kahretsin." Kalbim panikle çarpıyordu. "Neri, ne yaptın sen?"

"Benim için her zaman yaptığın şeyi yapıyorum." Yanımda dizlerinin üzerine çökerek kolumu tuttu ve omuzlarına attı. "Ayağa kalk. Hemen şimdi. Kalk, Aslan."

Ağır botlar eve girerken ön kapıdan erkek sesleri geliyordu.

İnleyerek tüm acılarımı kapattım ve tüm zayıflıklarımı kilitledim.

Cesaret edebildiğim kadar Neri'yi kullanarak ayağa kalktım ve mide bulantısının ağır dalgalarını atlattım.

"Sabit dur. Sakın düşme." Beni bırakan Neri koşarak şifonyerine gitti ve altındaki sandalyeyi kaptı. Sandalyeyi odasının kapı kolunun altına sıkıştırarak pencereye doğru fırladı.

"Gel hadi."

İleriye doğru yalpaladığımda kemiklerim düzgün çalışmıyordu ama onları görmezden geldim. Hayatta kalmam ve bir şekilde tüm bunları düzeltmenin bir yolunu bulmam anlamına gelecekse paramparça bacaklarla yürüyebilirdim.

"Seni bırakmayacağım," diye nefes nefese kaldım pencere pervazına sertçe yaslanırken.

"Başka seçeneğin yok."

"Benimle gel."

"Onlara senin yapmadığını söyleyeceğim."

"Yapmak istemediğin bir şeyi yapmanı istemiyorum."

Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı. "Bu benim pisliğim Aslan. Bunu ben yaptım. Düzeltmem için bana bir şans ver."

"Ama-"

"Git." Beni itti. "Şimdi git. Lütfen, sadece koş."

Kapı kolu sandalyenin tepesine çarparak kıvrıldı. "Kapıyı aç," diye bağırdı bir polis memuru.

Kalbim hızla çarpıyordu. Başka bir mide bulantısı dalgası. Yere yığılmış zavallı Jack'e baktım. Bunu hak etmemişti.

Hiçbiri yapmadı.

Bunu ben yapmıştım.

Bunu babamın oğlu olduğum için yapmıştım. Neri beni daha sert itti. "Git. Çık dışarı. Koş!"

Ağır bir Şey kapıya çarparak sandalyeyi yerinden oynatmaya çalıştı.

"Kaç," diye tısladı. "Eğer kamazsan Aslan, hayatım üzerine yemin ederim, seni Türkiye'ye kadar takip ederim ve sınır dışı edildirsen seni bulurum."

Öfke alev alev yanıyordu. "Neden yapamayacağını biliyorsun-" "KOŞ!"

Onu terk etmemek için her türlü içgüdüyle savaŐarak, ateşini, vahşetini içime çektim ve benim için bu kadar şiddetle savaşan kıza çok fena aşık oldum.

Beni semiŐtı.

Babasının yerine.

Ailesinin zerinde.

Onu ensesinden yakaladım, ağzına vahşi bir öpücük kondurdum, tüm duygularımı ona aktardım ve sonra kendimi zemin kattaki pencereden aşağı attım.

Havuzu çevreleyen dar sebze bahsesine indim. "Git!" Neri fıslıdayarak çığlık attı. "Koş!"

Döndüm ve ona son bir kez baktım.

İki erkek polisin yatak odasına doluŐmasıyla kapısı hızla açıldı.

Gz göze geldik.

Kalbim kırıldı.

Koştum.

Neri ve Aslan'ın hikâyesi, Luna Düeti'nin ikinci ve son kitabı olan Cor Amare'de sona erecek.

YAYINLANMA: 25 Temmuz 2023

**n sipariş bağlantıları aŐađıdadır veya
www.pepperwinters.com adresinde
bulunabilir.**

**[Veya doğrudan bağlantılar
için BURAYA tıklayın](#)**

**Cor Amare'yi beklerken, eğer bu hikyeyi
sevdiyseniz, Kurdele Düeti'ni deneyin. Aynı endişe,
ihtiyaç ve aşk**

Ren ve Della'nın hikayesinde bulunabilir.

Cor Amare Ön Sipariş

Luna Düeti İkinci Kitap

[BURAYA TIKLAYIN](#)

Cor Amare

Önsöz

*

Nerida

*

(Latince Aşk: Amare)

ACIYI BİLİRİM.

Enfes bir acı. Yıkıcı acı. Yıkıcı acı.

Ama bedenimdeki taciz ya da zihnimdeki işkence ne olursa olsun, hiçbir şey beni kalbimin vahşileşmesine hazırlayamazdı.

Bir kalbin hayatta kalmak için sevgiye, sevginin de var olmak için bir kalbe ihtiyacı olduğunu söylerler.

Peki ya ikisi de çalınırsa?

Ya ikisi de kırılırsa?

Ya her şeyin sonunda geriye kalan tek şey parçalar, umut ve mutsuzluksa... her şeyi yutan bir boşluksa?

Ücretsiz Kitaplar

Eğer benimle yeniyseniz ve karanlık romantizmimi denemek istiyorsanız, lütfen üç ÜCRETSİZ kitap için aşağıya tıklayın.

[**Tess Pennies'in**](#)
[**Gözyaşları**](#)
[**Borç Mirası BURAYA**](#)
[**TIKLAYIN**](#)

Yaklaşan Diğer Başlıklar...

Yakut

Gözyaşları

(Karanlık

Romantik)

Daha fazla bilgi için:

<https://pepperwinters.com/upcoming-releases/>

"On bin dolar.

Bu acınası meblağ tüm hayatımı değiştirdi.

Tüm hayatımı satın aldı.

Bir canavar tarafından beni becermesi için erkek arkadaşına verilen değersiz bir on bin dolar.

O aldı.

Canavar beni aldı.

Ve özgürlüğü bir daha hiç görmedim."

Ben bir canavarın piç oğluyum.

Diğer yarı kan kardeşlerimin kendi şeytanları var... ama benim?

İçimde gerçekten şeytan var.

İyi olmaya çalışıyorum.

Derin, karanlık, aşağılık dürtüleri görmezden gelmek için elimden geleni yapmak.

Ama her geçen gün daha da

zorlaşıyor. Ailenin yardım

edebileceğini düşündüm.

Kötü şöhretli üvey kardeşim Q'ya ulaştım ve sırlarının

evcilleştirilmesi için yalvardım.

Bunun yerine, babamız gibi olmadığımı kanıtlamam için

bana bir ultimatoma verdi.

Mücevher Kutusuna Sızın: Yoksulların Kaçakçılık Çetesi

talihsiz ruhlar, Usta Kuyumcuyu öldürün, Mücevherleri

serbest bırakın ve denerken çürümüş ruhumu kaybetmeyin.

Tek sorun şu ki... bu seçkin kulübe girişim kendi başıma bir

mücevher kazanmamı sağladı.

Elmas gibi parlıyor, yakut gibi kanıyor ve zümrüt kadar

derin çürükleri var.

O benim.

Reddedemem.

Üvey kardeşime efendimiz gibi olmadığımı kanıtlamak istiyorsam, her zaman mücadele ettiğim dürtülerime yenik düşmeli, deliliğe dalmalı ve kendimi günahın içinde o kadar derinden kaybetmeliyim ki kırılacak olan kişi benim.

DÜZENLİ ÜCRETSİZ KİTAP İSTER MİSİNİZ?

Bültenime kaydolun ve özel içerikler, silinmiş sahneler
ve ücretsiz hediyeler kazanın.

[BURAYA KAYDOLUN](#)

YAKLAŞAN KİTAPLAR 2023
Anında 'Canlı' Uyarısı almak için **[Bültenime](#)**
kaydolun!

En son güncellemeler için lütfen **www.pepperwinters.com**
adresini ziyaret edin.

PEPPER WINTERS'IN DİĞER ESERLERİ

Pepper'ın şu anda dokuz dilde yayımlanmış kırka yakın kitabı bulunmaktadır. Neredeyse kırk kez en çok satanlar listelerine (USA Today, New York Times ve Wall Street Journal) girmiştir. Karanlık Romantizm, Yaşlanma, Fantezi ve Romantik Gerilim gibi birçok türde eser vermektedir. Kitaplar, SSS ve satın alma bağlantıları için lütfen ziyaret edin:

<https://pepperwinters.com>

KARANLIK ROMAN

Tanrıça Adaları Serisi

Bir Efsane
İki Dilek
Üçüncü
Öpücük
Dördüncü
Yalan
Beşinci
Öfke

Karanlıktaki Canavarlar

Üçlemesi

Tess'in Gözyaşları
Quintessentially Q
Twisted Together
Je Suis a Toi

Borçlu Serisi

Borç Miras İlk
Borç
İkinci Borç
Üçüncü Borç
Dördüncü Borç
Son Borç
Indebted Epilogue

Dolar Serisi

Kuruşlar

Dolar Yüzlerce
Binlerce
Milyonlarca
Mutluluk Masalı Üçlemesi
SEXY ROMANCE

Hile Ustası Düeti
Vücut Ressamı
Yaşayan Tuval
Gerçekler ve
Yalanlar Düeti
Yalanların
Tacı Gerçeğin
Tahtı

YAŞLANMA ROMANTİZMİ

Kurdele Düeti
Oğlan ve Kurdelesı
Kız ve Ren **Bağımsız**
Spinoff Oğul ve
Umudu

STANDALONLAR

Yok Edilmiş - Gri Romantizm
Görünmeyen Mesajlar - Hayatta
Kalma Romantizmi

MOTOSİKLET KULÜBÜ ROMANTİZMİ

Saf Yolsuzluk Düeti

Yıkım ve
Kural
Günah ve
Acı

TESS HUNTER olarak yazılmış ROMANTİK KOMEDİ

Buna Dokunamazsın

ÇOCUK / ILHAM VERİCİ KİTAP

Pippin ve Mo

FANTEZİ ROMANTİZM

Bir Güve Bir Arıyı Sevdiğinde

YAKLAŞAN SÜRÜMLER
2023/2024 başlıkları için lütfen
www.pepperwinters.com adresini ziyaret edin.

ÇIKIŞ GÜNÜ UYARILARI, ÖN GÖSTERİMLER VE HABER
BÜLTENİ

Gelecek bültenlerden ilk siz haberdar olmak için lütfen Pepper'ın Bültenine katılın (sizi asla spam'lemeyeceğine veya rahatsız etmeyeceğine söz veriyor).

[Pepper'ın Bülteni](#)

SOSYAL MEDYA & WEB
SİTESİ

Facebook: **[Peppers Kitapları](#)**

Instagram: **[@pepperwinters](#)**

Facebook Grubu: **[Peppers](#)**

[Playgound](#) Web Sitesi:

www.pepperwinters.com Tiktok:

[@pepperwintersbooks](#)

OYUN LİSTESİ

It's always been you - Phil Wickham
All of me - John Legend
Karanlık Taraf - Alan Walker
Sevdiğin biri - Lewis Capaldi
Yıldızları yeniden yaz - Zac Efron ve Zendaya
Ne kadar ileri gideceğim - Auli'I Cravalho
Falling in love - Phill Wickham
I'll fly with you - Gigi D'Agostino
My life - Imagine Dragons
Ben Tehlikeliyim - The Evermore
Arcade - Duncan Lawrence
Bones - Imagine Dragons
İmkansız - James Arthur
Love me like you do - Ellie Goulding
A thousand years - Christina Perri

BAHSI GEÇEN BAĞLANTILAR

Tecavüz Yardım Hattı

<https://victimconnect.org/resources/national-hotlines/>

Cristina Zenato

Köpekbalıklarının ağzından 300 kanca çıkarmış inanılmaz bir kadın.

bit.ly/3Gke0Q9

Wim Hof

Wim Hof soğuk su ve nefes

https://www.instagram.com/iceman_hof/?hl=en

Daintree Yağmur Ormanı

<https://www.daintreerainforest.com/>

Balinaların Sırları

<https://ondisneyplus.disney.com/show/secrets-of-the-balinalar>

Deniz Korsanlığı

<https://www.seaspiracy.org/>

TEŞEKKÜRLER

Yaklaşık beş yıl önce, zihinsel tükenmişliğe ulaştım. Aşırı çalışmak ve zihnimin beni hayatın acı çekmek ve katlanmak için olduğuna ikna etmesine izin vermek. Bedenimi o kadar çok strese boğdum ki parçalanmaya başladı. Stresin bir katil olduğu sözü %100 doğrudur. Zihnime hapsoldüğüm ve her gün yirmi saatten fazla çalıştığım için PAF adı verilen bir kalp rahatsızlığına neden oldum. O kadar kötüleşti ki, zar zor yürüyebiliyordum ve 'ataklar' iki saate kadar sürüyordu ve kalbim 210bpm'de çarpıyordu.

'Uyandığımda' ve hayatın tadını çıkarmak ve kutlamak için olduğunu anladığımda (ve sağlığımlı ve mutluluğumu ilk sıraya koyduğumda), Kalbimin artık bana kendime daha iyi bakmam gerektiğini hatırlatmasına gerek yoktu.

Yakın zamana kadar.

Bazı nedenlerden dolayı, 2023'ün başlangıcı planladığım gibi gitmedi ve PAF'ım geri döndü. Bununla savaşmaya çalıştığım son seferin aksine, durdum, dinledim ve tekrar değiştim.

İçgüdülerimi dinledim (bu konuda Nerida'ya çok benziyorum ve neredeyse her zaman doğru olan dürtüleri takip etmeyi seviyorum) ve hayatın gürültüsünü kırmak için başka tekniklere yöneldim. Beş yılı aşkın süredir sadık bir yogiyim. Neredeyse her gün pratik yapıyorum. Meditasyonla da uğraştım ama bu yıla kadar pek ciddiye almamıştım. Bu yıl Wim Hof ile soğuk su terapisine başladım. Nefes teknikleri, koşu ve meditasyona başladım (bunların yanı sıra yoga ve zaten yapmakta olduğum sauna çalışmaları). Ve rahatlıkla söyleyebilirim ki, bu beni hayatımın en iyi zihinsel ve fiziksel durumuna getirdi.

Aslında o kadar harika ki, bu kitabı yazarken günde ortalama 6.000 tane yazıyordum ve sanki bir dakika bile geçmemiş gibi hissediyordum. Her

kelimesi mutlak bir keyifti ve cidden kendimi bir tür uçmuş gibi hissettim.

Aslan ve Neri muhteşem bir patlamayla aklımda beliriverdi, bu da beni hikayelerin ne kadar büyüü olabileceği konusunda titretmeyi asla başaramadı. İki saniye içinde, onların

Hikayeyi başından sonuna kadar okudum, sanki onları hayatım boyunca tanıyormuşum gibi hissettim ve yazmak için her şeyi bir kenara bırakıp bu dürtüleri takip ettim.

Altı hafta içinde LUNAMARE'i yazdım. Ve yıllardır yazarken geçirdiğim en iyi zamandı! Okuduğunuz için size çok minnettarım.

ve bana bu kitabı yazmamı söyleyen dürtüler için minnettarım.

Ayrıca Port Douglas'ta kendi deneyimlerimin bir kısmını paylaşabildiğim için de çok müteşekkirim (Büyük Set Resifi'nde dalış yaptım ve Daintree yağmur ormanlarını keşfettim). Bu muhteşem kasaba beni büyüledi ve orada daha fazla zaman geçirmeyi çok isterim.

Ben bu kitapta tamamen Neri'yim ve bir Neri olmak istedim.

Gençken deniz biyoloğuydum. Yemin ederim bir noktada balık olmuş olmalıyım çünkü okyanus ve dalgaların altında var olan tüm sihir hakkında yazmak bir şekilde eve dönmek gibi hissettiriyor. Elimde olsa sonsuza kadar deniz temalı kitaplar yazardım.

Bu aynı zamanda yıllardır beta okuyucu olmadan yazdığım ilk kitap oldu. Baştan sona yazdım ve Neri ile Aslan'ı kendime sakladım. Ama... paylaşma zamanı geldiğinde, Rowan, Cyn, Melissa, Rochelle, Danielle ve Whitney'e okudukları için çok minnettarım.

Ayrıca Silence is Read'den Betül'e inanılmaz Türkçe çevirileri ve büyük desteği için çok teşekkür ederim. Aslan'ı olabildiğince otantik hale getirmeme yardım etti. Sadece onun kültürünü, tarihini ve Türkiye'nin inanılmaz geçmişini mükemmelleştirmeme yardımcı olmakla kalmadı, aynı zamanda onu çok daha gerçek kıldı. Böylesine harika bir yerden bir karakter yazmak benim için büyük bir onurdu ve umarım birçok insana bu inanılmaz ülkeye seyahat etmeleri

için ilham verir!

Betöl ayrıca bu kitabın arkasına eklemem için bana bir deyimler ve kelimeler listesi verecek kadar harikaydı, böylece siz de

bu dilin güzelliğini kendiniz görebilirsiniz. Yukarıda ve öteye gitti ve ona çok minnettarım!

Kusursuz anlatım için Tor Thom ve Fiona Clare'e bir teşekkür daha borçluyum.

Valentine PR, Nina, Kim ve destansı tanıtım için tüm muhteşem kızlar.

Harika düzenlemeleri ve kartal gözleri için Jenny.

Cleo kesinlikle muhteşem kapaklar için (her üç versiyon için de!).

Harika son düzeltme için Christina.

Sedef, saygılı ve özgün kalmak için okunan duyarlılık için.

İncelemeye ve paylaşmaya yardımcı olan tüm inanılmaz blogcular, tiktokcular, instagramcılar ve facebookçular.

Ve... sen!

Okuduğunuz ve hayal gücümün küçük bir parçasını sizinle bir kez daha paylaşmama izin verdiğiniz için çok teşekkür ederim!

Biber x

TÜRKÇE KELİMELER & SÖZLÜK

Aşkım: Aşkım

Canım: Canım, ruhum (aile, arkadaşlar, hatta tanıdıklar için kullanılan günlük sözcük)

Güzelim: Benim güzelim/yakışıklım

Sevgilim: Sevgilim/sevgilim

Hayatım: Hayatım (kişinin hayatında önemli olan birine olan sevgisini ifade etmek için kullanılır)

Meleğim: Meleğim (sevgi veya hayranlık ifade etmek için kullanılır)

Güneşim: Güneşim (sevgi veya hayranlık ifade etmek için kullanılır)

Çiçeğim: Çiçeğim (hayranlık veya sevgi ifade etmek için kullanılır)

Ya da Kuzum: Kuzum (şefkat, nezaket ve sevgi ifade etmek için kullanılır)

Tosunum: Boğa buzağım (küçük erkek çocuklar veya tombul bebekler için sevenler tarafından kullanılır)

Aslanım: Cesur (cesur, güçlü, kahraman insanları ifade etmek için kullanılır)

Kahretsin: Lanet olsun (işler ters gittiğinde kullanılan küfür)

Kafami sikeyim: Fuck my head (yaygın olarak kullanılan küfür kelimesi. Gevşek çeviri: 'fuck me')

Birtanem: Aşkım (sevilen birini, biriciğimi ifade etmek için kullanılır)

Seni çok seviyorum: Seni çok seviyorum

Seni seviyorum: Seni seviyorum

Özür dilerim: Çok üzgünüm

Teşekkür ederim: Teşekkür ederim (kibar anlamıyla resmi)

Teşekkürler: Teşekkür ederim (gayri resmi)

Defol: Kaybol, git (gevşek çeviri)

Karıcığım: Benim karım

Kocam: Benim kocam

En yaygın sevgi sözcükleri Aşkım, Güzelim, Sevgilim, Hayatım, Canım'dır. Bunlara ben eklenerek daha da sevecen hale getirilir (ben ben, benim de benim anlamına gelir).

Aşkım benim.

Hayatım benim.

Bu, yakın sevdikler arasındaki ifadeyi yoğunlaştırır.

Betül'e bu muhteşem liste için ve Aslan'ı olabildiğince otantik ve kültürel açıdan saygılı hale getirmek için yaptığı tüm yardımlar için teşekkür ederim. Ve Sedef'e de erken okuyup Türkiye gibi muhteşem bir ülkeye ve insanlarına karşı duyarlı olmamı sağladığı için.

Artık Türk olan her şeye bayılıyorum ve Cor Amare'de Aslan ve Neri'nin dünyasına geri dönmek için sabırsızlanıyorum.

Hatalar bana aittir.

Okuduğunuz için çok teşekkür ederim.